

Hoa Nhài Nhỏ Của Anh

Chấp Thông Nhất Căn

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Sủng

Hào môn thế gia, HE, Hiện đại, Ngọt, Showbiz, Song xử, Cung chiêu.

Thẩm Thận có một bạn gái nhỏ mềm mại động lòng người, hai người gắn bó như keo sơn trải qua ba năm. Nhưng mà có một ngày, bạn gái nhỏ nói thôi hạn đến rồi, cô muốn rời khỏi anh. Bị mất mặt trước, anh híp đôi mắt hoa đào, "Rất tốt."

Ngày tháng không có bạn gái nhỏ, anh vẫn như cũ tụ tập đánh bài, đua xe phóng tưng. Nếu nói duy nhất có chỗ không thích hợp, đó chính là trong lòng mơ hồ buồn bực không rõ.

Chờ đến khi hai người lần nữa gặp lại tại hào môn thịnh vượng. Thẩm Thận nhìn thấy dáng vẻ cô thân nhiên cười tươi, mắt nai cong cong vòng lấy cánh tay của người khác, mới rõ ràng cả giấc không thoải mái đó đến từ đâu.

Mặt của anh đen như than, "Hứa Mạt, em qua đây chỗ ông!"

Yến hội đêm ấy, Thẩm thiếu uống say dựa vào lòng của bạn gái nhỏ, không thẹn không nóng nảy cầu hôn cầu ô: "Tiểu Mạt Mạt, Lily nhỏ, hoa nhài nhỏ của anh, em mau trở lại đi, anh rất nhớ em."

Quần chúng vây xem: "..."

[Đoạn cắt nhỏ]: Chưa tới tám giờ, Thẩm thiếu tay trái cầm bánh kem định chế tay phải cầm túi xách số lượng có hạn, rời đi trước một bước. Bạn bè xấu cười anh hoàn lương.

Thẩm Thận rồi loạn, "Tiểu gia đời này chưa từng nghe qua hai chữ hoàn lương này."

Vừa về tới nhà, Thẩm Thận liền ân cần bưng trà rót nước, đấm lưng bóp chân, mở bánh kem ra, tặng túi xách.

"Anh..." Hứa Mạt vừa mở miệng, liền nhìn thấy Thẩm Thận lưu loát quỳ lên trên bàn phím nhỏ màu hồng.

"Anh biết rồi vợ ơi, quy tắc cũ. Bàn phím với thư phòng, anh chọn cái thú nhất!"

Hứa Mạt: "..."

Thư phòng... chính là không có khả năng ngủ lại đó đâu

Đời này cũng không có khả năng ngủ thư phòng:)

/Lần đầu tiên thấy em, anh liền ngày đêm nhớ thương/

/Anh yêu đôi mắt ướt sũng, cũng yêu giọng nói mềm mại động lòng người của em/

/Càng yêu người hương thơm trên thân thể em, hương hoa nhài như đang lẳng lẽ hấp dẫn người khác/

[Thái tử công ty điện ảnh VS Bình hoa nhỏ của học viện điện ảnh]

Nhị thế tổ* vô lại đẹp trai vs tiểu đáng thương yêu kiều mềm mại

*Nhị thế tổ (二世祖): Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền của mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp.

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)
- [Chương 33](#)

- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)
- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 64](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66](#)
- [Chương 67](#)
- [Chương 68](#)
- [Chương 69](#)

- [Chương_70](#)
- [Chương_71](#)
- [Chương_72](#)
- [Chương_73](#)
- [Chương_74](#)
- [Chương_75](#)
- [Chương_76](#)
- [Chương_77](#)
- [Chương_78](#)
- [Chương_79](#)
- [Chương_80](#)
- [Chương_81](#)
- [Chương_82](#)
- [Chương_83](#)
- [Chương_84](#)
- [Chương_85](#)
- [Chương_86](#)
- [Chương_87](#)

Chương 1

Cuối thu, bầu trời phía xa trong làn lạnh, lác đác vài đám mây bay trên không trung. Lá cây bạch quả rơi đầy trên con đường nhựa, tạo thành một con đường vàng rực. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, ngọn núi sừng sững ở phía xa, chiếc xe khiêu tón nhưng kiên sang chậm chậm chạy vào một trang viên.

Cổng sắt màu đen khắc đầy hoa văn chạm rai khép lại, cây đại thụ kiểu Pháp rụng lá ở hai bên đường, kéo dài đến tận đỉnh núi, đường kính cây gần sáu, chất gỗ cứng chắc, tán cây tựa như những chiếc ô vươn lên che lấp cả bầu trời, lấp kín đến tận phía chân trời.

Vòng qua vài con đường quanh co, cả tòa trang viên An Viên nằm ẩn trên ngọn núi dần dần lộ ra toàn cảnh, đồ sộ nguy nga, khí thế hùng vĩ, yên tĩnh lại thần bí.

Thân xe vững vàng dừng lại ở cửa của trang viên, Hứa Mạt mới thu lại ánh mắt đang nhìn về đằng xa.

Tài xế mở cửa xe phía sau ra, thân sĩ khom người, tay làm một tư thế lễ phép.

Hứa Mạt nở nụ cười dịu dàng, nghiêng người, bước xuống xe.

Bác Tần sớm đã đợi ở đó, chờ cô đứng vững, lúc này liền nhàn nhã chân bước lên phía trước nghênh đón cô.

"Hứa tiểu thư, thiếu gia đang đợi cô ở bên trong." Ông ấy đã qua năm mươi tuổi, tóc mai màu hoa râm, vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng ngữ khí lại vô cùng cung kính.

Đối mặt với một vị trưởng bối như vậy, cho dù Hứa Mạt đã nghe hai năm thì

vẫn còn có chút không quen.

Cô nhẹ nhàng gật đầu, đáp lại một tiếng "vâng".

Bác Tần đi phía trước dẫn đường còn Hứa Mạt im lặng đi theo phía sau.

Hai bên tường tiền sảnh treo đầy tranh cổ, là tranh sơn dầu thời trung cổ, màu sắc tranh xinh đẹp ấn tượng, giống như tâm thắm cô đang giẫm dưới chân, màu sắc phong phú đầy ấn tượng, tường đá được ốp bằng đá mica màu hắc diệu, vô cơ tỏa ra một luồng khí mát.

Tầng lớp mà trang viên An Viên tiếp đãi đều là không giàu có thì cũng quyền thế, người thường xuyên đến đây tụ họp cũng không ngoại lệ, đều là những con cháu nhà giàu.

Hứa Mạt cũng xem như quen thuộc với nơi này, cảnh trí tráng lệ của nơi đây chỉ là bề ngoài, cảnh xa xỉ thật sự đều che giấu ở phía sau vườn. Tuy rằng nhìn giống như là nơi chốn xa hoa trụy lạc, nhưng An Viên không hề hỗn tạp, ngược lại bố trí rất tao nhã, lộ ra vẻ yên tĩnh.

Vòng qua những cánh cửa khép hờ, bác Tần đẩy ra một cánh cửa dày nặng, sau đó ông mỉm cười khờm lung với Hứa Mạt, liếc nhìn cô: "Mời Hứa tiểu thư vào."

Hứa Mạt gật đầu, nhẹ giọng nói một câu: "Cảm ơn bác Tần."

Bác Tần chuẩn bị khép cửa lại: "Không cần cảm ơn, đây là việc tôi nên làm."

Trước khi đi, ông ấy như muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nhắc nhở cô một chút: "Gần đây tâm trạng của thiếu gia có chút không tốt, làm phiền Hứa tiểu thư rồi."

Nghe thấy hai chữ "làm phiền", Hứa Mạt hơi sùng sốt một chút rồi "vâng" một tiếng.

Chờ đến khi cánh cửa được đóng lại, truyền đến âm thanh nặng nề, Hứa

Mặt mới thêm tính xoay người đi vào bên trong.

Khác với vẻ thanh tịnh đẹp đẽ của trang viên, tầm nhìn của nơi này rộng rãi, xung quanh đều là những cửa sổ sát đất trong suốt, trang trí vô cùng hiện đại. Nơi này là sân golf theo phong cách nửa hờ, sân bãi bên trong trang viên có thể dùng làm khu lỗ golf.

Lại gần vị trí sân bóng, lúc đó có vài người đang tụ tập cùng nhau, Hứa Mạt tiến đến, còn có thể nghe thấy tiếng cười đùa của nhóm người đó, mỗi người đều dẫn theo bạn gái cùng mình.

Mà một thân hình thon thả ngọc lập cô đơn đứng ở một bên lại hiện ra vô cùng cao lớn thẳng tắp.

Áo sơ mi màu đen được căng lên bởi khung xương gầy gò và dẻo dai, nơi cổ áo để hở hai cúc áo, xương quai xanh lộ ra một nửa, ngón tay như ngọc cầm gậy nhẹ nhàng đánh bóng, cả người lộ ra vẻ tùy tiện lại phóng khoáng.

Đường nét sườn mặt trơn tru một đường đi lên là sống mũi thẳng với xương chân mày góc cạnh rõ ràng. Làn da trắng lạnh nổi bật bên dưới lớp áo sơ mi màu đen như một ma cà rồng đã ẩn sâu nhiều năm. Đây là một chàng trai trẻ nhìn từ góc chết cũng đều đặc biệt chói mắt. Trông anh khí chất bất phàm, vô cùng đẹp trai.

Giống như cảm nhận được gì đó, anh nhìn về phía Hứa Mạt. Khóe môi vẫn đang hơi mím lại chợt cong lên thành một độ cong rõ ràng, lướt qua trong nháy mắt.

Anh đưa gậy đánh bóng đưa cho nhân viên sân bóng ở bên cạnh, lười biếng lau tay, hé mở bờ môi mỏng, "Đến rồi?"

Thẩm Thận nhấc chân, bước vài bước tới chỗ chuyên dùng để nghỉ ngơi ở bên cạnh rồi ngồi xuống, đôi chân thẳng tắp tùy ý vắt chéo. Anh hơi ngửa đầu về phía sau, duỗi tay với Hứa Mạt, "Qua đây."

Đám hồ bằng cầu hữu* của anh ở bên cạnh thấy anh cuối cùng cũng nói

chuyện, ai nấy đều ngăm hiều liếc nhìn nhau, sau đó mập mờ mà trêu ghẹo vài tiếng.

*Hồ bằng cầu hữu: không phải bạn thật sự, bạn xấu.

Lương Kinh Tùng cười tiến lên lại gần: "Cô cuối cùng cũng đến rồi, vị đại thiếu gia này vừa mới về nước liền vênh vác, bày cái mặt thối kia ra, chả thêm để ý đến ai cả."

Mi mắt Thẩm Thận con chưa nâng lên, trực tiếp đập cho anh ta một cái thật mạnh, Lương Kinh Tùng nhe răng trợn mắt, tự giác ngậm miệng lại.

Hứa Mạt nắm lại tay anh, dựa theo sức anh mà ngồi xuống bên cạnh, cô không mở miệng nói chuyện, thoạt nhìn vừa yên tĩnh lại vừa ngoan ngoãn.

Anh vuốt ve tay cô một hồi, sắc mặt không còn âm u như lúc nãy: "Gần đây làm những gì?"

Hai người đã khá lâu không gặp mặt rồi, Thẩm Thận bởi vì chuyện hợp tác ngoại giao của công ty nên gần đây xuất ngoại hai tuần. Trong thời gian này, anh không liên lạc với cô, Hứa Mạt cũng tự mình hiều rõ mà không làm phiền anh, yên tâm ở trong trường học.

Cho dù thông qua lời người khác biết được tâm trạng của anh không tốt, nhưng Hứa Mạt biết anh không có ý muốn trao đổi với cô. Lúc này anh muốn tránh né vấn đề này thì cô cũng liền thuận theo anh.

Đợi giọng nói du dương của anh vang lên, cô mới trả lời anh: "Ở trong trường luyện tập thôi, môn biểu diễn của em hơi nhiều bài."

Thẩm Thận không trả lời, dựa vào lưng ghế sofa ở phía sau, cánh tay vắt qua bả vai cô, một tay vén mái tóc đang xổ trên gáy của cô lên, quần quăn đầu ngón tay chơi đùa.

Hứa Mạt rũ mi, anh cách cô rất gần, hơi thở mát lạnh ùn ùn ập đến, đem đến sự tươi mát như biển cả, thoảng chốc giam cầm cô.

Anh cứ thờ ơ nhìn chăm chăm cô như vậy.

Từ góc độ này, có thể thấy được chiếc cổ thiên nga xinh đẹp, trắng nõn trơn bóng như ngọc của cô, khuôn mặt của Hứa Mạt vô cùng xinh đẹp, sống mũi thẳng, thanh tú, hàng lông mi đen tuyền đang khép lại, giống như bởi vì anh đang đánh giá mà hơi run rẩy.

Thẩm Thận ngồi thẳng người lại, nắm lấy cằm cô rồi nhẹ nhàng cắn một ngụm dưới cằm, không đau không ngứa.

"Hôm nay chúng ta ở đây."

Hứa Mạt ngẩng đầu lên nghi hoặc liếc nhìn anh.

Thẩm Thận lười biếng nâng mắt, "Sao vậy?"

"Không trở về chỗ của anh sao?" Hứa Mạt nghi hoặc và khó hiểu là cũng có nguyên nhân. Thẩm Thận không thích qua đêm ở bên ngoài, ngoại trừ dịp cần thiết, lúc hai người ở bên nhau đa số đều là ở nhà anh.

Anh cười lên, ghé lại gần vành tai cô, khuôn mặt nhiếp nhân tâm phách* làm cho nhất cử nhất động của anh đều chứa ý vị khác biệt.

*Nhiếp nhân tâm phách(摄人心魄): vẻ đẹp động lòng người, làm cho người khác bị mê hoặc, mất đi chính mình, giống như bị quỷ câu đi hồn phách.

"Gấp rồi? Không muốn ở đây?"

Hứa Mạt sững sờ, nhẹ nhàng cắn môi, không muốn đi sâu vào chủ đề này.

Thẩm Thận rời đi, giọng nói có chút trầm thấp, "Nơi này cách trường em khá gần, sáng sớm ngày mai đưa em trở về."

Hứa Mạt đáp lại một tiếng, nhưng vẫn nhớ kỹ lời của bác Tàn, cô kỳ thật không biết làm sao dỗ cho anh vui. Rất nhiều chuyện của Thẩm Thận, anh

không nói ra thì cô cũng không biết được.

Nghĩ đến điều này, cô thăm dò mà nói, "Được rồi, chờ chút nữa để em gọi điện cho bạn cùng phòng."

Thẩm Thận có chút nghi ngờ hành động này của cô, tính cách của Hứa Mạt khiến cho cô rất nhiều lúc cũng không thích chủ động.

Anh tùy ý hỏi thử, "Như thế nào, nhớ anh rồi?"

Hứa Mạt nhàn nhàn chóng đáp lại một tiếng, lí nhí giống như tiếng muỗi kêu nhưng Thẩm Thận vẫn nghe thấy được.

Âm thanh rất nhẹ nhưng cũng rất mềm mại êm dịu, anh vốn dĩ không có cảm giác gì quá lớn nhưng lúc này trong lòng lại nổi lên ý tứ không rõ, ngứa ngáy đến quấy nhiễu người.

Anh liếc nhìn mấy tên đàn ông đang ở bên cạnh cô ý xem kịch vui, Thẩm Thận kéo cô đứng dậy, "Anh dạy em đánh golf."

Lương Kình Tùng đang ôm một cô em ở bên cạnh ăn dưa* liền khụ một tiếng, suýt nữa sặc chết bản thân.

*Ăn dưa(吃瓜): nhiều chuyện

Mặt trời mọc đằng tây à.

Từ "dạy" này thật sự không giống như lời Thẩm Thận sẽ nói ra.

Tấm kính của cửa sổ sát mặt đất vừa sạch sẽ lại trong suốt, phản xạ ánh nắng ấm áp của ngày thu.

Cái bóng dẹt trên khuôn mặt của Thẩm Thận, le lời mờ ảo, phác họa ra đường cong kiêu ngạo đẹp mắt của anh.

Hứa Mạt đi ra cùng anh, đến nơi hành lang giao tiếp giữa bãi cỏ và phòng

bên trong.

Nhân viên sân bóng nhìn nhện đến đón, Thẩm Thận thấy vậy, không nhìn không chậm nâng mắt lên, "Ở đây không cần cậu nữa."

Người đó ngậy ra, nhưng sau đó cũng thúc thối rời đi.

Trong lúc không có việc gì, Hứa Mạt yên lặng đứng thẳng ở bên cạnh. Thực ra lúc bình thường, khi Thẩm Thận và cô ở bên nhau, anh sẽ thu lại rất nhiều lệ khí, cô giống như luôn có khả năng làm cho trái tim nóng này, bất an, bướng bỉnh của anh trầm ổn lại trong nháy mắt.

Anh nhưn mày, hai tay chống lên kệ bóng rồi nói với cô, "Qua đây."

Chương 2

Hứa Mạt đi qua, còn chưa đến gần đã bị Thẩm Thận kéo qua.

Anh nắm chặt lấy cánh tay cô, dễ dàng vây cô vào trong ngực.

Hứa Mạt đưa lưng về phía anh, cô bị nhốt dưới xiềng xích của anh, giữa chớp mũi tràn ngập mùi hương vị muối biển nhàn nhạt ở trên người anh.

Hai tay Thẩm Thận chống lên tay cô rồi nắm lấy, sau đó thân thể ấm áp của anh lại gần cô.

Hứa Mạt rũ mắt nghe anh giải thích ở bên tai.

"Chính là như vậy, hiểu chưa?" Đôi mắt của Thẩm Thận nhìn thẳng vào phía trước, giọng nói thản nhiên, âm cuối mang theo ý tứ không nghiêm túc.

Cô cái hiểu cái không gật đầu, giây tiếp theo, tay cô được anh chỉ dẫn đánh một trái ra ngoài, lưu loát vào lỗ.

Thẩm Thận giống như vui vẻ sau đó buông cô ra, anh trực tiếp dựa vào xe nhật golf bên cạnh, hai tay ôm cánh tay, rũ mắt nhìn qua.

"Em tự mình thử xem?"

Hứa Mạt có chút ngây người, nào có ai dạy đánh xong một quả bóng liền để người khác tự mình đánh chứ, trong lòng cô nghĩ vậy nhưng mặt lại không có biểu hiện gì.

Cô ra vẻ điềm tĩnh, dù sao xung quanh lại không có người khác, vậy dứt khoát liều một phen, bắt chước theo anh vậy.

Bóng tung lên thành một độ cong nhẹ nhàng ở trong không trung, sau đó thẳng tắp rơi xuống đất, rơi xuống nơi cách chỗ của cô không xa.

Hứa Mạt xoay đầu liếc nhìn anh, phát hiện mặt Thẩm Thịnh không có cảm xúc gì, anh chỉ ngoắc ngón tay với cô, Hứa Mạt thấy vậy liền đi đến cạnh anh.

Thẩm Thịnh cúi đầu nhìn mái tóc đen mềm mượt rơi trên gáy cô, vành tai trắng nõn ẩn ở bên trong có chút ửng đỏ.

Anh cười lên, "Dễ mắc cỡ như vậy sao?"

Hứa Mạt thấy anh cười đến tùy ý, trong lòng cô kỳ thật có chút không hiểu, lúc này anh không còn có dáng vẻ tâm tính không tốt theo như lời bác Tần nói nữa.

Chưa suy nghĩ xong, Thẩm Thịnh khom lưng cúi người, tầm mắt ngang bằng với cô, sau đó cô nghe thấy Thẩm Thịnh nói, "Cho nên vẫn là không rời xa anh được."

Khách mà trang viên An Viên tiếp đãi không nhiều, đám người bọn họ tùy ý chọn một phòng bao vui đùa.

Nói là phòng bao thật ra là bao hết cả một tầng. Tính riêng tư nơi này vô cùng tốt, có chức năng phục vụ nguyên gói riêng biệt, nhân viên phục vụ ở ngay bên ngoài trông coi.

Thẩm Thịnh nhiều bạn bè, trên căn bản đều là những tên nhà giàu quen biết khá lâu, bình thường ăn chơi buông thả cũng khá điên cuồng, chỉ có điều Hứa Mạt vừa đến, bọn họ ngược lại yên phận hơn.

Thẩm Thịnh chiếm vị trí chủ trì, anh cũng uống một chút rượu nhưng không uống nhiều.

Lương Kinh Tùng véo một phát vào bờ môi. Ng vểnh của cô em trong ngực,

ngâm điều thuốc mỉm cười nhả khói về phía Hứa Mạt, "Vẫn là cô hữu ích, cô không biết đâu, lúc vừa từ sân bay đón cậu ta, nguyên khuôn mặt cậu ta đều đen ngòm."

Hứa Mạt ngồi ở bên cạnh Thẩm Thận, người thấy khói thuốc liền nhíu mày, ho nhẹ vài cái.

Hứa Mạt không có cảm giác gì với lời này, ở bên nhau lâu như vậy, có nhiều lúc Thẩm Thận theo như cô thấy là người hi nộ vô thường, lần này tâm tình trở nên tốt lên có phải bởi vì cô hay không, thật sự khó mà nói.

Thẩm Thận trực tiếp ném bài còn dư lại trong tay vào người của Lương Kình Tùng, giọng nói rất lạnh lùng, "Dập tắt thuốc đi."

Anh dứt khoát đứng dậy, tự ý ngồi lên ghế sofa ở bên cạnh.

Lương Kình Tùng gào lên, "Cậu con mẹ nó không chơi nữa hả?"

Điều thuốc trên tay anh ta vẫn còn cháy, lúc này thấy sắc mặt của Thẩm Thận cuối cùng vẫn dập tắt điều thuốc.

Thẩm Thận vất chéo chân, nửa ánh mắt cũng không liếc nhìn anh ta.

Lương Kình Tùng ngượng ngùng, "Tiền của cậu cũng không cần nữa?"

Thẩm Thận nhướng mày, "Thường cho cậu đó."

Lương Kình Tùng lúc này hoàn toàn tức giận, "Cút mẹ mày đi."

Hứa Mạt vẫn luôn yên lặng ngồi ở một bên, giống như đang về mọi khi.

Thẩm Thận chờ một hồi, thấy cô vẫn ở đó chăm chú nhìn điện thoại, trực tiếp nghiêng người qua, "Đang xem gì thế."

Hứa Mạt bị bóng đen phía trước ập đến dọa sợ, cô nhỏ giọng kêu lên một tiếng, sau khi thấy rõ người đến là ai mới lắc lắc màn hình điện thoại với anh.

"Kỳ thi giữa kỳ sắp đến, em sợ học thuộc không hết, nên muốn xem nhiều một chút." Nói xong, cô thử nhìn sắc mặt anh, tiếp tục giải thích, "Sách...quá dày, em không muốn cầm đến, liền chụp ảnh."

Thẩm Thận tùy ý liếc nhìn nội dung trong điện thoại cô, anh lại quên mất bạn gái nhỏ của anh là một học sinh hiếu học.

Những thứ ác liệt phồng túng trong lòng đều được moi lên, nghĩ như vậy, Thẩm Thận lại gần bên tai cô, "Vậy bây giờ dành thời gian cho sách của em, chờ lát nữa lại dành thời gian bên cạnh anh."

Ánh đèn trong phòng bao sáng sửa, khuôn mặt của Hứa Mạt có chút nóng lên, dịch ra ngoài với biên độ nhỏ, sau đó tự cho là không ai biết được liền quay mặt đi.

Thẩm Thận lúc này nằm ngửa trên sofa, cười tùy ý.

Hứa Mạt ở trong này một lúc, sau đó đứng dậy đi vệ sinh, đẩy mở cánh cửa phòng bao ra liền có nhân viên phục vụ đi trước dẫn đường cho cô.

Lúc đi ra đến bồn rửa tay, gặp phải một cô gái lớn lên rất xinh đẹp, ngực cao hông nở, thân hình vô cùng tốt.

Cô gái đó vốn đang soi gương để sơn môi, nhìn thấy cô thì ngừng lại mà nhiệt tình chào hỏi.

Hứa Mạt thoáng nhìn qua biết đây là niềm vui mới của Lương Kính Tùng, cô cũng đáp lại.

Chờ đến lúc cô rửa tay xong, cô gái này vẫn còn nhìn cô chằm chằm, Hứa Mạt bị ánh mắt thẳng thừng của cô ấy dọa sợ, cô ngẩng đầu lên, nghĩ hoặc nhìn sang.

Cô ấy cười lại không có bất kỳ địch ý gì, đơn thuần khen cô, "Cô lớn lên thật xinh đẹp."

Hứa Mạt có khuôn mặt vô cùng thanh thuần, làn da trắng đến trong suốt, an tĩnh điềm đạm, cả người giống như được bao trùm trong một tầng tiên khí, vẻ ngoài như vậy không có bất kỳ lực công kích nào, chỉ có thể công nhận xinh đẹp, do đó dễ dàng có thể lấy được hảo cảm của người khác.

Cô bất ngờ không phòng bị mà được khen ngợi, Hứa Mạt thần nhiên cười, "Cảm ơn."

Cô gái đi rồi, Hứa Mạt vẫn đứng ở trước gương trước bồn rửa tay, nhìn bản thân hiện lên bên trong gương, sau đó cô nâng tay lên, xoa nắn khuôn mặt của bản thân.

Đám người như cũ chơi đến khuya, Hứa Mạt có đồng hồ sinh học, bình thường còn có thói quen tốt là ngủ sớm dậy sớm, lúc này đang học thuộc bài, liền cảm thấy có chút buồn ngủ.

Thẩm Thận nâng cánh tay nhìn đồng hồ, cầm lên áo khoác nằm ở một bên, đá một Lương Kính Tùng đang cùng cô em chơi trò tình ái một cái, "Chúng tôi lên trước đây."

Lương Kính Tùng hơi say, "Sớm như vậy?"

Thẩm Thận không trả lời vấn đề này của anh ta, chỉ nói, "Lát nữa tính tiền vào sổ của tôi, mọi người tiếp tục chơi đi."

Lương Kính Tùng có lẽ có chút say rồi, đáp một tiếng mang tính tượng trưng, tiếp tục mơ mơ màng màng.

Hứa Mạt đi theo phía sau Thẩm Thận, thấy anh không không nhàn không chậm đi lên trên.

Lầu trên là phòng dùng cho ngủ lại, đa số mọi người sau khi ăn chơi suốt đêm thông thường đều sẽ qua đêm ở đây.

Trước khi đi đến cửa, Thẩm Thận nhìn nhân viên phục vụ đang dẫn đường,

"Các cậu có thể đi rồi."

Nhân viên phục vụ hơi khom lưng, nhàn nhái chóng lui xuống.

Hành lang của cả một tầng lầu to như vậy, lúc này vừa vặn chỉ dư lại hai người bọn họ.

Hứa Mạt thấy Thẩm Thận không có động tác tiếp theo, "Làm sao vậy?"

Nghe thấy Hứa Mạt hỏi, anh trực tiếp dùng thẻ phòng nâng cầm cô lên, "Em đến mở cửa."

Tay Hứa Mạt vịn lên người anh, thuận thế cầm lấy thẻ phòng, lại bị anh nhẹ nhàng không chế.

Ánh mắt Thẩm Thận nghiền ngẫm, "Dùng tay của em thử xem."

Hứa Mạt lúc này mới nghĩ ra, căn phòng này là căn phòng anh đặt riêng hàng năm ở đây, bình thường không ở mà thôi, bởi vì hiện rõ thân phận tôn quý, chủ nhân của trang viên này còn tạo vân tay riêng biệt cho anh, mỗi tắc đất tắc vàng của căn phòng này tương đương với sự đặc biệt của Thẩm Thận.

Chỉ có điều, cái này với tay cô có quan hệ gì?

Cô nhìn Thẩm Thận, người phía sau cầm hơi dương lên, là bộ dạng trước sau như một lười biếng không thích nói chuyện.

Hứa Mạt thử dùng ngón tay đặt lên trên, giây tiếp theo, trên cửa truyền tới một tiếng "ting" máy móc, cánh cửa gỗ nâu dày liền chậm chậm mở ra.

Thẩm Thận đẩy cô vào bên trong, bản thân cũng theo vào, hỏi cô, "Thích không?"

Hứa Mạt nhìn anh một lúc lâu, sau đó nhẹ nhàng nói, "Dạ."

"Sau này có thể dẫn bạn em đến đây chơi, ghi lên sổ của anh." Thẩm Thận nói xong, liền vút áo khoác sang một bên, tự ý đi vào phòng tắm.

Hứa Mạt rất lâu trước kia đã đến nơi này với anh, trong đầu cô có chút ký ức, lúc này cô cầm áo khoác của anh bỏ lên trên ghế sofa, sau đó đi vào một phòng tắm khác trong phòng ngủ.

Chờ sau khi cô tắm xong đi ra, Thẩm Thận đã mặc xong áo choàng tắm ngồi ở bên giường rồi, anh đang nghiêng mặt nói chuyện điện thoại với người khác, chưa nói tới hai câu thì không có nhấn nạt cúp máy rồi, điện thoại cũng bị anh hung hăng ném xuống thảm lót sàn ở đằng xa.

Nghe thấy động tĩnh đi ra của cô, anh mới nhận ra, nâng mắt nhìn sang.

Mái tóc đen của Thẩm Thận hơi ẩm ướt, cặp chân dài bước sang.

Hứa Mạt tự động đi lên cầm lấy khăn lông lau tóc cho anh, động tác dịu dàng.

Thẩm Thận phối hợp hơi cúi đầu, tay đặt ở sau gáy cô vu,ốt ve.

Động tác vô cùng thân mật, Hứa Mạt có chút chổng đờ không nổi.

Thẩm Thận chạm đến nhuyễn ngọc ôn hương ở trong tay, bàn tay lớn duỗi ra ôm chặt lấy cô, anh dán càng sát vào người cô, từ phía trên nhìn xuống cô.

"Hôm nay sao ít nói vậy?" Thẩm Thận mở miệng.

Hứa Mạt lắc đầu, "Có thể là có chút chứng lo âu trước khi thi."

Độ khó trong kỳ thi giữa kỳ của học viện điện ảnh rất lớn, do thầy cô chuyên nghiệp kiểm định, điểm số thấp không có lợi cho sự phát triển sau này của cô.

Cô tiếp tục kiễng gót chân, ra sức lau khô tóc cho anh, trong lúc lau tóc,

hương thơm hoa nhài trên người cô càng thêm nồng đậm.

Kỳ thật thân hình của Hứa Mạt vô cùng tốt, nơi nên có đều có, nơi không nên có cũng vô cùng tinh tế, cổ tinh khuôn mặt lại dịu dàng động lòng người, chỉ cần yên lặng đứng đó, cũng giống như đóa hoa giải ngữ đang yên lặng nở rộ, đặc biệt đến giải trừ loại khát vọng không biết tên dâng lên trong lòng anh.

Thẩm Thận đẩy cô lên giường, hai tay chống bên gáy cô, ngữ khí lười biếng, "Vậy để anh trai đến chữa trị cho em."

Chương 3

Hứa Mạt nâng mắt ngẩng lên nhìn anh.

Thẩm Thịnh sinh ra rất tốt, đôi mắt hoa đào sâu thẳm như sóng nước lay động, đuôi mắt hơi xếch lên, gợi lên một độ cong trời sinh phóng lưu phóng túng.

Mỗi khi đôi mắt ấy híp lại lại mang theo một chút ý lạnh, giống như ánh chính là một thượng vị giả trời sinh, đoạt lấy tất cả, khiến người khác thần phục.

Điểm này trên nhiều chuyện với trên nhiều phương diện, Hứa Mạt đều từng lĩnh giáo qua rồi, chuyện trên giường cũng không ngoại lệ.

Ánh sáng của đèn chùm pha lê treo ở giữa trần của căn phòng chiếu khắp nơi, ánh sáng bị Thẩm Thịnh che khuất liền tràn đến từ bên rìa tóc của anh.

Cô bị ánh sáng lóa mắt này chiếu đến híp lại đôi mắt, còn chưa chờ cô trả lời, nụ hôn của Thẩm Thịnh liền rơi xuống.

Có lẽ là nửa tháng không gặp, đêm nay động tác của anh mang theo một chút vội vàng. Ánh vốn có tính tình của một vị thiếu gia, tùy theo ý của bản thân nào loạn đến hơn nửa đêm mới nghỉ ngơi.

Hứa Mạt đắm chìm trong sự bá đạo chiếm giữ của anh, trong lúc mê man, cảm giác cuối cùng là cổ dòng nước ấm chảy qua, ân cần lại ấm áp khiến cho cả người cô thoải mái không thôi.

Ngày hôm sau, Hứa Mạt tự mình trần trọc tỉnh lại.

Cô đã rất lâu không ngủ say như vậy, một tuần này, vì bận bịu ôn tập thi giữa kỳ, phần lớn gần sáng mới ngủ. Vốn bản thân cô không có năng khiếu gì, thành tích môn chuyên ngành liền trở thành mục tiêu nỗ lực phần đầu của cô.

Ở nơi này của Thẩm Thận, sau khi bị dày vò xong, cô cũng mệt mỏi vô cùng, thể xác và tinh thần vừa thả lỏng liền ngủ đặc biệt sâu.

Cô chổng nửa người dậy, giơ tay xoa mắt, cả người vẫn còn chưa tỉnh hẳn, giọng nói mềm mại, "Mấy giờ rồi?"

Thẩm Thận đã sửa sang không sai biệt lắm, đang đứng ở trước giường thất cà vạt, anh đổi một bộ đồ chính tề hoàn toàn mới, bề mặt chất liệu đen thuiần, thẳng tắp lại rộng rãi.

Lúc này thấy cô đang ngậy người ngồi trên giường, anh cười như không cười, "Tỉnh rồi?"

Nhiệt độ ở trong phòng ổn định, quan năm ấm áp như mùa xuân. Nhưng bây giờ ở bên này, cánh tay trắng như ngọc sen của Hứa Mạt đang lộ ra ở bên hông, vẫn là có chút lạnh.

Cô mơ mơ màng màng gật đầu, "Sáng nay em phải luyện bài tập buổi sáng."

Môn học buổi sáng ở đại học của Hứa Mạt phải luyện kỹ năng cơ bản, áp dụng quy định điểm danh, mỗi tháng có số lần đến lớp quy định, đến trễ sẽ trừ điểm đức dục*.

*Điểm đức dục(德育分): điểm giáo dục phẩm chất đạo đức và tư tưởng chính trị.

Thẩm Thận hơi nghiêng đầu, cánh tay phải thon dài như ngọc đang không nhanh không chậm dè lên cổ tay trái, cài lại nút áo.

Liếc nhìn cô một cái, anh không mảy không nhạt nói, "Em còn có thời gian bốn mươi phút."

Hứa Mạt nghe xong tim run lên một cái, nhánh chóng bò dậy, lúc này cô lại phát hiện bản thân gần như không mặc quần áo, trong lúc hoảng loạn lại chui vào trong chăn.

Thẩm Thận đi qua, cầm lấy cái gối ở cuối giường đập lên đầu cô, "Gấp cái gì."

"Mặc cái này vào." Thẩm Thận đưa cho cô một bộ váy liền thân mới.

Đây là bộ váy lúc ở nước ngoài anh để trợ lý chọn giúp, chiếc váy tươi mát thanh nhã, bên trên in bông hoa đơn giản.

Nhận lấy váy, Hứa Mạt có chút buồn bực, nhỏ giọng nói, "Đến trễ bị trừ điểm lại không phải điểm của anh..."

Thẩm Thận có lẽ là không nghe rõ ràng, chỉ ánh mắt đảo trên dưới một phen, "Anh cũng không phải chưa từng nhìn qua."

Hứa Mạt lúc này giận rồi, duỗi tay đoạt lại cái gối mà anh đang nghịch trong tay, che lấy bản thân, rồi đi vào trong nhà tắm.

Thẩm Thận cúi đầu nhìn bàn tay trống không của mình, có chút không thể tin được.

Ồ, tính khí càng ngày càng lớn nha.

-

Gần đây đầu óc cô có chút không thể khống chế, Hứa Mạt nhớ lại biểu hiện của bản thân, bây giờ chỉ muốn đập đầu xuống đất.

Nhưng chạm đến những vết tích bên hông ngực và trên cánh tay của mình mà Thẩm Thận để lại, cô lại cảm thấy bản thân vừa rồi không sai.

Quần áo luyện tập là quần áo bó sát người, không biết có thể che được

những vết tích này hay không. Cô hầu như trút giận mà đánh răng, cười cùng cũng hả giận.

Vừa ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy bác Tần ở trong phòng khách, dáng vẻ chắc là đã đợi ở đó khá lâu.

Bác Tần đi về phía cô, "Hứa tiểu thư."

Hứa Mạt gật đầu, nói một câu chào buổi sáng, lại lặng lẽ đi lướt điện thoại của mình, quả thật không có bao nhiêu thời gian rồi.

Trang viên An Viên nằm ở ngoại ô phía nam thành phố Z, so với trường của cô vẫn là có chút xa, đi mất hơn nửa tiếng đồng hồ, cũng không biết đến kịp hay không.

Thẩm Thận dù bận rộn nhưng vẫn ung dung đã ngồi trước bàn ăn dùng bữa sáng, bên cạnh có người hầu đang dùng tiếng anh giọng Anh chính gốc đọc tin tức buổi sáng cho anh.

"Ngại thời gian còn không đủ đúng không." Thẩm Thận dựa vào lưng ghế phía sau, một tay tùy ý khoát ở đằng sau, rũ xuống ở đó, thấy cô giống như cây cột đang đứng lặng ở đó, không nhìn được lên tiếng.

Hứa Mạt vội vàng đi qua, sau đó yên tĩnh ăn bữa sáng, cả quá trình đều không có ngẩng đầu nhìn anh, tự nhiên cũng không có giao lưu gì.

Người hầu đọc tin tức bị anh đuổi đi rồi, trong bầu không khí yên tĩnh lại an nhàn này, ngẫu nhiên có âm thanh dao nĩa, chén đĩa chạm vào nhau.

Thẩm Thận nâng tay gõ mặt bàn, phát ra âm thanh nặng nề, Hứa Mạt theo bản năng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy anh đẩy bát cháo qua, "Ăn xong cái này, anh đưa em về trường."

Liếc mắt nhìn, cô lo lắng mà đổi chủ đề, "Sắp không kịp rồi..."

Năm ngoài có một khoảng thời gian thân thể của cô có chút yêt ớt, Thẩm

Thận sắp xếp một vị bác sĩ trung y lớn tuổi cho cô, bác sĩ đơn giản xem bệnh cho cô xong, dặn dò cô một số việc cần chú ý, sau đó dùng thuốc đông y điều dưỡng một thời gian.

Còn có được thiên, tên thì hay thật ra chả có gì tốt cả. Dùng gói thuốc hàm canh, thêm vào kỷ tử, táo đỏ, hương vị trộn lẫn vào nhau cũng không ngon như vậy.

Tóm lại là sự phối hợp này làm cho người khác khó mà chấp nhận. Hứa Mạt mới đầu không dám đối nghịch với anh, sau này thấy anh luôn không nhớ tới, cũng theo đó giả vờ không nhớ rõ, từ trong lòng mà nói, cô thật không dám khen tặng được thiên này.

Thẩm Thận đang đợi cô, dáng vẻ không cho phép cô từ chối. Ngón trở còn khoát lên trên bàn, gõ theo nhịp.

Cô cầu cứu nhìn về phía bác Tần, nhìn thấy đôi phương vẻ mặt bất động như núi, mới bắt tri bắt giác, thứ này luôn là bác Tần phụ trách, thảo nào sáng hôm nay cô có thể nhìn thấy anh ở đây.

Nhận thua vậy, Hứa Mạt cắn răng, bóp lấy mũi xốc lại tinh thần uổng hết.

Thẩm Thận đứng dậy, cầm lấy áo khoác trên ghế, "Đi thôi, anh đưa em đi."

Sau một lúc lâu không thấy trả lời, anh quay đầu lại, nhìn thấy Hứa Mạt đang có dáng vẻ ỉu xìu.

Cô hiềm khi có dáng vẻ nản lòng thối chí như vậy, Thẩm Thận nhìn lại cảm thấy tâm tình đặc biệt tốt.

Anh miệng huýt sáo sau đó gương cầm về phía cô, "Theo kịp."

-

Thẩm Thận thân cao chân dài, bước chân bước lại lớn, Hứa Mạt tăng tốc tần suất bước chân mình, mới có thể miễn cưỡng theo kịp anh.

Đi tới bên ngoài trang viên, đã có xe đang chờ sẵn rồi.

Thẩm Thận dừng lại, mặt mày dưới sự làm nèn của rừng núi đàng xa lộ ra sự tùy tiện, anh nhận lấy cuộc gọi, một tay mở ra cửa ghế lái, không biết nghe thấy gì, động tác liền ngừng lại.

"Chờ một chút." Thẩm Thận ngăn lại động tác muốn lên xe của Hứa Mạt.

Hứa Mạt ngây người ngay tại chỗ, "Làm sao vậy."

Cô mặc chiếc váy liền thân tay dài, trắng tinh không tì vết, khuôn mặt non mềm giống như có thể vắt ra nước, tươi mát diễm lệ.

Thẩm Thận hạ cửa xe xuống, dặn dò cô, "Trong công ty đột nhiên có chút việc, anh để bác Tần đưa em đi."

Hứa Mạt nghe lời gật đầu, khuôn mặt cúi xuống.

"Kể tiếp chắc là cũng khá bận, cuối tuần sau em đi đến chỗ anh, quà mang tặng em đến lúc đó lại đưa em." Thẩm Thận đóng cửa xe, lưu loát khởi động động cơ.

Hứa Mạt thở nhẹ ra một hơi, "Biết rồi ạ."

Bác Tần tiến lên phía trước, lại nói chuyện với Thẩm Thận một hồi, lúc này anh mới lái xe rời đi. Tính năng chạy tốc độ cao vô cùng tốt, rất nhanh Thẩm Thận liền theo bóng xe, đồng thời biến mắt ở ven đường núi quanh co.

Chờ một hồi, bác Tần đi đến chỗ Hứa Mạt, lấy một chiếc áo khoác mỏng từ tay người hầu đưa cho cô, trong giọng nói cũng xen lẫn một chút quan tâm, "Thiếu gia nói trời lạnh, để cô mặc thêm một chiếc áo."

Hứa Mạt sờ sờ, sau đó mặc lên, cả người đờ đẫn, không biết đang nghĩ những gì.

"Hứa tiểu thư." Giọng nói của bác Tần truyền đến.

"Hà?" Hứa Mạt lúc này mới hồi thần.

"Tiếp tục không đi, cô có thể thật sự đến không kịp."

"Hà? Ồ!"

Chương 4

Hứa Mạt gần như là sát giờ mới đến được trường học.

Thân xe thon dài đen bóng dừng lại ở cổng trường, trước lúc xuống xe, bác Tần tự mình mở cửa cho cô, đưa cho cô một túi đồ ăn.

"Buổi sáng đi vội vàng, thiếu gia sớm đã dặn dò gói một chút điểm tâm cho Hứa tiểu thư."

Hứa Mạt nghiêng người xuống xe, cầm lấy đồ còn có chút ngại ngùng, "Ngại quá bác Tần, mỗi lần đều phải làm phiền bác."

"Việc có thể làm thiếu gia vui, không phiền phức." Bác Tần hơi gật đầu, làm một tư thế mời với cô.

Hứa Mạt nghiêng ngấm một hồi hai chữ vui vẻ trong miệng bác Tần, đại khái có chút thiếu tự tin, sau khi cảm ơn liền nhẹ khom lưng một cái, rồi nhàn nhàn chóng chạy về phòng học luyện múa.

Học viện điện ảnh Thịnh Minh trước nay luôn yêu cầu nghiêm khắc, không những là bản thân trường học, sinh viên có thể thi vào nơi này chắc chắn năng lực đều rất mạnh, giống như chuyện buổi học sáng hôm nay chạy đến sát giờ như vậy, là chuyện Hứa Mạt bình thường chưa từng làm qua.

Năm đó khi Hứa Mạt thi nghệ khảo*, thành tích thi khảo với phòng vẫn không tính là xuất chúng, dựa vào tiếng năng khổ học đạt được thành tích xuất sắc môn văn hóa, cuối cùng mới giống như mong muốn mà được toại nguyện, tiến vào trường đại học nghệ thuật nổi tiếng toàn quốc này.

*Nghệ khảo(艺考): kỳ thi của các trường nghệ thuật.

Học viện điện ảnh Thịnh Minh sáng lập trăm năm tới nay, chính là đã bồi dưỡng vô số nghệ nhân nổi tiếng trong giới giải trí, kể cả người dẫn chương trình, đạo diễn, biên kịch, ca sĩ và diễn viên...đủ mọi lĩnh vực. Có một câu nói thế này, Thịnh Điện* chính là cái nôi sinh ra minh tinh mà tôi hướng về.

*Thịnh Điện: học viện điện ảnh Thịnh Minh

Phòng cách kiến trúc của trường học nồng đậm không khí nghệ thuật, vòng qua hành lang gặp khúc mang tính tiêu biểu của trường học, chính là phòng múa mà chuyên ngành biểu diễn thường hay luyện vũ đạo cơ bản.

Chờ tới khi Hứa Mạt thay xong quần áo bước vào phòng luyện múa, người trong lớp đều đã làm động tác giãn cơ cơ bản rồi.

Sau khi nhìn xung quanh một vòng, cô mới chú ý tới Ưng Thúy Nguyệt đang liềm mạng vấy tay với cô.

"Hôm qua cậu nói muốn ra ngoài tớ còn lo lắng cậu sẽ đến trễ, cậu xem đi, quả nhiên."

Hứa Mạt liếc nhìn một vòng, "Cô giáo vẫn chưa tới sao?"

Ưng Thúy Nguyệt bỏ chân lên xà ngang cao hơn thân mình mà ép xuống, "Xem như cậu may mắn, hôm nay không biết chuyện gì, còn chưa đến nữa."

Hứa Mạt thở ra một hơi, "Có chút nguy hiểm."

Ưng Thúy Nguyệt lớn lên yêu mị, tặng một nụ hôn gió cho Hứa Mạt, liếc mắt đưa tình với cô, "Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngon miệng này của cậu, thật muốn cắn một ngụm, mặt đỏ như vậy, cậu mới chạy đến sao?"

Hứa Mạt gạt đầu, không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt luôn luôn liếc về chiếc gương, nơi tầm mắt chạm đến là vị trí trên cổ.

Ưng Thúy Nguyệt đặt tay lên trên đầu, eo cong càng thấp, "Cậu nhìn dáng vẻ

lén lút này của cậu, đều che lại rồi, qua đêm với bạn trai, tớ có thể hiểu được."

Hứa Mạt cúi đầu suy nghĩ, buột miệng nói, "Bạn trai?"

Sau đó, cô tự hỏi tự đáp, nhẹ giọng nói, "Có lẽ là vậy đi."

Ưng Thư Nguyệt vừa muốn hỏi cô đang nhỏ giọng làm bầm cái gì, nâng mắt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, vội vàng chạy về vị trí của mình, "Tiền sĩ Tổng đến rồi, tớ rút lui trước."

Tiền sĩ Tổng là cô giáo môn chuyên ngành của Hứa Mạt, đồng thời cũng là cô hướng dẫn của cô, bình thường có tính cách mạnh mẽ vang dội, nói một không hai, bình thường thích nhất là nghiêm khắc sấm soi kỹ năng cơ bản của học sinh, dù sao cũng là chuyên ngành biểu diễn, sau này muốn ăn ảnh, muốn dựa vào màn ảnh kiếm cơm ăn, bồi dưỡng dáng vẻ hình thể là điều vô cùng quan trọng.

Sợi dây cung căng lên trong một tiếng đồng ở trong đầu của Hứa Mạt, cuối cùng mới đến lúc được thả lỏng.

Học sinh trong chuyên ngành biểu diễn không phải rất nhiều, lớp hành chính phân ra, một lớp cũng chỉ mới gần mười hạt giống, trong đó nữ sinh nhiều hơn, chỗ nên một phòng thay quần áo cũng đủ chỗ mọi người sử dụng.

Học xong buổi học sáng, mọi người đều có chút mệt, vừa thay quần áo vừa trò chuyện.

Phạm vi đề tài rất rộng, nhưng đa số không tránh khỏi sự phát triển sau này. Tuy rằng nói chỉ mới bước vào năm ba, rất nhiều người kỳ thực sớm đã bắt đầu nhận *thông cáo kiếm tiền rồi, có vài người thậm chí tích lũy được một chút nhân khí, có chút độ nổi tiếng nhất định.

*Thông cáo(通告): là schedule dạng tham dự event, phỏng vấn, khác với chụp ảnh, quay phim, thu âm, là một dạng public announcement.

Hứa Mạt ở trong lớp này còn gọi là lớp minh tinh của Thịnh Minh, bên trong có thực tập sinh sớm đã bị công ty điện ảnh đào đi, cũng có ngôi sao nhí một lần nổi tiếng từ nhỏ.

Thảo luận như này, xưa nay Hứa Mạt đều im lặng ở một bên lắng nghe, cũng không tham gia vào. So sánh với sự bàn luận của mọi người, cô luôn cảm thấy bản thân chỉ mới bước vào cánh cửa này.

Lúc năm hai, cô có thử máy qua, Thẩm Thịnh liếc nhìn qua những quảng cáo đó vài cái, về sau đa số quảng cáo đều bị anh tự mình đẩy đi. Lâu ngày, cô dứt khoát thành thật ở trong trường học tập, những thứ này đều để qua một bên, chờ về sau lại nói.

Có người tinh mắt phát hiện điểm tâm mà Hứa Mạt để ở trên ghế dài bên cạnh, kinh ngạc hô lên một tiếng, "Trời ơi Hứa Mạt, cậu ăn điểm tâm của An Viên sao?"

Giá cả một ly nước trắng của An Viên đều không tầm thường, huống chi điểm tâm tinh xảo từ trong đó làm ra, được gọi là Hermes của thế giới điểm tâm. Mọi người là sinh viên của học viện điện ảnh, nhưng cũng không phải toàn bộ đều là người giàu có, nói thế nào cũng vẫn là một học sinh, còn không thể mua nổi đồ ngọt xa xỉ như vậy.

Bất ngờ không kịp phòng bị mà bị điểm danh, Hứa Mạt khựng lại trong nháy mắt, "Ừm, các cậu có muốn ăn thử không."

Bác Tàn nói là gọi lại một chút, nhưng kỳ thật cũng có không ít, khẩu vị của cả một lớp chắc là có thể chiêu cổ được.

Mọi người ở chung nhiều năm như vậy, sớm đã biết rõ tính cách của Hứa Mạt, nghe cô nói vậy liền ủa lên.

"Tiểu Mạt Mạt, cậu thật sự là bảo bối Doraemon thân ái của tớ, luôn đem nhiều đồ ăn ngon cho bọn tớ, vịt quay Thúy Ký lần trước, còn có bánh xốp sần riêng kiểu Đài loan kia, ha ha." Một nữ sinh ngời ngời, sau đó cắn một ngụm nhỏ liền để sang một bên.

Cho dù trường học bình thường không có yêu cầu rõ ràng đối với việc không chế cân nặng, cô giáo thỉnh thoảng cũng sẽ mỉa mai, học sinh tự mình cũng sẽ có yêu cầu, thêm ăn lại là một chuyện khác.

Có vài người không quá quen thuộc với Hứa Mạt, ngồi một bên không có ý muốn ăn thử.

Xuất phát từ lễ phép, Hứa Mạt lại hỏi vài người, "Các cậu thật sự không muốn thử sao? Ăn khá ngon."

Bọn họ ý tứ không rõ ràng liếc nhìn túi bọc bên ngoài, chỉ xua tay nói là không quá đói.

Hứa Mạt không suy nghĩ nhiều, sau khi chính lý ổn thỏa trở về phòng ngủ với Ưng Thu Nguyệt.

Thịnh Điện áp dụng phòng ngủ hai người, không gian một người vô cùng thoải mái. Hứa Mạt rất thích thiết kế như vậy, một trong những nguyên nhân năm đó suy nghĩ đến ngôi trường này chính là có điểm này.

Hai người ở cũng không cần đi ứng phó quan hệ giao lưu phức tạp.

Cô tạo thành một thói quen, đó chính là thích trong môi trường một mình mà suy nghĩ, ngăn người hoặc thả hồn.

Ưng Thu Nguyệt là cô gái được nuông chiều mà lớn lên, nhìn ra được hoàn cảnh gia đình cô ấy không tệ, tính tình bình thường khá tùy ý, cho dù ồn ào một chút cũng nằm trong phạm vi Hứa Mạt có thể tiếp nhận.

Nhiều lúc, cô cũng rất cảm kích trường học đã tự bố trí phòng ngủ, ngẫu nhiên để cô có được bàn cùng phòng coi như không tệ, Ưng Thu Nguyệt là người khá tốt.

Tuy rằng cô từ nhỏ đến lớn coi như có nhân duyên tốt, nhưng mà bạn bè đôi xử chân thành gần như không có, rất nhiều việc Hứa Mạt trước nay đều sẽ

không chủ động nói với người khác, cô sớm đã quen bản thân một mình yên lặng gánh vác.

Suy cho cùng cô thấy được, nói ra cũng sẽ không cải thiện được gì, nói cho người khác cũng chỉ là tăng thêm phiền não và thêm chuyện mà thôi.

Ưng Thu Nguyệt đối với tình huống của cô có biết một phần, lúc này nhìn thấy Hứa Mạt im lặng chuẩn bị thì, phút chốc vỗ ốt, phát ra tiếng vang trong trẻo.

Hứa Mạt cạn lời liếc nhìn cô ấy, "Cậu không sao chứ? Đang yên lành đi về bản thân làm gì, không đau sao?"

Ưng Thu Nguyệt lắc bả vai của Hứa Mạt, "Ài da, cậu xem cái trí nhớ này của tớ, đêm hôm qua trong nhà cậu đã gọi điện qua."

Động tác ôn tập của Hứa Mạt ngừng lại trong chớp mắt, "Đã nói gì vậy?"

Ưng Thu Nguyệt xiní đẹp cười, "Nói em trai cậu đã đỡ hơn nhiều rồi, tháng sau đến thành phố Z thăm cậu."

"Như vậy sao, chờ chút nữa tới gọi lại cho tiểu Trạm."

Hứa Mạt dùng tay chống đầu, không tự giác cắn lấy đầu bút, tự mình nói chuyện, "Đứa trẻ ngốc này..."

"Hứa Trạm ngốc chỗ nào vậy, một mầm non cao ráo tuần tú tốt bao nhiêu nhà." Ưng Thu Nguyệt đang khuấy lợn tóc xoăn xiní đẹp của mình, ngồi xuống nhìn móng tay mới của bản thân.

Hứa Mạt vẫn lắc đầu, "Nghe nói gọi điện đến điện thoại bàn của trường không cần mất phí, nó cũng không gọi điện cho tớ nữa."

Ưng Thu Nguyệt cười lên, "Tuổi còn nhỏ khá đau lòng chị gái nhà."

Hứa Mạt chậm rãi cười lên, cô cũng cảm thấy vậy.

Kỳ thi giữa kỳ trôi qua đâu vào đấy, nội dung khá hặc vô cùng khác nghiệt, ngoại trừ phần kịch nói, Hứa Mạt còn chọn thi múa dân tộc.

Cũng may cô chuẩn bị đầy đủ, cho nên tất cả coi như thuận lợi.

Hứa Mạt bận bịu việc học, thời gian trôi qua rất nhanh. Một tuần này Thẩm Thận nói là bận, ngược lại thật sự không có liên lạc với cô.

Thẩm Thận luôn như vậy, lúc bận rộn giống như bốc hơi ở nhân gian.

Nhưng mà lúc đến cuối tuần, anh đã sắp xếp người đến đón cô.

Căn nhà Thẩm Thận mà thường ở nằm trong trung tâm thành phố, cho dù ở đoạn đường phần hoa như vậy, cũng có thể được người có tiền xây dựng thành khu vực yên tĩnh.

Căn nhà này của Thẩm Thận là kiểu căn hộ có 3 tầng, trang hoàng xa hoa, trực tiếp quét thẻ liền có thể lên thang máy vào nhà.

Bước vào huyềnn quan đi vào trong căn hộ, Hứa Mạt liếc nhìn xung quanh cũng không nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Thận đâu.

Đây xem như nơi khá riêng tư của Thẩm Thận, ngay cả số lần bác Tần đến nơi này cũng không thường xuyên.

Căn hộ tuy to nhưng không gian phòng đều khá rộng rãi, Hứa Mạt tìm một hồi, liền tìm thấy anh ở hồ bơi trên tầng cao nhất.

Thẩm Thận lúc rảnh rồi sẽ dùng bơi lội để xả tan mệt mỏi.

Thấy anh vẫn chưa có ý dừng lại, Hứa Mạt dứt khoát quay trở lại đi lấy một chiếc khăn tắm từ trong phòng quần áo ra, sau đó đứng ở một bên, nhìn tư thế lưu loát, cơ bắp cường tráng và đường cong linh hoạt của anh.

Cô bỗng nhiên nhớ lại tình cảnh hai người trước kia ở trong hồ bơi chơi đùa, bắt đầu thả hồn.

Bỗng dưng, Hứa Mạt cảm nhận được cổ chân bị nắm lấy, giãy tiếp theo, cô không chút phòng bị liền bị rơi vào trong nước.

Không chờ cô giãy dụa, liền nhẹ nhàng được vớt đến bên bờ hồ bơi, đôi cánh tay hữu lực đang kẹp lấy cô.

Tóc của Thẩm Thận đều vuốt ra phía sau, lai rai vài sợi tóc đang rũ xuống, trên xương mày xinh đẹp đang nhỏ giọt nước, đôi mắt hoa đào đỏ vẫn mang theo chút hơi nước, ngập nước sâu thẳm, đang yên lặng liếc nhìn cô.

Dưới tay ôm chặt lấy cô, Thẩm Thận nhẹ cắn lên đôi môi đỏ của cô, sau khi nhận được giọng rên rỉ muốn có, thắm dò vào trong, sau đó là nụ hôn nồng nhiệt như bão tố.

Nụ hôn vừa dứt, anh nắm lấy cằm của cô, ngữ khí không nhàn nhạt không chậm, "Đến muộn như vậy."

Bị ép tiếp nhận, Hứa Mạt ngẩng đầu hướng mắt nhìn anh.

Quần áo ngấm nước, dính lên trên thân hình, tự dưng có chút khó chịu.

"Đi lấy khăn tắm chỗ anh." Giọng nói của Hứa Mạt rất nhẹ, nghe tỉ mỉ có chút ý nũng nịu.

Thẩm Thận cười nhẹ một tiếng, cúi người lại gần bên tai cô, lẩm bẩm nói, "Vậy cũng có trùng phạt, muốn biết không?"

Chương 5

Nước trong hồ bơi không tính là quá lạnh, sự ẩm áp lướt qua, quần áo dán chặt lấy thân hình phác họa dáng người xinh đẹp của Hứa Mạt.

Hai tay cô đều bị khóa lấy, không cách nào hoạt động. Cô vẫn còn cứng da đầu trả lại, "Có thể bị trừng phạt gì?"

"Anh trai dùng hành động nói cho em biết."

Thẩm Thận cười tà khí, con người đen tuyền ảm ướt sáng lên, thậm chí mang theo một chút tính khí trẻ con.

Kỳ thật anh chỉ lớn hơn Hứa Mạt ba tuổi, cũng đang trong tuổi thanh xuân tươi đẹp. Giờ phút này, một loại miêu tả sống động khác lộ ra, dễ dàng nói rõ lên huyết khí phương cương của anh.

Hứa Mạt cảm nhận được, mặt cô chút nóng, nhẹ nhàng thở gấp, vừa nãy Thẩm Thận hôn nèn dùng lực mạnh mẽ cướp đoạt đi hơi thở của cô, làm cho người khác không cách nào xem nhẹ.

Thẩm Thận linh hoạt cởi bỏ quần áo của cô ra, xách cô đặt lên bên cạnh hồ bơi, cúi người ép xuống.

Hôm nay hai người nào loạn cũng lâu, sau đó lại thêm một trận ở trong phòng tắm. Cuối cùng rửa sạch xong, dĩ nhiên là đèn đường rực rỡ đã sáng lên.

Khi Hứa Mạt sửa soạn xong đi ra, màn đêm vẽ ra nửa bầu trời xanh thẫm.

Cửa sổ sát đất to lớn phản chiếu cảnh đêm của toàn thành phố, ngọn đèn

giao thoa ngang dọc đan vào thành một mảnh, khắp nơi điểm xuyết đầy ánh sáng giống như những vì sao.

Thẩm Thận mặc quần áo ở nhà đơn giản thoải mái, hai tay chống trên hiên cửa sổ, bóng lưng cao lớn.

Rõ ràng là đang đứng ở nơi trung tâm nhất nơi cao nhất của thành phố này, bóng lưng cô độc của anh lại hiện lên sự trống vắng vô bờ.

Hứa Mạt im lặng nhìn một hồi, nói, "Anh ăn cơm tối chưa?"

Thẩm Thận thẳng lại thân mình, nghiêng nửa bên mặt qua, hai tay tùy ý nhét vào trong túi quần, "Em gọi anh là gì?"

Hứa Mạt hai tay chắp sau lưng, móc ngón tay của bản thân, gọi là gì chứ.

"Anh....Anh Thận....?" Nghe xong không hiểu sao còn có chút cảm giác giống đại ca xã hội đen ở Hồng Kông.

Đôi mắt Thẩm Thận hơi híp lại, "Anh già đến vậy sao?"

Hứa Mạt dùng ngón chân thọc xuống mặt đất, cuối cùng dùng dép cọ sáng bóng sàn nhà đá cẩm thạch, một lúc lâu mới mở miệng, ".....Anh trai."

Thẩm Thận tiến lên phía trước, ấn cô xuống cùng ngồi trên ghế sofa, sau đó nắm lấy tay cô, đặt vào trong tay chơi đùa.

Anh một chân cong lên, cả thân người dựa vào phía sau, lưỡi biếng nằm đó, hai mắt khép hờ lại, "Vừa nãy nghe không rõ, em nói lại lần nữa?"

Hứa Mạt gập chân lên, thu toàn bộ chân vào trong sofa, tự nhiên mà ngã vào trong lòng ngực anh, lại nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Thẩm Thận đơn giản "ừm" một tiếng, lại hỏi cô, "Em vừa nãy chuẩn bị nói gì?"

Tay Hứa Mạt bị anh lúc có lúc không nắm lấy, có chút ngứa ngáy, khớp

xương tay của Thẩm Thận rõ ràng, thon dài như ngọc, lúc bao lấy tay cô mang theo chút ấm áp.

Cô cố nén sự tê dại, trả lời, "Em nghĩ nếu anh còn chưa ăn, em đi làm chút gì đồ cho anh."

Thẩm Thận không cần suy nghĩ liền cự tuyệt, "Chờ tý nữa bác Tàn đến đây đem chút đồ, thím Chu qua đây làm."

Ngừng một chút, anh lại nói, "Cuối tuần này anh không có việc, em ở bên anh là được rồi."

Hứa Mạt gật đầu, thấy cô ngoan ngoãn như vậy, Thẩm Thận nổi lên ý xấu, gãi gãi lòng bàn tay của cô.

Hứa Mạt cơ quắp lại, Thẩm Thận nường mày tăng thêm lực đạo.

Hai người liền ở trong sô pha chật chội vui đùa, đùa giỡn liền biến chất luôn. Ngay lúc Thẩm Thận đè Hứa Mạt muốn làm sâu thêm nụ hôn, chuông điện thoại của anh bỗng rung vang lên.

Liếc nhìn tên trên màn hình, Thẩm Thận nhìn đôi mắt đã có chút mờ lung của Hứa Mạt, tự ý nhét điện thoại vào trong tay cô.

Chuông điện thoại vẫn còn đang reo, vẫn đang rung lên. Hứa Mạt giống như cầm lấy củ khoai lang phòng tay, nhỏ giọng oán trách, "Làm gì vậy..."

Khóe miệng Thẩm Thận cong lên một độ cong không chút để ý, "Em nhận máy."

Trước khi nhận máy Hứa Mạt vội vàng liếc nhìn hiển thị cuộc gọi đến, là Lương Kinh Tùng.

Cô đặt điện thoại để bên tai, "....Alo."

Cuộc gọi vừa kết nối Lương Kinh Tùng liền ồn ào, "Cậu không phải bận xong

rồi sao, Âm Dạ bên này có phòng bao đang thách rượu, đến đây đi!"

Hứa Mạt nâng mắt liếc nhìn Thẩm Thận, nhưng mà anh hoàn toàn là bộ dạng không quan tâm, không đếm xỉa đến, đang dùng đầu ngón tay hơi lạnh vuốt ve qua lại trên cánh tay cô.

"Cái đó, tôi là Hứa Mạt."

"Hả?? Đùa gì vậy???" Hai người chơi gì thế" Âm thanh phía bên kia điện thoại bỗng nhiên phớt lờ, nối tiếp là tiếng nhỏ xì xào, nhạc nền hơi có chút ồn ào, Hứa Mạt không nghe rõ Lương Kính Tùng sau đó nói gì.

Thẩm Thận cúi thấp đầu xuống, chôn vào bên gáy của Hứa Mạt, ở bên tai cô thì thầm, "Nói với cậu ta, anh không đi."

Hứa Mạt lặp lại lời của anh, "Anh ấy bảo không đi."

Thẩm Thận cắn một ngụm lên vành tai cô, tiếp tục nói, "Ở nhà có bạn gái bên cạnh."

Hứa Mạt lại liếc nhìn anh một cái, "Ồ...nhà có bạn gái bên cạnh..."

Lương Kính Tùng ở đầu kia điện thoại hỗn hét gào lên, "Hứa Mạt cô đưa điện thoại cho Thẩm Thận! Lão tử hôm nay phải mắng chết tên đó!"

Giọng của anh ta lớn, âm thanh giống như có thể xuyên thủng tầng mây, vang vọng trong căn phòng rộng rãi.

Thẩm Thận lúc này mới cảm thấy điện thoại, "Ngày mai lại hẹn ván khác, đến lúc đó tôi qua, cúp đây."

Lương Kính Tùng còn chưa kịp phát huy, trực tiếp bị cúp điện thoại, ngượng ngùng sau đó mới lấy lại tinh thần.

Mẹ nó yêu đương xong, người cũng bắt đầu có chút không bình thường.

Điện thoại bị ném sang một bên, Thẩm Thận ghi lấy cô đang có ánh mắt trống rỗng, "Chuyên tâm chút."

Chuyên tâm....cái gì?

Còn chưa chờ Hứa Mạt nói ra nghĩ vẫn, liền lại bị hôn xuống.

Hai người dây dưa ở trên sô pha, thang máy mở ra có hai người tiến vào.

Bởi vì thang máy vào thẳng nhà, hai người căn bản không có thời gian với cơ hội nào để giằng co.

Bác Tàn nhìn không chớp mắt, nói ra một câu liền đi vào nhà bếp, "Quầy rầy rồi, hai vị có thể tiếp tục."

Thím Chu rất quen mặt Hứa Mạt, ngày thường nếu nói người bên cạnh thiếu gia cũng chính là cô gái này. Bà cũng không ít lần làm cơm cho vị Hứa tiểu thư này.

Nhớ mang máng hai năm trước, bà được thiếu gia yêu cầu làm cơm hộp huấn luyện quân sự chay mặn, phối hợp hai tuần liền cho vị tiểu thư này.

Trước mắt nhìn thấy hai người có quan hệ tốt như vậy, thím Chu nếu nói không xúc động vậy là không thể nào.

Nhị thiếu gia nhà bà chỗ nào cũng tốt, thân cao chân dài mặt cũng đẹp trai, chính là tính cách quá không ổn định, lại kết giao nhiều bạn bè xấu.

Lúc trước khi còn đi học, sau khi Thẩm Thận bị thương trở về Thẩm Trạch, không tránh được bị Thẩm lão gia tử bắt bí một trận, loại vết thương đáng sợ ấy, bà nhìn thấy cũng đau.

Có điều phải nói lại, ở trong Thẩm gia nhiều năm như vậy, bà vẫn hy vọng Thẩm Thận sống tốt.

Bác Tàn tiến vào trong trước, thím Chu theo ở phía sau, tay xách hai túi đồ

ăn to, lộ ra vẻ mặt thím đều hiều, rồi an ủi bỏ đi.

Hứa Mạt: "..."

Thẩm Thận thấy động tác hận không chui cả người vào trong ngực anh của cô, vô cùng đáng yêu, anh cắn lấy môi cô, sau đó chống lấy thân mình lộ ra một chút khoảng cách cho hai người họ.

-

Chờ khi Hứa Mạt bình phục lại hô hấp, thím Châu cũng nhanh chóng chuẩn bị xong một bàn thức ăn.

Đều là những món nhà làm, trình bày tinh xảo, mùi vị tự nhiên không cần nói.

Khẩu vị của Hứa Mạt không quá tốt, cuối cùng múc ra một bát chè xôi nước đường quế hoa, từng muỗng nhỏ mà uống.

Sau khi ăn cơm xong, thím Châu bắt đầu không ngừng dọn dẹp.

Bác Tàn cầm lấy một cái túi từ trong tủ quần áo, sau khi đưa cho Thẩm Thận liền cùng với thím Châu đồng loạt rời đi.

Thẩm Thận đẩy túi đến trước mặt Hứa Mạt, "Quà nói lần trước, em cầm xem đi."

Hứa Mạt nhận lấy, không có mở ra, "Không phải thứ gì quý giá đi?"

Hai tay Thẩm Thận nhàn nhã khoát lên trên bàn, lời ít ý nhiều, "Không phải."

Hứa Mạt lúc này mới mở túi ra, bóc ra từng lớp đóng gói, cô nhìn thấy bên trong có một chiếc váy nhiều màu sắc được gấp thành mấy tầng, kiểu dáng giống như chiếc váy mà lần trước Thẩm Thận đưa cô ở An Viên, chắc là cùng một bộ sưu tập.

Phong cách với hoa văn đều giống nhau, bên trên có những đường vân

nhàn nhợt, chạm lên rất mềm mại, khí chất vô cùng bắt mắt. Có điều nhẵn được treo phía sau ngược lại thể hiện sự khiêm tốn xa xỉ ẩn giấu trong đó.

Nhẵn hiệu thủ công như vậy đối với người bình thường mà nói thì mua không nổi, nhưng đối với người có bối cảnh gia thế hiển hách như Thẩm Thận mà nói, quả thật không có gì quý giá.

Ở trước mặt anh, cô cũng không cần từ chối. Váy mặc lên thật sự rất thoải mái, Hứa Mạt từ trong thâm tâm rất thích.

Cô thật lòng cảm ơn, "Cảm ơn anh, em rất thích."

"Vậy lần sau vẫn để trợ lý dựa theo kiểu này mà chọn."

Hai người sau đó không tiếp tục nói chuyện, Thẩm Thận đứng lên, đi đến phòng khách, dứt khoát chơi trò chơi điện tử.

"Thành tích giữa học kỳ của em anh sớm lấy được rồi." Thẩm Thận nhìn cô đang ngồi trên viên sofa.

"Thật sao?" Hứa Mạt suýt nữa nhảy dựng lên.

"Thì không tệ." Thẩm Thận chậm rãi nói, cũng không chơi trò chơi nữa, đi đến bên quầy rượu rót cho mình một ly rượu vang.

Đôi mắt Hứa Mạt đều sáng lên, giống như những đốm sao nhỏ, dưới sự chiếu rọi của ánh đèn phòng khách, lóe lên ánh sáng vui sướng phần khích.

Thẩm Thận tiếp tục nói, "Cho nên lần trước không nên lo lắng như vậy, nhiều lúc em nên học cách thả lỏng."

"Thả lỏng xong em có lẽ cũng sẽ không thi tốt, đến lúc đó thành tích thấp tìm không thấy công việc, em lấy lòng ai đây."

Hứa Mạt đại khái đã biết thành tích của mình, lời nói này của cô nói không lo ngại gì, cũng không có loại dè dặt với anh như trước, dứt khoát nói ra

những thú nghĩ trong lòng.

Đương nhiên cũng chỉ là nói, thị trường của chuyên ngành biểu diễn quả thật không thể quơ nắm cả đũa với những ngành khác. Nhưng nỗ lực tiên bộ chúng quy là không sai.

Thẩm Thận một tay nâng lên ly rượu vang, trong khí bóng ly đang lắc lư, dung mạo anh càng hiện ra sự mê hoặc trên người, lặng lẽ ẩn trong màn đêm thuộc về hai người.

Sau đó cô nghe thấy giọng nói chậm rãi của anh, mê người như muốn mạng, "Em có thể lấy lòng anh."

Chương 6

Hứa Mạt ở lại chỗ này của Thẩm Thận một tuần, lúc hai người ở bên nhau nói chuyện vẫn khá ấn ý, phần lớn thời gian hai bên đều tự làm việc của bản thân.

Thẩm Thận ở phương diện này cho cô đầy đủ không gian, anh cũng không có dính cô như vậy.

Ngẫu nhiên anh nổi hứng lên mới sẽ trêu chọc cô.

Chập tối ngày chủ nhật, Hứa Mạt theo thường lệ phải trở về trường, Thẩm Thận lần này cuối cùng không có bị gián đoạn, nói muốn đưa cô về trường.

Thẩm Thận tùy ý chọn một chiếc xe việt dã trong gara dưới tầng hầm, sàn xe khá cao, đối với người cao chân lại dài như anh mà nói không có gì khó khăn, nhưng mà đối với cô chính là có chút phí sức.

Cuối cùng, Hứa Mạt lấy một tư thế vô cùng không tao nhã mà bò lên ghế ngồi.

Mãi cho đến khi anh linh hoạt khởi động động cơ xe, Hứa Mạt cũng không liếc nhìn anh.

Thẩm Thận cảm thấy thú vị, nhàn nhã cười, "Tức giận rồi?"

Hứa Mạt méo miệng một lúc, cô nào dám nói thẳng.

"Em không có."

"Lần sau em đến chọn mà lái." Thẩm Thận một tay chống trên mép cửa sổ xe,

mu bàn tay gần sát bên sườn mặt, một tay khác đặt trên bánh lái, ánh mắt nhìn về phía trước.

"Không cần đâu...Em không quá biết lái xe." Lúc nghỉ hè năm hai, Hứa Mạt đi thí bằng lái, Thẩm Thận khen thưởng cô, để cô lái xe của anh vài lần, kết quả không phải xước xe thì là quẹt xe.

Sau này qua vài lần kinh nghiệm thực chiến trên đường cũng nhắc nhở cô, cô không thích hợp với việc lái xe này.

Thẩm Thận ý tứ không rõ ràng liếc nhìn cô một cái, cười nhẹ lên, tốc độ nói từ tốn: "Tiểu Mạt nhà anh, có lúc lái xe rất lợi hại nha."

Sự thật chứng minh, tư duy của đàn ông và phụ nữ không cùng chiều.

Thẩm Thận tự dưng nhớ lại hình ảnh hoàn hảo lúc hai người ở cùng nhau. Mà tâm trạng của Hứa Mạt trong lúc đó lại bị ảnh hưởng câu "Tiểu Mạt nhà anh" đó của anh.

Thẩm Thận thông thường chỉ khi tâm trạng vô cùng tốt mới gọi cô như vậy.

Giọng nói của anh du dương, mang theo giọng cao chỉ có thanh niên mới có, lúc giọng trầm xuống là gọi cảm nhất.

Vào thu có chút lạnh, sắc trời tối dần, xung quanh đều mang đến sự lạnh lẽo hiu quạnh.

Thẩm Thận lại chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, giống như không cảm thấy lạnh, cửa sổ xe hạ xuống một nửa, khi lái xe gió mạnh theo đó thổi vào, nổi lên sự lạnh lẽo.

Anh chỉ lộ ra nửa sườn mặt như vậy cũng đủ làm cho nhiều cô gái đổi với anh đào ngã mặt thay. Còn không nhắc tới khí chất hoàn hảo vốn có của anh, lưỡi biêng trong sa sút, mang theo chút khí chất vô lại cô đơn.

Có nhiều lúc, anh cũng không quá giống như những con em nhà giàu trong

tưởng tượng của Hứa Mạt. Nhưng mà cụ thể nơi nào không giống, cô lại không thể miêu tả ra được cảm thụ ấy ở trong lòng.

Suy nghĩ quá nhập tâm, cô bị gió lạnh thổi đến rùng mình một cái. Ánh mắt Thẩm Thận liếc sang, yên lặng không tiếng động nâng cửa sổ lên.

Thẩm Thận lái xe nhanh, chiếc xe chạy qua cổng lớn của trường học, rẽ lái chạy đến bên dưới lầu ký túc của Hứa Mạt.

Trong lúc này, điện thoại của Thẩm Thận luôn rung lên. Nghĩ cũng không cần nghĩ biết chắc là đám bạn đố của anh đang gọi điện đến hỏi thúc anh rồi.

Khi Thẩm Thận bận rộn có thể bận đến tối mặt tối mày, khi chơi cũng thật vút luôn thời gian.

Chiếc viẹt đã ổn định dừng lại ở dưới lầu ký túc, Thẩm Thận lướt mở màn hình điện thoại, nói với bên kia, "Gấp cái gì, chờ lát nữa liền tới."

Cúp điện thoại xong, anh nhìn thấy Hứa Mạt vẫn đang ngây người nhìn chằm chằm vào anh, nhướn mày nói, "Ngày mai em phải đi học, không mang em theo."

Kỳ thật Hứa Mạt ngược lại không có ý muốn đi, cô chỉ muốn hỏi anh sau đó có an bài gì không. Bởi vì qua vài ngày Hứa Trạm muốn đến thăm cô, cô muốn dành thời gian cuối tuần quý giá dẫn em trai đi chơi vài ngày, đi dạo loanh quanh.

Dựa theo thói quen thường khi, Thẩm Thận không nói chính là đại biểu những ngày sau đó không cần cô.

Hứa Mạt nhớ mà cảm thấy rồi rằm.

Có lẽ là ánh mắt muốn nói lại thôi và tránh né của cô rục rờ quá mức, Thẩm Thận hoàn toàn hiểu làm ý của cô.

"Muốn tra hỏi?" Thẩm Thận xoay mặt sang nhìn cô.

Hứa Mạt thành thật lắc đầu, chuẩn bị đẩy mở cửa xuống xe.

Giây tiếp theo, trong xe truyền đến tiếng khóa xe linh hoạt.

Hứa Mạt xoay đầu nhìn anh, im lặng chờ anh nói chuyện.

"Muốn hỏi cũng không phải không được." Thẩm Thận ấn ý nhìn chằm chằm đôi môi anh đào của cô, nơi đó mềm mại ướt át, kèm theo mùi hương thoang thoảng câu dẫn người ngất lầy.

Hứa Mạt hiểu ý của anh, tháo dây an toàn ra, chống người lên hôn một cái lên sườn mặt anh.

Rất nhẹ, cũng rất mềm.

"Vậy em có thể đi chưa." Hứa Mạt nhìn anh, trong mắt trong suốt, một mảnh tĩnh lặng.

Thẩm Thận gạt đầu, lúc này mới mở khóa xe.

Hứa Mạt xuống xe xong, đứng ở bên ngoài xe, cuối cùng dặn dò anh một chút, "Trên đường chú ý một chút, còn có không nên uống quá nhiều."

Ngừng lại trong giây lát, cô có chút nghiêm chỉnh bổ sung thêm một câu, "Uống rượu không thể lái xe, không nên lái xe khi uống rượu, hậu quả rất nghiêm trọng."

Thẩm Thận ngược lại không để cái gọi là hậu quả để trong lòng, chỉ tùy ý phụng họa lại hai câu, "Có tài xế."

Hứa Mạt bị anh làm cho nghẹn họng, không biết nên nói gì thì tốt.

Thẩm Thận lúc này cười yêu nghiệt, "Yên tâm, đều là nam."

Sau đó anh lượn một vòng xinh đẹp, để lại cho Hứa Mạt thân xe đã ẩn mình trong đêm tối, tiếp đó dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của cô.

Hứa Mạt chậm rì rì bước thong thả trở về ký túc xá, trong lòng luôn cảm thấy có chút không thích hợp, trong nháy mắt mở cửa phòng ra, cô mới đột nhiên nhớ lại, bản thân còn chưa có hỏi.

Có điều chắc là không có gì đáng ngại. Hứa Mạt trong lòng mơ hồ một hồi, cuối cùng vẫn trấn định lại.

Ưng Thư Nguyệt đang xem video, nghe thấy âm thanh Hứa Mạt trở về, phản ứng đầu tiên là nhìn xem trong tay cô có cầm đồ hay không.

"Tờ thất vọng với cậu rồi, lần này một túi cũng không có nha." Nghe ngữ điệu này còn có chút tiếc nuối.

Hứa Mạt hiểu ý của Ưng Thư Nguyệt, cậu ấy có lẽ cho rằng lần này cô có thể đem về một ít đồ ăn ngon.

"Lần này thật không có, chờ....sau này?" Hứa Mạt suy nghĩ, cảm thấy như vậy cũng không phải không thể.

Dù sao cũng nhờ phúc của Thẩm Thịnh, Hứa Mạt sớm đã thử qua không ít đồ ăn ngon. Đủ loại hương vị, đủ loại khẩu vị của các nước khác nhau, cô cũng hiểu được không ít. Cô bởi vì phải lên lớp, ngày thường thời gian ở trong trường nhiều, thường thường Thẩm Thịnh luôn gửi đồ cho cô ăn.

Ưng Thư Nguyệt cũng không tiếp tục thảo luận vấn đề này, chỉ là không lưu ý hỏi cô, "Cậu có dự định gì chưa? Bản thân tớ gần đây tìm được công việc thực tập người mẫu, so với những thứ ba mẹ tớ giới thiệu thú vị hơn nhiều."

Chủ đề tuy rằng là những lời bình thường nhưng lại cũng hiện thực.

"Tờ....còn chưa nghĩ xong nữa." Hứa Mạt ngồi xuống, tay không lưu ý đụng phải cuốn album đặt ở góc bàn.

Bìa góc bên ngoài album hiện ra một chút ố vàng, thậm chí còn có chút cũ nát. Hứa Mạt lật mở ra xem, ở trong đó là số lượng ảnh chụp chung không nhiều của cô với Hứa Trầm.

"Tớ nói nha em gái, cậu thật sự lập kế hoạch đi, tuy rằng tớ biết cậu có bạn trai khá có tiền, nhưng cậu nhìn xem học sinh lớp chúng ta ai không phải nắm chắc cơ hội trèo lên, giới giải trí tuy rằng lớn nhưng cũng không dễ sống nha."

Tuy nói là thừng nhuộm nhưng cũng không phải ai cũng có thể nhét một chân vào. Nổi danh với không nổi danh kém nhau chỉ một chữ, có thể là chuyện thay đổi trong một đêm cũng có thể chuyện cả một đời.

Lời vừa nói ra, Ưng Thu Nguyệt cảm thấy có chút quá đáng, cô ấy thề lời, "Ách....Ý của tớ là....điều kiện của cậu tốt như vậy, thừa dịp bây giờ giành lấy chút thông cáo kiểm soát ảnh nhìn của công chúng nha, đừng cả ngày cứng đầu liều mạng nghiên cứu thành tích văn hóa nữa, đến lúc đó ký kết với công ty quản lý tốt, cơ hội lộ diện nhiều rồi cậu nói đúng không, khởi đầu cũng không thể bỏ quên, mấy tiểu tiện nhân lớp chúng ta thật quá đáng, vừa có chút tiếng tăm liền hếch mũi lên mặt ra vẻ ta đây."

Mấy người mà Ưng Thu Nguyệt nói đều đã đi tham gia một số truyền hình thực tế, hoặc sẽ là diễn viên quần chúng trong đoàn phim, tuy nói là đi làm nên cho mình tin, dù sao cũng tích góp được một chút nhân khí, vì sự phát triển sự nghiệp sau này chuẩn bị.

"Tớ hiểu ý cậu, chỉ là việc nhân thông cáo, trước mắt tớ còn chưa suy nghĩ kỹ."

"Có phải bạn trai cậu quản nghiêm không, không cho cậu ra ngoài xuất đầu lộ diện?" Đối với người bạn trai trong truyền thuyết của Hứa Mạt, Ưng Thu Nguyệt chỉ có nghe qua, mặt thì chưa lần nào gặp được.

Xe đến ngẫu nhiên liếc qua vài lần, phỏng đoán mỗi lần đều là các loại xe khác nhau, Ưng Thu Nguyệt có lẽ cũng có thể suy đoán ra gia cảnh của bạn trai Hứa Mạt.

"Có lẽ là vậy đi. Quên nói cho cậu chuyện này, tớ sớm đã ký kết với công ty quản lý rồi."

Ưng Thư Nguyệt đột nhiên tám chuyện, phim cũng cảm thấy buồn tẻ vô vị, "Quả nhiên đại mỹ nữ chính là không giống nha."

Hứa Mạt cười cười, "Cậu cũng là đại mỹ nữ mà."

Lời này của cô là chân thành, diện mạo của Ưng Thư Nguyệt là nghiêng về vẻ đẹp quyến rũ diễm lệ, hai người hoàn toàn là hai loại hình khác nhau.

"Cậu hẳn là sẽ không bị lừa chứ? Tớ có chút lo lắng," Ưng Thư Nguyệt hoài nghi liếc nhìn cô một cái.

Tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn, rất dễ bị những đại hôi lang kia tùy thời nhấc tay lừa đi.

"Yên tâm đi, có tớ...bạn trai tớ kiểm định."

Quả thật không cần lo lắng. Năm đó cô trực tiếp ký kết với giải trí Nhất Thiên. Đó là bộ phận sản nghiệp của Thẩm gia. Tuy rằng Thẩm Thịnh bây giờ không nhậm chức ở đó, nhưng như cũ có quyền phát ngôn nhất định.

Lại nói, ở cùng Thẩm gia khoảng thời gian này, ngược lại làm cho cô có chút mất phương hướng.

Hứa Mạt vỗ nhẹ hai khuôn mặt tương tự nhau đang dựa sát vào nhau ở trong cuốn album ảnh, tâm trạng ổn định lại.

-

Thẩm Thịnh đem qua uống rượu đến quên cả trời đất.

Vẻ mặt của anh thoạt nhìn lạnh nhạt không thích để ý tới người khác, nhưng trên thực tế, thật sự muốn nói tới chơi đến điên cuồng, ai cũng không điên

bằng anh.

Kết quả say rượu không dễ chịu. Nhưng cũng không có ai giống như anh, ngày hôm sau sau khi say rượu xong như cũ áo mũ chỉnh tề, hơn nữa còn đến đúng thời gian làm việc điểm danh.

Vừa vào phòng làm việc, Thẩm Thận liền nhận được sự oán trách của ông nội Thẩm, sau khi cúp điện thoại xong, anh dứt khoát ngồi xuống không kiên nhẫn bóp ấn đường của bản thân.

Không nhắc đến thứ khác, trên phương diện công việc, Thẩm Thận vẫn vô cùng nghiêm túc đối đãi.

Sau khi tốt nghiệp, Thẩm Thận cũng không tiến vào bất kỳ lĩnh vực xí nghiệp nào của Thẩm Thị, mà bản thân lại ở ngoài lập nghiệp, thành lập một công ty độc lập.

Loại khách sạn dây chuyền như Hoa An Đình Thành, có cô nhỏ của anh Thẩm Thanh Mi quản lý. Để quốc giới giải trí, giải trí Nhất Thiên, bây giờ lại do ba anh Thẩm Thanh Thiệu phụ trách.

Anh cả của Thẩm Thận Thẩm Khoảnh đi theo chính trị, gánh nặng kế tục thương nghiệp ở trong nhà hoàn toàn đè lên đầu của Thẩm Thận.

Nhưng mà cho dù ông nội Thẩm có nói bóng nói gió như thế nào, chỉ tiếc rèn sắt không thép, Thẩm Thận cũng không thêm quan tâm, cũng không có để ở trong lòng.

Dựa vào chính mình, anh như thường sống rất tiêu sái tùy tiện.

"Cốc cốc cốc". Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Thẩm Thận thu hồi hồi ức vừa này, hơi nhẹ một tiếng, "Vào đi."

Tổng Đình cất bước tiến vào, đem một xấp tài liệu đặt trên trước bàn của Thẩm Thận.

"Thẩm tổng, đây là báo cáo nghiệp vụ quý trước."

"Ừm, nhà cậu bên kia thế nào rồi?"

Tổng Đình cười vô lại, đỡ lấy bên gọng kính của mình, "Mặc kệ bọn họ, tôi bây giờ chỉ là trợ lý của cậu."

Thẩm Thiện mặt không biểu tình liếc ánh ta một cái, tỏ ý ánh ta đi ra.

Tổng Đình tiếp tục nói, "Không lâu nữa là ngày lễ kỷ niệm rồi, giúp cậu với Hứa tiểu thư đặt chỗ, cần thông báo trước không?"

Thẩm Thiện vút bút sang một bên, cả người nghiêng về phía sau, "Không cần, đến lúc đó cô ấy sẽ tự mình đến."

"Thật sự không cần thông báo?" Tổng Đình đi lên phía trước, hai tay chống lên bàn làm việc gỗ màu đen rộng lớn.

Thẩm Thiện không để ý tới ánh ta, "Không cần, còn có, cậu lăn được rồi."

Chương 7

"Cả tầng đều đã sắp xếp xong, vậy phòng bao trên lầu thì sao?" Ánh sáng trong đôi mắt giấu sau mắt kính của Tống Đình lưu chuyển, giọng điệu cũng bắt đầu trở nên ấm áp.

"Cậu quản có hơi nhiều rồi đây." Thẩm Nhuận lật mở báo cáo quý của công ty mà anh ta đưa đến, nhăn mày, tỉ mỉ xem xét.

"Quan tâm một chút đến cuộc sống hạnh phúc của cậu mà thôi, nếu không tôi chẳng phải là lấy không nhiều tiền lương của cậu rồi?" Ngón trỏ của Tống Đình gõ nhẹ lên mặt bàn, phát ra tiếng vang cực nhỏ.

Thẩm Nhuận nhướng mày, "Cậu đã rảnh như vậy, công việc trợ lý toàn bộ giao cho Trần Thanh Huy cũng không phải là không thể."

Tống Đình cười lên, "Vậy cũng đừng như thế, tôi cũng là anh dũng hy sinh không tiếc xương máu đến giúp đỡ cậu, cậu không được quên ân phụng nghĩa nha."

"Lão xử nam không có tư cách nói tôi." Thẩm Nhuận trả lời tiếp tục cúi đầu, bắt đầu phê duyệt văn kiện.

Tống Đình nghẹn lời: "..."

Anh ta nhấc chân bước ra khỏi phòng làm việc, bất ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Trần Thanh Huy.

"Làm sao, ở bên ngoài canh giữ, cậu là nhĩ lang thần hả?" Tống Đình suýt nữa bị anh ta hù chết.

Trần Thanh Huy tính cách lạnh lùng, người giống như tên, kiệm lời ít nói, thích nhất chính là dùng khuôn mặt không cảm xúc đó cứng nhắc gõ báo cáo.

Tổng Đính riu rít một hồi, Trần Thanh Huy liếc nhìn anh ta một cái, tự dưng Tổng Đính liền cảm thấy một trận gió lạnh âm u thổi qua.

Người máy mở miệng, "Mời gọi tôi trợ lý cao cấp Trần."

Tổng Đính có chút cạn lời, "Trợ lý có hai người, cậu không thấy buồn nôn sao?"

"Trợ lý cao cấp Tổng có thể tránh ra một chút không?"

"Tại sao?" Tay Tổng Đính đặt lên vai của anh ta, vừa mới chạm vào liền lưu loát bị vỗ rơi xuống.

"Cậu chặn đường của tôi." Trần Thanh Huy buột miệng nói ra.

"Vậy cậu nói thẳng nhé, cả ngày ăn nói có chừng mực." Tổng Đính phàn nàn xong, giống như nghĩ tới cái gì thú vị, ngược cầm kiêu ngạo nhìn anh ta, "Ồi, cứng nhắc như vậy, trách không được là một cái xử nam chết tiệt."

Trần Thanh Huy không mảy may không nhát liếc nhìn Tổng Đính một cái, người sau không hiểu sao da đầu tê rần.

Trần Thanh Huy: "Bỏ từ "chết tiệt" ở phía sau đi."

Tổng Đính: "..."

Nhìn bóng lưng cao lớn chưa bước vào phòng làm việc của Trần Thanh Huy, Tổng Đính vẫn còn nhỏ giọng mắng chửi: "Già vậy, dù sao cũng là bạn cùng phòng bốn năm ở cùng trường đại học, sao lại giống như tảng băng thế."

Thẩm Thận, Tổng Đính với Trần Thanh Huy ba người bạn họ là bạn đại học, sau khi tốt nghiệp, Thẩm Thận xuất ngoại bồi dưỡng, sau khi trở về, hai người họ cũng đi theo Thẩm Thận lập nghiệp.

Tổng Đính là hoa hoa công tử điển hình, không học vấn không nghề nghiệp, cả ngày ở trong xí nghiệp gia tộc vô tri vô giác mà sống qua ngày, sau này cảm thấy đi theo Thẩm Thận có triển vọng, trực tiếp chạy sang.

Trần Thanh Huy là một người sâu không lường trước, gia thế thần bí. Tổng Đính ngoại trừ lúc kiểm tra sức khỏe biết được thông tin sinh lý của anh ta ra, cái khác một cộng lòng cũng không rõ ràng. Có điều nhìn anh ta thường ngày không có sở thích gì, lại thường kiêm chức làm thuê, Tổng Đính liền xem Trần Thanh Huy là tên tiểu tử ngoan ngoãn có gia cảnh bản hàn, nhìn lại vẫn có chút đáng thương.

Trong phòng làm việc, Trần Thanh Huy đặt lên trên bàn của Thẩm Thận một tờ giấy viết tay đã in ra, bên trên viết đầy những kế hoạch.

"Hoa hồng Pháp với champagne đã dặn dò khách sạn chuẩn bị tốt rồi, đến lúc đó cả tầng sẽ tiến hành sắp xếp bao toàn bộ, quà giấu trong điểm tâm ngọt sau bữa ăn, đặc biệt lựa chọn khuynh tại Charles II mà lần trước cậu chụp lại. Phân đoạn bởi đêm có bất ngờ, hai người có thể mong đợi, phòng tổng thống trên tầng cao nhất của Hoa An Đính Thành để chúc mừng, đặc biệt giữ lại sẵn hai đêm."

Không thể không nói, kế hoạch của Trần Thanh Huy vô cùng chu đáo và tỉ mỉ

Thẩm Thận không trả lời, một hồi sau mới nhấc nửa mí mắt lên, không có đánh giá gì đối với loại sắp xếp này, chỉ nói, "Cậu sao giống như một phát thanh viên thế nhỉ."

Nói thì nói như vậy, ngữ điệu của anh mang theo chút vui vẻ.

Dù sao ngày quan trọng như vậy, đương nhiên cần cùng với bạn gái nhỏ trải qua rồi.

Trần Thanh Huy mặt không đổi sắc, "Nhìn ra được cậu rất vừa ý với cái này."

Thẩm Thận nghe đến đây, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, có chút không thoải mái, "Hai người các cậu hôm nay làm sao vậy, công việc không làm à?"

Trần Thanh Huy gật đầu, "Đây cũng là nội dung công việc."

Thẩm Thận nhíu mày lên, "Sau này có thể giao cho bác Tần."

Trần Thanh Huy đứng mực, "Vậy tôi bây giờ đi hủy bỏ." Nói xong, anh ta vừa muốn xoay người rời đi, liền bị Thẩm Thận gọi lại.

"Không cần." Thẩm Thận đứng lên, chơi đùa phi tiêu ở trên tường.

Anh tùy tiện nhặt lên một cây từ trên bàn, nhún nhún ném đi, đến ngay chính giữa hồng tâm.

Đôi mắt Thẩm Thận hơi hép lại, khòe môi cong lên, "Chiếc váy lần trước cậu chọn giúp, Tiểu Mạt rất thích, dựa theo kiểu dáng phong cách như vậy, lại chọn nhiều thêm vài bộ đồ ngủ."

Trần Thanh Huy gật đầu, "Được."

Thẩm Thận bước thông thả đến sofa bên cạnh, ngồi xuống, ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ sát đất thủy tinh rồi tiến vào bên trong, nhẹ nhàng rơi trên khuôn mặt anh, cảm xúc lười biếng, ấm áp vô tình làm cho anh nhớ lại vòng eo tinh tế uyển chuyển của Hứa Mạt, nhẵn nhụi trơn bóng, vô cùng xinh đẹp.

Hứa Mạt gần đây suy nghĩ việc đón Hứa Trạm đến thăm, liền không có phân tâm đi phòng đoán suy nghĩ của Thẩm Thận nữa.

Vừa này khi hai người ở cạnh nhau, cô vô cùng dè dặt cẩn thận, dù sao bọn họ cũng không giống như người thường từ tình tự người yêu bình thường mà bắt đầu, bên trong trộn lẫn rất nhiều thứ.

Lúc đó cô bị hiện thực đè nén đến không thở được, mà Thẩm Thận vừa vịn xuất hiện, giống như là ánh sáng từ trên trời chiếu xuống căn phòng tối tăm

cũ nát, chiếu sáng cuối con đường mà cô nhìn không thấy.

Đương nhiên, tuy rằng anh bình thường tính cách có chút bá đạo, lúc đề cập đến một số nguyên tắc máu chốt, Thẩm Thận vẫn cho cô đầy đủ sự tôn trọng.

Sau này cô có chút mở lòng, nhưng vẫn đoán không được anh. Hứa Mạt cũng sẽ không chủ động tìm hiểu tính cách của anh, lâu ngày, hai người ở chung ngược lại rất phù hợp.

Hiện giờ việc em trai đến thăm hiển nhiên càng làm phân tán lực chú ý của cô, những việc khác hoàn toàn bị cô vứt sau đầu.

Hứa Trầm kiên quyết muốn ngồi tàu hỏa đường dài đến đây, Hứa Mạt có chút đau lòng em trai, nhưng bản thân cũng không có dư nhiều tiền có thể lấy ra.

Nói thật, tuy rằng Ưng Thư Nguyệt nói cô có được người bạn trai có tiền, nhưng trong cuộc sống hàng ngày, cô ngoại trừ ở cùng với Thẩm Thận, ngược lại cũng không tìm anh muốn qua thú gì.

Học phí có học bổng chống đỡ, tiền sinh hoạt phí có cô đi làm gia sư trợ giúp, môn văn hóa của cô không tệ, ở trong đại học cô lại chịu khó duy trì chuyên tâm cố gắng, hiệu quả dạy ra cũng đều khá tốt.

Lúc đầu chỉ phí phẫu thuật của Hứa Trầm vô cùng mắc, đối với người không có chỗ dựa như Hứa Mạt mà nói, là gánh vác không nổi.

Nói đến lần gặp đầu tiên của cô với Thẩm Thận chính là có quan hệ từ đó, Thẩm Thận giúp cô tìm kiếm nguồn tiền có thể khớp và phù hợp với Hứa Trầm.

Bác sĩ kiến nghị là lập tức bắt đầu phẫu thuật, lại gom không đủ tiền, cơ hội chỉ có thể nhường cho người khác.

Tiền cô cũng tích lũy một chút, nhưng mãi không đủ, Hứa Mạt chỉ đành cứng

da đầu đi tìm thân thích xung quanh.

Mới đầu cả nhà cậu cô không nguyện giúp đỡ, rồi sau đó không biết làm sao, lại chỉ tiền. Trong lúc thên chốt này cô loạn thành một đồng.

Hứa Mạt không thích thiếu người khác nhân tình, nhất là giữa người thân đề cập đến tiền loại vấn đề nhạy cảm này, cho nên trong lòng cô luôn ghen một ngụm khí.

Trong một năm đó, Hứa Mạt điên cuồng nhận không ít thông cáo, vừa vặn có thể kiếm về vốn liếng, sau đó cô đem tiền đều trả lại.

Đương nhiên, cũng chính trong năm đó, bởi vì thông cáo xảy ra một số việc, sau này Thẩm Thận liền đặc biệt hạn chế cô làm những thứ đó, những khoản thu nhập như vậy cũng không còn.

Hứa Mạt đã bắt đầu tự mình tính toán rồi, về sau nếu như cô với Thẩm Thận chia tay, cũng có thông cáo để chạy. Tiến vào giới giải trí, chỉ cần tiền đến nhanh, cô cực khổ một chút ngược lại không sao.

Liếc nhìn thời gian trên điện thoại, Hứa Mạt cầm túi lên nói muốn ra ngoài.

Ưng Thu Nguyệt trái một tâm tham ở trong phòng tập yoga, nghe vậy ngẩng đầu lên, "Sớm như vậy ra cửa hả?"

Hứa Mạt gật đầu, "Bắt xe quá mắc, tớ ngồi tàu điện ngầm đi, bây giờ đi vừa vặn có thể đến kịp đón Tiểu Trâm."

"Tàu điện ngầm? Vậy cũng khá xa, như vậy cậu phải ngồi gần hai tiếng, cậu không say tớ cũng muốn say rồi, bạn trai cậu không đưa cậu đi sao?"

Hứa Mạt nhìn về phía cô ấy, trong lòng đều là niềm vui sắp được nhìn thấy em trai, chỉ cười cười, "Anh ấy luôn rất bận rộn."

Ưng Thu Nguyệt bĩu môi, trong lúc vô tình ưỡn bộ ngực/c hùing vĩ của bản thân, "Vậy cậu chú ý an toàn."

Hứa Mạt xoa xoa tay, "Biết rồi."

Lúc chạy đến trạm xe lửa, một đoàn hành khách mới đang đi ợt ra bên ngoài. Hứa Mạt dừng chân chờ một lát, đằng xa xuất hiện một thân hình trắng tấp tuấn tú.

Đôi phương hiển nhiên cũng nhìn thấy cô, tăng tốc độ đi về hướng bên này.

Hứa Mạt nhìn vóc dáng Hứa Trạm giống như lại cao lên một chút, còn chưa đến gần, liền vẫy tay.

Hứa Trạm đi đến trước mặt Hứa Mạt, khuôn mặt đẹp trai mang theo chút ngại ngùng, khuôn mặt trắng nõn có hơi đỏ lên, "Chị."

Hứa Mạt ôm lấy cậu, cảm nhận được sóng lưng hơi lộ vẻ đơn bạc của Hứa Trạm, trong lòng đắng chát, "Thế nào, có mệt không."

"Không mệt, ngủ một giấc liền tỉnh rồi." Hứa Trạm giải đầu, đại nam nhân bị chị ruột ôm lấy có chút mắc cỡ rồi.

"Ồ đúng rồi, đây là đồ kho mà bà nội để em mang cho chị, nhân lúc thời tiết lạnh không để hư." Hứa Trạm xách chiếc túi được gói từng lớp một ở trên tay lên.

"Sức khỏe của bà nội vẫn tốt chứ, lần trước chị gọi điện về, cảm thấy bà so với lúc trước tốt hơn một chút." Hứa Mạt nhìn cái bọc được buộc chắc chắn, trong lòng ấm lên.

"Khá tốt ạ, em và bà đều không cần chị lo lắng." Hứa Trạm vỗ vai chị gái.

Hứa Mạt cười lên, "Em còn nói, để em học hành đằng hoàng, em sao còn chạy tới đây?"

Hứa Trạm sắp thi đại học, bởi vì nguyên nhân sức khỏe, cậu xin phép ở nhà ôn tập, bởi vì thành tích của cậu không tệ, lại để ý đến sức khỏe thân thể,

trường học cũng đặc biệt phê chuẩn cho phép.

Lúc này chạy đến đây vài ngày, đơn giản là bởi vì nhớ chị gái.

Hứa Trạm ngượng ngùng nói, cậu luôn nhớ chị gái mình.

Hứa Mạt buông cậu ra, "Đi thôi, chị dẫn em đi ăn đồ ăn ngon."

Hứa Mạt dẫn Hứa Trạm đến một tiệm canh khá dưỡng sinh. Sau khi cậu phẫu thuật hồi phục gần hai năm, thân thể vẫn có chút yếu, Hứa Mạt theo bản năng liền nghĩ đến những món thanh đạm. Vẫn may khẩu vị hai chị em khá giống nhau.

"Ăn xong cơm dẫn em đi trung tâm thành phố đi dạo. Sau đó chị đặt một phòng ở khách sạn gần trường cho em, đến lúc đó đến đó ngủ đi."

Bởi vì có thể học sinh, còn giảm giá 20%, bình thường chính là nơi sinh viên thường đến, giá cả vừa tầm.

"Chị, trả phòng đi, em đến nhà cậu ở."

"Không sao, chị đặt rồi." Hứa Mạt trong ý thức không muốn lại làm phiền cả nhà cậu cô, tự nhiên không muốn Hứa Trạm lại chạy sang đó.

Hơn nữa cả nhà cậu sống ở ngoại thành càng xa hơn, thật sự không quá thuận tiện.

Đi dạo một hồi với Hứa Trạm, hai người ngồi tàu điện ngầm trở lại phụ cận trường học, thời gian vẫn rất sớm.

Hứa Mạt với cậu tiến vào một căn phòng, nhìn thấy cậu giống như hiện bảo vật lấy ra rất nhiều thứ.

"Đây là áo lông và bao tay đã may xong, bà nội từ rất sớm đã bắt đầu làm rồi."

Hứa Mạt sờ áo lông đỏ thẫm, tuy rằng làm không tinh xảo, nhưng mà rất dày, mặc lên chắc chắn rất ấm áp.

"Bà nội làm cho em còn làm cho anh Thận một chiếc." Hứa Trạm nói xong, lấy ra một chiếc áo lông màu xanh lam.

Đột nhiên nghe thấy Hứa Trạm nhắc tới Thấm Thận, trong lòng Hứa Mạt nhất thời cảm thấy có gì đó không thích hợp, luôn cảm thấy bản thân quên gì đó.

"Anh Thận không đi cùng chị sao?" Hứa Trạm hỏi nhẹ, nói ra nghi vấn.

Hứa Mạt lúc này mới trong suy nghĩ sâu xa hồi thần lại, "Chị không nói cho anh ấy, dù sao em cũng ở vài ngày, không làm phiền anh ấy nữa."

Hứa Trạm gật đầu, đôi mắt trong suốt liếc nhìn Hứa Mạt.

"Trên mặt chị có gì sao?" Hứa Mạt tiếp xúc với ánh mắt của cậu, sờ mặt mình.

"Nhìn chị hình như lại trở nên càng xinh đẹp rồi."

"Được nha, em còn học được trò này."

-

Thấm Thận ngồi trong phòng làm việc đợi rất lâu, nếu là lúc trước, bạn gái nhỏ buổi chiều sớm sẽ đến nơi này của anh chờ rồi, còn mang theo quà nhỏ.

Không có gì ngoài hôm nay là ngày đáng để kỷ niệm như vậy, ngày lễ những cặp tình nhân có thể ở bên nhau ước hẹn, hai người đều sẽ cùng nhau trải qua, Hứa Mạt cũng sẽ đến đây.

Nhưng mà sau khi mặt trời lặn xuống hướng tây, màn đêm yên lặng buông xuống, cũng không thể chờ được bóng hình xinh đẹp quen thuộc đó.

Tống Đình nhìn sắc mặt lạnh như băng của Thẩm Thận, cảm thấy mắc cười, "Sớm đã nói với cậu, làm bộ làm làm tịch bị sét đánh, đều trách cậu thường ngày vô sỉ. Cho nên cậu thông báo người ta một tiếng sẽ chết sao."

"Cậu." Thẩm Thận nhìn anh ta, giọng nói rất trầm.

"Tôi làm sao?" Tống Đình không hiểu nhìn anh, không oán không hận ở bên cạnh anh đợi, họ Tống anh ta đã rất giỏi rất nhẫn nại rồi!

"Lăn đi chỗ lão tử."

Chương 8

"Lòng tốt bị xem là lòng lang dạ thú, có điều tôi ngược lại thỏa mãn rồi, xem Thẩm Thiệu chịu thua ở đây, ha ha ha."

Tống Đình cũng không sợ chết, dưới ánh mắt đáng sợ của Thẩm Thịnh bắt chúc y chàng giọng nói tùy ý của anh, "Không cần, cô ấy tự mình tới."

Thẩm Thịnh lạnh băng liếc nhìn anh ta một cái, Tống Đình vẫn cười ha ha như cũ, "Vừa vặn ở nơi này của cậu tránh khỏi tiệc xem mắt mà gia đình sắp xếp, vậy bây giờ tôi chuồn trước đây."

Anh ta lắc chìa khóa xe của mình, "Tôi đi phóng tưng tụt tại đây, cậu tự mình ở đây oán phụng đi."

Sắc mặt Thẩm Thịnh lúc này ngược lại ôn hòa giống như trời tạnh sau cơn mưa, cười với Tống Đình, "Ngày mai cậu thu dọn tốt đồ đạc rút xéo đi."

Tống Đình trước khi ra khỏi cửa sẵn sóc khép cửa giúp anh, nói chuyện vô cùng thiếu đánh, "Thẹn quá hóa giận nha, ách."

Tiếng đóng cửa truyền tới, Thẩm Thịnh trực tiếp cầm điện thoại ở trên bàn lên, trượt vài cái tìm thấy người liên hệ, ấn vào.

Hứa Mạt đang ở khách sạn cùng ăn chút món nhà làm với Hứa Trâm, chính là như vậy qua luôn một buổi chiều.

Chợt vừa nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện nhắc nhở có cuộc gọi đến, cô còn cho rằng bản thân hoa mắt rồi. Trong điện thoại của Hứa Mạt người liên lạc không nhiều, bình thường đều là trợ lý của Thẩm Thịnh đến đây thông báo hoặc truyền lời, hai người gần như không có gọi điện qua.

Wechat của Thẩm Thận cũng là hình thức quan hệ năm không online, vòng bạn bè càng trống rỗng, có lúc cô cũng hoài nghi bản thân thêm một số văn phòng làm việc.

Vội vàng nhận máy, Hứa Mạt nhẹ nhàng nói, "...Alô"

"Em đang ở đâu?" Giọng nói truyền đến từ đầu kia điện thoại rất trầm, ngữ khí vô cùng quen thuộc.

Hứa Mạt theo bản năng buột miệng, "Em ở khách sạn."

"Hoa An Đình Thành?" Thẩm Thận nhíu mày, Hứa Mạt cũng có thể trực tiếp đến đó.

Hứa Mạt kinh ngạc nói, "Em không đến đó."

Hứa Trạm nhìn chăm chú Hứa Mạt một lát, nhỏ giọng nói, "Là anh Thận sao?"

Khách sạn không lớn, âm thanh nói chuyện ở trong căn phòng chật chội lại yên tĩnh này hiện lên vô cùng rõ ràng. Thẩm Thận cũng nghe thấy, anh ngừng lại, "Bên cạnh em có người?"

Là có người.

Còn là một người đàn ông.

Hứa Mạt liếc nhìn Hứa Trạm một cái, vô ý thức gạt đầu, "Vâng, là Tiểu Trạm, em ấy hôm nay đến tìm em, em đi rước em ấy."

Đầu bên kia im lặng hồi lâu, lòng Hứa Mạt có một chút chột dạ, ngón tay khẽ lên gãi.

Cô vốn nghĩ rằng, anh hỏi rồi cô mới nói, cũng xem như trong lòng biết điều rồi. Chỉ là không ngờ tới, điện thoại này đến sớm như vậy.

Thẩm Thận qua một hồi mới lên tiếng, "Em biết hôm nay là ngày gì không?"

Hứa Mạt suy nghĩ, mở miệng thăm dò, ".....Ngày gì vậy?"

Lúc này giọng nói của Thẩm Thận hoàn toàn lạnh xuống, tốc độ nói rất nhanh, "Chờ lát nữa bác Tần đi đón hai người sang đây, đem địa chỉ gửi cho anh."

Hứa còn chưa có phản ứng lại, vừa muốn nói chuyện, đầu kia điện thoại truyền đến hai tiếng "tút tut".

Thẩm Thận ngắt luôn điện thoại.

Hứa Mạt: "...."

Cô có chút xấu hổ, ngược ngàng nhìn về phía Hứa Trạ.

"Chị, hai người cãi nhau sao?" Hứa Trạ trừng mắt nai, bên trong đều là nghi hoặc.

Ngay cả em trai cũng nghe ra là Thẩm Thận tức giận, Hứa Mạt im lặng trong chốc lát, trong đầu bỗng chốc nổi lên mầm non đang nảy mầm, "Tiểu Trạ, hôm nay là ngày mấy?"

Hứa Trạ thành thật nói ra, sau đó cậu liền nhìn thấy chị gái nhà mình thán lên một tiếng, "Cái này chết rồi, chị lại có thể quên cái này chứ."

Lúc này đến phiên Hứa Trạ lờ mờ, "Chờ nên cuối cùng là làm sao vậy?"

Hứa Mạt ép buộc bản thân ổn định tinh thần, "Không sao, lúc đầu chị không nói cho anh ấy biết em muốn tới, anh ấy bây giờ biết rồi, muốn gặp em."

Lúc bác Tần đến, sắc trời đã rất tối rồi.

"Hứa tiểu thư, thiếu gia hôm nay chờ cô một buổi tối, chờ lát nữa phiên cô khoan dung nhiều một chút." Bác Tần đối với Thẩm Thận xem như có chút

hiều biết, lúc che chở cho chị em Hứa gia lên xe, theo thường lệ nhắc nhở một câu.

Đã chờ một đêm....

Hứa Mạt nhắm mắt lại cô ngay cả quà nhỏ cũng không có chuẩn bị, một lòng vội vã đi đón em trai.

Xe chậm rãi chạy về trung tâm thành phố, buổi tối cuối thu phảng phất giống như vô cùng tối, đèn đêm nội thành hiện lên vô cùng mờ mờ.

Hứa Mạt nhìn từng cảnh đang nhanh chóng lùi lại phía sau, bỗng dưng sinh ra một loại cảm giác phiền muộn.

Bên tai là giọng nói hỏi han ân cần của bác Tần với Hứa Trạm, trong tiếng nói chuyện của hai người, suy nghĩ của Hứa Mạt bay đi rất xa.

Cô nhớ lại năm ngoái vào lúc này, hai người đang trượt tuyết ở Thụy Sĩ, du lịch ba ngày hai đêm, chỉ có hai người không có ai khác.

Anh xấu xa câu môi lên, ném cầu tuyết về phía cô, sự lạnh lẽo đập lên trên mặt, lại rơi xuống toàn bộ. Hai người đều mặc quần áo lông cừu bông, trong lúc vui đùa ấm ỉ, anh lại trêu chọc cô mặt đỏ tai hồng.

Mà sau đó, anh đè cô xuống mặt tuyết mềm mại, hai người ở trong một mảng tuyết trắng lạnh lẽo óng ánh, lãng mạn ôm ấp hôn môi.

Liền giống như, hai người là người yêu nhỏ bé cuồn cuộn vô cùng bình thường.

Khi bác Tần dẫn hai người nhà hàng xoay, Hứa Mạt phát hiện cả tầng đều được bao toàn bộ.

Đèn đều được chính xuống mờ mờ, chỉ bật lên những cốc nến hoa hồng mờ nhạt, bốn phía xung quanh đều là cảnh đêm thành phố, âm nhạc dịu dàng vang lên, mặt mờ lại mộng ảo.

Thẩm Thận chờ ở đó, đầu hơi cúi xuống, mắt rũ xuống, đôi tay thon dài đang chơi đùa bật lửa.

Chờ người đầu tiên gần rồi, bác Tần lên trước nói gì đó, hồi lâu anh mới gạt đầu.

"Đến rồi?" Thẩm Thận nâng mắt nhìn sang.

Hứa Mạt theo bản năng vẫy tay với anh.

Hứa Trạm cười cười, gọi một tiếng, "Anh Thận."

Thẩm Thận nhất thời ngừng lại.

Hứa Mạt lén nheo cậu một cái, lại gần nhỏ giọng dặn dò, "Sau này trước mặt anh ấy đừng gọi như vậy, anh ấy cảm thấy gọi như vậy rất già."

Hứa Trạm không hiểu, "Như vậy sao, em lúc trước chính là gọi như vậy, em còn chò rằng anh Thận thích."

"Ngồi đối diện anh là được." Thẩm Thận chỉ vị trí ở bên trong.

Thấy xung quanh trang trí thành như vậy, Hứa Trạm hoài nghi bản thân có phải là phá hoại cái gì không, "Anh Thận, em có phải là quấy rầy anh với chị em rồi không?"

"Không có." Thẩm Thận miễn cưỡng cười, ánh mắt liếc nhìn Hứa Mạt một cái, lại nói, "Có phải cảm thấy thân thể tốt hơn nhiều rồi?"

Hứa Trạm hơi hơi gạt đầu, "Bà nội nhớ anh, may chò anh áo lông, chính là không biết anh có thích hay không."

Đối với Thẩm Thận, cậu rất tôn trọng, nhưng mà cũng giới hạn ở sự chăm sóc đối với cả nhà bọn họ năm đó.

Mà đối với quan hệ của anh với chị cậu, cậu không phải là người trong cuộc, hoàn toàn không biết rõ.

Lúc đầu cậu có phản đối với việc hai người ở bên nhau. Thẩm Thịnh khí thế bất phàm, gia cảnh chênh lệch khá xa, cậu không muốn chị mình ăn khổ, thiếu niên lần đầu ném thứ mùi vị nhân tình thế sự trong xã hội, cậu rất sợ người chị duy nhất của mình nhận lấy tổn thương.

Sau này vẫn là Hứa Mạt vượt đầu cậu, nói cậu không cần lo lắng, chỉ là yêu đương mà thôi, không cần nghĩ nhiều như vậy.

Chị gái sống tốt mới là thứ Hứa Trạch cho là tốt.

Ngón tay Thẩm Thịnh gõ lên bàn, "Trở về nói với bà nội, anh nhất định sẽ mặc."

Hứa Mạt ngồi ở trước mặt Thẩm Thịnh, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không có ý muốn nói xen vào..

Giữa chừng, quản lý khách sạn ở bên cạnh chờ đã lâu, đi lên hỏi, "Điểm tâm ngọt sau khi ăn cần lên lúc này không ạ?"

Thẩm Thịnh một lúc không phản ứng, cuối cùng chỉ xua tay, "Không cần."

"Vâng," Quản lý đáp một tiếng, lui xuống.

Sau khi dùng cơm xong, thời gian có chút muộn rồi.

Thẩm Thịnh muốn sắp xếp phòng cho Hứa Trạch, thiếu niên cứng rắn từ chối, "Thực không cần đâu ạ, mời chị em em ăn cơm đã rất cảm kích rồi, em vẫn là về lại khách sạn mà chị em đã đặt cho em là được, hành lý đều để ở đó, ngày mai em liền trở về."

Nghe lời này của Hứa Trạch, Thẩm Thịnh chỉ gật đầu, "Ngồi xe anh."

Tiến xong Hứa Trạch trên xe chỉ còn lại hai người.

Thẩm Thận nhìn anh chóng xoay xe, "Hôm nay em trai em đến sao không nói cho anh?"

Hứa Mạt thấy anh đang lái xe, sườn mặt kéo căng, đường hàm dưới trời chảy lại tuyệt đẹp.

"Anh bình thường bận bịu, em không muốn làm phiền anh." Cô nhỏ giọng nói, trong giọng nói còn có chút bướng bỉnh.

Thẩm Thận không lên tiếng.

Thẳng đến khi hai người đi vào thang máy lên phòng, Thẩm Thận mới dè cô lên tường thang máy, trần trọc hôn mút, bá đạo lại cuồng dã.

Đôi mắt sâu thẳm như đầm nước lạnh của anh, bên trong giống như ngọn lửa lóe lên trong bóng tối, thiêu cháy bạn hăm sâu bên trong.

"Thực sự không biết hôm nay là ngày gì?" Đôi mắt hoa đào hơi cong lên gắt gao khóa chặt cô.

Hứa Mạt rất nhiều lúc cũng cố chấp, đặc biệt là kỳ quặc, nhưng cô biết, Thẩm Thận sẽ không làm gì cô.

Cô trở tay ôm lấy anh, nhỏ giọng giải thích, "Là ngày kỷ niệm chúng ta ở bên nhau."

"Vậy làm sao không qua đây?" Thẩm Thận niêm thấy bám riết không tha vặn hỏi.

Hứa Mạt rủ mắt xuống, "Đây không phải là phải đón Tiểu Trâm sao..."

Lúc cô mềm giọng, Thẩm Thận đặc biệt dễ chịu.

Anh cắn một ngụm lên môi dưới của cô, "Lần sau không được như vậy nữa."

-

Có lẽ là không khí hôm nay có chút khó mà nói ra, lúc ban đêm, động tác của Thẩm Thận vừa mạnh vừa sâu.

Mái tóc Hứa Mạt đen bóng mềm mại từng sợi một dính lên hai bên má.

Một đoạn cánh tay ngọc sen trắng nõn trơn bóng từ trong chăn lộ ra, lặp lại lại bị tóm trở về.

Trong lúc nhấp nhô, Thẩm Thận dừng lại, giọng nói cấp bách, tóc trên trán có chút ẩm ướt.

Hứa Mạt bị giầy vò khó nhịn, hơi trợn mắt, "Sao vậy."

Tay Thẩm Thận thuận theo đường trên vai đẹp của cô trượt xuống, "Gọi lên."

Mặt Hứa Mạt có chút nóng, "Gọi gì cơ..."

Yết hầu anh hơi động, cúi người lại gần bên tai cô, nói ra hai từ, Hứa Mạt có chút xấu hổ, dứt khoát nhắm mắt.

"Không muốn gọi trên giường vậy thì gọi anh trai." Anh nhin đến gần như sắp bùng nổ.

".....Anh trai."

Thẩm Thận cười yêu nghiệt, đáp một tiếng, "Anh trai đây đến rồi."

Sáng ngày hôm sau, Hứa Mạt ở trong một lồng ngực ấm áp tĩnh lại.

Bên gáy có hơi thổi phun ra theo quy luật, quét qua làm người tê dại.

Nắng sớm tiến vào, toàn bộ chiếu lên trên chăn và giữa những sợi tóc.

Hứa Mạt hơi động dậy, sau đó khối ấm áp đó tiến lại càng gần.

Thẩm Thận còn chưa tỉnh lại hoàn toàn, giọng nói lười biếng, "Tiếp tục ngủ một chút."

"Vâng,..." Hứa Mạt nhỏ giọng đáp, hôm qua não loạn khá muộn, cô cũng có chút mệt mỏi.

Thẩm Thận nhắm mắt, chỉ cảm thấy được xung quanh tràn ngập mùi hương thơm mát trên người Hứa Mạt.

Không phải là mùi hương nước hoa điều chế, mà là hương thơm dịu ngọt mang theo mùi hoa nhài từ trên người cô tỏa ra, rất thơm, thanh nhã lại mê người.

Thẩm Thận không phải là người sẽ ủy khuất bản thân, hôn lên sống lưng trắng như tuyết của cô, ánh lại bao phủ lên.

Vận động sáng sớm kết thúc, Thẩm Thận vớt cô ra, trong lúc mơ hồ, bàn tay như ngọc nhẹ nhàng xoa nhẹ lên vành tai cô.

Hứa Mạt không rõ nguyên do, sau khi trong phòng tắm tắm xong, cô mới ở trong gương phát hiện bản thân không giống trước.

Vành tai cô được đeo lên khuyên tai nhỏ nhắn xinh xắn. Điềm lên hai viên kim cương hình dạng không giống nhau, lóe lên ánh sáng rạng rỡ.

Không quá khoa trương, là kiểu vô cùng khiêm tốn.

Hứa Mạt lại gần gương nhìn, nâng tay tỉ mỉ vuốt ve.

Ngay cửa có chút động tĩnh vang lên truyền đến.

Cô thuận theo âm thanh nhìn qua, Thẩm Thận hai tay nhét túi, nghiêng người dựa vào khung cửa, "Thích không?"

Chương 9

"Rất thích ạ." Hứa Mạt vui vẻ cười.

Còn gái không có sức chống cự gì đối với những loại trang sức tinh xảo như vậy, cô cũng không ngoại lệ.

Thẩm Thận nghiêng đầu, không nói chuyện, ánh mắt lại giống như bó đuốc, chính là như vậy mà nhìn cô chằm chằm.

"Tại sao luôn nhìn em vậy?" Cô còn đang rửa mặt, khuôn mặt trắng nõn giống như trứng gà đã bóc vỏ, trơn bóng mà rục rỡ, còn mang theo chút tinh thần phấn chấn chỉ có cô gái trẻ mới có, cả khuôn mặt giống như nguyên cái lòng trắng trứng.

Thẩm Thận cười nhẹ, hừ một tiếng. Chân dài đi lên trước vài bước, vừa vặn đứng ngay sau người cô.

Anh nhìn cô ở trong gương, "Anh nói thừa cho em, quà liền không có nữa à?"

Hứa Mạt suy nghĩ cạn kệt, mới biết thì ra anh đang rồi rắm vấn đề này.

"Năm nay có lý do...." Nói xong giọng của cô nhỏ xuống.

"Em sẽ bù lại mà." Vỗ đi bọt nước ở trên mặt, cô nghiêm túc bảo đảm.

Trên mặt nói vậy, trong lòng cô lại rồi rắm đến muốn mạng. Thẩm Thận muốn gì có đó, cô trái lại không biết nên tặng gì mới tốt.

Lần đầu tiên cô tặng anh đồ xa xỉ mà bản thân đành tiền mua được, anh phản ứng bình thường.

Trái lại năm ngoái tặng một cái móc chìa khóa cô tự tay thêu, là một búp bê vải, anh còn treo trên xâu chìa khóa rất lâu.

Chỉ có điều anh nhiều xe, cho nên cũng không mang theo bên người.

Thẩm Thận nặn lấy vòng eo thon của cô, cứng rắn xoay người cô lại, hôn lên mái tóc cô, cảm thán nói, "Rất ngoan."

Thẩm Thận đi rồi, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, thành phố Z cũng sắp đón chào mùa đông đến.

Mỗi năm học mới của Học viện điện ảnh Thịnh Minh đều sẽ để học sinh của các lớp phân công nhiệm vụ biểu diễn, yêu cầu có phim điện ảnh ngắn, phim truyền hình ngắn hoặc là biểu diễn kịch nói vân vân, rồi chiếu thành bộ phim, thời hạn là ở trước thỉ cuối kỳ.

Năm nay cũng không có ngoại lệ, Hứa Mạt còn chưa nghĩ xong cuối cùng nên tham gia nhóm nào, hoàn toàn cảm thấy khó khăn.

Đám người kia ở trong lớp dứt khoát không đến lớp học, cho nên đến cuối kỳ, vẫn còn có rất nhiều người trực tiếp chen ngang, bởi vậy cách tốt nhất chính là nhanh chóng vào nhóm, nếu không nhóm nào người quá ít sẽ vì thiếu số người ở đầu học kỳ mà ảnh hưởng đến biểu hiện ở trong trường.

Hứa Mạt nghiêm túc như vậy còn có một nguyên nhân quan trọng. Đó chính là Thịnh Minh sẽ chọn lựa học sinh ở trong mỗi khóa, tổng hợp thành tích học sinh ba hạng đầu tiên, trực tiếp đặc biệt ký kết với nhãn hiệu quốc tế, những nhãn hiệu nổi tiếng này đều có hợp tác với Thịnh Điện, bọn họ cũng là lần đầu tiên chọn những hạt giống tốt từ nơi này.

Những hợp đồng quản lý có hiệu lực ngắn hạn như vậy có ý nghĩa là trong ba năm sắp tới bước vào giới giải trí, bạn có thể hưởng thụ lưu lượng hiện diện cao nhất, không phải chỉ là chương trình tuyên truyền còn có trình diễn thời trang, đều sẽ khiến cho truyền thông người được hưởng máu tươi mát, liên tục nhận được sự chú ý mà trở thành minh tinh.

Trọng điểm là, hợp đồng ký kết của công ty lần này là hợp đồng bình đẳng, cùng nhau làm việc, tuy nói có chút phũ phàng, sẽ không ảnh hưởng quá sâu.

Những học sinh nổi tiếng và xuất chúng trước kia có lẽ mỗi người đều chiếm giữ vị trí không nhỏ ở trong giới giải trí hiện nay, học trường học tú năm ngoài cũng đã đều cảm được giải thưởng người mới, cũng có một lần thành danh trực tiếp tiến vào vị trí đứng đầu tiểu hoa đán.

Dù sao, đứng ở đầu nhọn kim tự tháp, người có thực lực và nhan sắc chỉ cần nắm được một chút cơ hội hiện diện, liền sẽ tự động trở nên may mắn, những điều này đều là những nhân tố có thể không chế.

Hứa Mạt tuy rằng chịu siêng năng môn văn hóa, nhưng do từ nhỏ điều kiện gia đình hạn chế, tính cách của cô thiên về dịu dàng, rất nhiều chuyện cũng đều không tranh không giành, lúc biểu diễn còn có chút không thả lỏng, lộ ra vẻ cứng nhắc.

Sau khi ký hợp đồng với giải trí Nhất Thiên, cô còn được sắp xếp cô giáo chuyên môn đến chỉ dạy.

Lần này nói không chừng là cô giáo chuyên môn chỉ định cho cô một hạng mục phim điện ảnh ngắn.

"Thịnh Điện ở trên phương diện truyền thông chỉ có phim điện ảnh ngắn là mỗi bộ đều đăng tuyên truyền trên weibo, độ hot đầu tiên vẫn sẽ là đưa lên trên màn hình điện tử ở trung tâm thành phố, như vậy xác suất hiện diện lớn, và lại, đến lúc thành phim rồi, weibo chính của Nhất Thiên chia sẻ liên quan, có thể vì em tạo độ hot trước khi debut."

Hứa Mạt ngẩng đầu lên, "Em thật sự có thể debut sao?"

Ký kết lâu như vậy, Thẩm Thận chưa từng nhắc qua việc liên quan đến vấn đề này,

Cô giáo hiềm thấy hòa ái, "Em lớn lên xinh đẹp như vậy, tại sao không thế?"

"Kỹ năng diễn xuất có thể luyện, thiên phú không đủ sau này có thể nỗ lực tránh thủ bù lại, nhưng mà bát cơm ông trời thưởng cho kiếm ăn vẫn chính là khuôn mặt của em."

Cô giáo tỉ mỉ quan sát một lúc, lại nói, "Khuôn mặt tự nhiên với khuôn mặt phẫu thuật khác biệt rất lớn, khán giả cũng không mù, khuôn mặt này của em hoàn toàn đảm đương nổi tình đầu quốc dân."

"Chính là...." Cô giáo lại than thở.

"Chính là cái gì ạ?" Hứa Mạt nhìn cô giáo muốn nói lại thôi.

"Kỹ năng diễn này của em còn chưa điều luyện....Cố xinh đẹp, kỹ năng diễn này không thể khá hơn....Em hiểu không, tiểu bình hoa?" Cô giáo lớn lên cao ráo cường tráng, một đầu tóc dài buộc chặt lên thành một bó già dặn, nói đến đây, khuôn mặt nghiêm khắc trước đây này lộ ra vài phần hòa ái dễ gần.

Hứa Mạt thật tâm cười, "Em sẽ cố gắng."

Vào cái nghề này, ai trong lòng không có chút ảo tưởng và mơ mộng, cô bắt quá chỉ là một cô gái bình thường mà thôi.

Ngoại trừ môi trường tiền lương cao, bóng hình trên màn ảnh cũng chính là thú trong lòng cô theo đuổi.

Học xong một tiết tự chọn nghệ thuật thưởng thức và phân tích, Hứa Mạt xốc lại tinh thần quay về phòng ngủ.

Trong lớp gần như toàn bộ học sinh đều muốn chọn mục phim ngắn, mục khác không có người chọn, đến lúc đó vẫn là nên chia đều người đến các nhóm khác nhau.

Cô đang suy nghĩ chút nữa làm sao giải quyết, bờ vai bị người vỗ nhẹ.

Hứa Mạt quay đầu nhìn, liền nhìn thấy một nụ cười quen thuộc.

"Học trưởng." Cô nhẹ nhàng cong lên nụ cười.

"Ừm." Lương Giang Hàn nhí cười đáp lại một tiếng, sau đó nhàn nhàn chân bước lên phía trước, sóng vai cùng với cô, cùng sóng đôi đi về phía trước.

"Gần đây không thấy em, sống vẫn tốt chứ?"

"Có thể là do bài vở bận rộn đi." Nói xong, Hứa Mạt ôm sát lấy một chồng sách ở trong lòng.

"Anh giúp em cầm." Lương Giang Hàn nhìn cô không thuận tiện, lễ phép hỏi.

"Không sao, không phải rất nặng."

"Anh nghe mọi người nói, em đến bây giờ còn chưa chọn nhóm, muốn đến nhóm anh bên này không?"

Giọng nói của Lương Giang Hàn ví như gió xuân, cộng thêm anh ta diện mạo đẹp trai, dịu dàng lại tao nhã, đề nghị như vậy làm cho người cảm thấy sẵn sàng ấm lòng.

"Anh cũng năm tư rồi, tác phẩm tốt nghiệp của các anh chọn em tham gia thật sự ổn sao?" Hứa Mạt liếc nhìn anh ta, chỉ xem như anh ta đang hỏi chơi.

Lương Giang Hàn tiện đà nói, "Không phiền phức, anh là đạo diễn, anh cảm thấy em rất phù hợp với nữ vai chính của anh."

"Hoặc là nói, em xem như giúp anh một việc. Em thật sự rất phù hợp."

Hứa Mạt ngừng lại một chút, cô suýt nữa quên mất, Lương Giang Hàn chính là chuyên ngành đạo diễn. Hai người ở trong tiệc tối kỷ niệm thành lập trường năm ngoái quen biết, bình thường Lương Giang Hàn chuyện lớn chuyện nhỏ cũng đã giúp cô không ít.

Bây giờ anh ta nói như vậy, Hứa Mạt suy tư vài giây, gật đầu, "Vừa lúc em cũng thiếu nhóm, dứt khoát đến chỗ anh vậy."

"Là đề tài gì vậy ạ?" Anh ta luôn nhấn mạnh cô rất thích hợp, Hứa Mạt trái lại hiếm kỳ.

"Vườn trường cấp ba, thanh xuân thiếu niên, xe đạp và áo sơ mi trắng."
Lương Giang Hàn nhìn chăm chú gương mặt cô một hồi, "Không sai biệt lắm là như vậy, em cảm thấy thế nào?"

Hứa Mạt gật đầu, may là cuộc sống vườn trường mà cô cũng đã từng trải qua, không có vừa bắt đầu liền để cô diễn một số thú kì quặc, Hứa Mạt đột nhiên thở dài.

"Vậy quyết định vậy nha, đến lúc đó liên lạc trên wechat đi." Trước mắt đã đèn dưới lầu ký túc xá, Hứa Mạt bước lên bậc thang, quay đầu nhìn Lương Giang Hàn, thì ra hai người đều đã đi xa như vậy rồi.

Lương Giang Hàn để hờ một nút áo, "Có điều nam chính sẽ có kinh ngạc."

Hứa Mạt nghe anh ta nhắc tới nam chính, giống như nghĩ tới cái gì, "À...Học trường, em muốn hỏi anh, phim ngắn này của anh chắc là không có cảnh hôn đi?"

Lương Giang Hàn ngăn người, "Không có nha." Dừng lại một chút, anh ta cười lên, "Em nếu muốn thêm, anh tùy thời phụng bồi."

Hứa Mạt xua tay, "Em trước mắt còn chưa chấp nhận được cái này, không có em liền yên tâm rồi."

"Chờ nên em vẫn là chưa hỏi anh nam chính là ai, em không hiếm kỳ sao?"

"Vậy em bây giờ hiếm kỳ một chút." Hứa Mạt mở to đôi mắt nai ướt sũng, nhìn chăm chăm anh ta.

Lương Giang Hàn bỗng nhiên quay mặt chỗ khác, ".....Là anh."

Hứa Mạt trừng lớn đôi mắt, "Hà?"

"Rất kinh ngạc sao?"

"Có chút đi, nhưng mà khá tốt, người trong nhóm anh đều không để ý anh làm đạo diễn rồi đi làm nam chính, vậy em cũng không có ý kiến gì."

Kỳ thật chủ yếu là kỹ năng diễn của Lương Giang Hành chắc là cũng không phải rất tinh tế, dù sao cũng là chuyên ngành đạo diễn mà.

Người mới làm việc với nhau, không có sự chênh lệch nhiều về thực lực, cũng sẽ không chết quá khó nhìn.

Hứa Mạt nhìn Lương Giang Hành ở dưới lầu.

Kỳ thật Lương Giang Hành nếu mặc lên áo sơ mi trắng, đoán chừng cũng là áo tưởng trong lòng nhiều thiếu nữ xinh đẹp, thiếu niên dịu dàng nữa, cảm giác anh ta mang đến cho người khác chính là dịu dàng và sạch sẽ.

Hứa Mạt bỗng chốc nhớ tới Thẩm Thịnh, anh trái lại rất ích mặc sơ mi trắng. Đa số đều là màu đen hoặc màu xám.

Làn da anh ngời sáng về trắng lạnh, tôn lên khuôn mặt yêu nghiệt đó, nếu như mặc lên sơ mi trắng đoán chừng chính là trùm trường vừa lưu manh vừa bất lương.

"Như vậy đi, đến lúc đó anh nhắn wechat tìm em, em cái gì cũng không cần chuẩn bị, người đến là được."

Hứa Mạt nghe thấy giọng nói của Lương Giang Hành truyền đến, mới hồi thần, theo bản năng nhanh chóng đáp ứng vài tiếng, "Dạ vâng."

Hứa Mạt chỉ có bận rộn môn chuyên ngành và bài tập buổi sáng, những lúc khác thời gian nhàn rỗi không nhiều.

Nhưng không giống với Ung Thu Nguyệt, cô khá thích trốn ở trong phòng ngủ, gia sư dạy một tuần một lần, cũng không chiếm quá nhiều thời gian.

Đêm nay Ung Thu Nguyệt không trở lại, chắc là vẫn đang ở bên ngoài ăn chơi điên cuồng rồi.

Bất quá Hứa Mạt trái lại nhận được điện thoại của Lương Kinh Tùng.

"Alo Hứa Mạt, phòng bao Kim Đỉnh cô đến không? Thấm thiếu gia uống say rồi, ai cũng chạm không được, lão tử đặc biệt phiên chết đi được, cô nhan nhàn qua đây cứu gấp cho bọn tôi đi! Cô bây giờ liền đến!"

"Được, tôi đến ngay, anh đợi một lát."

Cúp điện thoại xong, Hứa Mạt sửa soạn lại một chút vật dùng mang theo bên người, liền chạy ra ngoài.

Thấm Thận kỳ thật từ lượng vẫn được, chính là không thể uống quá nhiều. Sau khi uống nhiều thì sẽ có chút say. Cộng thêm anh dù sao cũng là công tử thế gia, dạ dày cũng kiên nghị, sau khi uống quá chén một loạt bệnh dạ dày sẽ vì vậy mà tái phát.

Trước kia anh cũng chơi điên cuồng, chỉ có điều sau này thấy dáng vẻ không thích của cô, trái lại không lộ ra ở trước mặt cô. Không ngờ rằng sau lưng vẫn uống điên cuồng như vậy.

Phòng bao Kim Đỉnh là phòng khách quý mà Thấm Thận hàng năm đều bao ở đây, lúc trước Hứa Mạt có đến vài lần. Quản lý nơi này cũng quen cô, nhìn thấy cô tiến vào cửa, liền tự động kêu phục vụ đi lên dẫn đường.

Cửa vừa mở ra liền có mùi rượu xông vào mũi, một đám xa hoa đòi trụy. Bên trong ngồi lẫn lộn nhiều người, khởi thốc lá lượn lơ, bồi cảnh tối mờ, ánh sáng màu tím tối cũng làm cho người khác toàn thân không thoải mái.

Lương Kinh Tùng thấy cô đến rồi, ôm vai một cô em eo như rắn đi đến, "Đây giao cho cô nha, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, lão tử không quản

nữa."

"Anh không biết khuyên một chút sao?" Hứa Mạt hơi chau mày.

"Em gái à, cô không phải không biết tínn tínn đại thiếu gia của cậu ta, đức hạnh gì cô còn không biết sao?"

Hứa Mạt không tiếp tục trả lời, đập lên bình rượu trống không trên mặt đất, từng bước một di chuyển vào trong.

Xung quanh Thẩm Thận không có người, làm người khác ngoài ý muốn là, hai vị trợ lý của anh cũng ở đây.

Tổng Đính ngồi ở bên cạnh, vẫn đang uống. Trần Thanh Huy lại không nói tiếng nào, đứng ở một bên.

Vẫn là Trần Thanh Huy nhìn thấy cô trước, "Hứa tiểu thư, tôi với trợ lý cao cấp Tổng đều thử qua, không có tác dụng."

Hứa Mạt có chút bất đắc dĩ, "Lỡ như tôi cũng không được thì sao."

Chẳng lẽ còn muốn đánh ngất Thẩm Thận rồi vác về sao?

Tổng Đính nhàn nhàn chóng nói chen vào, ngữ khí kiên định, "Không, cô có thể."

Hứa Mạt: "....."

Cô nhìn Thẩm Thận đang tựa người dựa vào ghế sofa ở phía sau. Đường viền khuôn mặt góc cạnh, tóc đen hơi rũ, hai mắt khép hờ, cà vạt hơi mở rộng, cả người lười biếng ngồi tê liệt ở đó.

Bất luận ai nhìn vào, cũng sẽ không cho rằng là đáng vẻ khi anh uống say.

Hứa Mạt đi lên phía trước, thử sờ anh.

Thẩm Thận theo bản năng phản hồi, cánh tay hơi nâng lên một chút.

Tổng Đĩnh đang quan sát đến vô cùng lo sợ, sau đó giãy tiếp theo, anh ta nhìn thấy, Thẩm Thận vô cùng chuẩn xác nắm lấy tay của Hứa Mạt.

Cầm đến trước môi, vô cùng bịn rịn lưu luyến, liếm đầu ngón tay cô.

Chương 10

Một trận tê dại trên đầu ngón tay, Hứa Mạt muốn rút ngón tay về, nhưng lại bị nắm chặt lấy.

Cô có chút ngỡ ngàng ngừng, nâng mắt liếc nhìn Trần Thanh Huy, đối phương không có phản ứng gì.

Trái lại Tổng Đính thì trợn mắt há hốc mồm, cái thao tác này cũng quá con mẹ nó quá cợt nhả đi!

Còn chưa chờ anh ta thần phục xong, Thẩm Thịnh trực tiếp kéo Hứa Mạt vào lòng.

Hứa Mạt thuận thế ngồi lên bên cạnh anh, khước lấy anh, "Còn ổn không? Say không được nữa rồi sao?"

Thẩm Thịnh một hồi mới nâng mắt lên, sau khi nhìn thấy người đến là cô, lại tiếp tục nhắm mắt lại.

Lúc này là do cô đảm nhận dìu lấy anh.

"Anh ấy.....hôm nay làm sao vậy.....trở nên như vậy?" Hứa Mạt hỏi hai vị trợ lý.

Trong phòng bao có chút ồn ào, nhưng mà khu vực này giống như có kết giới, những người khác thức thì không tiếp cận nơi này.

"Hôm nay về Thẩm trách một chuyến, lúc đi ra chính là như vậy." Trần Thanh Huy thấy Hứa Mạt đang thủ dìu Thẩm Thịnh dậy, đi lên phía trước giúp đỡ.

Hứa Mạt dường như đăm chiêu nhìn Thẩm Thịnh chằm chằm một hồi.

Anh hiềm khi có thể say như chết thế này, lúc trước nếu như say rồi, cũng chỉ mang theo một chút ý say, hôm nay thế này đều có chút dáng vẻ bất tỉnh nhân sự, Hứa Mạt cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tổng Đỉnh nhấc tay diu bên còn lại của Thẩm Thận, bị anh nhàn nhẹn phất ra. Anh ta ngưỡng ngừng sờ mũi, nhún vai với Hứa Mạt.

Hứa Mạt đem túi đưa cho hai người họ, "Không sao, tôi tới đi."

Cô bỏ tay của Thẩm Thận gác lên trên vai mình, thử dắt anh đi.

Thẩm Thận nhìn gầy gò, kỳ thật bên trong chứa đựng sức mạnh rất lớn, đàn ông thân cao chân dài, muốn dắt anh đi cũng rất là tốn sức.

Có điều cho dù như vậy, trong lòng Hứa Mạt lại vô cùng tốt.

Cô từ trước tới nay đều chưa từng thấy qua...dáng vẻ này của Thẩm Thận.

Chỉ không ngừng chui vào trong cổ áo cô, giống như husky thiếu tình cảm, chạy không ngừng quanh cô.

Cô lại nhớ tới chú mèo mà lúc trước hai người cùng nhau nuôi, chỉ ở bên người cô lượn quanh cầu vuốt ve, yêu dính vào cô, trái lại hề hững đối với chủ nhân là anh, rất có phong cách.

Thẩm Thận lúc đó không nói gì, nhưng Hứa Mạt cũng biết anh không vừa ý, bởi vì anh trực tiếp gửi chú mèo đi.

Đó là lần đầu tiên cô tức giận với anh. Thẩm Thận mặt âm trầm, cuối cùng đón chú mèo về từ Thẩm Trạch.

"Em chỉ có thể ở bên anh." Đó là câu nói anh thốt ra ngay lúc nhìn Hứa Mạt đang vuốt lông mèo.

Khi đó trong lòng cô có sự kích động khác thường rất nhỏ, mà người đàn

ông cời bỏ lớp vỏ lạnh lùng bên ngoài, an tĩnh nhắm mắt ở trước mặt, lại cho cô một loại cảm xúc mềm mại.

Đi tới cửa, ngoài ý muốn đụng phải một người quen.

Người đi tới khởi thuốc mê say, giống như đắm chìm trong quê nhà dịu dàng.

Hứa Mạt gọi một tiếng, "Thư Nguyệt!"

Ưng Thư Nguyệt nhìn về hướng giọng nói, thẳng người đi về phía bên này, chỉ có điều đi nghiêng, làm ra vẻ trấn định.

"Cậu ở nơi này uống đến thế như vậy?" Hứa Mạt thấy đôi mắt cô ấy giống như chứa nước, mặt hơi ửng đỏ, đoán chừng cũng say rồi.

Ưng Thư Nguyệt không dễ dàng đi đến trước mặt cô, to giọng nói một câu, "Tiểu Mạt!" Nói xong liền muốn bỏ nhào lên người cô.

Tống Đình nhìn thấy tay lẹ mắt sợ cô ấy bị Thẩm Thịnh ngộ thương, vừa tóm vừa kéo, trong lúc xô đẩy trực tiếp đẩy cô ấy tiến vào lòng của Trần Thanh Huy.

Trần Thanh Huy nhất thời chưa chuẩn bị, chỉ ôm được đầy ngực.

Anh ta theo bản năng muốn buông lỏng, nhưng mà người phụ nữ ở trong lòng mềm mại không xương, giống như giày tiếp theo liền muốn xụi lơ trên mặt đất.

Lúc này, giống như nhận ra được bên cạnh vừa an toàn lại ấm áp có thể dựa vào, Thư Nguyệt thở ra một hơi, còn vừa dựa vào lòng của Trần Thanh Huy vừa chà xát.

Trong hơi thở pha trộn giữa mùi rượu với mùi nước hoa, tuy rằng không khó ngửi, tóm lại vẫn làm cho anh ta chầu mày.

Sắc mặt của Trần Thanh Huy càng ngày càng khó nhìn, âm u liếc nhìn Tống Đình.

Tống Đình trái lại cảm thấy kỳ lạ, "Người máy còn biết tròng người khác!"

Hứa Mạt nhìn hai người, "Làm phiền một chút, cũng đưa cô ấy về đi, đây là bạn cùng phòng của tôi..."

Chờ đến khi đem Thẩm Thận ngồi ở ghế sau, Tống Đình vỗ Trần Thanh Huy một chút, "Cậu không uống rượu, cậu đến lái xe."

Nói xong, anh ta nhảy lên ghế phụ.

Trần Thanh Huy không dễ dàng gỡ người phụ nữ trên người mình xuống, không chút thương hoa tiếc ngọc, trực tiếp ném cô ấy vào ghế sau.

Đầu của Ưng Thư Nguyệt không cẩn thận va phải góc cứng bên ngoài thành xe, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Cô ấy đột nhiên giống như bưng bình, kêu lớn thành tiếng, "Mẹ ơi! Con đau quá, hu hu hu!"

Sau đó cô quắp người, xiêu vẹo sang một bên, hôn mê bất tỉnh.

"...Đây chắc không sao đi?" Hứa Mạt nghe thấy âm thanh đó cũng cảm thấy đau.

Tống Đình quan sát trong nháy mắt, "Không sao, dù sao không chết được."

Hứa Mạt: "..."

"Đưa đến đâu?" Trần Thanh Huy lúc đầu không lên tiếng, chỉ nhanh nhẹn thắt dây an toàn, sau đó mới nhìn Hứa Mạt qua kính chiếu hậu.

"Đi đến nhà Thẩm Thận đi." Đêm nay cô nên ở bên cạnh anh.

"Chờ chút nữa đưa bọn tôi xong, hai người đưa bạn cùng phòng của tôi về trường đi, con gái một mình tôi không yên tâm."

Một mình một người không chỉ vậy lại còn là cô gái uống say, không biết Ưng Thu Nguyệt bình thường có như thế này không, hôm nay vẫn là trùng hợp gặp cậu ấy, nếu như ngày nào đó cậu ấy gặp phải người không có ý tốt, hậu quả sẽ không thể nghĩ tới.

Trước khi xuống xe, sau khi dặn đi dặn lại một lần, Hứa Mạt mới yên tâm để bọn họ đi.

Cô tiêu hao hết sức ba bò chính trâu của mình mới ném Thẩm Thận lên trên sô pha.

Sau một loạt động tác liên tiếp, cô có chút thở gấp nhẹ. Sau khi hít thở sâu vài cái hồi phục lại, cô mới lần nữa lại gần anh.

Kỳ thật anh không phải hoàn toàn không thể đi, chỉ có điều giống như lâm vào trong giấc mộng nào đó, cả người đều mơ màng, rơi vào mê loạn.

Hứa Mạt véo khuôn mặt anh, chuẩn bị cầm khăn ướt giúp anh lau mặt.

Người còn chưa rời đi, liền bị anh kéo lại, âm thanh khàn khàn nói, "Đừng đi."

Vừa này có người bên cạnh, anh lười nhúc nhích. Hiện giờ chỉ có Hứa Mạt, anh mới buông lỏng bản thân, chạm rãi mở mắt, yên lặng nhìn cô.

Hứa Mạt ngồi xổm xuống, sờ trán anh, nhấn nãi hỏi, ngữ khí nhẹ nhàng lại mềm dịu, "Còn khó chịu không?"

Thẩm Thận kéo cô vào trong lồng ngực, ôm chặt lấy, đầu gác lên bả vai của cô, cúi đầu cọ xát, "Ở bên anh nhiều một chút."

"Được, em ở đây." Hứa Mạt nằm bò trên người anh, quay lại ôm lấy anh.

Hai người thường thức thời khắc yên tĩnh lại có chút ý tứ thời gian tĩnh lặng này, tốt đến mức cô cho rằng, hai người có thể luôn giống như vậy mà dựa sát vào nhau.

Nhưng có một điểm, từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi.

Đó chính là anh không nói, cô cũng không hỏi.

Qua một hồi lâu, Hứa Mạt cảm thấy chân mình đều muốn tê dại rồi. Tư thế của hai người giống như chất đồng người, chặt chẽ dính sát vào nhau.

Sau đó Hứa Mạt cảm nhận được ở giữa đùi có lực lượng nào đó đang vận sức chờ phát động, thế như chẻ tre mà chổng lên trên.

Đây là lúc nào rồi....Anh còn.....

Hứa Mạt hít khí xấu hổ giận dữ, sau đó câu tiếp theo của Thẩm Thận trực tiếp đốt cháy điểm nóng cảm xúc của bầu không khí, xảy ra đột nhiên mà lại nóng bỏng.

Thẩm Thận phỏng chừng là có chút bỉnh thường rồi, giọng nói hồi phục lại lời biếng tán mạn trước đây, "Hôm nay em tắm giúp anh?"

Cô không lên tiếng, dùng im lặng biểu đạt bất mãn.

Thẩm Thận cười nhẹ một tiếng, âm thanh còn mang theo chút khàn khàn sau khi uống rượu quá mức, trong đêm yên tĩnh này lộ ra vô cùng khàn đặc.

Phòng khách chỉ mở đèn bên cạnh sofa, lờ mờ tối tăm, lại vô cớ dâng lên sự ấm áp.

Mặt anh liền ẩn dưới bóng mờ đó, "Mắc cỡ cái gì?"

Hứa Mạt qua một hồi, móc lấy ngón tay út của anh, nhẹ nhàng cọ sát lòng bàn tay anh, cuối cùng còn quan tâm thân thể anh, "Thực sự không khó chịu sao? Em muốn nấu chè trôi nước cho anh ăn được không?"

Thẩm Thận nghe lời này của cô, từ dưới lên trên nhìn cô chăm chú.

Ở trong đó chất chứa cảm xúc khác biệt, con người đến sâu thẳm.

Ngón tay anh chậm rãi từ dưới vạt áo của cô trượt lên trên, mang theo một mảng run rẩy.

"Không, anh chỉ muốn ăn em."

Chương 11

Hứa Mạt cố lấy can đảm ngăn lại động tác tiếp theo của Thẩm Thận, nắm lấy ngón tay đang lộn xộn không có ý tốt của anh.

Ngữ khí của cô mang theo một chút miễn cưỡng, "Vẫn là ăn một chút đi, em lập tức làm cho anh."

Nói xong cô không chờ Thẩm Thận trả lời, vô cùng nhòa người dậy, dùng lực chống lên lồng ngực rộng của Thẩm Thận.

Dưới lòng bàn tay là làn da ấm áp của anh, là độ ấm cách một lớp quần áo.

Hứa Mạt bị cảm xúc này làm rối loạn một chút, dưới chân suýt nữa lao đảo một cái.

Chờ đến khi cô ra vẻ trấn tĩnh đi về phòng bếp, mới nhớ ra Thẩm Thận bình thường không cần cô làm cơm.

Anh thường đi nhà hàng sà hoa, hoặc là chỉ ăn đồ ăn thím Chu nấu. Mạt anh không biểu hiện, kỳ thật trong lòng vô cùng kén chọn.

Nhưng mà đêm nay anh không có từ chối, Hứa Mạt ngừng trong giây lát, cuối cùng vẫn là mở cửa tủ lạnh đôi ra.

Có lẽ rất lâu không dùng, bên trong tủ lạnh tản ra mùi vị không rõ, xa lạ lại lạnh băng, là mùi nhựa chưa mở bao bì.

Bên trong đặt một ít trứng gà, nước suối và bia, ngoài ra cũng không có thứ khác.

Tầng phía dưới trái lại còn có vài túi thịt viên nhỏ không nhân, là loại cô thích ăn, liền trữ một ít bỏ ở đây.

Nhìn một chút thời hạn sử dụng trên bao bì, xác nhận không có quá hạn, cô mới yên tâm mở bao bì.

Hứa Mạt nấu đơn giản, lại chần trứng vào trong nước sôi.

Thịt viên nhỏ mềm lại dẻo giòn, không có nhân ăn vào cũng không ngán. Nước sôi nóng hổi, sau khi bỏ vào nửa túi, trứng sơ qua một hồi liền chín.

Hứa Mạt thêm một chút đường, ném thử một miếng, hơi ngọt, trong hơi nước mang theo chút mùi gạo nếp thoang thoảng.

Như vậy ăn lót dạ, sáng ngày hôm sau thức dậy dạ dày sẽ không khó chịu.

Cẩn thận múc ra một bát, cô bung đi đến chỗ Thẩm Thận.

Thẩm Thận vẫn nằm trên sofa, một chân dài duỗi ra, cánh tay tùy ý rũ xuống dưới.

Hứa Mạt bung đèn trước mặt anh, ".....Anh trai...dậy ăn một chút đi."

Cô cũng biết, anh thích nhất là mỗi khi cô gọi anh như vậy.

Có lẽ đàn ông cũng giống với phụ nữ, đều không muốn bản thân già đi.

Lông mày xinh đẹp của Thẩm Thận nhẹ nhíu lại, nghe vậy mới chậm rãi mở đôi mắt.

Lông mi anh chớp chớp mà nhìn cô chăm chú, sau đó hơi ngồi dậy, "Em đèn tắt cho anh."

Động tác của Hứa Mạt ngừng một hồi, sau đó khẽ lướt nước canh ấm, múc thịt viên ở viền bát, đưa đến bên miệng anh.

Anh ăn một miếng, lòng mày không thể phát hiện mà chau lại.

Lặp lại năm sáu lần, anh mới nói, "Để xuống một bên đi."

Hứa Mạt đặt bát sang một bên, tiếp đó ngồi lên cuối sô pha, vớt lấy gói ô-m, ôm chặt vào lòng, chắn ở phía trước.

Tư thế này giống như đang phòng sỏi.

Thẩm Thận nhướn mày, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung. Hứa Mạt chuyển ánh mắt trước, cúi thấp đầu, nâng tay sờ mặt mình.

Thẩm Thận nửa nằm trên sô pha, hai tay gác lên sau gáy, nhẹ cười lên, "Tự mình ngồi lên."

Có lẽ vẫn là do rượu quấy phá, hai người ở trên sô pha làm một trận.

Sau đó trở về phòng ngủ, anh vẫn muốn làm lần nữa, Hứa Mạt trong lúc thì thầm, mềm giọng, "Ngày mai em còn phải lên lớp nữa..."

Thẩm Thận không nói chuyện, cúi người xuống nặng nề mà hôn cô, "Cầu anh."

-

Động tác của Lương Giang Hàn rất nhanh, tất cả sắp xếp cũng đều ngăn nắp có trật tự, mạch lạc rõ ràng.

Một nhóm người lớn, vai chính, đoàn diễn còn có nhân viên hậu trường tập hợp lại với nhau, lập tức bắt đầu quay.

Ngày đầu tiên mở máy không phải rất thuận lợi, mọi người không quen biết lẫn nhau, vẫn đang trong thời gian thích ứng.

Từ phía thiet bị quay phim và trình độ nắm bắt chuyên nghiệp mà nói, người trong nhóm này của Lương Giang Hàn được xem là không tệ rồi.

Cảnh đầu tiên chính là quay cảnh trong lớp học, Thịnh Điện là đại học, quang cảnh với bố trí bàn ghế đều có sự khác biệt lớn với trường cấp ba, vì vậy bọn họ chọn một ngôi trường cấp ba tư nhân ở gần đó.

Bởi vì là phim ngắn, Lương Giang Hàn chỉ có xu hướng chọn địa điểm có quang cảnh đẹp, sau khi sàng lọc liền chọn một nơi vừa vặn cách Thịnh Điện rất gần.

Ngôi trường tư này là trường học quý tộc có tiếng trong thành phố, nồng đậm phong cách học viện, chỉ có điều bình thường sẽ không mở cửa đối với bên ngoài, càng khởi nhắc tới quay phim.

Nhưng mà hiệu trưởng nhiệt liệt chào đón bọn họ, còn đặc biệt chọn một phòng học trống, chuyên môn cấp cho bọn họ sử dụng quay phim.

Sau khi cười tiễn hiệu trưởng đi, Hứa Mạt nhìn Lương Giang Hàn, "Học trường, anh làm sao dàn xếp được vậy?"

Lương Giang Hàn xoay người lại, nhìn thẳng vào cô, cười, "Bởi vì đây là trường cũ của anh."

Đơn giản chỉ là trường cũ, hiệu trưởng có thể có thái độ như vậy sao, đáp án đương nhiên không.

Nhưng mà có thể học đạo diễn ở Thịnh Điện, điều kiện gia đình chắc chắn không tệ. So sánh với chuyên ngành bình thường mà nói, ngoài học phí đắt đỏ đã vượt qua một số tiền lớn ra, càng đừng nói đến phải phải hợp mua thiết bị, cùng với năng lực tài chính đầy đủ để tùy thời đi quay ngoài cảnh.

Bản thân đạo diễn chính là một loại đầu tư quy mô lớn khó mà thành công, đa số đều là trò chơi của kẻ có tiền.

Hứa Mạt tâm tư tinh tế, tiếp tục quan sát Lương Giang Hàn, chỉ cảm thấy anh ta trong lúc giờ tay nhắc chân đều là khí chất thần tiên mà cuộc sống an nhàn sung sướng dưỡng ra, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhìn ra

được gia giáo rất tốt.

Bởi vì nguyên do quay phim, Hứa Mạt thay đồng phục cùng trường. Váy xếp nhẹ nhàng, phối thêm đôi giày màu trắng.

Mái tóc dài mềm mại đen nhánh đều được gom lại, nhẹ nhàng linh hoạt cột thành một bó rất xinh đẹp, càng khởi nối đến có vài cọng rũ xuống, vắt lên sườn mắt của Hứa Mạt, gợi lên nửa viên mặt tinh xảo của cô.

Kỳ thật Hứa Mạt không trang điểm đã là trạng thái vô cùng hoàn mỹ rồi, nhưng vì nhu cầu lên máy, có thể càng xinh đẹp, cô vẫn trang điểm nhẹ.

Lương Giang Hành cũng thay xong quần áo, nhìn thấy cô, một chút cũng không che giấu sự thưởng thức ở trong mắt.

"Như vậy rất xinh đẹp." Đôi mắt dịu dàng của anh ta chạm đến ánh mắt cô, chạm rãi mở miệng.

"Cảm ơn học trưởng, chút nữa xin chỉ giáo nhiều." Hứa Mạt duỗi ra ngón trỏ, cách khoáng không gật gật.

Lương Giang Hành cười lên, "Không tệ nha, lời thoại nhớ kỹ như vậy."

Nếu như anh ta nhớ không làm, một câu này của Hứa Mạt là cảnh cuối cùng trong kịch bản, có thể coi đây là sự hồi tưởng lại lúc ban đầu, cô đây là đang diễn thử trước.

Hứa Mạt tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống, nhìn bảng đen tức cảnh sinh tình, cô cũng bắt đầu vô cùng hoài niệm cấp ba của mình.

Trường học của bọn cô không hoa lệ như nơi này, nhưng mà trong trí nhớ của cô, đó là nơi phong phú và hạnh phúc nhất.

Lúc đó vẫn chưa có sự hoài niệm sâu sắc như vậy, sau này cảm giác mới từ đáy lòng dần sinh ra.

Dù sao trên cái thế giới này, thứ chỉ dựa vào nỗ lực mà đạt được, là ít ỏi đến cỡ nào.

"Em làm sao vậy?" Lương Giang Hành vẫy tay trước mặt cô, hỏi.

"...Ngây người mà thôi." Hứa Mạt ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

Lương Giang Hành gật đầu, "Chúng ta bây giờ nắm bắt thời gian bắt đầu đi."

-

Quay phim tiến hành dứt quãng, thời hạn nửa tháng liền kết thúc.

Dựa theo kế hoạch mà nói, ngắn gọn cắt thành bốn năm phút liền đủ.

Ngày cuối cùng thu máy, mọi người hô lên cùng nhau đi liên hoan.

"Mặc luôn đồng phục đi đi! Tôi cũng muốn giả bộ trẻ trung!" Người con trai nói lời này cũng là học trưởng năm tư, lời này vừa nói ra dẫn đến sự cộng hưởng của mọi người, không biết gây lên sợi dây nào, bắt đầu phụ họa sôi nổi.

Hứa Mạt bị ồn đến không có cách nào, cũng tiện thể xen lẫn cùng với mọi người.

Lương Giang Hành mời khách, ra tay rộng rãi, một đám người đặt một phòng bao ăn cơm công năng đầy đủ ở trong Kim Đỉnh, bên cạnh trực tiếp có thêm chọn bài hát với bục ca hát.

Ăn đến nửa chừng, Hứa Mạt ra ngoài rửa tay.

Bởi vì đến Kim Đỉnh, cô nhớ tới Thẩm Thịnh, gửi cho anh một tin nhắn hỏi han, chậm chạp không có trả lời.

Lúc ở trước bồn rửa tay mà lau tay, ánh mắt liếc thấy làn váy giống cô.

Là đồng phục, có lẽ là học sinh của trường trung học tư đó.

Giọng nói phát ra từ phía sau, nũng nịu, "Em không biết! Anh giúp em đi! Anh giúp em đi mà!"

Sau đó Hứa Mạt nghe thấy một giọng khẽ cười, âm cuối mang theo thái độ lười biếng, quen thuộc một cách khó hiểu, "Ồn ào cái gì!"

Cô xoay người lại, nhất thời ngây người tại chỗ.

Thân hình đó vô cùng quen thuộc, cao lớn thẳng tắp, lúc này đang dựa vào bên cửa sổ, rũ mắt xuống, trong tay nhàn hạ cầm một điều thuốc, sau cùng đã phúi sạch tàn thuốc.

Mà cô gái ở trước mặt anh, chỉ sườn mặt cũng đủ kinh diễm.

Hứa Mạt không biết cảm giác của bản thân thế nào, lúc cô đang nhắc chân muốn tránh đi, Thẩm Thận giống như có cảm ứng, nhìn về phía bên này,

Ánh mắt chạm vào cô, ngăn người, chờ đến khi nhìn thấy cô mặc một thân đồng phục, đuôi mày của anh xoắn lại, "Làm sao lại ở đây?"

Hứa Mạt liếc nhìn anh, giọng nói rất nhẹ, "Em ở đây bận một nhiệm vụ quay phim."

Trên mặt cô bình tĩnh, kỳ thật trong lòng đã bắt đầu nổi lên một trận bão táp. Nếu đã là như vậy, vậy đoạn quan hệ này cũng không cần tiếp tục nữa.

Sau đó Thẩm Thận không cho cô cơ hội nghĩ nhiều, "Qua đây chào hỏi một cái, đây là em họ anh."

Hứa Mạt ngăn người trong chốc lát, có chút lờ mờ.

Trái lại cô gái kia, mở to hai mắt, thuận theo ánh mắt Thẩm Thận nhìn qua, tỉ

mỉ đánh giá cô một phen, khoa trương "woa" lên một tiếng.

Quý Minh Châu mở miệng, có chút kích động, còn kém không cúi đầu, "Chào chị dâu!"

Hứa Mạt: "..."

Chương 12

Hứa Mạt chào hỏi một tiếng với cô bé, vẫy vẫy tay.

Quý Minh Châu tiện đà liếc nhìn cô, muốn nói lại thôi lại nhìn Thắm Thận, "Không ngờ tới nha không ngờ tới nha."

Thắm Thận lười để ý cô bé, chỉ là nhẹ nhàng băng qua liếc một cái.

"Anh cứ nhiên quen em gái trường bọn em! Cảm thú! Còn chưa thành niên nữa!"

Nói xong, cô ấy chớp đôi mắt như sao lại gần, "Tôi trước kia làm sao chưa từng gặp qua chị ở trường học vậy, chị lớn lên thật xinh đẹp."

Hứa Mạt ngược ngừng nói, "Không có, chị đã học đại học rồi, hôm nay có quay phim, phải mang đồng phục, không kịp thay xuống."

"À à như vậy sao, làm khó chị rồi, cứ nhiên yêu đương cùng với móng heo lớn này, người này soi mới chết đi được, đặc biệt làm người chán ghét, tiểu tiên nữ như chị nên xứng đôi với đại soái ca."

Thắm Thận đen mặt, "Quý Minh Châu, em còn nói vài câu, hôm nay một phần tiền cũng đừng nghĩ lấy được từ chỗ anh."

Quý Minh Châu cơ được giãn được, cuối cùng vẫn là vì tiền công lưng, "Ài da, anh xem anh, không dụ dàng cỡ nào, em gái nhà người ta đều là gọi là bảo bối tâm can, anh cả ngày gọi cả tên lẫn họ của em, trong lòng em rất khó chịu nha."

Nói xong, còn hợp với tính cách bẹp miệng.

Nói ra cũng đúng, Thấm gia bên kia trực hệ ba người cháu, đều là nam, ngoài Thấm Thận còn có Thấm Lâm Dã và Thấm Khoảnh. Nhà mẹ của Thấm Thận là Quý gia, trừ bỏ những nam đình, cũng chỉ có một đứa cháu gái bảo bồi như vậy.

Theo lý mà nói, cô ấy hẳn là hòn ngọc quý trên tay có thể hô mưa gọi gió mới đúng, thế nhưng thực tế không phải.

Thấm Khoảnh lạnh lùng, người khác không dám nói nhiều với anh ta vài câu. Thấm Thận thoạt nhìn dễ nói chuyện, kỳ thật là con hổ biết cười lại nham hiểm, tuyệt đối là ở mặt ngoài cho bạn anh đường, sau lưng lại là loại nhân cách hổ ly ngáng chân bạn.

Cô ấy hôm nay đến Kim Đình mời bạn ăn cơm, là trực tiếp ký lên sổ của Thấm Thận. Sau đó lại như mong muốn chặn được Thấm Thận ở nơi này, nói gì cũng không để anh đi.

Nguyện vọng của cô ấy rất đơn giản, chỉ muốn thu xếp chút tiền vốn, lập ban nhạc.

Thấm Thận thẳng lưng, lưỡi biếng hoạt động một chút cổ tay, "Lông còn chưa mọc đủ, còn học người khác lập ban nhạc? Em xem anh là đốt tiền chơi à?"

Quý Minh Châu trợn mắt lên, thờ hớn hể nhìn anh, "Một bữa cơm của anh đủ để em lập mấy chục cái ban nhạc rồi."

"Còn có! Ai lông còn chưa mọc đủ vậy, em nhưng lông nhiều rồi, anh nói nữa em mà trọc lóc thì em liều mạng với anh!"

Hứa Mạt ở bên cạnh xem, nhìn dáng vẻ của Quý Minh Châu, còn kém không xắn tay áo đi lên đánh một trận với Thấm Thận.

Thấm Thận móc ra bóp da ở trong túi áo, rút ra một tấm thẻ đưa cho cô ấy, "Đừng để ba em phát hiện."

"Woah! Không biết không biết, từ lúc này anh chính là ba của em! moa moa!"
Quý Minh Châu cầm lấy thẻ, vui mừng hơn hở.

"Anh trai, anh thật quá tốt, em thật chưa từng thấy qua người đàn ông nào rộng rãi hào phóng như vậy, ngọc thụ lâm phong, anh tuần tiêu sái như anh, thật sự, đặc biệt có mùi vị đàn ông, giống như Ultraman Tiga mà từ nhỏ em đã sùng bái, đặc biệt có lực hấp dẫn."

Thẩm Thận đi lên phía trước, dắt lấy tay Hứa Mạt, lại nói với Quý Minh Châu, "Lời này anh trai như anh nhưng đảm đương không nổi, không muốn cướp tên gọi của người khác."

Quý Minh Châu ngốc ngay tại chỗ, nhìn Hứa Mạt một hồi, sau đó lại liếc nhìn Thẩm Thận, biểu tình như lâm đại địch.

"Hai người thật là không đứng đắn, không cần làm hư trẻ em!!" Nói xong trẻ em nhàn nhàn như chớp liền chạy đi rồi.

Bản thân Hứa Mạt còn chưa phát hiện, từ lúc đầu trên khuôn mặt cô luôn mang theo nụ cười.

Thẩm Thận cúi người xuống, duỗi tay ra, rồi nhấc lên véo khuôn mặt nhỏ tròn bóng trắng nõn của cô, còn xấu xa kéo ra ngoài.

Khuôn mặt của cô gái trẻ vô cùng mịn màng, kéo ra một vòng cung mềm mại.

"Em cười cái gì?"

Tâm tình lúc này của Hứa Mạt giống như ngồi tàu lượn siêu tốc vậy, thoải mái phập phồng, mơ hồ bất định.

Bây giờ trái ốn định lại rồi, cô xoay mặt lại, nhìn thẳng vào anh, "Nhìn em họ của anh đáng yêu, đột nhiên nhớ tới Tiểu Trạch thôi."

Lúc nhỏ, Hứa Trạm cũng ôm lấy đùi cô làm nũng, bánh bao nhỏ trắng mềm lúc trước trưởng thành rồi, trái lại vô cùng ngưng ngưng xấu hổ.

"Hôm nay quay phim ở đây?" Thẩm Thận niết một cái lên tay nhỏ của cô.

"Không có, bọn em quay xong ở nơi này chúc mừng." Hứa Mạt cúi đầu nhìn chằm chằm sàn nhà dưới chân, ngón chân nhẹ gõ lên mặt đất, "Em gửi tin nhắn qua cho anh, anh không trả lời."

Thẩm Thận nghe vậy nhưn mày, "Lần sau trực tiếp gọi cho anh."

"Vâng được."

"Em với bạn học tới? Tý nữa trực tiếp ký lên sổ của anh."

"À....Vậy trái lại không cần....Đạo diễn của bọn em mời khách."

"Chút nữa đi thay bộ đồ này của em đi." Đôi mắt Thẩm Thận nhìn thấy đôi chân cô lộ ra bên ngoài, tính tế lại thẳng tắp, nhưng bây giờ đã là đầu mùa đông rồi.

Tuy rằng thời tiết đủ lạnh, nhưng tính hình chung, nếu con gái muốn mặc váy, kỳ thật vẫn sẽ mặc những loại quần tất chống lạnh, bây giờ cũng có thần khí lộ chân.

Thẩm Thận là thẳng nam, đoán chừng là nhìn không ra, nhưng mà Hứa Mạt không tính giải thích với anh.

"Anh bận việc đi, ít uống rượu một chút, em cũng phải về phòng bao của em rồi." Hứa Mạt muốn rút tay từ trong lòng bàn tay anh ra, lại ngoài ý muốn bị khồng chế lại.

Thẩm Thận giam chặt cô lại, trực tiếp ấn cô lên trên tường.

Trên tường phủ kín gạch men sứ, cảm giác mát lạnh đột nhiên trực tiếp từ sau lưng truyền đến

Hứa Mạt hơi rùng mình, vô thức run rẩy.

Thẩm Thận một tay nắm eo cô, tay còn lại lại giống như thường ngày niết lấy cầm cô.

"Anh còn chưa làm gì mà, em run cái gì?" Thẩm Thận buồn cười nhìn cô, đôi mắt hoa đào bị ánh sáng của đèn treo chiếu đến sóng nước lay động không thôi.

"Ở đây người quá nhiều...." Trên hành lang đều là người qua lại, hai người họ trốn ở trong một góc, càng làm người khác chú ý.

"Em đang muốn để anh bỏ qua cho em?" Đôi mắt của Thẩm Thận hơi híp lại.

".....Vậy anh nhanh chút...." Hứa Mạt nâng hai tay lên, nắm lấy cánh tay anh đang bóp lấy cầm của cô.

Nào ngờ, một hành động này, càng không thể giải thích được mà kích động lên ngọn lửa trong lòng Thẩm Thận.

"Không nhanh được." Nói xong, anh trực tiếp dùng hành động thực tế đi chứng minh.

Nụ hôn của anh mang theo tính tiền công mãnh liệt, chiếm đầy dự,c vọng.

Cô lại ngửi thấy mùi hương tươi mát như biển cả xanh thắm từ trên người anh, lạnh lẽo khỏe khoắn, không thể xua tan.

Một nụ hôn kết thúc, hai chân của Hứa Mạt cũng đều mềm nhũn, cả người đều muốn tan chảy trong ngực của Thẩm Thận.

Hứa Mạt cầm lấy điện thoại chốt dạ dùng mặt kín điện thoại soi miệng của mình, xác định không có trở ngại gì, mới đẩy mở cửa phòng bao, tiến vào bên trong.

Mọi người đều trêu ghẹo cô, đi đâu lâu như vậy mới trở lại.

"Nữ chính vắng mặt lâu như vậy quá ngỡ ngàng đi?"

"Ai da phạt rượu phạt rượu đi."

"Cậu làm gì vậy cậu nói như vậy họ Lương nào đó nhưng sẽ đau lòng nha."

Hứa Mạt vừa mới trải qua một trận hôn mê kịch liệt, cả người đều bị vây trong trạng thái thiếu khí, lúc này ở trong phòng bao hơi lộ ra chút ối bức không thông, âm thanh riu rít không ngừng truyền đến, cô cảm thấy có chút khó chịu.

"Thật ngại quá, tôi không uống rượu."

Lương Giang Hàn ngồi bên cạnh cô, cười cười, "Mọi người đang nói đùa, không bắt em uống thật."

Hứa Mạt nhẹ nhàng gật đầu.

Cô nhớ lại lúc này Thẩm Thận nói muốn đưa cô trở về, nhưng cô vừa đã đáp ứng Ứng Thư Nguyệt đêm này phải về ký túc xá, liền nói cô với bạn học ở cùng nhau.

Thẩm Thận nghĩ một hồi, cũng thật sự buông ra.

.

Lương Kình Tùng bên này kỳ thật là một buổi tiệc rượu, trong phòng bao lớn cũng tập hợp rất nhiều người, đa số đều mang theo bạn gái.

Trái lại Thẩm Thận, một người ngồi ở bên kia, sau khi vừa mới từ bên ngoài trở về, liền cười bí hiểm.

Lương Kình Tùng thấy khuôn mặt huênh hoang đáng chú ý của anh, không khỏi mắng một câu. "Thật sự đáng tiếc lớp da này của cậu rồi, lão tử nếu

như cô, xác định vững vàng kiếm vài em."

Thẩm Thận cau mày, "Cậu cho rằng tôi như cậu, ai đến cũng không cự tuyệt sao?"

Lương Kỳ Ninh Tùng cười nhộn nhạo, "Biết Tiểu Mạt Mạt là tâm can của cậu, tiểu bảo bối của cậu, được chưa, sao lão tử thấy cậu liền không thoải mái vậy chứ?"

Mọi người đều chơi đùa mà thôi, đi qua bụi hoa mà không để lá dính người.

Thẩm Thận lại từ đầu đến cuối chưa từng tham gia vào, đi trên con đường tình cảm chán ngắt,

Cái này làm cho anh ta vô cùng khó chịu.

Thẩm Thận liếc nhìn anh ta một cái, "Câm mồm."

Anh cũng biết bề ngoài của mình tốt, có nhiều lần, bạn gái nhỏ đều sẽ nhìn chăm chăm mặt anh ngây người.

Cô cho rằng anh không phát hiện, nhưng tâm tư của cô cũng không khởi quá dễ đoán rồi.

Nếu nói là tâm can bảo bối, thế nào cũng là Hứa Mạt càng ỷ lại vào anh nhiều hơn.

Lương Kỳ Ninh Tùng vừa muốn nói chuyện, một cô gái tự ý tiến lên phía trước, trong tay cầm lấy đồ vật.

"Thẩm thiếu...đây...là bóp tiền của anh sao?"

Thẩm Thận chậm rãi nâng mắt, hướng lên trên nhìn, liếc nhìn mà trong mắt không hề gợn sóng.

"Đều đã đến rồi, không phải của tôi thì là của ai?" Thẩm Thận lười biếng,

đoán là vừa rồi không cẩn thận rơi ở bên ngoài.

Cô gái thấy anh tùy ý ngồi nghiêng cũng che giấu không được khí chất cao quý đầy mình, mặt hơi nóng lên.

"VẬY...ĐƯA ANH." Cô gái lớn lên tính tế mềm mại, có vài phần thanh thuần, giọng điệu nhẹ nhàng truyền qua.

Thẩm Thận không nhận, đột nhiên nói một câu, "Cô tên gì?"

Cô gái trong lòng sùng sốt, chỉ cảm thấy sự vui sướng vô cùng nổ tung ở trong lồng ngực, giống như pháo hoa đang bốc cháy, những ảo tưởng trong giây phút này đều xuất hiện.

"TÔI...." Cô ta có lẽ là có chút ngại ngùng, nói đến một nửa cổ lấy dũng khí muốn đổi mặt với Thẩm Thận.

Thế mà không có sự dịu dàng trong tương tượng, chỉ có hàn ý rét thấu xương, lạnh băng, không mang theo chút ấm áp nào.

Cô ta giật mình ngay tại chỗ, cứng da đầu chuẩn bị nói tiếp, nhưng mà vừa muốn tiếp tục mở miệng, trực tiếp bị đánh gãy.

"LƯƠNG KINH TÙNG, SAU NÀY CŨNG KHÔNG CHỖ PHÉP CÔ TA XUẤT HIỆN Ở ĐÂY, GẠCH TÊN." Nói xong, anh trực tiếp đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Lương Kinh Tùng thấy Thẩm Thận đi rồi, cũng tức giận, "Cô là ai dẫn tới? Hiểu quy tắc không?"

Cô gái không biết làm sao, vành mắt hơi đỏ.

Thẩm Thận không thích phụ nữ nơi này sáp gần đến người anh, bọn họ muốn mang bạn gái theo, đều tự mình chơi là được.

Cô gái này, vừa đến liền chạm vào nghịch lân.

Lương Kinh Tùng đoạt lấy bóp tiền trong tay cô ta, đuổi theo ra ngoài.

Đắc tội ai không được, nhất định lại phải đắc tội vị thiếu gia này.

Ở ngay cửa bác Tần đã đợi sẵn, Thẩm Thịnh ngồi ở ghế sau, không nhìn Lương Kinh Tùng đang thở hổn hển, "Bác Tần, hôm nay đổi bóp tiền này đi."

Bác Tần nhận lấy bóp tiền trong tay Lương Kinh Tùng, nhìn cửa xe sau, "Vâng thiếu gia."

Bentley chậm rãi chạy đi, Lương Kinh Tùng chỉ đưa mắt nhìn theo đuôi xe, ngẩn ngàng trong gió.

Anh ta vừa xoay đầu, liền đối mặt với Hứa Mạt vừa mới đi ra.

"Hứa Mạt!" Về mặt anh ta ấn nhấn kích động.

Hứa Mạt hoảng hồn, mới nhìn rõ là anh ta.

"Anh làm sao vậy?"

Lương Kinh Tùng suýt nữa vành mắt gần lệ, "Lão tử còn mẹ nó thảm rồi."

Hứa Mạt có chút nghi hoặc, "Anh...anh không sao chứ?"

"À...lão tử không sao....lão tử thật sự không sao...." Nói xong anh ta trực tiếp lung lay đi vào.

Cô nhìn về phía Lương Kinh Tùng, không biết người luôn cười đùa cợt nhả như anh ta làm sao, thái độ khác thường.

"Hứa Mạt, người vừa nãy là ai vậy, tôi nhìn cảm thấy rất quen mắt nha." Cùng đi có người nhìn thấy hai người họ nói chuyện, dáng vẻ giống như khá quen thuộc.

Lương Giang Hàn trái lại có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Hứa Mạt, "Em quen

biết với Lương Kinh Tùng?"

Hứa Mạt hơi giật mình, ".....Ách.....là một người bạn mà thôi."

Anh ta cười lên, sáp lại gần tai cô, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe thấy nói, "Anh ta là chú nhỏ của anh."

Hứa Mạt cũng cười, "Cư nhiên còn thấp hơn một bồi phận, vậy vừa nãy hai người làm sao không chào hỏi?"

Lương Giang Hành làm như cạn lời, nhún vai, "Không biết, có lẽ không nhìn thấy anh đi."

Chính tại lúc này, người vừa nãy đưa ra nghi vấn, cuối cùng kết thúc suy nghĩ đau khổ, vỗ vỗ sau ót, "A! Tôi nhớ ra rồi! Đây không phải là vị Lương Hoa Phú có nhiều trên tin tức bên lề kia sao?"

Hứa Mạt trái lại lần đầu nghe thấy biệt hiệu này.

Nhưng mà vẫn rất thích hợp, phú nhị đại giống như hoa bướm.

Mọi người ở tại cửa mỗi người một ngã, ngoại trừ những người buổi tối không về trường, đa số vẫn là tụ lại cùng nhau bắt xe trở về.

Lương Giang Hành phụ trách đến cuối cùng, đưa cô tới dưới ký túc xá.

"Là anh suy nghĩ không chu đáo, ban đêm nhiệt độ hạ thấp quá nhanh, em có phải rất lạnh không?" Hứa Mạt ăn mặc phong phanh, gió đầu mùa đông lạnh thấu xương lại thổi vào người.

"Không sao, dù sao em cũng đã đến rồi. Hôm nay cảm ơn anh nha học trưởng."

Hứa Mạt nói xong, hừ hừ mũi, khuôn mặt nhỏ tinh xảo ở trong bóng đêm càng động lòng người. Sau lưng là ánh đèn lầu ký túc, vẽ ra đường nét nửa bên như hòa của cô.

Lương Giang Hàn nhấc tay, sau cùng vẫn là thả xuống, "Chờ thành phim rồi, chúng ta còn nhiều thời gian."

Hứa Mạt gật đầu, nói một tiếng tạm biệt với anh ta, liền muốn xoay người lên lầu.

Cô còn chưa bước lên, Lương Giang Hàn liền gọi cô lại, "Hứa Mạt."

"Làm sao vậy?" Cô quay người lại.

"Về sau anh có thể gọi em Tiểu Mạt không?" Lương Giang Hàn không biết có phải bị gió lạnh đông lại hay không, khuôn mặt như ngọc hơi ửng đỏ.

"Có thể nha." Hứa Mạt không suy nghĩ đáp ứng.

Bạn học trong lớp, bạn bè và những người cùng chụp phim gần lần này, đa số đều gọi cô xưng hô này. Gọi lên bình dị gần gũi, cũng sẽ không qua mức lạnh nhạt.

"Được, em nhanh lên đi." Lương Giang Hàn vẫy tay với cô.

-

Về lại phòng ngủ, liền nhìn thấy Ưng Thư Nguyệt nằm bò trên giường, thích ý mà vểnh chân.

Trong phòng so với bên ngoài cửa lại ấm áp hơn nhiều, máy lạnh bật gió âm nhiệt độ không cao, cũng vẫn tính là thoải mái.

Nghe thấy tiếng Hứa Mạt đóng cửa, Ưng Thư Nguyệt nhanh chóng kéo let xẹt dép lê đi qua.

Hứa Mạt cho rằng cô ấy muốn ăn, nhanh chóng đem đồ ăn hộp trong tay đưa qua, "Cậu chậm một chút, cẩn thận trượt ngã. Hôm nay ăn cơm ở Kim Đình, đóng gói một chút đồ ăn cho cậu, không ai giành với cậu."

Ung Thư Nguyệt vừa nghe hai chữ "Kim Đình", đôi mắt tỏa sáng, "Cậu lại đi gặp bạn trai sao?"

Cô ấy đến bây giờ còn chưa mắt thấy mặt thật, trái lại nhận biết trợ lý trước.

"Không có nha, đoàn phim nhỏ đóng máy, có người mời cơm." Hứa Mạt thu dọn một chút thay quần áo, cầm lấy áo ngủ, chuẩn bị vào phòng tắm tắm nước nóng.

Ung Thư Nguyệt thở dài một ngụm, "Này cũng bao lâu rồi, tớ còn chưa lấy được phương thức liên lạc, phí thiết hại tinh thần của tớ đều trôi theo dòng nước rồi."

Hứa Mạt biết cô ấy phàn nàn cái gì, ngày đó Ung Thư Nguyệt trực tiếp bỏ vào ngực của Trần Thanh Huy, sau đó sau ột bị anh ta ném đụng trúng vật cú,ng, đập lên một cục lớn, vài ngày đều đỏ, không có tiêu tan.

Thoạt nhìn thật sự đập thật thảm.

Còn gái đều để ý vẻ ngoài, càng khỏi nói còn là nữ sinh của học viện điện ảnh.

"Anh ta độc lai độc vãng, tớ cũng không có cách thức liên lạc của anh ta." Hứa Mạt dở khóc dở cười, cuối cùng sờ mái tóc xoắn lượn sóng của Ung Thư Nguyệt, "Hôm đó vẫn là anh ta đưa cậu về, huề nhau rồi nha."

"Không được....Tớ quên không được anh ta! Thịnh thế mỹ nhân của tớ nha..." Ung Thư Nguyệt im lặng một hồi, bỗng chốc nói ra một câu.

Hứa Mạt khò mà bỏ não ra một màn tín tiết cầu huyết, ".....Anh ta đích thực lớn lên khá được."

Ung Thư Nguyệt nhớ tới đường cầm dưới ưu việt với khuôn mặt đẹp trai của người kia trong lúc mơ màng, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt, nhớ đến đây mặt

cô ấy nhất thời nóng lên, "Tớ mới không có thích anh ta."

Hứa Mạt rất vô tội, chớp chớp mắt, "Tớ cũng không nói cậu thích anh ta."

Ưng Thu Nguyệt ngẩn ra, đi theo cô vào phòng tắm, nhìn động tác chậm rãi của cô, "Tiểu Mạt...tớ phát hiện cậu thật sự trở nên hư rồi...."

Trước đây cô đều là đứng ở bên cạnh yên lặng lắng nghe, sẽ không phát biểu ý kiến, bây giờ còn học chế nhạo người khác rồi.

Hứa Mạt nửa mặt ở bên trong, Ưng Thu Nguyệt còn chưa muốn đi, dứt khoát ở bên ngoài nói chuyện một chút với cô.

Nước nóng từ vòi hoa sen chảy ra, Hứa Mạt cảm thấy máu toàn thân đều hoạt động lại, cái nóng chậm rãi làm cho người khác vui vẻ thoải mái, cô dứt khoát nhắm mắt.

"À...Cậu biết lớp bên cạnh có chuyện bắt quái kinh thiên gì không?" Ưng Thu Nguyệt cho dù là ở trong phòng của mình, thiên tính của con gái khiến cho cô ấy vẫn là hạ thấp giọng.

"Chuyện bắt quái gì?"

Khí nóng bốc hơi thành sương mù, phủ kín thành một lớp mỏng trước gương, Ưng Thu Nguyệt giơ tay ra, vô cùng buồn chán vẽ loạn ở bên trên.

"Chính là cái vị lớn lên khá lằng lờ, không dùng con mắt bình thường nhìn người khác, hôm nay bị khai trừ rồi."

"Cô ta yêu phú nhị đại, nhưng mà người ta không muốn lấy cô ta, đã liên hôn gia tộc rồi. Hình như cuối cùng luyến tiếc cô ta, liền để cô ta làm bà hai, bản thân cô ta cũng khá nguyện ý, sau này duỗi tay đến chính cung, trong nhà chính cung không đơn giản, trực tiếp mang người đến trường nào loạn, quá đáng sợ rồi." Ưng Thu Nguyệt nhớ đến tình hình lúc đó, không rét mà run.

Cô ấy tiếp tục nói, "Phương cách của trường chúng ta còn tính nghiêm khắc, bây giờ xảy ra việc như vậy, chắc chắn sẽ thận trọng xử lý."

Thịnh Điện vẫn tốt hơn nhiều so với các học viện nghệ thuật khác có những quy tắc bất ngảm vẫn là khá nhiều.

Hứa Mạt tùy ý để nước nóng xối rửa, không biết đang nghĩ gì. Trong đầu lướt qua khuôn mặt của rất nhiều người, cuối cùng dừng lại hình dạng của Thẩm Thận.

Còn đường lẻ loi độc hành này, Thẩm Thận chưa từng nhắc qua tương lai của hai người với cô.

Chương 13

Thẩm Thiện gần đây lại bắt đầu bận rộn trở lại, cuối năm gần tới, trên thực tế có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Sắp xếp hợp thường niên, báo cáo cuối năm, với tổng kết lợi nhuận cả năm, bỏ đi hai hạng mục trước, phía sau cần tự anh xem qua toàn bộ.

Lúc ban đầu lập nghiệp, tài chính của anh đầy đủ, không có dùng một phần nhỏ tài nguyên của Thẩm gia, nhưng mà năm nay tình hình rất tốt, Thẩm gia đột nhiên bắt đầu chèn ép.

Anh nhắm mắt đoán cũng biết là lão gia tử đang có chủ ý gì, nhưng mà Thẩm Thiện từ trước đến nay tùy tiện quen rồi, việc gì càng ép anh làm, anh càng làm ngược lại.

Trần Thanh Huy gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

"Bác Tần để tôi nhắc nhở cậu, đêm nay là ngày trở về Thẩm trạch, Thẩm lão gia muốn cậu nhất thiết trở về một chuyến."

Thẩm Thiện nghe vậy ngẩng đầu lên, tay phải kẹp lấy bút, thông dong lắc lắc, "Cần thiết? Nếu như tôi không về thì sao?"

"Có thể sẽ tự mình đến cửa hỏi thăm." Trần Thanh Huy không có biểu tình gì, lời nói ra cũng lạnh băng.

Thẩm Thiện dứt khoát ném đi cây bút, cả người ngửa về phía sau, nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Thẩm Thận đạp chân ga đủ mạnh, tiếng động cơ thật lớn vang lên trên quốc lộ Bàn Sơn.

Gió nhẹ ven biển ngấm vào trong cửa kính, mang theo chút vị mặn ẩm ướt.

Thẩm trách là đại viện, hương về phong cách hoa văn chạm trổ cổ xưa, xung quanh có thể nhìn thấy cây lê thượng đẳng.

Khi anh lái xe tiến vào, ánh đèn nhà chính sáng như ban ngày.

Đèn xe thoáng vụt qua, anh ấn kèn, bác Tài liền ra ngoài đón.

Thím Châu cũng ở huyện quan chờ, giúp anh cởi áo khoác trên người xuống, "Ai da nhị thiếu gia của tôi ơi, làm sao toàn thân giống như hàm băng thế này, lái xe không biết bật nhiệt bị sương sao!"

Thẩm Thận cười lên nụ cười, "Nhìn thấy thím Châu không phải ấm rồi?"

Thím Châu giật liếc anh, "Ba hoa."

Thím Lâm cũng từ nhà bếp thò đầu ra, "Vừa vặn hôm nay đều có mặt, trước tiên hâm chút canh ngọt cho tiểu sưãi ca làm ấm giọng, chờ tôi nha."

Thẩm Thận nhìn về phòng khách, quả nhiên phát hiện ra thân hình anh hai nhà mình ở nơi đó, còn có em họ Thẩm Lãm Dã.

Thẩm Khoảnh nhìn thấy anh, chỉ lạnh nhạt gật đầu. Thẩm Lãm Dã cũng ôm lấy điện thoại, không biết đang làm gì, khóe miệng cong lên, vô cùng quý dị.

Thẩm Thận cũng không để ý, tự ý ngồi xuống sofa ở đối diện, tùy ý tề liệt một hồi, Thẩm lão gia từ từ trên cầu thang xoắn ốc đi xuống, ngay sau đó dùng cây gậy chọc anh một gậy.

Anh đau đến kêu một tiếng, "Thấy chân cháu trai quá cứng rồi, nhất định muốn đánh gãy sao?"

Thẩm lão gia tử hừ một tiếng, râu vểnh lên, "Tiểu tử thời cả ngày không có tiền đồ."

"Không gọi cháu thì không biết trở về phải không!" Lão gia tử người đến tuổi già, sức lực vẫn là đặc biệt đầy đủ, giọng nói từ trong phổi truyền ra, như sấm bên tai.

"Cháu lúc nào không trở về?" Thẩm Thận như ong mày, không để bụng.

Thẩm lão gia tử đi qua người anh, lại đá anh một chân, lúc này mới cảm thấy hơi bớt giận.

Trên bàn cơm, bà nội Thẩm múc cho ba cháu trai mỗi người một chén canh, vui vẻ muốn chết, "Hiếm thấy nha, ăn nhiều vào ăn nhiều vào."

Thẩm lão gia tử thoáng chốc im lặng, "Của tôi đâu?"

Ba cháu trai thúc thừ không lên tiếng, giả bộ không nghe thấy.

Bà nội Thẩm ngừng lại, nghĩ hoặc nói, "Ông không phải buổi tối không uống canh sao? Nói không dưỡng sinh, không khỏe mạnh mà."

Thẩm lão gia tử râu rĩ, "Không được, hôm nay tôi uống."

Bà nội Thẩm "ồ" một tiếng, "Vậy ông uống đi, không ai cản ông."

Thẩm lão gia tử nghẹn họng, vừa muốn nói chuyện, liền nghe thấy giọng lưỡi biếng thìu đánh của Thẩm Thận, "Bà nội bà còn chưa rõ sao, lão gia tử là muốn bà tự mình múc cho ông uống."

Thẩm lão gia tử đen mặt, nâng đuôi đũa trực tiếp gõ qua, thê nhưng ở giữa ông ấy và Thẩm Thận cách một Thẩm Khoảnh, chỗ ngồi cách xa, không đủ với tới.

Thẩm Thận nghiêng về đằng xa, tránh được một kiếp, "Ồi, hỏa khí còn thật

lớn."

"Cháu còn nói, xem mắt mà ông sắp xếp cho cháu tại sao đều không đi?"

Lại là vấn đề tầm thường này, Thẩm Thận mí mắt cũng không nâng lên.

Thẩm lão gia tử còn muốn anh trở về giải trí Nhất Thiên, thậm chí còn muốn dùng liên hôn trời buộc anh.

"Không muốn kết hôn không được sao? Chơi vài năm còn không tốt sao?" Anh vốn có chút khuynh hướng chủ nghĩa không kết hôn, người trong nhà hồi thúc như vậy, toàn bộ sự phản nghịch trong xương đều nổi lên.

Thẩm Thận liếc nhìn Thẩm Khoảnh không nhìn khởi lửa trần gian ở bên cạnh, "Cháu thấy anh cả mới càng cần cái này đi, anh ấy lớn hơn cháu, làm sao anh ấy không có."

Thẩm lão gia tử tức giận không phát ra được, "Nó đang chờ! Anh cháu so với cháu hiểu thuận nhiều, sớm đã sắp xếp xong rồi."

Thẩm Thận giễu cợt một tiếng, "Vậy là bởi vì anh ấy bằng lòng, nếu như làm cháu bằng lòng, vậy cháu cũng có thể."

Tính tình của Thẩm Khoảnh so với em trai là anh còn muốn buông bình hơn, nếu như không phải cô gái được sắp xếp đó vừa vặn hợp ý anh ấy, vậy cả đời này cũng đừng mong anh ấy có thể gật đầu.

"Cuối cùng có thể chọn ra một người mà cháu bằng lòng, tiếc xem mắt kế tiếp đều thử cho ông." Thẩm lão gia tử bình tĩnh nhìn anh.

"Nếu như cháu chính là không đi thì sao?" Anh tự mình ra lập nghiệp, chính là vì chúng mình bản thân có đủ năng lực.

Lại nói, với tài phú của Thẩm gia, liên hôn là dẹt găm trên hoa, không liên hôn cũng không trở ngại gì, không có thiệt hại.

Anh thật sự không hiểu tại sao phải buộc lại với nhau. Rõ ràng có vết xe đổ của đời trước, Thẩm lão gia tử lại như cũ cố chấp bảo thủ muốn thủ, lấy cái này đến chứng minh bản thân là đúng.

Bài học kinh nghiệm còn chưa đủ nhiều sao?

Quả nhiên nghe thấy anh nhiều lần từ chối, Thẩm lão gia tử vô cùng tức giận, "Cháu chính là muốn chọc tức ông có phải không?"

"Nếu như ông nội ông không nói cái này, vậy tức giận từ đâu chứ." Thẩm Thận nhìn nhả gắp vài miếng rau, hoàn toàn không để lời ông ở trong lòng.

Thẩm Lâm Dã luôn không nói chuyện lúc này cũng mở miệng, "Ông ngoại, cháu cảm thấy anh họ nói cũng có đạo lý, tìm một người thật lòng thích khá tốt."

Thẩm Thận ngoài ý muốn nhìn Thẩm Lâm Dã, không biết cảm xúc tới phụ họa của cậu em họ cao lãnh này đến từ đâu.

Không biết đụng tới dây thần kinh nào của Thẩm lão gia tử, ông tiếp tục cần nhìn, "Thật lòng? Ông nghe nói cháu với cô gái ở Thịnh Điện kia còn chưa chấm dứt?"

Nghe đến đây, động tác của Thẩm Thận ngừng lại, đặt đũa xuống, trực tiếp nhìn về phía Thẩm lão gia tử, "Ông nội, việc này ông đừng quản được không?"

Thẩm lão gia tử mặt âm trầm im lặng một hồi, sau đó cười lên, "Ồ! Ồ! Vừa nhắc đến cô ta liền gọi ông nội rồi? Bình thường cũng không thấy cháu thân mật như vậy!"

"Chuẩn bị khi nào chấm dứt, dù sao con hát ông tuyệt đối không thể chấp nhận." Thẩm lão gia tử vuốt râu.

Thẩm Thận hít khí im lặng, bầu không khí đình trệ.

Hồi lâu, anh cà lơ phất phơ cười, "Chăm dứt? Bây giờ không được, chỉ cần cháu muốn, liền cả đời này cũng không tệ."

Thẩm lão gia tử lại muốn gõ anh.

Bà nội Thẩm cười cùng lên tiếng, "Cái gì gọi con hát không chấp nhận, như lời ông nói, nhà mẹ đẻ của tôi còn có sản nghiệp giải trí của Quý gia nhà mẹ của A Thận đều bồi dưỡng con hát?"

Thẩm lão gia tử bất động như núi, "...Tôi không phải ý đó, ai da, tôi!"

Thẩm Khoảnh gấp thức ăn, mặt mày trầm tĩnh như nước, nhẹ nhàng bỏ vào trong bát của Thẩm lão gia tử, "Ông nội, ông vẫn là ăn cơm đi."

Câu chuyện trên bàn ăn còn chưa kết thúc, cổng lớn bên kia truyền đến tiếng vang.

Thím Chu nhận lấy đi mở cửa, là Thẩm Thanh Thiệu phong trần mệt mỏi trở về.

Thẩm Thận thu mắt, kéo ghế, đứng dậy, "Cháu đi trước đây."

Bà nội Thẩm nôn nóng kêu một tiếng, "Ai da, cháu căn bản không ăn bao nhiêu, Tiểu Thận, ở lại tiếp tục ăn nhiều một chút, như vậy sẽ đỡ đó."

Lời còn chưa dứt, Thẩm Thận đã nhanh chóng cầm lên áo khoác treo ở một bên, vội vàng đi ra ngoài, lướt qua vai của Thẩm Thanh Thiệu.

Thẩm Thanh Thiệu xoay người lại, nhìn thấy bóng người cao lớn thẳng tắp của con trai, "Tiểu Thận, nhìn thấy ba cũng không gọi một tiếng sao?"

"Không nhiều không ít, không thiếu một đứa như con." Thẩm Thận nghiêng sườn mặt qua, khóe miệng cong lên, ngữ khí ngả ngớn.

Đêm trăng tròn, vốn là lúc cả nhà vui vẻ, lại bị bước nhạc đêm này mờ hồ đánh vỡ.

Lúc trở về, Thẩm Thận không lái xe, ngồi xiêu vẹo ở ghế sau, nhắm mắt, "Bác Tần, không về An Viên nữa, đổi hướng, đi Thịnh Điện."

Bác Tần từ kính chiếu hậu liếc nhìn Thẩm Thận một cái, đáp một tiếng "vâng".

-

Động tác của Lương Giang Hàn chỉ vô cùng nhanh chóng, sau khi quay phim xong, tìm nhóm chế tác nhỏ tăng ca lại thêm chút chỉnh sửa, thước phim đầu đã thấy được hiệu quả đầu tiên.

Chỉ là hai người thương lượng một chút, còn chưa quyết định xong cuối cùng là dùng giọng ban đầu hay là tiền hành lồng tiếng phía sau.

Kỳ thật vì thể nghiệm công chúng, loại phim ngắn này, lồng tiếng có thể làm tốt nhất, đồng thời cũng sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian.

Cuối cùng hai người ăn nhíp với nhau liền đi lồng tiếng.

Bận đến ban đêm, tất cả quá trình chỉ thiếu một hàng phụ đề cuối cùng.

Lương Giang Hàn thuận đường mời cô đi ăn bữa cơm, lại đưa cô trở về trường, anh ta chút nữa còn có chút việc, hai người liền ở cổng lớn trường học mỗi người một ngã.

"Chúng ta làm xong so với thời hạn cuối kỳ muốn sớm hơn rất nhiều, phía sau có suy nghĩ với chủ ý mới, đều có thể nói với anh, đến lúc đó có thể thêm vào."

"Trước mắt em đều khá vừa ý, còn có thù lao anh đưa có phải quá nhiều rồi?" Hứa Mạt thấy anh ta rộng rãi như vậy, có chút kính ngạc.

Có điều cuối cùng ngành nghề này, anh ta là đạo diễn anh ta đến quyết định.

"Không sao, em dù sao cũng là nữ chính của anh." Lương Giang Hàn khẽ mỉm cười.

"Vẫn là cảm ơn anh." Cảm lây khoản tiền này, có thể đưa cho Tiểu Trâm và bà nội một ít, còn dư lại, vừa vặn sắp đến sinh nhật Thẩm Thận rồi, cô muốn vì anh tí mĩ chọn một phần quà.

Dù sao trong cuộc sống ngày thường, anh chưa từng bạc đãi cô.

"Tiểu Mạt, em thật sự không cần nói cảm ơn với anh." Lương Giang Hàn liếc nhìn đồng hồ, lại nhìn cô hơi lộ chút đờn bạc, "Em một mình không sợ sao?"

"Anh xem em là gì rồi? Em không sợ, anh bận việc trước đi, em chút nữa đi rồi cách ký túc cũng không sợ." Hứa Mạt vẫy tay với anh ta.

Lương Giang Hàn dặn dò một chút, lúc này mới đi.

Hứa Mạt vừa muốn xoay người vào cổng trường, liền nhận được một cuộc điện thoại, cô liếc nhìn hiển thị cuộc gọi, vuốt mở màn hình điện thoại, "Alo, bác Tần."

"Vâng, Hứa tiểu thư, tôi ở cổng trường, cô có thể đi qua."

"Bây giờ sao?" Ánh mắt Hứa Mạt nhìn quanh một vòng, tập trung vào chiếc xe quen mắt, nhấc chân đi qua.

"Đúng vậy, đêm nay muốn đến An Viên."

"À được, tôi thấy xe rồi, đến liền." Hứa Mạt nhấc chân đi về bên đó.

Cô mở cửa xe, quả thật bị dọa một cái, ghé sau ngòai một người đàn ông.

Thẩm Thận nâng mắt, đánh giá cô một hồi, "Ngây ra làm gì, còn không lên?"

Hứa Mạt xác định một phen, quả thật là Thẩm Thận không sai.

Cô cúi đầu, cong lưng ngồi vào, âm thanh rất nhỏ, "Sao anh đến vậy?"

Hứa Mạt hơi ép giọng, hơi thở như hoa lan, hàng ghế sau nhất thời tràn ngập mùi hương hoa nhài thơm ngát từ trên người cô, thanh nhã lại lâu dài.

Thẩm Thận nheo mắt, "Anh tại sao không thể đến?"

Ánh mắt Hứa Mạt lướt quá đường nét bờ vai linh hoạt của anh, không biết nhìn về đâu.

Anh gần như không có tự mình đến đây đón qua cô.

"Vừa này là ai?" Ngữ khí của Thẩm Thận lạnh nhạt, giống như tùy ý nhắc tới, nhẹ nhàng băng qua.

"Một học trưởng của em, quay phim lần trước, anh ấy là đạo diễn." Cô liếc nhìn anh, nói.

"Muộn như vậy còn đưa em?" Nghe đến hai chữ "học trưởng", Thẩm Thận hơi chau mày.

Vừa này dừng xe ở nơi này, Thẩm Thận để bác Tần gọi điện cho Hứa Mạt thông báo cô đi xuống, sau đó ngoài ý muốn mắt thấy toàn bộ quá trình hai người cười cười nói nói ở cổng trường.

Hứa Mạt không biết anh vô cớ hỏi đến cái này để làm gì, thành thật trả lời, "Thuận đường đưa em trở về."

"Về sau ít gặp anh ta, anh không thích. Thẩm Thận lời ít ý nhiều.

".....Vâng." Âm thanh của Hứa Mạt nhỏ như muỗi kêu, đáp ứng.

Trong lòng Thẩm Thận có một cảm xúc không biết tên lại nổi lên, "Dù sao anh không cho phép."

Chương 14

Lương Giang Hàn là đạo diễn bộ phim ngắn này của cô, này đây, thật sự ít gặp mặt là việc không thể nào.

Anh không thích, vậy sau này cô sẽ tận lực ít tiếp xúc một chút, nhưng hiện giờ, Hứa Mạt vẫn chưa cảm thấy bản thân với Lương Giang Hàn liên lạc qua lại có gì không thỏa đáng, hai người cũng không phải thân mật như vậy, nhiều lắm là quan hệ bạn bè nói nhiều vài câu.

Thẩm Thận nhìn Hứa Mạt ngoan ngoan đáp ứng, vẻ mặt cuối cùng hòa hoãn lại một chút.

Xe vàng chuyển động, bác Tài ngồi ở ghế lái phía trước.

Thẩm Thận mò lấy tay cô, mềm mại trắng nõn, vuốt ve vài cái, anh mở miệng, "Bạn em có phải sắp nghỉ đồng rồi?"

Anh bỗng nhiên nhớ đến, bạn gái nhỏ là sinh viên đại học, còn có các ngày lễ.

Hứa Mạt nghĩ một hồi, "Vâng..."

Cô hít thở dài, có chút phiền muộn, "Thời gian qua thật nhanh nha....không nghĩ tới lại sắp chuẩn bị thi cuối kỳ rồi..."

Thời gian cố gắng phấn đấu cả ngày lẫn đêm lại sắp đến, mỗi năm thời gian này giống như đánh giặc. Cuối kỳ với giữa kỳ vẫn khác nhau, còn có khảo hạch biểu diễn có chút nghiêm khắc, đến lúc đó tiến sĩ Tổng tự mình nghiệm thu, chỉ là nhớ tới đó, Hứa Mạt liền bỗng dưng khấn thưng.

Thẩm Thận thấy bộ dạng như lâm đại địch của cô, nhẹ cười lên, "Sớm nói qua với em, quá khẩn trương không phải chuyện tốt, em nên học thả lỏng vừa phải."

Hứa Mạt nhìn về phía anh, giống như trong ký ức chưa từng nhìn thấy dáng vẻ hoảng loạn của anh, luôn đều là bộ dạng thành thục, vẫn đăm kính phóng.

Như vậy cô học không được.

Giống như mỗi lần nhìn thấy anh, trong lòng cô cũng luôn là suy đoán chút gì đó, gắt gao ràng buộc cô.

"Thả lỏng sao?" Hứa Mạt lẩm bẩm nói.

Thẩm Thận hướng về phía cô, hơi gật đầu, sau đó túm lấy tay cô, thuận thế kéo cô tiến vào ngực, sát đến bên tai cô, nói một câu gì đó.

Hứa Mạt nhất thời mặt nóng lên, quay mặt qua chỗ khác, nghiêng mặt chôn vào trong ngực anh.

Từ góc độ của Thẩm Thận nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy đường nét nửa bên khuôn mặt trơn bóng trắng nõn của cô. Lông mi đen mun hơi run rẩy, mí mắt ửng lên chút hồng phấn, giống như búp bê sứ yên tĩnh, tĩnh xảo lại dễ vỡ, trời sinh đã thích hợp người khác phụng ở trong lòng bàn tay.

"Kỳ lễ ở bên anh nhiều chút, hả?" Thẩm Thận thu mắt, giọng nói du dương.

"Nhưng mà em đã xem xong vé xe về nhà rồi...." Hứa Mạt tay không an phận, theo bản năng vẽ vòng tròn lên cánh tay của anh.

Lịch của trường học có thể tìm thấy trên tài khoản công khai của trường, vì phòng ngừa gian lận không được vé, cô sớm đã làm xong quyết định.

"Bác Tàn sẽ sắp xếp tốt." Thẩm Thận bình tĩnh nhìn cô.

".....Vậy được thôi."

Đêm đã rất muộn rồi.

Chắc cây trên đường Bàn Sơn đã hiu quạnh như vậy rồi, lá còn thừa trơ trọi đọng lại trên cây, che không được quang ảnh đèn đường mờ mờ tản ra.

Trang viên An Viên sớm đã có người chờ ở ngoài cửa, Thẩm Thận ôm cô xuống xe, ôm vòng qua eo cô, véo lên trên một cái.

"Quá gầy rồi." Anh cảm thán một tiếng.

Hứa Mạt kỳ thật nơi nên có đèn rất no đủ, vòng eo nơi này lại vô cùng tinh tế, đầy một nắm vòng tay.

Hôm nay ở đây, người lại đổi nhóm khác, Hứa Mạt không thấy một người quen mặt.

"Đây là bạn mới của anh sao?" Hứa Mạt ngồi xuống cùng anh, Thẩm Thận cầm lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch, đường từ cầm đến cổ đặc biệt lưu loát rõ ràng, giống như lưỡi dao khắc ra.

"Em nói phải thì phải." Anh cười lên, tay lại bắt đầu không đàng hoàng.

Đầu ngón tay mang theo chút lạnh băng, liền như vậy thắm dò vào trong phía bên trong áo khoác của cô.

Không có người chú ý chi tiết nhỏ ở bên này, mập mờ im ắng là mê người nhất.

Hứa Mạt đè lại bàn tay đang làm loạn của anh, tiếp tục vấn đề vừa nãy, "Trước kia em chưa thấy qua bọn họ."

Thẩm Thận tiếp tục càn rỡ, chút sức lực nhỏ đó của cô căn bản không so được với anh, không biết sợ giãy dụa cũng chỉ là một loại mùi vị dục cụ còn ngênh.

"Như vậy sao....." Âm cuối của Thẩm Thận kéo dài, mang theo ý vị không rõ cào vào lòng người.

Trong góc u tối không rõ, làm nền cho khuôn mặt càng thêm ánh tuấn bức người của anh, giống như mạ thêm một lớp ánh sáng thần bí.

"Bạn mới hay không anh không biết, nhưng mà tư thế mới anh trái lại có thể mở khóa vài cái." Âm thanh của Thẩm Thận ép xuống rất thấp, liền sát gần đến bên tai Hứa Mạt.

Cô cảm thấy bản thân sắp nóng đến nổ tung rồi.

Rất nhiều lúc anh thật sự có loại khả năng đó, làm người khác khó tìm lòng nổi, hãm sâu vào trong.

Thẩm Thận nói được làm được, chưa từng nuốt lời. Buổi tối kéo cô không biết mệt mỏi tìm tòi, một đêm này, ở An Viên nơi này, trước là phòng tắm, lại đến xô phía, thảm lông bên dưới xô phía, băng ghế cuối giường, cuối cùng mới đến giường lớn mềm mại.

Đến cuối cùng, Hứa Mạt chỉ biết nhắm mắt, không ngừng rên rỉ, tùy ý động tác của người đàn ông ở phía sau.

Một lúc lâu, anh mới tận hứng.

Ngày hôm sau, thể nghiệm của cô so với trước đây đều muốn nặng thêm một phần bần rùn do bị nghiền ép qua.

"Bạn hết đoạn thời gian cuối năm này, em với anh đi một chuyến Châu Âu." Thẩm Thận đã mặc xong quần áo, ngồi ở cạnh giường, chốc lầy nửa khuôn mặt nhỏ lộ ra bên ngoài của cô.

"...Vâng." Giọng Hứa Mạt ồ ồ, giống như nghĩ tới cái gì, "Siné nhật năm nay của anh tổ chức ở đâu đây?"

Sinh nhật của anh đều ở kỳ nghỉ đông của Hứa Mạt, hai người theo thường lệ đều ở cùng nhau.

Thẩm Thận ngăn người, một hồi mới trả lời, "Thì ra Tiểu Mạt nhà anh nhớ kỹ như vậy."

Đôi mắt đen láy của Hứa Mạt chớp chớp, trong buổi sáng tinh mơ này, ướt át, vô cùng làm người yêu thích.

Cô không nói chuyện, cả người xê dịch vào bên dưới chăn, muốn che khuất bản thân.

Thẩm Thận nhẹ cười, vớt cô từ trong chăn ra, hôn lên mí mắt cô, "Thời vậy, quà lần trước bù cùng nhau đi?"

Mạt Hứa Mạt có chút đỏ, quà lần trước cô luôn không bù kịp, thì ra anh luôn nhớ.

"Được rồi, anh đi đây, có thời gian đến chỗ anh, bên kia để thím Chu mua nhiều đồ ăn, chờ lát nữa bác Tần đưa em trở về, nhớ đưa hộ chiếu cho ông ấy."

Nói xong anh muốn đi, Hứa Mạt niêm thấy túm lấy tay anh, Thẩm Thận quay đầu lại, nhường mày.

Hứa Mạt dặn dò, "Trên đường cẩn thận."

Anh đưa xe đưa quen rồi, bản thân lái xe luôn có chút phanh không kịp.

Thẩm Thận không đặt ở trong lòng, tùy ý đáp, nhắc người đi ra ngoài.

Thời gian qua năm mới, Thịnh Điện nghênh đón kỳ thi cuối kỳ.

Đêm giáng sinh với nguyên đán năm nay, Thẩm Thận rất bận, hai người liền không có gặp nhau.

Ưng Thu Nguyệt thấy những cặp đôi khác thành đôi thành cặp, liền hỏi cô, tại sao không cùng chúc mừng với bạn trai.

Lúc ấy nghe tới điều này, trong lòng Hứa Mạt kỳ thật thở ra một hơi.

Càng về sau, cảm giác không muốn gặp anh của cô càng ngày càng mãnh liệt. Cách thời gian năm đó hai người ước định sớm đã qua vài tháng rồi, cô luôn đang đợi, đợi anh tự mình mở miệng.

Cô hiểu rõ đạo lý thiêu thân lao đầu vào lửa, cách kịp thời ngăn chặn tổn hại, đó là sống đủ tình tào.

Quan hệ bây giờ của hai người, không có tiến thêm một bước, cũng không có lùi một bước. Như thế này, cô thậm chí cảm giác rất an toàn.

"...Vẫn là năm vững ôn tập đi Thu Nguyệt." Hứa Mạt sau khi hỏi thần suy nghĩ, lại nói, "Động tác nhớ kỹ, tớ cảm thấy thăng bằng còn phải luyện tập thêm một hồi, cậu thấy sao?"

Ưng Thu Nguyệt thành công bị di chuyển lực chú ý, ngồi xuống thảm yoga, "Thảm này dùng tốt, cậu chút nữa thử xem."

Tất cả đều đầu vào đây tiên hành, sau khi các loại khảo hạch đi qua, thành tích cũng rất nhanh liền xuất hiện.

Hứa Mạt nhìn thành tích của mình trong hệ thống giáo dục, tìm nhắc lên cuối cùng bỏ xuống được rồi.

Dựa theo tình trạng hiện tại, chỉ cần cô có thể tiếp tục duy trì, vậy thì trước khi tốt nghiệp tổng hợp lại thì khả năng chiếm ba vị trí đầu tiên, cô còn có chút hi vọng có thể thực hiện.

Kỳ nghỉ đông bắt đầu, thăm hỏi bà nội với em trai ở trong nhà một tiếng, cô liền cùng với Thẩm Thịnh đến đảo nhỏ ở Châu Âu bên kia đại dương bên kia.

Đài đại bên đây rộng lớn, theo hải lưu gột rửa, mỗi khu vực đều có khí hậu

riêng, hoàn toàn khác biệt.

Một nhóm người Thăm Thận lại chọn bờ biển Vàng, ở đây nằm ở phía nam Brisbane. Nhiệt độ thích hợp, bãi cát chất lượng tốt, vô cùng thích hợp lướt sóng vân vân, một loạt hạng mục giải trí trên biển.

Ánh cao quý quen rồi, nơi cư trú là khách sạn Thăm Thận-Hoa An Đình Thành ở phân bộ nước ngoài mở, biệt thự đơn độc, dựa gần biển, tính tư mật rất tốt.

Đi cùng anh là đám bạn hồ bằng cầu hữu, trong nhà đều là không phú thi quý, cũng ở tại bên cạnh, cách rất gần.

Vài ngày trước cũng trôi qua rất nhàn nhã, ngày này, Thăm Thận hiềm thấy không đánh bài, kéo cô cùng nhau đi đến bên biển đi dạo.

Khu vực này là bãi biển tư nhân, phóng tầm nhìn ra, căn bản không có bóng dáng con người.

Hạt cát nhỏ mịn, dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời chiều, ứng lên ánh sáng kim sắc, lấp lánh lấp lánh.

Thăm Thận mặc áo sơ mi hoa văn, quần bãi biển, mang cặp kính đen, hai tay tùy ý đút vào túi quần.

Làn da anh ngời ngời về trắng lạnh, quần áo màu sắc phụ trợ, càng lộ vẻ mặt anh tuần kiêu ngạo chọc người của anh.

"Mấy ngày này cảm thấy thế nào?" Nói xong, ánh mắt anh chuyển về phía xa, giống như đang nhìn nơi tận cùng của đại dương.

Nơi trời và biển tiếp xúc, tạo thành một đường xanh thẫm.

"Khá tốt, khí hậu ở đây rất trong lành, làm cho người ta cảm thấy thoải mái." Gió biển mang có chút mặn, thổi bay mái tóc đen mun của cô, Hứa Mạt nhấc tay vén ra sau tai.

Anh với đám bạn đánh bài không phân ngày đêm, cô chỉ im lặng ở bên, buồn ngủ thì đi ngủ, tỉnh lại cũng có thể nhìn phong cảnh đằng xa từ sân thượng của biệt thự.

"Năm nay có tính toán gì?" Thẩm Thận nghiêng đầu qua hỏi, tỉ mỉ nhìn cô.

"Học tập tốt, ngày ngày đi lên." Nhận thông cáo kiểm tiền, làm tốt công tác chuẩn bị đầy đủ đóng phim.

Đương nhiên rồi, những suy nghĩ trong lòng ở phía sau, cô không nói ra.

"Chỉ như vậy?" Thẩm Thận nheo mắt, kính đen gác trên sống mũi, lộ ra đôi mắt hoa đào câu người.

"Vâng,..." Hứa Mạt không yên lòng, cô vừa nãy chỉ luôn khều cát mịn ở dưới chân.

Lực chú ý toàn bộ ở phía dưới, lúc này cô dứt khoát ngồi xổm xuống, dùng tay vỗ vỗ, mọi ra thứ giống nhau, kính ngạc nói, "Wow, là vỗ sò!"

Mọi ánh đào của bạn gái nhỏ hơi gương lên, mặt mày hoạt bát linh động, khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ hơi cúi xuống, tập trung tinh thần tiếp tục nỗ lực bới cát, qua một hồi, cô càng vui vẻ hơn, giơ lên một vật thể không rõ, "Anh xem! còn có con cua nhỏ!"

Thẩm Thận ý vị không rõ nhẹ hừ một tiếng, tùy tiện đáp một tiếng "ừm."

Thế mà qua một hồi, Hứa Mạt còn chưa có phản ứng, tiếp tục chôn đầu, không chút ý tứ muốn quan tâm anh.

Thẩm Thận ngồi xổm xuống, rất quen đi giải ngựa cô, chuyên chọn những nơi mát, n cảm.

Hứa Mạt sợ nhất cái này, cười lên xin tha, hai người cứ như vậy nào thành một đoàn.

Lúc sau dừng lại, Thẩm Thận đề cô lên mặt cát, chống lên.

Hai tay Hứa Mạt chống lên lồng ngực rộng tràn đầy sức mạnh của anh, hơi thở không ổn định.

Thẩm Thận cứ như vậy cúi xuống nhìn cô rất lâu, chính lúc cô chống đỡ không nổi, anh liền xoa mái tóc theo gió mà bay của cô, sau đó in xuống nụ hôn nóng bỏng, lữ lượt mà tới.

Kỳ thật Thẩm Thận sẽ dĩ chọn Châu Âu trái lại thật sự không có suy nghĩ qua sinh nhật của mình.

Chúc mừng sinh nhật đối với anh mà nói, kỳ thật so với bình thường mua vui không khác mấy, do vậy anh không có để trong lòng.

Nếu như nói có điểm tốt, vậy chính là tránh được tiệc sinh nhật tối mà Thẩm lão gia tử mỗi năm sắp xếp cho anh, trong lúc yên tĩnh linh đình, nói không chừng muốn trêu chọc nhiều chuyện phiền phức.

Quốc lộ Châu Âu rộng rãi, bãi biển Vàng nơi này đi vào, có rất nhiều đoạn đường rừng rậm, đường đèo lò xo uốn lượn quanh co, rất thích hợp đưa xe.

Đối với Thẩm Thận mà nói, loại cảm giác máu nóng sôi trào mỗi khi đưa xe xong, cũng chỉ có thắng lợi sau khi người lừa ta gạt trên thương trường mới có thể so sánh được.

Sinh nhật ngày này, anh như thường lái xe đưa, kiên nhẫn lướt một buổi trưa, lúc này mới thu tâm lại.

Những người bạn kia sớm đã chuẩn bị cho anh tất cả, trực tiếp tổ chức tiệc sinh nhật ở trên bãi cát.

Ban đêm tuy rằng đã bật đèn chiếu sáng, nhưng mà bóng đêm vẫn chiếm khá nhiều.

Mọi người đều tặng quà qua, anh mở ngay tại chỗ, mỗi loại đều là vô cùng xa xỉ, Thẩm Thận tùy ý lật lật, trái lại thiếu hứng thú.

Lương Kinh Tùng tặng sinh tử đồ* trăm năm hòa hợp, có thể nói là rõ ràng nhất giữa đám đông.

*Sinh tử Đồ: Tranh sinh con.

Bên trên có một em bé đầu to mập mạp, đáng vẻ ngây thơ có thể dùng tay bé lên, trắng trẻo mềm mại, giữa mi tâm chấm một nốt ruồi đỏ.

Anh ta vỗ vai Thẩm Thận, lời nói thành khẩn, "Cậu trái lại cũng không thiếu thứ gì, vậy lão tử liền hiến tặng sự chúc phúc chân thành nhất, chúc cậu với Tiểu Mạt hạnh phúc!"

Nói xong, Lương Kinh Tùng nháy mắt với Hứa Mạt.

Trong tay Thẩm Thận cầm bức tranh, thuận theo ánh mắt của Lương Kinh Tùng, cũng hướng về Hứa Mạt nhìn qua, khéo môi hơi cong.

Nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Thận, Lương Kinh Tùng cuối cùng cảm thấy bản thân lần này vỗ mông ngựa đúng rồi.

Anh ta vỗ tay với Hứa Mạt, "Nữ chính nhân đến, phát biểu một chút cảm nghĩ!"

Hứa Mạt có chút thẹn thùng, không rõ ràng có cái gì cảm nghĩ tốt gì.

Đây là.....Đây là ý muốn cô sinh con sao? Nhưng cô không bằng lòng nha.

Thẩm Thận thấy cô chậm chạp không đáp lại, cho rằng cô ngại ngùng.

Anh đi lên phía trước, "Quà của em đêm nay chúng ta về phòng mở ra."

Hứa Mạt ngẩng đầu nghi hoặc "há?" một tiếng, tiếp xúc với ánh mắt mang theo ý cười của anh, cuối cùng vẫn là gật đầu.

Cầm lấy món quà bản thân tự mình chuẩn bị, Hứa Mạt vẫn có chút lo lắng bất an, không hiểu sao hồi hộp.

Thẩm Thận là người dễ bắt bẻ, không biết anh có vừa ý không.

Biệt thự là phong cách hai tầng, một căn chính là cô với Thẩm Thận ở.

Lúc vừa mới trở về, Lương Kinh Tùng đi theo vào, Thẩm Thận liền để cô lên lầu trước.

Chờ một hồi, anh còn chưa trở lại, Hứa Mạt dứt khoát mở cửa, đi về phía cầu thang xoắn ốc.

Thảm trải sàn mềm mại hoa lệ, phủ kín cả tầng, chân đạp lên một chút âm thanh cũng không có.

Cô vừa muốn nhấc chân đi xuống, liền nghe thấy giọng nói của Lương Kinh Tùng, không có khoa trương với ngả ngớn như trước, mà Thẩm Thận đang ngồi đưa lưng về phía cô.

"Cậu cuối cùng nghĩ thế nào, Thẩm lão gia tử đều làm phiên đến tôi bên này rồi, cậu liền không thể quan tâm huynh đệ cậu là tôi một chút sao?"

Thẩm Thận ngồi trên sofa, lưng biếng lác hai chân đang bắt chéo, "Không thể."

"Ai...Không phải tôi nói, cậu đi xem mắt một chút có làm sao? Liên hôn thôi, cũng không có tổn hại gì, Tiểu Mạt cũng có thể luôn để ở bên cạnh nhà."

Thẩm Thận mặt không biểu tình, không biết đang nghĩ những gì, để anh liên hôn, tuyệt đối không thể nào.

Những thứ này trong lòng anh tự có tính toán, nhưng không cần nói nhiều với Lương Kinh Tùng, Anh vén nửa mí mắt, "Liên quan gì đến cậu."

Chương 15

Hứa Mạt chờ một hồi, phía sau căn bàn nghe không vào nữa, hai người tiếp tục nói gì đó, cô cũng không muốn nghe lên, chỉ xoay đầu, không chút tiếng động lui trở về phòng.

Hồi lâu, bên cầu thang truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, ngay sau đó Thẩm Thịnh mở cửa phòng ra.

Anh đầu tiên nhìn thấy là Hứa Mạt đang ngẩn ngơ, "Làm sao ngồi ở đó?"

Hứa Mạt ngồi ở trên giường, rũ đầu xuống, không biết đang nghĩ gì. Anh gọi cô, cũng chỉ thấy được ánh mắt hơi tan rã của cô.

Thẩm Thịnh khẽ cau mày, đến trước mặt cô, "Làm sao vậy, không thoải mái?"

Hứa Mạt ngẩng đầu tí mỉ nhìn anh chăm chú một hồi, cuối cùng tự ý lắc đầu.

Thẩm Thịnh nường mày, một tay đẩy cô ngã lên trên giường, một đầu gối nửa quỳ lên cuối giường, cúi người đè qua.

Hứa Mạt chỉ cảm giác được hơi thở mát lạnh ùn ùn kéo đến của anh đánh qua, cùng với trước kia không khác là mấy, mang theo sự thâm thúy và tươi mát giống như đại dương xanh thẳm.

Thẩm Thịnh khom nửa người, từ trên cao nhìn xuống cô một hồi, duỗi tay thăm dò trán của cô, "Không có phát sốt."

Hứa Mạt hai tay ngăn chặn anh, "Anh mới phát sốt đó...."

Thẩm Thận ước chường bàn tay mềm mại nhẵn nhụi của cô, đặt lên sườn mặt của mình, liền như vậy bụm lấy, nhẹ cười lên, "Anh chỉ cột nhả đối với một mình em, vừa ý không?"

Thấy anh trêu ghẹo trộm đổi khái niệm, bạn gái nhỏ hiềm khi không có mặt đồ tai hồng, hơi chút lơ đãng.

Thẩm Thận hơi có chút không vừa ý, cắn một ngụm lên quai hàm trắng nõn của cô, "Quà đâu?"

Thấy anh nhắc tới cái này, Hứa Mạt mới đột nhiên nhớ tới dự tính ban đầu muốn xuống lầu vừa nãy của mình.

Cô từ bên cạnh moi ra một hộp quà lớn, hai tay bung lấy, đưa cho anh.

Hộp quà màu thuần đen, bên trên vẽ lên một đóa hoa nhài đã nở rộ, trắng đen hai thái cực, dưới màu sắc đối lập mạnh mẽ, tao nhã tự nhiên.

Hộp quà không biết đã gói cái gì, một thứ giống như khá to.

Giờ khắc này, đang vắt ngang ở giữa khe hở của thân thể hai người.

Thẩm Thận thẳng người, vừa gỡ quà vừa cười cô, "Em là gói thuốc nổ sao, nghiêm túc như vậy?"

Kỳ thật đóa hoa nhài đó, là Hứa Mạt tự tay làm, chất lượng bằng giấy, vô cùng mỏng.

Dây nhỏ của gói quà cũng là tỉ mỉ cột lấy, cô dùng không ít thời gian trên đó.

Thẩm Thận qua loa mở ra, liền lật mở đèn bên trong, có tiếng va chạm thanh thúy rất nhỏ.

Trong lòng anh âm thầm suy đoán, cũng không biết bên trong rốt cuộc là gì.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vừa cong lại, moi ra hai chú thỏ nhỏ tinh xảo để thương, là đồ trang trí, một đôi.

Mỗi chú thỏ ngoại trừ quần áo mềm mại, bộ phận mắt dùng thủy tinh hắc diệu điểm xuyên.

Thẩm Thận cầm lên để trong lòng bàn tay xem xét, "Tự mình làm?"

Hứa Mạt gật đầu, hơi có chút chờ mong nhìn anh, "Còn có thể chứ?"

Cô vì làm hai chú thỏ này, gần như tốn hết thời gian một tháng. Chất liệu đều chọn lựa tốt nhất, thủ lao lần trước quay phim gần dùng hết hơn một nửa.

Thẩm Thận không để ý gật đầu, sờ cảm thấy được trên hoa văn có chỗ lồi nhỏ bé, anh cầm vật trang trí lên, lật đến phía sau.

Chỉ thấy bên trên thêu một chữ "Thận" thanh tú. Dùng sợi chỉ vàng, lúc đầu nhìn thấy cũng không thấy rõ, nhưng xem kỹ lại cảm giác vô cùng dụng tâm.

Thẩm Thận liếc nhìn còn còn lại, bút tích đồng dạng, chỉ có điều lần này là chữ "Mạt".

Anh liếc nhìn Hứa Mạt, "Hai cái đều cho anh?"

Hứa Mạt gật đầu, "Hai cái đều cho anh." Cuối cùng hẳn là cảm thấy bản thân còn khá có đạo lý, lại nói, "Anh nói hai lần hợp lại cùng bù, em liền..."

Thẩm Thận cười lên, áo sơ mi nửa mở, lộ ra lồng ngực như ngọc với xương quai xanh tinh xảo, "Nghe lời anh trai như vậy?"

Anh tiến lên trước, cắn một ngụm lên gáy cô, "Vậy anh muốn hết đó."

Tặng đồ trang trí có nghĩa là gì?

Đại khái bạn gái nhỏ muốn dùng cái này buộc lấy anh.

Thẩm Thận không có chút không vui nào, ngược lại, anh chỉ cảm thấy đây là biểu hiện Hứa Mạt thích anh.

"Chúc anh sinh nhật vui vẻ." Hứa Mạt cười lên, bất luận sau này hai người có bao nhiêu ràng buộc, trong lòng cô là muốn anh sống tốt.

Bởi vì anh đối với cô, bởi vì anh đối với cô không tính tệ bạc.

Cho dù hai người không có giao trái tim cho nhau.

Thẩm Thận thấy nụ cười rõ ràng của cô, mỗi cái nhăn mày đều là độ cong mà anh thích.

Cô cười lên, giống như chú nai nhỏ vô tội lại mềm yếu trên thảo nguyên cây cỏ xanh mướt, ánh mắt đơn thuần.

Thứ anh thích nhất chính là đôi mắt này của cô.

"Nếu đều đã nói sinh nhật vui vẻ, vậy hôm nay em chuẩn bị làm anh làm sao vui vẻ đây, thế nào...lấy lòng anh?" Thẩm Thận ngẩng đầu lên hỏi cô, âm cười mập mờ tận lực kéo dài.

Hứa Mạt nhìn anh, hai người sớm chiều bên nhau, sóng vai tiến trước, cũng trải qua ngày tháng dài bên nhau.

Cô thậm chí đã bắt đầu quen thuộc cái ôm của anh, sự ấm áp của anh. Có lúc, cô cũng có lòng tham.

Nhưng Hứa Mạt biết, đây khác xa thứ mà trong lòng cô muốn.

Tuy rằng từng bị sinh tồn đá kích qua, nhưng cô chứng minh luôn sẽ có ánh sáng dẫn dắt, hồi thúc tiến về phía trước.

Trong lòng cô có một ngọn lửa muốn chứng minh, dần dần bốc lên màu

xanh thắm, đang lặng lẽ thêu dệt.

Hứa Mạt nâng tay lên ôm lấy ánh, tự động đón nhận.

Thế là một đêm này, Thắm Thận cảm nhận được sự nhiệt tình khác biệt của Hứa Mạt.

Đây là thứ ánh trước kia chưa từng cảm nhận được, trên phương diện này, ánh luôn là người chủ đạo.

Hứa Mạt liền giống như nhụy hoa hoàn toàn nở rộ, tràn ngập sự đẹp đẽ ngọt ngào, đóa hoa lộ ra nhiều nhụy hoa, câu người đến gạt hái.

Trong khi dây dưa thân mật, Thắm Thận cũng cảm nhận được Hứa Mạt không giống với trước đây, nhưng ánh cuối cùng đè nén xuống chút không bình thường đó ở đáy lòng.

Ánh trước nay theo đuổi đều là tận hưởng lạc thú trước mắt.

-

Ở Châu Âu vài ngày, Hứa Mạt về nước chuẩn bị vội vàng về Dương Thành, đó là nhà của cô.

Thắm Thận trái lại bắt đầu ăn không ngời rồi, rất nhiều lúc, ngoài những việc bắt buộc ánh tự thân làm, còn lại giao cho trợ lý liền ỉn.

Tuy rằng gần cuối năm, nhưng công ty Thắm Thận tiếp nhận phần lớn là đầu tư ngoại thương, người nước ngoài không ăn tết âm lịch, này đây tất cả nghiệp vụ của công ty đều đang tiến hành đầu vào đầy.

Trước khi Hứa Mạt gần đi, muốn hỏi lại thôi, hỏi ánh, có cái gì muốn nói không, Thắm Thận đem câu hỏi ném trở về, chỉ nói muốn cô mỗi ngày đều phải nhớ ánh.

Cuối cùng cô nhìn ánh hồi lâu.

Thẩm Thận không phải không nghĩ qua sau này của hai người, dù sao cách thời gian ước định ban đầu cũng đã qua rất lâu.

Hai người đều ăn ý im lặng không nói, không nhắc đến đề tài này.

Dựa theo trạng thái hiện tại, Thẩm Thận cảm thấy rất tốt.

Anh thậm chí thích cùng với cô ở bên nhau, cảm thấy rất thoải mái.

Tuy rằng năm đó là anh chủ động đề nghị, nhưng anh tự tin vào mị lực của mình. Từ ngày thường mà xem, Hứa Mạt quả thật rất ý lại vào anh.

-

Hứa Mạt kỳ thật vừa mới trở về trong nước, liền nhận được điện thoại của cậu cô, nói Hứa Trạm lại vào bệnh viện, không biết cô nghĩ thế nào, làm chỉ một chút cũng không quan tâm.

Cô lập tức tâm loạn như ma, còn may trên miệng cậu đều là lời không vừa ý, oán giận một hồi, cuối cùng vẫn là đón Hứa Trạm đến thành phố Z, sắp xếp vào bệnh viện.

Phương tiện điều trị ở đây luôn tốt hơn so với thành phố, bệnh của Hứa Trạm lại không phải có thể xem nhẹ, mỗi lần bệnh tái phát, đều phải nghiêm túc quan tâm.

Trong lúc gián tiếp, cô vẫn là không về được nhà.

Đến bệnh viện rồi, liền nhìn thấy cậu đang chờ cô ở đó.

Hứa Mạt hơi có chút hỗn hển, "Cậu ơi, tiểu Trạm không có trở ngại gì lớn chút?"

Cậu Hứa gật đầu, nhíu chặt chân mày, "Cháu cũng vừa mới về, vào nhìn đi."

"Bà nội cháu ở nhà vẫn ổn chứ? Lần này có phải bị dọa rồi?" Trước khi đẩy cửa tiến vào, Hứa Mạt không yên tâm hỏi.

Trên đường đến, cô liền nghe nói rồi, Hứa Trạm mấy ngày trước là ngay trước mắt của bà nội ngã xuống, hơi suy nghĩ một chút, cũng biết lão nhân gia chắc là rất sợ rồi.

"Lão nhân gia không có gì, cháu vào xem trước, việc khác ra ngoài lại nói." Cậu Hứa nhẹ vỗ vai cô.

Hứa Mạt khẽ thở một hơi, tiến vào trong.

Hứa Trạm nửa nằm trên giường, khuôn mặt tuần tú so với lúc trước càng muốn tái nhợt vài phần.

Hứa Mạt nhìn vậy, vành mắt đỏ lên, tiến lên ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, "Tiểu Trạm....em dọa chị sợ hãi chết đi được...."

Giọng cô mang theo chút run rẩy, còn có một tia giống như may mắn sống sót sau tai nạn, nửa vui nửa buồn.

"Chị, chị dè dặt quá rồi...." Hứa Trạm bắt đầu dĩ cười.

Hứa Mạt sờ đầu em trai, "Em làm sao không lập tức nói cho chị?"

Hứa Trạm nhìn cô, "Không dễ dàng xuất ngoại một chuyến, muốn chị chơi nhiều một chút, em lại không chuyện gì."

Cậu không nhắc còn tốt, vừa nhắc Hứa Mạt liền nhớ tới lúc bản thân nhàn nhã đi nghỉ phép, Hứa Mạt lại đang nằm trong bệnh viện.

Cảm xúc thương cảm không thể giải thích được tràn ngập ở trong lòng, Hứa Mạt cảm thấy bản thân vẫn là quá ngây thơ.

"Là chị không tốt, xin lỗi." Hễ cô có thể ở bên người thân nhiều một chút, cũng là chuyện tốt.

"Chị, không cần nói xin lỗi với em. Chị đi chơi có vui không?"

Hứa Mạt gật đầu có lệ, chỉ hỏi, "Bác sĩ nói thế nào, về sau có sắp xếp gì không?"

Hứa Trầm im lặng một hồi, "Vẫn là bệnh cũ, chị thật không cần lo lắng như vậy, năm đó làm qua phẫu thuật sớm đã khởi rồi, chỉ có điều có chút bệnh vặt thường, động kinh một chút, không chết được."

Hứa Mạt niêm khí trừng mắt với cậu, "Ai cho em nói chữ đó? Không may mắn."

Hứa Trầm cười lên, "Chị mê tín quá."

Trần an xong Hứa Trầm, Hứa Mạt đi ra ngoài, cậu Hứa ngồi trên ghế dài bên ngoài phòng bệnh hút thuốc.

Trong khói thuốc lượn lờ, chân mày ông nhíu chặt.

Hứa Mạt không thích hút thuốc, lúc này lại nhịn xuống.

"Tiểu Mạt, chi phí phòng bệnh này cháu cũng biết, cậu đã ứng vài ngày rồi, tiếp theo, trong tay cậu không có tiền nữa rồi, cháu cũng biết tính khí của mẹ cháu." Người đàn ông nói xong, lại hít sâu một hơi.

Hứa Mạt gật đầu, "Cháu đều hiểu, tiếp đến cháu sẽ đến sắp xếp, còn nữa cảm ơn cậu rồi."

Cậu Hứa cúi đầu, giọng nói phiền muộn, "Cháu đứa nhỏ này cũng khổ, sau khi mẹ cháu đi, chúng ta cũng không nói muốn quan tâm nhiều đến cháu một chút, bình thường mẹ cháu nói năng khó nghe, cháu cũng dùng để trông lòng."

Nói xong, ông nhìn đứa cháu gái này, thân xác yếu đuối, giữa lúc thiếu niên.

Ông bỗng chốc nhớ lại, vị quý nhân năm đó ra tay phóng khoáng.

Hồi lâu, ông cũng chỉ thở dài một hơi.

Hứa Mạt im lặng một hồi, "Cậu, lòng cháu cậu cũng biết, mấy ngày này vẫn là phiên cậu rồi, cháu kỳ thực nhận chút thông cáo, cũng đều đủ rồi."

Bất quá khổ một chút cô không sợ.

Vừa rồi cô cũng hiểu được chút tình hình, Hứa Trầm kỳ thực ở lại bệnh viện quan sát một tuần là có thể xuất viện rồi, vẫn tính là cái tốt trong cái xấu.

Cậu Hứa dập tắt đầu thuốc lá, "Có gì khác cần nhớ nói với cậu."

Hứa Mạt gật đầu.

Tiền cậu Hứa đi rồi, Hứa Mạt xuyên qua bên ngoài cửa sổ, nhìn mặt trăng trong buổi tối này,

Bệnh viện vắng vẻ, mơ hồ bốc lên mùi nước khử trùng, quen thuộc lại xa lạ.

Cô cảm thấy tất cả đều giống như trở lại điểm xuất phát.

Cuối cùng, cô hạ quyết định.

Mở điện thoại, mở ra một số điện thoại quen thuộc, gọi qua.

Sau một tiếng vang, đối phương lập tức nhận máy, "Alo, là bác Tần sao?"

"Đúng, tôi là Hứa Mạt, tôi muốn nói với bác một chuyện."

Chương 16

Mùa đông lạnh lẽo đã tới, đêm đen như mã não, sâu thẳm lại lạnh giá.

Mà thành phố này lại như không ngủ, đèn đường nhấp nháy nơi mọc lên, ánh sáng rực rỡ hình thành ánh sáng hội tụ đan xen, trực tiếp lại chói mắt.

Tòa nhà làm việc đèn đuốc sáng trưng, Thẩm Thận cuối cùng bận xong, ngồi ở sau bàn làm việc, duỗi tay bóp thái dương mình.

Kế hoạch công việc chưa có xác định, sau khi thả lỏng, anh lại nghiên cứu đơn một sự bận rộn vô cùng.

Hai vị trợ lý cũng ở bên cạnh anh, Tổng Đình gõ cửa tiến vào, bưng cho anh một ly cà phê.

Thẩm Thận hơi chau mày, không nhận lấy.

"Ai da, liền biết cậu không thèm, trái lại tôi cũng không chuẩn bị cho cậu." Cà phê lắc lư một vòng, lại trở về miệng của Tổng Đình.

Thẩm Thận tùy ý ném cây bút, ngón tay thon dài hơi kéo mở cà vạt, cả người ngửa về phía sau, ngã lên trên ghế làm việc.

Anh hoạt động một chút cổ tay, tựa tiêu phi tiêu nhìn Tổng Đình, "Thường cuối năm không muốn nữa phải không?"

Tổng Đình tiếp tục uống cà phê, phát ra giọng nói hài lòng, "Tháng trước tôi đã dự chỉ ở bộ phận tài vụ trước rồi, cảm ơn cậu quan tâm."

Thẩm Thận lạnh lẽo liếc nhìn anh ta, ý tứ là muốn anh ta rút.

Tống Đình vô lại không đi, chỉ nói, "Bạn gái nhỏ kia của cậu lên top tìm kiếm rồi cậu không biết, rất nhiều tình địch đang vấy tay với cậu."

"Cái gì top tìm kiếm?" Thẩm Thận hiềm khi không hiểu nhìn anh ta.

"Xem ra cậu còn chưa biết nữa, có điều Tiểu Mạt thật sự xinh đẹp, con người này của cậu tuy rằng kém xa so với tôi, ánh mắt ngược lại khá tốt." Nói xong, Tống Đình mở điện thoại, trực tiếp ấn mở tin weibo đó cho anh.

Video chậm rãi được phát, thiếu niên ở trong phòng học trên đùa thiếu nữ, nhẹ khời tóc của cô. Hai người chạy trốn dưới ánh trời chiều, tiếp đó nhìn nhau mà cười.

Ngịch nước bên biển, đùa giỡn vui cười, sau đó hai người trong lúc lơ đãng, ôm lấy nhau.

Cuối cùng là thiếu nữ đứng dưới bóng cây, duỗi tay về phía thiếu niên, "Em cho phép anh tiếp tục đi về phía trước, tìm thấy em, sau đó nắm lấy tay em."

Tuy rằng không có cảnh hôn, nhưng kỳ thật tương tác thân mật trong đó cũng không ít.

Video phát xong, Tống Đình còn tám chuyện ở nơi này, "Trên weibo của nam sinh kia còn đăng ảnh của Tiểu Mạt nữa, còn là trộm chụp."

"Woa, còn có tương tác."

Nói xong anh ta trong lúc lơ đãng liếc nhìn Thẩm Thận, người sau mặt không biểu tình, khí áp cực thấp.

"Cậu không phải chú?" Mặt đen con mẹ nó như đit nồi thề này.

Đôi mắt Thẩm Thận hơi híp lại, cuối cùng nhớ tới nam sinh quen mắt này là ai, là vị lần trước nói chuyện với Hứa Mạt tại cổng Thính Điện.

Anh trái lại bây giờ mới biết, nam sinh này còn là nam chính trong lần quay phim này.

Trong lòng Thẩm Thận nhất thời dâng lên một cảm xúc không biết tên, anh đứng thẳng người dậy, cầm lấy áo khoác vội vàng ra ngoài.

Tổng Đính nhìn bóng lưng anh, có chút kinh ngạc, "Cậu đi như vậy???"

"Công việc giao hết cho cậu." Thẩm Thận lời ít ý nhiều dặn dò.

Ngụm cà phê Tổng Đính suýt nữa chưa phun ra.

Đi ra cửa, Bác Tàn hiềm khí đứng đợi ở đó, thấy anh hơi cong lưng, "Thiếu gia."

Thẩm Thận đáp bằng một giọng trầm, ngồi vào.

"Đi Kim Đính." Anh dựa vào ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi, hồi lâu lại nói, "Ông gọi điện cho Tiểu Mạt, để cô ấy ăn tết xong lập tức trở về ở bên cạnh tôi."

Bác Tàn không khởi động xe, chỉ nhìn anh qua kính chiếu hậu, "Thiếu gia, hôm nay Hứa tiểu thư liên lạc với tôi, tôi cảm thấy việc này, vẫn là cậu đích thân đi tốt hơn."

"Còn có, Hứa tiểu thư cô ấy còn ở thành phố Z."

Thẩm Thận mở to đôi mắt, "Ông nói gì?"

"Thiếu gia, tôi liền không đưa cậu nữa, cậu tự lái xe đi qua đi, Hứa tiểu thư bây giờ ở bệnh viện trung tâm thành phố."

Phim ngắn mà Hứa Mạt với Lương Giang Hàn đóng vai chính sớm qua kiểm tra trước cuối kỳ, ở khâu cuối bỏ phiếu trong trường và thầy cô chuyên môn đánh giá bộc lộ hết tài năng, vượt lên đứng nhất.

Vai chính mát mắt, phong cách tươi mát tự nhiên, không cần thêm nhiều cái

gì sửa chữa, đã rất hấp dẫn ánh mắt. Lương Giang Hành có phong cách của bản thân với cách quay phim độc đáo, cộng thêm anh ta không tiếc số tiền lớn mua một ca khúc thiên về phong cách vườn trường, độ hoàn thành tổng thể rất cao.

Sau khi Thịnh Điện phát ra bộ phim ngắn tốt nhất năm ở trên phương tiện trực tiếp có lưu lượng lớn như weibo, một số tài khoản kinh doanh có tiếng cũng nhanh chóng đến chung vui, kết quả là, một đám quần chúng dẫn đầu ăn dưa, còn đem một đoạn cắt ngắn này đưa lên top tìm kiếm, bùng nổ một phen.

Bởi vì còn có phim chính thức, thời gian không dài, cảnh tượng đẹp đẽ, lại là xem miễn phí, độ khoan dung của quần chúng rất cao, sau khi phối thêm bài hát chủ đề, tất cả đều nói lên sự tái hiện của thanh xuân, một bộ phim được đánh giá cao.

"Mẹ nó....Nữ chính ở trong phim này có khuôn mặt tình đầu, quá xinh đẹp rồi, tôi là con gái mà còn động lòng!"

"Thịnh Điện quả nhiên danh bất hư truyền, chất lượng thật tốt, tớ muốn liếm cầu học trường Lương Giang Hành cả đời."

"Thời tàn ra đi, người có thanh xuân như vậy, còn không phải bởi vì có mặt, chúng ta có cái gì, chúng ta chỉ có cái đầu sẽ hỏi."

"Nữ chính kêu Hứa Mạt sao? Tên cũng văn nghệ như vậy nha, mẹ ơi tôi yêu rồi..."

"Loại thiếu niên nhẹ nhàng như vậy thật sự tồn tại sao? Hâm mộ quá."

Lương Giang Hành bản thân sớm vài năm đã phát một số video mà bản thân tự quay lên tài khoản xã hội, lại treo chút danh hệ đạo diễn Thịnh Điện, sớm đã thu hút gom góp không ít fan hâm mộ.

Ngay sau đó, anh cũng nhanh chóng chia sẻ tài khoản chính thức của trường học, @Hứa Mạt, thêm chữ, "Cảm ơn nữ chính của tôi."

Còn mang theo một tấm hình, là dáng vẻ Hứa Mạt mặc đồng phục, ở trên bàn học nghỉ ngơi. Ánh nắng buổi chiều vừa vặn, xuyên qua bóng cây lay động, cửa kính thủy tinh, lụa mỏng màu trắng, bàn học gỗ nâu, trên nửa khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ của cô lộ ra quang ảnh từng phần rõ ràng.

Có lẽ chính là "cô gái" những năm đó trong lòng mọi người nhớ mãi không quên.

Lần này không chỉ là quần chúng ăn dưa, kèm theo fan hâm mộ, lại bùng nổ rồi.

"Tôi thật sự ship đúng cặp thật rồi?"

"Wow....chụp lên nha!"

"Quá xứng đôi quá xứng đôi aaaaa, cầu hai người ở bên nhau đi!"

"Tôi lại hâm mộ, nam thần bình thường chưa từng tương tác với con gái, cư nhiên còn chủ động @!"

"Không được....Tôi không thể chấp nhận! Mặc niệm ba câu chỉ là quan hệ hợp tác!"

Càng làm người khác kinh ngạc là, giải trí Nhất Thiên chia sẻ tin này, đồng thời lên giọng công khai nữ nghệ nhân ký kết dưới trướng của mình.

Nhiệt độ không ngừng chồm chồm tăng lên, làm cho bộ phim ngắn này hot ở trên mạng một phen, hơn nữa còn có xu hướng càng ngày càng nghiêm trọng.

Hứa Mạt luôn ở trong bệnh viện ở bên cạnh Hứa Trạm, cô là thời điểm hơi trễ một chút mới biết được tin tức này.

Lương Giang Hành nói trên wechat với cô, anh ta @ cô lên weibo để cô quan tâm nhiều hơn, có thể tương tác một chút.

Weibo của cô là tùy tiện đăng ký, tổng cộng chỉ phát có hai tin, đều là chuyện thường ngày trước kia.

Lúc này đăng nhập vào, cô suýt nữa bị thông tin bắn ra lóa mù, kéo xem phía dưới, gần như đều là tờ tin nhắn đến đây, còn có không ít người ở dưới weibo của cô tung hô "Tin nhắn đầu quốc dân."

Cô lần đầu tiên thấy được mặt trận lớn như vậy, tỉ mỉ xem xong tất cả bình luận, cô mới nhìn thấy tấm hình của cô mà Lương Giang Hành phát, bởi vì bên trong không ít người đều đến hỏi quan hệ của cô với anh ta.

Hứa Mạt có qua có lại, cũng ở bình luận phát một tấm hình chụp chung, là tấm hai người chụp trong tiệc đồng máy trước đây, vẫn còn mang đồng phục trong phim, ý cười trong trẻo.

"Cảm ơn học trưởng chiếu cố ~(cười ngây ngô)"

Chờ sau khi phát ra xong, trong đầu của Hứa Mạt bỗng chốc nhớ lại lời nói bá đạo lại cổ chấp của một người, anh nói anh không thích như vậy, muốn cô cách xa Lương Giang Hành một chút.

Tâm tư quay về, cô mới nhớ lại, hai người đã xem như chia tay rồi đi.

Sau khi thương lượng xong với bác Tần, ngữ khí của lão nhân gia có chứa lời giữ lại, cô uyển chuyển từ chối, thái độ lại cứng rắn.

Hứa Mạt biết rõ đây không phải là xúc động, đây là hạt giống sớm đã chôn dưới đáy lòng, chậm rãi nảy mầm, sau đó giống như dây leo quấn chặt lấy nội tâm của cô.

Sau này, cô không có chờ được bất kỳ sự đáp lại gì của Thẩm Thịnh, giống như đá chìm đáy biển.

Theo cô thấy, đây là cách Thẩm Thịnh ngầm thừa nhận.

Ngay lúc cô nhấc người đi ra ngoài, nhận được một cú điện thoại.

Cô liếc nhìn Hứa Trạm vẫn còn nằm đó, đẩy cửa đi ra.

Người bên kia điện thoại trầm mặc, chỉ có tiếng hít thở rõ ràng.

Hồi lâu, anh mở miệng, "Tại sao em ở bệnh viện?"

"Là Tiểu Trạm, bị chút bệnh nhỏ." Hứa Mạt đi đến cuối hành lang, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối đen rồi.

"Làm sao không nói với anh?" Giọng nói của Thẩm Thận cũng có gập gáp như vừa nãy nữa.

Hứa Mạt không trả lời, vẫn là Thẩm Thận đánh vỡ sự im lặng trước, "Anh ở cổng bệnh viện, em xuống đi."

"...Vâng."

Nói rõ trước mặt cũng không phải không ổn.

Hứa Mạt đi đến cổng bệnh viện, dọc theo con đường dựa đi về bên trái, đi không bao lâu trong tầm mắt bắt giữ được một bóng hình cao lớn.

Thẩm Thận mặc áo khoác màu đen, nghiêng người dựa vào bên cạnh xe, hơi cúi đầu, lộ ra nửa bên đường nét anh tuấn. Tư thế tuy rằng tùy ý, toàn thân lại lộ ra khí thế kiêu ngạo.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt tiếp xúc với quần áo hơi lộ vẻ đờn bạc của cô, nhướn mày, "Làm sao mặc ít như vậy?"

"Lên xe."

Hứa Mạt hôm nay luôn im lặng, sau khi lên xe cũng vậy.

Hai tay Thẩm Thận chống lên bánh lái, nhẹ nhàng gõ xuống, anh cũng

không biết bản thân làm sao, trong lòng không hiểu sao có chút không kiên nhẫn.

"Em trai em không sao chứ?"

"Không sao, qua vài ngày liền có thể xuất viện rồi." Ánh mắt Hứa Mạt nhìn bên ngoài cửa xe, chàng cây hai bên con đường nhựa trơ trọi, chỉ có lẻ loi thùa vài chiếc lá treo trên cây, lung lay.

"Cần anh giúp đỡ không?" Thẩm Thận quay đầu nhìn cô, xoay mặt cô qua.

Hứa Mạt nhìn đôi mắt sâu thẳm của anh, lắc đầu.

"Em với vị học trưởng kia là chuyện thế nào?" Nếu cô người ở đây, vậy anh cần một lời giải thích.

"Không có chuyện gì, chỉ là quan hệ bạn bè." Hứa Mạt nhẹ giọng nói.

Đôi mắt Thẩm Thận hơi hép lại, hơi có chút không vừa ý, đang muốn nói gì đó, liền bị Hứa Mạt đánh gãy, "Bác Tần không nói với anh sao?"

Anh ngây người chốc lát, mới nhớ ra vừa nãy trước khi anh đi, vẻ mặt muốn nói lại thôi của bác Tần.

"Làm sao?" Tay Thẩm Thận vẫn đặt trên mặt cô, còn chưa rời đi.

Hứa Mạt nhẹ nhàng di chuyển tay anh, giống như lấy đủ dũng khí, ngữ khí kiên định giống như đã luyện qua rất nhiều lần, "Thẩm Thận, chúng ta chia tay đi."

Thẩm Thận nghe lời này, một hồi sau mới phản ứng lại.

Cô rất ít khi gọi tên đầy đủ của anh.

Anh nhẹ giũ cột một tiếng, cả người xoay qua, dựa vào ghế ngồi, không nói lời nào.

Hứa Mạt chờ rất lâu, từ góc độ này, có thể thấy đường nét dưới cằm đẹp đẽ của anh, gọn gàng trôi chảy.

Chỉ là lúc này, sườn mặt căng chặt, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng.

Đây là biểu hiện lúc anh tức giận, nhưng mà lúc này, cô lại không biết sự tức giận của anh từ nơi nào đến.

"Anh cho em một cơ hội, thu lại lời vừa nãy." Thẩm Thịnh lạnh lùng, nửa ánh mắt cũng không cho cô.

"Thời gian ước định đã tới, chúng ta cũng đến lúc chia tay rồi.....Nếu anh..."

Lời Hứa Mạt còn chưa nói xong, liền bị anh đánh gãy, "Em biết lời này của em là ý gì không?"

Tầm mắt cô bay về phía trước, "Em biết."

Cô biết rõ ràng, không có ai rõ ràng hơn cô.

Đôi mắt Thẩm Thịnh hơi hép lại, "Rất tốt."

Hứa Mạt cứng da đầu tiếp tục nói, "Nhất Thiên bên kia, nếu anh không muốn em nữa, em tùy thời có thể giải ước."

Thẩm Thịnh không trả lời, khoảng trống lớn ở giữa hai người họ, trong xe chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc.

Gió đêm quét qua thân xe, mang theo âm thanh ma sát.

Trong đôi mắt đào hoa của Thẩm Thịnh đọng đầy sự lạnh nhạt, không mang theo chút độ ấm, "Xuống xe."

Hứa Mạt gật đầu, "Tạm biệt, anh nhớ.....bảo trọng thân thể."

Vừa dứt lời, cô mở cửa xe ra, đầu cũng không quay lại mà đi.

Thẩm Thận từ trong kính chiếu hậu nhìn cô dần dần đi xa, không có nửa bộ dáng nửa phần lưu tình, khóe môi cong lên thành một độ cong trào phúng.

Hứa Mạt càng đi càng nhanh, càng đi càng nhanh, thẳng đến phía sau truyền lại tiếng động cơ nổ vang cực to, sau đó dần thu nhỏ biến mất, bước chân của cô mới chậm lại.

Thì ra, tự mình nói ra cũng không khó như vậy.

Cô bước đi chậm rãi như thế này, những bông tuyết bay từ trên trời xuống, rơi xuống mặt cô, lạnh cứng.

Đây là trận tuyết đầu tiên của thành phố Z.

Chương 17

"Sao cậu bây giờ mới đến vậy?" Lương Kính Tùng thường không có việc gì, tình huống bình thường không có nguyên nhân gì đặc biệt, anh ta đều sẽ đến Kim Đình.

Từ lúc này Thẩm Thận liền ngồi ở đây, cả người âm trầm lại lạnh lùng, dáng vẻ có chuyện giấu kín.

"Ra ngoài lượn một vòng?" Thẩm Thận không đụng tới ly rượu trước mặt, trong bóng tối, chân động rất lớn.

Lòng anh ngứa ngáy, muốn lượn xe rồi.

"Đây là dục cầu bất mãn?" Lương Kính Tùng suy nghĩ, tự nhiên mà nghĩ đến phương diện kia.

Thẩm Thận nhìn chằm chằm anh ta, ngữ khí rất lạnh, "Về sau không cần nhắc cô ấy trước mặt tôi."

Lần này tới lượt Lương Kính Tùng ngăn người, "Tôi nhắc đến ai rồi?"

Thẩm Thận không trả lời, nói, "Một người không chút dấu hiệu muốn rời xa cậu, đây là vì sao?"

Người này không cần nói cũng biết là ai.

Lương Kính Tùng cầm lấy chìa khóa xe của mình, "Cãi nhau? Phụ nữ đều như vậy, cậu không cần hỏi tại sao, dỗ dành nhiều là được."

Thẩm Thận ngồi ở đó, nhàn nhạt, "Không phải cãi nhau."

Lương Kỳển Tùng chỉ không rõ những mây, "Ồ?"

Thẩm Thận không để ý anh ta, tự ý đứng lên, "Đến hay không?"

Lương Kỳển Tùng gọi vài người cùng đi, "Đến nha, đi ngoại ô phía nam, có địa điểm có thể vui vẻ."

Ngoại ô phía nam gần núi, đa số là đường núi lò xo, ngay cả đèn đường cũng lác đác không bao nhiêu. Ở nơi này đưa xe, còn có một loại cảm giác cảm kỳ bí ẩn dưới đêm tối, vô cùng kích thích.

Phóng xe ba vòng, cũng không có loại cảm giác vui sướng như lúc trước, Thẩm Thận phần nộ xuống xe, chỉ mở đèn phía cửa xe.

Lúc này đây đã là rạng sáng, gió trên đỉnh núi thổi qua lạnh đến thấu xương, anh lại chỉ mặc chiếc áo khoác mỏng, phác họa thân hình thon dài gầy gò.

Lương Kỳển Tùng đưa qua một điều thuốc, Thẩm Thận nhận lấy, đột lên đặt ở trong miệng ngậm lấy, nhả ra vòng khói, ngón tay từng đốt rõ ràng hơi ứng đỏ.

Tuy rằng gần cuối ngọn núi là một mảng tối đen, nhìn xuống núi vẫn thấy có ánh sáng liên miên của thành phố.

Thẩm Thận qua một hồi, mới nói chuyện, "Làm sao đó?"

Nói ra anh đến bây giờ cũng không biết tại sao Hứa Mạt đột nhiên muốn nói chia tay, chỉ riêng lý do thời hạn đến rồi này cũng không thể làm người khác hiểu được.

Nhưng anh tùy ý quen rồi, chưa bao giờ sẽ hạ mặt đi đổ cô. Đa số chỉ trên chợ cô, bản thân Hứa Mạt liền sẽ mềm mại đón lấy, ngoan ngoãn lại nghe lời.

Nghe thấy câu nói bất thình lình này của Thẩm Thận, Lương Kính Tùng ngây người một lát, "Hả?"

Anh ta phản ứng lại, chế nhạo Thẩm Thận, "Cậu nói đùa gì vậy? Hứa Mạt nghe lời như vậy, thật sự muốn cùng cậu tách ra?"

Lương Kính Tùng xoay người lại, cũng theo đó dựa lên trước đèn xe, ánh đèn trước xe mỏng manh bị anh ta che khuất nửa bên.

"Người anh em, nếu thật sự muốn rời khỏi cậu, liền buông tay đi, nếu không về sau cậu thật muốn nuôi cô ấy ở bên người sao, lần trước tôi chỉ tùy tiện nói, cậu thấy tôi tiêu sái tự tại bao nhiêu, không làm việc gì giả tạo, cũng không cho người khác hoang tưởng, anh tình em nguyện."

Thẩm Thận phui tàn thuốc, "Cô ấy là bạn gái tôi."

Lương Kính Tùng vỗ vai anh, "Cậu đùa gì với tôi thế? Cậu nghĩ như vậy người ta chưa chắc nghĩ như vậy, không nói cái này, liền tính cậu không muốn liên hôn, cậu có nghĩ qua tương lai của cậu với cô ấy chưa?"

Thẩm Thận chau mày, ".....Cô ấy còn nhỏ."

Lương Kính Tùng cười lên, không biết hoài niệm điều gì, "Đây không phải rõ ràng rồi sao, cô ấy không muốn dây dưa, nhất phách lương tán*, đỡ trở về vẫn là tiếp tục cãi nhau, cậu tiếp tục tìm người mới không phải xong rồi."

*Nhất phách lương tán: Là chỉ những chuyện hoàn toàn cắt đứt xem như chưa có gì xảy ra.

Thẩm Thận âm trầm liếc nhìn anh ta, "Lăn."

Lương Kính Tùng cũng không cãi, anh ta biết Hứa Mạt cuối cùng đối với Thẩm Thận có chút khác biệt, nhưng bây giờ cái kính tới tập như vậy, nhưng thật không giống Thẩm nhị thiếu cao cao tại thượng kia.

Nửa đêm trở về nhà, Thẩm Thận tùy ý nằm lên trên giường, quần áo cũng

không rời liền như vậy nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mặt bên gối vẫn còn lưu lại mùi hoa nhài nhàn nhạt, vẫn vịn bên cạnh anh, không thể xua tan.

Thẩm Thận buồn bực không có nguyên nhân, túm lấy cái gối đỏ, ném thẳng xuống đất.

Nằm một hồi, không có một chút buồn ngủ, anh ngồi thẳng người dậy, đi đến phòng tắm, chuẩn bị đi tắm rửa.

Trên bề mặt nhà tắm, bàn chải tự động đặt ở đó, màu hồng với màu xám nhạt, là một đôi.

Thẩm Thận im lặng trong nháy mắt, chuyển mắt nhìn qua, khăn tắm chia làm hai bên, ngăn nắp nằm đó, xám và trắng xen kẽ.

Trên khăn của Hứa Mạt có may vài bông hoa không rõ, khăn tắm của cô giống với cảm giác cô cho người khác.

Xung quanh nơi này đều tràn ngập hơi thở của cô.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Thận gọi bác Tần đến.

"Đổi toàn bộ cho tôi, bao gồm chăn đệm, bác Tần, sau này cũng đừng tiếp tục liên lạc với cô ấy nữa." Thẩm Thận đêm qua ngủ không tốt, tinh thần có chút kém, hơi mang theo chút lệ khí.

Nếu cô nhất định muốn đi, vậy thì đi.

Suy nghĩ trong lòng cô, anh một chút cũng không muốn biết, anh lại không phải thiếu cô liền không thể sống.

Bác Tần đứng ở bên cạnh, nghe Thẩm Thận dặn dò cũng không lập tức hành động, chỉ là chần chừ hỏi lại nhiều lần, "Thiếu gia, cậu xác định sao, cậu nghĩ kỹ rồi?"

Thẩm Thận thấy tim bản thân nghẹn lại không có thoải mái, bác Tần sao cũng như vậy.

"Nghĩ kỹ rồi, lập tức đổi, đổi toàn bộ." Trong ngữ khí của Thẩm Thận kiêu thấy mang theo chút kích động.

Thím Châu ở bên cạnh nhìn vậy, chỉ cảm thấy thiếu gia nhà mình là đang giận dữ, vô cùng đáng yêu.

Lần cuối cùng anh trẻ con như vậy là khi anh đang học cấp hai.

Thím Châu theo ý phụ họa, mặt mày mang theo nụ cười hiên từ, tương tự như cách dỗ dành trẻ em, "Vâng vâng đổi hết đổi hết, bây giờ liền đổi cho cậu."

Thẩm Thận: "..."

"Ai da, chiếc áo len này thật tinh tế, sờ lên cũng thoải mái, chính là mặc lên người quá dày rồi, cái này còn giữ lại không?" Thím Châu tiện tay cầm lên một cái áo, hỏi anh.

Thẩm Thận nhìn qua, là áo len màu xanh lam mà bà nội Hứa đan cho anh.

Ngừng một hồi, anh thu mắt, "Vậy giữ lại cái này đi."

Tổng Đính cảm thấy gần đây Thẩm Thận rất không bình thường, đổi cách nói khác, chính là so với trước đây càng buông thả.

Tự tập quán bar, đưa xe, lúc này anh một chút cũng không yếu thế.

Tâm tư cũng càng muốn bay lên, lúc trước còn sẽ giữ đúng mực, gần đây quả thật giống như chú khổng tước xổ lồng, thường thường liền chạy ra ngoài.

Động một chút liền muốn thể hiện tính khí thiếu gia, toàn bộ công ty đều dày đặc một luồng áp suất thấp, rất sợ làm cho anh không vui.

Tổng Đình còn cẩn thận phát hiện, nữ nhân viên cũng không dám thảo luận anh, là bởi vì lần trước có một nữ sinh nhìn anh say mê, bị dọa khốc bởi sự lạnh lùng của anh.

Anh ta nói bóng nói gió với Trần Thanh Huy, đôi phương ra vẻ cũng có chút nghi hoặc, đối với điều này không biết chút gì.

Không dễ dàng tóm được Thẩm Thận, Tổng Đình cuối cùng nhịn không được, "Cậu dạo này làm sao vậy, trong công ty căn bản nhìn không thấy bóng dáng cậu."

Thẩm Thận lười biếng cho anh ta một ánh mắt cảnh cáo.

"Tôi dùng tiền lương cao mời cậu đến, là muốn cậu đến tám chuyện của tôi?"

Tổng Đình cười lấy lòng, "Muốn nói đến tình bạn cùng trường cùng phòng, ai cũng không nhiều bằng ngài, tôi đây là có lòng tốt quan tâm."

Anh ta tiếp tục chân chó, "Công ty này không phải là chủ kiến của cậu, tôi là muốn nói cậu lần sau có thể không cần không nói lời nào liên vút công việc cho tôi hay không?"

Anh ta chính là đến nhậm chức vụ này, nhưng anh ta không muốn ngốc như Trần Thanh Huy, cần cù tận tụy.

Thẩm Thận cười lên, chỉ là nụ cười này nhìn làm sao cũng dọa người, "Không thể."

Tổng Đình nâng gọng kính màu vàng, "Ở sau lưng Hứa Mạt cả ngày làm những việc mèo mả gà đồng, tôi thật sự xem thường cậu."

Nụ cười của Thẩm Thận thu lại, sắp mặt, "Sau này trước mặt tôi đừng nhắc đến cô ấy."

"Tại sao vậy? Chỉ bởi vì cô ấy ra ngoài ăn cơm với nam sinh, ngay cả nhắc

đến cũng không thể?" Tống Đình thật sự xem thường dục vọng chiêm hữu của Thẩm Thận rồi, tỉ mỉ nghĩ lại, dạo này anh không thích hợp, giống như cũng từ sự việc trên weibo lần trước bắt đầu.

Thẩm Thận yên lặng nhìn qua.

"Cậu đừng như vậy, tôi rất buồn nôn nha." Tống Đình nói xong dụi da gà nổi lên trên cánh tay mình.

"Ăn cơm cái gì?" Thẩm Thận nghẹn hồi lâu, cuối cùng vẫn là hỏi ra.

"Cậu không phải chú, không quan tâm con gái người ta như vậy? Trong vòng bạn bè đều có nha, tự mình đi xem, tôi đi trước." Tống Đình lại nói nhỏ, phần này rất nhiều, mới đi trở về.

Vòng bạn bè?

Thẩm Thận âm thầm suy nghĩ, ấn mở wechat không thường dùng.

Bên trong đó ngoại trừ gia đình và bạn bè thân thiết, cũng chỉ thêm cô. Nhưng hai người bình thường không nói chuyện ở trên này.

Ngẫu nhiên anh có hứng thú, thấy cô đăng vòng bạn bè, cũng sẽ ấn thích.

Cô đổi ảnh chân dung, không quá dễ nhận ra. Thẩm Thận ấn vào, chỉ thấy trống không.

Anh cho rằng mạng không quá tốt, vượt mới một chút, vẫn như cũ.

Thẩm Thận có không nhạy bén cũng nên phản ứng lại rồi.

Hứa Mạt đây là che chắn anh.

Trong phòng làm việc truyền đến một trận âm thanh kỳ lạ, Trần Thanh Huy ngồi dậy muốn đi kiểm tra, cửa theo đó liền bị đẩy mở, Thẩm Thận đi nhanh ra ngoài.

Anh trực tiếp đến trước bàn của Tổng Đình, "Đưa điện thoại của cậu cho tôi."

Tổng Đình vừa đang tìm cá, chợt dạ tắt đi trang mạng, tiếp đó lại bắt đầu phản kháng, "Nhìn điện thoại tôi làm gì?"

Ngày xưa, cần tài liệu quan trọng nào trực tiếp gửi là được, bây giờ ra quân ở ạt như vậy, anh ta cũng là một quý công tử, mặt vẫn cần chú.

"Điện thoại của tôi vừa đập bể rồi." Thẩm Thận nhẹ nhàng băng quơ, ngữ khí bay bổng giống như thứ anh đập không phải là điện thoại mà là một quả hạch đào nhỏ.

Tổng Đình làm bầm một câu có bệnh, cuối cùng bị ép buộc dưới sự uy hiếp của Thẩm Thận, ném điện thoại cho anh.

"Không được ăn mở bộ sưu tập ảnh nha, tôi cảnh cáo cậu." Ánh mắt Tổng Đình khóa chặt vào tay của Thẩm Thận, chỉ sợ anh có bất kỳ sự tập kích bất ngờ nào.

Thẩm Thận ấn mở wechat của Hứa Mạt, vòng bạn bè mở ra.

À.

Tin mới nhất là ngày hôm qua..

"Học trưởng muốn tôi giúp anh ấy làm quảng cáo, tiệm này thật sự rất ngon, lúc trước tôi quay phim từng đi qua, hi vọng mọi người rảnh rồi đều đi ném thử."

Còn có một bức ảnh kèm theo, là bộ dáng hai người ăn cơm cùng nhau, nụ cười thần nhiên, nhìn thế nào cũng thấy vui vẻ.

Anh cho rằng cô nói như vậy, chắc là không tốt hơn so với anh, không ngờ rằng thoát nhìn bộ dáng bình yên đó so với trước đây càng thêm vui tươi.

Không có người biết rằng, hành vi phóng túng dạo này của anh, tất cả đều là không yên lòng.

Thẩm Thận nhìn hồi lâu, mắt sáng như đuốc, giống như muốn nhìn thủng một lỗ lên điện thoại của Tống Đình.

Hồi lâu, anh cuối cùng nói chuyện, đôi mắt đào hoa trước nay mang theo nụ cười giờ phút này không chút gợn sóng, "Xóa bạn tốt, bây giờ liền xóa."

"Chết tiệt, làm gì muốn tôi xóa bạn tốt với Hứa Mỹ Nữ, tôi không muốn." Tống Đình thấy anh gần đây kỳ quái, còn chạy lại đây xem wechat của Hứa Mạt, thật sự là công tử nhà giàu rảnh rỗi tới mức rồi.

"Chờ chút, cô ấy có phải che chắn cậu rồi không hả ha ha ha ha." Trong đầu Tống Đình vừa đi chuyển liền nghĩ rõ ràng, vẫn đang cười trên nỗi đau của người khác.

Nhưng mà Thẩm Thận không có chỗ anh ta bắt kỳ cơ hội nào, ném điện thoại cho anh ta, "Tôi đã xóa rồi."

Tống Đình tức giận, "Dựa vào cái gì, cậu cái bạo quân bóc lột người khác!"

"Dựa vào hai chúng tôi bây giờ đã chia tay," Thẩm Thận liếc nhìn anh ta, nghe không ra ngữ khí gì.

"Chết.....tiệt!" Tống Đình lúc này không nói nữa.

Thẩm Thận nhìn Trần Thanh Huy, vừa muốn để anh ta cũng xóa, nhưng không biết nhớ tới cái gì, cuối cùng không có dặn dò.

Anh móc ra điện thoại mà màn hình đã chia năm sẻ bảy, mở khung nói chuyện của Hứa Mạt ra.

[Chúng ta nói chuyện.]

Nhưng mà giây tiếp theo, một dấu chấm than đỏ chót nháy ra, rõ ràng lại

chối mắt, từng giây từng phút nhấc nhỡ anh.

Đây không chỉ là che chắn, cô thậm chí trực tiếp xóa anh luôn rồi.

Hứa Trầm cuối cùng tiếp nhận kiểm tra của bệnh viện, sau khi xác định không trở ngại, thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất viện.

Gần đến cuối năm, thời gian mầu chốt này, căn bản mua không được vé xe trở về.

Cậu Hứa thấy hai đứa trẻ không có nơi đi, để hai người đến nhà mình.

Hứa Mạt nhớ lại mỗi lần mẹ Hứa nói bóng nói gió, cuối cùng vẫn là không muốn tiếp tục làm phiền cậu mình. Nhà cậu cũng không lớn, lại dung nạp hai người vào cũng không thuận tiện.

"Không sao đâu cậu, cháu chờ tý nữa tìm khách sạn gần đây, ở trước đến lúc có thể ngồi xe buýt trở về." Hứa Mạt uyển chuyển từ chối đề nghị của cậu Hứa.

Tuy rằng trước mắt rất nhiều người đã không ngồi xe đường dài nữa, nhưng sự tồn tại của xe buýt, thật sự đem đến sự thuận tiện cho nhiều người không mua được vé xe.

Quan trọng là năm nay vẫn là muốn về quê ăn tết. Hứa Mạt không yên tâm bà nội một mình ở nhà, lão nhân gia nhất định còn đang lo lắng cho hai chị em cô.

Cậu Hứa không lay chuyển được cô, cần thận suy nghĩ biểu hiện vợ con trong nhà, cuối cùng lại nói, "Vậy như thế đi, cậu lái xe đưa hai đứa về, đi cao tốc."

"Xe đường dài người khá nhiều, lại xóc nảy, tiểu Trầm mới xuất viện, vẫn là cậu đưa hai đứa về tốt hơn."

Hứa Mạt suy nghĩ, vẫn là gật đầu.

Kỳ thật đi cao tốc cũng kẹt xe, rất nhiều người bận rộn một năm trong thành phố lớn, chỉ muốn lúc qua năm mới cả nhà đoàn viên, không ít người đều nhân cơ hội này, lái xe trên cao tốc sum họp với gia đình.

Trên đường gần như tiêu hao hết cả một ngày, mới trần trọc về tới nhà.

Cậu Hứa có chút mệt nhọc, nhưng vẫn là không để ý sự khuyên ngăn của Hứa Mạt, lập tức không ngừng chuẩn bị trở về, "Xin nghỉ một ngày phép, không muốn lưu lại ấn tượng xấu với ông chủ, cậu đi trước đi."

"Cậu à, vậy cậu chú ý an toàn nha, mệt mỏi nhanh chóng tìm khu vực vụ nghỉ ngơi, không thể mệt mỏi lái xe, an toàn trên hết." Hứa Mạt từ trong nhà lấy ra một ít đồ khô, để lên xe để ông mang theo.

Cậu Hứa vỗ vai cô, muốn nói gì đó lại không nói ra, lái xe rời đi.

Hứa Mạt nhìn đèn đuôi xe đi xa hồi lâu, sờ sọc trong bóng tối trong sân, đi vào trong.

Hứa Trạm vẫn đang ở trong phòng bà nội, có lẽ là nói những lời xuất phát từ nội tâm, Hứa Mạt mượn ánh đèn mờ nhạt, đẩy mở cánh cửa cũ kỹ.

Bà nội sớm đã lên giường nghỉ ngơi, lão nhân gia không cần sử dụng thiết bị truyền thông, không biết hai chị em đêm nay đã trở về.

Nửa đêm nghe thấy động tĩnh trong sân, cô còn cho rằng trộm tiên vào, nghe thấy âm thanh quen thuộc, cô mới kéo đèn, nửa ngồi trên giường, thế nào cũng không thể tiếp tục ngủ.

"Tiểu Nám, cháu cuối cùng trở về rồi, nhanh đến chỗ bà nội." Đôi mắt bà nội đã không còn rõ nữa, nhưng vẫn hiện từ.

Hứa Mạt nhìn bà nội, vành mắt đỏ lên, trái tim giống như phiêu bạt rất lâu cuối cùng cập bến, ấm áp.

"Bà nội, là cháu này, Tiểu Mạt trở về rồi." Hứa Mạt ngồi bên giường ôm lấy bà.

Hứa Trầm ngồi ở bên cạnh, "Được rồi chị, mượn thế này, liền dùng khóa nữa, ngày mai tiếp tục nói đồng dài, để bà nội ngủ đi."

Bà nội nắm lấy tay Hứa Mạt không muốn buông, "Hộp hoa bên trái phía dưới giường của bà có đặt chút tiền, cháu cầm lấy mà dùng."

Hứa Trầm lần này nhập viện, sợ là lại tốn không ít tiền.

"Không cần đâu bà nội, cậu đã trả vài ngày, còn lại cháu cũng đều trả hết rồi." Hứa Mạt dụi mắt, đây là tiền dưỡng lão của bà nội, cô không muốn dùng.

Mấy ngày này cô chấp vá lung tung, cầm tất cả tiền để dành lúc trước lấy ra cũng đủ rồi.

Chỉ là tiền học bổng mỗi năm phát một lần, nếu tiếp tục dùng, học phí năm tiếp theo liền không biết chống đỡ thế nào.

Còn may cô có thể nhận thông cáo, chi phí lần này cũng vô cùng khả quan, cuộc sống sẽ ngày càng tốt hơn.

"Lại là A Thận đứa nhỏ này giúp đỡ phải không, không thể luôn như vậy, tiền này cầm lấy đưa cho nó, bà nội vẫn là tích lũy một ít."

Chợt nghe thấy xưng hô này, Hứa Mạt ngăn người.

Chương 18

Qua một hồi lâu, cô mới mở miệng, "Không có nhờ anh ấy giúp đỡ, bây giờ cháu đã có thể bắt đầu kiếm tiền rồi, bà nội bà không cần lo lắng."

"Còn có.....cháu với anh ấy đã chia tay rồi...." Tay Hứa Mạt vuốt ve mặt cháu, vừa mềm mại lại thoải mái.

Hứa Trầm rõ ràng rất kinh ngạc, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, cậu cũng không có phát biểu ý kiến gì.

Bà nội Hứa vuốt mái tóc mềm mại của Hứa Mạt, nhìn sườn mặt xinh đẹp của cháu gái nhà mình, lại thở dài, "Như vậy cũng tốt, cũng tốt nha..."

Hứa Mạt không rần rấn bận tâm quá nhiều, dém chặt góc chần của bà nội, "Thời tiết lạnh, cẩn thận cảm lạnh, bà nội bà ngủ trước đi, năm nay cháu có thể ở nhà khá lâu, bà cháu chúng ta còn có thời gian tán gẫu."

Bà nội Hứa lại sờ tay cô, mới nằm xuống, "Ngày mai bà làm đồ ăn ngon cho hai cháu."

Hứa Mạt cười lên, lúc này lộ ra nụ cười mỉm, "Vậy cháu chờ ạ."

Dàn xếp xong Hứa Trầm, Hứa Mạt mới quay lại phòng mình, đây là nơi từ nhỏ mà cô ở, vừa quen thuộc lại xa lạ.

Chỉ là gần ba năm đại học này, thời gian trước kia giống như bóng câu qua khe cửa, trôi qua cực nhanh.

Muộn như vậy, cô cũng không có chút buồn ngủ nào. Cửa sổ vẫn là kiểu dáng cũ kỹ, có lẽ là do quán năm không có người ở, hiện lên không ít bụi

bấm.

Cô đẩy mở song cửa, nhưng suy nghĩ của cô lại trôi về phía sau.

Ưng Thư Nguyệt cho mượn nhân mạch của bản thân, tìm không ít tài nguyên và chương trình cho cô, năm sau nhất định là khá bận rộn.

Nếu đã chia tay với Thẩm Thận rồi, vậy thì cần phải chấm dứt sạch sẽ chút, may mà trong lúc hai người bên cạnh nhau, Thẩm Thận không có không nói hai lời liền quẹt thê. Anh biết cô không thích như vậy, kỳ thật vẫn đã suy nghĩ đến cô rồi.

Cô lấy ra điện thoại, sau khi xóa hết tất cả những phương thức liên lạc của anh, mới nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

Gần đây số lần Thẩm Thận trở về Thẩm Trạch nhiều lên.

Ban đầu anh để bác Tần đem những đồ trong nhà có thể đổi đều đổi hết đi, thế nhưng trong lúc nửa đêm ngủ mơ, luôn theo bản năng muốn duỗi tay muốn ôm lấy, giống như trong lòng vẫn còn cái người mềm mại kia.

Lúc trước lúc hai người có lúc tách ra, anh cũng chưa từng như vậy qua.

Thẩm Trạch gần đây rất náo nhiệt, vị hôn thê trên danh nghĩa của Thẩm Khoảnh cũng qua đây chúc năm mới. Thẩm Lâm Dã dắt bạn gái nhỏ về nhà ăn cơm, Thẩm lão gia tử cũng không nói thích hay không thích, chỉ là nghiêm mặt, làm người khác không đoán được ông đang nghĩ gì.

Thẩm Thận tuy rằng trở về ở vài ngày, nhưng giống như thường lệ sớm đi tối về, thường xuyên mang theo mùi rượu.

Thẩm lão gia tử hôm nay bắt được anh, không chút khách khí, cầm gậy gõ lên đùi anh một cái, "Nghe bác Tần nói, gần đây cháu thường xuyên ra ngoài lêu lổng?"

Thẩm Thận nghiêng người dựa lên sofa, rung hai chân đang bắt chéo,

thần thủ nhần nhện trắn được cái nện thứ hai, nướng mày, "Cháu một không đánh bạc, hai không chơi gái, sao gọi là lêu lổng?"

Thẩm lão gia tử tức đến râu vểnh lên, "Cả ngày chân không chạm đất, không lẽ không phải đi gặp hồ bằng hữu cầu کیا sao? Không tiền đồ!"

Khoe miệng Thẩm Thận nhẹ cong, nhưng chính là không tiếp lời của lão gia tử.

Thẩm lão gia tử ngồi xuống trước mặt anh, bung lên một ly bách hoa xuân, tinh tế thưởng thức, "Chuyện cháu với cô gái کیا ông cũng nghe nói rồi, tiếp theo có phải có thể đi xem mắt rồi?"

Thẩm Thận không có nói chuyện, cầm một tách trà trên quý của Thẩm lão gia tử, để trong lòng bàn tay chơi đùa.

Đây là sứ cuối thời Thanh, mạ một lớp dầu, hiện lên ánh sáng ngọc phi thúy, chất ngọc thượng thừa, giá cả xa xỉ.

Sau khi Thẩm Thận đánh giá, tùy ý bóp chặt.

Một ngụm trà nóng suýt nữa kẹt ở cổ họng của Thẩm lão gia tử, cổ sức che giấu vẻ chột vật vừa rồi, lúc này ông mắt trừng muốn nứt ra nhìn Thẩm Thận, "Tiểu tử thôi, đó là thứ cháu có thể bóp sao, nhần chổng bỏ xuống chỗ ông!"

Thẩm Thận thờ ơ nhìn qua, "Lão gia tử, đây chính là cảm giác của cháu, ông có thể đừng nhắc lại chuyện này không, rất phiền."

Thẩm lão gia tử phát ra một tiếng hừ từ mũi, "Dù sao sau này không cho phép cháu lại tiếp tục qua lại với cô gái bên Thính Điện đó nữa, ông sắp xếp cho cháu, không phải chỉ là hai người cùng nhau ăn bữa cơm thôi sao, có gì phiền chứ?"

Thẩm Thận cười tự giễu, ngữ khí lười biếng, "Không phải chỉ.....được nhá, vậy chỉ ăn bữa cơm."

Thẩm lão gia tử vừa muốn vui mừng khen anh hiểu chuyện một chút, liền nghe thấy Thẩm Thận tiếp tục nói, "Dù sao liên hôn là không thể nào."

Thẩm Thận đứng dậy, bẻ cổ tay áo, "Cháu theo chủ nghĩa độc thân, ông nên đừng suy nghĩ này lại đi."

Trước khi đi, Thẩm Thận chào theo nghi thức quân đội với Thẩm lão gia tử, "Người ta nếu như khờ dại về, vậy liền không phải chuyện của cháu rồi."

Thẩm lão gia tử vuốt râu, không đem lời anh để trong lòng. Anh như vậy khẳng định không kiên trì nữa rồi, nhất định trong lòng có chút giao động.

Thím Lâm và thím Châu đứng cạnh nhau, nhìn dáng người cao lớn mạnh mẽ của nhị thiếu gia, đều cảm thán một phen.

Thím Lâm hiềm khi nhiều chuyện, nhỏ giọng hỏi thím Châu, "Cô gái đó là ai vậy, tôi còn chưa gặp qua."

Thím Châu sáp lại gần, "Lớn lên giống như tiên nữ, không biết tại sao chia tay rồi, ai da tôi còn khá thích cô gái đó, tính tình thật tốt."

Thím Lâm còn muốn nói thêm gì đó, thím Châu đã đi tới huyện quan, đưa Thẩm Thận ra ngoài rồi.

Cơm trưa của Thẩm Thận theo thường lệ đều là do bác Tần gửi đến, hôm nay trái lại đổi thành một người khác.

Người đến dung mạo thanh thuần, khí chất thanh cao, dáng người là lướt bọc dưới áo khoác dài màu trắng, cả người lộ ra một loại điềm tĩnh.

Lễ tân không biết cô ta, lễ phép ngăn cô ta lại hỏi, cô ta cười cười, "Tôi là người đến đưa cơm cho Thẩm tổng."

Lễ tân có chút nghi hoặc, mọi người đều biết bên cạnh Thẩm tổng có bạn gái, Hứa Mạt qua đây vài lần, cô ấy có một chút ấn tượng, dù sao không

phải là vị ở trước mặt này.

Bình thường người diễn trò muốn tiếp cận Thẩm Thận không phải không có, nghĩ điều này, cô ấy vẫn là mời cô ta chờ chút.

Vừa gọi điện đến chỗ thư ký, vẫn là Tống Đình nhận điện thoại, "Sao vậy?"

Lễ tân liếc nhìn cô gái đang đợi bên ngoài, "Có một vị nữ sĩ nói đến đưa cơm cho Thẩm tổng, tôi trước kia chưa từng thấy qua, hỏi một chút muốn để người lên sao?"

Tống Đình suy nghĩ, "Đưa cơm? Chờ tôi một chút."

Thẩm Thận vừa mới từ phòng làm việc đi ra, Tống Đình nhanh chóng kéo anh lại, "Có một cô gái nói muốn đưa cơm cho cậu, muốn để cô ta lên không?"

Đoán là Thẩm trách bên kia để cô gái nhà người ta qua đây, xúc tiến tình cảm, thuận tiện buổi tối lại ăn một bữa cơm, mỹ danh gọi là xem mắt.

Tống Đình đột nhiên có chút đồng tình với Thẩm Thận.

Thẩm Thận cầm văn kiện ở trên bàn, mắt cũng không nâng, "Cầm cơm lên, người không cần."

Tống Đình nhanh chóng đáp một tiếng, thông báo cho lễ tân.

Lễ tân đi về phía cô gái, "Vị tiểu thư này, ngại quá, trợ lý Tống nói anh ấy sẽ tự mình xuống, mong cô chờ một chút."

Trông lòng cô gái có vài phần vui sướng, cô ta ở trong một tiệc rượu gặp qua dáng vẻ của Thẩm Thận. Lần này trong nhà sắp xếp là anh, đồng thời cô ta rất biết ơn, cô ta cũng muốn tránh thủ cho chính mình.

Bất luận dung mạo hay là gia thế, Thẩm Thận ở trong giới thượng lưu đều là đứng thứ nhất thứ hai.

Người đàn ông làm người khác vô cùng mê muội này, anh có đầy đủ bản lĩnh.

Rất nhanh, cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Tổng Đình bước ra, sau khi chào hỏi xong, tự ý nhận lấy hộp cơm trong tay cô ta.

Cô ta muốn theo sau, lại bị Tổng Đình thiện ý ngăn lại, "Lúc Thẩm tổng làm việc không thích có người làm phiền."

Cô gái cắn môi, "Là ông nội Thẩm muốn tôi qua."

Tổng Đình cười lên, "Đây không phải là Thẩm trách."

Cô gái nhìn bóng người sai bước của anh ta, sắc mặt rất không tốt. Nhưng đều đã đến rồi, cô ta có thể đợi.

Lúc Tổng Đình đặt hộp cơm lên trên bàn, phát hiện bên trên có kèm theo một tờ giấy ghi chú, là một ít lời nói quan tâm, nên ăn ngon miệng vân vân, vừa nhìn chính là nét chữ của con gái, thanh tú không thôi.

"Tiểu tử cậu còn khá có điểm phúc nha, có điều tại sao Thẩm trách sắp xếp cho cậu đều là một kiểu thanh thuần vậy, sao không biết tìm một cô gái lãng lờ quyến rũ đến quán chết cậu?"

Thẩm Thịnh chau mày, ngữ khí bất thiện, "Đây là mùi gì?"

Tổng Đình không hiểu, "Sao vậy?"

Anh ta cúi đầu ngửi ngửi, là mùi nước hoa, nhiễm một chút lên trên giấy ghi chú.

"Nước hoa đi..." Tổng Đình nâng mắt nhìn anh.

"Thường cho cậu đó." Thẩm Thịnh không mặn không nhạt nói một câu.

"Tớ không để bụng, vậy cậu ăn gì?" Tống Đình ước gì được ăn đồ ăn cơm thím Châu làm.

Thẩm Thận xoay bút, "Chút nữa tôi ra ngoài một chuyến."

Cô gái kia luôn đợi ở bên dưới, lễ tân trái lại tri kỷ rót cho cô ta một ly nước, thế là cô ta ngồi chờ từ trưa cho đến tối, như cũ không chờ được Thẩm Thận.

Người trong công ty lần lượt tan làm, cô ta rút cuộc kiểm chế không được nữa, hỏi lễ tân, cuối cùng nhận được câu trả lời là, Thẩm Thận sớm đã đi rồi.

Dù sao là một đại tiểu thư nuông chiều từ bé, bị Thẩm Thận giỡn mặt không chút lưu tình như vậy, lập tức về nhà khóc lóc, đồng thời cũng không muốn đi Thẩm Trạch nữa.

Thẩm Thận đánh bài ở trang viên An Viên, không ngoài dự liệu nhận được cuộc gọi hùng hổ của Thẩm lão gia tử.

Anh dứt khoát nhận máy, để điện thoại ở một bên, không để ý tới.

Chờ đến khi Thẩm lão gia tử thuyết giáo đủ rồi, anh mới nhàn hạ tiếp lời, "Ông nói xong chưa?"

Động tác đánh bài trong điện thoại vẫn không dừng.

"Cháu làm thế nào mà con gái nhà người ta sống chết không muốn đến nữa, cháu muốn tức chết ông sao?"

Thẩm Thận kéo mở cà vạt của mình, cười lên, "Cô ta không đến liên quan gì đến cháu."

Anh từ trước tới nay đều là tính tình ly kinh phản đạo*, chỉ cần anh muốn, không có ai có thể quản được anh.

*离经叛道: Ly Kinh Phản Đạo: ý là rời xa chuẩn mực, đi ngược lại với đạo lý.

Cúp điện thoại, Thẩm Thận vẫn lưỡi biếng, động tác thờ ơ giống như bình thường.

Lương Kinh Tùng cảm thấy hứng thú, "Ồi, cậu còn chơi trò thủ thân như ngọc nha? Là vì Hứa Mạt?"

Thẩm Thận ném bài lên trên bàn, phân tán lung tung khắp nơi.

Anh không giận trái lại cười, ngửa ra sau dựa vào lưng ghế, "Tôi không giống cậu, bụng đói ăn quàng."

Nói xong, Thẩm Thận ngả ngớn liếc nhìn cô em trong lòng Lương Kinh Tùng.

Anh thủ thân như ngọc là vì bản thân, chỗ nào có đạo lý vì người khác.

Vốn là tính cách tùy tiện, cho nên cái gì anh cũng muốn tốt nhất, hoặc là thứ làm người vừa ý nhất.

Lúc còn cháu nhà giàu bên cạnh sớm đã ném thứ trái cấm, Thẩm Thận lại khăng khăng cố chấp, không lấy nhểm.

Từ nhỏ bên người đã sớm nhìn quen với các loại tai tiếng nơi hào môn, ở phương diện này anh vô cùng chú ý, yêu cầu vô cùng cao, ngoại trừ gặp được người vừa ý, người khác có tốt hơn anh cũng sẽ không liếc mắt nhìn một cái.

Thẩm gia là thế gia vọng tộc, đó là khí chất cao quý trời sinh và bản tính kiêu ngạo mà anh mang theo từ trong xương.

Còn hơn những thứ này, đua xe với quyền thế, càng kích thích dự,c vọng chiến thắng của anh.

Nói đến, trước khi anh gặp Hứa Mạt, hoàn toàn là một chú chim non.

Thế mà bây giờ, người làm anh cảm thấy vừa ý nói muốn rời khỏi anh.

Ánh mắt Thẩm Thận bỗng nhiên lạnh xuống, giống như sông đột nhiên kết băng, trắng xóa một mảnh, lộ ra ý lạnh.

Lương Kinh Tùng thấy ánh lại bắt đầu không thích hợp, "Được, ngài liền cao thượng, vậy cũng đừng thường thường động kinh, ánh em chịu không nổi."

Gần đến nửa đêm nửa hôm, thường nhận được tiếng chuông liên hoàn muốn đoạt mệnh chuyên thuộc về Thẩm Thận vang lên, Thẩm Thận chưa điên, ánh ta muốn điên trước rồi.

Đây con mẹ nó cũng xem như thời kỳ quá độ đi, nếu như luôn như vậy ban đêm bắt đầu ồn ào suốt đêm, Lương Kinh Tùng không vấn đề, nhưng đột nhiên gọi ra, vậy chính là Thẩm Thận không có ý tốt rồi.

Thẩm Thận ngăn chặn bản thân ý niệm muốn nhớ tới Hứa Mạt lần nữa, ánh nhìn Lương Kinh Tùng, "Ván này chơi lớn đi."

"Lớn bao nhiêu."

"Trong gara của tôi mới nhập chiếc mới." Mặt mày Thẩm Thận thối lại.

Qua năm mới ở quê, Hứa Mạt dàn xếp xong người nhà, bắt đầu chuẩn bị về trường.

Kỳ thật ngoài Ưng Thư Nguyệt giúp cô giới thiệu, cũng có một số hãng quảng cáo tự động tìm đến cửa.

Bộ phim gần lúc trước có thể nói là gặt hái được thành công to lớn, vì Hứa Mạt tạo danh tiếng.

Sau khi nhận lấy lời mời, về trường cô liền đi phỏng vấn, đều nhận được câu trả lời khẳng định chính xác.

Nghỉ làm gia sư, cuối tuần với những ngày cô không có tiết học liền hoàn toàn rảnh rỗi.

Khởi đầu của Hứa Mạt có chút muộn, lúc người khác đã ở trong vòng người mới như cá gặp nước, cô giống như mới hoàn toàn hiểu ra, phần khởi tiên lên.

Có điều khí chất của cô đặc biệt, khuôn mặt đặc biệt xuất chúng, như vậy làm cho người khác ánh mắt đầu tiên có thể nhớ mặt, được hãng quảng cáo chào đón.

Cuộc sống bận rộn, trái lại cũng phong phú đầy sức sống, Hứa Mạt càng ngày càng được hoan nghênh, những áp lực khí đối diện với ông kính lúc trước cũng không ngừng được giải quyết dễ dàng trong quá trình thử kính và quay phim.

Lúc Hứa Mạt tĩnh tâm lại, ngộ tính rất cao. Vứt đi những suy nghĩ lung tung lúc trước, bây giờ sau khi tập trung cao độ, trình độ có thể nói là mạnh mẽ vượt lên.

Ngay cả cô giáo chuyên môn kia của Nhất Thiên cũng khen cô có thể bỏ công sức nghiên cứu.

Ưng Thu Nguyệt nhìn Hứa Mạt vô cùng nỗ lực cực khổ, chỉ cảm thấy cả người cô đều có sự thay đổi rất lớn.

Lúc trước cô đều không tránh không gianh, hơi giống một vị phật, học kỳ này vừa trở lại giống như vô cùng có động lực, không chỉ vui đầu vào môn văn hóa, ngay cả môn chuyên ngành cũng vô cùng nhiệt tình.

Mỗi khi học xong môn biểu diễn, cô cũng luôn là người rời đi sau cùng, một chút cũng không bỏ qua bất kỳ cơ hội tập luyện ông kính nào.

Hứa Mạt liền giống như một ngôi sao từ từ mọc lên, cời ra lớp vải đang nhốt lại ánh sáng, vứt đi ánh sáng mỏng manh, cuối cùng đón lấy thời khắc tỏa sáng.

Song khán giả không bắt ngờ, giống như cô nên là như vậy.

Ưng Thu Nguyệt nghe Hứa Mạt nói ra chân tướng, tiếp đó biết được sau khi cô chia tay với bạn trai, chỉ là sau khi cô thất tình nên trái tim chỉ muốn dùng để chuyên tâm tạo sự nghiệp.

Cô ấy thậm chí còn vụng về an ủi Hứa Mạt, mong cô không nên quá đau lòng.

Hứa Mạt dở khóc dở cười, nhưng cũng không làm mất thể diện của Ưng Thu Nguyệt.

Kỳ thật cô vô cùng vừa ý trạng thái và cuộc sống hiện tại của bản thân, cuối tuần bận rộn bốn ba, cô rất hưởng thụ.

Lần nữa gặp lại Lương Giang Hàn hỉ cũng đã là rất lâu về sau, Hứa Mạt vừa từ bên ngoài trường trở về.

Lần trước hai người có liên lạc, vẫn là anh ta mời cô đến tiệm cơm của bạn làm tuyên truyền, sau đó chính là chúc mừng năm mới, cũng không còn gì nữa.

Lương Giang Hàn hỉ nhìn thấy cô lại rất vui vẻ, đôi mắt dịu dàng kia rơi trên mặt cô, "Gần đây sống không tệ?"

Hứa Mạt nhẹ cười, "Đều bị anh nhìn ra rồi?"

Khuôn mặt trắng nõn anh tuấn của anh ta dưới ánh mặt trời chiều rọi sạch sẽ đến gần như trong suốt, "Không phải sao, đại minh tinh quá bận rồi, anh cũng không hẹn được em."

Hứa Mạt nghe thấy ba chữ đại minh tinh còn có chút không quen, "Học trường, em tin là đại minh tinh gì chứ."

Lương Giang Hàn hỉ nhìn chằm chằm cô một hồi, ngữ khí ung dung, "Tin chứ."

Hứa Mạt bị anh trả lời như vật làm cho trở tay không kịp, "A.....ôi..."

Lương Giang Hàn cười lên, giọng nói rất trong veo, lại mang theo chút âm áp như gió xuân, "Tiểu Mạt, em không cần khẩn trương, luôn có một ngày em sẽ là."

Không có ai sẽ không thích người khác khẳng định mình, Hứa Mạt cũng không ngoại lệ, cô gật đầu, "Vâng mượn lời tốt lành của học trưởng."

Lương Giang Hàn cầm lấy balo của cô, nhẹ giọng nói, "Tối nay cùng ăn bữa cơm đi, anh có chuyện muốn nhờ em."

Chương 19

Học kỳ này Lương Giang Hànhi đã không còn ở lại trường học, dọn ra ngoài ở. Năm tư gần tốt nghiệp, học sinh những chuyên ngành khác cũng sớm đã dồn dập vào giới giải trí.

Mà sinh viên tốt nghiệp khóa này của chuyên ngành đạo diễn đa số là thành lập nhóm, kình máy quay chạy khắp nơi.

Anh ta cũng không dễ dàng mới gặp Hứa Mạt, lập tức liền mời cô cùng nhau đi ăn cơm tối.

Lương Giang Hànhi lái xe đến, dắt cô đến một nhà hàng Trung trong trung tâm thành phố.

Hứa Mạt rất ngoài ý muốn, lúc mới đầu khi dừng xe ở bãi đậu xe phía dưới quảng trường công viên trung tâm, cô cho rằng anh ta muốn đưa cô đi những nhà hàng tây xa hoa kia, không ngờ rằng gián tiếp đến đây.

Kỳ thật ngày thường, trong lúc giờ tay nhắc chân cũng có thể thấy được anh ta là cậu ấm lịch sự tao nhã, chỉ có điều bất luận bất kỳ hành động với cách xử sự nào của Lương Giang Hànhi đều vô cùng nghiêm túc.

Nhà hàng Trung này trang trí theo phong cách cổ xưa, trong lúc yên lặng chỉ có tiếng nước chảy róc rách của hòn núi giả gần ngay đại sảnh.

Phòng bao cũng đều có rèm vải ngăn cách, bàn ghế làm bằng chất gỗ có mùi nhẹ nhàng, một chiếc đèn lồng nhỏ hình vòng cung được đặt ở ngay chính giữa bàn, bên trong treo lên hình giấy, ẩn bên trong ánh sáng.

"Tại sao lại nhìn anh như vậy?" Lương Giang Hànhi nhìn phòng bao này, sau

khí giúp cô kéo ghế, lúc này mới ngồi xuống đối diện cô.

Hứa Mạt cười lắc đầu, hai tay chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đêm đầu xuân hơi lạnh, rèm cửa sổ bị gió thổi bay lên, lúc nhẹ nhàng lướt qua mang theo chút tê dại thoải mái.

"Em nghĩ gì vậy?" Lương Giang Hành đưa thực đơn qua.

Nghe thấy giọng của anh ta, Hứa Mạt mới thu lại tầm mắt, ở trước mặt anh ta cô trái lại không có chút không tự nhiên nào, "Chọn cháo chim phi thúy là được, còn lại em cái gì cũng được."

Cơm tối cô muốn ăn chút gì đó thanh đạm để dưỡng dạ dày.

Hứa Mạt không chọn món ăn, chỉ cần không phải thứ khó nuốt với đặc biệt chịu không được, những món khác cô đều có thể chấp nhận, đây cũng xem như một trong những nguyên nhân cô trở mã không tệ.

"Em trước kia từng đến đây?" Lương Giang Hành gọi món, thấy dáng vẻ quen thuộc với nơi này của cô, hỏi.

"Chưa từng đến qua." Hứa Mạt ngăn người.

Tuy rằng chưa từng đến qua, nhưng thức ăn của nhà hàng này cô trái lại nếm qua không ít lần.

Trước kia, cuối tuần cô đi đến căn hộ kia của Thẩm Thần, ban đêm náo loạn quá muộn, ngày hôm sau liền dậy trễ. Thiếu gia như anh lười đi ra ngoài, một cuộc gọi liền trực tiếp gọi đầu bếp chính của nhà hàng này qua.

Đầu bếp chính nhận số tiền lớn được nhà hàng mời đến làm, lại tự mình ở trong nhà bếp bận rộn nấu cơm cho hai người họ ăn.

Lương Giang Hành nhìn dáng vẻ lâm vào hồi ức của cô, duỗi tay xoa xoa trước mặt cô, "Đang nghĩ gì vậy?"

Hứa Mạt cầm lấy đĩa trước mặt Lương Giang Hành, tự ý rót ly trà cho anh ta.

Lá trà bên trong ly xoay vòng, phập phồng lên xuống rồi lại chìm xuống đáy ly.

Hứa Mạt nhìn vậy, ngữ khí lại nhẹ nhõm, "Đang suy nghĩ những việc phải phỉếm lúc còn nhỏ."

Lương Giang Hành cười lên, "Em cũng sẽ có lúc phỉếm?"

Hứa Mạt không trả lời, chỉ hỏi lại, "Chẳng lẽ học trường không có sao?"

Khuôn mặt đẹp trai của Lương Giang Hành trở nên âm áp, giống như nghĩ tới điều gì, lắc đầu, "Đương nhiên có, lúc trước khi ghi danh học đạo diễn, cả nhà anh."

"Cả nhà làm sao cơ?"

Lương Giang Hành thấy lực chú ý của cô bị thu hút, mới tiếp tục nói, "Không có một người ủng hộ."

Đây trái lại là nằm trong dự liệu.

Hứa Mạt một tay chống cằm, cảm khái nói, "Nhưng anh vẫn chọn mà."

Trong lúc trò chuyện, món ăn lần lượt lên đầy đủ.

Mùi vị của nhà hàng này thực sự rất ngon, bày trí tinh xảo không nói, món ăn làm vô cùng tỉ mỉ.

"Học trường, anh vừa nãy nói với em, việc muốn nhờ em giúp là gì vậy?" Khẩu vị đêm nay của Hứa Mạt không tệ, ăn liền ba bát cháo, bát cháo là loại bát súp nhỏ, to bằng lòng bàn tay.

"À.....Có thể sẽ là hai việc, không biết em có đồng ý không?"

Hứa Mạt dừng lại, "Sao em cảm thấy, ngữ khí anh nói chuyện có chút giống...."Anh có một tin tốt và một tin xấu, không biết em muốn nghe cái nào trước".

Lương Giang Hàn nhíu gắp thức ăn cho cô, "Có sao?"

Hứa Mạt quả quyết gật đầu, "Có điều anh đã nói vậy rồi, em liền thử xem."

Lương Giang Hàn vừa muốn mở lời, Hứa chớp chớp mắt nhìn anh ta, ngữ khí có chút thần bí, "Nếu như định lịch không có thời gian, em không giúp được nữa."

Lúc Hứa Mạt ăn đến một nửa, liền cởi áo khoác xuống, lúc này chiếc áo len trắng như lông ngỗng trên thân phác họa ra dáng người yếu điệu là lướt, tôn lên khuôn mặt xinh đẹp giống như miếng kem tươi của cô, bốc lên mùi sữa, từng miếng bột bên trên tràn ngập vị ngọt ngào.

Còn có trong từng động tác của cô, mơ hồ có mùi hương hoa nhài phát tán, thoáng chốc lướt qua.

Lương Giang Hàn ổn định lại tâm thần, tầm mắt lễ phép dời khỏi người cô.

Anh ta nhẹ khụ một tiếng, "Là như này....Anh có người anh họ là nhiếp ảnh gia quốc tế, lần trước nhìn thấy phim ngắn mà em đóng, muốn em là nữ chính trong quảng cáo lần tới của anh ấy."

"Quảng cáo sao?" Hứa Mạt giương mắt nhìn qua, có chút kinh ngạc.

"Ừm." Lương Giang Hàn nhìn đôi mắt đen như mực của cô.

"Đây là giúp đỡ gì chứ, hoàn toàn là anh đang giới thiệu cơ hội cho em." Hứa Mạt lại quan tâm đến thời gian, "Cụ thể là khi nào?"

"Giữa tháng sau, em xem thời gian của em có thể không." Lương Giang Hàn

nghĩ một hồi, lại nói, "Có điều dựa theo tính cách bắt bẻ của anh ấy, cho dù em không có thời gian, anh ấy cũng sẽ chờ em."

Hứa Mạt có chút kinh ngạc, đầu năm nay, chuyên viên chụp ảnh đều rất nghiêm khắc, nào có đạo lý đặc biệt đợi bạn, người trong cái vòng này còn là những cô gái nghiệp vụ tốt lại còn xinh đẹp.

"Thời gian có thể, vậy quyết định vậy đi." Hứa Mạt bấm ngón tay tính toán, tháng sau chương trình không phải rất nhiều, so với tháng này nhẹ nhàng một chút.

Cô có chút nơ, buông bát đĩa xuống, "Học trường, vậy chuyện khác là gì?"

Lương Giang Hàn hơi có chút xấu hổ, "Là như vậy, trong nhà muốn anh tham gia một bữa tiệc, bên cạnh anh không có cô gái nào quen thuộc, liền nghĩ hỏi em có thể đi cùng anh không."

Lời vừa dứt, anh ta lại bổ sung thêm một câu, "Em yên tâm, đây là bữa tiệc trong gia tộc, khá riêng tư, tính bảo mật rất cao, truyền thông không chụp được đâu."

Hứa Mạt nghĩ một hồi, cảm thấy có thể, chỉ có điều, "Em có chút nhiều kỳ, loại tiệc rượu này của các anh là kiểu rất tráng lệ sao?"

Cô chưa từng tham gia qua bữa tiệc kiểu này, chỉ nghe nói qua hoặc thấy qua trong phim truyền hình.

Lương Giang Hàn nghe ý của cô, chắc là đã đồng ý, trấn an nói với cô, "Nếu đã là giúp đỡ anh, đương nhiên là anh chuẩn bị lễ phục cho em rồi. Thời gian chính là sau khi chụp ảnh cho anh họp anh, em cảm thấy được không?"

Hứa Mạt cười lên, "Có thể nha, đi rồi nếu như em làm anh mất mặt, vậy không được trách em."

Lương Giang Hàn nhẹ giọng nói, "Anh sẽ không trách em."

Hai người ăn xong, đứng dậy chuẩn bị ra ngoài tính tiền, hàn hỉ lang sâu thẳm, trái đầy thẳm trái sàn mềm mại, đập lên im lặng không tiếng động.

Lướt qua từng ô một, phòng bao phía trước đột nhiên có một đám người đi ra, đi thẳng về hướng đại sảnh.

Bóng lưng đi ở cuối cùng cao lớn mà lại thẳng tắp.

Ngay cả trong thời tiết se lạnh đến rừng mình này, vẫn mặc một chiếc sơ mi màu đen rộng rãi, khung xương gầy gò mà nhảnh nhện, lộ ra chiếc gáy xinh đẹp.

Cả người đều lộ ra ý tứ lười biếng bất cần, hai tay nghiêng dút vào trong túi quần.

Hứa Mạt không nghĩ tới có thể ở nơi này lần nữa gặp lại Thẩm Thịnh.

Cô thu lại tầm mắt, thả chậm bước chân.

Lương Giang Hàn hỉ thấy cô như vậy, cho rằng chỗ không thoải mái, xoay người lại hỏi cô, "Sao vậy?"

Hứa Mạt di chuyển đến góc độ không nhìn thấy Thẩm Thịnh, dút khoát dừng lại, "Học trưởng, chờ lát nữa em trả tiền đi."

Thì ra là nơi cái này, Lương Giang Hàn hỉ theo cô dừng lại, "Sao có thể để con gái trả tiền, anh nói mời em chính là mời em."

"Em bận chương trình kiếm được chút tiền, anh quả thật giúp em không ít, vẫn là em mời anh."

Suy nghĩ của Hứa Mạt lại quay lại trên khoản tiền tiết kiệm, chút ít tiền thù lao này tuy rằng so với những đại mình tính mà nói không đáng nhắc đến, nhưng đối với cô, xem là còn số không nhỏ rồi.

Chờ đến góp đủ tiền rồi, cô muốn mua nhà ở trong thành phố, đón bà nội và

tiểu Trạm qua đây.

Lương Giang Hàn không lay chuyển được cô, tiếp đó giống như nghĩ tới cái gì, "Vậy lần sau anh lại mời em, có qua có lại."

Bởi vì mỗi lần đều là cuối tháng trực tiếp kết sổ, lúc này đám người Thẩm Thận sau khi ăn xong trực tiếp ra khỏi nhà hàng.

Xe của Thẩm Thận đậu ở bên ngoài, anh đang chuẩn bị bước lên, liền bị Lương Kình Tùng chặn lại, "Sớm như vậy đã đi rồi?"

Vừa này đến nơi này ăn cơm cũng vậy, Thẩm Thận một mặt không tình nguyện, cả quá trình cũng không nói mấy chữ.

"Có thể chơi cái gì?" Mí mắt Thẩm Thận nửa vén, khéo môi mím thành một độ cong nhạt.

"Cậu muốn hỏi chơi cái gì, vậy thứ để chơi có rất nhiều nha." Lương Kình Tùng ngậm điều thuốc, "Tôi nói cậu đủ rồi, cũng đã lâu như vậy rồi, cậu cũng đừng còn mẹ nó diễn bản thân là người đàn ông thâm tình u ám nữa, đàn ông chính là nên tiến về phía trước."

"Đàn ông thâm tình? Cậu ngứa da à?" Thẩm Thận không vui nhìn qua.

Lương Kình Tùng thần thần bí bí dựa gần qua, "Nhập một đồng thứ mới, cậu đến chơi không?"

Thẩm Thận chau mày, "Thứ đồ chơi đó cố gắng đừng đụng vào, đến lúc cậu ngó lơ rồi đừng đến tìm tôi."

Lương Kình Tùng cười xấu xa, "Cậu cho rằng là gì vậy, Kim Đình mới có một đám cô gái mới đến, cậu đi thử đi, lỡ đâu tìm được một cô càng dịu dàng vừa ý hơn thì sao?"

Thẩm Thận không để ý anh ta, trong lòng u ám, đây không phải dịu dàng vừa ý là có thể giải quyết vấn đề.

Anh trực tiếp ngồi vào ghế lái, linh hoạt đóng cửa lại, "Cậu muốn chơi thế nào tôi không quan tâm, nhưng đừng phá hư quy tắc của tôi."

"Cậu đi thật à?" Lương Kinh Tùng vô cùng bất mãn, "Hay là không còn là anh em nữa rồi, thì ra tại tôi đều ở đây chờ hầu hạ vị tôn phật là cậu đúng không?"

"Nói cũng lạ, nhất định là tiềm thức của cậu ảnh hưởng đến tôi rồi, vừa này tôi thế nào giống như nhìn thấy Hứa Mạt nhỉ." Lương Kinh Tùng cảm thấy bản thân có thể quả thật có chút hoa mắt, bên cạnh cô gái đó hình như còn là cháu trai của anh ta.

Động tác hai tay đặt trên bánh lái của Thẩm Thận ngừng lại, tầm mắt bắt giác nhìn qua cửa nhà hàng, tuy nhiên, chỉ có cánh cửa vàng đúng đó, không có một nửa bóng người.

Ý thức được bản thân thất thố, anh hơi bạo lực xoay bánh lái.

Lương Kinh Tùng còn muốn nói chút gì đó, cửa xe của Thẩm Thận trực tiếp di chuyển, động cơ phát động, trực tiếp ném cho anh ta một đám khói ở đuôi xe.

Lương Kinh Tùng chỉ kịp nhìn lướt qua nửa sườn mặt lạnh cứng của anh, liền bị rơi đầy bụi ở trên mặt, "Mẹ nó, xe tốt thì ngon sao!"

Sau khi Hứa Mạt tới chỗ mới biết bản thân phải chụp quảng cáo trang sức, nhãn hiệu này có độ nổi tiếng rất cao, ở trong nước, nếu là loại hình, được chia làm ba loại đại sứ tuyên truyền, đại sứ thương hiệu, với đại sứ phát ngôn.

Mỗi một loại đều do những minh tinh khác nhau làm người đại diện hãng. Những minh tinh này cũng không ngoại lệ, đều là nghệ nhân nổi tiếng nhất trong giới giải trí, đều tự mình mang theo lưu lượng và độ nổi tiếng hàng đầu trong nước, ở trong giới cũng có thành tích không nhỏ.

Chỉ như vậy, cũng đủ để làm người khác thần phục, càng đừng nhắc đến hôm nay là do cô đến làm vai chính.

Hứa Mạt hiềm khí thấp thòm, có chút bất an, tỉ mỉ hỏi nhân viên công tác, cô mới biết thì ra bản thân là đến làm người mẫu quảng cáo cho kiểu dáng mùa xuân mới nhất năm nay.

Nhân viên công tác thấy cô yên tĩnh ngồi đó khó nén khẩn trương, lại kết hợp với khuôn mặt xinh đẹp của cô, lúc này mới phát hiện là "Tinh đầu quốc dân" vô cùng hot trên mạng trong khoảng thời gian trước, ức chế kích động ở trong lòng, cô ấy đi lên an ủi, "Thả lỏng đi, nhiếp ảnh gia Giang Đại tuy rằng hơi dữ hơi lạnh lùng, nhưng bạn là anh ta khâm định, nhất định sẽ bị sa thải!"

Hứa Mạt từ lúc biết bản thân chỉ là người mẫu quảng cáo, liền thả lỏng không ít, nhưng mà nghe lời an ủi của cô gái trước mặt này, cô lại có chút do dự.

Trước khi đến, cô có hỏi qua vị anh họ này của Lương Giang Hàn, thế nhưng anh ta chỉ nói cô không cần chuẩn bị gì cả, tự động đến là đủ rồi.

Chờ một hồi, phòng chụp ảnh bỗng nhiên yên lặng xuống.

Từ bên cạnh tầm phản quang, có một thanh niên thân cao chân dài bước ra, đường nét khuôn mặt như chạm khắc.

Cả người giống như miếng ngọc tỉ mỉ mài dũa mà thành, lạnh lùng như phủ sương.

Nhìn thấy Hứa Mạt, anh ta cũng không có nhiều biểu tình, sau khi nhìn nhẹ liếc nhìn một cái, cúi đầu loay hoay với máy ảnh của mình.

Đôi bàn tay kia thon dài như ngọc, đốt tay rõ ràng, đường cong nơi cánh tay nhảnh nhẹn giống như thanh kiếm xuất vỏ.

Hứa Mạt thấy qua người lạnh lùng như vậy, Trần Thanh Huy bên cạnh Thắm

Thận cũng đủ lạnh lùng, nhưng Trần Thanh Huy thuộc loại khá im lặng. Sự lạnh lùng trong mắt vị này mang theo sự ngông cuồng tự cao ngăm, kiểu lạnh lùng có chút mùi vị lẻ loi trên thế giới này.

"Giang Mặc." Người đàn ông cuối cùng lên tiếng.

Hứa Mặc ngây người một hồi, mới biết là anh ta đang giới thiệu bản thân.

Cô gật đầu, giọng nói rất nhẹ, "Chào anh, tôi là Hứa Mặc."

Gần đây tâm tính của Thẩm Thận xem như khá được, bởi vì liên quan đến hợp đồng đầu tư vốn nước ngoài, anh bay ra nước ngoài, trực tiếp ở lại một tháng.

Lúc trở về, anh đã bàn xong hợp đồng lớn nhất của quý đầu tiên, cả người không khỏi có chút hăng hái.

Không cố ý nhớ tới chuyện gì, quả nhiên giấc ngủ trở nên ngon hơn.

Sau khi từ sân bay trở về, anh lên xe trực tiếp phân phó, "Bác Tàn, đi An Viên."

Bác Tàn khởi động xe, lại nói, "Thiếu gia, đêm nay phải đi một chuyến Thẩm Trạch."

Thẩm Thận tùy ý kéo ở cà vạt, ngửa ra sau ghế, "Không cần quan tâm lão gia tử."

"Lần này là đại thiếu gia, cậu ấy có một bữa tiệc không thể đi, giống như có việc muốn dặn dò cậu."

Thẩm Thận nheo mắt, "Anh hai? Vậy thì đi Thẩm Trạch trước, muộn chút lại về An Viên."

"Vâng thiếu gia."

Xe đi xuống cao tốc ở sân bay, đi tuyến đường về ngoại ô phía trung tâm thành phố, tốc độ xe liền chậm lại, chậm rãi di chuyển.

Trung tâm thành phố là nơi nhộn nhịp nhất, là khu vực có lượng người lớn nhất, màn hình điện tử to lớn mà sặc sỡ, đang không ngừng phát một đoạn quảng cáo.

Thẩm Thận vốn vô cùng buồn chán, bỗng chốc, tầm mắt anh dừng lại ở ngay chính giữa quảng trường.

Dáng người yếu đuối của người phụ nữ trong quảng cáo, da thịt như sứ đôi mắt như sao trời lấp lánh, cánh tay giống như bạch ngọc thượng hạng nhẵn nhụi, phối với vòng tay ngọc óng ánh.

Đó là người anh không thể quen thuộc hơn được nữa.

Hứa Mạt

Chương 20

Hôm nay Thẩm Trạch vắng vẻ ngoài ý muốn.

Thẩm lão gia từ dẫn bà nội Thẩm đi xem triển lãm rồi, chỉ có Thẩm Khoảnh ở nhà.

Thẩm Khoảnh mặc quần áo ở nhà thoải mái, đang ngồi trên ghế mây, tỉ mỉ chăm trà.

Sườn mặt đẹp để ẩn trong hơi trà đang từ từ bay lên, hơi nước lượn lờ tiếp đó chậm rãi tản ra.

Đường nét thân hình người trẻ tuổi với bộ ấm trà cổ xưa thuần đạo này kỳ diệu dung hợp lại với nhau, không có chút không hòa hợp.

Thẩm Thận ngồi đến trước mặt anh ta, thờ ơ liếc nhìn anh ta một cái, "Anh hai, đây chính là chuyện gấp mà anh nói?"

Động tác chăm trà của Thẩm Khoảnh không dừng lại, không chỉ có chọn trà, còn có chọn nước, phát trà, từng trình tự một anh ta đều không nhàn nhạt không chậm làm lưu loát, chậm rãi nhưng tinh tế tỉ mỉ.

Thẩm Thận hít khí không giống như trước khịt mũi kình thường, mà xiêu vẹo trên sô pha, không biết đang nghĩ cái gì, thấy có một chút thản hờn.

Lúc này trái lại đến Thẩm Khoảnh nghĩ hoặc, anh ta nâng mắt lên nhìn qua, "Biện pháp chữa trị tinh thần về dài tốt nhất là chấn chính lại cơ thể."

Từ nhỏ đến lớn, giữa hai người họ không tính là đặc biệt thân thiết, nhưng dù sao vẫn là anh em ruột cùng một mẹ, có sợi dây huyết thống buộc chặt lấy

nếu.

Lần trước khi Thẩm Khoảnh chỉ điểm cho anh vẫn là chuyện rất lâu rồi.

Thẩm Thịnh gần đây vẫn là xem không hiểu lòng mình, nghe lời nói văn vẻ của anh ta, chỉ lặp lại nói. "Chấn chính..."

Sắc mặt anh trầm xuống, từ mũi phát ra một tiếng hừ, "Lão tử chỗ nào tính thần uể oải? Đạo sĩ già."

Thẩm Khoảnh không tiếp tục đề tài này, "Gần đây Lương gia thành nam có một buổi tiệc, anh không có thời gian, em thay anh đi đi. Thuận tiện kiếm cơ hội cho công ty của mình."

Đây là ý muốn anh xã giao nhiều hơn.

Nhưng mà Thẩm Thịnh biết ý của Thẩm Khoảnh không chỉ như vậy, anh nhướng mày hỏi, "Thế nào liền không có thời gian."

Thẩm Khoảnh lộ ra nụ cười mỉm ngàn năm khó gặp, trong lời nói lộ ra sự sùng ái nhàn nhạt, "Anh muốn ở bên vị hôn thê."

Ánh mắt của Thẩm Thịnh khó nén nghiền ngẫm, "Anh được lắm."

Đáp ứng rồi, tiếp theo dặt theo ai lại là một vấn đề.

-

Bộ phim này của Hứa Mạt được hãng quảng cáo mạnh mẽ tung ra, dĩ nhiên đã xuất hiện trên phố lớn ngõ nhỏ, nhan sắc chóng thính hành khắp nơi.

Mọi người đều vô cùng hiếu kỳ về lai lịch của ngôi sao đang lên cao này, bất luận là việc được hoan nghênh trên mạng lần trước hay là nữ người mẫu được đóa hoa cao lãnh giới nhiếp ảnh Giang Mặc khâm định lần này, tất cả hiện ra, Hứa Mạt là cô gái có bối cảnh.

Thế nhưng bất luận ký giả phân tích sâu sắc như thế nào, lại chỉ có thể đào ra được sự phát huy ưu tú trên phương diện học tập trong Thịnh Điện của Hứa Mạt, cùng với mỗi năm cô nhất định nhận được học bổng hạng nhất.

Tiền nữ có được thịnh thế mỹ nhân trên phương diện học tập cư nhiên lại cố gắng nỗ lực như vậy, dân cư mạng đều cảm khái, đây chính là cái gọi là con nhà người ta, ưu tú hơn bạn lại còn muốn càng thêm liều mạng siêng năng hơn bạn.

Không hề nghĩ ngờ, lần này lại giúp Hứa Mạt kéo không ít hảo cảm của người qua đường.

Kỳ thật trong dăm ba câu của ký giả cũng có thể lờ mờ đoán được gia cảnh của Hứa Mạt, cô từ nhỏ liền cùng với em trai và bà nội sống nương tựa lẫn nhau, nhưng lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, hành động xử sự vô cùng khiêm tốn, trong thời gian ba năm trước ở trong Thịnh Điện, gần như không có bất kỳ diễn xuất bên ngoài nào, một lòng dốc sức học tập.

Sau đó liền là xu thế ngôi sao đang lên, một lần liền dành được sự chú ý của nhiều người.

Đối với người mới mà nói, có sự chú ý liền có lưu lượng, có lưu lượng liền đại biểu giá trị bản thân, không thể không nói Hứa Mạt có được một khởi đầu vô cùng hoàn mỹ.

Hứa Mạt một đường đi tới, trừ bỏ cảm kích, trái lại không biết nên làm thế nào mới tốt, bởi vì hết thảy hoàn toàn không ở trong phạm vi cô tưởng tượng, dù sao dự tính lúc ban đầu của cô là kiếm tiền mua nhà, làm một tiểu "phòng nò" thuần chất.

(*Phòng nò: có nghĩa là nò lệ cho nhà ở, "phòng nò" là việc người dân thành thị mua nhà bằng các khoản vay thế chấp trong thời kỳ hoàng kim của cuộc đời họ từ 20 đến 30 năm, 40% đến 50% hoặc thậm chí cao hơn thu nhập khả dụng của họ sẽ được sử dụng để trả nợ gốc và lãi vay hàng năm, gây ra áp lực lâu dài ảnh hưởng đến cuộc sống của các hộ gia đình.)

Lúc này hợp đồng không dứt, ùn ùn kéo đến, chờ khi Hứa Mạt hậu tri hậu giác, tiền tiết kiệm của cô đã đủ để mua một căn bất động sản không to không nhỏ bên ngoài khu Tam Hoài của thành phố.

Cô trước nay là cô gái biết cảm ơn, sau khi mời nhân viên công tác quay quảng cáo ăn cơm, cô lại cảm ơn Giang Mặc qua wechat, loại bữa ăn mời khách này trước nay Giang Mặc sẽ không tham gia.

Giang Mặc liền giống như ấn tượng ban đầu của Hứa Mạt đối với anh ta, ít lời nhưng lạnh lùng, lúc chụp ảnh yêu cầu rất cao, nơi có hơi không vừa ý, vừa vắn có một ánh mắt lạnh lẽo quét qua, có thể làm cho người khác không rét mà run.

Hứa Mạt trong quá trình chụp hình, bị khuôn mặt lạnh của anh ta nhìn qua vài lần, may mà chụp ảnh vô cùng ngắn, ba ngày liền kết thúc.

Lúc mời khách, Hứa Mạt nghe nói anh ta không đến, trong lòng thậm chí có chút thờ ra một hơi, nhưng sự cảm kích ở trên mặt luôn đúng mực.

Thế nhưng lần này Giang Mặc không giống như trước, không chỉ ngắn gọn vài chữ đáp lại, mà nhàn nhàn chống trả lời trong nháy mắt.

"Nhận máy."

Hứa Mạt nhìn chằm chằm ba chữ trên màn hình điện thoại, còn chưa hồi thần, liền bị tiếng chuông điện thoại dồn dập làm cho rối bời.

Cô giống như cầm lấy củ khoai lang phòng tay khó giải quyết, một lát vẫn là cứng da đầu móc điện thoại về, ấn nút nhận máy.

"Alo...?"

"Alo."

Sự trầm mặc dài vắt ngang giữa hai người, Hứa Mạt cách một cái điện thoại cũng cảm thấy được sự cứng nhắc và ngại ngùng của bản thân, giờ khắc

này cô vô cùng hối hận bản thân đã gỡ đoạn cảm ơn đó cho Giang Mặc.

Cô đang muốn lên tiếng, giọng nói du dương kéo dài của Giang Mặc từ trong điện thoại truyền đến, âm sắc mang theo chút trầm thấp bị mài giũa, "Khuyến tai của cô rơi ở phòng chụp ảnh bên này, làm sao đưa cho cô?"

Nói tới khuyến tai...

Hứa Mạt theo bản năng sờ vành tay của mình, tay chạm vào khoảng không, khuyến tai cô thường đeo không thấy rồi.

Đó là quà kỷ niệm mà Thẩm Thịnh tặng cô.

"Đưa tôi địa chỉ của cô, tôi gửi qua." Giọng nói của Giang Mặc lại truyền qua, thanh âm lạnh nhạt như khối ngọc.

"Như vật làm phỉền an không tốt lắm, tôi bây giờ đi lấy." Nói xong, Hứa Mạt lại nghĩ tới điều gì, vẫn im lặng một hồi, lại bổ sung một câu, "Thời vậy vẫn là trước tiên để chỗ ảnh đi, lần sau gặp mặt ảnh đưa tôi là được."

Ưng Thu Nguyệt đã bắt đầu nhận phim rồi, lần này luôn ở trong đoàn phim. Hứa Mạt cũng bận rộn, dứt khoát thuê một phòng ở nơi gần giải trí Nhất Thiên. Lúc nào bận xong, cô liền một mình đến đây qua đêm.

Nói đến, gần đây cô nếu không ở ký túc của trường học, đa số là ở phòng trọ bên đó, khá thuận tiện.

Nhưng có một số vật dụng cần thiết, cô vẫn phải chuyển từ ký túc xá qua bên đó.

Bây giờ cô đang chạy hai bên, có chút lộn xộn.

"Được." Giang Mặc không có chút chần chừ, đang muốn chuẩn bị cúp máy, lại nghe thấy giọng Hứa Mạt vang lên.

Tuy rằng trong ngữ khí pha lẫn chút chần chừ với xấu hổ, nhưng cuối cùng

vẫn là nhờ anh ta, "Giang Mặc, vẫn là nói câu cảm ơn với anh....Khuyến tại này khá nhẹ, anh giúp tôi để ý chút.....Tôi không muốn lại làm mất nữa."

-

Một tuần trước bữa tiệc, Lương Giang Hành tự mình đem lễ phục cho Hứa Mạt thử, sau đó là trang sức và giày phối hợp.

Lương Giang Hành mọi mặt đều suy nghĩ chu đáo, Hứa Mạt cũng không có phí nhiều tâm tư.

Như vậy, trong bữa tiệc hôm ấy, Hứa Mạt trang điểm nhẹ nhàng, rất nhanh liền sửa soạn xong.

Lúc Lương Giang Hành đến đón cô, ánh mắt hơi lóe sáng, có điều anh ta rất nhanh liền hỏi phục lại bình thường, "Tiểu Mạt, lên xe đi."

Hứa Mạt hơi gật đầu, cúi người ngồi vào xe.

Trên đường, Hứa Mạt đã hỏi những điểm cần chú ý, liền tự ý ngồi một bên nghĩ ngợi, Lương Giang Hành thấy vậy chỉ cười cười, không nói gì.

Bữa tiệc quả thật vô cùng khilêm tốn, từ nơi cửa sảnh, có thể nghe thấy những tiếng nói khẽ.

Đài phun nước ngoài sảnh có hoa văn phức tạp, tiếng nước chảy cũng yên tĩnh không tiếng động.

Cho đến khi phục vụ đẩy mở cánh cửa lớn mạ vàng, vàng son lộng lẫy với yến tiệc linh đình ở bên trong giao thoa mới bắt đầu xuất hiện.

Có lẽ là bên trong phòng bật máy sưởi thích hợp, vừa bước vào chân dẫm xuống thảm sàn mềm mại, phả vào mặt là không khí không thể nói rõ, kiểu điểm lại ôn hòa.

Trong lúc tiếp xúc với cái lạnh, Lương Giang Hành thấy Hứa Mạt vô tình rùng

minh, liền đuổi ray về phía cô, tỏ ý dắt cô đi.

Hôm nay Lương Giang Hànhi mặc trang phục màu trắng, chỉ đơn giản thắt một chiếc cà vạt màu đen. Chỉ như vậy, liền tôn lên sự tao nhã, nhàn nhện lại cao quý của anh ta.

Hứa Mạt ngừng lại, nhưng cũng biết lúc này rụt rè trái lại không tốt, liền cũng tự nhiên đưa tay qua phối hợp.

Trong nháy mắt nắm lấy tay cô, Lương Giang Hànhi thật thần trong chốc lát, nhưng anh ta cuối cùng cũng là người thấy qua cảnh đời, nhẹ khụ một tiếng sau đó ép buộc bản thân bình tĩnh lại.

Anh ta dẫn cô đi vào trong, vòng qua sàn nháy của tầng lớp thấp, tự ý dẫn đến nơi tiệc rượu, bên cạnh là một hàng dài bàn ăn, kèm theo rất nhiều giá đồ ngọt.

"Buổi tối chưa ăn cơm, em ăn một chút trước lót dạ?" Lương Giang Hànhi quay đầu lại nhìn cô, giọng nói ấm áp hỏi.

Tay Hứa Mạt tự nhiên rút khỏi lòng bàn tay của anh ta, "Học trưởng, anh xem em là còn nit sao?"

Có lúc buổi tối không ăn chính là đang giảm cân rồi, mà cô gần đây thường xuyên bận đến không có thời gian ăn cơm tối, dưới sự hết sức không chế không cảm thấy đói nữa.

Lòng bàn tay Lương Giang Hànhi hơi siết lại, nhớ tới xúc cảm bàn tay nhỏ của cô vừa nãy, nhẹ cười lên, "Không phải là còn nit."

"Có điều hôm nay em thật sự rất xinh đẹp." Lương Giang Hànhi trước nay đều là hình tượng tao nhã có lễ, khen ngợi người khác như vậy là biểu hiện thân sĩ.

Hứa Mạt cũng cười nhẹ, "Cảm ơn học trưởng nha, anh cũng vậy, rất đẹp trai."

Lương Giang Hàn cúi đầu nhìn cô đi loanh quanh hai vòng, không biết đang nghĩ đến gì, đột nhiên cúi đầu sát lại gần bên tai cô, "Bám chặt anh."

Hứa Mạt chần chờ một hồi, lúc này nắm chặt lấy khuỷu tay anh ta.

Trước mặt hai người chậm rãi có hai vị phu nhân bước thông thả đến, nhìn thấy cô bên cạnh Lương Giang Hàn, vẻ mặt có chút kinh ngạc, có điều rất nhanh liền hồi phục bình thường.

Chào hỏi hàn huyên vài câu, Hứa Mạt tránh thủ ngẩng đầu hỏi anh ta, "Học trưởng, người vừa nãy có quan hệ gì với anh vậy?"

Lương Giang Hàn cúi đầu nhìn cô, "Nói ra khó trách ngại ngùng, bà di trong gia tộc thấy anh chậm chạp không tìm bạn gái, nhất định muốn thay anh sắp xếp."

Hứa Mạt xem qua phim truyền hình cầu huyết hào môn, tán đồng gật đầu, "Thảo nào, vừa nãy bọn họ thấy em ở đây, giống như không tiếp tục nói chuyện nữa."

Lương Giang Hàn giống như bất đắc dĩ, "Tuổi anh cũng không tính là lớn, bọn họ làm anh giống như tên trẻ con, không lấy được vợ vậy."

Hứa Mạt "xi" một tiếng cười lên, mắt nai cong cong, đôi mắt ướt sũng, "Học trưởng em sai rồi, em vừa nãy bỏ não một chút dáng vẻ trẻ con của anh."

Lương Giang Hàn cúi người xuống, dán gần vào người cô, thân mật đánh lên ốt cô, "Nên đánh."

Hứa Mạt vẫn đang cười, luôn cảm thấy có tầm mắt đốt cháy người giống như đâm vào lưng, trước sau đuổi theo cô.

Cô xoay mặt qua bên trái, nhìn qua, lại bị đôi mắt vô cùng sâu thẳm thu hút.

Chủ nhân của ánh mắt đó dáng người thẳng tắp, một thân đen thuần cao

cấp phảng phiu lại ngay ngắn, phác họa bờ vai rộng của anh, đôi chân thẳng dài. Vẫn nên là nhan sắc cấm dục, lại bị ánh mặt trời thành một khí tức yêu nghiệt.

Mà đôi mắt hoa đào bình thường hơi mang theo ý cười, giống như ngâm vào hồ băng, ngậm thối thành sương, lạnh băng lại vô tình.

Lúc này đang gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, băng tuyết trong đôi mắt giống như ngọn núi sụp đổ, phút chốc toàn bộ chuyển hóa thành ngọn lửa bốc cháy hùng hực.

Thẩm Thận mặt đen như than, "Hứa Mạt! Em qua đây cho lão tử!"

Chương 21

Lúc Thẩm Thận đến dự tiệc, chỉ dắt theo Tống Đình. Loại thịnh yến hào môn này, đa số là phải dẫn theo bạn gái, thế nhưng lấy tư thái và địa vị của anh, chỉ dắt trợ lý theo bên cạnh cũng không tránh khỏi.

Sau khi giao tiếp với những tiền bối rung chuyển trời đất trên thương trường, anh liền cảm thấy có chút phiền muộn.

Đây cũng là sự khác biệt giữa anh với Thẩm Khoảnh. Thẩm Khoảnh có thể mặt không đổi sắc, thành thạo tham gia những tiệc rượu yến tiệc linh đình, mà anh chỉ coi trọng kiên nhẫn tùy ý, phản nghịch quen rồi, hôm nay áo mũ chính tề người tới ta lại với những lão hồ ly này, không tránh khỏi quá mức không thú vị.

Anh thích đối thủ có lực lượng tương đương, hành động xử sự thiên về biệt lập độc hành, hơi có chút mùi vị *kiếm tẩu thiên phong. Đây cũng là nguyên nhân anh tự mình lập nghiệp có thể đạt được thành tựu như hiện nay.

*Kiếm tẩu thiên phong(剑走偏锋): không làm theo quy tắc bình thường.

Sau khi đẩy những việc giao tiếp còn thừa lại cho Tống Đình, anh đẩy mở cửa sân thượng, tự ý một mình đến bên lan can.

Nơi này là lầu cao giữa trời, có một mảnh vườn hoa nhỏ, từ góc độ này dựa vào nhìn xuống, còn có thể thấy được cây cỏ nền ở trong sân dưới lầu, gió ban đêm thổi qua, vang lên âm thanh xào xạc.

Bên ngoài cuối cùng không có được với bên trong, ý lạnh giống như muốn cắt da, chui thẳng vào trong cổ áo anh.

Hai tay anh chống lên trên lan can, trong đầu có chút loạn, trong lòng vô cớ nổi lên cảm giác hủi quanh không giải thích được.

Tống Đình không biết khi nào cũng đi qua, vỗ lên vai anh, "Nếu không phải thấy cậu hôm nay đáng thương, tôi sớm đã ném đi không làm rồi."

Công tử nhà ai mà trong tay không dắt theo bạn gái kiểu diễm động lòng người, chỉ có anh ta, không chút oán giận đi theo Thẩm Thận qua đây, còn phải nhận lấy anh mắt rủa tội kì kì quái quái của người khác.

Thế nào, ai còn không phải là thiếu gia.

Nhớ năm đó, anh ta cũng là một đóa hoa của Tống thị.

Thẩm Thận liếc xéo anh ta một cái, "Lúc đầu cậu muốn đi theo tôi, tôi đã nói qua với cậu, tiền của tôi không phải dễ kiếm như vậy."

Vẻ mặt Tống Đình không thể tưởng tượng, "Vậy cậu cũng không cần nói mờ ám như vậy, tôi cảnh cáo cậu, cậu nếu như phá hoại đi sự trong sạch của tôi làm tôi sau này không tìm được vợ, tôi liền cá chết lười rách với cậu!"

Thẩm Thận cười nhẹ lên, lời nói ra lại vô cùng âm trầm, "Xem ra cậu cảm thấy vị trí trợ lý quá nhiều rồi."

Tống Đình lập tức chân chó, "Không nhiều không nhiều, hai người vừa đủ."

Nói xong anh ta liền rùng mình, cần nhìn oán giận, "Đừng ở bên ngoài quá lâu, chúng ta vào trong thôi, hôm nay đâu phải là thương nghịệp qua lại, rõ ràng chính là đại hội so sánh cái đẹp mà."

Nhân sĩ thành công nói chung đều muốn lấy thuốc lá và người đẹp đến chứng minh địa vị bản thân, người đẹp trong ngực cô này so với cô khác kiểu diễm hơn, cô này so với cô khác mặc ít hơn.

Thẩm Thận làm lơ, nhưng anh cảm thấy thời gian ở bên ngoài quá lâu, chân dài vừa bước, sai bước tiến vào trong.

Vũ hội tiệc tối đã bắt đầu rồi, không ít người đã tung tăng nhảy trên sàn nhảy.

Độ sáng của ánh đèn được chỉnh tối xuống, màu cam ấm áp, mờ tối lại kiêu kiêu.

Bên tai vang lên âm nhạc thong thả chậm rãi, Thẩm Thận dứt khoát dựa vào bên cạnh quầy rượu, một tay dứt túi, tay còn lại cầm lấy ly rượu, mặt mày đường hoàng nhưng còn rờ.

Bên cạnh không ít cô gái đều quăng ánh mắt sang đây, Tống Đình đi theo bên cạnh anh, không khỏi cảm khái nói, "Cậu ngoài lớp da này còn có gì?"

Thẩm Thận cười nhẹ không nói, lắc ly rượu trong tay.

Qua một hồi lâu, anh mới chậm rãi mở miệng, "Tôi còn có tiền."

Tống Đình khinh bỉ nhìn anh, "Biết cậu có tiền, nhưng mà tính tình rậm thời như cậu cũng không nhiều nha."

Theo anh ta thấy, Thẩm Thận từ lúc đại học liền vô cùng tự luyện, thích nhất là quen đi ghét bỏ người khác, còn là loại thần nhiên, xem là chuyện đương nhiên nữa.

Nhưng kỳ lạ là Tống Đình cũng không cảm thấy anh đáng ghét. Thẩm Thận thoạt nhìn không đoan chính. Nhưng trong biểu hiện thường ngày của anh mà xem, anh kỳ thật là người rất đáng để tin cậy, đây cũng là lý do tại sao trước đây Tống Đình đi nhờ vả anh hơn nữa nguyện ý cống hiến sức lực cho anh.

Thẩm Thận nhướng mày, vừa muốn nói gì với anh ta, cả thân người dừng lại, thẳng tắp nhìn về một hướng.

Thẩm Thận không nghĩ rằng có thể gặp được Hứa Mạt ở đây.

Rõ ràng chỉ mới chia tay vài tháng, nhưng anh lại cảm thấy giống như đã cách xa rất lâu, dài đằng đẵng lại giày vò người khác.

Cô vẫn là dáng vẻ uyển chuyển động lòng người trong ký ức, thân nhiên cười tươi, bộ váy lụa trắng, thân hình xinh đẹp, trong sự thản nhiên mang theo chút mỉa hoặc mà anh quen thuộc.

Mái tóc nửa vén nhẹ nhàng rơi xuống, vài sợi tóc đen che đi sườn mặt ông anh trắng nõn của cô, môi anh đào cong cong, một dáng vẻ đang tỉ mỉ lắng nghe, tốt đẹp đến không tưởng tượng nổi.

Thẩm Thận còn chưa kịp nghĩ tại sao Hứa Mạt lại xuất hiện ở đây, hành động phản ứng trước ý thức.

Không muốn quan tâm đến trước đây thế nào, thấy được bóng hình xinh đẹp này của Hứa Mạt, Thẩm Thận mới hiểu được, anh cần cô ở bên cạnh. Chỉ cần cô ở bên, còn có sự dịu dàng là được.

Anh muốn cô trở lại bên cạnh anh.

Thẩm Thận đặt ly rượu xuống, vừa muốn nhấc chân bước sang, liền nhìn thấy một người đàn ông lại gần cô, gần như là khoảng cách dán sát vào nhau, thân mật thủ thỉ, sau đó mang theo nụ cười, nhẹ gõ lên gáy cô, vô cùng sủng ái.

Mà cô giống như dáng vẻ không hiểu, cúi mặt xuống, dịu dàng lại ngoan ngoan, khéo miệng cong lên thành nụ cười thản nhiên nữa.

Người đàn ông đó anh vô cùng quen thuộc.

Không chỉ là học trưởng của cô, còn là nam chính của cô, người đàn ông trong bộ phim ngắn kia đôi mắt ôm ấp, không biết đã ăn bao nhiêu đậu hũ của cô.

Quan trọng nhất là, Thẩm Thận không muốn cũng phải thừa nhận, người đàn ông này anh tuân dịu dàng, ở cùng với Hứa Mạt lại giống như một đôi

bích nhân, thoạt nhìn vô cùng xứng đôi.

Cô cứ nhilen cười tùy ý và thoải mái như vậy, không giống như khi ở bên anh, Trong lòng Thẩm Thận hiện lên một chút đắng chát, quấy nhiễu lòng người lại kéo dài day dứt.

Độ cong nhẹ dương nơi khóe miệng cô gợi lên tâm tình của anh, tóm chặt lấy. Lại giống như từng cây kim nhỏ lại không chút phòng vệ toàn bộ đâm vào lòng người.

Cuối cùng, cô giống như cảm nhận được gì, chậm rãi nâng mắt, nhìn về hướng của anh.

Lần nữa nhìn vào đôi mắt nai quen thuộc đó, bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Thận cũng không muốn tiếp tục chờ đợi.

Anh xem nhẹ sự chua xót đang vọt lên không biết tên của mình, trong cơn giận dữ, câu nói đó lập tức buột miệng nói ra.

Tống Đình bị anh rùng đến chẳng biết tại sao, thấy sườn mặt xanh mét của anh, lại thuận theo tầm mắt anh nhìn về nơi của Hứa Mạt với người bạn trai bên cạnh cô, cũng ngây người.

Thẩm Thận nhấc chân muốn bước lên phía trước, xung quanh đã có không ít người nghe thấy câu vừa nãy của anh, một bộ dạng muốn xem kịch.

Tống Đình trước tiên phản ứng kịp, đi lên liền ôm lấy bả vai anh, sau đó thấy ánh mắt những người xung quanh nổi lên kinh ngạc, hai mắt Tống Đình nhắm lại, liền không dám xía đến.

"Đại ca! Cậu phân biệt rõ một chút trường hợp đi! Cậu muốn làm gì hả, đừng tiến lên phía trước, nơi này là bữa tiệc thành nam, không phải là địa bàn của cậu."

Sườn mặt của Thẩm Thận căng chặt, lệ khí toàn thân hoàn toàn sụp đổ, "Làm sao, tôi đến đó nói chuyện phiếm cũng không được?"

Tống Đình thậm chí cảm nhận được cơ bắp toàn thân Thẩm Thận đang sôi sục, sức mạnh xuyên qua âu phục âm áp truyền đến, giống như cơn sấm sét đang thịnh nộ, chạm vào là nổ ngay.

Trong lòng Tống Đình thậm mẫn, tư thế này của ngài nhìn thế nào cũng không giống như muốn nói chuyện phiếm, trái lại giống như xu hướng muốn đánh nhau với người ta hơn.

"Cậu xem như nghĩ cho Hứa Mạt đi, cậu đi lên như vậy, người khác nói về cô ấy thế nào, cô ấy bây giờ chia tay với cậu rồi, cũng có bạn trai rồi! Ai da không phải tôi nói! Cậu nghe thấy không hả!" Tống Đình gấp rút rống nhẹ với anh.

Thẩm Thận hít sâu vài hơi, không biết là Hứa Mạt dời ánh mắt trước kích thích anh hay là lời Tống Đình nhắc nhở anh, cuối cùng anh dừng lại tư thế tiến lên trước.

Ngừng vài giây, anh cười lạnh một tiếng, hung hãn quăng ra Tống Đình ở phía sau, "Đừng chạm tôi."

Giống với suy nghĩ của Thẩm Thận, Hứa Mạt cũng không biết bản thân cư nhiên có thể gặp Thẩm Thận ở đây.

Có điều bữa tiệc như này, lấy thân phận của anh, anh có thể đến trái lại cũng không kỳ quái.

Nhưng câu nói kia của anh lại kỳ quái.

Thẩm Thận ở trước mặt cô, luôn luôn là thờ ơ, lười biếng tàn mạn, lúc nào cũng giống như lúc này.

Lương Giang Hành từ lúc này liền luôn quan sát hai bên, anh ta đang muốn chắn trước mặt Hứa Mạt, liền bị cô nhẹ kéo lại.

Anh ta nghiêng đầu qua, nhìn Hứa Mạt, lơ lửng hỏi, "Còn ổn không?"

Hứa Mạt nhìn về phía Thẩm Thận một hồi, mới di chuyển tầm mắt trước, mặt mũi cúi xuống, môi nhẹ nhàng mím lại.

"Dạ, không sao, anh ấy....là một người bạn của em."

Lương Giang Hàn thấy người đàn ông có khí thế mạnh mẽ dời tầm mắt đi, môi nhẹ nhàng nói, "Người đàn ông đó không qua đây."

Gia giáo tốt khiến anh ta không đi hỏi việc riêng của cô, sau đó nói, "Nếu như người không tốt với em, em có thể nói cho anh."

Hứa Mạt không biết đang nghĩ gì, lông mi dài đen mượt hơi run rẩy.

Ngghiêm túc mà nói, Thẩm Thận trái lại không có đối đãi không tốt với cô.

Qua chuyện vừa nãy, sau đó Hứa Mạt có chút hậm hực, Lương Giang Hàn quan tâm đến cảm xúc của cô, cũng không có quấy rầy cô.

Trước khi buổi tiệc kết thúc, Hứa Mạt bình tĩnh lại, không nghĩ tới lần này đáp ứng giúp Lương Giang Hàn, liền vừa vặn để Thẩm Thận nhìn thấy.

Dáng vẻ vừa nãy của anh, chắc là vô cùng tức giận. Nhưng Hứa Mạt không rõ sự tức giận của anh đến từ đâu, có lẽ đối với cô có một chút thích, nhưng càng nhiều hơn chắc chỉ là dục vọng chiếm giữ không giải thích được mà thôi.

Thẩm Thận không thích người khác chạm vào đồ vật của anh.

Có điều....

Hứa Mạt suy nghĩ lại, cuối cùng đã chia tay rồi. Anh có cuộc sống của anh, cô cũng có sự bắt đầu mới của cô nữa.

Hoàn toàn vứt bỏ những tạp niệm ở trong đầu, cô lại hồi phục dáng vẻ ban đầu, cả người đều sống lại.

Lương Giang Hàn thấy cô như vậy, "Lại đi xung quanh với anh không?"

Anh ta không nghĩ tới bữa tiệc lần này có thể có bước nhạc đệm như vậy, lúc đầu muốn Hứa Mạt giúp đỡ quả thật có chút qua loa, dù sao trước mắt hai người chỉ là quan hệ bạn bè.

Hứa Mạt gật đầu, đi theo bên cạnh anh ta, như vậy lại gặp Thẩm Thận cô cũng không sợ.

Đi một một hồi, Lương Giang Hàn đi một chuyến nhà vệ sinh, cô tự mình chờ một một góc nhỏ.

-

Thẩm Thận từ lúc này liền luôn không ngừng uống rượu.

Chai rượu không trên bàn rượu rơi xuống một đồng, Tống Đình ở bên cạnh nhìn mà trong lòng run sợ.

Tiếp tục uống như vậy, Thẩm Thận uống say rồi, Tống Đình có muốn cũng anh trở về cũng không thể gần người nữa.

Giáo huấn thám thiết lần trước vẫn rõ mồn một, Tống Đình không muốn ở trước mặt nhiều người như vậy xấu mặt, đi lên ngăn cản Thẩm Thận, "Ồi, thứ đồ chơi này độ cồn có chút cao, cậu còn thật sự xem là nước?"

Thẩm Thận nâng tay, Tống Đình theo bản năng tránh ra, cảm giác chóng mặt mà vừa này Thẩm Thận quăng anh ta ra, anh ta lòng nghĩ còn sợ hãi.

"Đừng quản tôi." Thẩm Thận tiếp tục tu hết một chai, mí mắt nửa vén lên, sợi tóc hơi lộn xộn.

"Ha ha ha vệt chét miệng vẫn cứng, lúc này chắc đã nhận rõ lòng mình rồi chứ gì." Tống Đình dứt khoát cũng không tiếp tục khuyên nữa, đẩy mắt kiếng, dứt khoát dựa vào bàn rượu, đưa lưng về phía Thẩm Thận, uống rượu

với anh.

"Tôi thấy cậu bây giờ, nào có nửa điểm phong độ lúc trước, lòng thiếu nam của Thẩm nhĩ thiếu của chúng ta, đêm nay có phải bị tan vỡ rồi?"

Tống Đình vừa muốn cầm chai rượu lên cùng chai với anh, lại phát hiện trước mặt sớm đã không có bóng hình của Thẩm Thận.

Chương 22

Hứa Mạt nghiêng đầu nhìn lên cửa sổ hình vòm bên trái, kính trơn bóng trong suốt phản chiếu sự lộng lẫy của cả bữa tiệc tối. Xuyên qua đó, lờ mờ có thể nhìn thấy ánh trăng ở bên ngoài.

Cô nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, xoay đầu lại, cho rằng là Lương Giang Hàn trở lại, thế nhưng tầm mắt tiếp xúc với người trước mặt, cô liền ngừng lại.

Thẩm Thận chẳng ừ chẳng hừ, chỉ nhìn cô như vậy. Đôi mắt hoa đào thần thái dờ dờ lúc trước lúc này lại trầm tĩnh như nước.

Giây tiếp theo, cô liền bị kéo vào một lồng ngực quen thuộc. Hơi thở nam tính mát lạnh với mùi vị biển cả độc nhất của Thẩm Thận giống như những cánh hoa bị nghiền nát lại với nhau, mùi hương nhàn nhạt rất dễ chịu.

Hứa Mạt ngây người một hồi, thừ giã dũa. Thế nhưng sức lực của nữ giới và nam giới chênh lệch xa, cô làm như vậy chỉ là phí công.

Đại sảnh bữa tiệc vô cùng rộng lớn, thế nhưng kiểu không gian rộng này mới làm cho mỗi một nơi đều hiện ra không bỏ sót, góc nhỏ cũng không ngoại lệ.

Tầm mắt quanh chúng dồn dập bị hấp dẫn, kỳ thật không thiếu người nhận biết nhị thiếu Thẩm gia, đều hiều kỳ tụ tập lại góc này.

Thẩm Thận chôn đầu ở cổ Hứa Mạt, hai tay càng siết càng chặt.

Người thấy mùi hương tươi mát thanh nhã đó trên người cô, Thẩm Thận mới cảm thấy cảm giác chói sáng văng đến đầu muốn nứt ra giảm đi một chút.

Anh dễ chịu thở dài một hơi, ngữ khí cảm khái lại vui vẻ, "Cuối cùng bắt được em rồi."

Hứa Mạt vừa muốn gọi tên anh, lại ngửi thấy một mùi rượu tinh khiết, không tinh là nồng nặc, cô nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy Thẩm Thận nửa nhắm mắt, lông mi cong dài đang run rẩy, đáng vẻ muốn ngủ.

Trước anh mất bao người, cô cũng không có động tác quá mạnh, vứt bỏ những ràng buộc đó, cô nhẹ nhàng nheo anh một cái.

Thẩm Thận khó chịu hừ lên một tiếng, Hứa Mạt nhân cơ hội lại giãy dụa, muốn thoát khỏi anh.

Cảm nhận được sự kháng cự của người trong ngực, nổi nhớ nhung với hơi giận tích lũy những ngày này của Thẩm Thận quán lấy nhau, cuối cùng tìm thấy cơ hội bùng phát như núi lửa.

Anh hơi dùng lực, "Em muốn chạy đi đâu? Hà? Thật không ngoan."

"Thẩm Thận!" Hứa Mạt tăng giọng gọi anh.

Thế là đầu mũi của Thẩm Thận cọ sát bên cổ cô, hơi thở đều có chút nóng hổi, "Ừm, anh đây."

Hứa Mạt có chút cạn lời, nhưng thấy đáng vẻ của anh thật sự hơi say rồi, lực giãy dụa cũng nhỏ lại, tầm mắt cô liếc đến Tổng Đính đứng ở bên cạnh, theo bản năng cầu cứu.

Thế nhưng chính lúc này, Thẩm Thận làm ra chuyện kinh hãi thế tục, cách nhiều năm nhớ lại vẫn cảm thấy thẹn đỏ mặt, hơn nữa toàn bộ quá trình đều bị Tổng Đính quay lại, thời gian không sai một ly.

Anh dựa vào lòng Hứa Mạt, lại cầu hôn cầu ôm: "Tiểu Mạt Mạt, Lily nhỏ, hoa nhài nhỏ của anh, em mau trở lại đi, anh rất nhớ em."

Không chỉ đang sự là Hứa Mạt ngăn người, Tống Đình đang vui vẻ quay video ở bên cạnh vì muốn thấy Thẩm Thận xấu mặt cũng gắng đầu lên từ máy ảnh điện thoại, vẻ mặt không thể tin được như bị sét đánh.

Giọng Thẩm Thận không to không nhỏ, vì thế những người đứng gần nghe được vô cùng rõ ràng, lại thêm trình độ bát quái của mọi người, không qua bao lâu đoán chừng người trong cả bữa tiệc đều biết được.

Bát quái vịn viển không phân tầng lớp, loại kịch tính thực tế tránh chấp tính cảm này rõ ràng rất dễ thu hút ánh mắt của người khác.

Hứa Mạt lại gọi Tống Đình một tiếng, thế nhưng Tống Đình vẫn như vậy vội vàng xua tay từ chối.

Anh ta chán sống rồi mới muốn đi đỡ Thẩm Thận. Nhưng mà cuối cùng cũng không thể thấy chết không cứu, Tống Đình cũng khó khăn.

Anh ta lại gần, tiến lên trước nói, "Bây giờ làm sao đây, Hứa Mạt cô bình tĩnh chút nghe tôi nói, tuy rằng Thẩm Thận hơi lố mãng, những cũng là những nhớ thành bệnh, bình thường cũng là thân mật với cô hơn, cô xem..."

Anh ta cảm thấy Thẩm Thận tính lại phòng chừng cũng có thể nện chết anh ta.

Hứa Mạt tùy ý để Thẩm Thận ôm mình, nhẹ thở dài một hơi.

Lúc Lương Giang Hàn vội vàng chạy tới, trong lòng liền nảy lên một cái. Thấy hai người đang thân mật khăng khít ôm lấy nhau.

Vừa mới bắt đầu nghe thấy câu nói đó của người đàn ông đó, anh ta liền suy đoán đến mặt này, chỉ là không nghĩ tới hai người lại hiểu biết sâu đến mức này.

Song chờ anh ta nhìn thấy người đàn ông ngang ngược cạo sát trong lòng Hứa Mạt, suy đoán trong lòng lập tức được khẳng định, đây chính là bạn trai cũ đó của Hứa Mạt.

Anh ta cũng là gần đây mới biết, Hứa Mạt trước kia có một người bạn trai. Bình thường cũng chưa từng thấy cô đi gần nam sinh nào, riêng chỉ vị hôm nay, đầu tiên quấy nhiễu tâm tình của cô... Thậm chí bây giờ còn ôm nhau.

Lương Giang Hàn muốn đi lên giúp cô thoát khỏi Thẩm Thận, lại bị Hứa Mạt ngăn lại, "Hôm nay cảm ơn học trưởng nhiều, việc này cũng xem như hoàn thành rồi."

Lương Giang Hàn sững sốt, gật đầu đáp lại, "Ừm được, lát nữa em ở cùng anh ta sao?"

"Không, nhưng bọn em chuẩn bị đi trước, em có chút việc muốn nói với anh ấy." Hứa Mạt ôm lấy Thẩm Thận, nói với Lương Giang Hàn, "Không cần lo lắng, đều là người quen."

Tống Đình từ khi bắt đầu ở bên cạnh nhìn chằm chằm Lương Giang Hàn, lúc này nghe thấy hai người nói chuyện, trái lại không có loại quen thuộc của tình cũ, còn có chút xa lạ không tự nhiên.

Có điều, Hứa Mạt thật sự không giống người dễ dàng tiến vào lòng người khác. Nhưng...xem ra cũng không giống người nhai lại cỏ cũ.

Cô gái này bên ngoài thoát nhìn mềm mại, nhưng trong lòng có cảm giác ngoan cường.

"Anh tiễn em?" Lương Giang Hàn sợ cô một người không tiện.

"Không cần, ở đây còn có trợ lý, học trưởng bọn em đi trước đây." Hứa Mạt gật đầu với anh ta, sau đó dưới sự giúp đỡ của Tống Đình dìu đỡ Thẩm Thận ra ngoài.

Lên xe, Tống Đình dặn dò tài xế lái xe, chiếc xe ổn định chậm chậm tiến vào màn đêm.

Hứa Mạt từ lúc vừa lên xe liền không nói qua một câu.

Tống Đình kiểm chế không được, đứng vờ yên lặng trước, "Tiểu Mạt, tôi biết tôi nói cô cũng không tin tưởng toàn bộ, nhưng Thẩm Thận lần này sống không tốt."

Hồi lâu, Hứa Mạt nhẹ nhàng "ừm" một tiếng.

Tống Đình cười nhẹ lên, "Tôi không phải đến khuyên giải, nhưng giữa hai người chắc là có xung đột, cậu ta quá nhiều tật xấu, đến tôi cũng nhìn không nổi cậu ta, sau này đi thế nào dựa vào hai người, được không?"

Thẩm Thận dường như say đến bất tỉnh dựa vào đầu vai Hứa Mạt, bên vai có sức nặng đè ép. Dung mạo yên tĩnh khí ngủ Thẩm Thận so với anh lúc ban ngày thật sự khác biệt.

Cuối cùng hai người hợp lực an trí Thẩm Thận lên trên giường, Hứa Mạt xuất lực chính, Tống Đình chỉ là người phụ trợ.

Lúc này mở cửa Hứa Mạt có chút hoảng hốt, Thẩm Thận còn chưa xóa dấu vân tay của cô.

Trước khi Tống Đình đi nói muốn đưa cô trở về liền bị Hứa Mạt từ chối.

"Anh về trước đi, chờ lát tôi tự mình trở về." Phòng cô thuê gần đây, trên đường Dương Quan, không cần lo lắng gì.

Tống Đình suy nghĩ cuối cùng tùy cô rồi đi mất.

Hứa Mạt đứng lên đi phòng tắm, trông thấy giá khăn tắm với bệ rửa mặt mới toanh, cũng không có quá nhiều kình ngạc.

Cô nhẹ nhàng dùng nước ấm ủ khăn nhỏ, nắm chặt vắt khô, sau đó đi ra ngoài nhẹ nhàng lau mặt cho Thẩm Thận.

Cuối cùng, cô gấp lại khăn nhỏ đặt ở trên trán anh.

Cô theo đó ngồi ở bên giường, hai người đều chưa rời ra lễ phục hoa lệ, lại ngồi ở đầu giường, một màn này cũng từng quen thuộc như vậy.

"Thẩm Thận, em biết anh không có ngủ, chúng ta vẫn nên nói chuyện rõ ràng đi."

Lần trước say như chết như vậy, anh cũng có thể trần trọc tỉnh lại, càng khởi nói lần này.

Thế nhưng tình trạng này, cô càng muốn thành thật với anh.

Ngón tay Thẩm Thận hơi động, Hứa Mạt không chú ý đến, tự mình nói, "Lần trước cũng là em quá qua loa rồi, không nói rõ với anh, nhưng quyết định của em thật không phải nhất thời nảy lên, em từ sớm đã bắt đầu nghĩ như vậy rồi."

"Kỳ thật anh với em tiếp tục ở bên nhau cũng sẽ phát hiện con người em có rất nhiều khuyết điểm, cũng từng tham vọng, lừa dối, nhưng những thứ này đều là cốt giá của nó, sau này...em cũng đều thử qua rồi."

"Tuy rằng em không nói qua, nhưng lúc trước em là thật sự có chút thích anh, nhưng bây giờ không muốn nữa, bởi vì em quyết định dựa vào bản thân sống, mà không phải ỷ lại vào anh, chuyện gì cũng phải nhận được sự đồng ý của anh."

Người như Thẩm Thận, cô không cách nào từ chối. Nhưng cũng như vậy, dẫn đến sau này của hai người, kết quả cũng quả thật không quá tốt.

Vừa bắt đầu, liền không nên như vậy. Mà quan hệ sau này cũng quá dị thường.

Hứa Mạt nhớ tới những gì lúc trước bản thân nghe được, cảm thấy những lời sắp nói ra đạo đức giả không thời, nhưng cô nhất định như vậy, bởi vì đây chính là hiện thực, tiếp đó nói, "Nếu chúng ta không có tương lai, vậy đừng ở đây đi, đối với anh và em đều tốt."

Hứa Mạt vừa muốn đứng dậy, liền bị một cánh tay nắm chặt lại, Thẩm Thịnh bỗng chốc mở to mắt, không nhần không chạm nói, "Nếu như anh nhất định muốn hai chúng ta có tương lai thì sao?"

Thẩm Thịnh kỳ thật vừa nãy ở trên xe đã tỉnh lại rồi, mới đầu ý đồ ban đầu uống xong rượu chính là đi tìm cô, thế nhưng vừa nhliễm phải sự trong veo ngọt ngào trên người cô, anh liền không cách nào không chế bản thân.

Trong lúc nửa tỉnh nửa say vẫn là cảm thấy ôm lấy cô trong lòng mới ổn định một chút. Sau đó cũng liền thả lỏng bản thân, dựa vào cảm giác đi tìm cô.

Anh cuối cùng hiểu được sự rối rắm gần đây ở đâu, giống như ba năm trước anh muốn có được cô.

Hứa Mạt rút tay mình ra, "Tương lai gì? Được anh nuôi bên ngoài sao?"

Thẩm Thịnh nghe lời này, hai mắt híp lại, "Em nghe ai nói?"

Hứa Mạt cười cười, "Coi như là nghe người khác nói, đáng sợ là bản thân em cũng cảm thấy như vậy."

Nụ cười này nhìn thế nào chường mắt như vậy, Thẩm Thịnh tức quá thành cười, "Anh trước nay không nghĩ như vậy, chúng ta giống như lúc trước không tốt sao?"

Anh chỉ có một người bạn gái là cô.

"Trở lại bên cạnh anh, hửm?"

Thẩm Thịnh nói xong muốn đến ôm lấy cô, hai tay Hứa Mạt đè tay anh, "Anh xem, anh lại như vậy."

Cô không quan tâm sắc mặt Thẩm Thịnh phút chốc trầm xuống, tiếp tục nói, "Thẩm Thịnh, em cũng là người, em cũng muốn yêu đương bình thường, em nhìn qua người khác ở bên nhau, bọn họ không giống như chúng ta, phần

hiệp ước lúc đầu..."

Đại khái hai chữ "hiệp ước" đã đóng đinh mối quan hệ giữa hai người, tuy rằng chỉ là ước định bằng miệng, nhưng lại như cũ làm cho người khác thờ không ra hơi.

Thẩm Thận ngừng lại rất lâu, giọng nói rất trầm, "Vậy chuyện trước kia đều vứt đi, làm lại từ đầu."

Có lẽ là anh biểu đạt không thích đáng, cũng có lẽ là anh không làm người khác tin tưởng.

Hứa Mạt hít một hơi sâu, "Làm lại từ đầu, anh hiểu cái gì là làm lại từ đầu không?"

Cô hiềm khí cứng rắn, "Dù sao bây giờ em không muốn rồi."

Theo lý mà nói, sau khi cô với Thẩm Thận ở bên nhau, ngoại trừ ký kết với Nhất Thiên cũng không có cái khác. Nếu như anh muốn giải ước, vậy cô cũng nguyện ý.

Nếu không phải điều kiện hợp đồng trời buộc, cô không thể tự mình giải ước, gán nợ không nổi tiền bồi thường đất đỏ, Hứa Mạt thật sự nghĩ qua chằm dứt sạch sẽ.

Cô không dễ dàng quyết định, không bao giờ muốn đi vào vũng bùn này nữa.

Thẩm Thận đứng thẳng người lên, một tay chống ở sau người, "Anh biết."

Hứa Mạt bình tĩnh nhìn anh, "Anh thật sự biết, nhưng em không muốn."

Cô không muốn ở lại, cũng không muốn nói tiếp, "Em đi trước đây..."

Nói xong liền biến mất ở cửa phòng ngủ.

Thẩm Thận lấy chiếc khăn nhỏ trên trán xuống, đặt vào lòng bàn tay, giống như có chút đăm chiêu.

Lúc đầu anh muốn có được cô, nhưng lúc đó anh sợ cô không đồng ý, liền nói ra hiệp ước. Hai người thử yêu đương, sau khi ở bên nhau một năm, anh thấy cô cuối cùng không phòng bị trong lòng, sau khi có chút ý lại vào anh mới muốn cô.

"Ở bên anh, việc của em trai em anh đều có thể giúp."

"Tại sao?"

"Không có tại sao?"

Lúc đó anh nói không ra tại sao, bây giờ lại giống như có thể rồi.

Thẩm Thận xuống giường, không quan tâm đầu chócáng nào căng, đi đến tủ phòng, ở đó có cả một hàng tủ sách.

Mở ra ngăn ở tầng chính giữa, lấy ra một cặp móc khóa con thỏ từ bên trong ra, anh cầm lấy chìa khóa xe, lần lượt tỉ mỉ móc lên trên.

Cũng bởi vì lần này tỉ mỉ đánh giá, anh từ trong móc khóa có chữ "Thận" phát hiện ra một vết chỉ cắt.

Thử moi ra, bên trong thế nhưng có một tờ giấy nhỏ, là bút tích của Hứa Mạt "Quà mong anh thích, phù hộ lên đường bình an."

Trái tim Thẩm Thận chảy qua một luồng ấm áp giống như được mặt trời sưởi ấm, tiếp đó bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Trong đầu anh bỗng chốc vụt ra câu nói vừa nãy của Hứa Mạt, "Lúc trước em vẫn là có chút thích anh."

Thích.

Chỉ là có chút sao?

Anh bản tính cướp đoạt, phô trương tùy tiện.

Lần này, thứ anh muốn là toàn bộ.

-

Vừa sáng sớm Thẩm Thận liền kêu bác Tần qua, hỏi những thứ lúc đầu bị vớt ở nơi nào, thuận tiện đặt làm một bộ mới toanh, giống y đúc mà thay.

Anh muốn nơi này hồi phục nguyên dạng.

Bác Tần không kieu không siểm nịnh, mặt không đổi sắc nói, "Yên tâm đi thiếu gia, đồ đều chưa vớt đi, luôn giữ lại cho cậu."

Mặt Thẩm Thận nhất thời có chút đen, "..."

Có điều cũng thật may toàn bộ chưa vớt, dĩ nhiên vẫn nên lấy nguyên bản mà để trở về. Lúc thím Châu thu dọn, trong lòng cũng cảm thấy không tệ, thậm chí còn hát khẽ.

Thẩm Thận chôn đầu trong gối, trong không khí lại ngửi được hương thơm hoa nhài nhàn nhạt quen thuộc, tâm trạng giống như thím Châu, không khởi vui vẻ thoải mái lên.

Không chỉ ở trong nhà, lần này, Thẩm Thận trên công việc cũng có sự thay đổi và điều chỉnh rất lớn.

Lúc Tổng Đình đến làm việc, chỉ kịp liếc thấy bộ dáng lười biếng chỉ huy nhân công giúp chuyển đồ của anh.

Quay xong video của Thẩm Thận, Tổng Đình cuối cùng có chút chột dạ, ánh mắt anh ta né tránh, "Sao...sao vậy, cậu vẫn thật sự, thật muốn đổi công việc của tôi?"

Thậm Thận gật đầu, "Ở đây giao cho Trần Thanh Huy, cậu đi cùng tôi?"

"Đi? Đi đâu? Chuyện bé xé to..."

Ngay lúc Tống Đình suất nửa chông cụ không được, thảng thảng đầu hàng, anh ta nghe thấy giọng Thẩm Thận đột nhiên vang lên, "Cậu, theo tôi về giải trí Nhất Thiên."

Trên mặt Thẩm Thận chứa nụ cười, khéo miệng hơi cong.

"Sao muốn trở về rồi? Đó không phải là nơi cậu luôn không muốn trở về sao? Anh ta không hiểu hỏi."

Tống Đình cũng nghiêm chỉnh lại, anh ta biết, bởi vì quan hệ với ba Thẩm Thận, Thẩm Thận luôn không có suy nghĩ kế nghiệp, mà tự mình chạy đi lập nghiệp.

Thẩm Thận nghe đến đây, ánh mắt nghiền ngẫm, "Thứ thuộc về tôi cuối cùng vẫn là của tôi."

"Cho nên ý cậu sao?" Tống Đình đẩy mắt kính trên sống mũi, nhìn Thẩm Thận, anh ta biết Thẩm Thận không làm làm điều vô dụng.

Thẩm Thận hai tay ôm bả vai, nghiêng người dựa lên bên bàn làm việc, ngón tay nhẹ gõ lên mặt bàn, đập ra tiếng vang thanh thúy, "Có thể là gì, ý là....Theo đuổi lại người phụ nữ của tôi chứ sao."

Tống Đình: ".....Tôi làm sao cảm thấy cậu lại lảng lờ đến nở hoa lần nữa vậy?"

Chương 23

Thẩm lão gia từ nghe thấy cháu trai muốn trở về kể nhiệm cũng vô cùng vui vẻ, ông cảm thấy Thẩm Thận cuối cùng có thể thông suốt rồi, trở về phát triển để quốc giải trí Nhất Thiên.

Mà ba của Thẩm Thận là Thẩm Thanh Thiệu không có chỗ an chức vị gì, trực tiếp đẩy công việc của mình cho anh, toàn bộ rút về tuyến phía sau, trực tiếp chạy ra nước ngoài - Thụy Sĩ.

Mẹ của Thẩm Thận hiện nay định cư ở đó.

Năm giữ quyền hành nhiều năm như vậy, Thẩm Thanh Thiệu nói không cần liền không cần.

Tin tức Thẩm Thận trở về kể nhiệm giải trí Nhất Thiên lan truyền nhan chóng, nghệ nhân trong công ty đều vô cùng hiếu kỳ vị nhị thiếu gia Thẩm tổng này.

Kỳ thật với tư cách là nhị thế tử đẹp trai nhiều tiền, mị lực của Thẩm Thận không thua gì ba của anh, nhưng từ sau sự việc năm đó, không có người dám tiếp tục lại gần Thẩm Thanh Thiệu, nhao nhao dừng lại tâm tư.

Dù sao năm đó Nhất Thiên xuất hiện vụ tai tiếng như vậy, Thẩm Thanh Thiệu giận tím mặt, trực tiếp trừng phạt rất nhiều người, đề cập tới những người dính dáng đến chuyện đó, hết thấy đều bị loại bỏ khỏi công ty.

Mà hiện nay, mọi người đều đoán không ra tính tình của Thẩm Thận, rất nhiều người cũng đang rục rịch ham muốn.

Lúc Thẩm Thận trở về đã chú ý tới điểm này, anh bình sinh ghét nhất những

người phụ nữ bỏ vào người anh, thế là anh đã chuẩn bị đầy đủ trên phương diện này.

Sự việc năm đó, Thẩm Thận trong đó chỉ biết một ít, những chuyện này có ảnh hưởng tới mẹ mình, anh canh cánh trong lòng rất lâu, thế là, ngày đầu tiên nhậm chức, anh liền dặn dò xuống, bất kỳ nghệ nhân nào chưa được cho phép, không được tự tiện tìm anh.

Có bất kỳ vấn đề gì, có thể liên hệ người quản lý, người quản lý thống nhất báo lên chỗ trợ lý, tất cả do trợ lý đến giải quyết.

Hành động này vừa ra, mọi người cũng đều hiểu rõ ý của Thẩm tổng, có chuyện không có chuyện đều đừng tìm anh.

Ngày đầu nhậm chức, tự nhiên là do anh đến giao nhận thông tin nghệ nhân.

Trong phòng làm việc to lớn, khí áp có chút thấp.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy vị Thẩm tổng mới nhậm chức cũng không có bởi vì anh trẻ tuổi mà tỏ ra không đủ khí thế, ngược lại, anh khí thế mạnh mẽ, mang theo chút cảm giác cường bách.

Đôi mắt hoa đào mang theo ý cười lại không đi sâu vào đáy mắt.

Anh lười biếng ngồi ở chủ tọa, không có hứng thú lật mở hồ sơ thông tin nghệ nhân ở trước mặt anh.

Trong phòng họp yên tĩnh dị thường, một đám quản lý cấp cao nín thở ngưng thần chờ Thẩm Thận kết thúc, bầu không khí chỉ có tiếng ma sát của trang giấy bị lật mở.

Thẩm Thận nhìn đèn nhàn chán, nường mày, Tổng Đính đứng ở bên cạnh lập tức ngằm hiều, chuyển đồng hồ sang một bên, đưa tới một đồng hồ mới.

Qua hồi lâu, Thẩm Thận giống như đột nhiên phát hiện ra thứ gì, dùng đầu

ngón tay lấy ra một phần hồ sơ.

Lúc này anh tỉ mỉ xem khá lâu, nhẹ cười lên, "Vị này tên Hứa Mạt, tôi rất xem trọng cô ấy, sau khi cuộc họp kết thúc điều một đoàn đội chuyên nghiệp cho cô ấy, nếu đã có hút xu hướng tình đầu quốc dân rồi, vậy bộ phận kế hoạch và kinh doanh càng nên chú ý hình tượng của cô ấy, tôi không muốn ở trên mạng nhìn thấy bất kỳ tin tức tiêu cực nào có liên quan tới cô ấy."

Sau đó Thẩm Thận vô cùng công bằng chọn một nam nghệ nhân đánh giá, đại ngộ lại khác xa.

Tổng Đính ở bên cạnh gương mặt nhìn, sự đại ngộ khác biệt này không sợ gây nên nổi căm phẫn của mọi người sao!

Tiếp theo là do giám đốc các bộ phận đơn giản trình bày một chút tình hình chung, Thẩm Thận gật đầu chuẩn bị kết thúc cuộc họp này.

"Chúng ta không những phải duy trì vị trí đứng đầu ở trong giới này, cũng phải chú ý đến trình độ nghiệp vụ, điểm quan trọng cuối cùng chỉ có một, đó chính là lợi nhuận. Cuối năm nay, tôi sẽ nghiệm thu kết quả, nghệ nhân kiếm tiền ít nhất, trực tiếp cắt ngắn thời hạn hợp đồng, công ty không nuôi người vô dụng." Thẩm Thận thờ ơ, lời nói ra giống như chỉ là việc thật bình thường không quan trọng.

"Nếu như để tôi phát hiện ngầm liên kết kinh doanh, không nghe lời công ty, trực tiếp đóng băng, mà thời hạn giải trừ phong sát là cả đời." Thẩm Thận xoay bút, "Được rồi, cuộc họp hôm nay liền đến đây."

Một đám người nhất thời thờ ra một hơi, vị tổng tài trẻ tuổi này khí thế bức người, làm người khác đoán không ra trong lòng anh thật sự nghĩ gì.

Thẩm Thận lớn lên giống ba, thế nhưng trên hành động giải quyết công việc lại trái ngược hoàn toàn. So với Thẩm Thán Thiệu, anh thoạt nhìn tùy tính, nhưng quy tắc cứng nhắc mà anh định ra lại thật sự khó khăn.

Trở về văn phòng, Tổng Đính còn đang trào dâng căm phẫn, "Cậu vừa nãy

có chút quá đáng rồi, không biết còn hiểu làm cậu với Hứa Mạt có một chân."

Ánh mắt lạnh lẽo như dao của Thẩm Thận phóng qua, liếc Tống Đình một cái, sau đó nhàn nhạt nói, "Không phải còn chọn một nam nghệ nhân sao?"

Tống Đình xì mũi coi thường, "Cậu thôi đi, cây to đón gió, cậu đây là gậy thùy chấu oan! Theo đuổi con gái gì chứ, cậu hít gió tây bắc mà sống đi!"

Thẩm Thận cười âm trầm, "Hình như mỗi lần cậu đều cho rằng tôi nói dối trợ lý là chuyện đùa, hay là tôi đổi ngày hẹn Tống lão ăn bữa cơm, cậu nói xem?"

Tống Đình nhỏ giọng làm bằm, "Cậu như vậy, hèn chi Hứa Mạt không cần cậu, cậu rêu rao như vậy rước đến ghen ghét thì làm sao."

Thẩm Thận ngả lên ghế làm việc, xoay một vòng, một tay chống lên mặt, cười yêu nghiệt, "Cho nên tôi đây không phải đến chống lưng cho cô ấy sao."

Tống Đình có chút cạn lời, "Cậu giỏi."

Hứa Mạt gần đây thường chạy đến Nhất Thiên, trong công ty ngoại trừ thần tượng phát triển khả năng ca hát và vũ đạo với thực tập sinh có bài huấn luyện chuyên môn, bộ phận diễn viên cũng có, đa số là những người chưa ra mắt hoặc đã ra mắt cần huấn luyện.

Cô đã chính thức ra mắt, trước mắt công ty xác định vị trí là diễn viên chính cho một số bộ phim nhỏ trong sáng, tránh thủ soát độ hào cảm đi lên. Loại phong cách tình yêu suy mỹ và nhẹ nhàng này so với những bộ phim chính kịch kia, không yêu cầu kỹ năng diễn xuất cao.

May mà cô bây giờ đang tiến bộ nhanh chóng, Hứa Mạt muốn năm năm sau có thể thành công chuyển hình. Diễn xuất là việc cả một đời, cô không muốn chỉ vì cái lợi trước mắt, tất cả đều tiến hành tuần tự, chậm rãi mới tốt.

Trong lúc nghỉ ngơi sau giờ huấn luyện, mọi người đều đang uống nước nói

chuyện, trong đó không thiếu những nữ diễn viên đã bộc lộ tài năng trong giới.

"Các cô có nghe nói vị Thẩm tổng mới đến của công ty chúng ta không?"

"Vài ngày trước tôi liếc thấy anh ta lái xe đến công ty đây, chiếc xe đó thoát nhìn vô cùng đắt, chỉ mới liếc nhìn sườn mặt của anh ta thôi tôi đã động tâm rồi!"

"Thời đi, người ta không phải đều đã thông báo không cho phép chúng ta lên tầng cao nhất sao, thiết diện vô tư nhá."

"Quả thật đẹp trai, người lại có tiền, nghe nói còn chưa có bạn gái, nếu như xem trọng ai trong chúng ta ở đây, tôi nhất định giờ hai tay tự tiền củ!"

"Lo diễn xuất cho tốt đi, năm mơ cái gì cô bé lọ lem gả vào hào môn, vẫn là tự mình kiếm tiền mới chắc chắn."

"VẬY CHƯA CHẮC NHÁ, Ở ĐÂY CHÚNG TA BẠCH PHÚ MỸ CŨNG KHÔNG ÍT ĐƯỢC KHÔNG? CÓ MỘT SỐ NGƯỜI ĐẾN ĐỂ CHƠI, KHÔNG XEM TRỌNG KIẾM ĐƯỢC BAO NHIÊU."

Vốn là đang bắt quái thảo luận vị Thẩm tổng mới này, có người nói đến kiếm tiền, không ít người nhất thời chuyển chủ đề.

"Cũng phải, lần trước tôi chạy xong chương trình, đoàn phim nợ tiền lương khá lâu."

"Ha ha ha lần trước tôi thành công làm quen với một ông lớn, vui vẻ."

Hứa Mạt yên lặng ở một bên, bình tĩnh rót nước, ngồi bên cạnh uống từng ngụm nhỏ.

Tính cô tuy mềm mại, nhưng lại là người không tranh không giành, người khác không chủ động, cô cũng liền không chủ động.

Nhưng không phải nói cô không hòa đồng, chỉ là cô đã quen như vậy.

Thế là, lúc mọi người thảo luận sôi nổi, cô bình thường đều ngồi ở một bên yên lặng lắng nghe.

Nghe đến bát quái của những người này, cô mới biết, thì ra Thẩm Thịnh đã trở về Nhất Thiên.

Trong lòng lướt qua cảm xúc không nói rõ, nhưng cũng rất nhạt, thoáng qua liền biến mất.

Hiện nay, cô thật không muốn đứng phải anh ở trong công ty.

Thế nhưng trên thế giới này luôn có chuyện bạn không lường trước được, bạn càng sợ cái gì liền xuất hiện cái đó.

Buổi trưa, cô giáo nói trưa nay Thẩm tổng có khả năng khá lớn muốn đến thị sát, mong mọi người chú ý một chút, một chút tính lùi biếng đều không được có.

Thừa lúc bài học kết thúc, Hứa Mạt không muốn tiếp tục vây quanh phòng luyện tập, dứt khoát đi ra ngoài, đi dạo trên hành lang.

Qua hết mùa xuân này, Hứa Trầm sắp thi đại học rồi, cô theo thường lệ muốn hỏi tình hình gần đây của em trai.

Cô cúi đầu, nhíu mày nhìn điện thoại, tùy ý nâng mắt liền thấy nơi góc ngoặt ở cuối hành lang đột nhiên xuất hiện một thân hình cao lớn, phía sau còn có một người theo sau, đang không nhanh không chậm đi về phía bên này.

Người đó một bộ dạng vô cùng lùi biếng, hai tay đút túi, mặt mày hơi cúi, Hứa Mạt theo bản năng muốn né tránh, vừa vặn bên tay trái có một cánh cửa, cô chưa kịp nghĩ, nhanh chóng chui vào trong, thuận tay kéo cửa lại. Đây là lối cầu thang an toàn của để cho người đi bộ lên xuống.

Hứa Mạt dựa vào tường, nhẹ nhàng thở dốc, đột nhiên cảm thấy bản thân thật sự không may mắn, trong sự chưa xét còn mang theo chút chặt vật.

Nhưng mà trong đầu thoáng qua đều là dáng vẻ vừa nãy của Thẩm Thận.

Anh cứ nhiên mặc chiếc áo len mà bà nội Hứa đan cho anh. Áo len rộng dày cồng kềnh, thế nhưng anh thân cao chân dài, khung xương gầy gò, màu da trắng lạnh, lại càng tôn lên bề ngoài vốn đã rất tốt của anh đẹp lên thêm mấy phần.

Hứa Mạt âm thầm cắn môi, lúc đầu sao lại tặng anh chiếc áo đó chứ.

Chờ lát nữa, trong lòng thầm tính toán Thẩm Thận chắc là đã đi qua rồi. Cô mới đi qua, kéo lấy tay nắm cửa chuẩn bị nhìn quanh bên ngoài.

Thế nhưng còn chưa chờ cô phản ứng lại, tay nắm cửa liền tự mình động đậy, sau đó cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, khòe miệng Thẩm Thận ngậm cười, nghiêng người trực tiếp đi vào.

Hứa Mạt giả bộ trấn tĩnh, muốn vòng qua anh đi ra ngoài, lại bị bờ vai rộng của anh chặn lại.

Anh từng bước lại gần, một tay đút ở trong túi quần, cúi người xuống, tầm mắt ngang bằng với Hứa Mạt.

"Nhìn thầy anh không chào hỏi sao?" Thẩm Thận nhẹ cười, "Tiểu học viên hôm nay cũng nỗ lực như vậy?"

Hứa Mạt tựa hồ đang làm một phen đấu tranh tư tưởng, cô nâng mắt, bốn mắt nhìn nhau với anh, lúc tầm mắt gặp nhau, bình tĩnh nói, "Chào buổi trưa Thẩm tổng, mời ngài tránh ra một chút, tôi muốn trở về huấn luyện."

Thẩm Thận nhướn mày, "Được nha, anh bây giờ liền tránh ra."

Nói xong, anh lấy cánh tay đút vào túi ra, sau đó, hai tay đều giờ qua đỉnh đầu, ngữ khí còn có chút vô tội, "Đi đi."

Hứa Mạt lúc này có thể nói là nhận được giải phóng, lập tức nhàn nhàn

chớp chui ra ngoài.

Cô vừa bước ra cửa, liền nhìn thấy Tống Đình đang nhìn xung quanh hóng gió, đôi phương nhìn thấy cô đi ra, giống như nghi hoặc thời gian làm sao nhanh như vậy, nhiệt tình chào hỏi, "Lâu quá không gặp Tiểu Mạt."

Hứa Mạt cũng không biết bản thân tức giận từ đâu ra, trước khi chạy đi thuận thế đạp anh ta một cái, Tống Đình tuy rằng không đau, nhưng vẫn cảm nhận được giống như bị muối chích, hí lên một tiếng.

Tống Đình: "..."

Người tốt bị bắt nạt nha!

Anh ta bị phần đi vào lời an toàn, liền nhìn thấy Thẩm Thịnh không biết đang nhớ lại cái gì, cười đến cả mặt nhộn nhạo.

"Hai người thật đúng là một đôi!" Tống Đình tức giận bắt bĩnh.

"Bọn tôi vốn là một đôi." Thẩm Thịnh bước ra ngoài trước, ngữ khí mang theo chút vui vẻ, "Đi, về văn phòng."

Anh nhớ lại mùi vị vừa nãy trên người cô, trong veo lại mê người, đôi mắt ướt át lại vô tội đó đối mắt với anh, vẫn làm cho anh có chút cảm giác tê dại.

Tống Đình ngu người, "Không phải nói muốn thí sát huấn luyện nghệ nhân sao?"

Thế nhưng Thẩm Thịnh không trả lời anh ta, "Xem ra chiếc áo len này không tệ."

"Áo len gì?"

Thẩm Thịnh tự nói một mình, "Tiểu Mạt vừa nãy nhìn tôi nhiều hai cái."

Tống Đình: "..."

Chương 24

Không biết có phải là lỗi của Hứa Mạt hay không, gần đây cô luôn có thể nơi công cộng trong công ty gặp được Thẩm Thận.

Cho dù bây giờ cô vẫn đang là sinh viên đại học, nhưng trường học khá khoan dung với những học sinh sẽ tốt nghiệp vào năm sau như các cô. Thế là, Hứa Mạt cũng cố gắng hết mức chọn thời gian nhàn rỗi đến.

Kỳ thật tần suất cô đến công ty không tính là nhiều, nhưng mỗi lần đều có thể chỗ ngáp phải ruồi mà gặp phải anh.

Nhất Thiên có cơm cho nhân viên, chỉ cần là nghệ nhân đến công ty hoặc là nhân viên công tác đều có thể dùng mặt để quét hệ thống tiền vào nhà ăn.

Nhà ăn khá to, trang trí xa hoa, cũng có các loại thực đơn món ăn phong phú để lựa chọn.

Ở nơi này, người ăn tiệc đứng khá nhiều, có thể tự chọn lựa rau xanh kết hợp với salad, khỏe mạnh lại không dễ mập.

Hứa Mạt không phải là thể chất dễ mập, nhưng bình thường cô cũng có ý thức không chế lượng thức ăn, như vậy lên ảnh sẽ càng thêm xinh đẹp. Cơm nhân viên không cần tính tiền, mỗi lần cô học xong lớp huấn luyện liền cùng với những thực tập sinh khác cùng nhau đến đây.

Mà gần đây, nghệ nhân đến đây vào buổi trưa vô cùng nhiều. Bởi vì Thẩm Thận đôi khi sẽ đến đây ăn cơm, tuy rằng không ngồi cùng bàn với bọn anh, nhưng cũng đủ hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Lúc trước khi Thẩm Thận và cô ở bên nhau, liền vô cùng bắt bẻ, tính khí thối

gia thuần chất. Giống loại nhà ăn nhân viên này, để anh hãnh diện ăn một miếng là chuyện không thể nào, bây giờ anh lại liên tiếp xuất hiện, Hứa Mạt muốn phớt lờ cũng không được.

Hứa Mạt cảm nhận được sự thay đổi thái độ của Thẩm Thận, nhưng trải qua ba năm ở bên nhau làm cho cô hiểu sâu sắc sự làm theo ý mình từ trong xương cốt của Thẩm Thận, cho nên bây giờ cô trái lại có thể tránh liền tránh.

May mắn người trong nhà ăn khá ồn ào, bình thường cô ngồi ở trong góc quyết định ăn xong liền đi, hai người ngay cả ánh mắt nhìn nhau cũng không có.

Tổng Đính ngồi ở đối diện Thẩm Thận, tên này vài lần trước đều ăn cơm bác Tàn đưa tới, hôm nay Thẩm Thận có lẽ là hiểu kỳ, để Tổng Đính giúp anh cầm lấy một phần qua, sau đó ăn một miếng liền để sang một bên, cũng không tiếp tục động tới.

"Sao không ăn?" Tổng Đính cảm thấy mùi vị của cái giò heo to này thật sự không tệ, ăn một ngụm lại một ngụm.

Thẩm Thận không có khẩu vị, một tay chơi điện thoại, "Nhà ăn không thể nâng cấp?"

Tổng Đính khinh thường anh một cái, "Chỉ cần cậu muốn sửa, nhà hàng ba sao Michelin đều có thể dọn sang đây."

Thẩm Thận có chút đăm chiêu, qua một hồi chậm rãi nói, "Cô ấy mỗi ngày ăn những thứ này?"

"Nói thừa, lại nói những thứ này thì làm sao, tôi một công tử phóng độ thanh thoát, anh tuần phóng khoáng cũng ăn xuống được, sao cậu liền nuốt không được, chỉ có dạ dày cậu cao quý, được làm bằng vàng à." Tổng Đính gần đây oán hận xông lên đầu, nói một dây dài.

Hiện nay Thẩm Thận mỗi ngày cũng không đi quán bar nữa, đưa xe đánh bài đều bị anh vớt ở sau đầu, mỗi ngày không phải rảnh rỗi đi thị sát thực tập

sinh thì chính là động kinh nhất định muốn xuống đây ăn cơm.

Thế nhưng một chút cũng không có tiến triển gì, Hứa Mạt tránh ánh, hai người căn bản không có cơ hội gặp mặt.

"Cậu tiếp tục như vậy, Hứa Mạt chưa theo đuổi được, trái lại gây ra không ít những phiền phức khác." Tống Đình đã cảm nhận được ánh mắt từ bốn phương tám hướng vút sang đây, không ít nghệ nhân đều cố ý ngồi xung quanh hai người, nhằm muốn ngẫu nhiên gặp gỡ, thuận tiện soát độ quen thuộc.

"Tương lai còn dài mà." Ánh mắt Thẩm Thận sáng quắc, nhìn về một góc nào đó.

So với đoạn thời gian trước, bây giờ ánh mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô, trong lòng liền vui vẻ không ít.

Còn may cô ở Nhất Thiên, hai người còn có cơ hội gặp mặt.

"Có điều cậu trái lại nhắc nhở tôi một điểm, mùi nước hoa nơi này quá nồng rồi, sau này cũng không cần đến nữa." Ở nơi này giống như xem khí vậy, Thẩm Thận có chút không vui.

Ánh chỉ hy vọng là không gian chỉ có hai người, không thích có người khác ở đó.

"Ồ." Tống Đình ừ ừ đáp một tiếng, "Tự dung có chút nhớ Trần Thanh Huy rồi, bây giờ tôi mệt chết một sống, vì cậu làm trâu làm ngựa, còn phải cùng với cậu theo đuổi con gái."

Thẩm Thận ghét bỏ liếc Tống Đình ăn đến miếng đầy dầu một cái, nhẹ hừ một tiếng.

Thấy Hứa Mạt đi ra khỏi nhà ăn, Thẩm Thận cũng theo đó đứng lên, "Vài ngày trước tôi liền dự định điều cậu ta trở về, ngày mai hai người liền có thể gặp mặt rồi."

Vị trợ lý đã có tuổi mà Thẩm Thiện Thiệu để lại, phong cách làm việc cũng tương đối cứng nhắc, Thẩm Thiện chuẩn bị đẩy ông ta đến bộ phận khác.

Tổng Đình tuy rằng nói nhiều làm người khác bực bội, nhưng dù sao hai người là bạn học từ một trường cấp ba, năng lực cũng thuộc loại thượng thừa, chính là lúc không có việc thích làm trò yêu mò cá, bình thường Thẩm Thiện mở một mắt nhắm một mắt, chỉ cần lúc quan trọng anh ta không làm việc sai sót, cũng liền mặc kệ anh ta.

Nói đến người phối hợp ăn ý với anh nhất vẫn là Trần Thiện Huy.

Hứa Mạt ấn chọn tầng thang máy chuẩn bị đi phòng luyện tập.

Trong lòng lại tính toán tài sản của bản thân, tiểu kim khố tính đâu ra đâu cũng tích góp không ít rồi, bình thường trừ chi phí sinh hoạt với chi phí gửi cho người nhà, cách mục tiêu cô mua nhà đón người nhà qua lại càng gần hơn một bước.

Nghĩ như vậy, trong lòng vô cùng ngọt ngào, cuộc sống từng khổ qua, nhưng cuối cùng là đợi lấy mây tan nhìn thấy ánh trăng, đón lấy ánh rạng đông rực rỡ đó.

Thang máy "ting" một tiếng tới, bên trong không thấy có người, cô bước vào trong, ấn xuống nút đóng cửa, thang máy chậm rãi đóng lại.

Ngay trong nháy mắt đóng chặt đó, bên ngoài cửa chắc là có người, lại ấn nút, thang máy sau đó chậm rãi mở ra.

Thẩm Thiện thần nhiên bước vào, Tổng Đình theo ở phía sau.

Nhất thời không nói chuyện, Thẩm Thiện không cùng cô chào hỏi, Hứa Mạt cũng giả bộ không nhìn thấy, thân người không tự chủ xê dịch qua bên cạnh, không muốn dựa quá gần vào anh.

Thẩm Thiện chau mày nhìn Tổng Đình, ý là sao anh ta cũng tiến vào đây,

Tổng Đình ngằm hiều, cũng phực anh luôn, lập tức lui ra ngoài, "Đồ của tôi rơi ở nhà ăn rồi, tôi đi tìm, chờ lát nữa lại đi lên, hai người đi trước đi."

Diễn xuất không hề có độ tin tưởng, ngữ khí như có lệ.

Hứa Mạt: "..."

Thang máy lần nữa đóng lại, Hứa Mạt ưỡn thẳng sống lưng, chỉ là nâng mắt nhìn chằm chằm vào số tầng thang máy đang đi lên.

Thẩm Thận vốn là có thang máy chuyên dụng của mình, một thang máy đi thẳng lên đỉnh tòa nhà, thế nhưng hôm nay không dễ dàng nắm được cơ hội đơn độc ở chung, anh đương nhiên là không muốn bỏ qua.

Trong thang máy chỉ có hai người, mặt kính trong suốt ở bên trong phản chiếu bình bóng của hai người.

Thẩm Thận hai tay ôm cánh tay, tùy ý đứng đó. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, còn Hứa Mạt bên trong mặc một chiếc áo sơ mi len vàng nhưng, bên ngoài còn phối hợp một chiếc áo khoác caro màu gỗ nhợt.

Anh vẫn trước sau như một mặc ít như vậy, giống như trước nay đều không biết lặn.

Có lẽ là ánh mắt nóng rực của anh đánh giá quá lâu, về mặt mà Hứa Mạt đang duy trì cơ hơi rạn nứt, "Thẩm tổng,.....mời ngài tự trọng."

Thẩm Thận cười lên, "Cuối cùng nói chuyện với anh rồi."

Anh dứt khoát xoay người lại, "Buổi trưa ăn no chưa?"

Độ nháy đê tài của Thẩm Thận khá lớn, Hứa Mạt nghe xong ngẩn người.

Sau một hồi lâu, cô bỗng nhiên gật đầu.

Thẩm Thận cũng không buồn, giọng nói trầm thấp, liền trực tiếp nhìn cô như

vậy, "Khi nào có thể thêm lại wechat của anh?"

Thẩm nhị thiếu ngông cuồng tự đại, kiêu ngạo bướng bỉnh, lần đầu linh hội được tâm tình chua xót, không giống như sự ghen tuông nổi lên lúc trước, lúc này còn có chút mùi vị khó chịu, nơi sâu trong lòng có âm thanh đang kêu gào.

Anh không nói với ai, nguyên nhân để Trần Thanh Huy trở lại kỳ thật còn có một điểm, đó chính là anh có thể nhìn vòng bạn bè của Hứa Mạt.

Hứa Mạt im lặng hồi lâu, lúc này vừa vận thang máy đến tầng của phòng luyện tập, cô nhắc chân bước ra ngoài.

Hành lang bên ngoài tầng có rất nhiều người trong công ty, Thẩm Thận không dễ đuổi theo ra ngoài, nhìn chằm chằm sau lưng cô, thẳng đến khi cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Một buổi chiều sau đó, Hứa Mạt đều thành thành thật thật ở trong phòng luyện tập, nơi nào cũng không đi. Ngoài không muốn gặp Thẩm Thận ra còn có một nguyên nhân khác, hai tháng sau, cô sẽ bắt đầu quay khá nhiều phim thành xuân, tránh thủ từng phút từng giây, bất kỳ thời gian rảnh rỗi nào đều muốn nắm lấy mà luyện tập.

Lúc tối cô đi ra khỏi công ty, bên ngoài vẫn lướt qua chút ý lạnh, trong không khí mang theo chút ẩm ướt, sau khi thở ra một hơi, cô ngoài ý muốn thấy được một người quen.

Bác Tàn chính là đặc biệt ở đây chờ cô, sau khi thấy cô, đi lên, "Hứa tiểu thư."

Hứa Mạt có chút xấu hổ, "Chào bác Tàn."

"Đây là thiếu gia sợ cô ăn không ngon, đặc biệt dặn dò tôi, cô cầm đi." Bác Tàn nói xong, đưa qua một hộp cơm màu đen.

Hứa Mạt có chút khó xử, "Bác Tàn....ông cũng biết tôi bây giờ đã chia tay với Thẩm Thận rồi."

Tiếp tục nhận đồ của anh như vậy không quá tốt.

Bác Tần mặt mày ôn hòa, nhần nại nói, "Không phải thứ quý giá gì, là trưa này thím Chú đặc biệt làm cho cô."

Lão nhân gia luôn giờ lên, gió nhẹ thổi qua, mang theo chút lạnh lẽo hiu quạnh, Hứa Mạt bỗng dừng nhớ đến bà nội nhà mình, mềm lòng xuống, "Lần này tôi nhận lấy, sau này vẫn là không cần nữa, cảm ơn bác Tần."

Bác Tần gật đầu, nhìn theo cô đi xa, mới thu lại ánh mắt.

Về tới ổ nhỏ của mình, lúc này Hứa Mạt mới mở hộp cơm đó ra.

Thím Chú làm món chè bột nếp vo viên mà cô thích ăn nhất, tính giữ nhiệt của hộp cơm rất tốt, hương vị ấm áp phả vào mũi, còn hiện lên chút sự ngọt trong của rượu nếp.

Bên cạnh đặt một ít điểm tâm nhỏ mềm dẻo, tạo hình mập mập đang mềm mại trắng nõn, vô cùng đáng yêu.

Tầng dưới cùng lại tràn ra mùi vị không giống, Hứa Mạt chau mày, nhất thời trong lòng nổi lên dự cảm chẳng lành.

Cô nhẹ nhàng di chuyển nắp gỗ, bên trong là được thien cô không thể quen thuộc hơn được, là cháu dùng thuốc bắc điều trị mà nấu thành.

Lúc Tổng Đính trở lại tầng cao nhất, Thẩm Thận không giống như thường ngày chôn người vào sau ghế làm việc, mà đang nghiêng người dựa vào một bên sofa, không biết đang nghĩ gì.

"Sao vậy, lại bị xem là biên, thái rồi?"

Thẩm Thận lạnh lùng liếc nhìn anh ta, "Nói ai biên, thái vậy?"

Tổng Đính ném cho anh một phần tài liệu, "Chưa thấy qua heo chạy, nhưng

ăn qua thịt heo chứ, như vậy nữa không phải là cách, cậu thích thú, tôi muốn suy kiệt tinh thần rồi, lúc trước cậu theo đuổi con gái cũng như vậy?"

Đây cũng quá mẹ nó khủng bố rồi.

Thẩm Thận cầm lên chìa khóa xe ở trên bàn, làm cho móc khóa con thỏ ở trên đó không ngừng lắc lư, "Chưa theo đuổi qua."

Lời này trái lại là thật, phải nói trước khi anh gặp Hứa Mạt chưa từng ăn qua trái cấm là một chuyện, vậy một lần yêu đương cũng chưa có qua cũng là sự thật.

Anh quả thật rất bắt bẻ, thế là sau khi gặp được Hứa Mạt, liền muốn tìm hết mọi cách cũng đem cô để ở bên mình.

Tống Đĩnh là bạn cùng trường đại học với anh, chỉ biết anh đại học không yêu đương, nhưng mà trong lòng cho rằng người như Thẩm Thận từ trước chung quy chắc cũng yêu đương vài lần, bản thân Tống Đĩnh chính là một ví dụ.

Lúc này, Tống Đĩnh hoàn toàn kinh ngạc, ".....Không ngờ nha cậu."

Có điều thay đổi suy nghĩ lại khá hợp lý. Vậy không khó trách anh, dù sao chỉ biết chặn đường, chặn cầu thang, chặn thang máy. Vừa nhìn một cái liền cảm thấy thỏa mãn, mặt mày phần khởi, tâm tình thiếu nam thùần chất.

Tống Đĩnh chỉ tài liệu, "Chương trình tạp kỹ mà Nhất Thiên quay sắp lên sóng trong quý này, việc ra mắt của nhóm thần tượng mới vào năm sau cũng đang lên kế hoạch, cậu xem đi."

Thẩm Thận không hứng thú, "Đề qua một bên đi, sau này cậu liền để bộ phận kế hoạch quyết định trước, bộ phận kinh doanh sắp xếp ổn thỏa rồi đưa tôi ký là được."

Tống Đĩnh kỳ quái, "Biết rồi, Thẩm nhị thiếu."

Cũng không biết chữ nào đụng tới điểm mẫn cảm của Thẩm Thận, Thẩm Thận nâng mắt nhìn qua, "Cậu nói tôi già?"

Lúc trước anh không thích để Hứa Mạt tiếp xúc với con trai cùng tuổi, quan trọng chính là ở việc anh lớn hơn cô ba tuổi.

Anh mọi chuyện đều theo đuổi sự hoàn mỹ, ở điểm này, trước nay đều không lay chuyển được.

Tổng Đính không tức giận, ánh mắt tự nhiên mà rơi lên điểm mấu chốt trí mạng, "Thời đi, giống như cậu, già càng thêm mạnh."

Thẩm Thận nhướn mày, cười thoải mái, "Được....thời."

Tổng Đính bỗng chốc nghĩ đến một cách, "Hôm nay tôi cho cậu ra một chiêu, công ty mỗi năm một lần không phải có đại hội thể thao của nhân viên sao?"

Thẩm Thận nâng mắt nhìn qua, "Tiếp tục."

Tổng Đính lén lút sáp lại gần, thì thầm một phen.

Đêm nay Thẩm Trạch vô cùng náo nhiệt, xem như là một bữa tiệc yên.

Bạn gái nhỏ của Thẩm Lâm Dã trước kia cũng đến qua, nhưng không có tí mĩ nhìn qua mặt của Thẩm Thận, hôm nay Thẩm Thận vừa vào cửa, cô ấy liền nổi lên hoa tâm, sau khi xoa lên một tiếng, cảm khái nói, "Quá quyến rũ nha."

Mặt của Thẩm Lâm Dã lúc đó liền đen, Thẩm Thận cười cười không nói.

Có điều cô bạn gái nhỏ này cũng là người có tín tín tốt, để Thẩm lão gia tử đến nở gan nở ruột, hai người còn đang ở đó chơi cờ. Thẩm Khoảnh trái lại đang buồn nôn với vị hôn thê của mình trên sô pha, một người bình thường mặt lạnh tanh, nay mặt mày đều là ý cười.

Một mình Thẩm Thận ngồi nghiêng trên ghế mây, cầm lấy điện thoại lật mở

album ảnh. Ảnh chụp chung của anh với Hứa Mạt ít vô cùng, Thẩm Thận không thích chụp ảnh, Hứa Mạt hình như cũng không quá thích, cô chưa từng chủ động nói qua.

Thế là trong điện thoại của Thẩm Thận, thứ có thể tưởng nhớ cũng không nhiều.

Thẩm lão gia tử trắng được một bàn cờ, tâm tính vui vẻ, đến bên cạnh anh ngồi xuống, "Sau này có dự tính gì?"

Thẩm Thận cũng không ngẩng lên, ngữ khí lười biếng, "Một mình hồ đồ ngồi ăn chờ chết thôi."

Thẩm lão gia tử mặt có chút xanh, "Đây là lời nói bậy gì vậy?"

Thẩm Thận nghiêng đầu, nhìn qua, "Ông không phải cũng vừa nói?"

Thẩm lão gia tử hừ ra một tiếng từ trong mũi.

Thím Chu bận xong liền đi đến gần, "Nhi thiếu gia, hôm nay tôi đi chỗ của cậu thu dọn một chút, tiệm giặt quần áo giặt tôi không yên tâm, chán mèn đều là tôi tự tay giúp cậu vò sạch rồi."

Thẩm Thận sững sốt trong nháy mắt, "Gối đầu thím cũng vò?"

Thím Chu cười híp mắt, "Vâng ạ, vài lần trước lúc sáng đi, luôn thấy cậu ôm lấy gối đầu ngủ, mặt chôn cứng ngắc, lần này tôi triệt để giúp cậu giặt một lần, biết cậu yêu sạch sẽ."

Thẩm Thận: "..."

Thím Chu đi rồi, Thẩm lão gia tử mới tiếp tục nói chuyện, "Ông nghe nói trong công ty cháu ký hợp đồng với cô gái đó, vẫn định nâng đỡ cô ta?"

Thẩm Thận lơ đãng, "Ông nghe ai nói?"

Thẩm lão gia tử gõ cây gậy một cái, nói năng khí phách, "Ông không đồng ý!"

Về mặt trêu đùa của Thẩm Thận thu lại, ngữ khí rất nhạt, "Cháu có sự tự đánh giá của mình, lần này ông thật sự đừng quản được không?"

Đối với sự sắp xếp của Hứa Mạt, nội bộ công ty cuối cùng vẫn là làm đủ cân nhắc tổng hợp, mới thái hàn huyên ý kiến của Thẩm Thận.

"Vậy ông vẫn muốn hỏi cháu, lúc này kết hôn! Trong nhà chỉ có cháu không đang hoàng, cũng chưa từng thấy cháu dẫn về một người nào." Bản thân Thẩm lão gia tử cũng không muốn nhắc, nhưng nhìn thấy dáng vẻ cà lơ phật phơ của Thẩm Thận, liền tức không chịu được.

Từ nhỏ đến lớn, chính là tiểu tử thời này luôn muốn phản nghịch ý của ông, mỗi lần đều muốn đối nghịch, làm ngược lại.

Thẩm Thận thật sự nghe đến chán ghét rồi, mỗi lần về nhà đều muốn như thường lệ hỏi, giống như ma chú vậy.

"Tạm thời không muốn, bận sự nghiệp đi." Thẩm Thận ngồi về ghế mây, chân tùy tiện gác lên bên cạnh bàn trà.

Quả nhiên, nhắc tới phương diện này, sắc mặt Thẩm lão gia tử mới hòa hoãn một chút, "Dù sao cô gái đó không được, lại qua một khoảng thời gian, chính là cháu không muốn, ông cũng đem cháu trở về."

Kết hôn sao.

Đây là vấn đề Thẩm Thận chưa từng nghĩ qua.

Từ giờ khắc này, dưới đáy lòng an hiện lên một bóng hình xinh đẹp.

Tầm mắt Thẩm Thận trở lại màn hình điện thoại, đó là ảnh chụp chung anh với Hứa Mạt đang trượt tuyết ở Thụy Sĩ, khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cô chôn trong khăn quàng cổ caro, mặt mày công công.

Tim Thắm Thận bằng chốc này lên, tim đập thình thịch, phập phồng lên xuống, hết cái này đến cái khác, kéo dài không dứt.

Nếu như là với cô cũng không phải không được.

Chương 25

Đêm dần khuya, nữ quyến thấy thời gian muộn rồi nhao nhao rời đi, cả tòa Thấm trách lại hỏi phục sự yên tĩnh.

Trần trọc suy nghĩ vài lần, Thấm Thận không tiếp tục ý nghĩ trên chốc nữa, nhìn lão nhân gia, "Tại sao Thấm Lãm Dã có thể, cháu lại không thể?"

Bạn gái của Thấm Lãm dã cũng không có gia thế hiển hách, nhưng lại bắt ngờ được lão gia tử yêu thích.

Thấm lão gia tử vuốt vuốt râu, "Đó không giống, nó là cháu ngoại, lại nói còn gái nhà người ta thật lòng thật ý thích nó, còn cháu, cô gái kia chủ động nói chia tay, cháu còn bám chặt đi sủng cô ta, ông thấy cháu là bị quý ám!"

Thấm Thận nghe vậy như ong mày, "Cái gì cháu ngoại không cháu ngoại, không phải đều là cháu trai sao, lão gia tử lời này của ông không có đạo lý nha."

Bà nội Thấm cũng qua ngồi, ngữ khí mang theo chút dung túng, "Ai da....Cháu nếu như thật sự thích cũng không có gì không tốt, cháu cái gì cũng không thiếu, chính là nhà thiếu một người đến trị cháu, xem cháu còn hung hăng càn quấy không."

Nói xong bà nhìn Thấm lão gia tử, "Ông suốt ngày như vậy, tôi còn cho rằng cô gái kia quá không tốt, thím Chu đều nói cho tôi rồi, lớn lên xinh đẹp không nói, tính cách cũng tốt khó có được, sao ông lại phản đối chứ?"

Nghe xong lời của bà nội Thấm, giọng của Thấm lão gia tử không còn vang dội nữa, cuối cùng hòa hoãn xuống, "Bà xem nó, người ta coi trọng nó sao, chính nó bị đùa giỡn đến quay vòng vòng."

Thẩm Thận trực tiếp đứng dậy, chọn vài miếng trái cây trên bàn trà đưa cho bà nội Thẩm, lại chọn một miếng nhét vào miệng mình, "Hiện tại công ty là của cháu, ông muốn trời cháu cũng phải xem có khả năng đó không đã."

Mặt Thẩm lão gia tử liền trầm xuống, liền thấy anh đi về phía huyện quan, "Muộn như vậy không ngủ ở đây à? Thím Châu đặc biệt dọn dẹp phòng trước kia cho cháu rồi!"

Thẩm Thận cầm lấy áo khoác mà thím Châu đưa qua, không nhân dịp không chậm mặc lên, "Đây không phải sợ ông ban đêm trời cháu lại sao, cháu không giống ông, lưu manh như vậy."

Thẩm - bị nói là lưu manh - lão gia tử: "..."

Thẩm Thận không để bác Tàn tiến, dự định tự mình lái xe trở về, trước khi đi, bác Tàn tiến lên trước, "Thiếu gia, phần điểm tâm hôm nay tôi để Hứa tiểu thư nhận lấy rồi."

Thẩm Thận nghe xong khở miệng hơi cong lên, vừa muốn nói chút gì, bác Tàn nghiêm túc bổ sung một câu, "Có điều cô ấy nói, lần sau không có ngoại lệ, sau này đều không tiếp tục nhận nữa."

Nụ cười của Thẩm Thận cứng đờ trong nháy mắt, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng, "Biết rồi."

Bác Tàn gật đầu, "Nếu như có yêu cầu, có thể để tôi với thím Châu đi nhiều chút."

Dù sao quen biết ba năm lâu như vậy, tình nghĩa vẫn còn.

Thẩm Thận không hiểu sao có chút phiền, anh đường đường Thẩm nhị thiếu, không dễ dàng theo đuổi một cô gái, cư nhiên muốn để người lớn đánh bài tình cảm.

"...Nói sau đi." Anh không nói tốt cũng không nói không tốt, nhưng cuối cùng

vẫn suy nghĩ một lát, thời khắc trên chốt dừng một chút cũng không phải không được.

Chạy nhanh dọc theo đường núi lò xo, Thẩm Thận mở cửa xe ra, gió biển thổi vào vừa lạnh lẽo lại ẩm ướt, sự phiền não bị thổi bay khá nhiều, nhưng cảm xúc dị thường nào đó trong lòng lại cuộn cuộn bốc lên.

Bây giờ anh ai cũng không muốn gặp, chỉ nhớ đến cô.

Xe chạy vào trung tâm thành phố, cuối cùng quẹo vào một khúc quanh, đi về phía bắc.

Địa chỉ nơi ở mới của Hứa Mạt, Thẩm Thận đã biết được nhưng anh chưa từng đến qua.

Chờ anh phản ứng lại, xe đã lái đến giao lộ con đường đó rồi.

Anh dứt khoát tắt động cơ, để xe chậm rãi trượt qua đó.

Ngay lúc đó vừa vụt sáng lên ngọn đèn màu da cam, mờ nhạt lại âm áp. Làm cho anh nhớ tới lúc trước hai người vui đùa ẩm ỉ ở trong phòng tắm.

Trong căn hộ của anh quanh năm nhiệt độ không thay đổi, trong phòng tắm lại còn thêm đèn sưởi nhà tắm với miếng tăng nhiệt độ, hai người liền ở dưới vòi sen, dưới đèn đang tản ra nhiệt mà triền miên.

Độ cong sống lưng của cô tuyệt đẹp, đường vai thẳng tắp, xương hờ đẹp vô cùng xuất sắc, đến phần eo lại vô cùng nhỏ gọn, đường cong mềm mại, làn da lại trắng nõn giống như sứ, không chỗ nào không hoạt sắc sinh hương.

Cổ họng Thẩm Thận bỗng chốc có chút khô khốc, dứt khoát xuống xe tùy tiện dựa vào thành xe, rút ra điều thuốc.

Hứa Mạt gần đây bận xem kịch bản, trở về ở nhỏ cũng là bật đèn đọc cả đêm, nắm chặt tất cả thời gian rảnh rỗi quen thuộc cuộc sống sau này trong đoàn phim trước.

Cô tắm rửa xong, lau lau tóc liền kéo lệt xệt dép lê chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Lúc đi đến bên cửa sổ đóng rèm, cô theo quán tính liếc nhìn ra bên ngoài một cái, một cái liếc mắt lại làm cho cả người cô sững sờ.

Phụ cận gần đây đều là khu dân cư kiểu cũ, căn cứ theo quy hoạch của thành phố, tạm thời còn chưa dỡ bỏ, tầng lầu cũng không cao.

Từ góc độ của cô có thể nhìn thấy con đường lớn ở dưới lầu, dưới đó đậu một chiếc xe vô cùng huênh hoang, giống như cảm giác mà chủ nhân của nó cho người khác, kiêu ngạo lại phần chần.

Thẩm Thận trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, động tác cầm thuốc trong tay nhất thời dừng lại.

Hai người ngay tại khoảng cách không dài không gần bốn mắt nhìn nhau, tầm mắt giao thoa.

Giống như đã ước định xong, hai người đều không động đậy, đều yên lặng đứng như vậy.

Qua hồi lâu, Hứa Mạt thu mắt, chậm rãi kéo rèm cửa sổ.

Thẩm Thận phúi đi điều thuốc trong tay, nhìn chằm chằm cánh cửa sổ đó, thẳng đến khi ánh đèn tắt ngúm, rơi vào một mảnh tối đen.

Hứa Mạt không biết tâm tính mình là cảm giác gì, nhưng bỗng nhiên liếc mắt nhìn thấy Thẩm Thận dùng chân ở phía dưới, cô vẫn có chút sững sờ.

Xốc lên ở chần, cô nhẹ nhàng ngồi xuống, sau cùng cũng không có phản ứng quá lớn, nhấc tay ấn tắt đèn.

Thế nhưng điện thoại lúc này lại "ong ong" vang lên, màn hình theo đó sáng lên trong nháy mắt.

Hứa Mạt mò qua điện thoại ở bên gối, trượt mở màn hình, một số quen thuộc đột nhiên hiện lên trước mắt.

Gửi qua một tin nhắn....

"Tiểu Mạt, anh muốn theo đuổi em."

"Cậu còn mẹ nó gửi cái này???" Tống Đình cảm thấy một ngụm máu mắc ở trong cuống họng.

Thẩm Thận chau mày, "Không phải cậu nói muốn tôi biểu lộ rõ ràng tâm ý là tốt nhất sao?"

Tuy rằng wechat bị xóa rồi, còn may số điện thoại chưa có bị cô kéo đen.

"VẬY CŨNG KHÔNG PHẢI THỂ NÀY NHA, ĐÂY LÀ LOẠI THỔ NGŨ CẤP ĐỘ CON XOAY NÀO VẬY."

Tống Đình cảm thấy Thẩm Thận vẫn là yên lặng một chút khá tốt, độc thân mới thích hợp với anh.

Nói một câu "Anh sẽ theo đuổi em" cũng tốt hơn so với câu "Anh muốn theo đuổi em" đi.

"Cậu khẳng định phải thổi phồng một chút chứ, cái gì anh chỉ yêu mình em, trong mắt chỉ có em, không có cô gái nào sẽ không thích..." Tống Đình đơn giản đem chút kinh nghiệm lúc trước của bản thân lấy ra, thao thao bất tuyệt.

Thẩm Thận lập tức đánh gãy lời anh ta, sau cùng tự mình khẳng định nói, "Tiểu Mạt sẽ không thích như vậy."

Tống Đình riu rít hai tiếng, "Kỳ thật bây giờ vẫn là *Man Show khá được ưa thích, giống như loại "Show ra rõ ràng" như cậu thoát nhìn là trêu hoa ghẹo nguyệt, không có cảm giác an toàn gì, cậu nhìn Trần Thanh Huy, bạn cùng

phòng lúc trước của Tiểu Mạt chính là đang điên cuồng theo đuổi cậu ta."

*Man Show(闷骚): Thường thì chỉ người bề ngoài lạnh lùng, trầm mặc, nhưng bên trong thì giàu tư tưởng và nội hàm. Đại ý là chỉ người bên ngoài thì một kiểu, bên trong một kiểu, cách nghĩ và cách làm không thống nhất.

Thẩm Thận nhướn mày, "Ồ? Còn có chuyện này?"

Tống Đình làm một lay với anh, "Xin ngài thương xót, tha cho tôi, tôi thật sự dạy không nổi ngài rồi."

Thẩm Thận đập anh một cái, "Tôi vốn cũng không muốn dựa vào cậu."

Anh ngồi về ghế làm việc, "Đại hội thể thao của nhân viên chuẩn bị thế nào rồi?"

"Năm nay tôi không chọn sân trong nước, chọn một nơi rộng lớn, có lợi cho cậu triển khai mưu đồ, cậu phải biết cậu do dự nhiều một phần cách ngày ăn mặn xa một phần."

Thẩm Thận sờ cằm, một bộ dạng giấu kín như bưng.

Hứa Mạt là ở trước ba ngày xuất phát mới được thông báo việc này, Nhất Thiên mỗi năm theo thường lệ đều sẽ có đại hội thể thao nhân viên, lấy việc này để nâng cao sự đoàn kết nhân viên cũng sẽ lựa chọn nghệ sĩ có lịch trình thích hợp tham gia.

Mà một số đoạn quay ngắn trong lúc tiến hành thì sẽ được đăng lên trên mạng cho fan hâm mộ xem. Đại hội thể thao xa hoa mỗi năm một lần, tương đương với Show truyền hình cỡ lớn của mình tính rồi, dù sao giải trí Nhất Thiên có nhiều minh tinh được mọi người chú ý.

Hứa Mạt ở trong bộ phận diễn viên mới cũng chỉ là người có có chút danh tiếng, trong nhóm thực tập sinh không nghĩ ngờ là người có đột hot cao nhất, thế là cô được chọn trúng, thực tập sinh cùng khóa không có bất kỳ dị nghị, nhưng cô ganh tị cũng có hàm mộ.

Dù sao, địa điểm tổ chức năm nay ở nước ngoài, là một hòn đảo nằm ở nam Thái Bình Dương - Fiji.

Càng khởi nói mình tính cùng đi lần này đa số là những nhân vật lão làng, Ảnh đế Trinh Mục Hành, ảnh hậu Thiên Chi những người này liền không nói, Hạ Vân Tinh có độ lưu lượng cao nhất trong nước với Biên Lê bé cưng quốc dân, là những thần tượng hot đến che khuất nửa bầu trời, cũng nổi bật ở trong đó.

Lúc trước Thẩm Thiên Thiệu không tham gia hoạt động như thế này, nhưng mà không biết ai để lộ ra Thẩm tổng của công ty - Thẩm Thịnh cũng tham gia, nhất thời đều nổ banh nòi.

Hứa Mạt tính là tiểu trong suốt ở trong này, nhưng tồn tại đến hợp lý, công ty yêu cầu bơm vào máu mới, luôn muốn bồi dưỡng và đẩy lên ngôi sao mới.

Bởi vì sợ liên quan đến quay phim tháng sau, đoàn đội của cô sớm đã chuẩn bị tốt, người quản lý là Lý Nguyễn sấm rền vang dội, trong nghề cũng là nhân vật *thần thánh danh hạc khởi, rất nhiều lão đại tuyên một điều là cô ấy một tay dẫn dắt.

*Thần thánh danh hạc khởi: ý chỉ danh tiếng tăng lên đột ngột một cách nhanh chóng.

Lần này đi vốn có người quản lý với trợ lý cùng đi, nhưng Lý Nguyễn đột nhiên có việc, đại hội thể thao lần này đối với bên ngoài lại phong kín, sau khi dặn dò cô những hạng mục cần chú ý, liền mặc kệ Hứa Mạt một mình đi, thuận tiện để cô thả lỏng nhiều một chút, liền xem như tận hưởng kỳ nghỉ.

Nghệ nhân với nhân viên của công ty tách ra hai đợt đi, sau khi tập hợp ở sân bay, mọi người mới cũng nhau đến khách sạn.

Một số nhân viên nào đó với những nghệ nhân này cũng ở cạnh có chút quen thuộc rồi, sơ sơ cũng có đề tài nói chuyện. Hứa Mạt cũng không muốn chen vào liền yên lặng đứng ở một bên.

Còn có một tiền bối lớn thân mặt qua hỏi cô, "Không sao đâu, bây giờ còn chưa quay hình, mọi người cùng nhau chơi, em cũng qua đi."

Hứa Mạt gật đầu, lại do dự một phen, cô bây giờ không dám tự do phát huy trước ông kình, nhưng nhiều người không quen như vậy muốn cô đi giao thiệp, còn sẽ có chút nhát gan.

May mà có sự dẫn dắt của tiền bối lớn trong chặng đường đi đến khách sạn Hứa Mạt tốt xấu cũng nói được vài câu.

Trong công ty có nhân viên biết cô, tuy rằng không quá quen thuộc nhưng cũng đều hiều kỳ sáp lại gần tám chuyện, Hứa Mạt hỏi gì đáp nấy, thế là cô một đường cũng không tính nhàm chán.

Bởi vì nhân viên của Nhất Thiên đông đúc, lại mang theo thiết bị quay phim nặng nề, không thể đặt khu biệt thự chằng chịt ở bên biển, liền chuyển đến khách sạn năm sao có bãi cát tư nhân.

Kỳ thật như vậy còn tiết kiệm tiền, khách sạn mọi người ở chính là chi nhánh của tập đoàn Thẩm Thị, chuỗi khách sạn bên biển dưới trướng Hoa Anห์ Đình Thành.

Tiền vào khách sạn, mọi người dồn dập đăng ký lưu trú.

Hứa Mạt không gấp, liền chờ ở sau cùng, suy nghĩ người ít đi lại đi đăng ký phòng cũng không trễ.

Cô vô cùng buồn chán đợi ở đại sảnh, đột nhiên, động tác của mọi người đều dừng lại tự nhiên lách mở một con đường ở chính giữa.

Một thân hình cao lớn từ cửa xoay tròn tiến vào, người đến khóa miệng ngậm cười, một đôi mắt hoa đào câu người thần thái dỗi dằn, nhưng do với bình thường còn muốn sóng nước lay động vài phần, khí thế mang theo gió xuyên qua đám người, đang được giám đốc sảnh khách sạn lễ độ cung kính dẫn đi.

Hứa Mạt đẩy vali hầnh lý, nhìn bóng lưng ánh biển mát trong phạm vi tầm mắt của bản thân, mới cất bước đi đến quầy lễ tân.

Cô là người cuối cùng, phục vụ dùng tiếng trung sứt sẹo nói với cô, phòng sang trọng đã đầy rồi, tỏ ý xin lỗi, chỗ nên miễn phí tháng cấp cho cô lên phòng tổng thống.

Nhân viên ở bên cạnh đều đang cảm thán cô vận khí tốt, có vài người thậm chí nóng lòng muốn thử, biểu đạt muốn đến chỗ cô cọ xát, cảm nhận một chút phòng cao nhất của Hoa An Đình Thành.

Hứa Mạt trong lòng sinh nghi, cũng không biết có phải trùng hợp không, cô theo bản năng nhìn về phương hướng Thẩm Thận vừa đi khỏi.

Thẩm Thận đã được dẫn vào thang máy, cũng nhìn về hướng của cô.

Thấy cô quay đầu nhìn qua, ánh chậm rãi cong khóe miệng, cười lên.

Chương 26

Diện tích của khách sạn này vô cùng lớn, mà phòng cao nhất dàn trải ở cả một tầng, mỗi tầng chỉ có hai phòng tổng thống.

Tầng của Hứa Mạt với người khác không giống nhau, thế là đến cuối cùng chỉ có cô một mình lẻ loi trong thang máy.

Sau khi bước vào hành lang, cô mới phát hiện đối diện phòng mình là một phòng khác.

Trong lòng cô tự suy đoán một phen, cảm thấy khả năng là Thẩm Thuận rất lớn, kết hợp với sự khác thường thời gian gần đây của anh, Hứa Mạt nghĩ đến phương diện này cũng không lạ.

Nếu như....thật sự là anh.

Vậy thì chỉ cần cô có thời gian ở trong phòng liền tuyệt đối không ra ngoài, thành thành thật thật, như vậy dù dao sẽ không gặp phải anh rồi.

Hứa Mạt hít khí thư giãn một lần, nhẹ thở ra một hơi, trực tiếp xếp đồng lên trên giường, chính là đâm đầu bổ nhào lên.

Cô thật không biết Thẩm Thuận nghĩ thế nào.

Hôm đó sau khi xem xong tin nhắn kia, cô hít khí cười lên, ngữ khí như vậy ngoài anh ra không có người khác.

Nhưng nên là dừng lại ở đây thôi.

Cô không muốn có quá nhiều dây dưa với anh.

Thế nhưng sự chung sống gần ba năm lại đây của hai người lại không phải hư vô mù mịt, thật sự tồn tại giống như cô tiện tay liền có thể tái hiện lại ngày hôm qua.

Cắt không đứt để ý vẫn loạn, đạo lý này đều dùng tới cũng nói không rõ.

Có lúc cô thậm chí hoài nghi hành động của bản thân, bằng không tại sao một người kiệt ngạo bất tuân, bừa bãi tùy ý như vậy có thái độ khác thường nói muốn theo đuổi cô.

Anh rõ ràng thoạt nhìn mới là người nên không có chút để ý kia.

Hứa Mạt chôn đầu vào trong đệm chần mềm mại, càng nghĩ càng rối rắm, ngón tay móc lấy chần, xúc cảm trái lại cực tốt.

Không thể không nói, tiêu chuẩn chất lượng của Hoa An Đình Thành vẫn là tuyệt vời trước sau như một, trong chần thậm chí có một mùi bưởi được phơi nắng dưới ánh mặt trời, thoải mái lại ấm áp.

Bản thân Hứa Mạt chỉ có một người, cho cô căn phòng sang trọng như vậy kỳ thật cũng không có tác dụng lớn gì, cô trước nay có một chỗ làm ở là được.

Thế là, sau khi vui đùa ngắn ngủi trên giường xong, cô liền ngồi bên sofa ở trong phòng ngủ, bắt đầu thu dọn vali hành lý của bản thân.

Đại hội thể thao mấy ngày này chủ yếu lấy hạng mục trên bãi cát và trên nước là chính, cô có chuẩn bị tốt áo tắm với kem chống nắng rồi.

Ngay lúc cô sắp muốn thu dọn xong, chuông cửa bị ấn kêu lên, hồi chuông báo động trong lòng Hứa Mạt cũng nhất thời vang lên.

Lúc cô muốn giả vờ không ở, điện thoại trong phòng lại gọi đến, sau khi nhận máy cô mới biết là phục vụ phòng, có khoản chọn đưa cơm.

Nhưng mà cô cũng không có gọi cơm nữa, Hứa Mạt đột nhiên bắt đầu hoài nghi trí nhớ của bản thân.

Nhân viên phục vụ là một tiểu soái ca ngoại quốc, sau khi dùng tiếng phổ thông rõ ràng hỏi một phen, nói, "Đây là đồ ăn Thảm tiên sinh chuẩn bị cho cô, mời tiểu thư chậm rãi dùng."

Nói xong, anh ta di chuyển xe đẩy đồ ăn đến bên cạnh phòng khách, thân sĩ khom lưng lui ra ngoài.

Hứa Mạt thu lại ánh mắt nhìn về xe đẩy đồ ăn, bên trên xếp đầy mười mấy món, mùi vị các quốc gia đều có, rượu vang với rượu trái cây chôn trong đá vụn, miệng bình thủy tinh còn phủ sương trắng một nơ bướm màu hồng phấn, bên cạnh đĩa thức ăn rải rác những cánh hoa hồng diêm lệ, cả bộ hoa hồng đã cắt bỏ gai tùy ý đặt ở một bên.

Một tấm thiệp viết tay màu hồng rêu rao thậm chí có chút quá mức sáng chói vô cùng bắt mắt, Hứa Mạt cầm lên chậm rãi mở ra, nội dung bên trên cũng theo đó lộ ra.

"Dùng cơm vui vẻ. Nhớ ăn nhiều một chút, phần thu hình buổi chiều sẽ rất mệt."

Chữ ký là một chữ "Thận" rồng bay phượng múa.

Hứa Mạt cuối cùng cũng không ăn bao nhiêu, không biết có phải là nguyên nhân do lần này sau khi xuống máy bay lập tức ngồi xe bus hay không, trong lòng cô mơ hồ có chút không thoải mái, có điều may mà trước mắt không có trở ngại lớn gì, cô cũng liền mặc kệ.

Hoạt động thể thao buổi chiều có ghi hình là ở bên biển, trên kịch bản gốc đã viết quy trình cụ thể, đại khái chính là chạy tiếp sức ở bên bờ biển, từng vòng một nối tiếp nhau, độ khó cũng sẽ theo từng cấp tăng lên.

Sau khi Hứa Mạt dọn dẹp xong một phen, liền chuẩn bị xuất phát.

Cô đang muốn đóng cửa lại, phía đối diện giống như lắp đặt máy cảm ứng vậy, cánh cửa màu nâu đậm làm bằng gỗ đào thật cứng theo đó mở ra.

Thẩm Thận không nhanh không chậm từ bên trong bước ra, nâng mắt nhìn cô, dáng vẻ giống như rất kính ngạc khi cô cũng ra ngoài.

Anh thấy cô không có động tác gì, tiếp tục nói, "Cùng đi xuống?"

Hứa Mạt: "..."

Hai người liền một trước một sau đi trong hành lang dài vắng vẻ, cô đi trước, anh theo sau.

Thảm trải sàn hoa mỹ vô cùng mềm mại, đạp lên đi im lặng không tiếng động.

Hai người chính là im lặng như vậy mà đi, Hứa Mạt luôn cảm thấy sau ốt của mình nóng rát, giống như có một tầm mắt rơi lên trên đó, ánh mắt như đuốc, giống như cây đinh ghim trên tường chặt chẽ ghim lên trên ốt cô.

Hôm nay Hứa Mạt mặc một áo phông màu trắng với quần jean ngắn đơn giản, phần eo của áo phông thắt một cái nơ, lộ ra nửa đoạn eo nhỏ nhắn trơn bóng trắng nõn, mặc như vậy vô cùng mát mẻ.

Thẩm Thận đánh giá cô từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt rơi lên sau cổ xinh đẹp của cô.

Nơi đó có hai sợi dây đeo mỏng như lụa kéo dài lên trên, vòng quanh chiếc cổ thiên nga tuyệt đẹp của cô, kết thành một chiếc nơ xinh xắn ở sau ốt, khiến cho người khác mơ mộng liên miên.

Anh vẫn chìm đắm trong cảm xúc của bản thân không thể tự thoát khỏi, liền nghe thấy Hứa Mạt gọi anh một tiếng, "Thẩm tổng, anh còn chưa đi vào sao?"

Tuy rằng ngữ điệu xa cách nhàn nhạt lại khách khí, Thẩm Thận chờ đợi

trong chốc lát vẫn là không tránh khỏi có chút tâm ý viên mãn.

Anh nâng mắt liền nhìn thấy Hứa Mạt không biết khi nào đã tiến vào trong thang máy, tay nhỏ đang giúp anh ấn chặt lấy nút mở cửa.

Trong lòng Thẩm Thận vui vẻ trên mặt lộ ra nụ cười mà Hứa Mạt quen thuộc, kiểu cười vô lại lưỡi biếng nhưng câu người.

Anh bước vào trong, đứng bên cạnh cô, chủ động bắt chuyện, "Cơm trưa ăn no không?"

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Hứa Mạt mắt nhìn phía trước, trong thang máy chỉ có hai người, lúc này cô không nói chuyện, bầu không khí lộ vẻ im lặng ngưng trệ, có chút kỳ quái.

Qua một hồi lâu, liền ngay lúc Thẩm Thận muốn bắt đầu một đề tài mới, anh nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Hứa Mạt vang lên, "Lần sau đừng lãng phí như vậy, em ăn không hết."

Thẩm Thận không đi nghĩ đến ý chính trong lời mà cô muốn biểu đạt, bây giờ cả thể xác và tinh thần anh đều bị hai chữ "lần sau" của Hứa Mạt câu đi.

Lần sau lần sau.

Rất tốt, cũng chính là nói còn có thể có lần sau.

Anh cười lên, cúi người xuống còn muốn nói gì đó, thang máy ngừng ở tầng dưới, người chờ ở bên ngoài đều là nhân viên của Nhất Thiên, bọn họ cũng đang chuẩn bị đi xuống. Lúc này nhìn thấy Thẩm tổng đang đứng ở bên trong, đám người ồn ào nhất thời im lặng như gà.

Hứa Mạt theo bản năng liền chào hỏi với những người đó, Thẩm Thận không muốn trêu chọc phiền phức cho cô, thu lại mặt mày, khéo miệng hơi dương lên trở lại bình thường, liền tự động dựa vào phía sau.

Fiji đích thực là một nơi xinh đẹp, nơi này đảo nhỏ xung quanh dày đặc, biển

xanh rùng rợn, cát vàng sóng vỗ, nơi biển và trời giao nhau ở đằng xa giống như màu nước mực xanh tùy ý vẽ ra một nét thẳng tắp.

Ánh nắng hôm nay vừa vặn, bầu không khí đều lộng ra cảm giác tươi mát hơi sười nắng, là loại lười biếng kia còn mang theo chút nóng nực.

Bởi vì nơi này một đảo chỉ có một khách sạn, mà Nhất Thiên gần như bao lại nơi này, thế là bờ cát tư nhân bên này ngoại trừ bọn họ trái lại cũng không nhìn thấy du khách khác.

Sau khi nhân viên đến đủ, nhóm đạo diễn lại kiểm kê một lần mới chuẩn bị đập *bảng chập chính thức bắt đầu.

*Bảng chập (clapper-board): (trong làm phim) miếng ván mỏng có bản lề đập mạnh vào với nhau để ra hiệu đồng thời cho âm thanh và hình ảnh lúc bắt đầu bấm máy.

Thậm Thận tuy rằng tham gia đại hội thể thao của nhân viên lần này, nhưng lại ngồi một bên dưới dù bãi cát, thoải mái bắt chéo hai chân, chỉ là quan sát cũng không tham gia thi đấu. Mà Tổng Đình không biết lại từ nơi nào chui ra, đứng ở sau lưng Thẩm Thận, đeo một chiếc kính đen khoa trương, so với Thẩm Thận còn hừng hực hơn, trong tay còn bung một ly nước có ga.

Lúc Hứa Mạt đánh giá xung quanh tự nhiên chú ý đến bên đó, tầm mắt đối mặt với Tổng Đình, cách nhau có chút xa nhưng đôi phương lại không nhụt chí thậm chí còn nhiệt liệt làm động tác cổ lên với cô.

Hứa Mạt bắt giác thả lỏng một chút, tuy rằng một chút chuyển biến tốt này chỉ là lướt qua trong thoáng chốc, nhưng không thể không nói, cảm giác khẩn trương hay xuất hiện trước nay của cô dù sao cũng tính tiêu tan một chút.

Bởi vì chạy nhàn nhàn trên bãi biển nóng, có người đề nghị cởi bỏ quần áo dút khoát chỉ mặc áo tắm, một là như vậy thuận tiện, hai là có thể xúc tiến tình cảm. Năm nay lại xuất ngoại không đến một chút kí-chí thích làm sao được.

Nhân viên của Nhất Thiên không thiếu tuấn nam mỹ nữ, tuy rằng không thể so sánh với nghệ nhân, nhưng điều kiện bản thân cũng đều không tệ.

Dù sao đại hội thể thao mỗi năm luôn có thể gom góp được vài đôi tình lữ vừa ý đến. Tự sản tự tiêu, cũng tính là giải quyết chuyện đại sự của nội bộ.

Nhóm đạo diễn sáng khoái đồng ý, Hứa Mạt xem xét xung quanh cũng chuẩn bị cởi áo phông của bản thân, cô sớm đã nghe ngóng qua, mọi người đều mặc áo tắm ở bên trong.

Thế nhưng cô còn chưa bắt đầu liền nghe thấy một giọng nói hàm chứa lệ khí vang lên.

"Sao, đến đây chơi trò so ai mặc áo tắm đẹp hơn cho tôi à? Dù không được cởi." Đôi mắt hoa đào đỏ của Thẩm Thận lúc này tràn đầy không quan tâm, ngữ khí tuy rằng không nhân ái không chậm nhưng ai cũng có thể nghe ra ý trong lời nói của anh.

Nhân viên vừa nãy hưng phấn lên dồn dập ừ xiu, lời lẽ tổng ai dám không nghe, ai dám không theo.

Khúc nhạc đệm này vừa ra, bầu không khí sau đó trở nên khó giải thích, không có loại hưng phấn bùng nổ, thoải mái sập đỉnh như vừa mới bắt đầu nữa, mọi người tuân thủ quy tắc vô cùng thành thật.

Có điều đa số nhân viên là người trẻ tuổi, cũng đều chơi thoải mái, sau khi thi qua vài nhóm, độ khó nâng lên, mọi người lần nữa reo hò.

Lướt qua hình thức hai đội nam nữ lúc trước, lần này là tùy thời phân nhóm, hai người thành một đội, một người công một người khác chạy nhân ái.

Nghệ nhân tự nhiên là theo nhóm nghệ nhân, Hứa Mạt liền được phân đến một vị nam diễn viên, tuổi tác tương đương với cô, nhưng lại là tiền bối đã ra mắt vài năm, độ hot rất lớn, cô cũng có thể phối hợp.

Hai người chào hỏi lẫn nhau, liền chờ ở một bên, nam diễn viên vô cùng hài

hước, nói chuyện khéo léo lại dí dỏm, khó trách là nhân vật của chương trình tạp kỹ, Hứa Mạt liền tiếp bị chọc cười vài lần.

Cô ở bên này cười đến mắt cong cong, Thẩm Thận ở một bên nhìn vậy trong lòng bốc lên ngọn lửa. Cảm giác đắng chát đó lại đến nữa, gắt gao nhéo lấy tim anh không buông.

Còn chưa tới lượt hai người họ, hoặc nói là lần thi đấu này còn chưa bắt đầu liền lại bị cắt ngang.

"Cánh quay lần này đủ rồi, thông cảm mọi người, hôm nay kết thúc sớm." Ngữ khí của Thẩm Thận rất lạnh, trên miệng là nói như vậy nhưng tầm mắt lại gắt gao khóa chặt cô, một lát không di chuyển.

Làm cho nam diễn viên bên cạnh Hứa Mạt chẳng biết tại sao, còn sờ mặt của chính mình.

Bữa tối Hứa Mạt cùng với những nữ nghệ nhân khác tụ thành một bàn bên cạnh bãi cát trong khách sạn, đây là bàn ăn ngoài trời, nhìn về phía xa còn có thể nhìn thấy mặt trời chiều lặng.

Sóng biển xao động, bị ánh chiều tà chiếu đến trong vắt, bầu trời dần dần nhuộm thành màu ráng mây.

Bận rộn cả một ngày, kế tiếp chính là thời gian tất cả mọi người thư giãn, có thể tự do bố trí.

Hứa Mạt đến tối cũng không có khẩu vị gì, chỉ cảm thấy trong bụng có chút cảm giác quặn đau, cô khắc chế một hồi, cảm giác không thoát mái đó lại bộc phát mãnh liệt.

Những người khác đang thảo luận buổi tối đi đến đảo khác tản bộ, Hứa Mạt nói trước một tiếng với bọn họ liền tự mình trở về khách sạn.

Cô có chút ỉu xiu, cảm giác quặn đau từng trận kéo tới, liền giống như có cái kềm không ngừng vặn những khối thịt trong bụng cô, đột ngột đánh vào.

Hứa Mạt dùng mu bàn tay sờ thử mặt mình, cảm nhận được một lớp mỏng mờ hơi lạnh.

Có lẽ là máy lạnh của khách sạn hoạt động quá nhiều, hoặc là cảm giác trầm trọng bụng ràng buộc hành động của cô, cô lật tìm vài lần thẻ phòng nhưng không thể tìm thấy.

Trước lúc cô hôn mê, ý thức và cảm giác cuối cùng là bị một lồng ngực ấm áp ôm lấy, hơi thở che kín bầu trời đều đánh tới, mang theo sự lẩn lẻo trong treo quen thuộc giống như biển xanh sâu thẳm.

Chương 27

Trong lúc Hứa Mạt hôn mê luôn cảm thấy có một đôi tay nhẹ nhàng xoa bóp bụng của mình, lực đạo không nhẹ không nặng làm cho toàn thân cô thoải mái.

Trong một hồi yên tĩnh, lúc cô hôn mê lại ngủ quên mất.

Lần nữa trần trọc tỉnh lại, Hứa Mạt còn có chút lơ mơ, cùng lúc đó cô còn nhìn thấy được người ở trên giường nhỏ mềm mại bên giường lớn là Thẩm Thận.

Cô động đậy thân thể cũng không biết ai đem cô quấn lấy chặt như vậy, muốn đuổi chân ra cũng tốn sức.

Thẩm Thận vốn đang xiêu vẹo trên giường nhỏ, một tay chống sườn mặt chính là như vậy nhìn cô.

Dễ dàng thấy cô tỉnh lại nhàn nhõng chống đứng lên đi qua.

Anh khều tóc cô, nghe không ra là ngữ khí gì, "Tỉnh rồi?"

Hứa Mạt theo bản năng gạt đầu, nâng tay xoa mắt, "Em....sao lại ở đây?"

Tuy nơi cấu tạo căn phòng đại khái không khác mấy, nhưng nơi này đưa mắt nhìn quanh có một số đồ dùng của đàn ông, hiển nhiên không phải phòng của cô.

Trong chần chừ là mùi vị cô từng không thể nào quen thuộc hơn, bao nhiêu lần ôm nhau, bao nhiêu lần triền miên, trong ký ức của cô đều có hơi thở mát lạnh của Thẩm Thận.

Thẩm Thận đem góc chăn vốn bị cô kẹp chặt thả ra, "Kính nguyệt của em đến rồi, sao không biết xin nghỉ với đạo diễn? Là con gái lúc này còn đi xuống biển?"

Ý thức cuối cùng của cô là hôn mê, mà đối với kính nguyệt của bản thân lúc nào đến lại không biết.

Cô ồm ồm, "Em không biết hôm nay đến...."

Hứa Mạt vừa tỉnh lại, ngữ khí nhẹ nhàng, giọng nói còn mang theo chút mềm yếu, cùng với sự lạnh nhạt xa cách đoạn thời gian này hoàn toàn không giống, Thẩm Thận nghe thấy lại vô cùng hưởng thụ.

"Em ngủ bao lâu rồi?" Cô còn có chút lo lắng hành trình tiếp theo.

Thẩm Thận thấy bộ dạng của cô liền biết cô đang nghĩ gì, ánh mắt gần như tức đến cười, "Thiếu em một người cũng không ít, lo cái gì."

Từ lúc dàn xếp xong chỗ cô, anh liền nhắn tin cho đạo diễn, sân bãi sau này có liên quan tới nước đều đổi thành bãi cát.

Quay hình không sai biệt lắm liền được rồi, xem như chỗ nhân viên của Nhất Thiên nghỉ lễ sớm. Có điều cuối cùng là nhà tư bản, những thứ này ở ngày cuối tuần sau này đều sẽ được đòi lại toàn bộ.

Thẩm Thận gọi bác sĩ gia đình đang chờ ở bên cạnh, "Lại giúp cô ấy xem thử."

Bác sĩ là người Hoa mà Thẩm Thận đặc biệt tìm đến, có mở một phòng khám tư nhân có tiếng tăm không nhỏ ở trong khu thành phố Fiji, trước khi đi còn dặn dò gì đó bên tai Thẩm Thận, mới mang theo trợ lý lùi ra ngoài.

Hứa Mạt cảm thấy bản thân đã đỡ hơn rất nhiều, liền chống eo muốn ngồi dậy,

Thẩm Thận luôn trầm mặt, không quá nhiều lời, thấy cô ngọ ngọay liền nhét một cái gói vào sau lưng cô để cô dựa vào.

"Thời gian trước...." Thẩm Thận ngập ngừng, cuối cùng không nói hai chữ chia tay ra, "Sau khi được thịn ngừng rồi, anh để bác Tần lại đưa cho em, có phải lại không ăn?"

Chữ "lại" này dùng vô cùng khéo léo, trước kia Hứa Mạt đã không thích ăn cái này, cực khổ trong cuộc sống cô ăn nhiều rồi, thế nhưng loại cháo vô cùng đắng chát đó gần như đã là thành thuốc bắc bản thặng cấp, cô thật sự không thích.

Cuối cùng là tính khí con gái, luôn thích chút ngọt, thế nhưng Thẩm Thận không cho cô ăn kẹo sau khi dùng thuốc, nói như vậy hiệu quả không tốt.

Hứa Mạt nghe thấy lời Thẩm Thận, trong lòng không hiểu sao chột dạ, nhưng cô có cân nhắc của chính mình, lại cảm thấy bây giờ không cần nghe lời Thẩm Thận, trực tiếp phản bác lại, "Không ăn cũng không có vấn đề."

Thẩm Thận thuận thế ngồi bên người cô, "Em cũng bao lâu không đau rồi, lần này tái phát cũng nói không sao?"

Lời Thẩm Thận đích thật không sai, lúc đầu bởi vì thân thể cô thien về thể hàn, lúc kinh nguyệt đến luôn đau đến gần như ngất xỉu, đôi bàn chân luôn lạnh lẽo, trong mùa hạ nóng bức cũng sẽ như vậy.

Hứa Mạt cắn môi, di chuyển tầm mắt, "...Anh tránh ra đi, em muốn trở về."

Thẩm Thận thấy cô như vậy, cúi người xuống, hai tay chống xuống hai bên người Hứa Mạt, nhốt thân thể mềm mại nhỏ nhỏ của cô vào trong ngực, "Em uống thuốc ăn liền tránh ra."

Cô trong nháy mắt bị động tác của anh dọa không nhẹ, thủ chống cự nhưng cũng biết anh trước nay đều là không đạt được mục đích không bỏ qua, chỉ là nhân mạnh, "Anh và em bây giờ không có bất kỳ quan hệ gì rồi....Em muốn trở về."

Thẩm Thận chỉ nhướng mày, "Cho nên cái này cùng với việc em uống thuốc có quan hệ?"

Thánh buông thìa cho cô, chống thân mình lên, ngón tay như ngọc lật mở hộp thuốc, từ bên trong moi ra một viên thuốc, sau đó lại bung đến một chén thuốc xinh xắn.

Chén không nhỏ, thể như nước thuốc bên trong chén đen sì, lờ mờ nổi lên mùi vị đắng chát.

Hứa Mạt liếc nhìn vị thuốc đó một cái, không biết tại sao đều tới bờ Thái Bình Dương rồi, Thẩm Thận còn có thể lấy ra được thứ này.

Thẩm Thận đơn giản giải thích, "Sợ em mấy ngày này còn đau, thuốc tây hiệu lực nhàn nhạt, em lại uống một chén thuốc bắc, điều hòa một lát."

Bác sĩ vừa nãy có hỏi Hứa Mạt đã ăn gì, Thẩm Thận tự cảm thấy bản thân cũng có trách nhiệm, cơm trưa ăn anh dặn dò không những là thức ăn có tính hàn còn có rượu ngâm đá.

Hứa Mạt nhìn chằm chằm tay anh hồi lâu, sau một hồi cuối cùng im lặng cầm qua, trong lòng nghĩ cả đời này cũng không muốn nói chuyện với anh nữa!

Chờ đến khi cô nhắm chặt hai mắt lại, lấy tinh thần đem chén thuốc uống hết, trong lòng còn mang theo chút giận dữ.

Trong miệng rất đắng, muốn mạng là cảm giác dự vị đó không ngừng phóng đại loại đắng chát đó. Chân mày Hứa Mạt gắt gao chau lại.

Thẩm Thận thấy dáng vẻ tức giận của cô, trong lòng lại vô cùng vui vẻ, anh cười lên, theo đó gọi cô một câu, "Tiểu Mạt."

Âm cuối rất kìm nén lại mang theo chút ý vị quyền uy.

Dung mạo ánh tuấn của Thẩm Thận lại huênh hoang, đèn tường trước giường chiếu sáng sâu sắc đường nét nửa bên mặt của anh, ánh chạm rãỉ duỗi ra lòng bàn tay về phía cô, ngữ khí dịu dàng hiềm thấy, "Đừng giận nữa, chớ."

Hứa Mạt rũ mắt nhìn lòng bàn tay anh, có một viên kẹo yên tĩnh nằm đó.

Vỏ ngoài hồng nhạt, bên trên vẽ lên hình trái dâu tây, ồ....thoạt nhìn cũng rất ngọt.

-

Hứa Mạt gần như được Thẩm Thận hộ tống trở về phòng của bản thân.

Tuy rằng thành công làm được không nói chuyện với anh, nhưng cô vẫn là không có chút cốt khí, động tác nhanh chóng giựt lấy viên kẹo đó từ trong tay Thẩm Thận.

Dù sao loại vị đắng chát đó là khắc tinh trời sinh của cô.

Có kẹo dâu tây giảm xóc, vị thuốc trong miệng cô nhạt đi không ít.

Đứng ở cửa phòng mình, nhìn người đàn ông đứng ở một bên còn không đi, Hứa Mạt cuối cùng nhìn không được, cô nâng mắt lên, "Thẩm Thận, anh thật sự không cần như vậy, em cũng chịu không được, nếu như có thể, chúng ta có thể làm bạn."

Thẩm Thận nghe lời này liền nhìn cô chằm chằm, đôi mắt đen sâu thẳm, bên trong sự u ám mờ bùng lên ngọn lửa ngầm.

Thứ anh muốn không phải là bạn bè.

Thẩm Thận nhìn cô, "Bạn cũng có thể nha, có điều anh muốn.....là bạn trai."

Anh cố ý kéo dài ngữ điệu, ngữ khí không nhanh không chậm.

Trên hành lang chỉ có hai người đứng đối diện nhau, anh theo đó lại bỏ sung, "Anh sẽ không can thiệp quá nhiều đến cuộc sống của em, em đợi, anh theo đuổi, được không?"

Hứa Mạt sững sốt một hồi, nghe thấy giọng nói du dương của Thẩm Thận lại vang lên, "Em ghét anh sao?"

Lần này Hứa Mạt lắc đầu không có chút do dự.

Thẩm Thận nhướn mày, giọng nói dè xuống cực thấp, "Vậy không phải được rồi? Tiểu bảo bối, em dù sao cũng cho anh một cơ hội, hả?"

Không kịp phòng bị nghe thấy anh nói ra ba chữ đó, mặt Hứa Mạt cuống quýt có chút nóng lên.

Thế nhưng chờ đến khi cô thấy chiếc túi ở trong tay Thẩm Thận, ý nóng trên mặt gần như muốn bốc cháy.

Thẩm Thận thấy tầm mắt cô rơi lên bên trên, đưa cho cô, "Đây là để khách sạn hỗ trợ chuẩn bị."

Nhận lấy túi lớn vật dụng vệ sinh đó, Hứa Mạt nói một tiếng cảm ơn, sau đó cuối cùng hỏi ra vấn đề trong lòng mình nghi hoặc đã lâu, "Anh....cái đó của em là anh thay giúp sao..."

Lúc cô tỉnh lại liền cảm nhận được cảm giác của sợi bông, găt gao dán chặt lấy, vô cùng thoải mái.

Thẩm Thận cười xấu xa, "Em nói xem?"

Hứa Mạt nắm chặt lấy chiếc túi to, lưu lại cho Thẩm Thận một bóng lưng có hơi cương cứng.

"Đặc biệt tìm nữ phục vụ giúp em, xấu hổ cái gì?" Thẩm Thận ngừng lại, tốc độ nói chậm lại, giống như nhớ tới cái gì, "Anh trái lại muốn giúp em, chỉ có điều..."

Chỉ có điều anh cũng chưa từng làm qua thứ đồ chơi này, Thẩm nhị thiếu tay chân luống cuống một hồi, cuối cùng mới trút một hơi.

Anh nói một nửa kịp thời dừng lại, bởi vì bóng lưng Hứa Mạt thậm chí bốc lên một chút oán niệm rồi.

Mà Thẩm Thận lại rõ ràng cảm nhận được tâm tình buông lỏng của Hứa Mạt, lúc này toàn thân trên dưới đều kêu gào vui sướng.

Sau khi Hứa Mạt đáp ứng một câu "Em mới không có", nặng nề đóng cửa lại.

Thẩm Thận nhận lấy lệnh đuổi khách cũng không buồn phàn, ngóng nhìn cánh cửa gỗ đó một hồi mới chậm rãi bước thông thả trở về.

-

Hai ngày sau đó, quay nhìn đều là những hạng mục nhẹ nhàng, và lại đều là ở trên bãi cát hoặc trong quảng trường, không bao lâu liền kết thúc.

Nhóm đạo diễn tay to vừa vung lên, nói thẳng sau đó chính là xem như kỳ nghỉ rồi, một đám người vui mừng hớn hờ, ồn ào kết bạn ra ngoài dạo chơi.

Ở trong Nhất Thiên lâu như vậy, mọi người cũng đều là yêu tình, lần đại hội thể thao nhân viên này thời gian ngắn như vậy, trở lại chắc chắn phải tăng ca bù trở lại, như vậy còn không bằng hưởng thụ một chút.

Hứa Mạt cũng không đi chơi đâu cả, chỉ đi đến tiệm quà lưu niệm chọn một ít đặc sản với quà cho bạn bè và người thân, mua đồ vật làm bằng gỗ với một ít kẹo dừa khô.

Khách sạn Hoa An Đình Thành này mà Nhất Thiên ở nằm ở một hòn đảo nhỏ.

Trên đảo ngoài khách sạn, những kiến trúc khác gần như không thấy bóng dáng, phụ cận có một nhà thờ nhỏ, là loại mở cửa cũng không phải quá lớn,

để cho du khách sử dụng chụp hình.

Trời dần tối lại, bên trong nhà thờ đốt những cây nến, vô cùng lãng mạn.

Hứa Mạt vô cùng buồn chán, sau khi đi một vòng, lách đến tòa nhà phía bên sau nhà thờ, nơi này treo một dàn hoa, bên trên còn rũ xuống ghế treo mây.

Có điều bây giờ bên trong ghế treo mây nhìn như có một đôi tình lữ đang làm ổ bên trong.

"Bảo bảo, nhớ anh à?" Giọng nói của người đàn ông lười biếng tản mạn, vừa nghe thấy vô cùng quen thuộc.

Đây là ngữ khí mà Thẩm Thận thường dùng, thờ ơ, tùy ý lại tùy hứng.

Còn chưa đợi Hứa Mạt nghĩ kỹ, giọng nói thanh tú của con gái vang lên, có chút thở dốc, "Này! Làm gì hôn ác như vậy chứ! Hôn môi quá đau rồi...."

Người đàn ông cười nhẹ, "Chỉ lát nữa trở lại khách sạn còn càng ác hơn."

Cô gái giống như dựng lông lên, từng câu từng chữ, "Hạ! Vân! Tình!"

Nghe được cái tên này, trong đầu Hứa Mạt có chút chết máy. Đây không phải vị hot đến xuyên nửa bầu trời kia sao....?

Anh ta nổi tiếng không gần nữ sắc, thật sự không ngờ tới nha.

Giọng nói của cô gái cũng rất quen thuộc, hôm qua Hứa Mạt còn cùng với cô ấy cùng ngồi ăn cơm tối với nhau.

Hứa Mạt lùi lại phía sau, muốn cho hai người họ chừa chút không gian, còn chưa đi được vài bước, sau lưng lại bị chặn bởi một khối cơ thể ấm áp.

Hơi thở nóng bỏng liền phả vào bên tai của Hứa Mạt, cào người mềm nhũn, vành tai phía sau của cô cho đến bên gáy, mang theo sự tê dại như dòng điện.

Sau đó cô nghe thấy âm thanh mang theo nụ cười của Thẩm Thận, "Trón ở đây lên nghe góc tường người khác?"

Chương 28

Hứa Mạt nhẹ hô một tiếng liền bị Thẩm Thận ôm lại sát góc tường.

Anh nhẹ nhàng che miệng cô lại, làm động tác "suyt", ánh mắt ám chỉ vô cùng rõ ràng.

Hứa Mạt vì không kinh động đến đôi dã uyên ương đó cũng liền thuận theo không tiếp tục dây dưa.

Hai người bây giờ là tư thế mặt đối mặt, mượn ánh trăng sáng rực, Hứa Mạt có thể thấy nhà thờ phía sau lưng Thẩm Thận, chiếc giá chữ thập đứng sừng sững trên đỉnh liền treo ở trên đầu anh.

Bầu trời hiện ra màu xanh như mực, giá chữ thập giống như mạ một tầng sơn nước, đen mun trơn nhẵn.

Thẩm Thận liền như vậy luôn cúi đầu nhìn cô, thấy cô như đi vào cõi tiên, một bộ dạng lơ đãng, anh liền thông dong dựa sát vào.

Chờ đến chớp mũi anh đều sắp chọc đến má của cô rồi, Hứa Mạt mới phản ứng lại, cô dùng hai tay nhẹ nhàng chống lên bả vai anh, nghiêng mặt không đổi diện tầm mắt của anh nữa, "Anh....Anh làm gì vậy..."

Giọng Thẩm Thận ép xuống cực thấp, gợi cảm muốn mạng, "Anh đến làm gì..."

Cả người anh gần như phủ lên cô, "Đến làm bạn với bạn nhỏ nhà."

Hứa Mạt trên mặt bất động như núi, chặn tay anh lại, đi xuống phía dưới vài tấc gắt gao véo anh một cái.

Thẩm Thận kêu lên một tiếng đau đớn, nhin một chút không đau không ngứa ngay bên hông đó, nói đến cũng thật kỳ lạ, có lẽ hai người quá lâu không có tiếp xúc thân mật rồi, vừa nãy cô chạm anh một cái đó, trong ngực anh lập tức tê dại một hồi, giống như có dòng điện chạy qua.

Trong lòng thầm mắng một tiếng, Thẩm Thận bình phục tính toán vừa nãy ở trong đầu, nói với cô, "Em thật muốn xem người khác đánh giáp lá cà tại hiện trường hả?"

Cái gì đánh giáp lá cà?

Hứa Mạt phí sức một hồi mới biết anh đang nói cái gì, lập tức tức giận trừng anh một cái.

Rõ ràng là đang hôn nhau, lại bị anh không có ý tốt miêu tả thành như vậy.

Thẩm Thận thu mắt nhìn cô, khóe miệng xấu xa cong lên, "Anh trai đây là đang bảo vệ em, nếu như bị bọn họ bắt được, hình tượng còn muốn hay không?"

Hứa Mạt cố gắng nhẹ ngữ điệu, "Em lại không phải cố ý muốn đi đến đây."

Thẩm Thận cúi người xuống, "Vậy anh cũng không cố ý đi đến đây."

Hứa Mạt im lặng một hồi, "Bọn họ đi chưa..."

Thẩm Thận thờ liếc nhìn bên ngoài, ghé treo bên ngoài đã không có người, anh xoay đầu lại, ngữ khí rất nghiêm túc, "Còn ở, lại chờ một lát."

Hứa Mạt cũng muốn thò đầu nhỏ ra xem, bị Thẩm Thận ấn xuống, dè xuống dưới.

Ngừng một chút, Thẩm Thận lại nói, "Thiều nhi không thích hợp, đề nghị không nên xem."

Hứa Mạt oán thăm lên, tuy rằng đêm không trăng không sao nhưng hai vị mình tình cũng quá to gan rồi. Gặp người biết chuyện bị chụp lại chẳng phải lại mất nhiều hơn mất sao.

Thẩm Thận nhìn chằm chằm ánh mắt cô càng ngày càng nóng rực, Hứa Mạt chống đỡ không nổi, dứt khoát dời chủ đề, "Anh.....nghệ nhân trong công ty yêu đương, anh cho phép sao?"

Thẩm Thận không chút để ý "ừm" một tiếng, sau đó cười lên, "Chỉ có em được phép."

Trong công ty rõ ràng công khai lệnh cấm yêu đương, nhưng cuối cùng cũng có kỳ hạn thời gian, chỉ cần làm không quá mức, anh cũng liền mắt nhắm mắt mở cho qua.

Có điều cô không giống.

Anh cho phép cô ở nơi anh có thể che chở mà làm càn.

Hứa Mạt lại chờ một hồi, nói, "Thẩm tổng, chúng ta ở nơi này mỗi người một ngã đi, bị người khác nhìn thấy chúng ta như vậy sẽ dẫn đến hiểu lầm."

Thẩm Thận chỉ ước như vậy, tiếp tục chọc cô, "Lời của em anh nghe không quá rõ ràng, hiểu lầm cái gì nha, em nói rõ chút đi."

Hứa Mạt dùng đầu ngón chân dẫm anh một cái, cho dù là như vậy anh cũng không có vẻ giận dữ gì.

Cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, "Thẩm Thận, theo đuổi con gái không phải theo đuổi như vậy đâu."

Thẩm Thận nghe vậy sững sờ, nhân sơ hở này, Hứa Mạt nhẹ nhàng gạt cánh tay anh một cái, nhấc chân chạy đi.

Anh còn duy trì động tác vừa nãy, lúc Hứa Mạt xoay người, đuôi tóc nhẹ nhàng lướt qua sườn mặt anh, cổ chút ngứa ngứa.

Thẩm Thận nghĩ một hồi, có chút dáng vẻ ngốc nghếch, đứng ở chỗ cũ rất lâu. Cuối cùng anh sờ sờ mặt mình, cười lên.

Tổng Đình từ bên cạnh lộ nửa cái đầu ra, cổ nén khó chịu, toàn thân trên dưới đều viết hai chữ kháng cự, "Chắc chắc, cậu xem cậu cười đáng khinh như vậy."

Trước đó Tổng Đình bị Thẩm Thận gọi ra ngoài liền rất không thoải mái, quần cộc hoa của anh ta còn chưa giặt, cô nàng tóc vàng còn chưa ôm được.

Cũng không biết Thẩm Thận từ cửa sổ sát sát thấy được cái gì, liền tóm anh ta đến nơi này, cuối cùng Thẩm Thận trực tiếp hất tay một cái, anh ta suýt nữa bị hất bay luôn.

Thế nhưng bây giờ, Tổng Đình đang thành thật nghe lên ở góc tường khắc chế kích động của bản thân!

Anh ta vỗ mạnh lên vai Thẩm Thận, "Đã nói là tăng lương không thể quên nha người anh em! Tăng gấp đôi!"

Thẩm Thận nhìn nữa liếc anh ta một cái, "Không thiếu của cậu đâu."

Tổng Đình nắm chặt nắm đấm nhỏ, "Tôi chính là thích người đàn ông giàu có phóng khoáng!"

Thẩm Thận sửa lại tay áo của bản thân, thấy được dáng vẻ tâm tình rất không tệ, nhớ tới lời vừa nãy Hứa Mạt nói, hỏi Tổng Đình, "Cậu nói xem, cách tôi theo đuổi con gái làm sao nào?"

Tổng Đình nhìn "kim chủ" của chính mình, thử vỗ mông ngựa, "Phát triển trong ổn định, trong phát triển.....mang theo chút bề ngoài?"

Thẩm Thận lặp lại nghiến ngậm chữ này, "Bề ngoài?"

Tống Đình cảm thấy bản thân liền giống như quay phim hoạt hình, sống động như hí kịch không nói, còn phải đỡ cái tổ tông, "Kỳ thật lấy ra thành ý luôn không tệ."

Nói xong anh ta dựa vào gốc cây phía sau, tầm mắt lướt đến giá chữ thập trên nhà thờ, ngữ khí hiềm thấy mang theo chút buồn bã, "Tôi chính là mồm miệng quá lỗ, người khác luôn cho rằng tôi đang nói giỡn."

Ngữ khí của anh ta nghiêm túc hẳn, "Cậu còn có hy vọng, đừng từ bỏ nha."

Nói xong anh ta tự cười lên, "Cậu hạn phúc nhiều hơn tôi rồi."

Thẩm Thận nhướng mày, "Đây không phải là chuyện đương nhiên sao?"

Tống Đình trong nháy mắt liền không nghiêm chính không được, "...Chết tiệt."

-

Hành trình ở lại Fiji tổng cộng cũng có vài ngày, thời gian nháy mắt trôi qua.

Sau khi Hứa Mạt về nước liền ngựa không ngừng vó chuẩn bị vào đoàn phim, đây là bộ phim thần tượng đầu tiên của cô, cũng chính là phim thần xuân trên mạng khá lớn mà sắp tới Nhất Thiên chuẩn bị ra mắt. Không chỉ bản thân cô, người quản lý cũng vô cùng xem trọng cơ hội lần này.

Kế tiếp cô cũng giống như Ưng Thư Nguyệt, muốn sống trong đoàn phim.

Trong thời gian quay phim, weibo của cô bởi vì nguyên nhân bộ phim này đang tuyên truyền công khai cũng muốn tiến hành chứng thực tên thật.

Hứa Mạt không những muốn chứng thực weibo của chính mình cũng muốn phối hợp nhóm đạo diễn tiến hành tuyên truyền hậu kỳ với các loại tương tác.

Lúc chứng thực cô cần theo dõi bạn bè để được giúp đỡ, ba cái trong đó có một cái chính là tài khoản chính của giải trí Nhất Thiên.

Fans hâm mộ phía dưới weibo của cô thấy vậy dồn dập rút lui có trật tự, đều để cô lần nữa gửi xin chứng thực, đúng phải tài khoản của Nhất Thiên cũng tương đương bị xem nhẹ.

Hứa Mạt không hiểu những thứ công công queo queo bên trong liền lên mạng bắt tay tìm hiểu.

Khiến người kinh ngạc là lượng chủ đề không có bất luận một chút độ hot này cũng vô cùng cao.

Vài nhóm fan không cùng nghề nhân tụ lại với nhau, lên án Nhất Thiên mặc kệ không hỏi, công ty lớn thì làm sao, quá lạnh nhạt dẫn đến công phần.

Loại chứng thực weibo này, tài khoản của Nhất Thiên chưa từng để ý tới. Theo lý mà nói, bình thường độ sôi nổi cũng khá cao, chuyện thuận tay chia sẻ ngay cả việc này nhưng cũng không cần bàn bạc.

Đối với bọn họ mà nói, chuyện không liên quan đến nội bộ công ty hoặc việc không liên quan đến tuyên truyền tác phẩm của nghệ nhân nhà mình, đều sẽ không quan tâm.

Hứa Mạt nhìn weibo chứng thực của bản thân, kỳ thật hai nghệ nhân khác cùng công ty đều đã nhiệt tình chuyển tiếp giúp đỡ chứng thực rồi, riêng chỉ một tài khoản chậm chạp không có động tĩnh.

Có điều phiền phức một chút, Hứa Mạt đang chuẩn bị xóa bỏ tin đó, trên màn hình điện thoại nháy ra một tin chuyển tiếp đã theo dõi.

Là tài khoản Nhất Thiên, không có ảnh kèm theo chỉ có hai chữ ít ỏi, "Chứng thực."

Bình luận bên trên trong nháy mắt húng lẩy đầu gió, không ngừng nổi lên, cả hiện trường bùng nổ mạnh.

"Tôi....tôi đây là sống lâu quá nên thấy được chuyện này sao?"

"Má ơi, Hứa Mạt là người đầu tiên trong lịch sử nha."

"Phương cách đột nhiên thay đổi tôi rất không quen nha."

"Có thể hy vọng đây là một loại chuyển biến không, sau này bảo bối của chúng ta cũng xin anh chăm sóc rồi!"

"Cũng quá không công bằng rồi đi! Anh để của chúng ta kiếm cho các người bao nhiêu tiền nha, lúc trước cũng không có đãi ngộ này."

"Hứa Mạt mới đưa lên này thật sự đủ loại may mắn nha, đây là người mẫu kình doanh của đầu năm?"

"Ồi ôi woa woa quá tuyệt nha, Hoa Nhài nhỏ người trong sáng giọng ngọt ngào nghe ngóng một chút, hôm nay cũng là ngày thổi tung tiểu Mạt nhà tôi!"

"Ừa.....mọi người phát hiện không, người dùng vạn năm không đổi cũng thay đổi rồi!"

Tin tức báo mới nhất đó trong nháy mắt được nâng lên top bình luận.

Hứa Mạt nhìn giao diện điện thoại, bên trên hiện rõ đã chứng thực hoàn tất, công ty quản lý của cô là Nhất Thiên.

Một tin nhắn cũng trong lúc này đột nhiên nháy ra, "Chứng thực hoàn tất, có phải nên đến lượt wechat của anh rồi không, trao đổi ngang giá kiss ~"

Hứa Mạt nhìn chằm chằm vào chữ cuối cùng trong tin nhắn, xác định là "kiss" không sai, suýt nữa cười lên.

Gì vậy chứ.

Thẩm Thận thật quá quê mùa.

Tầng cao nhất Nhất Thiên, Thẩm Thận cũng nhìn chòng chọc vào màn hình, hiềm thấy khẩn trương.

Chờ một hồi lâu, anh không hiểu sao bắt đầu không kiên nhẫn, nghi ngờ nhìn Tống Đình, "Sao có loại cảm giác không rõ, nếu như bị tôi phát hiện cậu đang chơi tôi, Trần Thanh Huy sẽ toàn quyền nhận lấy tiền lương của cậu."

Tống Đình đẩy mắt kính trên sống mũi, tràn đầy tự tin, "Ngữ khí man trá mới sẽ làm con gái thích, bọn họ sẽ mềm lòng!"

Anh ta vừa mới dứt lời, điện thoại trong tay Thẩm Thận vang lên một tiếng nhắc nhở có tin nhắn.

Thẩm Thận tiến lên trước xem, Hứa Mạt trả lời vô cùng ngắn gọn, "Mới không cần."

Lúc này sắc mặt của Thẩm Thận biến đổi đa dạng, đều có thể đi phờng nhuộm rồi, cuối cùng biến thành màu đen.

Tống Đình giải đầu, có chút tay chân luống cuống, chạy trời chết, "Ai da ai da, ngài nói chuyện đang hoàng, đừng động cái tay quý giá của ngài!"

Thủ thập xong Tống Đình, Thẩm Thận ưu nhã, động tác chậm rãi kéo kéo cà vạt của bản thân.

Anh vớt điện thoại ở trên bàn, chọc chọc vài cái.

Mạng internet ngày hôm đó lại bùng nổ.

Đều nói giang sơn đổi chủ dẫn đến chiến sự, lần này Nhất Thiên Thẩm Thanh Thiệu thoái vị nhưng gây ra chấn động không nhỏ, mọi người đều đối với vị Thẩm nhị thiếu tân nhiệm đẹp trai lại nhiều tiền trong truyền thuyết này vô cùng hiếu kỳ.

Trọng điểm là vị nhị thiếu này còn đang hoàng mở weibo.

Toàn bộ nguyên nhân trách nhiệm đến từ một tin gốc mà tài khoản chính thức của Nhất Thiên đăng, cái này so với tin chuyển tiếp trước đó càng làm người ta phân khích, bầu không khí đều tràn ngập mùi vị bất quái.

Hứa Mạt biết được chuyện sau đó còn là vì fans hâm mộ phía dưới weibo của bản thân, cũng có không ít tin nhắn riêng gửi đến, dồn dập gào thét cô được sung ái lần hai rồi.

Hứa Mạt lúc rảnh rỗi cũng là người thích bất quái, cô kéo dài thời gian bùng nổ hot search rồi, hiếm kỳ ấn vào.

Dẫn đầu đập vào mắt liền là một nội dung như vậy, "Chúng thực tên thật.
@Thẩm Thận @Hứa Mạt."

Chương 29

"Thích không?" Thẩm Thận khàn giọng hỏi.

Trong phòng một mảng ấm áp, khuôn mặt trắng nõn óng ánh của Hứa Mạt hơi ửng đỏ, đôi mắt ngậm nước, hơi thở như hoa lan.

Ngay sau đó, cô mềm mại đáp một tiếng, "Ừm...."

Cánh tay bóng loáng như sứ vòng qua, gắt gao dựa vào anh.

Trong đầu của Thẩm Thận cộng dây cung tên là lý trí "pằng" một tiếng dứt đôi, gần như đỏ mắt mà quấn chặt lấy anh.

Anh vừa muốn làm sâu thêm động tác liền bị một trận âm thanh ồn ào làm cho tỉnh.

Thẩm Thận mở mắt ra, phát hiện bản thân đang một mình nằm trên chiếc giường lớn trong căn hộ.

Anh theo bản năng lật mở chăn, tỉ mỉ quan sát một phen, mới thở ra một hơi dài.

Ai có thể nghĩ tới, Thẩm nhị thiếu luôn không ủy khuất bản thân cứ nhiên mơ thấy loại giấc mơ....gì đó.

Còn là mộng xuân có nội dung không thể miêu tả.

Âm thanh ồn ào vẫn đang tiếp tục, Thẩm Thận ngủ không ngon, lần nữa nằm trở về, nhắm đôi mắt lại, nâng giọng hỏi, "Ai?"

Âm thanh nhất thời ngừng lại, qua một hồi lâu cửa phòng của Thẩm Thận nhẹ nhàng bị đẩy mở, "Nhị thiếu gia, cậu tỉnh rồi?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Thẩm Thận lười biếng đáp một tiếng, mắt cũng không mở ra, liền nằm như vậy hỏi, "Đang làm gì vậy, ồn quá."

Thím Châu cười hép mắt, đi vào trong, nói, "Đây không phải thấy cậu cuối tuần hiếm khi nghỉ ngơi, đến làm cơm cho cậu sao?"

Nói xong bà ấy bắt đầu lải nhải, "Ai da không phải tôi nói, tấm thảm này của cậu đều xếp mấy tầng bụi rồi nha? Tôi liền lấy máy hút bụi mà tôi mới mua trên mạng đi hút bụi cho cậu."

Thẩm Thận lúc trước trên đất nhiều một cọng tóc cũng không vui, gần đây những thứ này đều vút ở một bên, một chút cũng không có thái độ vạch lá tìm sâu như lúc trước nữa.

Thẩm Thận vẫn nằm đó, không trả lời, trên đầu bởi vì tư thế ngủ không thích đáng mà có vài cọng tóc ngổ dưng đứng lên, vô cùng dễ thấy trong chăn nệm.

Thím Châu lời nói thắm thía, "Sáng nay lúc tôi đến thì thấy cậu ở đó hư hư ha ha, ôm lấy chăn không buông tay, lớn như vậy còn giống như con nít."

Thẩm Thận đang nhắm mắt lập tức tỉnh táo tỉnh thần: "...."

"Ồi, phu nhân không ở bên cạnh, có nhà cậu cũng không về ở, cô gái mình thích cũng không có, lòng này của thím Châu nghĩ vậy mà đau lòng." Thím Châu càng nói càng hăng hái, ngữ khí có chút bị thương.

Thẩm Thận đột nhiên bắt đầu hoài nghi bản thân có phải thật sự thảm như vậy hay không.

Anh bắt đắc dĩ mở miệng, "Thím Châu, mới sáng sớm thím làm gì..."

Lời của Thẩm Thận còn chưa nói xong liền nghe thấy giọng vui vẻ của thím

Chú truyền tới, "Ai da nghĩ ra hôm nay nấu canh gì rồi, bây giờ liền đi nấu ngay, hôm nay bổ tốt thân thể cho cậu!"

Thẩm Thận cạn lời hỏi lâu, nằm ở trên giường cuối cùng vẫn là chồng nửa người dậy, ánh mắt lơ đãng.

Một bên góc bàn dưới đèn bàn, chìa khóa xe của anh đang tùy ý nằm ở đó.

Từ khi treo lên đôi móc chìa khóa con thỏ đó, Thẩm Thận bất luận đổi bao nhiêu chiếc xe, đều thành thật treo lên đôi móc chìa khóa này.

Không cho người khác đụng và sờ vào.

Dùng lời của Tổng Đình mà nói, đây chính là mạng sống của Thẩm Thận. Anh ta từng vì lòng hiếu kỳ thúc giục mà xem nhiều vài lần liền bị cảnh cáo bằng miệng.

Thẩm Thận vớt lấy đôi móc chìa khóa con thỏ ở đầu giường, ngón tay thon dài không ngừng vuốt ve dòng chữ được may ở bên trên.

Anh kỳ thật rõ ràng cảm giác được sự buông lỏng gần đây của Hứa Mạt, thế nhưng từ sau sự kiện weibo ngày hôm đó, anh cảm giác được sự xa lánh của cô, lại không để ý đến anh nữa.

Lần đầu tiên Thẩm Thận hao hết tâm tư đi đoán lòng của con gái như vậy, không có bất kỳ đáp ứng nào, cũng không có một chút kết cấu, không tránh khỏi sinh ra một chút bùi ngùi.

Có điều cũng còn tốt, tối thiểu....còn có đôi thỏ này có thể ở bên cạnh anh.

Sau khi ăn xong cơm trưa, thím Châu cũng không rảnh rồi, tiếp tục bận việc, không ngừng lại. Vẫn là Thẩm Thận khuyên bà, thím mới thành thởi ngồi xuống xem TV.

Hiếm khi cuối tuần Thẩm Thận không có sắp xếp đặc biệt gì, dứt khoát gọi Trần Thanh Huy với Tổng Đình hai người họ cùng ra ngoài ăn cơm.

Thím Châu đang xem phim truyền hình dài tập trên TV xem đến khúc gay cấn, nghe Thẩm Thận nói muốn ra ngoài, hạt dưa cũng không cắn nữa, "Lại đi tìm Lương Kính Tùng hả? Ít đi quán rượu một chút, tuổi còn trẻ, con của cậu còn chưa sinh kia!"

Nhắc đến quán rượu, Thẩm Thận mới đột nhiên nhớ ra, anh cũng khá lâu không tìm Lương Kính Tùng rồi.

Thẩm Thận đang lắc lư chìa khóa xe trong tay tùy ý ném đi, "Tôi hôm nay không đi tìm cậu ta."

Thím Châu giống như vô ý, lời nói như gió bay, "Cô gái lúc trước kia, cậu bây giờ còn có liên lạc không?"

Thẩm-trên thực tế đã bị lạnh nhạt gần hai tuần-Thận nghe vậy nhướng mày, mặt không đỏ tim không nháy nói, "Luôn có, thím nha đừng lo lắng cái này nữa."

-

Thẩm Thận, Trần Thanh Huy còn có Tống Đình ba người từ đại học bắt đầu quan hệ cũng không tệ.

Ba người cá tính kỳ quặc, lại cũng hiềm mà tụ lại với nhau, thậm chí phát triển thành loại tình bạn như bây giờ.

Trên bàn cơm, Tống Đình trước sau như một lúi ra lúi rít, đem tất cả những bí vấn hào môn, bất quái trong giới mà bản thân biết được toàn bộ đều tiết lộ ra hết.

Thẩm Thận ngồi ở một bên cái đũa cái không mà ăn cơm, chỉ lười biếng động vài đũa liền dựa nghiêng trên một bên ghế.

Trạng thái của anh như vậy, cuối cùng có hay không nghe vào, Tống Đình cũng thật không dám nói.

Thế nhưng Trần Thanh Huy không có nghiêm túc nghe là cái chắc rồi.

Anh ta trước kia luôn là một bộ mặt thán, lạnh băng từ sáng đến tối, còn không nghĩ ngơi giữa trận nữa cơ.

Lúc này, khí tràng băng sơn lạnh lùng mở ra hoàn toàn, khí áp đóng băng rõ ràng ép xuống vài độ.

Thoạt nhìn giống như là vẻ mặt kiêu lời cấm dục mà lạnh lùng xa cách.

Tổng Đỉnh nói đến miệng khô lưỡi đắng, Thẩm Thận bên kia anh ta không dám can rờ, thế nhưng Trần Thanh Huy bên này anh ta có thể tùy hứng phát huy.

"Này! Cho chút phản ứng đi!" Giọng của Tổng Đỉnh rất lớn, thậm chí còn đưa tay mò tới vai của Trần Thanh Huy.

Trần Thanh Huy bất động thán sắc vỗ rớt tay của Tổng Đỉnh, "Trợ lý cao cấp Tổng, xin kiềm chế."

Tổng Đỉnh thấy dáng vẻ trong sự lạnh nhạt mang theo chút không kiên nhẫn của anh ta, càng thêm vô cùng tức giận, "Tên ngốc đáng chết, quá cứng nhắc, cậu xem dáng vẻ ghét bỏ đồ của cậu, thế nào cũng là tôi đến ghét bỏ cậu chứ!"

Trần Thanh Huy không có phản ứng, chân mày nhẹ cau lại, ngón tay chọc ngoáy trên màn hình điện thoại, không biết nhìn thấy cái gì, hoặc là đang đợi cái gì. Bộ dạng vô cùng nghiêm túc.

Tổng Đỉnh sáp gần đến bên cạnh Thẩm Thận, vụng trộm thì thầm, "Tôi cảm thấy có vấn đề."

Trong miệng Thẩm Thận ngậm một viên nước đá, lưỡi biếng dựa vào sau ghế, đôi mắt hoa đào phóng điện khắp nơi, chỉ hỏi, "Cho nên?"

Tổng Đính dứt khoát cũng không đuổi đi Trần Thanh Huy ngồi về lại bên cạnh, một chút không sợ làm đương sự nghe thấy.

"Cậu không hiểu, giống như không tước xòe đuôi, chỗ nào đều có thể mở ra." Lời này của Tổng Đính rõ ràng ngầm ám chỉ gì đó.

Thế nhưng Trần Thanh Huy vẫn là thờ ơ.

Thẩm Thận cười mà không nói, vừa nghĩ đến tính tiền, liền nghe thấy Trần Thanh Huy nói với hai người họ, "Đi một chuyến Kim Đính."

Thẩm Thận thấy sắc mặt anh ta không giống đang nói giỡn, cũng đứng đắn trở lại, "Có chuyện gì rồi?"

Trần Thanh Huy ngừng lại, tiếp tục nói, "...Chuyện nhà."

Thẩm Thận gật đầu, "Tôi đưa cậu qua đó."

Anh ở Kim Đính có quyền nói chuyện nhất định, nếu như Trần Thanh Huy thật sự gặp phải chuyện khó khăn, anh cũng có thể giúp đỡ giải quyết.

Vừa này Tổng Đính và Trần Thanh Huy đều dính vào rượu, hai người đều là loại không được cho phép lái xe.

Hai người ở một bên nhàn nhã chóng thu xếp xong tất cả liền chuẩn bị bỏ đi, Tổng Đính ở bên cạnh không cam tâm một người cô đơn, "Hai cậu đi đâu vậy! Mang theo tôi, mang theo tôi!"

-

Trần Thanh Huy xuống xe liền đi về phía phòng bao trên tầng, đi đến từng phòng một, không biết đang lật tìm những gì.

Vẻ mặt thậm chí mang theo chút lo lắng với gấp rút.

Thẩm Thận dù bận vẫn ung dung theo phía sau, "Cậu cuối cùng muốn tìm

gì?"

Mặt mày Trần Thanh Huy thu lại, ngẫm dấu sự sắc bén, "Tìm một người."

Tổng Đính ở bên cạnh ngay lập tức giải thích bổ sung cho Thẩm Thận, "Chắc là bị đội nón xanh rồi, tổn thương tình cảm ngài hiểu sao?"

Nói xong, anh ta một mình ở bên cạnh cười hết sức vui vẻ.

Gương mặt trắng nõn của Trần Thanh Huy gần như âm trầm, mang theo chút yếu tố thô bạo, không mẫn không nhạt liếc Tổng Đính đang nói bóng nói gió một cái.

Cái nhìn mà anh ta liếc qua vậy mà còn muốn đáng sợ hơn so với Thẩm Thận, Tổng Đính lập tức giống như chim cú bị sét đánh, nửa chữ cũng không bật ra được.

Trần Thanh Huy còn đang ở đây tìm người, trong hành lang đột nhiên lướt qua một bóng người, Lương Kính Tùng tìm đến Thẩm Thận, chuẩn xác ngắm trúng, "Tiểu tử cậu thật quá được nha, còn là anh em hay không, lần này đều không thấy bóng dáng cậu."

"Gọi cậu cậu cũng không đến, nói, hôm nay là ngọn gió nào đưa Thẩm nhị thiếu gọi đến vậy?" Lương Kính Tùng nói rồi phả một miệng khói thuốc về phía Thẩm Thận.

Thẩm Thận hơi chau mày không thể nhìn ra, vừa muốn nói gì đó, liền nhìn thấy ở bên trái của phòng bao phía trước bỗng xuất hiện một bóng hình xinh đẹp quen thuộc.

Hứa Mạt hôm nay vốn dĩ là ở trong đoàn phim, mấy ngày này cô bận đến không có thời gian đụng tới điện thoại, vừa may hôm nay kẹt ở ban đêm kết thúc công việc, cũng không tính quá khuya, cô liền mở điện thoại lướt một hồi.

Trùng hợp, vừa lướt như vậy liền lướt ra Ứng Thư Nguyệt đang ở Kim Đính

uồng rượu tiêu sái, nhìn dáng vẻ đã say không nhẹ rồi.

Hứa Mạt gọi điện qua, Ưng Thu Nguyệt mở miệng liền gọi ba, lúc này làm cô trở nên lo lắng.

Rõ ràng cô từng nhắc nhở qua Ưng Thu Nguyệt, con gái một mình nếu như dưới tình huống không có người đi cùng, ban đêm liền không nên một mình uống say. Thế nhưng Ưng Thu Nguyệt giống như gió thoảng bên tai, thoáng nhìn căn bản không để ở trong lòng.

Chờ đến khi Hứa Mạt chạy đến, Ưng Thu Nguyệt đang một mình cô đơn cuộn người ở trên sofa, thoáng nhìn vô cùng đáng thương. Hứa Mạt nhắc chân bước đến, liền đỡ cô ấy đứng dậy.

Cô khò khăn vòng qua cánh tay của Ưng Thu Nguyệt, vừa đi ra khỏi phòng bao, nâng mắt nhìn lên liền cùng với Thẩm Thịnh bốn mắt nhìn nhau.

Trong lúc ánh mắt giao nhau, trong lòng cô sinh ra rất nhiều ý nghĩ.

-

Lúc đụng phải tầm mắt với Hứa Mạt, Thẩm Thịnh theo bản năng đẩy Lương Kính Tùng ở bên cạnh ra, lực đạo rất lớn.

Đây hoàn toàn là phản ứng mà anh nhất thời làm ra, một chút do dự cũng không có. Lương Kính Tùng bị anh đẩy đến loạng choạng một cái, suýt nữa ngã vào bên cạnh.

Thẩm Thịnh đi lên phía trước, lập tức giải thích, "Tiểu Mạt, hôm nay anh đi ngang qua đây, thuận tiện nhìn một lát."

Hứa Mạt nhìn anh, không nói tiếng nào.

Tổng Đỉnh ở bên cạnh, hai mắt suýt nữa tối sầm, đại ca! giải thích như vậy là càng nói càng đen nha.

Anh ta dứt khoát tiến lên phía trước, "Hôm nay Trần Thanh Huy đến đây tìm người, hai người chúng tôi cùng đến.....Tôi..."

Lời của Tống Đình chưa nói xong, liền phát hiện có một người còn nhanh hơn chạy lên, đoạt lấy Ưng Thư Nguyệt đang suy yếu nằm trong ngực của Hứa Mạt.

Sau đó cũng không xoay đầu lại, sải bước đi ra ngoài.

Hứa Mạt theo bản năng muốn đuổi theo, liền bị Tống Đình ngăn lại, "Không sao, Trần Thanh Huy không phải loại người kia, anh ta lại là người không xe, đi không được, đoán chắc hai người họ có lời muốn nói, cô yên tâm."

Hứa Mạt có chút tròn mắt, Ưng Thư Nguyệt đều đã uống say đến như vậy rồi, còn có thể nói chuyện...?

Thế nhưng cô còn chưa kịp nghĩ kỹ, liền bị Thẩm Thịnh lần nữa tiến lại gần đánh gãy suy nghĩ.

Anh gắt gao nhìn cô chăm chú, ánh mắt nóng rực, trầm thấp gọi lên, "Tiểu Mạt..."

Chương 30

Hứa mặt ngẩng đầu nhìn Thẩm Thuận, còn chưa nói chuyện liền bị Lương Kình Tùng giần trợn trước, anh ta nhẹ rặng trợn mắt, "Hai người là tình huống gì vậy."

Tuyệt thế Eo Thần của Kim Đình cư nhiên liền bị nhẹ nhàng đẩy bay ra ngoài hần lang như vậy, đây nếu như bị truyền ra ngoài làm trò cười, thì xấu hổ biết bao nữa.

Tổng Đình là một cái yêu tinh, lúc này ôm lấy bả vai của người ta, một bộ dáng rất quen thuộc, mang Lương Kình Tùng ra ngoài, ở bên tai anh ta thì thào cái gì đó.

Đợi bị mang đến cửa lớn, Lương Kình Tùng mới hồi thần lại, "Không phải, cậu con mẹ nó là ai."

Tổng Đình cười đầy mắt kín ở trên sống mũi, sau mặt kín ẩn chứa u quang, "Lúc nhớ hai người chúng ta cãi nhau, móng của cậu bị tôi đánh đến nở hoa, bây giờ không nhận ra tôi rồi?"

Lương Kình Tùng sờ đầu trong nháy mắt, cuối cùng nhớ lại quá khứ thắm khốc không đành lòng nhìn đó.

"Cậu là Tổng Tổng Tổng....!!" Lương Kình Tùng kích động lên, dùng tay chỉ vào Tổng Đình.

Tổng Đình bắt lấy tay anh ta, "Đừng loạn chỉ vào người khác, chính là tại hạ."

Lương Kình Tùng trực tiếp nhào tới, "Lão tử cuối cùng cũng tóm được cậu,

hôm nay không đánh cậu vậy còn có ý nghĩa sao!"

Tống Đình bị Thẩm Thận áp bức lâu rồi, lúc này ngược gió trở mình, càng muốn chọc ghẹo tên ngốc này.

Âm thanh nhao nhao ồn ào đi xa, Hứa Mạt bước chân muốn vòng qua Thẩm Thận đi ra ngoài, bị anh nhấc tay ngăn lại.

"Hai tuần này tại sao em đều không tìm anh?" Thẩm Thận cúi đầu nhìn cô.

Có lẽ cách rất gần, còn có thể ngửi thấy mùi ngọt thanh mơ hồ trên người cô, trầm tĩnh triền miên.

Hứa Mạt không biết anh có gì cần phải hỏi, anh không tiếp tục liên lạc với cô, cô cho rằng anh đã từ bỏ rồi.

Trong lòng cô kỳ thật một chút cũng không kỳ quái, những điều mà Thẩm Thận từng nói từng làm bất quá là dự.c vọng chiếm hữu nhất thời quấy phá. Chờ anh tỉnh táo lại, anh mới sẽ không bỏ xuống sự kiêu ngạo.

Thế là, chờ lúc Thẩm Thận thật sự không tiếp tục xuất hiện nữa, cô dè xuống chút quái dị xuất hiện ở trong lòng, càng nhiều vẫn là thả lỏng.

"Cứ như vậy hai bên không làm phiền cũng khá tốt." Mấy ngày này Hứa Mạt rơi vào trạng thái tự do nhàn rỗi, cả thế xác lẫn tinh thần đều dồn vào việc quay phim, cô cảm thấy vô cùng tốt.

Đồng tiền mà thông qua bản thân nỗ lực cả ngày lẫn đêm mà kiếm được, cảm giác nắm chặt nó ở trong tay vô cùng tuyệt vời!

Môi mông của Thẩm Thận mím chặt thành một đường thẳng, "Anh biết em không thích anh tùy tiện dựa vào ý của bản thân đến tìm em, cho nên anh không dám làm phiền đến em."

Nhưng cô cũng quá nhẫn tâm rồi, một câu hỏi thăm cũng không có.

Hứa Mạt nghe được lời này không biết đang nghĩ cái gì, "Ừm..."

Thẩm Thận thấy cô như vậy, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, nhưng vẫn là khác chế không được lòng mình, "Tiểu Mạt....Làm này anh rất nhớ em."

Còn không phải sao, đều nhớ đến trong mơ rồi.

Hứa Mạt thấy anh càng ép càng gần, "Anh xem anh, anh lại ép buộc em rồi!"

Thẩm Thận kinh ngạc như ong mày, giống như nghĩ tới gì đó, "Vậy anh không như vậy nữa, có phải còn có cơ hội?"

"Em thích dáng vẻ gì, anh đều làm được."

Vì cô, anh tâm tâm tình nguyện.

Vẻ mặt của anh lúc này niêm thấy mang theo chút mờ mịt do dự, Hứa Mạt chưa từng thấy anh như vậy, mới lạ liếc nhìn anh hai cái, còn chưa trực tiếp trả lời, chỉ nói, "Thẩm Thận, vụ weibo lần trước anh quá phách lối rồi."

Thẩm Thận cười lên, tùy ý gật đầu, "Vậy à."

Đôi mắt anh tràn ngập tình ý, giống như có thể làm cho người khác lún sâu vào, "Nhưng đối với em không cần khiêm tốn."

Anh vốn là có bề ngoài cực tốt, lúc này dưới sự chiếu rọi của ánh đèn Kim Đình, càng lộ vẻ sáng chói.

Thẩm Thận trước nay chính luôn luôn là một người đàn ông vô cùng có lực hấp dẫn.

Hứa Mạt liếc nhìn anh một cái, thế nhưng lại nhìn thêm hai ba cái, cuối cùng đuổi tay đẩy anh ra, "Vậy không cần thương lượng nữa."

Lời là nói dễ nghe, trong xương cốt vẫn là người đàn ông tự làm theo ý mình.

Thẩm Thận bị cô đẩy cuồng quit lùi lại phía sau, còn lão đảo vài cái, suýt nữa thì ngã xuống.

Hứa Mạt hoảng sợ, nhánh chóng đi lên đỡ lấy anh, cô....rõ ràng không dùng bao nhiêu sức lực mà.

"Anh không sao chứ?" Giọng Hứa Mạt mang theo lo lắng, có chút quan tâm hỏi anh.

Cô lại ngẩng đầu muốn xem thử xem nơi Thẩm Thận bị đẩy, tay nắm chặt lấy cánh tay anh, không chú ý nâng mắt, lại nhìn vào trong đôi con ngươi mang theo ý cười.

Thẩm Thận bình tĩnh một chút hoảng loạn cũng không có.

Khóe miệng anh hơi cong lên nhấc nhở cô, cô lại mềm lòng rồi.

Hứa Mạt thật sự có chút giận rồi, lập tức buông anh ra, cao giọng gọi một câu, "Thẩm Thận!"

Giọng cô mềm mại, mặc dù là lúc này trong tình huống mang theo sự tức giận, cũng không có sức uy hiếp gì, chỉ làm cho người khác cảm thấy như chú mèo giả dạng thành chú hổ, mang theo ý vị quấy nhiễu người khác.

Thẩm Thận còn đang trong dư vị xúc cảm vừa nãy được cô đỡ lấy, trong lòng vô cùng thỏa mãn, lập tức giống như thỏa mãn đáp lại một tiếng, "Anh đây."

"Em thấy qua ăn vạ nhưng chưa từng thấy qua anh ăn vạ như vậy." Hứa Mạt tỉ mỉ đánh giá anh một phen, ngữ khí nghiêm túc.

Thẩm Thận không tiếp tục chủ đề này, cúi người xuống sát gần lại người cô, "Mạt Bảo, kỳ thật lời vừa nãy của em, là ý đó mà anh đang hiểu sao?"

Anh hạ thấp giọng còn có chút thương lượng,

Hứa Mạt có chút thẹn thùng, "Em không phải ý đó...."

Thẩm Thận không được như ý thì không bỏ cuộc, tiếp tục nhìn chăm chăm cô, giống như muốn từ trong mắt cô lấy được đáp án, "Sau này anh tất cả đều nghe em."

Nói ra câu này còn chưa đủ, Thẩm Thận thế nhưng chậm rãi bổ sung nói, "Lúc trước anh không nghĩ sẽ sung ai yêu ai, nhưng sau này anh gặp được rồi."

Chỉ có thể là cô cũng chỉ có cô.

Đây là lời tỏ tình vô cùng lớn mật, cũng đủ mê người.

Bầu không khí lập tức yên tĩnh, hai tay Hứa Mạt nắm chặt lấy túi chéo vai, "Em muốn ra ngoài xem Thụ Nguyệt, anh đừng chặn đường của em."

Trong lòng Thẩm Thận lập tức nhộn nhạo, giống như đồng cỏ khô cần cuối cùng nghênh đón gió xuân đến với nước nguồn trong vắt.

Không có cự tuyệt cũng là một sự bắt đầu tốt.

"Tuân mệnh." Thẩm Thận cười dời thân mình.

Hứa Mạt nhấc chân đi ra ngoài, Thẩm Thận sau đó cũng ngựa không dừng vó mà theo sau.

Hứa Mạt xoay đầu, ra lệnh cho anh, đôi mắt trừng lớn, "Anh đừng có theo em."

Cô bây giờ không biết tại sao, khi đứng trước Thẩm Thận phi thường đầy đủ sức mạnh.

Thẩm Thận hai tay dứt túi, cười tùy ý, "Ừm, anh đi tìm Trần Thanh Huy, thuận tiện cùng đường."

Bước chân Hứa Mạt hơi ngừng lại, dời tầm mắt, cũng không có nhìn anh, "Không cần gọi em Mạt Bảo, quá thân mật rồi."

Cô vô tri vô giác mà nâng tay sờ mặt của bản thân.

Thẩm Thận hoàn toàn là đang nước đổ đầu vịt, tùy tiện đáp ứng, "Ừm, là quá thân mật rồi."

Thấy ánh mắt Hứa Mạt không thích hợp, anh nhàn nhàn chóng bề sung, "Được nha, bây giờ không gọi."

Chờ sau này gọi.

Nói xong anh giống như nghĩ tới cái gì, cười đến vô cùng mê người, "Vậy lần trước gọi em tiểu bảo bối, em không có phản đối, thì ra là thích cái này?"

"Em gọi anh cái gì anh trái lại không để ý, gọi anh Anh Trai cũng không tệ." Lời Thẩm Thận càng ngày càng nhiều.

Bản thân anh cũng đều không phát hiện, bây giờ chỉ muốn gặp được Hứa Mạt, anh liền giống như máy hát không đóng lại được, luôn có vô số lời nói muốn thổ lộ.

Thẩm Thận còn muốn tiếp tục, Hứa Mạt bị làm phiền lại lần nữa thấy được độ dày của da mặt anh, đập một cái vô cùng tàn nhẫn lên đôi giày đất tiền của anh.

Đập xong cô lại không hiểu sao chột dạ.

Trái lại Thẩm Thận nường mày, giang cánh tay ra, một bộ dạng chờ cô đến ôm ấp yêu thương, "Đến nha đi sâu vào một chút, anh trai liền thích như vậy."

Trên hành lang vừa vặn có một nhóm người đi ngang qua, nhìn thấy người đàn ông khí thế bất phàm này nói ra lời như vậy, đều không hẹn mà cùng che miệng.

Hứa Mạt mặt mày cong cong, cô bây giờ rất thích nhìn thấy Thẩm Thận nhận thua.

Sau khi cười, Hứa Mạt mới nhớ tới Ưng Thư Nguyệt.

Tuy nói Trần Thanh Huy đích thật không phải loại người quân tử lợi dụng người khác lúc khó khăn, nhưng trong nhận thức của cô, đối với quan hệ của hai người họ một chút khái niệm cũng không có.

Cho đến bây giờ, cô chỉ biết được Ưng Thư Nguyệt mơ hồ lộ ra cô ấy có hảo cảm với Trần Thanh Huy với cô, ngoài cái đó không còn cái khác.

Vừa bước ra khỏi cửa lớn, Hứa Mạt liền nhìn thấy một chiếc viêt đã quen thuộc.

Cửa xe phía sau mở lớn, đôi chân cô đường cong tuyệt đẹp, thon dài thẳng tắp, nồn nà của người con gái lộ ra bên ngoài, giày cao gót nửa vắt lên trên bàn chân, cảnh tượng ướt át lại kích thích.

Mà Trần Thanh Huy liền đứng ở ngoài xe, thân người ở đó, đầu cũng duỗi vào bên trong, hai người giống như bộ dạng đang dây dưa.

Trong đầu Hứa Mạt không thể không chế mà nảy lên một cái.

May mà hai người bọn họ thoát nhìn quần áo chắc là đều hoàn hảo.

Có điều cũng không kịp nghĩ nhiều, Ưng Thư Nguyệt đều đã uống say như vậy, xem thế nào cũng đều là con gái chịu thiệt, bị Trần Thanh Huy chiếm tiện nghi.

Hứa Mạt nhanh chóng chạy lên, Thẩm Thận thấy vậy cũng sai bước đến trước xe.

Thế nhưng Hứa Mạt còn chưa kéo Trần Thanh Huy ra, liền nghe thấy giọng nói nũng nịu của Ưng Thư Nguyệt truyền đến, "Tiểu Huy Huy, chân em đau

quá đi, muốn anh thổi vù vù mới có thể tốt lên. Ừm, ngực cũng đau nữa."

Hứa Mạt ngẩn ra, mượn cửa xe đang mở rộng nhìn vào trong, một mùi rượu xông người bổ vào mặt.

Ưng Thư Nguyệt nhắm chặt mắt, chắc là say đến bất tỉnh nhân sự rồi, không giống như bộ dạng tỉnh táo.

Lúc này đang gắt gao ôm lấy Trần Thanh Huy, không ngừng làm nũng nhào nặn, cọ xát, giọng nói vừa mềm mại vừa yêu kiều.

Hứa Mạt thật sự nhìn không được nữa.

Trần Thanh Huy mặt không biểu tình, nhưng cũng tùy ý để cô ấy ôm, tùy cô ấy mượn rượu làm càn.

Phải lẽ chớ nhìn, Thẩm Thận vừa bắt đầu liền không quan tâm mấy, chỉ canh ở một bên không nhìn vào bên trong.

Thế nhưng Tống Đình với Lương Kinh Tùng ở một bên giống như chọi gà nhất thời bỏ xuống ân oán trong tay, sáp lại muốn xem nào nhiệt.

Trần Thanh Huy ở trước khi hai người họ đi qua, nhàn nhẹn cởi ra áo khoác của bản thân, bao lấy Ưng Thư Nguyệt.

Một loạt động tác này của anh ta trôi chảy giống như nước chảy mây trôi, không mang theo chút do dự, Hứa Mạt ở bên cạnh nhìn mà trợn mắt há mồm.

Thẩm Thận ở một bên thấy cô nhìn đến có chút ngốc rồi, trong lòng mơ hồ không vui, nhưng lại không nỡ nói cô, liền đen mặt thúc giục Trần Thanh Huy, "Được chưa vậy."

Trần Thanh Huy gạt đầu với anh đẩy Ưng Thư Nguyệt vào ghế sau, nhàn nhàn chống theo đó ngồi vào.

Thẩm Thận nhìn Hứa Mạt, "Lên xe đi, anh đưa bọn em về."

Tống Đình vừa nhìn bọn họ muốn đi, liền hạ chiến thư với Lương Kinh Tùng, biểu thị sau này lại quyết đấu, nhân đó chuẩn bị trèo lên xe việt dã.

Thế nhưng anh ta vừa mới mở cửa ghế phụ, không hiểu sao lại cảm nhận được địch ý đến từ Thẩm Thận.

Ánh mắt Thẩm Thận rất lạnh, hai tay nắm lấy vô lăng, ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng gõ lên trên đó.

Nhận được ánh mắt lạnh như đao của Thẩm Thận, Tống Đình ngảm hiểu, lập tức chân chó cút xuống xe, còn đẩy Hứa Mạt đang đứng ở chỗ cũ đến chỗ ghế phụ.

Hứa Mạt nâng mắt nhìn Thẩm Thận, thế nhưng tầm mắt còn chưa tiếp xúc với mặt anh, lại trước tiên bị một thứ hấp dẫn ánh mắt.

Nơi ổ cắm chìa khóa dưới vô lăng, một đôi móc khóa con thỏ vô cùng ngây thơ đang gắt gao gần sát bên nhau, chen chúc đụng chạm lẫn nhau, hơi lay động.

Đây là quà sinh nhật mà cô đã tặng Thẩm Thận.

Chương 31

Hứa Mạt bị đẩy đến ghế phụ, vừa muốn đẩy trở lại, vừa xoay đầu phát hiện Tống Đình không biết lúc nào đã nhảy lên xe rồi, ngồi ở sau xe nhìn cô cười, ngồi ở bên cạnh Trần Thiên Huy.

"Lên đi nha Tiểu Mạt, để Thẩm tổng của chúng tôi đưa cô đoạn đường." Tống Đình nói xong còn vút cho cô cái mị nữa.

Thẩm Thận từ kính chiếu hậu liếc anh ta một cái, "Gọi ai Tiểu Mạt huh?"

Không đợi Tống Đình trả lời, anh làm động tác duỗi tay ra muốn kéo Hứa Mạt, "Có phải không dễ lên không? Em túm lấy anh là được."

Xe việt dã của Thẩm Thận sàn xe cao, mỗi khi anh lái xe này, Hứa Mạt đều phải phí một chút sức, nắm chặt lấy tay vịn trên đỉnh xe mới có thể trèo lên.

Nghe anh nói vậy, Hứa Mạt theo bản năng lắc đầu, giống như trước kia tự lực cánh sinh, tự mình ngọh lên, dùng sức ngồi lên.

Lúc này, mặt nhỏ của cô ngọh đến phòh lên, ánh đèn đường bên ngoài cửa xe chiếu vào, tạo nên một chiếc bóng dịu dàng, lông tơ nhỏ bé trên mặt cô có thể thấy rõ ràng.

Thẩm Thận đột nhiên nhớ tới tình cảnh lúc trước cô lên chiếc xe này, trái tim trong đêm khuya này cũng phòh nóng lên.

Ngữ khí của anh hoàn toàn không có chút lạnh lùng giống trước đó khi nói chuyện với Tống Đình, giọng nói muốn có bao nhiêu mềm mại có bao nhiêu mềm mại, "Thắt chặt dây an toàn."

Tổng Đính ngồi ở phía sau đột nhiên cảm thấy công lực của Thẩm Thận tăng nhanh vượt bậc, vui mừng đồng thời lại cảm thấy có chút chua xót.

Thế nhưng phần chua xót này liên quan đến người ngồi ở bên cạnh thoạt nhìn cũng giống như một đôi này, nổi lên hóa thành âm ức.

Một khuôn mặt thanh như vậy của Trần Thanh Huy cũng được hoan nghênh hơn anh ta!

Chiếc xe chậm rãi lái đi, Thẩm Thận theo bản năng muốn mạnh mẽ đạp chân ga, nhưng ánh mắt liếc thấy thân ảnh của Hứa Mạt, cuối cùng vẫn là chậm lại.

Anh tùy ý liếc nhìn thời gian, đã rất khuya rồi.

Thẩm Thận nhanh chóng xoay vô lăng, hỏi cô, "Em chuẩn bị đi đâu?"

Kỳ túc xá của trường học bây giờ chắc là không thể đi vào, căn bản không thể đưa Ưng Thư Nguyệt trở về.

Ưng Thư Nguyệt không thuê phòng ở bên ngoài, nhà cô ấy là của thành phố này, nhiều lúc không phải ở trong đoàn phim nghỉ ngơi liền về nhà nghỉ ngơi.

Thế nhưng bây giờ cô ấy đã thành cái dạng này, sợ là cũng không liên lạc được người nhà.

Thẩm Thận thấy cô im lặng suy nghĩ, lời đến bên miệng xoay mấy vòng mới không nhanh không chậm nói ra, "Đến chỗ anh?"

Hứa Mạt nghe thấy anh nói vậy, quái dị liếc anh một cái.

Thẩm Thận vội vàng giải thích, "Em ở cạnh cô ấy, có thể chăm sóc cô ấy, chỗ kia của anh nhiều phòng."

Anh thế nhưng khụ một tiếng, giống như thuận miệng nói, "Đồ của em anh đều để bác Tần để trở về rồi, em đi qua ngủ cũng thuận tiện."

Lời này nói trái lại rất có đạo lý.

Tổng Đình vốn đang chơi điện thoại ở phía sau, nghe thấy đề nghị này của Thẩm Thận liền trợn mắt há mồm.

Ngay cả người lạnh nhạt như Trần Thanh Huy cũng liếc qua.

Hai giọng nói đồng thời vang lên, "Không được."

Giọng hơi nhỏ là của Hứa Mạt, cô nghĩ cũng không nghĩ liền cự tuyệt. Không nói quan hệ bây giờ của cô với Thẩm Thận, hai cô gái độc thân ở trong nhà của đàn ông, không thể không tránh đi.

Giọng hơi trầm lại là của Trần Thanh Huy, nói xong anh ta thu mắt nhìn cô gái đang dựa vào mình, thần sắc u tối không rõ.

Phòng thuê của Hứa Mạt kỳ thật là nơi tốt nhất, chính là chỗ cô là giường một người, hai người thì có chút chật, nhưng hiện nay cũng không có cách.

Nghe đến đó, cô lại mở miệng, "Đưa tới chỗ em ở đi, Thư Nguyệt ngủ với em."

Ngón tay Thẩm Thận gõ lên vành vô lăng, qua một hồi mới đáp một tiếng, "Ừm."

Trần Thanh Huy cũng không có dị nghị, đối với sự sắp xếp của Hứa Mạt chắc là vừa ý.

Trong xe đột nhiên yên tĩnh, mọi người nhất thời không nói chuyện.

Đôi móc khóa đó theo xe chạy mà chậm rãi lay động, Hứa Mạt nhiều lúc cũng thích thẩn thờ, cô liền nhìn vào đôi móc khóa như vậy, suy nghĩ bay đi rất xa.

Kỳ thật đây chỉ là điểm dừng tầm mắt khi cô thẩn thờ, thế nhưng Thẩm Thận lại hiểu lầm.

Anh gầy đôi thỏ nhỏ ấy, "Luôn nhìn nó làm gì, em muốn lấy lại?"

Hứa Mạt bỗng nhiên bị kéo về hiện thực, theo bản năng nói, "Hả...?"

Thẩm Thận câu lên một nụ cười, ngữ khí thông thả, "Nghĩ cũng đừng nghĩ, anh sẽ không trả lại."

Hứa Mạt: "..."

Tống Đình: "..."

Trần Thanh Huy: "..."

Xe ổn định dừng ở dưới lầu, Hứa Mạt nháy xuống xe muốn đi vớt Ưng Thư Nguyệt, liền bị Trần Thanh Huy ngăn lại, "Tôi đến."

Thẩm Thận thấy vậy xuống xe, nhânh chóng đi lên, giống như bảo vệ gà con mà đi bảo vệ Hứa Mạt, ngữ khí không vui, "Hung dữ cái gì?"

Trần Thanh Huy ôm lấy Ưng Thư Nguyệt, không mặn không nhạt liếc anh một cái, trong ánh mắt đó ẩn chứa rất nhiều thú, Thẩm Thận nhất thời không hiểu rõ.

Trần Thanh Huy không quan nhiều như vậy, sau đó nhìn thẳng về phía Hứa Mạt, "Cô dẫn đường."

Thẩm Thận mí mắt nửa nâng, còn muốn nói gì đó, góc áo sơ mi liền bị người nhẹ nhàng kéo.

Anh cúi đầu, liền thấy tay Hứa Mạt nhânh chóng thu về, sau đó anh nghe thấy cô nhẹ giọng nói, "Anh ta không hung dữ, anh đừng nghĩ nhiều."

Thẩm Thận nướng mày, trong lòng anh, tính tình của anh là có bao nhiêu tệ, tính cách là có bao nhiêu độc tài.

"Vậy cậu ta có wechat của em, anh cũng muốn có." Thẩm Thịnh nhanh chóng nói một câu này, tà tâm không dứt.

Hứa Mạt trừng đôi mắt ướt sũng, đang muốn làm sao cự tuyệt, liền nghe thấy giọng hỗn hển của Tống Đình, "Hai người ngơ ngác làm gì vậy, nhanh chóng đưa lên xong tôi còn về nhà nữa, tôi thật con mẹ nó quá buồn ngủ rồi."

Anh ta nói xong, cái đầu thò ra bên ngoài cửa xe, "Ôn chuyện sau này lại ôn, đèn đường nơi này lại hư rồi, mấy người đứng ở đó làm người ta sợ hãi được không?"

Thẩm Thịnh ghét bỏ anh ta phiền, cầm lấy chìa khóa điều khiển từ xa, cửa xe lập tức đóng lại, cửa sổ xe cũng chậm rãi di chuyển đi lên.

Thẩm Thịnh còn đứng đó, Trần Thanh Huy nửa ôm lấy Ưng Thư Nguyệt thấy vậy nhẹ hờ vài tiếng, ánh mắt ẩn chứa thúc giục.

Thế nhưng Thẩm Thịnh giống như không nghe thấy, bám riết không tha chớ Hứa Mạt đáp ứng.

Hứa Mạt kẹt ở chính giữa cảm thấy dày vò, cô tùy ý gạt đầu, "Sau này nói đi..."

Thẩm Thịnh thấy cô buồn lòng, tiếp tục chặn lấy cô, "Sau này? Hay là đêm nay?"

Ưng Thư Nguyệt ngủ rất sâu, lúc này đột nhiên vùng vẫy một phen, ở trong lòng của Trần Thanh Huy bắt đầu lộn xộn.

Hứa Mạt thấy vậy nhanh chóng đẩy đẩy Thẩm Thịnh, bị anh làm cho không còn cách nào, "Trong hai ngày này, anh tránh ra đi, chúng ta đỡ Thư Nguyệt lên trước đã."

Thẩm Thịnh lấy được đáp án cụ thể, di chuyển thân mình, sáng khoái đáp một tiếng, "Được."

Nói là cùng nhau đưa lên, toàn bộ quá trình đều là Trần Thanh Huy một người trợ lực. Ưng Thu Nguyệt quen biết anh ta, Hứa Mạt muốn đến giúp đỡ cũng đều bị đẩy ra.

Hứa Mạt bị cự tuyệt vài lần đột nhiên dờ khóc dờ cười, đây tính là thấy sắc quên bạn sao.

Chờ đến khi Hứa Mạt mở cửa, cô nghiêng đầu nhìn Thẩm Thận ở bên cạnh, anh chân dài trắng như ngọc, cách cô rất gần, đứng ở dưới hai nấc bậc thang.

Đường viền khuôn mặt anh tuấn sâu sắc ẩn trong ánh đèn hành lang tối mờ.

Hứa Mạt có chút hoảng thần, hỏi anh, "Anh theo lên làm gì?"

Thẩm Thận cười, "Không phải nói cùng nhau đỡ? Cho nên anh lên rồi."

Hứa Mạt ngăn người, cô...có nói qua sao?

Không kịp nghĩ nhiều như vậy, Trần Thanh Huy đã bước qua cô trước, nhẹ nhàng đặt Ưng Thu Nguyệt lên chiếc giường nhỏ, thế nhưng còn giúp cô ấy tháo đi giày cao gót.

Thẩm Thận bước vào, qua loa đánh giá ổ nhỏ của Hứa Mạt. Đồ đạc cũng không phải rất nhiều, ngăn nắp có trật tự, lộ ra sự ấm áp nhỏ nhắn nhặt.

Trong không khí mờ hồ bao phủ mùi hoa nhài thanh nhã, sạch sẽ lại ngọt thanh.

Nơi Hứa Mạt luôn ở một mình bỗng dung đến nhiều người như vậy, cô cũng có chút không thích ứng, chỉ là hỏi một câu, "Hai người muốn ăn trái cây không?"

Trần Thanh Huy xoa tay, "Kế tiếp giao cho cô rồi, tôi về trước."

Thẩm Thiện vốn muốn nhân cơ hội ở lại, nhưng thời gian muộn như vậy rồi, anh cũng không muốn tiếp tục làm phiền cô, lại nói, tương lai còn dài mà.

Anh xoay chìa khóa ở trong tay, "Em ngủ sớm một chút, ban đêm ngủ nhớ khóa chặt cửa, có chuyện gọi cho anh, anh đều ở."

Anh một giọng điệu quen thuộc xưa nay, Hứa Mạt ngậm cảm thấy buồn cười, nhàn nhàn chóng hỏi anh, "Được rồi, hai người có thể đi rồi."

Sau khi tiễn người xong, Hứa Mạt vừa muốn đóng cửa lại, khung cửa liền bị một đôi tay khớp xương rõ ràng chặn lại.

Giọng Thẩm Thiện thông qua khe cửa truyền tới, "Wechat không được quên đó. Còn có, ngủ ngon."

Chờ khi âm thanh xuống cầu thang vang lên dần đi xa Hứa Mạt mới từ cửa nhà bước thông thả đến bên giường.

Không biết nghĩ tới điều gì, cô đột nhiên chạy đến cửa sổ, mượn khe hở giữa rèm cửa, cô nhìn thấy Thẩm Thiện.

Bóng đêm nồng đậm, anh đứng ở trước xe, đang nâng mắt nhìn qua hướng bên này. Sau khi tầm mắt chuẩn xác bắt giữ lấy cô, tay đặt lên bên vai trái, nhẹ nhàng đấm xuống.

Đó là nơi gần với tim nhất.

-

Từ ngày đó, thời gian Thẩm Thiện nhìn thấy Hứa Mạt ít đi rất nhiều.

Cô đã chính thức vào đoàn phim quay phim, vô cùng bận rộn, không khác gì với anh. Số lần đến công ty cũng không thường xuyên như trước, lớp huấn luyện cũng tạm thời dừng lại, vì phối hợp với lịch trình trước mắt của cô.

Một là, cô không nhắc, anh liền cũng không tùy tiện đi làm phiền cô. Hai là, có Trần Thanh Huy ở trong đó nổi dây, anh cũng thành công được Hứa Mạt thêm lại wechat.

Mấy ngày này, anh gần như lật nát vòng bạn bè của cô rồi. Có chuyện hay không có chuyện liền muốn nhớ lại một lần. Một chút dầu vết đều không chịu bỏ qua.

Bộ dạng si hán này ngay cả Tống Đình cũng vô cùng kinh ngạc, hồ to anh bị bỏ bùa rồi.

"Cậu thật sự là bệnh không nhẹ." Tống Đình càng nghĩ càng kỳ lạ, bên cạnh một người hai người đều lún sâu vào cái gọi là tình yêu.

Thẩm Thận xem như anh ta đang làm dáng, giống như không nhìn thấy, bỏ điện thoại sang một bên, cúi đầu nghiêm túc phê duyệt văn kiện.

Tống Đình không chột tâm, "Có điều hôm nay cơ hội của cậu đến rồi, Tiểu.....Hứa Mạt hôm nay có chụp hình quảng cáo ở phòng chụp ảnh của Nhất Thiên, cơ hội biểu hiện của cậu tới rồi!"

Thẩm Thận cuối cùng có phản ứng, công việc trong tay nhất thời ngừng lại, "Hả?"

"Sao không sớm nói cho tôi?"

"Tôi cũng mới vừa biết nha, có điều vừa này nhiều người, cậu đi cũng không tiện, chờ một lát vừa vặn."

Thẩm Thận suy tư một lát, "Được, cậu có thể lăn rồi."

"Ồi, bội tình bạc nghĩa, tôi xem như nhìn thấu cậu rồi." Tống Đình cầm đi văn kiện mà Thẩm Thận đã xử lý xong ở bên bàn, vừa nói vừa đi ra ngoài.

Tiền độ công việc sau đó của Thẩm Thận đều nhàn lên rất nhiều, sau khi hoàn thành như bay xong, anh ở trong phòng làm việc một hồi, cuối cùng

chờ không được mà mở cửa đi ra.

Nhất Thiên có phòng chụp hình chuyên dụng của công ty, tốn kém ngàn vạn tệ, thiết bị chuyên nghiệp, tầng lầu cũng ở dưới tầng cao nhất.

Bây giờ đang là lúc ăn cơm, không có nhân viên làm việc. Thẩm Thận nhắc chân bước vào, chần chừ nhìn xung quanh.

Cuối cùng, tầm mắt của anh rơi trên một thân ảnh quen thuộc.

Anh nghiêng đầu, mượn tầm kính thủy tinh trong suốt ở bên cạnh trước tiên là chính lại cổ áo của mình, mới xoay đầu qua.

Ánh mắt tiếp tục di chuyển, Thẩm Thận lại ngừng lại.

Bên người Hứa Mạt nhiều thêm một người đàn ông thân cao chân dài, hai người dựa vào rất gần.

Người đàn ông tướng mạo xuất chúng, đưa cho cô một đồ vật, Hứa Mạt nhận lấy, mắt cười cong cong, đáng vẻ hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Thẩm Thận híp đôi mắt lại.

Chương 32

Trong lúc Hứa Mạt đang quay bộ phim thần tượng, lại nhận được vài lời mời của nhà quảng cáo mới, cô đã bắt đầu chậm rãi đi vào trong tầm mắt của khán giả.

Là ngôi sao mới mà Nhất Thiên tận lực đề cử, cô ngoài đi quay những quảng cáo này, còn tiếp nhận quay video tuyên truyền của bộ phận người mới của Nhất Thiên.

Vị nhiếp ảnh gia kiêm đạo diễn của mục quảng cáo này là người cô không thể quen thuộc hơn, Giang Mặc.

Nói đến từ sau lần quảng cáo châu báu trước đó, hai người cũng không có gặp mặt qua. Người trong giới đều bận, bất kể ngôi sao lớn hay nhỏ, cũng đều có nghiệp vụ mà bản thân nhận lấy và cần phải hoàn thành.

Lần trước Hứa Mạt ở trên hot search của weibo nhìn thấy bóng dáng của anh ta, có vẻ như anh ta đã tham gia một buổi lễ nhiếp ảnh Châu Âu, cầm lấy được giải thưởng khá có trọng lượng.

Buổi chụp ảnh hôm nay là ở trong tòa hành chính của Nhất Thiên, trải qua một khoảng thời gian rèn luyện, bây giờ Hứa Mạt đã có thể thành thạo phát huý, cũng có thể linh hoạt lắng nghe sắp xếp của đạo diễn, dựa theo đề xuất để làm ra một số thay đổi về động tác với ánh mắt.

Lần đầu tiên Hứa Mạt hợp tác với Giang Mặc, bởi vì chưa có kinh nghiệm, cô đã từng bị ánh mắt vô tình của anh ta làm cho đóng băng, cũng từng bị anh ta dùng vài chữ ít ỏi nói đến vô cùng xấu hổ.

Giang Mặc vô cùng kiên trì, nhưng một khi phê bình một người, lại vừa độc

miệng vừa sắc bén.

May mà buổi quay hình lần này, hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Hứa Mạt thận trọng, hợp tác với Giang Mặc qua một lần, cũng nhìn ra được thói quen với phong cách quen thuộc của anh ta, cũng hợp tác trôi chảy, buổi trưa sau khi kết thúc, video cũng gần như sắp ra được một nửa.

Đến giờ cơm, nhân viên lần lượt rời đi, xuống lầu đi thẳng đến thẳng nhà ăn. Hứa Mạt cúi chào từng người một, vẫy tay với họ.

Giang Mặc lúc đầu luôn đùa nghịch máy ảnh của bản thân, giống như đang kiểm tra gì đó.

Anh ta không nói chuyện, Hứa Mạt cũng không muốn đi làm phiền anh ta, thấy anh ta cũng không giống dáng vẻ sẽ đi nhà ăn của nhân viên. Cô thu dọn một hời đồ đạc của bản thân, sau đó tự mình ngồi ở một bên.

Gần đây cô không có khẩu vị gì, trong lúc chụp ảnh cô đã gặm nửa chiếc sandwich, bây giờ cũng không đói.

Buồn chán chơi điện thoại một hồi, Hứa Mạt lướt mở một tin nhắn wechat.

Sau khi Thẩm Thận thêm lại cô, mỗi ngày thế nào cũng điểm danh chào buổi sáng trưa tối, mỗi ngày ba lần, vô cùng kiên trì.

Buổi trưa hôm nay lại hiềm thấy không có tin nhắn đến, tầm mắt của Hứa Mạt rơi xuống phần biểu cảm "con heo" kia, cuối cùng vẫn không gửi tin nhắn cho anh.

"Hứa Mạt, qua đây một chút." Giang Mặc đột nhiên lên tiếng, nhìn về phía Hứa Mạt.

Hứa Mạt theo bản năng đáp lại một câu "Vâng....", cô đặt điện thoại xuống, ngoan ngoãn chạy đến trước mặt anh ta.

"Sao vậy, là có chuyện gì cần tôi giúp đỡ sao?"

Giang Mặc nhìn cô chăm chăm một hồi, "Khuyên tai của cô."

Hứa Mạt kinh ngạc trong chốc lát, nhưng cũng bắt quá là trong thời gian nửa giây, gần đây cô bận đến xoay vòng vòng, ngược lại quên mất chuyện này.

Ngữ khí của cô mang theo chút ảo não, "Anh không nhắc tôi, tôi cũng quên mất."

Giang Mặc hơi có chút khó nhận ra công môi, "Cô chờ tôi một chút, tôi đi lấy cho cô."

Cô gật đầu.

Giang Mặc rất nhanh liền trở lại, đưa một cái túi cho cô, "Buổi trưa cô không ăn cơm à?"

"Vâng, vừa nãy tôi có ăn một chút đồ ăn, bây giờ không quá đói, anh thì sao?"

Giang Mặc thu mắt, lời nói đến miệng lại chuyển chủ đề, "Ừm, chờ chút nữa ra ngoài."

Hứa Mạt nhận lấy cái túi mở xem một chút, không đi nghĩ kỹ hôm nay lời của Giang Mặc có chút nhiều, chỉ là ngậm cười nói, "Anh còn giúp tôi gói lại, cảm ơn anh."

Giang Mặc thấy dáng vẻ cười thoải mái của cô, nhất thời ngây người.

Trong trí nhớ, Hứa Mạt đều là dáng vẻ nhàn nhạt, lời nói nhỏ nhẹ, yên tĩnh lại vui vẻ.

Ngay cả nụ cười mỉm đều là độ cong nhỏ thoáng qua, hoàn mỹ nhưng lại thiếu chút gì đó.

Giang Mặc bất động thanh sắc, "Vui vẻ như vậy? Xem ra khuyển tai này đối với cô mà nói rất quan trọng."

Hứa Mạt cúi mặt xuống, ngữ khí nhẹ nhàng lại, "Không tính đi...."

Cô ngẩng đầu lên còn muốn nói gì đó, trong tầm mắt lại nhìn thấy một thân hình cao lớn thẳng tắp quen thuộc.

Lời nói kẹt lại ngay cuống họng, không lên tiếng.

Giang Mặc cũng cảm nhận được sự khác thường của cô, thuận theo tầm mắt của cô nhìn qua.

Thẩm Thận mặt không biểu cảm, ánh mắt luôn mang theo ý cười lúc này đều thu lại, nhưng vẫn nhíem đẹn như cũ, ánh mắt giống như sợi dây căng chặt, theo đó liếc qua mà khóa chặt Hứa Mạt với cái túi trong tay cô.

Theo ánh thấy, hai người vánh tai chạm tóc mai, cách nhau gần như vậy, thân mật cực điểm, vô cùng chường mắt.

Ánh cảm thấy cuống họng đều muốn thét ra khói, lửa trong lòng cháy lên, lại không thể tiết ra, khô khốc như nhám thạch đang quần quại trong lửa đỏ nóng hầm hập.

Giang Mặc cũng kinh ngạc, không hiểu tại sao Thẩm Thận lại xuất hiện ở đây,

Thẩm Thận khắc chế sự ghen tuông đang dâng trào trong người, cứng nhắc nguyên khuôn mặt đẹp trai mà bước tới, sau đó động tác nhàn nhã chóng không cho người khác cự tuyệt, cứng rắn ngang ngược chen ngang ở giữa hai người.

"Lâu quá không gặp nha, Giang đại công tử." Thẩm Thận gần như bật từng chữ một qua kẽ răng,

Bốn mắt nhìn nhau, dù người lạnh nhạt như Giang Mặc cũng cảm nhận được địch ý kỳ lạ, đột ngột lại sắc bén của Thẩm Thận.

Giang Mặc gật đầu, cũng tính là đáp lại.

Giang gia với Quý gia nhà mẹ đẻ của Thẩm Thận là thế giao, nhị công tử Giang gia với em họ Quý Minh Châu của Thẩm Thận là kết thân từ bé, giao tình nhiều năm của hai nhà như vậy, thế là hai người từ nhỏ có quen biết, đối với đối phương tuy rằng không quá hiểu rõ, nhưng cũng là quan hệ gặp mặt liền sẽ chào hỏi.

Giải trí Nhất Thiên tuy rằng là người nhà họ Thẩm quản lý, nhưng Giang gia với Lý gia đều chiếm cổ phần không nhỏ.

Thẩm Thận vừa bắt đầu liền cho Hứa Mạt một bức tường lưng kiên cố rộng lớn, cô còn chưa kịp ngấm kỹ, liền thấy ngữ khí nói chuyện của hai người thoạt nghe có chút quen thuộc.

Tự cho là Thẩm Thận đến tìm Giang Mặc, cô theo bản năng muốn trốn tránh.

Còn chưa chờ cô có động tác gì, liền bị Thẩm Thận nắm chặt lấy tay nhỏ của cô.

Không biết Thẩm Thận lúc nào đã quay người lại, lúc này kéo cô lại, giọng như đang tuyên bố chủ quyền, "Cơm trưa anh còn chưa ăn đã chạy đến nhìn em rồi."

Ngữ khí nghe kỹ còn có chút ủy khuất, còn mang theo chút mùi vị cầu an ủi.

Giang Mặc ở một bên chau mày, luôn đánh giá hai người.

Hứa Mạt có chút xấu hổ, đẩy tay Thẩm Thận ra, "Anh làm gì vậy..."

Nói xong cô lại nhìn về phía Giang Mặc, "Ngại quá, vị này...ừm...Thẩm tổng anh chắc cũng quen biết, anh ấy là bạn tôi."

Giàng Mặc lại liếc nhìn Thẩm Thận, Thẩm nhíu nhíu luôn mắt cao hơn đầu, lưỡi biếng lại tự phụ, lúc này lại lạnh mắt, trừng ánh ta vài cái.

Giàng Mặc mặt không biểu cảm, cảm xúc cũng không phập phồng quá nhiều, "Đồ cô cầm lấy rồi, đừng lại làm mất nữa, buổi chiều gặp lại."

Nói xong, ánh ta liền nhấc chân bước về phía thang máy, nháy mắt liền biến mất ngay góc ngoặt.

Trong không gian rộng lớn liền chỉ thừa lại hai người.

Thẩm Thận nhìn cô một hồi, ngữ khí không hiểu sao đáng ghét, "Ánh ta đưa em đồ chơi gì mà em vui vẻ như vậy?"

Hứa Mặc vừa nghe thấy ngữ khí ghét của ánh, cũng có chút không vui, cô mặt mày bình tĩnh, ngữ khí không có chút phập phồng gợn sóng, "Không có gì."

Thẩm Thận thấy cô như vậy, loại cảm giác đầu quả tim bị nhéo chặt lại xuất hiện, từng chút một hiện ra, chưa chút xông thẳng lên.

Hứa Mặc cầm lấy cái túi muốn xoay người, liền bị kéo vào trong một lồng ngực ấm áp.

Thẩm Thận ôm lấy cô hung hăng đè cô vào góc tường.

"Uhm!" Hai tay Hứa Mặc bị còng chặt lại, không thể động đậy, lúc này bị ánh trời buộc lại trong tư thế như thế này, vô cùng xấu hổ và giận dữ.

Thẩm Thận cúi đầu dùng đầu mũi cọ xát đầu mũi của cô, đôi mắt nhìn chăm chú vào đôi môi ánh đào mềm mại mọng nước của cô, nơi đó giống như cánh hoa nở rộ, dịu dàng câu người ngắt hái.

"Ánh ta nói điều gì để nghe rồi mà em cười vui vẻ đến vậy?"

Giọng nói của Thẩm Thận ngắt quãng, ngữ khí khó phân biệt, nhưng ánh

không vui lại có thể nghe ra được.

Hứa Mạt cắn môi, "Anh phát điên gì vậy chứ."

Thẩm Thận lẩm bẩm nói, giọng nói ép đến cực thấp, trầm thấp gợi cảm, "Đúng vậy, anh chính là điên rồi, điên đến mỗi ngày đều nhớ đến em."

Nói xong, anh liền ép xuống đôi môi của cô.

Người trong ngực vẫn mềm mại thơm ngọt như vậy, ôm lấy giống như một cây kẹo bông gòn, thuần khiết lại ngọt ngào, hiện lên chút hương mật ong như đang câu dẫn người khác.

Hầu kết Thẩm Thận hơi động, cuối cùng khó khăn lắm mới dừng ở nơi cách đôi môi Hứa Mạt rất gần.

Anh không thể không nhìn, anh không muốn lại làm cô tức giận.

Hứa Mạt vốn đang giãy dụa, sau đó dứt khoát nhắm mắt lại, qua một hồi, hơi thở nóng bỏng ở trước mặt lặng lẽ rời đi.

Giây tiếp theo, bên cổ cô có một cái đầu xù chôn vào.

Thẩm Thận chán chường sáp gần cổ của cô, khắc chế khát vọng muốn hôn liếm, chỉ là cọ xát vài cái.

"Xin lỗi, vừa nãy trong lòng anh rất khó chịu."

Hứa Mạt cũng đứng ngay tại chỗ, mặc cho anh tùy ý ôm ấp, hai người không tiếng động đứng ở trong góc, không tiếng động dựa sát vào nhau.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thận nói xin lỗi với cô.

Hứa Mạt nhẹ than một tiếng, ngữ khí rất nhẹ, hiện ra chút bất đắc dĩ, "Thẩm Thận, em với anh ta chỉ là quan hệ bạn bè, thứ anh ta đưa em.....là một đồ vật....mà lần trước em làm rơi ở chỗ chụp ảnh."

Đầu Thẩm Thận vẫn chôn trong cổ cô, giọng nói rầu rĩ truyền đến, "Thật sao, không có quan hệ khác với anh ta?"

Hứa Mạt đẩy anh nhưng đẩy không ra, "Ừm...."

Qua một hồi lâu, Thẩm Thận cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhưng lại không phải là dáng vẻ mà Hứa Mạt tưởng tượng.

Khóe môi anh hơi cong, đôi mắt hoa đào gợn sóng mang theo tình ý.

Trong lòng Hứa Mạt lộp bộp một cái, trực giác bản thân lại trùng kè của anh, Thẩm Thận mà trước kia cô luôn quen thuộc lại trở lại rồi.

Quả nhiên, da mặt của Thẩm Thận rất dày, một chút xâu hổ cũng không có, thân trên tuy rằng rời khỏi người cô, hai tay lại như cũ siết lấy vòng eo mảnh mai của cô không buông, lòng bàn tay ấm áp, xuyên qua lớp áo xuân mỏng chầm rãi ngấm vào.

Theo đó, Hứa Mạt nghe thấy giọng điệu lười biếng thường ngày của anh vang lên.

Anh không nhìn anh không chạm nói, nửa từng chữ một, "Vậy anh thật tin tưởng em nha."

Chiều ngày hôm đó, Thẩm Thận mang theo đôi giày có hai đầu giày đôi xứng đi hợp.

Sau khi hội nghị kết thúc, Tổng Đính hiềm lạ liếc nhìn mặt giày của anh.

Thẩm Thận trước nay theo đuổi sự hoàn mỹ, khí chất tự phụ toàn thân trên dưới một chút cũng không chấp nhận lộn xộn bẩn thỉu, cư nhiên để lại hai đầu giày không to không nhỏ.

Đầu chân không lớn, chắc là tác phẩm của phụ nữ.

Lại liên tưởng đến mặt báo trước đó của anh ta, tất cả đều xâu chuỗi lại, trong ngữ khí của Tống Đình tràn ngập vui sướng khi người gặp họa, "Ài da ôi, Thẩm Nhị thiếu không gì không thể của chúng ta lại bị ghét bỏ rồi đúng không, đây là?"

Thẩm Thận không để ý anh ta, ngồi xiêu vẹo trên sofa, trong tay không ngừng chơi điện thoại, cười đến nhộn nhạo.

Tống Đình còn chưa đến gần, liền bị Thẩm Thận một tay ngăn lại, "Cậu biết có nhà hàng nào mà con gái thích đi không?"

"Cậu muốn dẫn Hứa Mạt ra ngoài ăn cơm?" Tống Đình khinh thường hừ một tiếng, "Cậu hẹn người ta đồng ý sao? Bớt dặt vàng lên mặt bản thân đi?"

Thẩm Thận nhướng mày, "Cậu hiểu cái gì?"

Anh hẹn cô, luôn có thể hẹn được một ngày cô đồng ý.

Nếu hẹn còn không được, Thẩm Thận nghĩ đến cảnh tượng kiêu diễm lúc trưa, trong lòng tự dưng vui vẻ, vui sướng chạy thẳng lên lồng ngực.

Hẹn không được, vậy liền "chặn".

Chương 33

Trong lòng Thẩm Thận có suy nghĩ muốn hẹn Hứa Mạt, luôn thăm dò cô.

Anh thông qua Tổng Đình nghe ngóng được thời gian quay hình lần này Hứa Mạt tổng cộng có hai ngày, toàn bộ đều ở phòng chụp hình lớn của Nhất Thiên, thế là ngoại trừ thời gian rảnh rồi anh đi liếc nhìn Hứa Mạt vài cái, thời gian còn lại đều là đang lựa chọn nhà hàng.

Không giống với trước kia đều giao cho bác Tần và trợ lý đến giải quyết, lần này, mỗi khâu đều là bản thân anh suy nghĩ và lựa chọn.

Anh muốn cho Hứa Mạt một hiện trường tỏ tình long trọng, sau đó ôm mỹ nhân về.

Dựa vào khẩu vị của Hứa Mạt, một bàn thức ăn vẫn theo thứ tự lên món ăn, thay đổi các đầu bếp chính khác nhau.

Đối với âm nhạc trợ giúp thúc đẩy tình cảm mà nhà hàng phát lên, đối với sự không chế độ ngọt của điểm tâm sau khi ăn, và không cách dựa chân của hai người ở dưới bàn, sự quyết định mỗi nguyên tố, Thẩm Thận đều cảm thấy thích thú, còn lựa chọn quà tặng phù kèm theo.

Tổng Đình thấy Thẩm Thận vô cùng tự tin, khinh thường trào phúng: "Những thứ này không lẽ không cần thiết sao? Cậu chính là thiếu thất nơ bươm buộc vào người gửi đến nhà của Hứa Mạt luôn."

Thẩm Thận nướng mày, ngữ khí mềm mại: "Ý kiến này của cậu không tồi, sau này cũng không phải không thể."

Tổng Đình vốn còn muốn tổn thương anh vài câu, nhưng thấy anh cô đơn

một mình vẫn khá đáng thương, nói: "Ai da, những thứ này tuy rằng phụ nữ thích, nhưng tôi cảm thấy, bọn họ càng thích những thứ khác hơn, cậu hiểu chứ người anh em?"

Thẩm Thận có chút đăm chiêu.

Anh từ nhỏ đến lớn, có thể nói là thuận buồm xuôi gió, quyền thế địa vị, anh đều có, người muốn có cũng từng đặt bên cạnh.

Nhưng luôn có giờ phút đêm khuya khó ngủ, trần trọc. Lúc đó anh từng cô đơn đứng lặng ở trên lầu cao, thông qua cửa kính nhìn toàn bộ thành phố, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, giống như được nâng lên đến một cái đỉnh cực cao, chưa từng tiếp tục đi lên, lại cũng chưa từng đi xuống,

Chỉ đành kéo chặt, nắm chặt lấy, không bỏ qua bất kỳ cơ hội tạm nghỉ nào.

Mà hiện giờ, anh bỗng nhiên tỉnh ngộ, riêng chỉ nơi ngực trái, nơi đầu trái tim, khu vực tên là tình cảm này, có một chỗ hổng nhỏ nhỏ.

Chỗ hổng tuy nhỏ, nhưng đủ trí mạng, nhẹ nhàng kéo một cái, đau đớn khó nhịn, nhưng lại ngọt như đường mật.

Anh kêu ngạo, anh bắt kham, cho nên nơi sâu thẳm trái tim anh, muốn có được một phần tình cảm thập toàn thập mỹ.

Mà phần tình cảm này,

Có liên quan đến lương tình tương duyệt, có liên quan tới.....Cô.

Là cô, chữ này trong nháy mắt vừa xuất hiện, Thẩm Thận liền không cách nào không chế sự bành trướng của lồng ngực, máu huyết sôi sục.

Nơi này anh bất luận như thế nào cũng chưa từng tiếp xúc qua, nơi mềm mại nhất, mỗi một góc ngách đều là Hứa Mật.

Sớm trước khi Tống Đình nói lời này, Thẩm Thân đã có tính toán.

Anh nguyện ý trút hết tất cả, nói với Hứa Mạt một câu, câu cô muốn nghe, câu mà cô luôn muốn.

Tất cả đều dựa theo kế hoạch tiền hành đầu vào đây, bước tiếp theo chính là mời nữ chính.

Thẩm Thận nắm chặt thời gian, đặc biệt chờ sau khi Hứa Mạt hoàn thành xong chụp hình quảng cáo.

Anh lái xe từ trong ga ra, chậm rãi lái đến cổng lớn công ty, im lặng chờ cô đi ra.

Ở nơi này chặn cô lại, là vì cuộc hẹn sau này tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ cô đáp ứng mới xác định thời gian thích hợp.

Cô không trả lời tin nhắn wechat của anh, thế là Thẩm Thận cảm thấy vẫn là giáp mặt hẹn người tốt hơn.

Tính cách Hứa Mạt khá dịu dàng, còn mang chút sự ngờ ngẩn mềm mại, da mặt dày một chút, cô liền không từ chối được.

Cos lễ chụp hình có chút chậm trễ, qua hồi lâu, cũng không nhìn thấy bóng dáng của cô, Thẩm Thận đặc biệt nghe ngóng được Nhất Thiên hai ngày này chụp hình thì không có xe đưa đón, dựa theo thói quen của cô, chắc là ra cửa liền tự đi về nơi ở của bản thân.

Bảo an xung quanh Nhất Thiên rất nghiêm ngặt, trái lại cũng không sợ bị cầu tử chụp được cái gì.

Thẩm Thận trong lúc chờ đợi rảnh rỗi, cư nhiên ần ần nổi lên một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào, loại tâm tình này lại sơ với lần đầu trong đời anh phóng chiếc xe đầu tiên chỉ hơn chút không kém.

Ngón tay thon dài như ngọc gõ lên vô lăng, ánh mắt Thẩm Thận rơi xuống đôi móc khóa con thỏ kia.

Anh duỗi tay nặn bóp một con, qua một hồi, cảm thấy cực kỳ ngứa, lại bóp thêm một con khác.

Nặn xong rồi đem hai chữ "Thận" và "Mạt" được may lên trên đây lại gần nhau, ép sát vào nhau.

Sau đó, anh mới chậm rãi nâng mắt nhìn về cửa lớn công ty.

Hứa Mạt không biết khi nào đã đứng ở đó, giống như đang đợi ai.

Không có bản khóa nhiều, Thẩm Thận vừa muốn ấn kèn xe, liền nhìn thấy một chiếc xe dừng lại ở trước mặt cô.

Một người đàn ông thân hình cao lớn xuống xe, vòng qua thân xe trắng nõn sáng trơn bóng, ưu nhã mở cửa cho cô.

Bởi vì cách không phải rất gần, Thẩm Thận chỉ nhìn thấy Hứa Mạt hình như gật gật đầu, sau đó nhanh chóng liền chui vào trong xe.

Người đàn ông đóng cửa giúp cô, mới không nhanh chóng chạm thông thả trở về ghế lái.

Người đàn ông này có tính biến thành tro Thẩm Thận cũng nhận ra.

Đó là tên nam chính trong bộ phim ngắn đồng cùng cô, đã ăn đậu hũ của cô, còn là học trưởng cùng trường mà theo cô nói khá quen thuộc đó. Quan trọng là, yện tiệc hào môn lần trước, Hứa Mạt là lấy thân phận bạn gái anh ta mà xuất hiện.

Tính cảm Hứa Mạt đối với tên đàn ông này như thế nào, Thẩm Thận cũng không muốn hiểu rõ, cũng không muốn biết.

Anh chỉ biết là thứ đồ chơi này chắc chắn thích cô, thoạt nhìn còn muốn theo đuổi cô.

Thẩm Thận nện một quyền lên vô lăng, ánh mắt u ám không rõ.

Hứa Mạt sớm đã nhận được lời mời của Lương Giang Hành.

Giữa hai người vẫn còn hẹn một bữa cơm.

Từ sau yến tiệc lần trước, Lương Giang Hành đang chuẩn bị tốt nghiệp, cũng nhận lấy không ít việc quay phim, nghe nói đa số thời gian đều ở trên máy bay,

Hứa Mạt chưa ra mắt còn tốt, từ sau khi ra mắt, gần như không có lúc dừng nghỉ ngơi. Kỳ thật cô cũng chuẩn bị quay xong bộ phim thần tượng, liền về nhà một chuyến.

Có điều Lương Giang Hành cũng là đúng lúc, gặp phải đoạn thời gian gần đây Hứa Mạt khá rảnh rỗi.

Lần này Giang Mặc không có làm khó cô, hai người hợp tác vô cùng vui vẻ, mới trong khoảng thời gian ngắn như vậy hoàn thành công việc, ban đêm còn dư thời gian rảnh, cũng có thể đi đến cuộc hẹn với Lương Giang Hành.

Tính đâu ra đây, lúc này hai người trong khoảng thời gian lâu như vậy lại gặp nhau lần nữa.

Lương Giang Hành hôm nay thậm chí mặc lên áo sơ mi trắng, cổ áo thẳng tắp, áo sơ mi phẳng phiu, cả người giống như một khối ngọc ôn nhuận, mang đến khí chất lịch sự thanh nhã, cử chỉ quân tử.

Trong thời đại thức ăn nhanh, Hứa Mạt khó mà nhìn thấy kiểu người an nhiên tự tại như anh ta, người bình thường ít nhiều mang theo chút xốc nổi, bản thân cô cũng không ngoại lệ.

"Tiểu Mạt, em muốn ăn gì? Cuối cùng cũng đến lượt anh mời em rồi."

Lương Giang Hành đưa thực đơn cho cô, sau đó lại gọi phục vụ, thấp giọng nói nhỏ vài câu, không qua một hồi, trước mắt Hứa Mạt liền được đặt một ly

nước ấm.

Lương Giang Hành nâng mắt nhìn qua, cười vô cùng đẹp trai: "Tuy rằng đã tiến vào đầu mùa hạ, con gái vẫn là nên uống nhiều nước ấm tốt hơn."

Hứa Mạt suy nghĩ, "Học trưởng, trong nhà anh là có em gái sao?"

Cô cảm thấy chắc chắn là có, nếu không cũng sẽ không hiểu chăm sóc người khác như vậy.

Lương Giang Hành lắc đầu, ngậm cười nói: "Xin lỗi rồi, trong nhà chỉ có anh là độc đinh."

Hứa Mạt cũng cười lên: "Vậy anh còn rất săn sóc."

Nói xong, cô chỉ vào ly nước ấm đó, sau đó bưng lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Lương Giang Hành ôn hòa nói: "Vô sự tự thông mà thôi."

Ăn cơm đến cuối cùng, Lương Giang Hành giống như là cố lấy dũng khí, gọi cô một câu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Tiểu Mạt."

Hứa Mạt dừng động tác trên tay, chờ anh ta nói xong.

Thấy vẻ mặt đó của cô, Lương Giang Hành càng cảm thấy có dũng khí, liền lấy tinh thần hăng hái nói: "Có câu này anh muốn nói với em rất lâu rồi, anh biết hiện tại em đã ra mắt, nói đến điều này không quá tốt, nhưng anh vẫn là muốn biểu đạt tâm ý của anh, anh rất thích em."

"Anh nói thích, không phải là loại tình cảm chiếu cố của học trưởng đối với học muội, mà là loại thích của đàn ông đối với phụ nữ."

Nói xong, anh ta liền không tiếp tục tỏ thái độ, chỉ im lặng chờ Hứa Mạt trả

lời. Bè ngoài vân đạm kính phong, nhưng ngón tay anh ta lúc này khẽ nhúc nhích lại tiết lộ tâm tình của anh ta.

Ánh mắt Hứa Mạt rơi trên mặt bàn, trong hoàn cảnh thanh nhã này, thanh tịnh làm người khác vui vẻ, trên bàn hiện lên ánh sáng ửng bạc của bộ dao nĩa, ánh nến hơi cháy, khăn ăn hoa mỹ, xung quang lộ ra giá trị xa xỉ.

Kỳ thật trong lòng cô sớm đã có cảm giác. Ở yến tiệc đó, hành động cử chỉ đối đãi với cô của Lương Giang Hành, hoàn toàn không giống như bạn bè.

Thế là sau đó, hai người ngoại trừ hoạt động like trong vòng bạn bè, tin nhắn riêng không cần thiết, không có gì nữa.

Hứa Mạt tận lực tránh tất cả cơ hội có thể hiểu biết đi sâu với anh ta, vừa vặn hai người đều bận, thời gian từ từ trôi, cô cũng rút chuyện này ra sau đầu.

Nhưng cô cũng chỉ là đoán, dù sao Lương Giang Hành một chút biểu thị cũng không có, cô nếu như đoán sai rồi, hai người lại ngại ngại.

Nếu chỉ là bạn bè, Lương Giang Hành là người được chọn làm chỗ người khác cảm thấy thoải mái lại an tâm. Càng khởi nhắc đến, trên phương diện sự nghiệp, anh ta quả thật giúp Hứa Mạt khá nhiều, mà những thứ này, lại không thể chỉ dùng tiền đền sơ sán.

Hôm nay anh ta tỏ thái độ của bản thân ra, thẳng thắn lại trực tiếp, lời tỏ tình như vậy tuy rằng tránh không được, nhưng Hứa Mạt cũng không quá kính ngạc.

Im lặng một hồi, cô chậm rãi lên tiếng: "Học trưởng, em sớm đã muốn cảm ơn anh, đây không phải em phát thẻ người tốt cho anh, mà là nghĩ từ góc độ một người bạn, để biểu thị cảm nhận của em. Bất luận là tiệc tối thành lập trường lúc trước, quay bộ phim ngắn hay là vai chính quảng cáo hiện tại, em đều rất cảm ơn, nếu không phải anh bắc cầu, em sẽ không thuận lợi như vậy. Còn có bữa cơm rất ngon bây giờ, em rất thích."

"Sau này anh cần em giúp đỡ, nhất định không cần khách sáo, làm bạn bè em nhất định tận sức giúp anh, cũng đừng cảm thấy phiền phức, kỳ thật em hiện nay kiếm cũng không ít tiền."

Một loạt lời này của Hứa Mạt thẳng thắn vô tư, thái độ rất rõ ràng.

Lương Giang Hàn im lặng rất lâu, cuối cùng nói: "Ừm, anh cũng không nghĩ muốn em nhất định sẽ đáp ứng anh, em biết đến phần tâm ý này của anh là được."

Hứa Mạt nhìn anh ta, chớp chớp mắt: "Nếu như nói sau này có một ngày, em nổi tiếng rồi có thể đặc biệt tự chọn đạo diễn ngự dùng, anh nếu như muốn đến quay, em nhất định sẽ chọn anh."

Lương Giang Hàn cười nhẹ lên: "Vậy xem em rồi, tránh thủ nổi tiếng nứt trời, sau này anh đến ôm đùi lớn của em."

Trên đường trở về, Lương Giang Hàn kiên trì muốn đưa cô về.

Chiếc xe ổn định dừng ở dưới lầu, Hứa Mạt cởi dây an toàn, vừa bước xuống xe, liền bị Lương Giang Hàn gọi lại.

"Tiểu Mạt." Lương Giang Hàn không biết lúc nào cũng xuống xe rồi, trực tiếp đi đến trước mặt cô.

Cô xoay người, nửa khuôn mặt ẩn trong màn đêm: "Sao vậy?"

"Giữa bạn bè, xung hô vẫn có thể không thay đổi chứ?" Lương Giang Hàn cúi đầu nhìn cô, ánh đèn kéo dài bóng của hai người.

"Đương nhiên có thể." Hứa Mạt ngừng lại, cười bổ sung: "Giữa bạn bè."

Lời này hoàn toàn đóng đinh quan hệ giữa hai người, mà Lương Giang Hàn không phải loại người dây dưa không dứt, giáo dục cho phép, chỉ có thể làm anh ta chậm rãi thủ hộ, hơn nữa cho cô sự chúc phúc tốt đẹp nhất.

"Vậy sau này ra ngoài ăn cơm cùng bạn, chắc có thể đúng không?"

Hứa Mạt hiềm khí nghịch ngợm: "Phải xem thời gian biểu của em đã."

Lương Giang Hàn không tiếp tục nhiều lời: "Vậy em lên đi, thời gian không sớm nữa."

Hứa Mạt gật đầu, nói tiếng tạm biệt, liền dưới ánh mắt của anh ta, chậm rãi tiến vào tòa nhà.

Việc đêm nay xảy ra quá nhanh, lúc Hứa Mạt bước vào trong thang máy nhớ lại cảnh đó, vẫn còn cảm thấy khó tin.

Trải qua những việc này, cô và Lương Giang Hàn kỳ thật chú định phải càng đi càng xa, không thể tiếp tục giống như trước khi bình thường tiếp xúc.

Gác qua một bên, loại hình như Lương Giang Hàn thành thành thật thật, là một nửa lý tưởng của cô khi còn học cấp ba.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, người hẳn đều sẽ thay đổi, cô đối với anh ta quả thật không có loại cảm giác kia.

Những thứ hỗn loạn ở trong đầu lúc có lúc không nháy ra ngoài, tốc độ lên lầu của Hứa Mạt liền chậm hơn ngày thường một chút.

Nơi này đều là những căn hộ cũ, bên ngoài bảo phủ một mùi cổ xưa nồng nặc, còn mang theo chút cảm giác oi bức ẩm ướt, cô chậm rãi đi lên.

Lần nữa quẹo ngã rẽ, Hứa Mạt thuận theo ánh đèn mờ nhạt trên hiên cũ, nhìn lên bậc thang.

Vừa nhìn, suýt nữa dọa tim cô rớt ra ngoài.

Trước cửa nhà cô đang có một người đang dựa vào, tư thế lười biếng, là dáng vẻ cô quen thuộc, mà đôi bàn tay khớp xương rõ ràng kia đang nhẹ

nhàng cảm một điều thú ớc.

Thắm Thận thờ ơ phũ tòn thú ớc, thú mắt, nhìn về phía cô.

Chương 34

Hứa Mạt dừng lại bước chân đang bước lên: "Anh sao lại ở đây?"

Thẩm Thận thu lại tầm mắt, dập tắt điều thuốc trong tay: "Anh tại sao không thể ở đây?"

Ngữ khí của anh không chút phập phồng, thoạt nghe cứng ngắt, Hứa Mạt cảm thấy người này thật sự vô cùng kỳ lạ, hi vọng vô thường chắc là chữ đại biểu cho anh.

Hôm qua rõ ràng còn tốt, hôm nay liền có chút không bình thường.

Không lẽ là...hai bước chân mà cô đạp xuống quá dùng lực sao?

"Anh đợi bao lâu rồi?" Hứa Mạt vừa nói vừa lật mở túi của mình.

Thẩm Thận thẳng người dậy, bình tĩnh nhìn cô: "Rất lâu."

"Vậy anh ở đây đi, chính là có thể tránh ra một chút không, em muốn mở cửa." Cô hiện giờ thường dám bút lông trên móng hổ, một khi lật người làm chủ nhân, trái lại cũng không sợ Thẩm Thận nữa.

Sau khi Hứa Mạt nói xong, liếc nhìn về mặt kính ngực của anh, nhưng cảm xúc phức tạp lúc này trong đầu nhất thời biến mất, chỉ cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cô thậm chí nhẹ nhàng khẽ hát lên điệu hát, chính là muốn gạt anh sang một bên.

Đôi mắt hoa đào của Thẩm Thận híp lại, "Người vừa này đưa em trở về? Bọn

em có phải là đã ăn cơm cùng nhau?"

Hứa Mạt nghiêng người qua, nhìn anh: "Đúng vậy, sao vậy?"

Trong lòng Thẩm Thận căng thẳng: "Vậy.....anh ta.....hai người bọn em...."

Hứa Mạt buồn cười liếc nhìn anh, từ trên xuống dưới, đo dục một vòng, không ngừng đánh giá, nhưng chính là không trả lời.

Qua một hồi lâu, tay cô vặn ổ khóa, cửa vừa mở, tự mình đi vào bên trong.

Thẩm Thận chính là như vậy nhìn bóng lưng cô đầu cũng không quay lại biến mất sau cánh cửa, anh nhìn cánh cửa khép một nửa, tiến vào cũng không phải, lùi lại cũng không phải.

Đêm đầu mùa hè, trong không khí mang theo chút khô nóng. Khu nhà ở theo phong cách cũ này có chút ẩm ỉ, tiếng bàn ghế va chạm nhẹ nhàng của lầu trên lầu dưới cũng ở bên tai.

Vật đổi sao dời, đây là nơi trước đây anh tuyệt đối sẽ không bước vào, mà lúc này, nhìn cánh cửa lộ ra ánh sáng mờ nhạt, trong lòng anh vậy mà nổi lên chút mềm mại.

Nhưng vừa nghĩ lại cánh cửa này anh ngồi chồm hổm cạnh ở nơi này trông giữ, vậy mà cảm thấy có chút ủy khuất.

Cô hình như đối với người khác so đối với anh, đều muốn càng dịu dàng và nhẫn nại. Cô sẽ yên tĩnh lắng nghe, cười đến mắt cong cong.

Nhưng đó là không phải đối với anh.

Thẩm Thận nhớ tới buổi hẹn hò mà bản thân sắp xếp, chau mày.

Anh vẫn đứng ở ngoài cửa, nghiêng người đánh giá một phen căn phòng của Hứa Mạt ở trước mắt, trong đó đen thui, thoạt nhìn không giống có người ở.

Trong lòng đột nhiên làm một quyết định, Thẩm Thận chân chờ đi đến trước cửa nhà cô, chuẩn bị mặt dày mày dạn tiến vào.

Sau đó còn chưa chờ ánh gõ cửa, khe cửa chậm mở, một cánh tay tinh tế trắng nõn như ngọc sen lộ ra ngoài, sau đó là khuôn mặt trơn loáng sáng bóng của Hứa Mạt.

Hứa Mạt dĩ nhiên đã cởi áo khoác len ra, cũng đã tẩy trang, một khuôn mặt nhỏ giống như đóa hoa sen nở trong hồ nước vào sáng sớm, mềm mại ướt át, tươi mát giống như có thể vắt ra nước.

Ánh mắt cô liền nhẹ nhàng bay qua.

Thẩm Thận theo bản năng đem điều thuốc đã bóp tắt trong tay ném đi, chờ cô nói chuyện.

"Ngây ra đó làm gì? Tiến vào đi." Nói xong, Hứa Mạt vui vẻ đi vào bên trong.

Thẩm Thận ngăn người, trên mặt không biểu hiện, trong lòng phào hoa lại nổ đùng đùng, còn là loại kim quang óng ánh nữa.

Ánh trái lại không xem bản thân là người ngoài, vừa vào cửa tự mình bắt đầu đánh giá kệ giày, nhìn thấy bên trên không có bất kỳ loại giày đàn ông nào, trong lòng nhất thời nổi lên chút vui sướng.

Tuy rằng đã biết được đáp án, nhưng Thẩm Thận vẫn là cố ý hỏi một câu, "Có dép lê ánh có thể mang không?"

Hứa Mạt ngồi ở trước bàn, không biết đang chơi đùa cái gì, đầu cũng không xoay lại: "Không có, ánh cứ như vậy vào đi."

Không giống như lần trước vội vàng liếc nhìn, Thẩm Thận đem nơi này quan sát một vòng, sau đó tỉ mỉ kiểm tra một chút khóa cửa của cô còn tốt hay không, lúc này mới yên tâm tê liệt lại.

Hứa Mạt loay hoay xong đồ vật của bản thân, quay đầu lại, liền thấy Thẩm Thận đang xiêu vẹo trên sô pha, một chút cũng không có bộ dạng khách khí.

Thẩm Thận luôn nhìn chằm chằm bóng lưng cô, lúc này bị bắt quả tang, cũng không một chút xấu hổ, đôi con ngươi đen sâu thẳm đổ xẹt qua ánh sáng.

Nhất thời im lặng, bầu không khí tràn ngập một loại mập mờ không biết không rõ ràng.

Thẩm Thận đứng lên, đi về phía cô, gọi cô một tiếng, "Tiểu Mạt."

Hứa Mạt theo bản năng phòng bị, "Anh....anh muốn làm gì vậy?"

Thẩm Thận thấy cô phòng anh như phòng sói, sự xấu xa ở trong xương muốn trêu chọc cô đều nổi lên, khóe môi anh hơi cong lên, "Em nói anh muốn làm gì, không phải là em để anh vào hay sao?"

Hứa Mạt có chút ngỡ ngác, đột nhiên nói một câu: ".....Anh không phải nói đùa nghe em sao?"

Thẩm Thận sững sốt trong chốc lát, ngữ khí bất đắc dĩ lại sùng nịch, "Đúng vậy, đùa nghe em."

Anh lại ngồi trở về, dựa lên ghế sô pha, chống nửa khuôn mặt, "Nhưng lúc đó anh nói là có điều kiện tiên quyết, em và anh ở bên nhau, anh cái gì cũng nghe em."

Hứa Mạt nghe anh lại nhắc đến vấn đề này, có chút muốn đuổi người rồi, "Vậy anh trở về đi, trong mơ cái gì cũng có, anh hiện giờ muốn ngủ rồi."

Ánh mắt nhàn rỗi của Thẩm Thận lại nổi lên trêu ghẹo, cười yêu nghiệt, "Không sao, anh trai ngủ cùng em."

Hứa Mạt có chút hồi hận bản thân nhất thời mềm lòng cho anh tiến vào, cô

đứng lên đi đến bên cạnh anh, nâng tay đẩy anh, "Anh lập tức ra ngoài chỗ em, em bây giờ không hoan nghênh anh nữa."

Thẩm Thận nâng mắt nhìn qua, đột nhiên đổi chủ đề, "Anh ở bên ngoài đợi cả một đêm, chân rất đau, cơm cũng chưa ăn."

Hứa Mạt vừa muốn đáp lại, liền nghe thấy Thẩm Thận tự đứng lên nói, "Mượn dùng phòng bếp của em, anh nấu cho chính mình một bữa cơm."

Hứa Mạt có chút ngỡ ngàng, đại công tử mười ngón tay không dính nước mùa xuân như Thẩm Thận, lúc nào học nấu ăn vậy?

Thẩm Thận vẫn còn nhớ nhung cảm giác cô đẩy bản thân, nhưng anh lại vô cùng trân trọng thời gian hai người ở bên nhau, dứt khoát đứng thẳng người, tự mình đi vào bên trong.

Hứa Mạt kỳ thật không muốn đáp ứng, nhưng thấy anh bóng người cũng là lắc lư mà đi rồi, chỉ đành cắn môi, "Anh đi sai rồi, đó là....đó là nhà vệ sinh."

Qua hồi lâu, Hứa Mạt mới nghe thấy Thẩm Thận trầm giọng trả lời một câu, "Ừm."

Nói là bản thân tự nấu, nhưng vừa nhìn cái khí thế nhất thời lâm trận cùng với hành động tay chân luống cuống đó, Hứa Mạt liền biết Thẩm Thận lại đang nói mò rồi.

Cổ tình anh như vậy còn bày ra bộ dáng rất đơn giản, ưu nhã khách đờ ở trong nồi.

Trong lòng cô âm thầm cảm thấy buồn cười, trên mặt lại nghiêm túc.

Cuối cùng là nhìn không được nữa, cũng không biết anh đang nấu cái quý gì, Hứa Mạt dứt khoát đẩy anh ra, "Vẫn là em đến đi."

Thẩm Thận không đồng ý, kiên quyết muốn bản thân đến, còn tự cho là thỏa đáng bắt đầu nói chuyện, "Em bình thường đều là bản thân tự nấu cơm"

sao? Kỳ thật anh cảm thấy bản thân làm cơm cũng không tệ, em có thể không cần đi ăn bên ngoài."

Anh đây là vẫn nhớ đến Lương Giang Hằng.

Hứa Mạt nghe anh vòng một vòng lớn, lòng cũng rất mệt, "Em làm cho, anh nấu có thể ăn sao?"

Thẩm Thận cười cứng trong nháy mắt, vẫn là tránh ra.

Hứa Mạt đơn giản rửa sạch nồi, lại lấy ra một cái nồi nhỏ nấu mì, chờ nước sôi sùng sục, sau khi bắt đầu bốc khói cuộn cuộn, thêm chút nước lạnh vào bên trong.

Sau đó cô vẩy vào trong cái nồi trước đó một chút lá thái là, chờ đến trung thành màu xanh mượt, nổi lên mùi thơm của rau, khuấy một trái trứng gà thành vòng tròn đổ vào trong.

Động tác của cô thuần thục, lông tơ trên mặt từng cọng rõ ràng.

Thẩm Thận hai tay ôm cánh tay, dựa nghiêng vào bàn nguyên liệu, luôn nhìn cô chăm chú.

Anh đèn trần phòng bếp chiếu xuống, đem sườn mặt dịu dàng của cô mạ thành một lớp ánh sáng như hòa, bình yên lại yên tĩnh.

Lòng Thẩm Thận cũng theo đó giống như nổi lên hơi nước, bị đốt đến nóng hầm hập, màn sương mịn mịn, mang theo chút không khí ẩm ướt.

Lúc Hứa Mạt cười cùng nấu xong, chỉ rắc thêm chút muối.

Nhưng vẻn vẹn như vậy, cũng tươi ngon vô cùng.

Hai người ngồi trên bàn ăn, đối diện nhau, Thẩm Thận cúi đầu ăn, Hứa Mạt liếc nhìn như vậy nhìn anh.

Thẩm Thận dù sao là một người đàn ông, rất nhanh liền giải quyết hết đồ ăn cô làm, động tác vô cùng nhanh chóng.

Trong trí nhớ của Hứa Mạt, tương ăn của Thẩm Thận trước nay đều vô cùng ưu nhã, đa số đều là anh tùy ý ăn vài miếng, liền lười biếng xiêu vẹo sang một bên, nhìn cô ăn.

Mà lúc này, nhìn thấy Thẩm Thận vui đầu ăn một bát mì như vậy, trái lại giống như dính chút khói lửa trần gian.

Cô nhẹ nhàng cong môi, cười lên.

Thẩm Thận đẩy bát sang một bên, "Rất ngon, sau này anh có thể thường đến cạ cơm không?"

Nụ cười trên mặt Hứa Mạt đột nhiên thu lại, "...."

Nhớ đến nụ cười khi nãy của cô, câu hỏi bất định trôi nổi trong lòng Thẩm Thận hoàn toàn bị đánh tan.

Anh luôn biết cô là một cô gái tốt.

Có lẽ, từ đầu đến cuối, là phương hướng của anh có chút lệch.

Không nghĩ tới cuộc hẹn hò mà anh tự mình chuẩn bị, vẻ mặt Thẩm Thận khó mà nghiêm túc, ngữ khí của anh trịnh trọng, "Tiểu Mạt, anh không biết em suy nghĩ thế nào rồi, anh muốn lấy mục tiêu kết hôn cùng em mà nói chuyện yêu đương."

Nói xong, anh bổ sung một câu, "Người khác thế nào, cùng anh không liên quan, anh chỉ nghe đáp án của em."

Thẩm Thận trở nên nghiêm túc như vậy, Hứa Mạt trái lại không thích ứng.

Cô tránh đi đôi mắt đen sâu thẳm của anh, trong lòng rối loạn.

Bề ngoài của Thẩm Thận quá mức chói mắt, mỗi lần trở nên nghiêm túc như vậy, liền làm cho trong mắt người khác chỉ nhìn thấy ánh.

Nếu nói lúc đầu tại sao cô đáp ứng, kỳ thật cũng có nguyên nhân lớn nằm ở điểm này.

Thế nhưng sau này cô mới biết, dưới khuôn mặt đẹp trai như vậy của Thẩm Thận, giấu một trái tim có bao nhiêu bướng bỉnh, cố chấp lại kiên ngoạ.

Suy nghĩ hồi lâu, cô chậm rãi lên tiếng, "Ánh không sợ em và người khác đã ở bên nhau rồi sao?"

Ánh rõ ràng, vẫn là đối với Lương Giang Hàn chỉ cảm thấy trong lòng.

Thân mình Thẩm Thận hơi đình trệ, đôi mắt hơi hép, "Sợ cái gì."

Tên đàn ông đó có đẹp trai như ánh không? Có tiền như ánh không? Có thân hình tốt như ánh không? Có sống.....tốt như ánh không?

Không được, Hoa Nhài Nhỏ thuần khiết chỉ thuộc về một mình ánh, chỉ có thể vì ánh mà nở, vì ánh mà nở rộ.

Nếu như thật sự đã ở bên nhau, vậy thì, ánh cũng sẽ không từ thủ đoạn, không tiếc tất cả cái giá, giành cô về.

Ngữ khí của Thẩm Thận tận lực lộ ra bình tĩnh, trong lòng lại đã chém Lương Giang Hàn ngàn vạn nhát, "Cạnh tranh công bằng, nhưng ánh cá, ánh ta không có thích em như ánh."

Hứa Mạt gảy ngón tay của bản thân, ánh mắt cùng theo đó rơi xuống mặt đất.

Nghe lời nói rõ gần như muốn nói toạc ra, Hứa Mạt cảm thấy lòng có chút mềm mại, cô chính là không nhìn ánh, tiếp đó lại nói, "Nhưng em nhớ, em rõ ràng nói qua với ánh, em và ánh ta chỉ là bạn."

"Thẩm Thiện, đến khi anh hoàn toàn tin tưởng em, lúc đó mới thật sự là thích."

Anh tin tưởng cô.

Nhưng anh không nói ra, bởi vì anh không muốn thừa nhận, cũng không thể thừa nhận một việc chính là, anh sẽ đổ kỹ.

Đến nỗi sự xuất hiện của những người đàn ông lại gần cô, lòng anh liền rối loạn.

Thẩm Thiện có chút gấp gáp, những tụ phụ ngày thường đều vút sau đầu, "Sao lại không phải thật sự thích em, lẽ tử nhớ em đến không ngủ được, mỗi ngày chính là muốn gần em thêm một chút."

Hứa Mạt thấy anh gấp gáp, khóe miệng cong lên thành một độ cong rõ ràng, nháy mắt liền biến mất.

Anh bình thường xấu xa như vậy, cuối cùng là phải trị anh.

"VẬY.....ĐƯỢC THÔI." Hứa Mạt nhẹ nhàng nói, giống như gió nhẹ thổi qua, có chút ngứa.

Thẩm Thiện giống như mắt trọng lượng trong không trung, đang trôi nổi bỗng nhiên tìm được sức lực, anh không thể tin hỏi, "Tiểu Mạt....em đây là đồng ý rồi?"

Mặt Hứa Mạt có chút nóng, "Ừm, có điều phải có thời gian một tháng quan sát, giữa đường nếu em không nguyện ý, anh cũng không thể ép buộc em."

Thẩm nhị thiếu từ nhỏ đến lớn chưa từng rơi qua một giọt nước mắt nào, lúc này vậy mà có loại cảm giác lệ nóng doanh tròng.

"Anh sẽ đối tốt với em." Thẩm Thiện im lặng hồi lâu, cuối cùng chậm rãi thốt ra một câu.

Không phải là thời kỳ chuẩn bị trước khi thông báo chính thức sao, một

tháng này, anh có thể dưới sự cho phép mà sẵn đón xum xoe cô rồi.

Hứa Mạt đột nhiên đứng lên, bắt đầu đuổi người, "Anh....nên trở về rồi."

Thẩm Thận chỉnh tay áo, không chút lười biếng, "Được."

Chờ đi đến cửa, một chân Thẩm Thận đều bước ra cửa rồi, đột nhiên dừng lại.

"Vậy...làm bạn trai dự bị của em, anh có phúc lợi gì không?"

Hứa Mạt nhàn nhàn chóng đuổi người, nghe lời này, không muốn nhìn anh, "Không có không có, cái gì cũng không có."

Thẩm Thận cười nhẹ, cúi người xuống, nhàn nhàn mà chuẩn hôn lên khóe miệng cô một cái.

Nhẹ nhàng, lại mang theo chút độ ấm, mang theo mùi hương mát lạnh mê người trên người anh.

Sau khi hôn xong, giống như sợ cô hối hận, nhàn nhàn chóng nói câu ngủ ngon, liền tự chủ trương đóng cửa lại.

Hứa Mạt ngây người tại chỗ, nâng tay sờ khóe miệng bản thân.

Ừm, còn mang theo một mùi trứng gà và rau tề thái.

Chương 35

Sau khi Thẩm Thận rời khỏi nơi ở của Hứa Mạt, lập tức để Trần Thanh Huy đi điều tra hàng xóm của cô.

Mục đích chỉ có một, đó là nhìn xem có phòng nào còn trống hay không.

Tòa nhà kiểu cũ này tầng nhà thấp, mỗi tầng chỉ có hai hộ ở. Bởi vì nguyên nhân gần trung tâm thành phố, phá bỏ vẫn chưa có phê duyệt xong.

Hộ gia đình lâu năm vẫn như cũ coi giữ ở đây, những chủ phòng khác không muốn thấy phòng trống rỗng, đa số đều cho thuê.

Mà căn phòng đối diện nhà Hứa Mạt, chủ nhà sớm đã dọn đi mấy năm.

Hứa Mạt trải qua thời gian bận rộn nhất, cũng không có lời mời quảng cáo khác, trải lại thời gian rảnh rỗi một chút, đủ để nghỉ ngơi.

Thế là đoạn thời gian này, ngoại trừ về ký túc xá trường học ở mấy ngày, cô gần như sống trong ổ nhỏ của bản thân.

Bộ phim thần tượng do cô diễn chính sắp tiến vào giai đoạn kết thúc, tình tiết quan trọng nhất đều đã quay xong.

Bởi vì là bộ phim chiếu mạng, tình tiết không tính quá dài, vì quan sát hiệu ứng internet, chỉ quay mùa một.

Chờ mùa một chiếu xong, dựa theo phản ứng của khán giả, tiếp tục quyết định thời gian quay mùa hai.

Quan trọng nhất là, ban đầu khi cô mới vào đoàn phim, kế toán trực tiếp

đưa cô một nửa thúi lao, con số phong phú, đủ thỏa mãn bất kỳ chỉ tiêu và tiền dành mua nhà của cô. Sau đó chỉ cần quay bỏ sung một phần cảnh liền có thể lấy được số tiền còn lại.

Hứa Mạt đã xin nghỉ phép với người quản lý của cô chị Lý Nguyễn, chuẩn bị qua vài ngày về quê một chuyến.

Hứa Tram gần thi đại học, cô muốn về nhà ở bên cạnh em trai, thuận tiện có thể chăm sóc bà nội vài ngày.

Nghỉ đến qua vài ngày có thể thấy người nhà, Hứa Mạt cảm thấy trái tim của bản thân muốn bay ra ngoài, cuối cùng giống như lại có nơi cố định, trong lòng đều nổi lên ấm áp.

Cô dứt khoát làm ổ trên giường, ngồi xếp bằng, tỉ mỉ đếm tài sản của bản thân.

Hứa Mạt càng đếm càng vui vẻ, dù sao không ai ghét túi tiền căng phồng của bản thân. Còn nữa, những thứ này đều là cô tự mình kiếm được, cuối cùng có thể làm những việc bản thân từng nghĩ sẽ làm.

Cô tỉ mỉ cất xong bảng biểu và tiền công, muốn nhân thời gian buổi trưa ngủ một giấc, ban đêm lại đi dạo, cho bản thân thả lỏng một chút.

Tuy rằng bây giờ cô đã có chút danh tiếng rồi, nhưng dù sao không phải là minh tinh quốc dân, đi trên đường căn bản không bị nhận ra.

Hứa Mạt lăn lộn ở trên giường, chỉ cảm thấy con đường phía trước sáng lạng, tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt.

Cô nghĩ nghĩ, dùng tay vuốt mở màn hình điện thoại, không ngoài dự liệu, lại là tin nhắn liên tiếp của Thẩm Thận.

Hỏi han ân cần, từ tán dóc thời tiết đến gần đây cô mấy giờ đi ngủ, vô cùng dính người, Hứa Mạt có chút dở khóc dở cười.

Nhưng anh vẫn còn khắc chế bản thân, không có liên tiếp, liều mạng đến gần trước mặt cô.

Anh có công ty Nhất Thiên lớn như vậy phải vận hành, mà Hứa Mạt, cũng có công việc bận, ở điểm này, Thẩm Thận trái lại cho hai người đủ không gian.

Hứa Mạt lại thả hồn một hồi, mí mắt gần như đang đánh nhau, mơ màng muốn ngủ, bên ngoài cửa tiếng bước chân dần vang lên, theo đó có tiếng đồ vật gì đó ma sát trên mặt đất, nặng nề lại chói tai, vẫn còn tiếng nói chuyện nghe không quá rõ ràng, nhỏ giọng thì thầm, từng tiếng truyền đến, quấy nhiễu người khác tỉnh mộng.

Nơi này hiệu quả cách âm không phải rất tốt, âm thanh lọt xẹt ở lầu trên hơi to, lầu dưới liền có thể nghe thấy, càng không nói động tĩnh lớn như vậy.

Hứa Mạt ở trong đoàn phim lác lác lâu như vậy, không dễ dàng có thể yên tĩnh một hồi, một chút cũng không muốn tỉnh lại, dứt khoát bọc chăn lấy người, chôn đầu vào trong chăn mà ngủ.

Thế nhưng âm thanh đó hầu như không dứt, âm thanh ma sát bén nhọn càng thêm khoa trương.

Tiếng "rầm" khá lớn mạnh mẽ vang lên, có đồ vật bị mạnh mẽ ném trên hành lang, Hứa Mạt thậm chí có thể cảm nhận được uy lực kinh hãi đó.

Cô cảm thấy chiéc giường nhỏ của bản thân cũng đang nhẹ nhẹ run lên.

Nhìn một hồi, Hứa Mạt cuối cùng vén chăn ra xuống giường, chạy đến cửa mở một khe nhỏ, liếc nhìn bên ngoài. Tính cách cho phép, cô sẽ không oán giận cái gì, dứt khoát yên lặng nhìn.

Trong hành lang không tính rộng lớn mấy người đàn ông cao lớn thô kệch đang đang tụ lại, mặc đồng phục làm việc thống nhất màu xanh.

Đoán là thợ chuyển nhà, ước chừng có vài người, đang hợp lực nhét đồ gia dụng to lớn vào trong căn nhà đó.

Nhà đối diện không có người ở, ngày đầu tiên Hứa Mạt chuyển vào đã biết, thế nhưng nhìn khí thế dọn nhà này, giống như lại lần nữa vào ở.

Cô còn chưa lên tiếng, công nhân có ánh mắt tốt liếc nhìn cô, "Ài da, ngại quá, chúng tôi giúp người khác dọn nhà, quấy rầy đến cô rồi sao?"

Hứa Mạt lễ phép đẩy khe cửa, mở to ra, sau đó vẫy tay, "Không sao, tôi chỉ hiếu kỳ, chỗ nên đến xem xem."

Công nhân chuyển nhà thật thà cười lên, "Vẫn còn một xe, chiều này mấy người chúng tôi làm gấp, rất nhanh liền làm xong, cô yên tâm nhé."

Hứa Mạt nhìn những đồ vật đang bày trước cửa nhà, đầy đủ, hoa mỹ tinh tế, hơn nữa thoạt nhìn đều vô cùng mới tinh.

Cô liếc nhìn cánh cửa mở rộng ở đối diện, bên trong đã bày biện không ít rồi, thế nhưng....vẫn còn một xe.

Hứa Mạt hỏi: "Chú ơi, ai đến sống nơi này vậy, là chủ nhà cũ sao, hay là người thuê mới vậy?"

Công nhân nâng cánh tay, lau mồ hôi trên mặt, "Chúng tôi cũng không rõ, đưa tiền trái lại rất hào phóng, chắc là vậy đi?"

Hứa Mạt có chút đăm chiêu, tiện đà đóng cửa.

Âm thanh bên ngoài vẫn đang tiếp tục, giấc ngủ trưa nay sợ là không thực hiện được rồi.

Hứa Mạt dứt khoát đi vào trong nhà bếp, tính toán một chút đồ ăn ở trong tủ lạnh, chuẩn bị chờ một lát đi siêu thị một chuyến.

Thuận tiện mua chút đồ vài ngày tới về nhà cần, có thể mang theo chút đặc sản trở về, chỗ tiểu Trâm và bà nội ném thừ.

Hứa Mạt vô cùng nhàn rỗi, dứt khoát làm ở trong sô pha, xem ti vi giết thời gian, bắt giặc cũng trong tiếng ồn ào mà ngủ mê, chờ cô tự mình khoan thai tỉnh dậy, âm thanh bên ngoài cũng đã dừng lại.

Điện thoại trong tay cô trái lại đang không ngừng rung lên.

Là Thẩm Thận.

Anh hỏi cô hôm nay trái qua thế nào.

Hứa Mạt vừa tỉnh, đầu có chút váng, không muốn trả lời anh, liền mặc kệ bản thân, làm theo tâm trạng.

Sắc trời đã tối, Hứa Mạt hiềm mà lưỡi biếng, suy nghĩ một chút quyết định khóa bản thân một chút, đi ra ngoài ăn một bữa.

Lúc từ trong cửa bước ra, cô vẫn còn đang ngáp, đang chuẩn bị khóa cửa, cô nghe thấy âm thanh vặn chìa khóa ở sau lưng bản thân.

Sau lưng bỗng dung mát lạnh, Hứa Mạt theo bản năng xoay người nhìn, chỉ thấy cánh cửa đó được nhẹ nhàng đẩy mở.

Một thân hình cao lớn đứng ở đó, khóe môi Thẩm Thận cong lên độ cong hoàn mỹ, đôi chân thon dài tùy ý gác đó, anh đang ôm cánh tay, dựa vào khung cửa.

Sau đó anh chậm rãi lên tiếng, "Ra ngoài sao? Thật trùng hợp."

Hứa Mạt: "....."

Cô tiếp tục xoay đầu khóa cửa nhà mình.

Thẩm Thận thấy cô chỉ xoay cái ốt với bản thân, cũng không tức giận, duỗi tay đóng cửa nhà mình, sau đó bước qua.

"Cùng nhau ăn cơm?"

Hứa Mạt nhanh chóng rút chìa khóa ra, nửa người xoay qua, cuối cùng trả lời, "Anh là thuận phong nhỉ sao?"

Nếu không sao cô vừa ra ngoài, anh liền theo đó mở cửa.

Thẩm Thận cúi người xuống, hơi cong eo, tầm mắt ngang bằng cô: "Còn không phải bởi vì nhớ em, đây gọi là tâm linh tương thông."

Hứa Mạt nhìn anh chăm chú một hồi, Thẩm Thận cũng tùy cô, khóa miệng luôn ngậm cười.

Cô di chuyển tầm mắt trước, "Anh đừng chặn em, em muốn ra ngoài."

Thẩm Thận đáp một tiếng "được" nhưng trên miệng tuy rằng nói vậy, nhưng như cũ không có rời đi.

"Cho anh hôn một cái, anh liền cho em đi."

Hứa Mạt thấy anh mặt dày, nhắc nhở anh: "Anh còn đang trong thời gian quan sát, lần trước, đã bị trừ điểm trong lòng em rồi."

Thẩm Thận nghe vậy trái lại nghe lời nhượng đường, có chút thu liễm, nhưng là anh lập tức lại nhíu mày, rõ còn có hỏi, "Lần nào vậy, em nói cho anh nghe xem, anh quên rồi."

Hứa Mạt cúi đầu nhìn giày anh trong lòng im lặng suy đoán, có phải nên tiếp tục in thêm vài dấu chân cho anh mới tốt đây.

Cô đeo nghiêng túi, vừa muốn bước xuống bậc thang, Thẩm Thận liền nhanh chóng dán theo sau.

Hứa Mạt xoay đầu, nhìn như hung dữ, "Anh không cần cách em gần như vậy."

Sau đó bước chân cô ngừng lại, tiếp đó nhanh chóng xuống vài tầng, bỗng

nhiên dừng lại, Thẩm Thận cũng vô cùng kiềm chế dừng lại, dưới chân lờn vờn.

Khóe miệng Hứa Mạt hơi cong, mánh cũ lặp lại, thế nhưng dừng lại lần đầu, sau lưng cô lập tức có một lờ,ng ngực ấm áp dán lên

Hơi thở mát mẻ của Thẩm Thận liền phun vào giữa cằn cổ cô, ngứa ngứa, mang theo chút tê dại.

Giọng nói dễ nghe của anh vang lên bên tai, lưỡi biếng ngậm cười, âm cuối còn mang theo chút uể oải, "Ngại quá, dưới chân trơn quá."

Sau khi Hứa Mạt kiên định biểu thị điểm của anh lại bị trừ, Thẩm Thận vẫn đang biện giải cho bản thân, chỉ có điều lần giải thích này, chút thành ý cũng không có.

Cuối cùng sức dưới sức quán lợi hại và khí thế mặt dày mày dạn của anh, Thẩm Thận cuối cùng thành công cọ xát cùng ăn cơm tối với Hứa Mạt.

Hứa Mạt chọn một quán ăn, giá cả bình dân, mùi vị không tệ, Thẩm Thận cả quá trình phục vụ tận tâm, bung trà rót nước, làm cho Hứa Mạt cuối cùng cũng không còn tức giận nữa.

Trong lòng cô lờ mờ nghi ngờ, luôn cảm thấy Thẩm Thận ấp ú một trận lớn, cô không tin Thẩm Thận sẽ ngoan như vậy.

Trong siêu thị, trong lòng Hứa Mạt âm thầm có cảm giác đó, trái lại thật sự được chứng minh.

Bởi vì phải về nhà một chuyến, đồ cô mua không tránh khỏi có chút nhiều, bên cạnh lại có một cu li "nhấn nhục chịu khó" như Thẩm Thận, không sử dụng thì không được.

Thẩm Thận thấy cô bao lớn bao nhỏ để vào trong xe chờ hàng, cảm thấy còn không đủ, chỉ cho rằng là cô muốn mua tích trữ đồ ăn vặt cho bản thân, "Lấy nhiều một chút, cái này cần không, cái kia nữa, anh trai trả tiền cho em,

tùy tiện quẹt thẻ."

Hứa Mạt tránh đi sự chăm sóc liên tục của anh, đi đến một giá hàng bên cạnh, thề nhưng chờ cô xoay người, lại không phát hiện bóng dáng của Thẩm Thận.

Chọn xong đồ của bản thân, cô nhìn xung quanh, đi ra bên ngoài, Thẩm Thận liền giống như biến mất trong không khí, ngay cả xe hàng của cô đều cùng biến mất không thấy.

Hứa Mạt vô ý đi về gian hàng ngay góc xéo phía đối diện nhìn, liền thấy thân hình đang đứng của anh.

Trong lòng nhỏ giọng nghĩ hoặc một câu, cô nhấc chân bước qua.

Nhưng ở đó không chỉ có Thẩm Thận, trước mặt anh còn có một người con gái đang đứng, là nhân viên tư vấn mua hàng, đang mạnh mẽ chào hàng anh cái gì đó.

Hai tay Thẩm Thận tùy ý đặt lên thanh xe hàng, thờ ơ nghe.

Hứa Mạt đến gần, sau khi thấy thứ nhân viên tư vấn đang chào hàng là gì, mặt lập tức nóng lên.

Cái người này.....Thật là!

Còn đứng ngây ra đó lâu như vậy.

Nữ nhân viên tiếp tục nói: "Loại thề nghiệm vô cùng mỏng, mùa hè mát mẻ, mua theo bộ còn có ưu đãi lớn, soái ca anh thật sự không suy nghĩ một chút sao?"

Người thanh niên trước mặt khí độ bất phàm, bề ngoài đẹp trai, toàn thân trên dưới cao quý, cả người nhất thời liền vẽ ra một giới hạn rõ ràng phân biệt với người khác.

Tuy rằng không nói nhiều, nhưng có thể dùng chân ở đây, đoán cũng là có bạn gái rồi.

Ngồi trên đây, cô ta càng thêm nhiệt tình, giọng nói mang theo chút thần bí, "Không cần ngại ngùng, bên này còn có loại độ giữ lâu lại vô cùng dài để chọn."

Nói xong, cô ta chỉ vào cả một kệ hàng bên cạnh.

Tầm mắt Thẩm Thận đã liếc nhìn Hứa Mạt, anh duỗi tay ra, tự nhiên mà đặt đồ của cô vào trong xe hàng, lại kéo cô đến bên cạnh bàn thân, để hai tay trắng nõn của cô nắm lấy thanh xe chở hàng, tiếp đó bản thân cúi xuống.

Tư thế như vậy, làm cho cả người mềm mại của cô bị bá đạo giam vào trong lồng ngực.

Sau đó Hứa Mạt nghe thấy giọng anh từ trên đỉnh đầu truyền tới, không nhanh không chậm, ngữ khí chậm rãi làm cô muốn chôn đầu mình vào trong cát, "Cảm ơn, không cần."

Sau đó anh mang theo ý cười lại bổ sung một câu, "Tạm thời."

Chương 36

Hứa Mạt nhớ lại lời vừa nãy Thẩm Thận nói, nhỏ giọng phàn bác, "Anh làm sao nghĩ đẹp như vậy chứ?"

Thẩm Thận đẩy cô đi xa rồi, dùng cằm dựa lên đỉnh đầu cô, "Nghĩ đẹp không anh không biết, nhưng em rất đẹp thì đúng rồi."

Anh thu mắt nhìn Hứa Mạt, từ góc độ này, có thể thấy lông tơ rõ ràng, lông mi đen cong vuốt của cô đang nhẹ nhàng run rẩy.

Giây tiếp theo, Hứa Mạt linh hoạt cúi người, từ trong vòng vây của anh chui ra ngoài.

Hứa Mạt vỗ đỉnh đầu bản thân, "Anh lại như vậy, trực tiếp trừ xuống 0 điểm."

Thẩm Thận nghiêng người qua, nhìn cô, "Ở chỗ em, số âm anh cũng có thể."

Hứa Mạt cười lên, "Anh nằm mơ đi, số âm anh liền bị loại rồi, vừa vặn hai người chúng ta hoàn toàn cắt đứt."

Thẩm Thận kịp thời ngắt lời cô, "Cắt đứt không được, âm âm là dương, anh chỉ đàn tiếp tục quấn lấy em thôi."

Hứa Mạt từ bên cạnh cầm lên một đùi gà Kim Hoa, bao bì mát mát, trên thịt hiện lên màu mật ong vô cùng đều, cô ngửi khí nhàn nhạt, giống như không xảy ra chuyện gì, "Vậy bây giờ anh cầm cái này, em muốn mua."

Thẩm Thận, "....."

Tuy rằng vẻ mặt cuối cùng của Thẩm Thận có đủ thời, nhưng vẫn là ngoan

ngoãn cầm đuôi gà Kim Hoa lên lầu.

Lúc ở cửa mỗi người một ngã, Thẩm Thận không ngoài ý muốn lại gần.

Ngữ khí thoạt nghe có chút nghiêm túc, "Đồ của em nhiều như vậy, anh xách vào giúp em."

Hứa Mạt cũng rất nghiêm túc, "Không cần đâu, anh để ở cửa đi, để bên trong cũng thuận tiện, khuỷa rồi, em không dọn dẹp nữa, trực tiếp ngủ."

Thẩm Thận bị uyển chuyển cự tuyệt, cũng không tức giận, dù sao anh cũng sống ở đời diện, gần quan được ban lộc.

Thời gian quan sát tránh thủ quét giá trị hảo cảm, như vậy một khi chính thức ở bên nhau liền có thể trắng trợn hôn hôn thêm ôm ôm rồi.

Ngồi đèn đỏ, nhìn thấy Hứa Mạt đang bận rộn ở cửa, anh thay đổi suy nghĩ, tiếp tục nói, "Anh dọn xong nhà mới, vì chúc mừng anh dọn nhà, là hàng xóm, em có thể cho anh liên hoan một chút không."

Hứa Mạt vẫn đang chậm chạp dọn túi đồ, nghe thấy vậy đầu cũng không ngẩng lên, "Ồ.... đổi ngày đi."

Đêm khuỷa gió lớn, cô nam quả nữ, cô rất sợ Thẩm Thận đột nhiên đến một loạt thao tác.

Tất cả đã thu dọn xong, Hứa Mạt nhìn người đàn ông còn đứng ở đó, "Anh....cũng vào đi."

Cả ngày giống như hòn vọng thủy, không biết còn cho rằng anh bị vứt bỏ có bao nhiêu thảm.

Thẩm Thận vốn đang nhìn cô không chớp mắt, lúc này bị cô nhẹ giọng quan tâm, mặt mày hào hứng bay đến một cảnh giới.

Phí.

Loại mùi vị này làm sao để hình dung, phiêu phiêu dục tiên.

Anh vừa bước lên một bước, Hứa Mạt liền theo bản năng khép cửa lại, chỉ lộ ra đôi mắt nai đen mờ mịt, đằm đằm đáng yêu.

Thẩm Thận giảm lên thêm bước tới, liền mượn một khe hở nhỏ mà cô lộ ra, đầu cũng sắp qua.

"Không phải em nói thời gian quan sát sao Tiểu Mạt, anh trai sẽ không ức hiếp em."

Hứa Mạt chớp mắt, hiển nhiên không đồng ý với lời này của anh.

Mặt mày Thẩm Thận cúi xuống, khuôn mặt anh tuân được ánh đèn mờ nhuộm lên một lớp dịu dàng.

Thế nhưng rất nhanh, lớp dịu dàng này bị nụ cười xấu xa của anh xé bỏ, "Vậy hàng xóm nhỏ, sau này xin quan tâm nhiều."

Tốc độ nói của Hứa Mạt hiếm khi tăng nhanh, "Quý mới tin anh."

Sau đó, "rầm" một tiếng đóng cửa lại, Thẩm Thận đứng phải một mũi toàn là bụi.

Anh hai tay dứt túi, huýt sáo, cà lơ phất phơ đi về nhà của mình.

Sáng ngày hôm sau, Hứa Mạt bị tiếng gõ cửa có quy luật đánh thức.

Cô gần đây ngủ sớm dậy trễ, đang là là bổ sung tinh lực, sự quấy rầy lúc này quả thật là hình phạt công khai.

Hứa Mạt bình thường có chút tức giận khi ngủ dậy, lúc này chôn đầu trong chăn mềm mại hừ hừ vài câu, nhắm mắt dùng sức lớn giọng nói, "Thẩm Thận, anh không cần tiếp tục gõ cửa, em đang ngủ."

Ngừng một lát, cô bổ sung, "Biểu hiện không tốt, là sẽ bị trừ điểm đó, anh không được quên."

Nói xong tiếng gõ cửa đó quả nhiên biến mất, Hứa Mạt thở mãi a một tiếng, tiếp tục muốn ngủ.

Một giọng nói hơi thành thực truyền đến, chậm rãi hữu lực, là giọng của người già.

"Hứa tiểu thư, là tôi"

Hứa Mạt vừa nghe xong, cơn buồn ngủ cũng không còn, nhánh chóng chóng nửa người dậy, dụi mắt, thăm dò hỏi, "Bác.....bác Tần sao?"

"Đúng vậy."

Lúc này cũng không quan tâm việc ngủ nữa, Hứa Mạt kéo dép lê, nhánh chóng mở cửa.

Bác Tần thoạt nhìn bộ dáng đã chờ khá lâu, "Vẫn muốn trễ một chút gọi cô, nhưng cơm nguội rồi thì không ngon nữa."

Sắc mặt ông hòa ái, đưa cho cô một hộp cơm, tiếp tục nói, "Thiếu gia buổi sáng vẫn muốn tự mình đưa cho cô, công ty đột nhiên có việc, cậu ấy không yên tâm, liền dặn tôi đến."

Hứa Mạt nhận lấy, sắc mặt xấu hổ, "Như vậy sao....cảm ơn bác Tần."

Cô suy nghĩ, lại hỏi, "Thẩm Thịnh là đặc biệt trở về một chuyến sao?"

Bác Tần ngữ khí khẳng định, "Đúng vậy, thiếu gia đặc biệt dặn thím Chu hâm thức cho cô, sáng sớm cậu ấy đặc biệt về Thẩm trách một chuyến."

Hứa Mạt gật đầu, có chút ngại ngại, "Bác Tần, sau này không cần phiền phức như vậy, cháu cũng không biết báo đáp mọi người ra sao."

Thuốc này của cô, lúc đó bác sĩ chỉ nói, tuần hoàn uống một tuần, không được ngưng.

Làm theo tuần tự như vậy, mới có thể bảo đảm hiệu quả của thuốc bắc.

Lúc đầu khi thân thể cô vừa có chút hoàn hảo, liền nghĩ lười không uống, sau này chia tay với anh, dứt khoát vứt sau đầu, cũng không nghĩ bản thân đi bốc thuốc cho bản thân uống.

Chỉ có điều, hình như bắt luận đến khi nào, Thẩm Thận luôn sẽ nhớ những thứ này.

Bác Tần nhàn nhàn chống xua tay, "Không cần khách sáo như vậy, thím Chú cũng nhớ cô, rất muốn đi theo qua đây, nói muốn làm cơm cho vợ chồng sơn hai người, đã bị thiếu gia cự tuyệt."

Hứa Mạt muốn phản bác lại câu "vợ chồng sơn", nhưng vẻ mặt vui mừng của bác Tần, lời đến bên miệng vẫn là nghẹn trở về.

Bác Tần tri kỷ để cô đi vào, sau đó mới không nhàn nhàn không chậm xuống lầu.

Sau đó vài ngày đều bình an vô sự, Thẩm Thận rảnh rỗi luôn muốn chơi xấu, đến ổ nhỏ của Hứa Mạt cọt cọt.

Hứa Mạt miệng uy hiếp trừ điểm anh, lúc đầu anh cũng sẽ tém tém lại chút, thế nhưng đến sau cùng, liền lập lại trò cũ, da mặt dày có thể xây Trường Thành rồi.

Như vậy bình đạm trải qua vài ngày, bất giác liền tới ngày Hứa Mạt về nhà, cô trước tiên thông báo cho bà nội, vé sớm đã mua xong vé máy bay, đồ mang theo bởi vì là đồ ăn, không thể ủy thác vận chuyển, cô dứt khoát trực tiếp gửi hàng trở về.

Tính toán thời gian, chờ đến khi cô về tới nhà, kiện hàng không sai biệt lắm cũng có thể đúng giờ mà đến.

Ngồi ở phòng chờ, Hứa Mạt vô cùng nhàm chán, quyết định vẫn là nên nói cho Thẩm Thịnh một tiếng, cô muốn về nhà ở bốn năm ngày.

Hứa Trầm thi đại học trong khoảng thời gian này, cô là chị ruột quan trọng nhất năm không ở nhà, lúc này không dễ dàng có thể xin nghỉ phép, nói thế nào cũng nên về nhà ở bên cạnh, cố vũ cho em trai, làm nó yên tâm.

Thế nhưng cô vừa vượt mở màn hình điện thoại, khung nhắc nhở của Weibo ở trên cùng nảy ra.

Ở bên trên hiển thị tóm tắt, đều là tin hot gần đây trên weibo, cũng là nơi cộng đồng mạng thích ăn dưa.

Trước nay cô nhìn thấy những thứ này chỉ là sau khi lướt nhìn liếc nhanh chóng lướt qua, thế nhưng lần này, tầm mắt cô nhìn lên trên đó.

Hai chữ "Thẩm Thịnh" này vô cùng quen thuộc.

[Hot! Người điều hành giải trí Nhất Thiên, Thẩm nhĩ thiếu, đại lão trong giới, người đàn ông độc thân hoàng kim "Thẩm Thịnh" hẹn hò với người phụ nữ thần bí, có phải gần kết hôn?]

Hứa Mạt ấn vào xem, là Thẩm Thịnh và một người con gái ở trong nhà hàng tây, khuôn mặt người con gái rất mờ, nhưng khuôn mặt Thẩm Thịnh vô cùng ưu tú, vô cùng có độ nhận biết, mặc dù đang bị máy ảnh từ xa kéo gần, có thêm mờ cũng có thể nhận ra là anh.

Cử chỉ nhìn không ra bao nhiêu thân mật, nhưng như vậy bị chụp được cũng xem như chuyện hiếm lạ.

Dù sao, Thẩm gia lâu rồi cũng không có truyền ra vụ tai tiếng nào như vậy, vài tấm ảnh để lộ bí mật như vậy không thể nghĩ ngờ là quả dưa lớn, nội dung tin tức chắc chắn là quan hệ giữa Thẩm Thịnh và cô gái kia.

Hứa Mạt lật xem bình luận của dân mạng phía dưới, liếc lui ra.

Việc cô sắp về nhà, cũng không muốn nói cho anh nữa.

Văn phòng giải trí Nhất Thiên, khí áp rất thấp, Thẩm Thận lạnh mặt, ném báo cáo lên trên bàn.

"Trước khi lộ ra thế mà không có bộ phận quan hệ nào ngăn cản, chén cơm của các người bung chắc chắn lắm rồi đúng không?"

Một đám quản lý cao cấp trước mặt, nín thở ngưng thần, vẻ mặt ngưng trọng.

"Lão tử không chơi trò này của giới giải trí các người, trực tiếp thu mua tòa soạn đó, để hẳn cút." Thẩm Thận tiếp tục dặn dò, "Toàn bộ giải tán, tôi không hy vọng trên mạng xuất hiện bất kỳ tin tức nào liên quan đến chuyện này."

Quản lý của bộ phận kỹ thuật và bộ phận quan hệ gật gật đầu, đều lui ra ngoài.

Thẩm Thận còn chưa bình tĩnh, kéo kéo cà vạt của bản thân.

Tổng Đính từ này liền ở một bên nhìn, lúc này thấy có cơ hội, nhanh chóng lại gần, "Cậu lúc này phải làm sao, nhảy xuống sông hoàng hà cũng rửa không sạch."

Lúc đó ăn cơm rõ ràng còn có Thẩm Khoảnh, thế nhưng góc độ xảo trá, lại chỉ chụp được mình anh.

Lại nói, Thẩm Khoảnh hít khí và vị hôn thê cùng ăn với Thẩm Thận một bữa cơm, Thẩm Thận làm em trai, có trăm bận, vẫn lựa thời gian rảnh ra để đi.

Lông mày xinh đẹp của Thẩm Thận luôn chau lại, "Có thể làm sao, lão tử đi thẳng ngồi thẳng, rửa cái gì."

Tổng Đính dựng ngón tay cái, vẫy qua vẫy lại, "Trên mạng không tin chiêu này của cậu, bọn họ thấy cậu bỏ hot search, chỉ sẽ cảm thấy cậu chột dạ."

Đôi mắt Thẩm Thận híp lại, "Cậu hiểu tôi không hiểu sao, tôi tự có đôi sách."

Xét thấy biểu hiện trước đây của anh, Tống Đình biểu thị không phải rất nguyện ý tin anh.

Thế nhưng Thẩm Thận chỉ cười lạnh, "Tôi ngược lại xem xem ai gài lão tử."

Nhưng kỳ thật những thứ này đều không quan trọng, quan trọng nhất là, Thẩm Thận vẫn là sợ Hứa Mạt sẽ hiểu lầm.

Thẩm Thận tỉ mỉ nghiên ngẫm một hồi, sau khi phát weibo, liền nhanh chóng gọi điện cho Hứa Mạt.

Thế nhưng đôi phương luôn hiển thị âm thanh bận, căn bản gọi không được.

Trong lòng Thẩm Thận lộp bộp một tiếng, trở về nơi cô ở tìm, cũng không có người.

Cuối cùng vận dụng lực lượng tổng tài Nhất Thiên, liên lạc quản lý của cô, lúc này mới biết, Hứa Mạt đã về quê, còn nếu muốn ở vài ngày.

Trong lòng Thẩm Thận không hiểu sao khó chịu, luôn cảm thấy thời gian quan sát của bản thân sắp kết thúc sớm rồi, nghênh đón không phải là sự tốt đẹp mà là ngược lại.

Anh nhịn xuống tâm tính lộn xộn, gọi Trần Thanh Huy, "Giúp tôi đặt vé thương gia đi Dương Thành trong hôm nay, càng nhanh càng tốt. Tốt nhất là loại có đường giao thông tiện lợi."

Trần Thanh Huy ra ngoài gọi vài cuộc điện thoại, "Chuyến bay hôm nay đã bán hết, công ty hàng không bên kia nói sớm nhất chỉ có ngày mai, còn muốn không?"

Thẩm Thận tiện tay túm chìa khóa ở trên bàn, "Không cần."

Nói xong, sải bước liền đi ra ngoài, "Mấy ngày này công việc giao cho cậu, có chuyện liên lạc điện thoại."

Tống Đình vừa vào cửa, liền bị Thẩm Thận đụng vai, lảo đảo một cái.

Cảm nhận được lệ khí xẹt qua trên người Thẩm Thận và sườn mặt lạnh cứng của anh, Tống Đình cắn răng chịu đựng, bóp vai bản thân, nhìn bóng lưng Thẩm Thận biến mất trong thang máy, "Tiểu Huy Huy, cậu ta sao đi rồi, đây là làm sao vậy tức giận như vậy."

Trần Thanh Huy lạnh lùng liếc anh ta một cái, "Mời gọi tôi trợ lý đặc biệt Trần."

Tống Đình tức giận trợn mắt với anh ta, điện thoại "ting" một tiếng vang lên, anh ta mới ra tập trung nhìn vào, là tin weibo được gửi đề cử.

Thẩm Thận mà Tống Đình đặc biệt follow không chỉ phát weibo, còn lên hot search.

Anh ta mở ra, nội dung lập tức hiện ra, chỉ ít ỏi hai hàng chữ.

[@Thẩm Thận: Cùng anh trai chị dâu ăn một bữa cơm mà thôi, đùa giỡn gì vậy?? Khác: Tôi chỉ truyền tai tiếng với vợ tương lai.]

Chương 37

Hành động này của Thẩm Thận, dân chuyên ăn dưa trong khu bình luận lập tức thảo luận đến khí thế ngất trời.

Giây trước đó bọn họ còn rơi vào trong trò chơi đoán là ai, khúc trời khúc đất nói chồng mình không còn rồi, giây tiếp theo liền bị phản ứng của Thẩm Thận đảo ngược sự chú ý.

Có vài người chỉ ra trọng điểm. Thứ nhất, Thẩm Thận làm sáng tỏ người trong ảnh là chị dâu anh, vậy cũng chính là nói nam thần thánh cao Thẩm Khoảnh giới chính trị đã có chủ. Thứ hai, tuy rằng Thẩm Thận đây là giải thích, nhưng một điều là truyền tai tiếng với vợ tương lai, thật sự làm người khác chú ý.

Có hi cũng có bi.

Thẩm Thận không có tai tiếng là chuyện ai ai cũng biết, anh phát một weibo thật thật giả giả như vậy, thoạt nhìn đặc biệt đặc ý chỉ gì đó.

Dù sao, có thể hợp với anh, có mà chỉ có một Hứa Mạt.

Đoạn thời gian trước, tin chứng thực weibo vừa xuất hiện, mọi người liền chen lấn suy đoán quan hệ của hai người, cảm thấy tương đối không đơn giản.

Weibo chính của Nhất Thiên lạnh lùng không nói, thế nhưng chứng nhận của hai người này cố tình liền đặt cạnh nhau. Một người quyền lực cao của một công ty, một người chỉ là diễn viên dưới trướng, theo lý mà nói, không có bất kỳ quan hệ gì mới phải.

Những điểm chú ý nhỏ có liên quan này, luôn chính là sự thật, hoặc là nói,

thoạt nhìn là không có khả năng nhất, ngược lại là có khả năng nhất.

Thế nhưng kết quả làm sóng lòng cộng đồng mạng trào dâng chính là, tiếp sau không có bất kỳ tin tức mới nào, cái gì cũng tìm không thấy, sau đó cũng chỉ bỏ mặc.

Hành động hôm nay Thẩm Thận làm ra, làm cho nhiều người hồi máu trở lại, cảm thấy hai người có lẽ có sự tình, thế nhưng weibo của Hứa Mạt quá sạch sẽ, một chút manh mối cũng không moi ra được.

Trên mạng thảo luận khí thế ngất trời, Hứa Mạt lại không chú ý đến.

Một là trên máy bay không thể sử dụng điện thoại, thứ hai, vừa xuống máy bay cô liền về nhà.

Chuyến bay của Hứa Mạt buổi chiều liền đến nơi, nhưng cô lại cần ngồi xe tốc hành trung chuyển, thế là còn phải tốn thời gian không ít.

Chờ về đến nhà, đã là chiều tối rồi.

Bà nội ở trong sân phơi nắng, Hứa Trầm ngồi ở bên cạnh, ở đó có một chiếc ghế mây cũ, cậu ngồi trên một chiếc ghế đầu nhỏ, trên ghế mây ngăn nắp bày đầy sách, cậu vẫn đang học bài.

"Bà nội, Tiểu Trầm!" Hứa Mạt chỉ đẩy một cái vali, ngữ khí hiềm thấy kích động.

Hứa Trầm nghe thấy ngẩng đầu lên, thấy người đến, nhất thời liền đứng dậy, nhanh chóng chạy đến bên người Hứa Mạt, muốn đi giúp cô xách vali.

Thân thể em trai hiện giờ đã khỏe, không còn gầy yếu như trước. Nửa năm này cậu thử qua vận động nhiều, kết hợp học tập và nghỉ ngơi, quả nhiên thân thể tốt lên rất nhiều.

"Có hơi nặng nha chị, cho nên tại sao chị không cho em đi đón chị!" Hứa Trầm thử nâng lên, hơi lắc lư thân mình.

Lúc đó Hứa Mạt nói muốn về nhà, Hứa Trầm sống chết nói muốn đến đón. Bản thân cô một người cũng có thể, không cần lại làm phiền em trai. Lại nói, cô trở về là vì ở bên cạnh cậu thi đại học, không thể quây rầy kế hoạch học tập tiến lên của cậu.

Hứa Mạt nghĩ đến đây, cười lên, "Mua cho em và bà nội rất nhiều quần áo, nhét có chút đầy, sau khi thi đại học xong em mặc tùy thích."

Hứa Trầm cũng cười theo, "Vậy là trước khi thi không thể mặc sao? Chị như vậy em có chút không vui nữa."

Hứa Mạt vừa muốn đập cậu, liền nhìn thấy bà nội đang nghĩ ngợi muốn đứng dậy đến đón cô.

Cô nhanh chóng đi qua, ôm lấy vai bà nội Hứa, để bà tiếp tục ngồi, "Ai da bà nội, bà ngồi đi, lần này cháu ở lại lâu đó."

Bà nội Hứa nâng kính viễn thị một cái, tỉ mỉ nhìn cô một hồi, ngữ khí vui mừng, "Lại trở nên xinh đẹp rồi, cảm giác còn cao thêm nữa."

Ngữ khí của Hứa Mạt mang theo chút tự hào nhỏ, "Còn không phải giống bà sao, cảm ơn gien di truyền của bà nội truyền lên người cháu."

Bà nội Hứa sờ tay nhỏ của cháu gái mình, mượn ánh nắng đầu hè, hơi hít mắt nhìn cô, "Kiện hàng cháu gửi về mấy ngày trước đó, sao lại nhiều thứ như vậy, còn có một chân giò hun khói lớn?"

Nói đến chân giò hun khói, Hứa Mạt ngẩn người, không tự chủ liền nhớ đến một người.

".....Dạ, cảm thấy mùi vị thoạt nhìn không tệ, lúc hấp trứng cắt thành miếng, mùi vị sẽ rất ngon."

"Lần sau không cần gửi nhiều đồ về như vậy, cháu một mình cháu ở bên ngoài, tiền để kiếm vậy sao, trong nhà cái gì cũng không thiếu, cháu yên

tâm đi."

Bà nội Hứa nói rồi muốn đứng lên, "Đồ cháu gửi về nhiều như vậy, tủ lạnh cũng không có chỗ để, đêm nay làm cho cháu chút đồ ăn ngon."

Hứa Mạt không lay chuyển được bà nội Hứa, "Vậy cháu ở bên cạnh giúp đỡ, còn có bà nội, cháu thật sự kiếm được không ít, bà lo lắng cái gì chứ."

Lời vừa dứt, cô lặng lẽ lại gần bên tai bà nội Hứa, thì thầm một phen.

Bà nội Hứa kinh ngạc trong nháy mắt, thân mật gõ đầu cô, tiện đà phúi tay đi vào trong nhà.

Hứa Trầm vốn tiếp tục ôn bài, thấy dáng vẻ thần bí của hai bà cháu, cũng hiểu kỳ, "Nói gì vậy, cũng không cho em nghe."

Hứa Mạt đẩy đầu cậu trở về, "Học cho tốt, chuyện người lớn con nít không được xen vào."

Cơm tối Bà nội Hứa làm phong phú, bày đầy ắp một bàn, khí thế lớn giống như muốn qua năm mới.

Hứa Mạt cũng không khách khí, tay nghề của người thân, mùi vị của quê nhà, cô cũng ăn nhiều hơn bình thường một bát.

Có điều bà cháu ba người đều không phải người có khẩu vị quá tốt, không tránh khỏi thức ăn còn dư lại khá nhiều.

Tủ lạnh không đủ chỗ để, nhưng vẫn có phòng lạnh, kỳ thật chính là hầm dưới đất mà người khác hay gọi, khá lạnh giá, có thể để không ít đồ, đặt một cái lồng lên trên đồ ăn liền có thể để được vài ngày.

Ăn uống no đủ, Hứa Trầm về phòng bản thân khêu đèn đánh trận ban đêm, vốn cậu muốn ngồi nói chuyện với Hứa Mạt một hồi, kết quả bị chỉ ruột nhà mình không chút lưu tình cự tuyệt.

Bà nội Hứa bởi vì nguyên nhân tuổi cao, tự mình trở về phòng mình nằm, Hứa Mạt muốn để bà nội Hứa nghỉ ngơi nhiều, cũng không đi làm ồn đến bà.

Sau khi tất cả đều dọn dẹp thỏa đáng xong, Hứa Mạt dứt khoát đem một cái ghế nhỏ, ngồi ở trong sân nhìn lên bầu trời.

Nơi này là ngoại ô gần trấn nhỏ, trời cũng hiện lên đặc biệt xanh, giống như vẩy mực, điểm xuyết vài ngôi sao.

Ở bên ngoài bốn ba quá lâu, lúc này ngồi dưới bầu trời, duỗi tay có thể chạm lấy ngôi sao, gió nhẹ mùa hè hơi thổi qua, Hứa Mạt không tránh bắt đầu thả hồn.

Ngày tháng thích ý thoải mái như vậy, cô quá lâu không có qua.

Ngày tháng ở trong trường, là bốn ba và cố gắng. Ở trong công ty là nghe lời và huấn luyện, ở trong đoàn phim cũng phải chú ý lễ phép, kham tằn không gây rắc rối.

Hứa Mạt vừa ngồi xuống, cũng là vừa làm việc xong không lâu, có chút nóng, dứt khoát cởi áo len để sang một bên, mặc một chiếc áo dây mỏng, ngày người hơi lâu, mới mời ra điện thoại lướt xem.

Người quản lý chị Lý Nguyễn gửi cho cô vài công việc quảng cáo mới, sau đó liền hỏi cô có an toàn về nhà chưa.

Còn có vài tin nhắn hỏi thăm của nhân viên công tác trong đoàn đội của cô, bọn cô riêng biệt có một nhóm, Hứa Mạt ở trong nhóm báo bình an, mới đi ra, nhìn wechat hỏi lâu.

Tin tức rất nhiều, nhưng Thẩm Thận giống như mắt liên lạc, một chút tin tức cũng không có.

Hứa Mạt thu mắt, trong lòng có chút bực bội, loại tâm tính không rõ ràng đó, hơi giằng xé lồng ngực cô.

Kỳ thật lúc cô xuống máy bay liền nhìn thấy tin weibo làm sáng tỏ của Thẩm Thận.

Đó là một tin hot được đẩy lên, làm người khác không chú ý cũng không được.

Mà nửa câu sau của anh.....

Hứa Mạt suy nghĩ chốc lát, lại nhìn nhìn wechat, ảnh đại diện của Thẩm Thận yên lặng nằm đó.

Cô cuối cùng vẫn là thoát khỏi ứng dụng.

Lại lướt một hồi hot search, Hứa Mạt dứt khoát xem video hài.

Liền ngồi một hồi lâu, gió bên ngoài phòng còn đang thổi, nhiệt độ dần xuống thấp.

Hứa Mạt đang muốn đứng lên vào phòng, bên ngoài sân vang lên tiếng động cơ xe hơi, cô không lưu tâm, chỉ chỗ là có xe đi ngang.

Sau đó giây tiếp theo, chiếc xe đó đi qua cổng lớn mà Hứa Mạt còn chưa động, đi vào trong sân, ánh đèn xe chiếu làm cô híp mắt lại.

Đây giống như tự nhiên chạy lao vào, nơi không bị dọa đến là không có khả năng.

Hứa Mạt theo bản năng trốn sang bên cạnh, chiếc xe việt dã lại nhất thời dừng lại, tính năng vô cùng tốt, phát ra tiếng dầm phanh vô cùng linh hoạt.

Giáo dục tốt làm cô không mắng người được, nhưng trong lòng đầy tức giận, người này quả thật quá không biết lái xe rồi.

Thế nhưng, thời gian không cho Hứa Mạt suy nghĩ.

Trong nháy mắt đèn xe vụt tắt, trên ghế lái có một người đi xuống.

Người đến thân hình cao ngất, đôi chân thẳng tắp, hăng hái trước sau như một, chỉ có điều trên mặt mang theo chút mùi vị phong trần mệt mỏi.

Tâm mắt Thẩm Thận bắt được cô, sai bước tiến đến bên này.

Hứa Mạt trở mắt hồi lâu, "Anh.....Em.....hả.....?"

Âm cuối cùng trong nháy mắt chôn vùi trong một cái ôm mãnh liệt, lực đạo rất đầy đủ.

Hơi thở của anh ấm áp, mang theo sự mát lạnh mà cô quen thuộc, tươi mát giống như biển cả.

Hứa Mạt bỗng nhiên được ôm lấy, kêu lên vài tiếng, "Anh làm gì.....vậy!"

Đầu Thẩm Thận chôn vào cổ cô, tay lại càng trời càng chặt, giọng nói trầm thấp râm rì nói, "Liên lạc với em không được, anh sắp sốt ruột đến điên rồi."

Hứa Mạt vừa muốn lên tiếng, Thẩm Thận lại giần thót trước, tiếp tục nói, "Tiểu Mạt, em phải tin anh, anh có thể giải thích với em."

Lời thoại này vô cùng hổng bét.

Hứa Mạt thậm chí còn phân tâm, có lẽ là di chứng của lần quay phim thần tượng lần trước.

Có điều cô rất nhanh phản ứng lại, "Sao không liên lạc được em, điện thoại của em luôn mở nha."

Thẩm Thận không nghĩ tới cô sẽ hỏi như vậy, "Vừa bắt đầu liên lạc không nói được mấy, anh trực tiếp lái xe đến rồi."

Giọng của anh áp đến vô cùng trầm, mang theo chút khàn khàn, "Có chút mệt."

Hứa Mạt nghe vậy, tay chậm rãi nâng lên, vừa muốn đặt lên vai anh, tầm mắt liếc thấy hai bóng người đang đứng ở ngay cửa, đoán là động tĩnh vừa nãy có chút lớn, cũng dẫn mọi người đến.

Vẫn là bà nội Hứa nói chuyện trước, đánh vỡ cục diện căng thẳng, "Hai tụi cháu là chuyện gì, Tiểu Thận sao lại chạy đến đây?"

Hứa Trạm cũng một dáng vẻ kinh ngạc, ở một bên đứng xem kịch.

Hứa Mạt nhéo một cái ngay eo của Thẩm Thận, người sau đau hừ một tiếng, không tình nguyện mà thả cô ra.

Trước mặt Thẩm Thận là một bàn thức ăn, anh ở bên này ăn, ba người ở đối diện đồng loạt liếc nhìn anh.

Nhưng anh dù sao cũng là người đã gặp qua tình cảnh lớn hơn, nhẹ khụ một tiếng, "Không hổ là tay nghề của bà nội, vẫn ngon như trước đây."

Bà nội Hứa vui vẻ cười, "Cũng có vài món là Tiểu Mạt làm."

Ánh mắt nhàn hạ của Thẩm Thận liếc nhìn Hứa Mạt, cuối đuôi mắt hoa đào hơi cong lên, phóng khoáng thoải mái không nói nên lời.

Hứa Mạt nâng tay giục anh, "Anh là được rồi, anh nói nhiều chuyện quá."

Thẩm Thận cười nhẹ, "Được, anh tiếp tục ăn."

Không những Hứa Trạm, bà nội Hứa cũng kinh ngạc, trước kia Thẩm Thận ở trước mặt bọn họ cũng tính là thân thiện, nhưng so với hôm nay lại khác xa.

Bà nội Hứa lúc này ý vị thâm tường nhìn Hứa Mạt.

Hứa Mạt mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, giả bộ không nhìn thấy, đẩy đẩy Hứa Trạm, "Tiểu Trạ, em nhán đi ngủ đi, đừng quan tâm bọn chị."

Hứa Trạm dù cho trong lòng có bao nhiêu nghi vấn, nhưng nghe lời chị ruột

nhất, cẩn thận từng bước tự mình về phòng.

Hiện tại ít đi một người, bà nội Hứa nói chuyện, "Hai tự cháu cuối cùng là tình huống gì, không phải nói chia tay rồi sao?"

Hứa Mạt nặn ngón tay chơi đùa, không biết nên giải thích thế nào, tình trạng hiện tại cũng khó mà nói rõ ràng.

Vẫn là Thẩm Thận trả lời, "Bà nội, cháu đang theo đuổi tiểu Mạt, cô ấy sắp đồng ý rồi, hiện giờ là thời gian quan sát của cháu."

Nói xong ánh nhìn Hứa Mạt, cô đã cúi đầu đến không thể thấp hơn được, tiếp tục bổ sung, "Dạ, cháu rất nhớ cô ấy, thế là chạy đến đây nhìn một chút."

Bà nội Hứa lắc đầu, không tiếp tục học gì, "Thánh niên nha, già rồi thật sự có sự khác biệt, chờ chút bọn cháu rửa bát, bà về phòng nghỉ ngơi trước đây."

Bà nội đi rồi, Hứa Mạt vẫn cúi đầu.

Thẩm Thận bỏ đĩa xuống, nửa cánh tay chống mặt, gọi cô một tiếng, "Mạt Bảo?"

Hứa Mạt cuối cùng có phản ứng, nâng mắt trừng ánh một cái, "Ánh đi rửa bát."

Thẩm Thận chỉ cảm thấy bị một chú mèo rừng dụi dằm cào, trong lòng tê tê dại dại.

Ánh nghĩ đến một chuyện khác, "Đêm nay cần ánh thì tắm sao?"

Lời vừa dứt, Thẩm Thận ngữ khí chắc nịch lại thêm một câu, "Bất cứ lúc nào ánh đều có thể."

Mặt Hứa Mạt đỏ lên, Thẩm Thận vừa nói vậy, còn thật nhắc cô đêm nay ngủ thế nào là một vấn đề.

Trong nhà không có phòng dư, phòng trước kia của ba mẹ đã bị sửa thành phòng để đồ, giường cũng đưa cho cô dùng.

Hứa Trạm là giường đơn, phòng cũng không lớn, chỉ có cô...

"Anh ngủ trên bàn đi." Hứa Mạt liếc nhìn cái bàn, thuận miệng nói.

Thẩm Thận cười lên, tiếp tục chọc cô, "Phòng em là giường đôi..."

Hứa Mạt muốn đem thức ăn trên bàn nhét vào miệng anh, còn chưa lên tiếng, bà nội Hứa lại xuất hiện, "Hai đứa sao còn ở đó, đúng rồi, Tiểu Thận tối nay ngủ thế nào?"

Thẩm Thận lập tức mách lẻo, "Bà nội, Tiểu Mạt để cháu ngủ trên bàn."

Chương 38

Bà nội Hứa cười cười, "Phòng ba mẹ Tiểu Mạt còn có tấm ván giường, dọn ra ngoài cho cháu, trái nệm lên ghép lại, không để bụng chú Tiểu Thận?"

Thẩm Thận trái lại không ngoài ý muốn, "Được ạ bà nội."

Bà nội Hứa đi vào một căn phòng bên cạnh, vẫn đang đông dài, "Chỗ này cũng trái không được, cháu đến phòng của Tiểu Mạt trái xuống nền đi, còn may thời gian xem như nóng, thân niên ngủ như vậy cũng không sợ hại thân thể..."

Bà nội Hứa còn đang đông dài, lực chú ý của Hứa Mạt lại không ở đó.

Bà nội cư nhiên để Thẩm Thận trái nệm nằm trong phòng cô.

Cô vừa muốn nói phòng Tiểu Trầm cũng có thể, suy nghĩ lại, em trai nhà mình ngày kia liền phải thi đại học, cô vẫn không muốn Thẩm Thận đi quấy rầy em trai cô.

Cũng không biết anh muốn ở nơi này bao lâu.

Hứa Mạt đứng lên, tức giận nói, "Anh đi rửa bát của anh đi."

Thẩm Thận từ lúc này liền cười đến vẻ mặt nhộn nhạo, sáp lại gần trước mặt cô, thân người dán lại gần, hơi thở mang theo nhiệt muốn phun vài cái lên mặt cô.

"Bà nội đối với anh thật tốt." Thẩm Thận nhàn nhẹn vút xuống một câu như vậy, quay đầu lại bắt đầu dọn bát của mình.

"Tốt....tốt cái gì chứ, còn không phải ngủ sàn nhà." Lời này Hứa Mạt nói vô cùng không khách khí, lập tức phản bác trở về.

"Đáng vẻ của em hình như rất đáng tiếc." Thẩm Thận nâng mắt, một ánh mắt mèn mèn mỏng song nước quét qua.

"Em có thể tiếc cái gì vậy, em là tiếc điểm của anh đều bị em trừ sạch rồi." Hứa Mạt nhìn thân người anh một hồi, giống như kính ngọc, nhất thời cảm thấy bản thân lật lại được một ván.

Thế nhưng Thẩm Thận nhượng mày, hết sức tránh đi nửa câu sau của cô, chỉ nói, "Đáng tiếc anh không thể thí tửem cho em nữa."

Hứa Mạt im lặng hồi lâu, giống như nghĩ tới cái gì, "Vậy hiện giờ anh đang làm gì, gác đêm..."

"Gác đêm cái gì?" Thẩm Thận thu mắt, mặt mày cúi xuống, ngón tay thon dài như ngọc chà rủa bát đĩa.

Hứa Mạt chớp mắt, lén liếc nhìn anh một cái, tiếp tục yên tâm nói tiếp, "Tiểu thái giám gác đêm...."

Khóe môi Thẩm Thận giống như co rút, "...."

Có điều rất nhanh anh nhíu mày, giống như nghĩ tới cái gì, không nhanh không chậm nói một câu.

"Anh có phải thái giám không, em muốn lấy thân thử một chút không?" Khóe miệng Thẩm Thận cong nhẹ, "Tính năng của nó, em là người có quyền phát ngôn nhất không phải sao?"

Hứa Mạt nhìn sang chỗ khác, "Lát nữa anh đừng nói chuyện với em, em sẽ không để ý tới anh."

Nói xong cô muốn về phòng của mình, lại bị Thẩm Thận đuổi căng ra ngăn lại, "Thật không để ý đến anh sao?"

Hứa Mạt theo bản năng gạt đầu, đáp một tiếng, "Ừm, em không có nói đùa."

Thẩm Thận ngữ khí nhàn nhạt, "Ồ, nhưng hiện tại em lại để ý rồi nha."

Cẳng chân bị mảnh mẽ đập một cái, Thẩm Thận chỉ cảm thấy không đau không ngứa, nhìn bóng lưng bùng nổ của cô, giữa chân mày của anh lộ ra vẻ dịu dàng.

Thẩm Thận chịu nhục chịu khổ, đi nhà bếp rửa bát, chỉ cảm thấy trong lòng kích động.

Ngủ sàn nhà tính cái gì, bốn bề lên năm, hai người cũng tính là ngủ chung một đêm.

Từ trong phòng bếp đi ra Thẩm Thận moi ra điện thoại, nghiêm túc đánh dấu ngày này.

Đẩy mở cánh cửa khép chặt, đón lấy một mùi thơm bổ đến.

Đây là mùi hương mà anh đặc biệt quen thuộc, từng có qua nửa năm chưa từng được ôm ấp qua.

Trên người Hứa Mạt luôn mang theo mùi hoa nhài nhàn nhạt, thanh nhã trong trẻo, dịu dàng câu người.

Đèn ở trong phòng hiện màu da cam, Hứa Mạt lúc này đang nửa bò trên giường, giống như đã ngủ, ánh sáng vẽ ra thân hình duyên dáng của cô.

Đầu hè hơi hanh khô, Thẩm Thận chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới tràn đầy ý nóng bức.

Miệng đắng lưỡi khô khô hiểu làm anh có chút bất an nhưng anh đến cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng bước qua.

Lại gần mới phát hiện đôi mắt cô đang nhắm chặt, môi anh đào hơi mở, ôm

lấy gói đầu, khuôn mặt nhỏ nằm nghiêng ở bên trên, lông mi hơi run rẩy.

Anh không không chế được, nhấc tay gầy khuôn mặt nhỏ của cô, trắng nõn lại trơn mượt, xúc cảm vô cùng tốt.

Anh cong nửa eo, đem chấn mỏng ở bên cạnh vén lên, nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Trời mới biết cô cứ nhiên chỉ mặc một chiếc áo dây, hai cánh tay trắng như ngọc sen, giống như men sứ thượng hạng.

Nơi phập phồng bị câu lên sóng động như thật, cánh tay mặc dù vòng qua chần lại, nhưng nửa che nửa không che càng cố lực sát thương vào tầm mắt.

Nhìn như vậy vẫn không đủ, yết hầu Thẩm Thận hơi động, dứt khoát cúi người xuống, nhàn nhàn chống hôn một cái lên môi cô, nháy mắt lướt qua.

Vừa nhấc người lên, Thẩm Thận liền phát hiện người dưới thân đang mở to hai mắt, đang không hề chớp mắt nhìn anh.

"Tin rồi?" Thẩm Thận chậm rãi nói, tìm chỗ bàn thân một bậc thang, "Anh vừa mới đắp chấn cho em."

Hứa Mạt kỳ thật ngay lúc anh tiến vào liền có cảm giác rồi, chỉ là đơn thuần nằm đó, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đâu biết anh hành động càn rỡ như vậy.

"Thẩm Thận, anh có phải cảm thấy bàn thân đặc biệt không lo ngại gì không...."

Rõ ràng không muốn nói chuyện với anh, thờ ơ với anh một lát, lại luôn đánh vỡ quy tắc.

Giọng Hứa Mạt vốn đã mềm mại, sự uy hiếp này Thẩm Thận trước nay chỉ

xem là đánh mất nhỏ, cảm thấy cô vô cùng đáng yêu.

Trong lòng nghĩ như vậy, trên miệng lại nói một néo, "Không có, ước định anh không quên."

Lòng Hứa Mạt không hiểu sao nổi lên chút ngọt ngào, nhưng rất nhanh lại bị cô ép xuống, "Vậy anh còn không mau đứng dậy?"

Thẩm Thận lập tức nói tiếng "được", thế nhưng động tác dứt người rời đi lại chậm chạp thông thả.

"Thật sự là....đồ lưu manh...." Cô nhỏ giọng thì thầm, bên trong còn kèm theo một số từ ngữ khác.

Thẩm Thận chỉ nghe rõ chữ thứ nhất, nhưng cũng thành công kích thích tâm trạng nào đó của anh, "Em liền như vậy nói người đàn ông của em?"

"Ai nói anh là người đàn ông của em?" Hứa Mạt tránh ánh, xuống giường.

"Tương lai." Đôi mắt Thẩm Thận hơi híp."

"Mọi việc không chắc chắn....đó nhưng chưa chắc nha." Hứa Mạt rậm rì một hồi, đến một câu như vậy.

Thẩm Thận chính là thích bộ dạng khẩu thị tâm phi này của cô, chỉ là ngậm cười, không trả lời.

Hứa Mạt xoay người đến tủ quần áo, lật đồ ngủ của bản thân, xoay lưng lại với anh, "Anh có phải không mang quần áo?"

Bóp tay tính toán, anh đèn vôi vàng, cũng không biết đại thiếu gia bình thường sống an nhàn sung sướng đến đây ngủ sàn nhà, trong lòng sẽ cảm thấy thế lương hay không.

Thẩm Thận trả lời một tiếng, "Sao vậy, em muốn anh cởi trần mà ngủ sao?"

Hứa Mạt ở nơi ánh không nhìn thấy hung hăng trợn mắt với ánh một cái, "Cũng có thể nha, ánh đi ra sân, hiệu quả càng tốt, không có ai cản ánh."

Thẩm Thận ngừng một chút, do dự một hồi, "Ánh đi chỗ em trai em cầm vài bộ qua."

Hứa Mạt suy nghĩ, ngăn ánh lại, "Trong vali em có vài bộ quần áo còn chưa kịp thu xếp, là đồ mới, ánh cầm đi."

Ánh mắt nghi vấn của Thẩm Thận ném qua, Hứa Mạt giải thích nói, "Vốn là em mua cho Tiểu Trạm, có điều nó thấp hơn ánh một chút, thân hình trái lại là giống nhau, chắc là có thể mặc."

"Được." Ngón tay Thẩm Thận dùng trên nút cà vạt của bản thân, tùy ý kéo kéo, động tác tùy tiện, mang theo loại lẳng lơ.

Ánh từ công ty trực tiếp chạy đến, một thân chính trang còn chưa kịp thay, lúc này chỉ mang áo sơ mi đen, càng lộ rõ vai rộng eo hẹp, khung xương gầy gò của ánh.

Hứa Mạt nhìn một hồi, bình tĩnh di chuyển tầm mắt.

Hứa Mạt đi tắm trước, lúc tắm xong cô trải ổn thỏa giường nệm cho Thẩm Thận, bà nội Hứa lớn tuổi rồi, lưng không tốt, cúi không được người, Hứa Mạt cũng không để bà làm, bản thân ôm lấy việc này.

Còn may không phải mùa rét, một lớp mền mỏng có thể qua loa một đêm. Lại nói, trong nệm mềm mại nhét đều là bông, ngủ cũng sẽ không lạnh cứng.

Bận rộn xong, Hứa Mạt trực tiếp nằm, trong lúc nhắm chán, mở ra hai kịch bản tiếp theo phải quay, tỉ mỉ nghiên cứu.

Qua một hồi, cửa cuối cùng truyền đến âm thanh nhỏ, Hứa Mạt nâng mắt nhìn qua, liền thấy Thẩm Thận bước vào.

Hơn nữa.

Thân trên là cời t,rần, không có mặc quần áo gì.

Có lẽ nguyên nhân vừa tắm xong, lồng ngực rộng vẫn còn đang nhỏ nước, thuận theo cơ bụng đẹp mắt của anh đi xuống và biến mất.

Hứa Mạt, "...."

"Em không phải đưa anh quần sao rồi sao, sao không mặc lên vậy?" Mạt Hứa Mạt nổi lên vệt đỏ khả nghi, trước tiên di chuyển tầm mắt, nói chuyện cũng không nhìn thẳng anh.

"Đây không phải nóng sao." Thẩm Thận khép cửa lại, không có một chút không thoải mái.

"Rất nóng sao? Anh vẫn là mặc lên đi...."

Hứa Mạt thật sự buồn bực rồi, trước kia khi hai người ở bên nhau, anh chưa từng như vậy.

Thế nhưng cô còn chưa kịp nghĩ kỹ, bên tai đột nhiên truyền đến một giọng lưỡi biếng.

"Nếu tiểu bảo bối của anh đã nói vậy, vậy anh tạm thời mặc lên."

Hứa Mạt, "...."

Người đàn ông vừa cợt nhả vừa bi ổi này!

Hứa Mạt cắn môi, kịch bản cũng chưa xem xong, giận dữ chui vào trong chăn, đem bản thân cuộn lại chặt chẽ.

Thẩm Thận thấy cô đem bản thân gói thành bánh chưng, chỉ cảm thấy buồn cười, "Đầu không lộ ra? Không nóng sao?"

Qua một hồi, giọng của Hứa Mạt từ trong chăn truyền đến, nghe không quá

rõ ràng, ồm ồm," Không."

"Em liền ngủ như vậy sao, vậy anh tắt đèn đó."

Thẩm Thận duỗi tay ấn tắt đèn, căn phòng rơi vào một mảng tối đen.

Hứa Mạt lặng lẽ duỗi đầu ra ngoài chăn, thở hỗn hển, hít một hơi không khí mát mẻ, mới cảm thấy bản thân giống như sống qua một lần.

Rõ ràng là nhà mình, thật không biết cô cần thận như vậy làm gì.

Cô ở trong này suy nghĩ linh tinh, hướng bên trái dưới đất đột nhiên có giọng nói vang lên, là Thẩm Thận.

"Em thử gấp cái gì?"

Hứa Mạt có chút tức giận, nhưng tức giận tức giận lại tức đến cười luôn, "Thẩm Thận, anh thật sự đủ rồi...."

"Được rồi không chọc em nữa, ngủ ngon."

Giọng anh ép xuống cực thấp, nhưng Hứa Mạt vẫn nghe rõ được.

Xung quanh vạn vật yên tĩnh, Thẩm Thận lại giống như cách vô cùng gần, gần đến cô giống như có thể nghe thấy tiếng tim đập của anh.

Tiếng thở dài trong trẻo chỉ ở bên tai, Thẩm Thận đột nhiên lại lên tiếng, "Tiểu Mạt."

"Không phải nói ngủ ngon sao, Tiểu Mạt không ở đây, Tiểu Mạt ngủ rồi." Trong lời của Hứa Mạt mang theo chút không để ý."

Thẩm Thận tiếp tục dài dòng, "Anh không có gọi, em cho anh một cái."

"Thẩm thiếu gia, yêu cầu của anh thật nhiều nha." Hứa Mạt trong bóng đêm, ném một cái gối qua chỗ anh, ăn nói mạnh mẽ.

Thắm Thận vớt lấy, lúc này chỉ cảm thấy mỹ mãn, "Không nhiều, trong lòng chỉ nhét một mình em."

Đột nhiên đổi chủ đề, làm hai người đồng thời im lặng xuống.

Qua hồi lâu, sau khi lúc Thắm Thận cho rằng Hứa Mạt đã ngủ, cô nhẹ nhàng nói một câu, "Anh chuẩn bị ở lại đây mấy ngày?"

Nhất Thiên an nói vút liền vút xuống.

Thắm Thận không có chút buồn ngủ, nhân dịp chóng trả lời, "Có Trần Thanh Huy và Tống Đình, em đang quan tâm anh?"

Hứa Mạt liếm không phản bác, chỉ nói với anh một câu, "Thắm Thận."

Thắm Thận, "Ừm."

Cô ấp ú hồi lâu, "Sau khi trở về phải làm việc đàng hoàng, loại chuyện như vậy, sau này vẫn là không nên làm ra nữa?"

Việc cô nói chính là việc anh bỏ nhiều thứ theo cô chạy đến đây.

Thắm Thận cười lên, "Được."

Hai tay anh vòng sau gối, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía cô, tuy rằng chỉ là một bóng đen không rõ, nhưng lại có chút chua xót mông lung, ngấm ra từ lỗ,ng ngực.

"Tin tức đó...anh có giải thích, em xem chưa?"

Hứa Mạt tin tức đáp một tiếng, "Ừm."

Trước kia cô cảm thấy bản thân có chút không hiểu anh, bây giờ trong lòng hình như lại sờ sờ đáy, từ mặt này mà nói, cô tin tưởng anh.

Dù sao, trước đây cũng chưa thấy ánh sớm nắng chiều mưa, trêu hoa ghẹo nguyệt.

Sau đó hai người giống như đều không buồn ngủ, đối với cách trò chuyện mới lạ này giống như bị nghiện, tiếp tục nói đến chuyện trước đó.

Câu được câu không.

Hứa Mạt cuối cùng buồn ngủ không chịu nổi, vẫn là theo bản năng trả lời anh.

Cuối cùng Thẩm Thịnh hỏi cô một câu gì đó, giọng nói vô cùng trầm thấp, Hứa Mạt trong lúc mơ hồ đáp một tiếng.

Tiếp đó cô cảm giác được bên trái giường có hơi lún xuống, giống như có người nằm lên.

Nhưng cô không nghĩ kỹ, mơ mơ màng màng trực tiếp ngủ say.

Chương 39

Cũng không biết có phải là nguyên nhân mùa hè hay không, trong chăn nóng hầm hập, mắt cô vẫn chưa mở ra, lộ ra nửa đoạn đùi trắng nõn như ngó sen ra ngoài trước.

Đêm qua trước khi ngủ, cô liền nói với bà nội cô muốn ngủ nhiều một chút, hiện giờ không có người kêu cô, cô trần trọc thì thảm một tiếng, xoay người, đổi tư thế khác tiếp tục ngủ.

Thế nhưng lúc cô nghiêng qua, nguồn nhiệt đó giống như có ý thức, sáp lại gần, dán chặt vào cô.

Ở trong nhận thức của Hứa Mạt chính là giống như dây leo quấn lấy.

Cô ưm một tiếng, sau đó liền cảm nhận được thứ gì đó có lông lại gần ngay gáy cô, cọ đến làm cô ngứa ngứa.

Phía sau cũng dán lên một vật thể kiên cố ấm áp, chỗ từ lưng lại đi xuống có cảm giác ùn ùn kéo đến khi thế như chẻ tre.

Hứa Mạt, "....."

Chuyện này nhất thời, cô cái gì buồn ngủ cũng không còn, cả người cọ xát bật dậy, đầu vừa ngẩng, liền đụng phải cảm cứng rắn của Thẩm Thận.

Người sau lưng kêu lên một tiếng đau đớn, tay dày vừa vung, ôm cô trở về.

Giọng nói khàn khàn, cực kỳ có từ tính, ở trong buổi sáng này gợi cảm muốn mắt mạng, "Ưm....buồn ngủ quá....lại ngủ thêm một chút."

Hứa Mạt tức giận, "Anh khi nào trèo lên vậy, anh nhanh đi xuống!"

Này còn không đủ, "Anh đừng ôm em."

Thẩm Thận níu lấy tay, "Đừng ồn."

Hứa Mạt ở trong lòng anh xoay một vòng, hai người mặt đối mặt, tay dùng sức véo bả vai anh, "Thẩm Thận, em không có nỗi đau, anh không thả ra em liền trừ sạch điểm của anh."

Thẩm Thận nhắm mắt làm ngơ, chặt chẽ siết chặt lấy cô, Hứa Mạt không còn cách nào, đập một cái lên bắp đùi anh.

Anh hự một tiếng, tay dần thả lỏng.

Giây tiếp theo, tay Thẩm Thận tiến vào trong chăn mỏng, một phút nắm lấy cổ chân làm loạn của cô, "Được rồi, thả ra rồi."

"Anh nắm lấy cổ chân của em làm gì....anh còn không buông tay..." Hứa Mạt muốn rời ra, thế nhưng sức lực của phụ nữ hoàn toàn chống không lại sức lực của đàn ông.

Thẩm Thận cũng bị thành công đánh thức, không ngủ được nữa, nhắm mắt dưỡng thần một hồi, sau đó mở đôi con ngươi sâu thẳm đó ra, nhìn vào cô chăm chăm.

Tay Hứa Mạt còn đang chiến đấu ở trong chăn, Thẩm Thận buông mắt cá chân cô, ngược lại nắm chặt lấy tay nhỏ của cô.

Sau đó, giống như làm ra cử chỉ điên rồ, dẫn dắt cô lại gần chỗ nào đó.

!!!

Hứa Mạt cảm nhận được một loại nguy hiểm, giọng mềm mại ngày xưa đều biến điệu rồi, "Thẩm Thận...anh như vậy em thật sự lại sẽ không để ý anh nữa..."

Thẩm Thận lúc này mới giống như hồi thần, động tác dừng lại, sau khi ánh mắt hồi phục tỉnh táo, anh vừa muốn giải thích gì đó, trực tiếp bị đập xuống giường.

Hứa Mạt vén tấm chăn vừa nãy bị nặn thành một nhúm, đắp kín bản thân, cảm giác liếc nhìn anh.

Vẻ mặt nhìn anh liền giống như nhìn sói, còn là loại vô cùng háo sắc.

"Tiểu Mạt." Thẩm Thận hít thở khi có chút lơ mơ, gọi cô một tiếng, sự hăng hái lúc trước, theo mái tóc xõa tung tán loạn của anh đồng thời biến mất hầu như không còn.

Anh cuối cùng không thể nói, anh cho rằng bản thân lại mơ giấc mộng đó.

Dù sao cô trong mơ gần trong gang tấc, hai người ở trong chăn thân mật ôm ấp.

Anh rất lâu chưa có làm, lại là buổi sáng, cùng nhau khiêu khích, tình thế liền phát triển theo chiều hướng không thể kiềm chế.

Nắm lấy tay nhỏ trắng nõn của cô, anh liền muốn....

Thẩm Thận nhẹ hơ một tiếng, đứng từ dưới sàn dậy.

"Sao anh lại chạy lên đây, sàn nhà.....sàn nhà và giường cũng phân không rõ sao?" Giấc ngủ buổi sáng của Hứa Mạt bị anh làm thành thế này, lòng ghen vô cùng, thế nhưng còn bị đùa giỡn lưu manh.

Thẩm Thận nhớ đến gì đó, nhún vai, ngữ khí chậm rãi, "Đêm qua anh nói sàn nhà có chút lạnh, hỏi em có thể lên giường ngủ không, bản thân em đã đáp ứng rồi."

Ngữ khí vô cùng nghiêm túc, bộ dạng này của anh, Hứa Mạt cũng hoài nghi bản thân, cô thăm dò hỏi, "Anh xác định? Sao em không nhớ vậy."

Sau cùng, cô thêm một câu, "Không đúng, em cảm thấy anh chính là cố ý."

Thẩm Thận lười biếng dựa vào tường, "Lừa em làm gì, nói xong em liền ngủ rồi."

Hứa Mạt tỉ mỉ nhớ lại, cảm thấy bản thân tối qua hình như quả thật trong lúc mơ hồ đáp lại một câu gì đó.

Bây giờ cái này cũng không phải quan trọng, quan trọng là, anh mới sáng sớm...

"Anh quá đáng lắm.....Anh sáng sớm cái kia..."Hứa Mạt nói cũng cảm thấy ngại ngùng, ánh mắt lung lay một hồi, chính là không nhìn anh.

"Sáng sớm rất bình thường." Thẩm Thận ý sâu xa.

Ngừng một chút, anh giống như nghĩ đến gì đó, "Em quên rồi? Trước kia lúc buổi sáng, hai chúng ta..."

Trước kia buổi sáng hưng phấn lên, hai người lăn qua lăn lại đến buổi trưa cũng là chuyện bình thường.

Ngữ điệu của anh chậm rãi, còn mang theo chút mùi vị vẫn còn chưa đã, hiện rõ là đang nhớ đến khoảng thời gian đó.

Hứa Mạt lúc này hoàn toàn không lên tiếng, giây tiếp theo, Thẩm Thận vừa nâng mắt liền ghen ghét đôn đôn yêu cầu chế chuyên thuộc về buổi sáng này.

Gối đập vào mặt anh, tiếp đó rơi xuống đất, nảy lên hai cái.

Thẩm Thận, "....."

Có lẽ âm thanh của hai người quá lớn, cánh cửa bị người gõ gõ, một giọng nói trong veo xuyên qua cánh cửa truyền vào, "Chị, chị không sao chứ?"

Là Hứa Trâm.

Hứa Mạt bình phục một hồi, nâng giọng đáp, "Ừm, không có chuyện gì, chỉ tiếp tục ngủ một lát."

Nói xong, cô hung dữ trừng Thẩm Thận một cái, lại chui vào trong chăn, nhỏ giọng kháng nghị, "Anh không được tiếp tục lên, nếu không anh đi ngủ sàn nhà phòng khách."

Hiếm khi nhìn thấy bộ dáng tiểu ác quỷ của Hứa Mạt, Thẩm Thận cong khóe môi, nhặt lên cái gối dưới sàn, tiếp tục tay lại nhặt lên một cái khác, nắm mỗi bên một cái, nắm chặt trong tay.

Sau khi đặt gối đầu phẳng phiu về mặt sàn xong, anh dùng tay vỗ vỗ.

Đang chuẩn bị nằm xuống, trong tầm mắt lại liếc thấy dáng vẻ Hứa Mạt liếc nhìn anh, cái đầu nhỏ lộ một nửa từ trong chăn, nhìn thẳng qua bên đây.

Thẩm Thận không những khuôn mặt đó đẹp trai, ngay cả tay cũng tinh tế, thon dài như ngọc, tùy ý đặt ở chỗ nào cũng đều cảnh đẹp ý vui.

Hứa Mạt nhìn bàn tay khớp xương rõ ràng của anh đang nhẹ vỗ hai cái gối, nhưng sau đó dáng vẻ bóp lấy, trong lòng lại nghĩ đến một cảnh tượng khác.

Cô mạnh mẽ chôn đầu vào, xong rồi.....đều trách Thẩm Thận, cô hiện giờ cũng trở nên suy nghĩ không thuần khiết rồi.

Hứa Mạt lần này ngủ có chút lâu.

Khi đều đã gần trưa, cô mới rửa mặt xong, từ trong phòng bước ra.

Thẩm Thận đã dậy rồi, đang ngồi ở trong sân, đang nhặt rau cùng bà nội Hứa, thỉnh thoảng còn nói chuyện một lát, chọc bà nội Hứa vô cùng vui vẻ, tâm tình vô cùng tốt.

"Tỉnh rồi?" Thẩm Thận đã nhìn thấy cô, đứng dậy.

Hứa Mạt theo ý thức lùi ra sau, nhưng lại cảm thấy đây là nhà bản thân sợ anh làm cái gì.

Cô ho vài cái, ngồi bên cạnh bà nội Hứa.

"Ngủ thoải mái rồi?" Bà nội Hứa đang bóc hạt bắp, mỉm cười hỏi.

"Vâng...." Hứa Mạt có chút chột dạ, cúi đầu đáp một tiếng.

"Tiểu Thận vừa nói với bà đêm qua ngủ vô cùng ngon, ngủ sàn nhà cũng không cảm thấy cứng.

Hứa Mạt liếc nhìn Thẩm Thận, người sau nhướng mày nhìn cô.

Đây không phải phí lời sao, anh ngủ trên giường, cứng mới lạ.

"Bữa sáng cháu chưa ăn, chờ lát nữa trước khi ăn trưa uống chút cháo bắp, cố ý chữa lại cho cháu." Bà nội Hứa bung một cái lồng hạt bắp đi vào nhà bếp.

Hứa Mạt gật đầu, không nhìn Thẩm Thận, đi theo bà nội Hứa vào trong.

Sau khi qua cơm trưa, Hứa Trạm nói muốn đi ngủ một giấc, ngày mai thi đại học, cậu không muốn tiếp tục xem sách, chờ đến trước khi ngủ nhắm lại một hồi cũng không sai biệt lắm.

Cậu đối với bản thân hiểu rõ, trái lại không quá lo lắng.

Hứa Mạt không ngăn cậu, tùy theo ý cậu.

Bà nội Hứa nói hai thanh niên bọn họ đứng đó cũng không làm gì, đuổi bọn cô ra ngoài, để hai người đi dạo thành phố.

Thẩm Thận cầm chìa khóa xe ở trên bàn, hỏi Hứa Mạt, "Muốn lái xe sao?"

Hứa Mạt suy nghĩ, lắc đầu, "Chúng ta đi dạo gần đây đi, không cần phải lái xe."

Thẩm Thận gật đầu, đem chìa khóa bỏ lại chỗ cũ.

Hai người không nhanh không chậm đi dạo, kỳ thật Dương Thành phát triển không tệ, nhưng nhà Hứa Mạt nơi này gần ngoại ô, thế nên dân cư thưa thớt, cây cối khá nhiều.

Không khí nơi này rất tốt, đầu hạ đến, xung quang lại là màu xanh mướt, trong lành lại tốt đẹp.

Hai người liền men theo con đường nhỏ như vậy đi song song, vẫn là Hứa Mạt nói chuyện trước, "Thẩm Thận.....nếu như anh không có việc gì, hôm nay có thể đi rồi."

Anh có bao nhiêu bận, Hứa Mạt cũng hiểu.

Không đề cập tới cô đây vì làm công cho Nhất Thiên, anh là tổng tài, việc cần giải quyết luôn nhiều.

"Em liền muốn đuổi anh đi như vậy?" Thẩm Thận hai tay đút túi, chậm rãi phun ra một câu.

"Kỳ thật không có bận như trước." Anh nói là sự thật, trước đây anh tự lập công ty, công trạng liền dựa vào đơn buôn bán, chính là không ngừng liên mạng làm việc, thương lượng một vụ cần tiêu tốn thời gian vô cùng lâu.

Nhưng tính chất của Nhất Thiên không giống, dù sao cũng là công ty lớn, lại thuộc tính chất giải trí, các bộ phận phân công rõ ràng, anh chỉ cần phát biểu chút ý kiến trong những quyết sách quan trọng là được. Mà đối với phương diện đầu tư trong giới, anh không thiếu tiền.

Lại nói, anh nguyện ý cũng vui vẻ tiêu phí thời gian rảnh rỗi ở bên cạnh cô.

Anh có khả năng đó.

"Ồ...vậy móc khóa còn thổ đó, anh luôn giữ lại sao?" Hứa Mạt nâng mắt, nhìn về anh ở bên trái cô.

Anh nắng tươi sáng sau trưa, như vậy có thể nhìn rõ lông mi dài của anh, sống mũi thẳng tắp, đôi môi hơi mím. Sau đó là đường dưới cằm ưu tú, đường cong trời chảy lại lưu loát, mỗi một độ cong đều giống như ông trời tỉ mỉ chế tác.

Ở phương diện diện mạo, anh không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Thẩm Thận hơi cúi đầu, ánh mắt gắt gao khóa chặt cô, "Ừm, vốn muốn giữ lại, sau khi em đi rồi, anh liền luôn treo lên."

Đâu chỉ như vậy, dựa theo lời Tống Đình nói, anh liền kèm mang theo thiếp thân, cùng nhau ngủ.

Hứa Mạt đã viên đá nhỏ trên đường mòn, giọng nói mơ hồ, "Vậy chính là nói...nếu em không đi, anh liền không treo lên đúng không?"

Thẩm Thận cười lên, "Suy nghĩ hết một đường, em chính là nghĩ cái này?"

Hứa Mạt có chút xấu hổ, đón lấy ánh mắt trời, ánh sáng đó chói đến làm cô hơi híp mắt.

Hôm nay Thẩm Thận mặc một áo thun trắng đơn giản, vẫn là bộ mà Hứa Mạt vốn chọn cho Hứa Trâm.

Anh cười vô lương như thế vẫn là quay đầu lại, rất có chút mùi vị cậu trai lớn, rất giống kiểu hot boy được hoan nghênh nhất lúc cấp ba.

Hứa Mạt im lặng một hồi, "Cũng không phải đang nghĩ cái này, chính là đột nhiên nghĩ tới mà thôi....."

Thẩm Thận dừng lại, nắm lấy tay cô, kéo về phía anh, Hứa Mạt không có giây giụa.

Nhịp tim anh hiềm khi lỡ một nhịp, "Anh nghĩ không giống em."

Hai người dựa sát vào nhau, Hứa Mạt nghĩ hoặc nhìn anh.

Thẩm Thận nhẹ nâng cằm cô lên, hơi cúi người, nụ hôn nồng nhiệt rơi xuống,

Anh nhẹ chiếm lấy môi anh đào của cô, trần trọc cắn mút, sau khi ở bên trên tỉ mỉ miêu tả qua một hồi, mới thăm dò tiến vào, tiến quân thần tốc.

Đến cuối cùng, anh xoa vòng eo nhỏ nhắn của cô, dịu dàng mút đầu lưỡi cô, hai người liền ở trong cây xanh hoang dã này hôn sâu.

Qua rất lâu, Thẩm Thận mới buông cô ra.

Chỉ là cánh môi như cũ không buông tha cho cô, ở trên đó cọ xát, giọng nói khàn khàn, âm cuối quyến luyến, "Lời vừa nãy chưa nói xong, anh đang nghĩ là, hôn em."

Chương 40

Hứa Mạt nhẹ nhàng đẩy anh ra, nâng tay che gò má hơi nóng của chính mình.

Cô nâng mắt, thấy đôi mắt mang ý cười của anh, "Anh đừng đắc ý vênh váo,....thời gian thử việc còn chưa qua..."

Thẩm Thận không nhàn không chậm đáp một tiếng, hiển nhiên tâm tình không ở trên đó, duỗi tay véo gò má mềm mại của cô.

Anh véo đi véo lại, không muốn thả tay, dáng vẻ thích không buông tay.

Hứa Mạt dùng lực gầy ngón tay của anh, "Anh đủ rồi đó."

Thẩm Thận ngưng thần, liền như vậy nhìn cô chằm chằm, "Tiểu Mạt, em vừa này không cự tuyệt anh."

Hứa Mạt nghe vậy, đối diện với tầm mắt, hai người tầm mắt giao nhau.

Sau đó anh nghe thấy giọng cô nhẹ nhàng vang lên, "Ừm...."

Thẩm Thận chỉ cảm thấy gió nhẹ trong rừng cũng giống như bất động, cảnh trong mắt anh chỉ có mình cô.

"Đây là em nói đó." Khóe môi anh nhàn nhạt cong lên, làm sao nhìn cũng là bộ dáng xấu xa thế nào ấy.

Khi hai người về lại trong sân, mặt Hứa Mạt vẫn còn hơi ửng đỏ.

Bà nội Hứa thấy vậy, rất nghi hoặc, "Mạt sao lại đỏ thánh như vậy, bên

ngoài có nóng như vậy sao?"

Hứa Mạt lập tức nhỏ giọng phản bác, nhìn nhìn kẻ gây ra đang đứng một bên giả bộ như không có việc gì, "Không có, vẫn tốt ạ."

Bà nội Hứa nhìn hai người giống như là bị phờ nắng, từ trong giếng vớt ra hai quả cà chua mát lạnh, tươi ngon ướt át, vô cùng đồ tươi.

"Đây, cầm lấy gặm một cái, gặm xong trong lòng liền cảm thấy thoải mái."

Nói xong, bà nội Hứa nhét vào tay mỗi người một quả.

Hứa Mạt cầm đến tay liền nhánh nhẹn cắn một ngụm, đôi mắt đều hưởng thụ mà hơi híp lại.

Bởi vì là do nhà trồng, lại được nhúng vào trong nước giếng trong mát một hồi, ăn vào vô cùng ngon miệng, ngọt lịm một chút cũng không chua.

Hứa Mạt nhìn Thẩm Thận, trong tay anh vẫn đang cầm, không động tới, cô cho rằng anh không thích, "Ăn đi, tự nhiên đó, không có thuốc trừ sâu, vô cùng ngọt."

Thẩm Thận vừa cầm đến tay liền cảm nhận được xúc cảm hơi mát, hơi nhíu mày không thể nhận ra, "Em thế hàn, thứ này có thể ăn?"

Hứa Mạt ngăn người, "Chỉ một trái như vậy, chỉ là cà chua mà thôi, không sao."

Thẩm Thận đối với cô bất đắc dĩ, nâng tay cũng cắn một cái, lại gần bên tai cô, dùng giọng nói chỉ hai người có thể nghe thấy, "Ừm, rất ngọt."

"Có điều...." Âm cuối anh kéo rất dài.

"Có điều cái gì?" Trên môi Hứa Mạt còn sót lại nước cà chua, cô liếm liếm.

Thẩm Thận nhìn cô chằm chằm, nơi mà tầm mắt rơi xuống giống như đang

khóa lại, một chút cũng không dời đi.

Anh cười lên, "Không ngọt bằng em."

Hứa Mạt ngây ngay tại chỗ, qua hồi lâu, im lặng thêm Thẩm Thận vào hàng ngũ miệng lưỡi bôi dầu.

Mấy ngày sau đó đều yên ổn vô sự.

Có kinh nghiệm đêm đầu tiên, Hứa Mạt cũng tính là tìm được cách trị anh, mệnh lệnh cầm anh nửa đêm trèo lên giường.

Thẩm Thận dùng đủ mọi cách, cuối cùng sờ mũi, chỉ đánh theo ý cô.

Hai ngày Hứa Trạm thi đại học, toàn bộ quá trình đều là Thẩm Thận chạy vạy.

Sáng trưa tối đưa rước, đều do anh nhận thầu, chịu nhọc chịu khổ, không chút oán giận.

Hứa Mạt lại phụ trách ở bên cạnh, đến lúc ăn cơm lại nói chuyện với em trai nhà mình.

Dù sao cô cũng có qua một thân kinh nghiệm, lúc thì không thích người bên cạnh cho bản thân áp lực.

Thế là, cô chỉ hỏi thân thể Hứa Trạm có ổn không, liên quan những thứ khác, cô luôn không nhắc đến.

Khi Hứa Trạm thi, hai người cũng nhàn rồi không có gì làm, Hứa Mạt nghĩ không có gì chơi vui và thứ gì đặc biệt, dứt khoát liền mang theo Thẩm Thận đi dạo một vòng Dương Thành.

Trước kia Thẩm Thận có đến qua, nhưng đối với thành phố nhỏ này, chưa từng hiểu qua sâu sắc như vậy qua. Nhận thức gần nhất, liền biết đây là quê của Hứa Mạt, một nơi sinh cô nuôi lớn cô.

Cũng biết, cha mẹ sớm đã qua đời của cô, xuất thân từ nơi này.

Cô là người con gái thuộc về nơi này, giờ tay nhấc chân cũng mang theo ý vị nơi này.

Liền giống như dòng nước róc rách, là sự dịu dàng chỉ có vùng sông nước Giang Nam mới có.

Trước kia, Thẩm Thận chỉ đến đây vài lần, vèn vện vài lần cũng đều ở trong sân Hứa gia.

Hiện nay tính tình không giống tính cảnh không giống, tâm tính tự nhiên cũng không giống.

Như vậy cảm nhận một phen bầu không khí Hứa Mạt từng hít qua, trái lại cũng có cảm giác khác.

Hai người thân nhiên bình tĩnh như vậy ở bên nhau trái lại trước này chưa từng có qua, hòa bình nhưng lại tốt đẹp.

Quan trọng nhất là, Hứa Mạt có thể cảm nhận được loại cảnh thận mà Thẩm Thận đặt cô ở trong lòng, điều này làm cô rất hưởng thụ.

Nói thế nào, cô dù sao cũng là một cô gái bình thường hơn 20 tuổi, đối với tương lai có ảo tưởng, ôm kỳ vọng.

Trong những ảo tưởng kỳ vọng này cũng bao gồm luôn hưởng về một tình cảm viên mãn.

Lúc trước kiên cường quen rồi không cảm thấy, sau này dần dần được sủng, liền càng lưu luyến loại cảm giác được che chở, được quan tâm, được tình yêu bao quanh.

Loại cảm giác này giống như chiếc thuyền ở trong mưa sa bão táp, cuối cùng tìm được tìm được bến đỗ kiên cố.

Hứa Mạt có thể cảm nhận được tình cảm Thẩm Thịnh chôn giấu, giống như bờ đê tràn đầy, dâng lên đến cực hạn.

Nhưng cô lựa chọn không nói ra, cô có một trực giác, tạm thời xem như là giác quan thứ sáu của phụ nữ, cô cảm thấy Thẩm Thịnh có lúc thật sự rất hiểu cô.

Bởi vì từ trước kia cho đến đoạn thời gian này, đều là anh chủ động.

Thẩm Thịnh có lẽ cũng biết, nếu như không phải anh sau này phấn chấn lên theo đuổi, hai người thật sự liền sẽ chia tay mỗi người một ngã, tiếp tục cũng không còn cơ hội.

Vì hai ngày rưỡi thi đại học kết thúc viên mãn, thí sinh đều giống như ngựa hoang thoát cương, buộc cũng buộc không được.

Hứa Tram cũng là một thành viên trong đó. Trước đây bị bệnh tật quấn lấy, thân thể yếu không rảnh phóng thích bản thân, sau khi điều trị tốt, lại phải đón lấy cuộc thi quan trọng nhất đời người.

Nói qua nói lại, luôn không có thời gian rảnh để cậu đến những sự vật bản thân từng vượt qua.

Tuy rằng cậu lớn lên vô cùng thanh tú, một bộ dáng thư sinh văn nhược, suy cho cùng vẫn là con nít, sau khi thi xong môn cuối cùng, vội vàng chào Hứa Mạt một tiếng, liền chạy không thấy bóng dáng.

Điền nguyện vọng là sau khi có thành tích lại điền, Hứa Mạt cũng không muốn can thiệp nguyện vọng của cậu, lập tức dặn dò một phen để cậu chú ý an toàn, liền mặc cậu đi chơi.

Đêm hôm đó, phố lớn ngõ nhỏ Dương Thành, đều tràn ngập tiếng gào khóc thảm thiết của các học sinh tốt nghiệp cấp ba. Bọn họ chỉ đi ở trên đường, không ngừng lắc lư, tụ tập với nhau thành đoàn thành đội.

Có người uống say, có người bật nhạc lên hát, có người kê vai vỗ lưng khóc rống chảy nước mắt nước mũi.

Người trong thành nhỏ cũng không trách bọn họ, biết đây là kỳ tốt nghiệp mỗi năm một lần, chỉ đóng chặt cửa sổ, tùy ý những đứa nhóc này nói tạm biệt với một bước trước đó của bọn nó.

Hứa Mạt thấy những đứa nhóc này tràn trề thanh xuân, trong lòng cũng nổi lên cảm khái.

"Thực tốt, ba năm trước, em cũng là một thành viên trong bọn họ." Hứa Mạt nhẹ nhàng băng qua, liền bộc lộ với Thẩm Thịnh tình cảnh năm đó.

Thẩm Thịnh dựa vào bên thân xe, anh lái xe đưa Hứa Trạm đến trung tâm thành phố, sau khi thả người xuống, cũng không đi, ở bên cạnh Hứa Mạt đồng thời ở đây.

Nghe cô nhắc đến cái này, Thẩm Thịnh nổi lên hứng thú, "Ồ? Em cũng giống như vậy sao?"

Hứa Mạt hơi mỉm cười, nơi này gần kề Dương Giang, trong màn đêm có hơi nước ẩm ướt bao phủ, thuận theo gió sông nhẹ thổi qua, nóng hừng hực, ẩm áp tăng lên.

"Tuy rằng không giống như vậy, nhưng cũng rất vui vẻ."

Cô lúc đó thật sự rất vui vẻ, nghệ khảo sớm đã thông qua từ trước, còn dư lại môn văn hóa là điểm mạnh của cô, cô vô cùng nắm chắc.

Sau khi qua kỳ thi, viên đá nặng trĩu trong lòng cô cũng theo đó hạ xuống.

Lúc đó cô cảm thấy cũng tính bắt đầu một cuộc sống mới, nghĩ tương lai cuối cùng có triển vọng.

Nhưng sau đó, Hứa Trạm bệnh nặng, tiến vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Lúc đó đồng thời cũng làm cho cô lúc nhân sinh tuyệt vọng gặp được Thẩm Thận.

Mặc kệ thế nào, không có ai so với cô càng cảm kích anh của lúc đó.

Hứa Mạt tin tưởng, tất cả bắt đầu thế nào, liền sẽ kết thúc thế ấy.

Lúc đó Hứa Trạm trở nên tốt lên, mà bây giờ cô và Thẩm Thận cũng có kết quả tốt.

Hứa Mạt cũng học bộ dáng lưỡi biếng thường ngày của Thẩm Thận, dựa vào bên thân xe, dán vào bên cạnh Thẩm Thận.

Không cần nói....tư thế này....trái lại rất thoải mái.

Cô nâng mắt lên, nhìn vàng trăng trên bầu trời, ánh trăng sáng vàng vặc, lộ ra sự êm dịu, giống như đang nói gì đó.

"Thẩm Thận, kỳ thật em muốn nói như vậy với anh, rất lâu rồi. Trước nay em đều rất cảm ơn anh."

Hứa Mạt nói xong, tự mình cười lên, đều nói thế sự vô thường, cô trải qua nhiều, trái lại cũng đạt được không ít.

Thẩm Thận từ vừa nãy, tầm mắt luôn khóa chặt cô, nháy mắt nghe thấy cô nói lời này, trong lòng liền bắt đầu co rút bần thần không có quy luật.

Lặp đi lặp lại, loại cảm giác tim thắt chặt lại đến, giờ phút này, nhìn thấy nụ cười nhạt bên môi cô, anh chỉ muốn đem mạng mình cho cô.

"Anh không cần cảm ơn, từ này về sau, anh chỉ cho phép em nói một lần như vậy." Thẩm Thận đứng thẳng người dậy, vừa xoay người, liền đem cô mạnh mẽ ấn lên thân xe.

Xung quanh đôi khi có người đi qua, đánh giá trai đẹp gái đẹp bên này, nhưng cũng nhanh chóng đi qua.

Hai người lúc này tầm mắt giăng co, nồng nặc không bỏ, chỉ có lẫn nhau, không có người khác.

Trong không khí giống như này lên một ngọn lửa, bùng bùng cháy thắp một đường.

"Từ nay về sau sao?" Giọng Hứa Mạt hơi giương lên, đôi mắt ướt sưng đỏ giống như giọt sao trời, ửng sáng.

"Ừm, từ nay về sau?" Thẩm Thận cầm tay nhỏ cô lên, nghiêm túc chạm lên đó một chút, lực đạo rất nhẹ, cánh môi lại mang theo độ ấm nóng bỏng.

Mặt mày anh dường như lại tùy ý, "Có điều em có thể đổi một cách khác đến thay thế, anh không để ý."

Lời vừa dứt, Thẩm Thận liền không chút cố kỵ, ấn cô về phía sau, hung hăng hôn xuống.

Hai người trong màn đêm lờ lờ, hôn đến hơi thở hỗn loạn.

Anh nắm chặt lấy vòng eo cô, thấy đôi mắt cô đầy sương mù, trong mắt phần chiếu thân hình anh, liền giống như một con thủy tiên lá sen nhỏ, chỉ chịu nổi chớ một mình anh.

Sau khi hôn xong, anh còn mang chút thờ dỗi gợi cảm, hứa hẹn nói, "Anh còn sẽ chỉ cung chiếu mình em."

Hứa Mạt ôm lấy vòng eo hẹp của anh, dựa vào bả vai anh, nhỏ giọng nghĩ hoặc, "Lời ngon tiếng ngọt....nói rất dễ nghe...."

Thẩm Thận bắt được chút cảm xúc của cô, càng thêm ấn cô vào lòng.

"Được nhé." Thẩm Thận sau khi thỏa mãn, ngữ khí lười biếng.

Anh không nhàn không chạm bỏ sung một câu, "Nói không được, vậy liền

dùng hành động chứng minh."

Hứa Mạt,"....."

Chương 41

Dựa theo kế hoạch, sau đêm đó, Hứa Mạt phải nhả nhĩ chóng bắt chuyến bay vào sáng sớm ngày hôm sau.

Lúc đó trên bàn ăn, cô tùy ý nói ra một câu, bà nội Hứa không có ý kiến, chỉ là sau khi dùng cơm xong liền đi vào trong phòng giúp cô thu dọn đồ đạc, muốn cô đem đồ khô, cùng với chần bông bà tự tay làm qua bên kia, mùa hè lúc đi ngủ dùng để quấn lại, tốt không thể tốt hơn, để chịu lại mềm mại.

Thẩm Thận ngồi ở bên cạnh cô, nghe vậy nhưng cũng không nói gì, vẻ mặt thản nhiên, giống như ngầm thừa nhận vậy.

Sau đó sau khi tắm xong, Hứa Mạt vừa từ phòng tắm bước ra, liền bị người chần ngang.

Thẩm Thận cũng chưa mặc quần áo xong, nửa xương quai xanh như ẩn như hiện, tóc đen trước trán hơi hơi nhỏ nước.

Anh tắm trước cô, tóc khô một nửa, gương mặt trắng như ngọc giống như vừa mới ngâm từ trong nước ra vậy.

Hứa Mạt bị Thẩm Thận vây giữa tường và anh.

Anh không nói chuyện, cô cũng theo anh không hé răng.

Biết anh sẽ không làm chuyện quá phận với vô, Hứa Mạt liền nhìn anh, có chút bị mê hoặc.

Gương mặt này của anh, hấp dẫn lòng người, trêu người đến muốn mạng.

Thời khắc này, cô đang tùy ý mà không kiêng nể gì đánh giá anh.

Hứa Mạt giơ tay lên véo nhẹ anh một cái, "Nói chuyện đi..."

Thẩm Thận cúi đầu, càng ép càng chặt, "Sáng mai đi với anh được không?"

Hai cánh tay của Hứa Mạt tự giác chống đỡ lên, gất gao đặt bàn tay lên bờ vai rộng của anh, không để anh tiến gần thêm một chút nào.

"Nhưng em sớm đã đặt vé máy bay rồi, sẽ.....rất lãng phí."

Thẩm Thận nheo mắt, "Lái cả ngày xe, anh cần có người ở bên cạnh."

Hứa Mạt cười, cặp con mắt trong suốt cong lên, "Đặt một con rồi cho anh."

Nói xong, cô dùng trò cũ, muốn từ trong ngực anh chui ra.

Thẩm Thận sao có thể bỏ qua chỗ cô, lập tức kéo cô lại, giữ chặt không để cô động đậy.

".....Này!" Hứa Mạt giơ chân đá anh, không dám dùng lực quá lớn.

Tay Thẩm Thận hơi tăng thêm lực đạo, sau đó ngắt lấy cái eo mềm mại của cô, "Em rõ ràng biết ý của anh là gì."

Áo mùa hè mỏng manh, không khí khô hanh, Hứa Mạt vịn vẹo một lát, bầu không khí tức khắc không giống nhau nữa.

Đang giãy dụa, đôi bàn tay đang giữ chặt lấy eo cô của Thẩm Thận, dần dần nóng lên, khiến người khó nhịn.

Cuối cùng cô bỏ cuộc rồi, giọng điệu ôn hòa xuống, ".....Thực ra em cũng không phải không muốn đi cùng anh, chỉ là lúc đó em đã sớm đặt vé máy bay rồi, thế này không đi không tốt lắm."

Tuy trong ví tiền của cô dần dần căng lên, theo lý thuyết độ lãng phí có thể

cũng dần được nâng lên rồi, nhưng thế này phí phạm đi một tấm vé về, cô vẫn là có chút đau lòng.

Thẩm Thận không chịu không khuất phục, chỉ là không nhả ra, "Anh thanh toán cho em, em đi cùng anh."

Giọng điệu của anh giống như mang theo sự cường ngạnh vậy, có lẽ là biết bản thân mình bắt buộc cô đồng ý như vậy không tốt, nhưng mà sâu trong nội tâm vẫn cứ có một giọng nói không ngừng kêu gào, chính không chịu buông tay, muốn để cô đi cùng anh.

Thẩm Thận thế này, mâu thuẫn lại khó chịu, giống như đứa trẻ không lấy được kẹo, đôi mắt đầy trông mong mà nhìn cô.

Hứa Mạt vỗ sườn mặt cứng rắn của anh, "Tinh khí của anh còn rất lớn nhỉ."

Thẩm Thận nhìn cô có chút không kiên trì, tiếp tục tiến thêm bước, "Em không đáp ứng, anh sẽ không thả em đi."

Hứa Mạt dở khóc dở cười, "Ở bên cạnh anh có thể làm gì, nhìn anh lái xe?"

Bàn tay Thẩm Thận quấn quanh trên eo cô, nghe thấy câu này, mí mắt nửa mở, "Đến bên cạnh anh, tư thế lái xe nào mà em muốn đều có."

Hứa Mạt: "....."

"Thế nào hả Tiểu Mạt? Trong xe của anh rất thoải mái, em có thể ngủ bất cứ lúc nào."

Nghe lời nói này của anh, giống như máy bay có bao nhiêu hành khách hạ người vậy.

Hứa Mạt cúi đầu suy nghĩ một lát, cũng biết đoạn thời gian này, anh đã bỏ ra khá nhiều rồi.

Nếu đã hạ quyết tâm cho anh cơ hội, vậy lần này, liền vì sự hy sinh của anh

mất một tấm vé máy bay vậy.

"Được thì được, nhưng anh lái xe phải chú ý an toàn." Nói xong, cô ngừng một lát, rồi bổ sung thêm một câu, "Đừng cứ muốn nói chuyện với em."

Thẩm Thận thấy cô đã đồng ý, trong lòng hớn hờ, nhưng cũng không để lộ quá nhiều biểu tình ra ngoài, anh chỉ là nhướn lông mày lên, "Anh là loại người đó sao?"

Hứa Mạt có chút không vui rồi, cho anh một chút sắc mặt tốt, anh còn thật muốn lên trời luôn.

"Anh sao lại không phải loại người đó chứ?"

"Anh đối với em mới như vậy."

Hai người còn đang quấn quýt, bà nội Hứa từ trong phòng thông thả bước ra, "Tiểu Mạt, bà nội đã đóng gói xong cho cháu rồi, những đồ này ngày mai để Tiểu Trâm gửi qua cho cháu đi."

Nói xong, bà giương mắt nhìn lên, hai bóng người chồng lên nhau, sau đó, giống như điện giật vậy nhanh chóng rời đi.

Hứa Mạt có chút xấu hổ, quay đầu đi chỗ khác tránh đi tầm nhìn của Thẩm Thận, "Vâng biết rồi ạ, bà nội bận xong thì đi ngủ sớm nhé, ngày mai không cần dậy sớm tiễn cháu đâu ạ, sau này cháu sẽ dành chút thời gian quay về thăm bà."

Bà nội Hứa xua tay, "Thường xuyên gọi điện thoại là được, cần gì phải chạy về, từ nhỏ cháu đã không để người khác lo lắng, tự mình dàn xếp ổn thỏa là được."

Hứa Mạt gật đầu, Thẩm Thận vẫn đang đứng bên cạnh lắng nghe lúc này lại xen vào.

"Bà nội, những đồ đó không cần gửi qua, cháu lái xe đưa tiểu Mạt về, để lên

xe của cháu là được rồi."

Bà nội Hứa có chút kinh ngạc, nhìn về phía Hứa Mạt đang giẫm sàn nhà chơi đùa ở bên cạnh, lúc này, cháu gái nhà mình đang cúi đầu, không nói chuyện.

Tuy là dáng vẻ im lặng, nhưng rõ ràng là đồng ý rồi.

Cụ già cười lên, vui tươi hơn hở nói, "Vậy hai đứa trên đường chăm sóc lẫn nhau, đi lên đường cao tốc phải chú ý an toàn nhiều, trên đường gặp khó phức vụ thì nghỉ ngơi nhiều một tí."

Thẩm Thận đáp lại một tiếng, xách lên túi trong tay bà nội Hứa, đi về phía sân nhà.

Trong phòng chỉ còn lại bà cháu hai người, bà nội Hứa nhìn bộ dạng đang giả bộ làm đà điểu của Hứa Mạt, "Cháu nha."

Hứa Mạt đùa nghịch với đầu ngón tay, mềm mại mà gọi một tiếng, "Bà nội....."

Bà nội Hứa vỗ vỗ cô, "Cháu thích là được rồi, cũng đừng trời mình quá chặt, không cần cứ nhớ thương trong nhà, chúng ta ở đây trông coi, có thể đi đâu chú."

Hứa Mạt nghe vậy ngẩn người, nhưng vẫn làm nũng, "Bà nội muốn vứt bỏ cháu, nhưng cháu tuyệt không vứt bỏ bà nội, đến lúc đó còn phải mua nhà lớn cho bà ở nữa cơ."

Bà nội Hứa cười đến mắt híp lại, "Bà ở đây thôi mãi bao nhiêu, không cần cứ nhớ đến bà, đợi sau này cháu kết hôn sinh con rồi, bà lại quay đó giúp cháu chăm con nhỏ."

Thẩm Thận vừa từ trong sân quay lại, bước chân mạnh mẽ bước một bước lên bậc cửa, liền nghe thấy lời của bà nội Hứa, lập tức dò hỏi, "Cái gì kết hôn sinh con?"

Hứa Mạt bĩu môi, "Không liên quan đến anh."

Khoé miệng Thẩm Thận hơi cong lên, việc này phải liên quan đến anh.

Trời hơi sáng, hai người liền thu xếp muốn đi.

Bà nội Hứa tới cùng không mấy an tâm, bò dậy, làm bánh trôi nếp nhỏ cho Hứa Mạt làm bữa sáng.

"Ăn nhiều mấy chén, nóng hổi luôn đó, tiểu Thận cũng thế, của cháu bà không thêm đường, ăn xong rồi đợi lát lái xe lên đường cũng thoải mái." Bà nội Hứa không mấy muốn ăn, ăn mấy miếng liền bỏ xuống, trái lại căn dặn hai tiểu bối.

"Bà nội, bà đừng bận việc nữa, đi chớp mắt thêm tý đi, buổi tối đến rồi cháu sẽ gọi điện thoại cho bà." Hứa Mạt nói xong liền nhớ tới thứ gì, liền bổ sung thêm, "Bà nội, cháu bây giờ không ở trong trường nữa, sau này đừng gọi vào số đó nữa, cứ gọi vào số điện thoại của cháu, cháu đặc biệt đặt theo gói cuộc gọi, muốn nói thế nào đều được."

Bà nội Hứa từng tiếng từng tiếng đáp ứng.

Đợi đến khi Hứa Mạt lên xe, bà nội Hứa vẫn không chịu đi vào, cứ đứng ở trong sân.

Hứa Mạt nhìn đầu tóc bạc phơ của bà nội Hứa, dáng vẻ hơi hơi khom xuống, mũi bỗng dưng chua xót.

Hồ mắt có chút nóng, Hứa Mạt kiềm chế không phát ra giọng run rẩy, vẫy tay về phía bà nội, để bà đi vào.

Xe lùi lại, rẽ hướng, tiếp theo dọc đường mòn, chậm rãi đi ra ngoài.

Hứa Mạt không biết bản thân mình như thế nào, đáy lòng trước tiên được sự ấm áp sưởi ấm, sau đó sự ấm áp đó bị lột từng tầng một, tràn ngập đều là vị

chát.

Cô hoàn toàn không nói chuyện, qua hồi lâu, tay Hứa Mạt được một đôi tay to lớn nhẹ nhàng áp lên.

Thẩm Thận mình nắm giữ vô lăng, tầm mắt nhìn về phía trước, sườn mặt anh tuấn, môi mỏng gắt gao mím chặt.

Trông có vẻ không chút để ý, nhưng hai người đều hiểu lòng không nói, anh đang thử dùng cách của bản thân anh an ủi cô.

Lúc trước nhiều lúc, anh đều là một người đàn ông nhìn không thấu, cao quý lắm tiền, bản thân kiêu ngạo.

Nhưng lúc này, khi da thịt dán lên nhau, nhiệt độ từ từ truyền đến, nhưng một đường lưu loát từ từ chảy vào trong đáy lòng của cô.

Hứa Mạt cuối cùng hiểu được sự bao dung và ôn nhu vô tận của anh.

Đường cao tốc ít người, thế là Thẩm Thận cứ thế lái tiếp, coi như thông thuận. Nhưng dù sao cũng là người lái xe đường dài, tốc độ có nhàn hơn, cũng dường như là lãng phí hết cả một ngày thời gian.

Đợi xe từ từ chạy đến dưới lầu, mặt trời đã lặn, đêm hiện lên màu mực xanh.

Thẩm Thận có chút mệt mỏi, đậu xe ổn định xong, giơ tay xoa nhẹ giữ lòng mày.

Hứa Mạt bên cạnh đã ngủ say, mặt nhỏ trơn bóng nghiêng vẹo, nửa sườn mặt cơ hồ là dán trên cửa sổ.

Đôi mi thanh tú nhẹ nhàng nhú lại, ngủ cũng không an ổn.

Thẩm Thận cứ thế nhìn cô một lát, duỗi tay nhẹ nhàng tháo dây an toàn của cô xuống.

Sau đó xuống xe, vòng qua bên kia, ôm ngang lấy cô vào lòng.

Hứa Mạt lúc đầu rằm rì nhúc nhích một lát, tiếp đó mặt chôn vào trong ngực anh, giống y chó nhỏ, nhẹ người một lát, yên tâm nằm trong ngực của anh.

Động tác của Thẩm Thận rất nhẹ, từng bước từng bước kiên định bước lên bậc thang.

Ôm Hứa Mạt có cảm giác mềm mại, trên người một mùi hương hoa nhài ẩn ẩn động lòng người. Một cục nhỏ nhắn thế này, giống viên gạo nếp đã vo tròn trắng mềm, mời gọi người muốn cắn một cái.

Ngẫm thì ngẫm vậy, Thẩm Thận cũng thật đã làm thế rồi.

Môi anh vừa tiến đến má cô, cắn một cái vẫn không đủ, hai cái, ba cái.

Cuối cùng anh hầu như cắn gương mặt nhỏ nhắn của cô xuất hiện một vết đỏ, sau đó như vậy Hứa Mạt hiện lên hồng hồng càng thêm mê người.

Giống như quả mật đào tràn đầy nước, nhẹ nhàng đằm một cái, liền có thể chảy ra nước thanh ngọt.

Càng khởi nói, lúc anh ôm ngang cô, tay dùng ở bên cạnh nơi no đầy nhấp nhô của cô, nơi đó trơn mềm, dù người yêu thích không buông tay được.

Thẩm Thận ngược lại thích quá trời, trong mơ Hứa Mạt cảm nhận được loại thân mật này, nhẹ nhàng mà xoay mặt đi.

Anh im lặng cười.

Gió mát mùa hè, ngoài hành lang còn có tiếng ve và ếch kêu, một tiếng rồi lại một tiếng, không ngừng luân phiên nhau.

Đêm hè thế này, ngay cả từng lớp mùi hương trong không khí, từng phân tử, đều tràn ngập vị ngọt.

Thẩm Thận trước giờ chưa cảm thấy bản thân mình đã từng thả lỏng như vậy, đáy lòng giống như đáy hồ yên tĩnh, hồ nước có chút lạnh, hơi hơi bập bềnh, lộ ra một vòng gợn sóng.

Đến trước cửa, đèn cảm ứng âm thanh theo tiếng vang lên, ánh sáng lờ mờ chiếu vài gương mặt hai người.

"Tiểu Mạt, chìa khoá của em đâu?" Âm thanh Thẩm Thận ép xuống thấp, mang theo một chút ý đồ dằn, anh cũng không muốn đánh thức cô.

Hứa Mạt không nói, tay nhỏ gặt gạo bầu vào áo của anh, nghe thấy anh quây rầy cô, dường như có chút không kiên nhẫn.

Thẩm Thận ôm chặt cô hơn, cúi thấp đầu nói, "Không có chìa khoá thì không vào nhà được nhé."

Hứa Mạt ưm một tiếng, đầu vừa vẹo, ở trong ngực anh tìm một điểm thoả mái, yên tâm mà ngủ.

Tại nơi lồng ngực, hơi thở của cô phun vào đó, từng đợt từng đợt, nhấp nhô một cách quy luật.

Thẩm Thận nường mày, tiếp tục dỗ, "Tiểu Mạt buồn ngủ thế này, đến nhà anh trai ngủ có được không?"

Chương 42

Hứa Mạt hẳn là có chút phiền rồi, cảm thấy bên tai giống như có tiếng ồn ào giống như muối đang bay vậy, tay nhỏ tùy ý khua qua khua lại.

Cái bạt tai trực tiếp vỗ vào chiếc cằm đẹp đẽ của Thẩm Thịnh, sức lực rất nhẹ, không đau không ngứa.

Bị tập kích đột ngột, ánh nhìn Hứa Mạt mơ mơ màng màng, cười lên, "Vậy tính là em đã đồng ý rồi nha."

Thẩm Thịnh gần như không tồn tí sức nào, lập tức ôm Hứa Mạt vào trong.

Giày cũng không kịp cởi, liền nhẹ nhàng đặt cô lên sofa phía trong phòng khách.

Hứa Mạt khi ngủ về mặt điềm tĩnh, yên ổn, gương mặt nhỏ tròn bóng vô cùng, tóc đen mềm mượt rơi ở một bên.

Thẩm Thịnh nhìn một lát, lòng thỏa mãn cực kì.

Vừa này lúc muốn đặt cô xuống, tay nhỏ của cô cứ khăng khăng bầu lấy áo của anh, không chịu buông tay.

Dáng vẻ rằm rì đó chui vào trong ngực anh mà còn có bộ dáng hoàn toàn ý lại, làm lòng anh muốn tan chảy luôn rồi.

Trong mơ Hứa Mạt vẫn như cũ có thể cảm thấy một ánh mắt không thể xem nhẹ, luôn chặt chẽ bao phủ lấy cô.

Kỳ thực lúc này khi lưng cô chạm vào sofa thì đã có cảm thấy được rồi.

Lúc này bỗng chốc có một đôi tay nhẹ nhàng cầm lấy mắt cá chân của cô, hơi lạnh, trong thời tiết mang chút nóng hơn nữa còn hơi đĩnh trệ này, đặc biệt mát rượi thoải mái.

Cô chậm rãi mở mắt ra, liền thấy gương mặt chuyên chú của Thẩm Thận dưới ánh đèn.

Hơi cúi đầu, tóc đen trước trán hơi buông xuống, mặt mày nhẵn lại. Mà tay của anh lại còn đang chậm chạp không rời khỏi.

Hứa Mạt có chút ngứa, gần như không có sự chần chừ, theo bản năng lùi về sau, có chút ý muốn trốn.

"Nè....." Hứa Mạt vừa tỉnh, ý thức quay về, nhưng giọng thì lại chưa, mang theo chút mông lung.

Thẩm Thận lúc này mới ngược mắt nhìn qua, ngăn cô lại, "Đừng nhúc nhích, anh đang giúp em cởi giày."

Hứa Mạt chống dậy nửa người, nhìn động tác nghiêm túc tự ý đồ của anh, nhỏ giọng nói với anh, "Vậy.....cần dùng thời gian lâu như thế sao?"

Cô cảm thấy cô sắp bị anh kéo cụt chân rồi.

Quả thực Thẩm Thận giấu chút tư tâm hờ nhẹ một tiếng, theo đó âm thanh vang lên, khó mà đem theo chút nghi hoặc, "Giày này của em là giày gì?"

Hứa Mạt mặc đồ mát mẻ, đồ mùa hè cũng là váy liền thân đơn giản, những kiểu dáng của quần áo đến giày, đều ẩn giấu huyền cơ bên trong chi tiết nhỏ, nút thắt ngàm sơ sài kỳ thực rất nhiều, cô lại mang giày thắt dây, thực sự không dễ cởi.

Cô nhìn một lát, có chút không thể nhìn được, cô vốn có chút sợ ngứa, lúc này ngăn cản bởi sự sờ mó bám riết không tha của Thẩm Thận, "Hay là để em tự làm đi."

Thẩm Thuận nghe cô nói thế, không tính không nguyện thả lỏng tay, người ngược lại cứ đứng bên cạnh sỗ phá.

Hứa Mạt nhẹ nhàng vòng qua dây dép của mình hai lần, rất thoải mái mà cởi ra rồi, cũng không ngại đầu, chỉ hỏi, "Sao anh lại đưa em đến nhà của anh rồi."

Nơi này của anh cũng không tệ, chỉ vồn vện trong thời gian ngắn đã lắp đặt các thiết bị cùng với đồ dùng trong nhà, lúc vào nhà, đều gọn gàng ngăn nắp, trông cũng rất ra dáng.

Hứa Mạt dựa vào sỗ phá, đánh giá kết cấu xung quanh nhà Thẩm Thuận.

Mặc dù diện tích không lớn, anh vẫn kiên trì nhét cái giường hai mét kiểu châu âu.....nhưng cũng là phong cách của Thẩm Thuận.

"Em ngủ say rồi, không có chìa khóa, anh có hỏi qua ý kiến của em." Mắt Thẩm Thuận không nháy, câu trả lời không thể bắt bẻ.

Hứa Mạt nghi ngờ liếc mắt nhìn hẳn, cặp chân nhỏ trắng nõn đặt trên sỗ phá, sau cùng nhúc nhích, "Ồ."

"Em....."

"Anh....."

Hai người đồng thời mở miệng.

Hứa Mạt ngăn người, "Anh đòi chưa?"

Thân hình Thẩm Thuận dừng chút, "Anh làm cơm cho em."

Hiếm thấy bộ dáng mơ hồ của anh, lòng Hứa Mạt nhẹ nhõm xuống, "Anh được không? Anh chuyển hành lý lên đi, bà nội chỗ không ít đồ, em làm chỗ."

Thắm Thận nhìn người xiêu vẹo trên sô phía của anh, sau khi trả lời một tiếng, hỏi cô, "Ở lại nhà anh?"

Hứa Mạt dứt khoát từ trên sô phía ngồi dậy, "Không nhà.....ăn xong cơm em liền về."

Thắm Thận không nói được, cũng không nói không được, chỉ cúi người xuống, hai đặt ở bên cạnh cô.

"Có phần thưởng không?" Giọng cười của hắn, đậm đà như rượu, trầm thấp vui tai.

Hứa Mạt trầm mặt một lát, cánh tay chủ động vòng lên trên cổ anh, nhẹ nhàng mà chọt một cái lên sườn mặt của anh.

Nháy mắt lướt qua.

Trong cảm nhận của Thắm Thận, trên người cô thoang thoang mùi thơm ngào ngạt như gần như xa, nhẹ nhàng như nước, từ giữa khe hở lướt qua, muốn bắt lấy cũng không bắt được.

Nhìn dáng vẻ cô cúi đầu không nói chuyện, cổ họng Thắm Thận hơi động, kéo cô đứng lên, "Chút này sao mà đủ?"

Tiếng nói vừa ngưng, anh liền cúi đầu, lại chủ động chọt chọt lên môi cô một cái.

Cứ thế này, hai người cũng có chút không dám nhìn thẳng đối phương.

Trong không khí đều đầy bong bóng hồng phấn.

Thắm Thận dẫn đầu dời tầm mắt trước, hờ hờ, sau đó đứng thẳng, chỉnh sửa quần áo, cặp mắt hoa đào dưới ánh đèn chiếu rọi, lấp lánh không thôi.

Tiếp đó, anh chậm rãi mở miệng, "Vậy anh xuống lầu trước, đi lấy đồ cho em."

Hứa Mạt gặt đầu, tay nắm lấy sô pha chơi đùa, mặt mày cúi xuống.

Chỉ là đợi đến khi thân hình của anh khuất sau cửa, cô mới nâng tay bụm lấy mặt đang nóng của mình.

Bà nội Hứa quả thật túi lớn túi nhỏ mà nhét không ít đồ, bên trong ngoài đồ khô, còn đầy một vỉ trứng gà, dùng cỏ thật dày bọc lại, từng quả một đều hoàn hảo không bị tổn hao gì.

Hứa Mạt mở từng cái ra, còn có mấy con gà và vịt đã được phơi khô, bên trong chần mỏng nhỏ giấu một cái túi gấm nhỏ màu đỏ, Hứa Mạt nhẹ nhàng mở ra, phát hiện bên trong có một xấp tiền yên tĩnh nằm đó, có vẻ rất dày.

Cô yên lặng nhìn một lát, lại giả bộ trở về, chuẩn bị để lại, đợi khi nào về lại trả lại cho bà nội.

Bận rộn xong, trong lòng Hứa Mạt cũng có thực đơn đại khái, đợi trứng chín, lại hâm nóng đồ khô, cũng có thể tạm tạm qua bữa, ăn xong thì vừa hay dẹp đường hồi phủ rồi.

Lúc Thẩm Thận đi tương đối vội vàng, bản thân anh không đem theo đồ gì, lúc quay về thì vẫn là hai bàn tay không.

Lúc này không có việc gì làm, anh nhìn hạ mà dựa vào một bên sô pha, một tay chống đỡ gương mặt, nhìn Hứa Mạt quỳ gối trên đất thu dọn đồ đạc.

"Nhìn em hoài làm gì?" Sau khi Hứa Mạt kiểm kê xong, anh vẫn giữ nguyên tư thế như trước, một chút cũng không chuyển động, giống như bị định trụ vậy.

"Thật là không ở lại sao?" Anh bỗng dưng nói ra, câu trả lời chẳng ăn nhập gì.

Đáy lòng Hứa Mạt lặng lẽ trừng anh một cái, trên mặt không biểu hiện gì, "Em đi nấu cơm."

Thẩm Thận im lặng cười lên, theo sát cô đến nhà bếp.

Mặc kệ cô làm gì, anh đều chăm chú nhìn bóng lưng của cô, nửa bước không rời.

"Thẩm Thận." Hứa Mạt ngừng động tác khuấy, "Kiếp trước anh là con lười hả?"

Anh nghe được câu này, mí mắt nửa mở, không chút để ý, "Ừm."

Người này thật hết cú rồi.

Hứa Mạt xoay người lại, tiếp tục động tác vừa rồi, cả người bị nhốt lại, ngã vào một lòng ngực ấm áp.

"Vậy em chính là cái cây anh thích leo nhất."

Hứa Mạt: "....."

Đây là câu sến sẩm đang phổ biến gần đây à??

Lúc đến giờ cơm, Hứa Mạt cũng không muốn nhìn anh.

Mới đầu thấy anh lái xe đường cao tốc cả một ngày, có chút mềm lòng. Bây giờ xem lại anh còn có tâm tư đùa thế kia, chút mềm lòng đó lập tức tan thành mây khói.

Ăn cơm xong, Thẩm Thận lại kéo cô lại một chút, có chút không muốn buông tay.

Hứa Mạt linh cơ vừa động, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, nâng mắt nhìn anh, "Thẩm Thận anh biết không?"

Thẩm Thận nheo mắt, "Ừm?"

Hứa Mạt bật chột cười lên, mang theo chút khoe khoang, "Thực ra kì thi việc của anh vẫn chưa hết, bởi vì thời hạn một tháng còn chưa kết thúc."

Nói xong cô không đợi Thẩm Thịnh trả lời, trực tiếp kéo vali của mình đi, còn vẫy tay với hắn, mở cửa đi sang đối diện.

Thẩm Thịnh ngây ngốc tại chỗ: "....."

Nếu Hứa Mạt đã nói như thế rồi, Thẩm Thịnh suy nghĩ trông chốc lát, liền quyết định lần tới sẽ bù lại.

Cuộc hẹn anh tự mình lập kế hoạch, bởi vì một số nguyên nhân sau khi mắc cạn, trái lại bị anh vớt ở sau đầu.

Bây giờ hồi thần, Thẩm Thịnh liền có chút không thể chờ đợi.

Anh chờ cô đáp ứng chờ đến tâm can khó chịu.

Lần hẹn hò chính thức này, kỳ thật chính là chất xúc tác cho tình cảm của hai người tiến thêm một bước.

Mà ngày này, sẽ định ở ngày tròn kỳ hạn một tháng đó.

Tuy rằng sau lần này, ôm ôm hôn hôn qua không ít, còn danh phận thật sự, Thẩm Thịnh luôn muốn lấy được từ nơi cô.

Sau khi Hứa Mạt trở về, liền bù lại vài cảnh quay chương trình tạp kỹ, ngoài những thứ này, cô cũng sắp tiến vào đoàn phim mới, kịch bản lần này là kịch bản đô thị mà Nhất Thiên bỏ số tiền lớn đầu tư, sau khi thông qua xét duyệt của đài truyền hình liền sẽ lên sóng.

Thế là, tình quan trọng lần này không nói cũng biết. Không chỉ là đoàn đội của Hứa Mạt, bộ phận kế hoạch của công ty cũng vô cùng coi trọng, nếu như bộ phim có thể nhận được khen ngợi như mong đợi, vậy địa vị Hứa Mạt ở trong giới giải trí cũng sẽ nâng lên một bậc, chính thức tiến vào hàng ngũ minh tinh nổi tiếng.

Mà sau đó, tiền mà công ty nâng cô lên cũng chậm rãi quay về. Điều này có nghĩa là, kết quả lần quay phim này có liên quan tới phương hướng bồi dưỡng giai đoạn tiếp theo cho của của công ty hay không.

Hứa Mạt hiện tại độ hot cũng khá ổn, cô quả thật dựa vào chất lượng tốt của bộ phim ngắn và quảng cáo lần trước kiếm được không ít fans.

Ở trong giới nhan sắc năm quyền, Hứa Mạt có thể nói là nữ minh tinh có không ít đề tài trong vòng người mới. Ở trong đó, cũng có nhiều công lao của Thẩm Thận.

Trước khi vào đoàn phim, Hứa Mạt lại nhận được một lời mời quay quảng cáo tuyên truyền.

Nửa năm đầu qua đi, Nhất Thiên muốn phát hành báo quý và báo nửa năm, đã làm một sự bàn giao đối với fans trong giới, cũng là vì đánh giá mức kinh doanh nửa năm đầu.

Thế là công ty tổng hợp suy xét thành tích của nghệ nhân dưới trướng, kết hợp minh tinh các bộ phận, quyết định vì tạo dựng hình tượng cho công ty.

Người mới các bộ phận chọn một nam một nữ, phải quay quảng cáo tuyên truyền, Hứa Mạt liền là một người trong đó.

Địa điểm là phòng chụp ảnh của công ty, cũng chính là phòng chụp ảnh giá trị ngàn vạn này, từng có nhiều bóng dáng minh tinh giá trị con người xa xỉ đến qua.

Bởi vì là người mới, Hứa Mạt liền được sắp xếp ở sau cùng.

Nhân viên công tác trong phòng quay cả ngày hôm qua đều không có nghỉ ngơi, thức trắng một đêm quay chụp, luôn bận đến chiều hôm nay.

Sắc mặt mọi người mệt mỏi, đều có chút mệt nhọc, thế nhưng sự yêu cầu chuyên nghiệp, bọn họ vì bận công việc, đều cần răng chịu đựng.

Hứa Mạt chờ ở một bên, nâng mắt nhìn thàng máy "ting" một tiếng, cửa chậm rãi mở ra.

Người đi đầu vô cùng quen thuộc, là Tống Đình.

Sau lưng anh ta tùm tùm nhiều người, theo anh ta rải bước đi ra, đều chặt chẽ theo sau.

Tống Đình cũng nhìn thấy cô, nghịch ngợm nháy mắt với cô.

Nhân viên công tác cho rằng là lãnh đạo thị sát, không dám phân tâm, trong phòng quay nhất thời ngay cả tiếng nói chuyện đều nhỏ đi rất nhiều.

"Đều dừng lại một chút." Vẫn là Tống Đình dẫn trước lên tiếng.

Thấy tầm mắt mọi người dời qua, Tống Đình đẩy gọng kính màu vàng trên sống mũi bản thân, cười vô cùng ôn hòa, "Thẩm tổng nói chăm sóc mọi người, để tôi đưa tới một chút trà chiều cho mọi người, nghỉ ngơi một chút đi."

Nhân viên công tác ngẩn một hồi, nhất thời reo hò lên.

Không có cái gì do với sự nghỉ ngơi do Thẩm tổng tự mình nói ra còn muốn thoải mái hơn.

Đám người sau lưng Tống Đình trong tay cầm đầy đồ, anh ta vừa tránh ra, nhân viên công tác dồn dập vây quanh lại.

Bên đó náo nhiệt lên, bên này liền hiện rõ có chút yên tĩnh.

Tống Đình không biết từ đâu biến ra hộp cơm, cầm trọn hai hộp, tự mình cầm đến trước mặt Hứa Mạt.

"Nhận lấy đi, Thẩm tổng tên chó đó nhất định muốn tôi tự mình xuống đây đưa cho cô." Tống Đình nói chuyện, hai hộp cơm đó vững vàng dùng ở trên bàn trước mặt Hứa Mạt, còn phát ra âm thanh nặng nề.

Đây là.....bỏ vào bao nhiêu vậy.

Hứa Mạt nhìn đám người đang phân phát ở đằng xa, nhân viên mỗi người chỉ lĩnh một bánh kem nhỏ và cà phê.

Cô nhìn hai hộp trước mặt bản thân, không, có thể nói là hai thùng, có chút khó xử.

Thẩm Thận đây cũng....đây cũng quá phân biệt đối xử rồi.

Tống Đình vẫy cánh tay của bản thân, tức giận nói, "Không biết Thẩm Thận để tôi mang gì cho cô, nặng chết đi được, tôi muốn ăn vụng cũng không được."

"Nếu không bây giờ anh ăn một chút, thoạt nhìn giống như rất nhiều."

Hứa Mạt nói, xúc mở nắp, một mùi vị vô cùng quen thuộc liền truyền tới.

Hai hộp lớn, mỗi hộp đều có ba tầng, bên trong đầy ắp điểm tâm của An Viên.

Giá cả không nói, bày ra trước mặt cô, tương đương với hai cái túi rồi.

Tống Đình cũng nhìn qua, trợn mắt há mồm, "Thẩm Thận mẹ nó là cho heo ăn sao?"

Phát hiện được ánh mắt nhìn qua của Hứa Mạt, anh ta suy nghĩ, cảm thấy có chút không thích hợp, nhếch nhếch miệng vớt vát: "Tiểu Mạt, tôi không có ý nói cô là heo."

Tuy rằng cảm thấy Thẩm Thận có chút lãng phí, nhưng trong lòng Hứa Mạt vẫn là âm áp, nổi lên chút ngọt ngào.

Khóe miệng cô nhếch lên, dùng điện thoại đem cái này chụp lại, sau đó lần lượt thử một lần.

Ánh mắt Tống Đình đều dăm dăm rồi, Hứa Mạt đẩy đến trước mặt anh ta, "Sao anh không ăn."

Tại sao không ăn.

Anh ta.....anh ta sợ bị đánh!

Có điều Hứa Mạt thoạt nhìn rất hưởng thụ, một bộ dạng cô gái nhỏ ngọt như mật.

Anh ta nhìn nhìn, suy nghĩ bay xa.

Hứa Mạt cảm thấy có chút kỳ lạ, "Anh không ăn, tôi chia cho nhân viên công tác đó."

Tống Đình nhàn nhàn chóng vúi lại, "Tôi ăn! Tôi ăn! Chúng ta nói trước nha, cô giúp tôi giữ bí mật."

Hứa Mạt cười lên, "Anh giúp tôi chuyển lời cho Thẩm Thận, tôi rất thích, nhưng lần sau không cần lãng phí như vậy."

Tống Đình ăn ngẫu nhiên, biết được hai người đây là đưa tình từ xa, tùy ý đáp một tiếng.

"Đúng rồi, cho cô một tờ giấy nhỏ." Tống Đình vừa ăn vừa mò ra tờ giấy, chuyển vào tay Hứa Mạt.

Hứa Mạt mở ra, bên trên là chữ viết tay giống như rồng bay phượng múa của Thẩm Thận, tùy ý mà kieu ngạo...

"Ban đêm trong gara chờ anh, cùng anh cơm."

Chương 43

Sau khi Hứa Mạt kết thúc công việc, đã là rất khuya rồi. Xuyên qua cửa sổ sát đất của cao ốc Nhất Thiên, có thể nhìn xuống cảnh đêm của toàn bộ thành phố, đèn hoa mới lên, màn đêm hiện ra sâu thẳm.

Sau khi cùng chào tạm biệt, mọi người lần lượt lên đường về nhà. Nhân viên công tác đa số là ở lại đây tăng ca, một khi kết thúc, sắp xếp gọn máy móc, rất nhanh liền thoát cái không thấy bóng hình.

Hứa Mạt chào tạm biệt trợ lý của bản thân, đi xuống trước.

Trong gara không có bóng người, Hứa Mạt vừa bước ra, một chiếc sang đẹp đen bóng ở đằng xa liền ấn còi xe.

Cô nhìn qua, thân xe và kiểu sáng đều không phải xe mà cô quen thuộc, cũng không biết Thẩm Thịnh lúc nào lại đổi một chiếc mới.

Gara dưới đất vô cùng thoáng đãng, yên tĩnh lại an toàn, chỉ có tiếng giày cao gót của cô dẫm lên mặt đất, từng bước một.

Lúc sắp lại gần thân xe, Thẩm Thịnh từ trong ghế lại xuống xe. Anh hôm nay mặc một chiếc sơ mi màu xanh nước, làm tôn lên thân người thon dài thẳng tắp của anh, vô cùng hấp dẫn, màu sắc hơi lộ mùi thân nhiệt như vậy, kèm thêm khuôn mặt như ngọc như thần tiên của anh, thân ảnh cao sang trọng bức người.

Hứa Mạt sững sốt trong nháy mắt, túi đang cầm trong tay liền bị Thẩm Thịnh cầm lấy.

"Ngây ra làm gì, lên đi." Nói xong, anh tự mình mở cửa ghế phụ cho cô.

Hứa Mạt kính ngạc liếc nhìn anh, ngậm cười ngồi vào.

Thẩm Thận cũng không đi, cúi người thắt dây an toàn cho cô, thấp giọng hỏi, "Điểm tâm buổi trưa có ngon không?"

Anh dựa vào cô chút gần, hơi thở mát lạnh như biển sâu liền bao trùm cả người cô, tươi mát dễ ngủ.

Hứa Mạt thấy anh rũ mắt mày xuống, với động tác nhàn nhã chóng của đôi tay thon dài xinh đẹp, "Ừm...."

Thẩm Thận rất nhàn nhã liền thốt xong, nghe vậy nâng mắt, "Anh nghe Tổng Đính nói, em nói anh không cần lãng phí?"

Hứa Mạt đẩy anh một cái, "Đây vẫn đang ở trong gara, chờ lát nữa có người nha..."

Thẩm Thận bị đẩy một cái, ngược lại cười lên, "Đối với em có gì mà lãng phí."

Lời vừa dứt, anh liền cắn một ngụm lên khóa môi cô.

Sau khi Thẩm Thận ngồi lên xe, linh hoạt xoay vô lăng, "Buổi hẹn hò hôm nay là tự anh lên kế hoạch."

Anh không đầu không đuôi nói một câu, Hứa Mạt không biết vì sao, "Hả?"

Thẩm Thận nheo mắt, không nói chuyện.

Hứa Mạt liếc nhìn anh một cái, "Chờ nên?"

Thẩm Thận có chút không vừa ý, cà lơ phất phơ nói, "Em không khen thưởng cho anh sao?"

Cũng may mà anh không che giấu, lần này, cả ngày xin đòi khen thưởng, thậm chí hôn hôn ôm ôm nhưng một chút cũng không ít.

Hứa Mạt biết anh là muốn biểu dương, thấy anh chờ đến khó chịu, cô cố tình không như ý của anh.

"Ừm, anh rất giỏi nha."

Thẩm Thận nghe ra được ý có lệ của cô, không nói chuyện, chỉ là tay phải vươn ra, véo lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một chút.

"Anh sao mà ấu trĩ như vậy." Hứa Mạt vỗ tay anh ra, sau đó đồng dạng véo trở về.

Thẩm Thận khéo môi nửa cong lên, "Đây có thể gọi ấu trĩ sao? Đây gọi là biểu hiện yêu em."

Nói xong, anh giống như nghĩ đến cái gì, cười đến câu hồn, "Anh chỗ nào thành thực em còn không biết sao, chờ lát nữa tìm chỗ, anh trai cho em nhìn thử?"

Hứa Mạt xấu hổ lại túng quần, không được tự nhiên nói, "Không cần nhìn cũng biết, dù sao cực kỳ ấu trĩ."

Thẩm Thận nướng mày, đề cập đến tự tôn của đàn ông, anh rất nghiêm túc, "Sao, em không tin? Em có thể sờ một chút, tự tay thử nghiệm chút xúc cảm."

Hứa Mạt: "....."

Nơi ăn cơm là một căn phòng bao rộng lớn. Ba mặt xung quanh là cửa sổ xuyên thấu, liếc mắt liền có thể nhìn ra tháp thành phố cao sừng sững, đèn màn hình bên trên đang không ngừng lóe lên dòng chữ dạ quang đủ màu sắc, đi xuống liền là dòng xe kéo dài li ti như bàn cờ.

Trong phòng bao ngậm mùi đàn hương dễ người, Thẩm Thận ngồi xuống phía đối diện Hứa Mạt.

"Thích không?" Thẩm Thận nói xong gọi nhân viên ở ngoài cửa, nói bên tai vài câu, người đó liền lui ra ngoài.

Nơi này chỉ có hai người họ, cũng không có người khác.

Hứa Mạt gật đầu, "Em cảm thấy rất yên tĩnh, rất thích."

So với cảnh tượng trước kia hai người chúc mừng và ăn cơm không giống, nơi này khoan thai yên tĩnh, không có âm nhạc du dương động lòng người, cũng không có ánh nến mập mờ và ly rượu ngon lay động.

Nhưng chỉ như vậy, lại càng thêm thoải mái yên tĩnh. Hai người ở bên nhau không có người khác can dự vào, không nói chuyện cũng làm lòng người sinh ra sự thỏa mãn.

Ngón tay từng đốt rõ ràng của Thẩm Thận gõ từng nhịp một lên mặt bàn, "Vậy trước tiên chúc chúng ta đêm nay vui vẻ."

Hứa Mạt học dáng vẻ chồng nửa mặt thường ngày của anh, "Không cần trước tiên, bây giờ đã rất vui vẻ nha."

Thẩm Thận lười biếng vén nửa mí mắt, "Sự vui vẻ mà anh muốn với cái em muốn chắc là không quá giống nhau."

Hứa Mạt ở dưới bàn đạp anh một cái, Thẩm Thận nhàn hạ ném qua một cái mị nhãn.

Thức ăn rất nhanh liền lên đầy đủ, đều là những món nhà làm, còn có vài món cay, Hứa Mạt tuy rằng thích ăn đồ nhạt, nhưng đối với đồ cay cũng thích, ngẫu nhiên cũng sẽ thử một chút.

Mùi vị nơi này vô cùng ngon, cô cũng không nhịn được liền gấp nhiều vài đĩa.

"Quả nhiên, như vậy em sẽ ăn cơm nhiều hơn một chút." Thẩm Thận nói xong liền dốc sức nhét đồ ăn vào chén cô, cũng chất thành một ngọn núi nhỏ, anh

còn chưa phát hiện.

Hứa Mạt ngăn động tác của anh lại, cũng gấp một chút vào chén của anh, "Anh không cần luôn gấp cho em ăn."

Chờ đến khi cô gấp xong, mới bỗng dưng nhớ lại một chuyện, dạ dày Thẩm Thận không tốt, anh phải ăn kiêng, món cay liền là một món trong đó.

"Ai....anh đừng ăn..." Cô vừa lên tiếng ngăn cản liền thấy Thẩm Thận điềm nhiên như không gấp vào trong miệng.

"Chờ chút nữa dạ dày không thoải mái thì làm sao?" Hứa Mạt nhẹ giọng nhắc nhở anh, "Cần uống chút canh ấm bụng một chút không?"

Thẩm Thận ngửa người về phía sau, "Có em ở bên anh, sợ cái gì."

Hứa Mạt có chút bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn là cứng rắn một phen, "Không được, không cho anh ăn."

Cô bĩu môi, giầnh lấy chén của anh, chuyển một đĩa mới tính qua cho anh.

Thẩm Thận cười lên, ngữ khí trêu đùa, "Bá đạo như vậy sao."

Hứa Mạt đứng đắn đáp một tiếng, "Ừm, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất."

Thẩm Thận khều khều, chỉ cảm thấy tâm trạng liền bay lên một độ cao kỳ diệu, "Được, dù sao anh đều nghe em."

Hứa Mạt hơi cười lên, "Dù sao không cho phép anh chơi xấu."

Ăn cơm xong, Thẩm Thận cầm lấy một cái hộp, trực tiếp đẩy đến trước mặt Hứa Mạt, "Cho em."

Hứa Mạt thu mắt, chiếc hộp xinh xắn dây vải nhưng, cô nhẹ nhàng rút dây lụa bên trên ra, mở ra, bên trong là một sợi dây chuyền.

Cùng với sợi dây chuyền lần trước Thẩm Thận tặng cô là cùng một kiểu trong bộ sưu tập.

Hứa Mạt đóng hộp lại, "Anh nhìn như rất thích tặng em những thứ này."

Thẩm Thận nhần nại nghe.

Hứa Mạt bút chú bướm được thắt trên hộp ra, "Kỳ thật sợi dây chuyền trước kia anh tặng em, em luôn giữ lại."

"Lần trước không cẩn thận làm mất rồi, nhưng sau này em vẫn là tìm lại được." Nói xong, cô gảy đầu ngón tay.

Hứa Mạt rũ mặt mày, "Em.....em đều rất thích."

Không biết Thẩm Thận có thể nghe hiểu hay không, nhưng cô muốn nói với anh, xấu hổ biểu đạt những lời nói luôn giấu kín lúc đó.

"Còn có..." Hứa Mạt mò ra từ trong túi một thứ, "Em sớm liền muốn đưa cho anh, luôn không có cơ hội."

Thẩm Thận bị câu này của cô hấp dẫn, sau đó thuận theo tay cô nhìn qua.

"Lần trước khi vào đoàn phim, bên cạnh có một ngôi miếu khá nổi tiếng, em giúp anh cầu bùa bình an."

Thẩm Thận cầm qua là một túi gấm rất nhỏ, bùa bình an chắc là được cô gói vào bên trong. Túi gấm là cô tự tay làm, bên ngoài thêu hai chữ "bình an".

Hứa Mạt thấy anh đánh giá, chớp chớp mắt, ngữ khí mang chút không xác định, "Anh thích không?"

"Anh rất thích." Thẩm Thận nói xong nắm chặt tay lại, ánh mắt lại nhìn cô chăm chú, một khắc cũng không di chuyển.

"Đồ em tặng, đương nhiên là phải đặt ở bên người." Anh cười nhẹ lên.

Hứa Mạt tùy ý ánh cười, sau đó bản thân cũng cười lên, theo sau nâng tay sờ khuôn mặt bản thân.

"Tiểu Mạt." Thẩm Thận gọi cô.

"Vâng?" Hứa Mạt nâng mắt, hai người ánh mắt giao nhau.

"Hôm nay đầy một tháng rồi, anh muốn hỏi, em nguyện ý làm bạn gái của anh không?" Thẩm Thận nói xong, chỉ bên ngoài cửa sổ sát đất.

Hứa Mạt thuận theo hướng mà anh chỉ nhìn ra ngoài, chữ trên màn hình đèn led đã không chút tiếng động thay đổi.

Đèn led của to của tháp thành phố, ở trung tâm cả thành phố, nơi cao nhất, toàn màn hình dần hiện ra một hàng chữ.

"Đáp ứng anh__ Thận."

Hứa Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm chạp không di chuyển tầm mắt.

Ánh đèn ngoài cửa sổ rục rịch, bóng đêm thanh bình. Bên trong cửa sổ bên cạnh có anh, kiệt ngạo bất tuân, tùy ý lại kiêu ngạo.

Thế nhưng một người đàn ông như vậy, thích cô.

Khóe môi Hứa Mạt giương lên thành độ cong nhàn nhạt, "Thẩm Thận, anh thật đủ rồi."

Sau khi chính thức xác lập quan hệ, hai người lại bắt đầu một giai đoạn chia lìa mới.

Thẩm Thận bận, nhưng sự bận rộn của anh có thể tự mình điều chỉnh, nhà tư bản mà, có người sống mệt mỏi, có người sống thoải mái. Thẩm Thận hiểu nhiên là trung hòa giữa hai loại, sau khi bận xong anh sẽ cho bản thân sự thả lỏng thích đáng.

Sự bận rộn của Hứa Mạt lại thật sự mệt mỏi. Đoàn phim quay phim, vừa vào đoàn liền gần như cách ly với thế giới bên ngoài. Nơi Hứa Mạt bây giờ thường đi, liền chính là tiệm tiện lợi trong khu vực đoàn phim.

Nơi quay phim lúc đầu còn ở trong thành phố, đến nửa sau bộ phim thì phải đến một thành phố khác. Có điều trong sự bận rộn vẫn còn tình huống rảnh rỗi, hiện giờ vẫn đang ở đầu nửa bộ, lúc cảnh quay của Hứa Mạt ít cũng có thể về nhà, thuận tiện hẹn hò với Thẩm Thận.

Nói là hẹn hò, chính là hai người làm ố ở trong nhà không ra ngoài, có lúc ở nhà anh có lúc là nhà Hứa Mạt.

Hôm nay vợ đạo diễn qua sinh nhật, nói là phải về nhà ăn cơm cùng vợ, đạo diễn liền cho người trong đoàn đều nghỉ phép.

Khó mà rảnh rỗi, Hứa Mạt chuẩn bị cho Thẩm Thận một kinh hỉ, trước đó, cô muốn về ổ nhỏ của mình đợi một lát.

Nhưng mà đi đến cửa nhà, Hứa Mạt mới phát hiện chìa khóa của bản thân rơi trong khách sạn trong đoàn phim, bây giờ lại về lấy, có chút không thực tế,

Nghĩ một chút, cô quyết định đi nhà Thẩm Thận cộ xát. Hai người đã là người yêu chính thức, cô mới không cần khách khí, cùng lắm thì đuổi anh đi ngủ sô pha. Gọi điện thoại, Hứa Mạt mới biết Thẩm Thận đang ở trong nhà.

Thẩm Thận mở cửa ra, liền thấy Hứa Mạt đang cúi đầu, đứng ở ngay cửa, không biết đang nghĩ cái gì.

Hứa Mạt được anh kéo vào, "Anh sao lại ở nhà...."

Cô cho rằng anh còn ở công ty, chuẩn bị ban đêm ở đây ôm cây đợi thỏ, muốn hù anh.

Thẩm Thận nắm chặt cô, không quan tâm hôn trước một ngụm, sau đó cong

lung giúp cô đổi dép, "Anh sao không thế ở."

"Em xem bên ngoài, cũng tối bao nhiêu rồi." Thẩm Thận nhướng mày, không để bụng.

Hứa Mạt bị ánh oán giận, nhỏ giọng oán trách, "Lúc trước cũng không thấy anh về sớm qua như vậy...."

Thẩm Thận lời ít ý nhiều, "Bộ phim này của em, là Nhất Thiên đầu tư."

Hiểu ngầm liền là, nhất cử nhất động của cô đều trong sự khống chế.

"Vậy anh biết em trở lại rồi?" Hứa Mạt được anh mang cho một dép lê, ngón chân động đậy.

"Vẫn muốn đi đón em, nhưng nói em đã trở về rồi, anh liền ở nơi này đợi." Thẩm Thận thẳng lưng lên, "Đêm nay sao lại đại giá quang lâm, chủ động đưa đến cửa vậy?"

"Chìa khóa của em bỏ quên rồi." Hứa Mạt mè nheo một hồi, chôn vào trong lòng ngực của Thẩm Thận, ngữ khí mềm mại.

Một chiêu này đối với Thẩm Thận vô cùng hưởng thụ.

Anh nhắm mắt hưởng thụ một hồi sự nũng nịu của bạn gái nhỏ, vò mái tóc cô, "Có đổi không?"

"Sao vậy, anh muốn làm cho em sao?"

"Gọi đồ ăn." Ngữ khí Thẩm Thận muốn ăn đòn, dẫn đến Hứa Mạt hung hăng véo eo anh một phát.

"Không cần đâu, em đã ăn qua rồi." Đạo diễn đều chia cho bọn họ bán kem, tận mắt nhìn bọn họ ăn xong mới cho phép người đi.

Hai người cùng nhau làm ổ trong sofa buồn nôn một hồi, xem một chút

phím truyền hình.

Kỳ thật còn không có rất khuya, nhưng Hứa Mạt xem một hồi, mí mắt lại đánh nhau, đã bắt đầu có chút buồn ngủ, mệt mỏi muốn ngủ.

Ở trong đoàn phim liên tin có thể nghỉ ngơi trong khách sạn, cũng là gần sáng mới ngủ, trời tờ mờ sáng liền dậy, cô liền không có ngủ ngon qua.

Thẩm Thận có chút đau lòng, nhưng vẫn là để cô đi tắm trước, "Đi tắm trước lại ngủ, ngoan?"

Hứa Mạt ngáp, "Dạ, đêm nay anh ngủ sô pha."

Thẩm Thận thần sắc như thường, không nói tốt, cũng không nói không tốt.

Sau khi Hứa Mạt tắm xong, đầu óc cũng tỉnh một chút, cô vừa nghĩ ngủ lại đây nhưng nơi này căn bản không có quần áo của cô.

Cô âm thầm phiền muộn, sao đầu óc lại đãng trí như vậy, nghĩ như vậy, cô vẫn là thăm dò hướng ra ngoài gọi một tiếng, "Thẩm Thận."

Giọng đàn ông trầm thấp rất nhanh đáp lại, "Sao vậy."

Hứa Mạt vẫn là ôm chút hy vọng, "Anh nơi này có quần áo phụ nữ không?"

Thẩm Thận rất nhanh trả lời, "Không có." Sau đó anh bổ sung một câu, "Nếu như có quần áo phụ nữ, mới kỳ lạ đó."

"Vậy anh tìm cho em một bộ có thể mặc đi, phải dài một chút, em không mang quần áo."

Thẩm Thận sững sốt một lát, rất lâu mới đáp một tiếng.

Hơi nước trong phòng tắm bốc hơi lên, Thẩm Thận gõ gõ cửa, bên trong lộ ra một đôi cánh tay trắng nõn.

Anh còn chưa nhìn kỹ, liền thấy Hứa Mạt nhàn nhàn chóng rút tay vào, Thẩm Thận trong lòng âm thầm buồn cười.

Thế nhưng sau đó, anh liền cười không ra, Hứa Mạt bước ra, có trời mới biết cô mặc áo sơ mi đen như vậy có bao nhiêu hấp dẫn.

Đường cong phập phồng tuyệt đẹp, cặp chân mềm mại tinh tế thẳng tắp, nơi cổ áo đỏ ngồn ngang lòng lẻo, lộ ra xương quai xanh xinh xắn trắng nõn. Dưới vạt áo sơ mi chỉ khéo khấn lăm bao được một mảng nhỏ da thịt.

Càng dừng nhắc đến khuôn mặt mềm mại hơi e lệ của cô, lông mi run rẩy rũ xuống.

Thẩm Thận có chút hỗn loạn, trên mặt lại không hiện ra, "Anh cũng đi tắm."

Nước lạnh xối xuống, cơ bắp của anh lại cứng rắn sôi sục.

Chờ đến lúc ra ngoài, Hứa Mạt đã dùng chiếc khăn nhỏ quấn lấy bản thân, mái tóc mềm mại đen bóng tản mạn hai bên.

Thẩm Thận quỳ một chân bên mép giường, vừa nghĩ muốn lại gần cô, liền bị cô nâng tay chặn lại.

Hứa Mạt che miệng anh lại, "Đêm nay anh ngủ sofa."

Thẩm Thận cắn một ngụm trên tay cô, sau đó liền thấy Hứa Mạt bồi rồi thu tay về.

Anh lại gần cô, không có đáp trả, giọng nói khàn khàn, mang theo mê hoặc, "Bảo Bảo, lâu rồi không gặp, chỗ anh hôn hôn em."

Hai thiên thần trong lòng Hứa Mạt đánh nhau, "Vậy...cũng được..."

Thẩm Thận không chút để ý đáp lại, sau đó liền hôn xuống.

Hai người vốn đang hôn sâu, thế nhưng hôn hôn liền một phát không thể thu

hồi.

Trong không khí mang theo chút khô nóng, quần áo mùa hè lại mỏng manh, trong lúc môi lưỡi quần lấy nhau, xung quanh nổi lên ý nóng vô tận.

Hồ hấp của Thẩm Thận dần dần trở nên nặng nề, cùng với Hứa Mạt chia tay nửa năm này, anh không chỗ giải phóng, cũng không có qua.

Mà lúc này người dưới thân mềm mại yên lòng dán dưới lồng ngực anh, khát vọng nơi sâu thẳm trái tim giống như mang theo điện, lùm bùm cháy thành một đường.

Trong lúc say mê, anh chống nửa người dậy, làm cho bản thân hồi phục thanh tĩnh.

Hứa Mạt bị hôn đến trên mặt nổi lên hai luồng đỏ ửng, cô duỗi tay chống lấy vòng ngực rộng của Thẩm Thận, thở dốc một hồi, phập phồng nhấp nhô, xao động thành độ cong.

Thẩm Thận nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy khí huyết không thông, khó nhịn lại tra tấn.

Hứa Mạt cảm nhận được tầm mắt nóng rực của anh, chỉ cảm thấy trên mặt càng nóng, cô rất rõ ràng anh muốn là cái gì, hai người từ đêm hẹn hò đó, đều là lướt qua thì dừng lại, thời khắc cần thuyệt vẫn là thích cảm tay tự động.

Lần này so với trước đây đều muốn khí thế rào rạt.

Thế nhưng những thứ này đều không phải quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là cô cũng nhớ anh.

Thẩm Thận đang chuẩn bị nằm nghiêng sang một bên khác của giường, hai cánh tay trắng nõn của Hứa Mạt tự động quần lên, cựa chặt lấy, không để anh đi.

Hầu kết ánh khẽ nhúc nhích, giọng nói khàn khàn, "Tiểu Mạt?"

Hứa Mạt có chút lúng túng, nhưng vẫn là nhờ tiếng nhắc nhở ánh, "Em có thể, nhưng không có cái kia...."

Thẩm Thận cười lên, ánh sáng trong đôi mắt hoa đào đỏ xoay chuyển, biết rõ còn cố hỏi, "Cái nào?"

Hứa Mạt xấu hổ và giận dữ đập ánh một cái, Thẩm Thận lúc này mới thành thật, trịnh trọng nói, "Nơi này ánh có."

Nhận lấy tầm mắt nghi hoặc của cô, Thẩm Thận cười rất xấu xa, cúi người xuống, dán chặt bên tai cô, nói nhỏ, "Lúc dọn đến đây, ánh đã mua rồi."

"Vậy.....vậy ánh nhẹ chút...."Đôi mắt nai của Hứa Mạt ướt sũng, thanh thúy lại mỉa mai.

Thẩm Thận cúi đầu nhìn cô.

Đây là cô gái của ánh, trên người mang theo hương thơm hoa nhài mà ánh quen thuộc, tươi mát ngọt ngào, trong lòng liền một trận kích động.

Thẩm Thận đáp một tiếng, in dấu lên trán cô một nụ hôn, "Ừm, để ánh trai thương em."

Hai người nửa năm chưa từng làm qua, Thẩm Thận lại được sự cho phép của bạn gái nhỏ, động tác liền vô cùng suồng sã, lực đạo rất nặng.

Đôi mắt ánh sâu thẳm như hồ lạn lẻo, mây mù bên trong dần dần đông lại, thứ ngưng tụ đều là tình yêu không lời, dự,c vọng chiếm hữu như vậy, cường thế lại bá đạo.

Hứa Mạt bị giày vò lật qua lật lại, trong đó còn bị dẫm dẫm đôi không ít tư thế.

Thẩm Thận kích động lên, lời cợt nhả liền hết bài này đến bài khác, cái gì anh trai thế nào, anh trai giỏi hay không đều nói.

Cuối cùng lúc kết thúc, Hứa Mạt mệt đến cũng không muốn nói chuyện.

Trái lại Thẩm Thận, không ngại phiền mà gặm lên khuôn mặt nhỏ của cô, bốn phía gặm một phát, đáng vẻ tình lực vô hạn, liền ngay cả rửa ráy dọn dẹp đều là anh tự mình ôm cô đi vào.

Hứa Mạt không biết là, cô gọi anh một câu "A Thận", đủ để khiêu khích lên toàn bộ tình cảm của anh.

Mà đối tượng mà những tình cảm này phả thác vền vẹn chỉ có một mình cô.

Chương 44

Còn quấy một đêm, lúc kết thúc, Hứa Mạt cuối cùng cũng nhận được giải phóng, mê man mà ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, Thẩm Thận còn không nguyện buông tha cho cô, gắt gao quần lấy cô, giữa hai người không để chút khe hở.

Sáng sớm cô lại bị vây bọc lại mà tỉnh, tay Thẩm Thận di chuyển xung quanh, đốt lửa làm loạn, rõ ràng là điệu bộ muốn lại đến một trận.

Hứa Mạt bị lực đạo dũng mãnh bá đạo tối qua của anh làm sợ hãi, lăm lăm thế nào cũng không nguyện ý.

Thẩm Thận cuối cùng đau lòng cô, chịu một chút, tự mình bò xuống giường đi vào trong phòng tắm tắm rửa.

Hứa Mạt bị anh ằm ỉ như vậy, cảm thấy ngủ thế nào cũng ngủ không an ổn, ở trên giường của anh lăn vài vòng, hơi hơi nâng mí mắt.

Thẩm Thận vừa vặn tắm xong, chỉ quần một chiếc khăn tắm, từ bên trong bước ra.

Tầm mắt Hứa Mạt chạm đến nửa thân trên trần trụi của anh, tầm mắt nhất thời di chuyển, lật người lại, đưa lưng về phía anh.

Anh nhướng mày, "Còn chưa xuống giường?"

Giọng Hứa Mạt mang theo chút bất mãn, giọng mềm mại, "Tức chết em rồi....Em muốn ngủ bù cho tốt....đều tại anh ằm ỉ làm em tỉnh mất...."

Thẩm Thận cười cười, "Vậy em tiếp tục ngủ một lát."

Hứa Mạt trong lòng nghi hoặc, xoay người lại hỏi anh, "Anh không cần đi làm sao?"

Hứa Mạt hỏi đúng chỗ rồi, bây giờ vẫn là ngày làm việc, Thẩm Thận lẽ ra phải đi Nhất Thiên. Lại nói, có lúc bận lên, cũng không phân cuối tuần và ngày làm việc.

Thẩm Thận nường mày, hỏi ngược lại, "Em thấy sao?"

Lời vừa dứt, anh linh hoạt gỡ bỏ khăn tắm đang quấn quanh nửa thân mình ra.

Hứa Mạt kinh hô một tiếng, nhánh chóng che đôi mắt mình đi, vừa thẹn vừa giận, "Này.....Anh sao lại như vậy nha."

Giọng hơi lộ lười biếng của anh truyền tới, "Anh làm sao?"

Giọng của Hứa Mạt hơi hạ thấp, ".....Luu manh."

Thẩm Thận bên trong có mặc quần, thấy phản ứng của Hứa Mạt, trái lại không chuẩn bị nhắc nhở cô nữa.

Anh linh hoạt mặc quần áo lên, đi đến trước giường, nửa quỳ lên bên trên, hai tay chống hai bên gáy cô, "Hôm nay không đi làm nữa, anh ở lại cùng em."

Hai tay Hứa Mạt vẫn đang che chặt, không chịu buông xuống. Cô chỉ để lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ ra bên ngoài, nói ra giọng ồm ồm, "Thế này.....không quá tốt đi....."

Thẩm Thận đẩy tay cô ra, "Anh mặc rồi."

Hứa Mạt không tin, lấy trính độ xấu xa của anh, thật sự rất có khả năng không mặc.

Tay được đẩy ra, đôi mắt cô vẫn là nhắm chặt lại.

"Em không nhìn em không nhìn, lẽ như anh lại lừa em thì sao, anh đi ra."

Thẩm Thận nói xong đem tay nhỏ của cô di chuyển xuống dưới, ngữ khí không nhanh không chậm, "Sao, nếu không em sờ một chút, lại nói anh có phải lừa em hay không."

Hứa Mạt bắt đầu giãy dụa, khuôn mặt nổi lên màu hồng nhạt, đôi mắt thẩm dò mở ra, thấy một khuôn mặt anh tuấn mang theo nụ cười, đắm chìm trong nắng sớm ngày hè.

Cô có chút ngây người.

Ánh mắt không không chế di chuyển xuống dưới, quả nhiên mặc rồi.

"Nhìn dáng vẻ của em, là còn cảm thấy có chút đáng tiếc sao?" Thẩm Thận ngữ khí nhàn nhạt, không hiểu sao gợn đờn.

Nói xong anh còn hưng phấn, bắt đầu tóm mặt nhỏ của cô chơi đùa.

Khuôn mặt của cô gái trẻ tuổi tràn đầy collagen, trắng như tuyết mềm mại đàn hồi, bên trên còn có lông tơ nhỏ bé, Thẩm Thận càng nhìn càng thích.

Càng khởi nhắc đem qua trải qua sự ẩm ướt tắm của anh, cả người cô thoát nhìn trở nên hồng hào tỏa sáng, da trắng môi đỏ, trời sinh chính là muốn tới yêu thương.

"Em mới không có đâu." Hai tay nhỏ của Hứa Mạt bắt lấy cánh tay anh, ở trong eo bàn tay anh không nặng không nhẹ cắn một cái.

Hứa Mạt không dùng lực gì, thế nhưng Thẩm Thận lại nhíu mày, đau mà rên lên một tiếng.

Cô có chút ngây người, buồn ngủ cũng không còn, "Anh có phải lại lừa em?"

Thẩm Thận không đáp lại, duỗi tay vuốt khớp cánh tay của bản thân.

Hứa Mạt lúc này mới có chút xấu hổ, nắm tay anh qua, "Ồi, hình như nổi lên đầu, có chút đỏ, còn đau không?"

Nói xong cô nhẹ nhàng giúp anh vuốt cuốt, nhỏ giọng đáp ứng, "Em không phải cố ý...."

Thẩm Thận không biết nghĩ đến gì, thu mắt nhìn cô, "Còn tốt, so với mấy vết tòi qua em cào lên lưng anh, chả tính cái gì."

Hứa Mạt cắn môi, sau đó nâng mắt, nặng nề bổ thêm một quyền lên ngực anh.

Thẩm Thận giả bộ dáng vẻ ăn đau, thế nhưng vết cô vào ngực, "Gần đây có thiếu thứ gì không?"

Hứa Mạt vuốt đôi mắt bản thân, lập tức lắc đầu, "Không có nha, em cảm thấy anh có thể thiếu."

Thẩm Thận nheo mắt, "Anh thiếu cái gì?"

Hứa Mạt cười lên, do với nụ cười nhạt trước kia không giống, lần này mặt mày cô đều cười đến cong cong, giống như câu lên một mặt trăng lưỡi liềm nhỏ, bên trong tràn đầy một đầm nước trong, sáng trong câu người.

"Anh thiếu ăn đánh của em nha."

Thẩm Thận không nhìn được, khòe môi cong lên, "Tính khi em thật sự là tăng lên rồi."

Hứa Mạt có chút không vui, "Anh mới biết sao...."

Thẩm Thận nặn tay nhỏ của cô, "Ừm, anh biết, là anh sủng..."

Hứa Mạt không hiểu Thẩm Thận tại sao dậy sớm như vậy, nếu như anh không đi làm, tại sao không ở trên giường ngủ nhiều thêm một chút.

Cô có điều không biết, cảm dục gần nửa năm, một khi khai trai, Thẩm Thận có chút kích động, Loại hưng phấn và vui sướng đó là thẩm thấu trong xương cốt, sáng khoái làm linh hồn anh đều đang nhẹ nhàng run rẩy.

Tỉnh lực không có chỗ sử dụng, tự nhiên là sáng sớm liền tỉnh lại.

Nói đến, anh cũng rất lâu không có ngủ qua một giấc an ổn như vậy

"Hay là anh vẫn nên đi làm đi, nói không đi liền không đi, ảnh hưởng nhiều không tốt nha." Hứa Mạt vẫn lười ở trên giường, giường nơi này của Thẩm Thận vừa to vừa mềm, sờ với của cô thoải mái hơn nhiều, nằm lên liền muốn cảm khoái một câu hằng ngày của phú nhị đại tài phiệt thật hưởng thụ.

Thẩm Thận bắt chéo chân, vốn ngồi trên sofa phía nghe tin tức, nghe vậy nhướng mày, "Nhân viên Nhất Thiên đều nghe ai?"

Hứa Mạt vọt điện thoại ở đầu giường, trượt mở màn hình, thuận tiện tra một chút.

Câu tỏ tình lần trước Thẩm Thận đưa lên tháp truyền hình vẫn đang không ngừng bị thảo luận, fans dồn dập đoán người đáp ứng là ai.

Hứa Mạt nằm bò trên giường, đầu chôn vào trong gối, gối dưới mặt cô là Thẩm Thận thường dùng khi ngủ, mang theo mùi vị mát lạnh độc nhất trên người anh.

Nghe thấy Thẩm Thận hỏi cô như vậy, Hứa Mạt mắt cũng không nâng, "Đương nhiên là nghe ông chủ rồi nha."

"Ông chủ của Nhất Thiên lại là ai?" Anh theo sát mà lại ném một câu hỏi.

Hứa Mạt phản xạ theo điều kiện, "Anh nha."

Sau khi nói xong, cô hồi thần lại, "Anh còn chơi trò bá đạo tổng tài nữa sao."

Thẩm Thận tựa tiêu phi tiêu, hơi hơi vuốt cằm.

Hứa Mạt âm thầm trợn mắt trắng với anh.

Không qua bao lâu, chuông cửa liền bị ấn vang lên, Thẩm Thận đứng dậy, đôi chân dài vừa bước, công lưng trái lại chliếc chấn đang đắp loạn trên người Hứa Mạt.

Sau một hồi động tác như vậy, anh thẳng người dậy đi mở cửa.

Người đến là bác Tần, "Thiếu gia."

Thẩm Thận gạt đầu, để ông tiến vào.

Hứa Mạt vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, liền tự động giả chết. Không có cái gì so với hiện tại càng thêm xấu hổ, ở trước mặt người lớn, cô luôn có một loại cảm giác bị bắt gian tại giường.

Thế nhưng bác Tần không có bỏ qua Hứa Mạt đang tự mình coi mình là không khí, "Hứa tiểu thư, chào buổi sáng."

Hứa Mạt nghẹn một hồi, từ trong chăn thò đầu ra, "Chào buổi sáng bác Tần."

Thẩm Thận ở bên cạnh hai tay ôm vai, bộ dáng thông dong, chính là như vậy nhìn chằm chằm Hứa Mạt đang rụt đầu như rùa.

Bác Tần đến vội vàng, đi cũng nhanh.

Ông là đến đưa bữa sáng cho hai người, thuận tiện từ căn nhà ở trung tâm của Thẩm Thận mang đến quần áo để thay.

Sau khi xác định người đã đi, Hứa Mạt mới chóng nửa người dậy, trừng mắt nhìn Thẩm Thận một cái.

"Tại sao anh không nhắc em vậy, đứng dậy chào hỏi cũng lẽ phép một chút, nằm trên giường còn ra thế thống gì?" Cô có chút khốc không ra nước mắt.

Đôi mắt hoa đào của Thẩm Thận hơi híp lại, ngữ khí có chút mùi vị nguy hiểm, "Em mặc quần áo của anh, dậy thế nào?"

Hứa Mạt cúi đầu nhìn làn da của bản thân được chần nệm che lại, hình như quả thật đang mặc một chiếc sơ mi, có điều không phải chiếc hôm qua, chiếc hôm qua đã bị Thẩm Thận xé rồi, hy sinh vô cùng thể thắm.

Áo lót không biết bay đến nơi nào, đêm qua sau khi kết thúc, cô kiên quyết mặc quần áo ngủ, thế nhưng tất cả chẳng thắm vào đâu.

Thẩm Thận cầm qua một cái túi, "Quần áo trước kia em để ở chỗ đó của anh, còn có thể mặc được không?"

Hứa Mạt nhận lấy, thò đầu vào nhìn nhìn, ngữ khí mang theo nghi hoặc, "Tại sao em mặc không được? Đó là quần áo của em..."

"Ồ?" Thẩm Thận nhìn qua, cười không có hảo ý, "Nhưng sao anh cảm thấy em sẽ có chút chặt?"

Mặt Hứa Mạt gần như bùm một tiếng cháy lên, mắt thường có thể thấy mà đỏ lên.

Đêm qua trong lúc tỉnh đến tận cùng, Thẩm Thận một tiếng lại một tiếng gọi Bảo Bảo, triền miên quần quít, còn nói lúc anh không ở bên, cô phát dục không tẻ.

Hứa Mạt nằm gồi ở trên giường, trực tiếp ném vào mặt anh, "Cảm giác mà thôi, đó là....đó là anh cảm giác sai rồi."

Thẩm Thận nhẹ nhàng bắt được gồi, không cho cô cơ hội đánh lén, "Cảm giác, nhưng anh quả thật sờ qua."

Ở phương diện này, cô vĩnh viễn nói không lại anh.

Hứa Mạt nhẹ hừ hừ, thay xong quần áo xuống giường, tự mình đi vào phòng tắm tắm rửa.

Theo trước kia, cô nào dám như vậy, đều là yên tĩnh thần nhiên, vô cùng ít nói, cảm giác không có chuyện gì có thể đá động tâm tính của cô.

Thẩm Thận thấy cô sinh động như vậy, dáng vẻ hai gò má nổi lên tức giận, trong lòng bỗng nhiên dịu dàng vô cùng, nhưng lại nổi lên một chút sự chua xót ngọt như mật, giống như có một móng vuốt hồ ly nhẹ nhàng gãi anh.

"Được rồi, đừng tức giận, qua đây ăn sáng."

Sau khi ăn cơm xong, còn có chút thời gian rảnh rỗi. Hai người cũng không có dự tính muốn ra cửa, chuẩn bị sử dụng tốt thời gian ở bên nhau không dễ dàng có được này.

Sau lần này, không biết lúc nào còn có thể lại gặp mặt, so với lúc trước không giống là, người hiện giờ chờ đợi trở thành Thẩm Thận, tất cả quyền quyết định đều ở chỗ Hứa Mạt.

Hai người anh anh em em em ở bên nhau cả một buổi chiều, xem xong hai bộ phim nước ngoài lãng mạn, sau đó ở trên sofa ôm ấp hôn sâu.

Thẩm Thận hôn xong lại muốn nữa, Hứa Mạt đẩy anh ra, "Không được....đêm nay em lập tức phải về đoàn phim."

Anh hung dữ cắn một ngụm lên mặt nhỏ của cô, hơi thở không ổn định, "Lần sau chờ đó cho anh."

Lúc Hứa Mạt đi ra chỉ đeo một túi nhỏ, bây giờ trở lại trái lại cũng không có gì phải cầm.

Thẩm Thận chuyên môn lái sẽ đưa cô đến địa điểm quay phim, sau một hồi dặn dò, nói, "Túi đồ đó của em, để chỗ đó của anh đi."

Ngoài cửa sổ sắc trời đã tối, xanh đậm một mảng. Trong xe bật đèn trần, ánh đèn mờ chiếu xuống, làm mờ nửa khuôn mặt đẹp trai của Thẩm Thịnh, nửa rõ nửa biến mất.

Hứa Mạt cười lên, cô biết anh đang đánh chủ ý gì.

"Anh còn có thể lại hư hỏng hơn xiu không?" Lông mi thanh tú của cô học dáng vẻ thường ngày của anh, hơi nhướng lên.

Thẩm Thịnh lại gần cô, thổi khí bên tai cô, "Đương nhiên còn có thể hư hỏng hơn, anh trao chỉ hư hỏng đổi với em."

Hứa Mạt không chút khách khí, vì một cái cho anh một cái bạt tai lên mặt, "Miệng lưỡi trơn tru."

Thẩm Thịnh từ chối cho ý kiến, "Tùy thời liên lạc, có thời gian gọi video với anh, biết chưa?"

Hứa Mạt có lệ vẫy tay, "Anh xem em là con nít sao? Em phải đi rồi."

Cô vừa muốn đẩy mở cửa xuống xe, trong xe vang lên một tiếng "cùm cụp" thanh thúy, khóa lại.

Hứa Mạt vừa xoay đầu, liền bị Thẩm Thịnh hôn một cái.

Sau khi hôn xong, anh sắc mặt nhàn nhạt, lời nói ra lại tương phản, "Có qua có lại, đến lượt em."

Hứa Mạt gần như tức mà cười lên, thế nhưng trong nụ cười mang theo chút ngọt ngào như mật, cô nghiêng qua hôn lên sườn mặt anh, "Lần này được chưa."

Thẩm Thịnh chờ bóng hình Hứa Mạt dần biến mất trong màn đêm, mới xoay đầu xe.

Thẩm lão gia tử gọi anh về rất nhiều lần, anh đều không để tâm. Thẩm Thịnh nghĩ kỹ một hồi, xe lại chuyển phương hướng.

Thẩm Trạch hôm nay đèn đuốc sáng trưng, sau khi biết được anh sắp về, phòng chúng đều đang chờ anh.

Thẩm Thịnh dừng xe ở trong đại viện, vừa bước xuống, thím Chu nhiệt tình đến đón, "Nhị thiếu gia trở về rồi."

Anh cười cười, bước vào huyên quan, phát hiện trong phòng khách chỉ có một người, Thẩm Khoảnh.

Đôi phương cảm nhận được sự đánh giá của anh, bung trà gật gật đầu, giọng nói du dương, "Trở về rồi?"

Thẩm Thịnh tùy ý nằm lên sofa, hai tay đặt lên mép, nửa khép mắt, "Đêm nay trở về ở."

Dừng lại một hồi, anh giống như không để ý hỏi, "Anh, lão gia tử đâu?"

Bình thường hỏi Thẩm Thịnh về nhà thường xuyên nhất là ông, cho leo cây cũng là ông.

Trên khuôn mặt như ngọc của Thẩm Khoảnh không có biểu tình gì, "Chắc là đã nghỉ ngơi rồi."

Anh ta vừa dứt lời, cửa cầu thang xoắn ốc lại xuất hiện một bóng người, "Còn chưa đâu."

"Cháu cũng xem như về rồi ha!" Thẩm lão gia tử vừa đến phòng khách liền khi thể vô cùng gầm một tiếng.

Thẩm Thịnh hơi nâng mắt, "Không phải ông nói bản thân bị bệnh, cháu về một chuyến tận một phần hiếu tâm, thấy giọng của ông như vậy, cũng không giống lắm."

Thẩm Khoảnh ở bên cạnh tuy rằng không nói chữ nào, lại công công khòe môi.

Thẩm lão gia tử có chút chột dạ, nhưng vẫn trả lời, "Bây giờ có chuyển biến tốt, là cháu trai, cháu quan tâm ông không phải đương nhiên sao."

Ông nhất thời cảm thấy bản thân có đạo lý, ngữ khí vô cùng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Cháu nếu như nhớ ông, liền sẽ không cả ngày lêu lổng với tiểu minh tính kia rồi."

Mày của Thẩm Thận nhất thời chau lại, "Cái gì lêu lổng, cháu yêu đương mà thôi, có gì quá quát sao?"

Mỗi lần trở về nhất định nói chuyện này, anh nghe cũng chán ghét, trong lòng tự nhiên thấy phiền.

"Sao cháu không học hỏi anh trai, cả ngày không đứng đắn, còn ở trên mạng làm cái gì làm sáng tỏ, lần trước tỏ tình ở tháp truyền hình cái gì đó, có phải cũng là cháu?!"

Thẩm lão gia tử kích động lên, quai trượng gõ xuống mặt đất, ăn nói mạnh mẽ, chòm râu cũng vểnh lên.

Đôi mắt hoa đào của Thẩm Thận thu lại, ngữ khí lạnh như băng, "Đều là cháu, thì sao nào?"

Chương 45

Cây gậy của Thấm lão gia từ nhất thời giờ lên, bay thẳng đến chỗ Thấm Thận.

Thấm Khoảnh ở bên cạnh căn bàn là mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, bộ dáng không quan tâm, lúc này nhàn tay nhàn mắt, một phát nắm lấy cây gậy trong tay Thấm lão gia tử.

"Ông nội, được rồi." Thấm Khoảnh nhàn nhạt lên tiếng, "Cổ ví dụ như của cháu là đủ rồi, tùy nó đi."

Động tác của Thấm lão gia tử vốn dĩ có chút thu liễm, thế nhưng nửa câu sau của Thấm Khoảnh đã làm ông tức giận, thế là ông nổi giận phẫn bực, "Thế nào, vẫn ủy khuất cháu rồi, lúc đầu là bản thân cháu muốn đáp ứng, nói bản thân thích, bây giờ muốn lật lọng?"

Thấm Thận nghe ngữ khí kỳ quái của Thấm Khoảnh, nghi hoặc ngẩng đầu lên, liếc nhìn anh.

Khuôn mặt đẹp trai của Thấm Khoảnh ẩn dưới bóng đèn, giọng nói không có chút phập phồng, "Ông nội, nếu như cháu thật sự muốn lật lọng với ông, cũng không có ai làm gì được cháu."

Thấm lão gia tử hừ một tiếng từ mũi, "Ông không cho phép, đại tiểu thư Liên gia sao lại theo ý cháu được, nếu cháu đã chấp nhận hiện thực, không cần ở trước mặt ông nhắc nhở cái gì."

Thấm Thận nghe xong như lọt vào sương mù, chau mày lại, người lần trước Thấm Khoảnh dẫn anh đến gặp mặt cùng nhau ăn cơm rõ ràng là nhị tiểu thư Liên gia. Bởi vì chuyện nhậm lẫn này, còn ồn ào ra một trận scandal giả,

Thẩm Thận nhớ vô cùng rõ ràng, sẽ không sai.

Anh lên tiếng, muốn hỏi chút gì đó, thế nhưng lời nghẹn ở trong cổ họng không biết nên nhắc từ đâu.

Thẩm lão gia tử rút cây gậy từ trong tay Thẩm Khoảnh ra, "Cháu là cháu đích tôn, đừng làm chuyện khiến ông không vừa ý, lúc trước cháu luôn làm rất tốt."

Thẩm Khoảnh ưu nhã bắt chéo chân, bụng tách trà sớm đã lạnh, uống một ngụm, vào miệng hơi đắng, dư vị cũng không có vị ngọt mà lá trà nóng hồi trước đó mang lại nữa.

Anh ta mặt mày thu lại, ngữ khí chậm rãi, "Đương nhiên sẽ khiến ông vừa ý."

Thẩm Thận không biết Thẩm Khoảnh đang tính toán cái gì, nhưng anh cũng tính là hiểu anh trai mình. Từ nhỏ đến lớn, cũng chưa từng thấy qua anh ấy chịu thiệt, điểm này là không thể phủ định.

Có thể trở thành nam thần *thần quý *phiên vân phúc vũ trong giới chính trị, từ một số phương diện mà nói, dã tâm của Thẩm Khoảnh chôn giấu rất sâu.

*Thần quý: thần cao và cao quý.

*Phiên vân phúc vũ: so sánh thường hay dùng thủ đoạn để chơi đùa, hoặc sự bất thường.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thận đứng dậy từ sofa, "Cháu đích tôn cháu đích tôn, ông cho rằng bây giờ còn là hồi đó của ông hay sao, thời đại sớm đã thay đổi rồi, tôn trọng trường bối là thật, nhưng chuyện liên hôn này, cháu không phúc."

"Cháu không biết anh ấy đáp ứng ông cái gì, nhưng muốn khiến cháu như vậy, không có cửa đâu." Thẩm Thận nói xong, cầm một trái cam từ trên bàn trà gỗ lê đưa cho Thẩm Khoảnh."

Bản thân lại cảm một trái, sau đó nằm xiêu vẹo trên sô pha, bày ra một khí thế vô cùng thoải mái, bóc một múi bơ vào miệng bản thân, "Lão gia tử, trong lòng không phục chắc khó chịu lắm chứ gì, gian khổ mấy chục năm, đến đời cháu trai không có ai nghe ông."

Thẩm lão gia tử thấy anh như vậy, tức mà không biết trút vào đâu, "Được lắm, được lắm! Đây là ghét bỏ ông già rồi, cháu cho rằng cánh của cháu cứng cáp rồi thì ông đánh không được cháu đúng không? Quan cháu ông vẫn là còn dư sức, cháu ngay lập tức cắt đứt với tiểu minh tinh đó ngay!"

Có lẽ là giọng của ông quá to, ồn đến bà nội Thẩm ở trên lầu, bên trên lập tức truyền đến một âm thanh, "Thẩm lão đầu! Ông thử gào to một chút thử xem!"

Bà nội Thẩm vốn là đang tập yoga, đang uống chút rượu và xem phim, bị âm thanh ồn ào mơ hồ dưới lầu truyền đến làm phiền lòng, bà rống lên như vậy, bên dưới lập tức yên lặng như gà, một chút do dự cũng không có, không một chút dài dòng, vô cùng nghe lời.

Thẩm lão gia tử nhất thời ngậm miệng, chỉ là tức giận còn chưa tan, như vậy nghẹn ở trong lòng, liền giống như khí bị trướng đầy không có lỗ có thể thoát, quả thật buồn bực phát hoảng.

Bà nội Thẩm bình thường dịu dàng cẩn thận, nhưng bà vừa rống như vậy, chắc là thật sự cảm thấy phiền rồi. Bà như vậy, ba người đàn ông Thẩm gia đang ở đó đương nhiên là không dám chọc đến, nhất thời giống như đạt thành nhất trí, đứng ở trên cùng một chiến tuyến, đều ăn ý hạ thấp ngữ điệu.

Ông cụ hưng hăng trừng hai anh em Thẩm gia một cái, sau đó bước lên, mạnh mẽ tóm một cọng tóc trên đầu Thẩm Thận.

Thẩm Thận đang ở trên sô pha gằn như là lò xò mà bật dậy, "Lão gia tử, biết đụng chỗ nào cũng đều không thể đụng đầu không! Kiểu tóc không thể loạn."

Thẩm lão gia tử giễu cợt một tiếng, cao giọng lên, "Việc đứng đắn thì không chú tâm, ngược lại rất biết làm đẹp."

Thẩm Thận lại không dám đẩy lão nhân gia, "Sao ông không bút của anh hai, chỉ đến bút tóc cháu."

"Ông chính là nhìn cháu không thuận mắt!" Thẩm lão gia tử tức giận, giọng nói hoàn toàn không không chế được.

Chính ở lúc này, chỗ cầu thang xoắn ốc xuất hiện một bóng người, Thẩm Thận nâng mắt lên nhìn, sau đó lại liếc nhìn Thẩm lão gia tử.

Bà nội Thẩm từ từ đi xuống, tư thế bước đi ưu nhã động lòng người, chỉ nhìn như vậy, còn thật nhìn không ra tiếng rống giận vừa nãy là của bà.

"Sao không tiếp tục nữa đi, tôi thấy mọi người thảo luận khí thế ngất trời mà, để tôi cũng đến góp vui chứ, có thể làm mọi người cắt ngang chuyện tập yoga của tôi, nghĩ chắc là rất thú vị đi."

Ngữ khí của bà mang theo ý cười, nhưng ý cười lại không đạt đến đáy mắt.

Thẩm lão gia tử sờ sờ mũi, có chút ngại ngùng, sầm rền gió cuốn ngày thường hoàn toàn không thấy nữa, "Ài da, không có gì, Thẩm Thận cầm trái cây cho ai không cho tôi, tôi có chút tức giận, liền la nó một câu."

Thế nhưng bà nội Thẩm giống như không nghe thấy một câu này, coi Thẩm lão gia tử như không khí, sau khi lướt qua đến bên cạnh Thẩm Thận ngồi.

Sau khi Thẩm Thận gọi "bà nội", ân cần đưa một quả cam đã bóc xong qua, sau đó bóp lưng cho bà nội.

Thẩm Thận đang tuổi phong nhã hào hoa, mặt mũi tuấn mỹ, lời nói ta cũng vô cùng ngọt ngào, dỗ bà nội đến nở ruột nở gan.

Bà nội Thẩm thích ý híp mắt, vô cùng hưởng thụ sự lầy lòng của cháu trai

nhà mình, "Đêm nay ngủ lại, chờ lát nữa để thím Châu dọn dẹp phòng trước đây của cháu, ở bên bà nhiều một chút, đừng luôn chạy ở bên ngoài nữa."

Thẩm Thận cười lên, "Đây không phải là bận kiếm tiền, sau đó cho bà nội sai sao."

Có điều anh đích thực tính ở lại Thẩm Trạch vài ngày, cứ mơ hồ trốn tránh, từ đầu đến cuối giải quyết không được vấn đề. Tuy rằng vấn đề này rất nan giải, nhưng Thẩm Thận vẫn muốn tìm thời gian, nói chuyện rõ ràng với Thẩm lão gia tử.

Ngồi một hồi, suy nghĩ của anh bay đi rất xa. Thẩm Thận nhớ đến Hứa Mạt, cô cũng như vậy, cười yếu ớt dịu dàng, nói là muốn kiếm tiền cho bà nội mình tiêu.

Lời này thật sự nói đến tâm khảm của bà nội Thẩm, lòng bà được ủi đến âm áp, không có gì so với việc được người nhớ thương càng làm người khác thoải mái.

Bà tiếp tục hỏi, "Tiểu Thận, cháu và bạn gái nhỏ kia của cháu, nói thế nào?"

Thím Châu vốn từ bên cạnh đi qua, nghe thấy bà nội Thẩm nói chuyện, nhất thời dừng lại bước chân, làm một vòng tại chỗ, giả bộ lau tivi trên tường, cẩn thận nghe.

Bà nội Thẩm không ngờ, Thẩm lão gia tử chính là tức giận vài lần vì chuyện này, tư tưởng của lão già này cố chấp, lại xuất thân từ đại gia tộc thế gia, vẫn giữ lại kiểu suy nghĩ cũ.

Thẩm Thận bắt đầu nghiêm túc, "Trăm cay nghìn đắng, cháu cũng xem là theo đuổi lại được người ta, đang kết giao ạ."

Bà nội Thẩm gật đầu, "Vậy dự tính sau này thì sao?"

Thẩm Thận liếc nhìn Thẩm lão gia tử từ lúc này bắt đầu liền sắc mặt xanh lét một cái, ngữ điệu xoay chuyển, "Sau này sao.....cháu tạm thời giữ bí mật

trước."

Thẩm lão gia tử lạnh lùng hạ một tiếng, "Còn nghĩ đến sau này, cháu thì nghĩ đẹp lắm!"

Bà nội Thẩm cảm thấy đầu có chút đau, "Suốt ngày rỗng lên, đầu tôi muốn đau chết đi được!"

Thẩm lão gia tử nghẹn họng, "Tôi không phải cố ý...."

Bà nội Thẩm không quan tâm ông cụ, vỗ tay Thẩm Thận, biểu thị anh dừng lại, "Lúc trước luôn cảm thấy anh hai cháu càng làm chúng ta yên tâm một chút, cho nên mới quản cháu khá nhiều, bây giờ bà biết, con cháu đều trưởng thành rồi. Nếu cháu đã thích, đổi ngày mang con gái người ta đến ăn bữa cơm, được không?"

"Không gặp được người, bà cũng không quyết định được gì, cháu tốt xấu để bà gặp một cái, hiểu người ta một chút." Bà nội Thẩm vốn là muốn để tự anh yêu đương, nói không chừng yêu đương xong liền chia tay.

Nhưng khí thế này của Thẩm Thận, giống như là thật. Nếu anh đã thích, vậy bà liền muốn nhìn xem cô gái cháu trai nhà mình thích, là trông như thế nào.

Thẩm Thận mặt mày phấn khởi, ở bên tai bà lại kén vài câu, xem như quyết định xuống.

Bỗng dưng, thím Chu ở bên cạnh nói xen vào, "Ai da lão thái thái, nữ chính phim thần tượng mà bà xem mấy ngày nay không phải chính là bạn gái Tiểu Thận sao, tôi liền nói lớn lên giống như tiên nữ, cũng không gạt bà chứ."

Bà nội Thẩm kinh ngạc, "Thật sao? Tôi cũng không biết."

Thím Chu híp mắt, "Tôi còn cho rằng bà biết nữa chứ, cả ngày bảo thích, nói cháu dâu phải tìm người như vậy."

Bà nội Thẩm có chút kích động, dùng sức vỗ vai Thẩm Thận, "Tiểu tử thôi! Sao

cháu không nói sớm! Nhanh mang người về chơi, bà muốn tự mình tiếp đãi con bé!"

Thẩm Thận liếc thấy không nói gì, bà nội Thẩm đánh anh một cái, thật sự không nhẹ, lạnh lạnh có tiếng, "Bà nội, bà như vậy làm cháu nói thế nào, cháu cũng không biết bà đang coi phim của Tiểu Mạt."

Để anh xem, anh cũng sẽ không xem.

Thấy bản gái mình cùng người đàn ông khác ở trong phim kham kham ta ta, anh điên rồi sao?

Bà nội Thẩm vui mừng hơn hở, kéo thím Chu đến một bên thảo luận nội dung phim, lại thảo luận đến người.

Thẩm lão gia tử mặt đen như đất nồi, trong lòng liên tục thở dài, vậy còn ra thế thống gì!

Thẩm Khoảnh rất ngoài ý muốn với sự việc xảy ra đêm nay, Thẩm Thận nhận lấy tầm mắt của Thẩm Khoảnh, lười biếng nhún vai.

Bà nội trái lại là dễ nói chuyện, có điều Thẩm lão gia tử nơi đó vẫn còn có một trận ác liệt phải đánh.

Hứa Mạt ở trong đoàn phim hơn một tuần, cũng chỉ cùng Thẩm Thận tách ra nhiều ngày như vậy.

Lúc ở bên nhau không cảm giác cô có bao nhiêu ỷ lại đối phương, thế nhưng chờ lúc thật sự chia xa, tưởng nhớ dần dần mọc mầm, giống như dây leo quấn quanh.

Nhiệm vụ quay hình hôm nay khá ít, phân cảnh của cô cũng không nhiều, đạo diễn bận quá một số cảnh quay khác, không có việc gì của cô, Hứa Mạt dứt khoát liền về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Đóng cửa lại xong, cô nửa nằm bò lên giường, cầm kê một gối ôm nhỏ,

chuẩn bị gọi video với Thẩm Thận.

Hai người mặc kệ có bao nhiêu bận và mệt, luôn giữ thói quen tốt hai ngày video một lần.

Thẩm Thận vốn yêu cầu mỗi ngày nhất định phải gọi, thế nhưng có lúc Hứa Mạt bận lên hai ngày liền không về khách sạn, anh sợ cô mệt, liền đổi thành hai ngày một lần.

Lúc trước đều là anh gọi qua trước, hôm nay chắc là có chuyện, Hứa Mạt đợi một hồi, trực tiếp gọi qua.

Vang lên hai tiếng, liền bị cúp máy.

Sau đó Hứa Mạt thấy anh gửi tin nhắn qua.

Thẩm Thận: [Bảo bối, hôm nay sớm như vậy?]

Hứa Mạt: [Ừm, kết thúc sớm, anh đang bận sao?]

Thẩm [Thận: Có chút, chờ anh, rất nhanh.]

Hứa Mạt: [Không sao, anh bận trước đi, không cần bận tâm đến em, nếu không em ngủ trước một lát.]

Sau khi Hứa Mạt gửi xong, Thẩm Thận đầu bên kia lại không có trả lời.

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cô luôn cảm thấy hôm nay Thẩm Thận kỳ lạ, giống như lạnh nhạt với cô một chút.

Nói là muốn ngủ, Hứa Mạt dùng lực chôn đầu vào trong đệm giường mềm mại, buồn ngủ lại hoàn toàn không có.

Cô vừa lăn trên giường một vòng, chuông cửa liền bị ấn vang.

Tầng này đoàn phim đều bao lại hết, dùng chốt dẫn viên ở, người ấn chuông

hoặc là diễn viên, hoặc là nhân viên công tác.

Hứa Mạt không nghĩ nhiều, trực tiếp mở cửa.

Cô vừa nâng mắt lên, liền thấy Thẩm Thận đang cúi đầu, trong đôi mắt hoa đào tràn đầy ý cười, liền như vậy nhìn cô.

Hứa Mạt còn chưa kịp kín đáo, liền bị người đẩy vào trong phòng, Thẩm Thận chân dài vừa bước, tự mình đi vào linh hoạt đóng cửa lại.

Giây tiếp theo, liền ấn cô lên phía sau cửa.

Lực của anh có chút mạnh, lưng Hứa Mạt đập lên cánh cửa cứng ngắc, không tránh khỏi nổi lên chút đau đớn.

Cô vừa lên tiếng, "À..."

Âm thanh tiếp theo liền bị nụ hôn nóng bỏng tiến đến cửa anh nuốt xuống.

Hai người hôn rất lâu, Thẩm Thận mới ngừng lại, "Nhớ anh không?"

Chân Hứa Mạt có chút nhũn, cô nhẹ thở gấp một tiếng, đôi mắt ướt sưng giống như mây mù lượn lờ, nhẹ nhàng lung lay, "Sao anh chạy qua đây rồi?"

Thẩm Thận nheo cô một cái, "Nhớ em rồi."

Sau đó anh không chút lãng phí thời gian, bế Hứa Mạt đi đến chiếc giường trước mặt, ném cô lên trên giường nệm mềm mại, bắt đầu linh hoạt cởi đồng hồ của bản thân.

Hứa Mạt ở trên đó nảy lên hai cái, mặt nhỏ ửng đỏ, mặt đỏ bừng một mảng, "Anh quá càn quấy rồi...."

Thẩm Thận đã cởi nửa quần áo, ngón tay thon dài như ngọc đặt lên thắt lưng da, nghe vậy như ong mào, "Càn quấy cái gì?"

Theo đó anh nhẹ cười một tiếng, "Tên tuổi của Thẩm nhị thiếu anh là uống công à?"

Hứa Mạt bắt đầu ngăn cản, "Không được....ở đây không có cái kia..."

Thẩm Thận thu mắt nhìn cô, tầm mắt gắt gao khóa chặt cô lại, theo sau anh không nhàn nhĩ không chậm, giọng điệu vô cùng thiếu gia: "Ồ?"

Anh từ trong túi quần mò ra một hộp, cười yêu nghiệt, "Nhưng anh mang theo rồi."

Hứa Mạt liếc nhìn hộp nhỏ đó một cái, nhịp tim tăng tốc, "Anh có phải sớm đã tính toán rồi...."

Thẩm Thận cúi người xuống, không cho cô cơ hội nghĩ ngợi và đổi ý, nhướn mày, "Hôm nay dùng mấy cái, em nói hay anh nói?"

Hứa Mạt nói cũng không được, không nói cũng không được, hung hăng đá vào đùi anh một cái.

Thẩm Thận hôn cô, "Chuyên tâm một chút."

.....

.....

Hoang đường một đêm, ngày hôm sau Hứa Mạt tỉnh dậy trước.

Chuong cửa luôn vang lên không ngừng, cô lại muốn ngủ cũng không thể đạp tỉnh Thẩm Thận, để anh đi mở cửa.

Lúc đứng dậy, hai chân cô còn bủn rủn.

Quần áo tán loạn trên sàn, đều hiện ra tất cả chuyện phát sinh tối qua.

Trong lòng Hứa Mạt âm thầm mắng Thẩm Thận vài chục câu, điên cuồng

máng chửi, mới khò khăn lắm khiến bản thân bình tĩnh.

Cô chỉ mở một khe cửa nhỏ, "Sao vậy?"

Người đứng ngoài cửa là nam chính của bộ phim này, tuổi còn nhỏ hơn Hứa Mạt, môi hồng răng trắng, tiểu thệ tươi nghiêm túc.

Tiểu thệ tươi thấy cô lộ ra đôi mắt, cười cười, "Tôi vừa từ phim trường trở về, chuẩn bị đi ngủ bù, thuận tiện đem bữa sáng cho chị."

Hứa Mạt gật đầu, sau đó nhận lấy, "Cảm ơn cậu, vất vả rồi."

Tiểu thệ tươi không nói gì, xoay người liền đi về phòng của bản thân, để lại một bóng lưng to lớn vô cùng phóng khoáng.

Hứa Mạt đóng cửa lại, sau khi đặt đồ ăn sáng lên trên bàn, quay đầu lại nhất thời giật mình.

Thẩm Thận không biết khi nào đã tỉnh lại, chống nửa thân mình lên, nhìn cô chăm chăm.

Sau đó, anh chậm rãi lên tiếng, "Vừa nãy là ai vậy?"

Chương 46

Hứa Mạt trực tiếp ngồi lên sô pha, đưa lưng về phía anh, không nói chuyện.

Bóng lưng đều để lộ ra một hơi thở không muốn để ý người, người khác chớ lại gần.

Thẩm Thận linh hoạt lật người xuống giường, Hứa Mạt nghe thấy tiếng bước chân của anh, không xoay đầu, nhưng cuối cùng vẫn để ý đến anh, "Lần này anh nhất định không mặc quần áo, anh đừng có qua đây."

Nơi này không có quần áo của anh, đem qua sau khi làm xong, Thẩm Thận cũng không có thói quen mặc lại quần áo cũ, dứt khoát liền như vậy ngủ.

Hứa Mạt vừa dứt lời, liền nghe thấy giọng nói lười biếng của Thẩm Thận, "Vậy thì thế nào, em lại không phải chưa thấy qua."

Có điều anh đến cùng không muốn tiếp tục chọc giận cô, Thẩm Thận đi đến bên tủ quần áo, mở ra, bên trong nhét đầy quần áo của cô, bên cạnh còn treo áo tắm do khách sạn chuẩn bị.

Anh cầm ra một bộ, tùy ý mặc lên, đi đến sô pha, sát lại gần bên cạnh Hứa Mạt ngồi xuống, kéo cô vào trong ngực.

Thận thế lại vót tay nhỏ của cô lên để ở trong tay đùa nghịch, "Em xấu hổ cái gì? Đây không phải mặc rồi?"

Hứa Mạt giả vờ một hồi, cuối cùng dựa vào trong lòng anh, theo sau cọ sát, "Hôm qua anh nhìn như vậy, em còn cho rằng anh thật sự bận chứ."

"Là khá bận, bận đến....." Thẩm Thận nhẹ cười một tiếng, ngừng một chút, sau

đỏ dán sát bên tai cô, thì thào một câu gì đó.

Hứa Mạt chỉ cảm thấy nơi bên tay bị ấn thì thào, khiêu khích đến ngứa ngứa, nổi lên tê dại.

Thế nhưng lời của anh lại làm người mặt nóng không thôi, Hứa Mạt đấm anh hai cái, cảm thấy còn không đủ, lại véo anh một cái.

Thẩm Thận chỉ coi như trò chơi nhỏ giữa tình nhân, vô cùng hưởng thụ, thậm chí nằm ngửa ra phía sau, lưỡi biếng dựa vào lưng sô pha.

"Anh.....đối với người khác cũng như vậy sao?" Hứa Mạt nghĩ một hồi, chỉ cảm thấy lời âu yếm của anh hạ bút thành văn, không biết nói với người khác có phải cũng giọng điệu như vậy.

"Lúc trước chưa ở cùng anh sao?" Thẩm Thận rất nghi hoặc, nhướng mày nhìn cô ở trong lòng.

Lông mi đen như lông vũ nhẹ nhàng run rẩy, như vậy có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt trắng nõn trơn bóng của cô, anh nói xong, tay liền véo một cái, tùy ý bóp thành hình dáng bản thân thích.

Hứa Mạt ăn đau, nắm lấy tay anh, không cho Thẩm Thận lộn xộn.

"Lúc trước? Lúc trước.....anh cũng không như vậy..." Hứa Mạt suy nghĩ, chậm rì rì nói.

Trước kia hai người ở bên nhau, cũng chỉ ngẫu nhiên như vậy, mà Thẩm Thận nói chuyện không giống như bây giờ....lãng lờ.

Thẩm Thận vớt cô từ trong lòng lên, dùng đầu mũi thân mật cọ xát mặt nhỏ của cô, "Anh nói qua rất nhiều lần, anh chỉ đối với em như vậy."

Hứa Mạt chớp chớp mắt, nhìn anh hồi lâu, đôi mắt hắc diệu nổi lên ẩm ướt, hơi nước mỏng lung, giống như nơi nhỏ ẩn trong bụi cây lúc sáng sớm.

Thẩm Thận nhìn đến lòng ngực ngáy, khòe miệng hơi cong, "Sao lại nhìn anh như vậy?"

Hứa Mạt ngây người một lát, bị nụ cười của anh làm cho búng tỉnh, cô háng giọng, ngữ khí rất nhẹ, "Thấy anh đẹp trai."

"Thật sao?" Tầm mắt Thẩm Thận rơi đến trên bàn, nơi đó có một phần đồ ăn sáng đang yên lặng nằm đó.

"Cho nên là cậu ta đẹp trai, hay anh đẹp trai?" Anh đột nhiên đến một câu như vậy.

Hứa Mạt nghĩ một hồi, mới hiểu rõ "cậu ta" mà Thẩm Thận vừa nhắc đến là người nào.

Thẩm Thận vừa nãy không nhắc, Hứa Mạt cho rằng anh quên chuyện này rồi, không nghĩ đến luôn nhớ, còn cánh cánh trong lòng nữa.

Cô cười lên, "Anh đoán xem."

Nụ cười thờ ơ lúc đầu của Thẩm Thận thu lại, ngữ khí cứng ngắt, "Không cần đoán."

Người đó có thể có nửa điểm đẹp trai của anh sao? Không, không tồn tại.

Hứa Mạt cố tình không thuận theo ý anh, chỉ là tùy ý đáp lại, "Không cần thì không cần, em ăn đồ ăn sáng rồi, chờ lát giúp anh gọi một phần của khách sạn?"

Thẩm Thận hồi lâu không trả lời, cuối cùng là không nhìn được, "Em là cảm thấy cậu ta đẹp trai hơn anh?"

Hứa Mạt chỉ cảm thấy trước kia bỏ qua quá nhiều, cô bây giờ có thể xem như khai quật được rất nhiều mặt của Thẩm Thận mà không muốn người khác biết.

"Sao lại rồi rắm vấn đề này, anh đẹp trai được chưa." Hứa Mạt thoát khỏi lồng ngực anh, ngồi đến bên bàn ăn.

"Người này thường đưa đồ ăn cho em?" Thẩm Thận không bỏ qua, cũng ngồi qua theo.

"Bình thường có thời gian thì mang cho em, kỳ thật đều đang quay phim, ngoài ra gặp không quá vài lần." Hứa Mạt đột nhiên nhớ tới bản thân còn chưa rửa mặt, dứt khoát lại đứng lên, đi phòng tắm.

Đôi mắt của Thẩm Thận hơi hép lại, theo Hứa Mạt vào trong phòng tắm.

Hứa Mạt có chút cạn lời, "Anh là tên bám đít sao?"

Ngữ khí Thẩm Thận không nhân nhượng, "Đi vệ sinh không được sao?"

Hứa Mạt cuối cùng không nhìn được, trợn mắt vài lần.

Rửa mặt xong, Hứa Mạt gọi một phần đồ ăn sáng của khách sạn lên.

Thế nhưng Thẩm Thận nhìn cũng không nhìn, trực tiếp dời phần ăn sáng của nam diễn viên chính kia đến trước mặt bản thân, ngữ khí vô cùng đứng đắn, "Anh cảm thấy có chút nhạt nhẽo, phần này đưa anh, em ăn đồ của khách sạn đi."

Hứa Mạt không nhìn được, phụt một tiếng bật cười.

Thẩm Thận thấy bộ dạng vui ơi là vui của cô, mặt có chút thối, ngữ khí cũng kiên nhẫn, "Sao vậy, cười cái gì?"

Hứa Mạt hai tay nâng mặt, chống lên bàn ăn, "Cười trong không khí có chút chua."

Thẩm Thận ưu nhã mở túi đồ ăn, mặt không biểu tình cầm muỗng thử một miếng, mí mắt nửa vén, "Tuy rằng khá khó ăn, nhưng không chua."

Hứa Mạt: "..."

Sau khi ăn xong bữa sáng, cũng không biết Thẩm Thận dặn dò ai, lập tức có người đem quần áo đưa đến cửa.

"Anh chút nữa thì đi sao?" Hứa Mạt nằm bò trên sô pha, đang nhàm chán chơi điện thoại. Thuận tiện lướt weibo của Thẩm Thận, trừ tin làm sạch kia, anh cũng không phát thêm cái gì.

Hứa Mạt ấn mở bình luận, bên trên vừa trượt xuống đều tự tiện cử bản thân, muốn đến làm Thẩm phu nhân.

Cô nhìn nhìn, bắt đầu lên nhìn Thẩm Thận đang đứng ở cuối giường.

Cũng không biết anh muốn đi đâu, quần áo bảo người đưa qua vô cùng trang trọng.

Thẩm Thận thân hình cao lớn, thẳng tắp như cây sam. Lúc này đang hơi cúi đầu, rũ mắt, thờ ơ đóng nút áo của bản thân.

Hứa Mạt đánh giá một hồi, trong lòng thầm cảm thán một phen, anh thật sự rất có vốn liếng.

Giống như cảm nhận được tầm mắt của cô, Thẩm Thận hơi nâng mắt, ánh mắt như đuốc, tầm mắt trực tiếp quét qua, chuẩn xác vô cùng bắt lấy cô còn đang nhìn lên.

Lúc tầm mắt giao nhau, đôi mắt hoa đào có đuôi mắt hơi cong của Thẩm Thận nhẹ nhàng khiêu lên.

Hứa Mạt bị bắt tại trận, khéo môi dẩu lên, tránh đi trước.

Giống như đột nhiên nhớ tới gì đó, cô im lặng một hồi, "Ài da, trợ lý đang hỏi em rồi, một tiếng sau em phải làm việc rồi, anh thì sao?"

"Anh vừa muốn nói với em, đêm nay anh liền phải xuất ngoại một chuyến,

chắc nửa tháng sau trở về." Thẩm Thịnh đã bắt đầu thắt cà vạt cho bản thân, ngón tay thon dài như ngọc đặt trên cổ áo.

Nhất Thiên muốn mở rộng bộ phận ở nước ngoài, hơn nữa hướng đến phạm vi toàn cầu chào đón đội quân thực tập sinh và nghệ nhân dự bị, nhất định do tổng giám đốc là anh tự mình đi một chuyến.

Bộ phận nước ngoài cần chọn địa điểm thành lập và thực thi ưu hóa, không thể qua loa. Đây là một bước quan trọng trong bản đồ phát triển ngành giải trí của Nhất Thiên, không cho phép có sơ xuất.

Hứa Mạt nghe anh nói vậy, ngây người, "Như vậy sao....."

Thấy giọng cô thấp xuống, giọng nói của Thẩm Thịnh dịu dàng, "Ngaoan, trở về mua quà cho em."

Hứa Mạt xua tay, "Anh bận việc của bản thân, em không muốn gì cả."

Cô trái lại nghĩ rất thoáng, xem như Thẩm Thịnh lần này không xuất ngoại, hai người nửa tháng nữa cũng gần như không gặp mặt được.

Cảnh quay ở đây kết thúc cần hơn nửa tháng. Chờ đến lúc đi chuyển đến địa điểm quay phim của thành phố tiếp theo, lại tính là một chu kỳ mới.

Hứa Mạt suy nghĩ, cảm thấy không có gì khó chấp nhận, Thẩm Thịnh có thể nghĩ đến cô, hơn nữa còn nói cho cô hành trình sắp tới, vậy đã làm cô vô cùng thỏa mãn rồi, loại thỏa mãn này còn mang theo cảm giác hạnh phúc được thương nhớ.

Cô như vậy nhìn giống như không sao cả, Thẩm Thịnh lại không vui vẻ, động tác mặc quần áo của anh cũng theo đó chậm lại.

Anh lại nhấn mạnh, "Nửa tháng sắp tới em đều sẽ không gặp được anh."

Hứa Mạt gật đầu, sự chú ý vẫn còn ở trên điện thoại, "Ừm, hai ngày một video, em nhớ kỹ rồi."

Kỳ thật điểm này Thẩm Thận nắm bắt vừa vặn, đoạn thời gian thay đổi địa điểm quay đó, Hứa Mạt còn có thể nhân đó có đến ba bốn ngày nghỉ ngơi, tất cả đều là sự sắp xếp của tổ đạo diễn.

Sơ với đoàn phim lần trước, đoàn phim lần này nhân tính hóa không ít, liên hoan nhiều, điều kiện cung cấp chỗ ở cũng tính không tệ, đối với diễn viên cũng không hà khắc như vậy, có nhiều diễn viên phụ đột nhiên có chuyện gấp, cần xin nghỉ, cũng đều cho phép.

Hứa Mạt tính toán, chờ Thẩm Thận về nước, hai người nghiêm túc còn có thể ở bên nhau bốn năm ngày.

Nghỉ đi nghỉ lại, cô bắt đầu tính đến thời gian lần sau hai người gặp mặt, tính toán đến trăm tư.

Thẩm Thận đột nhiên lên tiếng, "Em không có chút biểu hiện gì khác?"

Suy nghĩ của Hứa Mạt bị cắt đứt, theo bản năng nhìn anh, thần sắc ngỡ ngàng.

Thẩm Thận không cho cô thời gian suy nghĩ, vừa đi vừa đem cà vạt vừa thắt xong kéo mở, ném thành một độ cong xinh đẹp trong không trung.

Hứa Mạt nhận thấy được động tác của anh, bị dọa một cái, "Sao vậy?"

Thẩm Thận ép cô vào trong sofa, cúi người chống xuống bên cạnh cô, nhìn cô chằm chằm, "Lại thêm lần nữa?"

Trong mắt giống như mang theo lửa, cháy thành một mảng.

Cô một tiếng sau phải đi, ý thức được hai người sắp bắt đầu xa cách.

Kỳ thật Thẩm Thận khoảng thời gian này luôn không tận hưởng, sau khi ở bên nhau, số lần ít ỏi, thế nhưng anh lần nữa có được cô, cảm giác phương diện này vô cùng mê mẩn.

Liền giống như cậu nhóc ngây thơ hấp tấp, trong đầu đều chỉ là cô.

Hứa Mạt lẩm bẩm không nguyện ý, "Không được.....đêm qua không phải mới..."

Cô không ngờ tới Thẩm Thận cư nhiên công phu sư tử ngoạn, bắt đầu không dứt.

Ngừng một hồi, cô bổ sung một câu, cảm thấy lý do của bản thân vô cùng chu đáo, "Thời gian không đủ, em sắp phải đi rồi, anh cũng vậy nha."

Giọng nói của Thẩm Thận khàn khàn, vô cùng trêu chọc người, "Tiếp theo rất lâu không gặp nhau đó."

Hứa Mạt suy nghĩ, hơi gật đầu, "Vậy anh....vậy anh nhánh chút."

Thẩm Thận nhướn mày, cười nhẹ lên, nụ cười nhìn thế nào cũng xấu xa như vậy, "Thì ra em thích như vậy?"

Anh cũng không đổi chỗ, liền phóng túng trên sofa, "Được, anh trai thỏa mãn em."

Một trận giống tổ, thân thể Thẩm Thận nỗ lực thỏa mãn như cầu của Hứa Mạt.

Cô như vậy một chuyện, cảm thấy cổ họng nhớp nháp, buồn ngủ cũng đến từng trận, "Sớm biết đã không đáp ứng anh rồi.....em bây giờ buồn ngủ quá.....chờ lát nữa còn phải quay phim."

Thẩm Thận mặc quần áo chỉnh tề, đắp cho cô một tấm thảm mỏng, sau khi thỏa mãn, lúc này anh cảm thấy mỹ mãn vô cùng, giữa mặt mày tự lại đều là sắc dịu dàng.

"Vậy em liền không đi, ngủ một hồi, anh đã thông báo đạo diễn rồi,chiều nay cả đoàn phim của em đều nghỉ."

Hứa Mạt gật đầu, hôn mê ngủ, ".....Chỉ lần này, lần sau không cho phép nữa..."

Thẩm Thận lại ôm cả người cô và cả thắm mỏng lên giường, đặt cô ở giữa giường, anh hôn lên tóc mai mở hơi ướt đầm của cô, "Bảo bồi anh đi nhé."

Mặt nhỏ của Hứa Mạt chôn trong nệm, giọng nói mềm mại, "Ừm...."

Thẩm Thận thấy cô nhắm mắt, cầm một cái lên đầu mũi cô, lại cọ lên mặt nhỏ của cô, mới lưu luyến không rời mà nói, "Nhớ là phải nhớ anh nha, anh đi thật đó."

Thấy cô không phản ứng, anh lại nhấn mạnh một lần, "Nghe thấy chưa!?"

Đôi mắt Hứa Mạt nhắm chặt lại, nhưng vẫn ngẩng đầu lên, hôn một cái lên trên sườn mặt anh, "Biết rồi."

Chương 47

Sau khi Hứa Mạt kết thúc đợt quay chụp tiếp theo, có một kỳ nghỉ không dài. Sau đó, cô sẽ cùng đoàn phim rời khỏi thành phố Z, bắc tiến, đến nơi có thảo nguyên rộng lớn, sau đó kết thúc phần quay cuối cùng ở nơi đó.

Trước khi vào đoàn phim, bộ phim thành xuân mùa một mà cô làm nữ chính liên tục lên sóng, nhan sắc nghịch thiên của nam nữ chính hấp dẫn không ít sự chú ý của fan nhan không, lại thêm là một bộ phim mạng chất lượng hiếm thấy trong lúc này, dân mạng liên tục tung hô là chộc trung trái tim thiếu nữ.

Lên đỉnh hotsearch, Hứa Mạt đã chạm được hai lần, cũng trải nghiệm được cảm giác của lưu lượng của mình tính. Theo sự tăng fans nhan như giếng nước phun, lưu lượng độ hot của Hứa Mạt cũng nghênh đón một đợt cao trào mới.

Không chỉ nhận được lời mời của các trang web lớn, khu vực gần nhà cô ở cũng có cầu tử đi vào.

Người đại diện Lý Nguyễn muốn đổi một căn hộ cho cô, nói là công ty sắp xếp, Hứa Mạt suy nghĩ, có chút do dự mà vẫn chưa trả lời.

Tiểu khu cô ở là kiểu phòng ở ngày xưa, không chỉ không có phòng hộ, rất nhiều người đến chỗ này ngồi xổm chờ cô, gồm cả một số fan.

Bình thường cô không ra ngoài, khi ra ngoài trực tiếp có xe bảo mẫu, không bị bởi ra quá nhiều thông tin cá nhân, nhưng khó tránh khỏi ngày nào đó bị bởi ra.

Nguyên nhân Hứa Mạt do dự thật ra chỉ có một cái, chính là Thẩm Thịnh sẽ ở

đổi diện, có anh ở bên cạnh, thật ra cô cũng an tâm.

Nhưng mà nơi này xác định không thích hợp ở lâu, cô đang đợi Thẩm Thận về nước sẽ nhắc chuyện này với anh.

Lý Nguyễn thấy cô như vậy, cũng tùy cô, còn tin tức giữa cô và Thẩm Thận, người khác không biết thật giả, nhưng cô ấy lại thấy rất rõ ràng.

Có điều năng lực của giải trí Nhất Thiên mạnh, quan hệ xã hội cũng mạnh, chỉ cần muốn giàu, vậy thì cho dù thế nào cũng không bị đào ra. Lúc này, cô ấy dặn dò Hứa Mạt phải chú ý một chút, liến mắt nhắm mắt mở cho qua.

"Đúng rồi, bên nam chính của bộ phim mạng kia nói muốn mượn độ hot và cơ hội này, *sao tác với em, em muốn không?" Lý Nguyễn trước kia không phải chưa từng dẫn dắt nghệ sĩ sao tác, có lợi cũng có hại, phản ứng của mọi người với cái này cũng không giống nhau, cho nên cô ấy vẫn mang tính tượng trưng mà hỏi Hứa Mạt.

*Sao tác: ngôi sao hợp tác với nhau cùng cọ độ hot, thông qua việc tạo cp, hoặc có nhiều tương tác.

Hứa Mạt không thêm nghĩ đã từ chối, cô không muốn sao tác mấy scandal giả dối này.

"Chị cũng thấy không tốt, vậy thì từ chối đi. Dù sao cái này mang đến cũng chỉ là độ hot giai đoạn đầu, thao tác phía sau cũng khá khó khăn, rất dễ bị rơi vào ngõ cụt."

Lý Nguyễn dặn dò xong một phen, lại nói, "Lần này sau khi quay xong, chị sắp xếp cho em lên mấy chương tạp kỹ nổi tiếng, xem như là thể hiện con người thật, làm tốt sẽ rất hút fan, em có thể bắt đầu chuẩn bị rồi."

Hứa Mạt gật gù đầu, mang theo chờ đợi hỏi cô ấy, giọng cũng vui vẻ không ít, "Vậy bây giờ em có thể nghỉ ngơi bốn năm ngày trước không?"

Lý Nguyễn hất hất cằm, "Đi đi, tiền lương gần đây của em, bộ phận tài vụ đã

chuyển vào trong tài khoản em rồi, ngân hàng kết toán chậm, đợi chút là được, chúc em có một kỳ nghỉ vui vẻ."

Hai mắt Hứa Mạt sáng lên, vội vàng gạt đầu, cô vừa định nói tạm biệt, điện thoại liền rung lên, Hứa Mạt mở màn hình.

Vừa hay là tin nhắn tiền đến tài khoản, cô mở ra, "Chị Nguyễn, chị nói chậm là không đúng rồi, này không phải đến rồi sao?"

Sau đó cô rũ mắt, mới nhìn suýt chút nữa bị hoa mắt.

Hứa Mạt tỉ mỉ đếm số không trên đó, xác nhận mình không nhìn nhầm, "Chị Nguyễn..."

Lý Nguyễn vỗ vỗ vai cô, "Này là em nên nhận được, đều đúng với hợp đồng đàm phán lúc đầu." Nói xong, cô ấy xoay người đi ra ngoài, để cho Hứa Mạt một bóng lưng tiêu sái, "Cho nên nói chúc em một kỳ nghỉ vui vẻ, đi đi."

Hứa Mạt gỡ gỡ đầu, tiếp tục vui vẻ cười lên. Lúc này cô lập tức chia sẻ tin vui này cho Thẩm Thận, Thẩm Thận ở bên kia đại dương, lệch múi giờ, chắc là chưa nhìn thấy, nên chưa trả lời.

Này có thể coi là chuyện mừng lớn, cô cũng nói với người nhà, nhưng cũng không nói tỉ mỉ. Hứa Trạm nghỉ hè vẫn luôn bên ba ở các thành phố lớn, tham gia các hoạt động công ích, bận đến không thấy bóng người, đại học là tự mình quyết định, chọn đại học S cách thành phố Z hơi xa, Hứa Mạt cũng mặc cậu.

Lúc này nghe được tin tức như vậy, Hứa Trạm lập tức từ chối ý kiến chuyển tiền cho mình của Hứa Mạt, thật ra lúc nghỉ hè cậu cũng kiếm được không ít, đủ dùng rồi, cũng không thể cứ dùng tiền của chị.

Người thân Hứa Mạt cũng không có được mấy người, đều không ở bên cạnh. Cô nhớ khi vui đến mức này, muốn ăn mừng một phen. Dù sao đoạn đường phía trước một mảnh sáng sủa, tiếp theo, cô không theo đuổi đại hồng đại bạo, chỉ cầu sự nghiệp ổn định, có thể quay được mấy tác phẩm

tốt là được rồi.

Mặc dù bây giờ không có bạn trai ở bên cạnh, nhưng vẫn còn bạn thân nữa.

Hứa Mạt lập tức hẹn Ưng Thu Nguyệt cùng đi ăn. Ưng Thu Nguyệt vừa quay xong một bộ phim, tiếp theo cũng không có sắp xếp gì, đã về trường ở rồi, đang lúc rảnh rỗi vô cùng, nghe được lời mời của Hứa Mạt, trực tiếp đồng ý.

"Đại minh tinh, ghé gồm ha, bữa này cậu mời." Ưng Thu Nguyệt vẫn là bộ dáng cũ, mang theo khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, mặt mộc chạy ra ngoài.

Sau khi cô ấy debut, trải qua sự bao bọc của công ty, còn yêu điểm hơn lúc trước mấy phần, là kiểu đẹp đủ để mê hoặc lòng người. Nhưng cô ấy tính tình hơi nhác, còn có thần kinh hơi thô, lại làm cho phần điểm sắc ấy nhạt đi không ít.

"Cậu chỉ thế này ra ngoài? Không sợ kỳ giả?" Hứa Mạt gọi món xong, hỏi cô ấy.

"Bây giờ không sợ bị chụp, dù sao mình không trang điểm cũng đẹp." Ưng Thu Nguyệt vô cùng tự tin, dù sao cũng không giống lúc mới ra mắt nữa.

Khi vừa mới debut, cô ấy diễn vai bạch phú mỹ, nhưng lại là nữ phụ độc ác, nhưng vì cô ấy diễn quá chân thật, cảm giác ác độc diễn ra lại đột nhiên làm người ta ghét không nổi, chỉ cảm thấy đáng yêu vô cùng, mạnh mẽ xoay chuyển ấn tượng của khán giả, yêu thích nhân vật của cô ấy.

Cứ như vậy, sau khi Ưng Thu Nguyệt debut, danh khí dần dần tăng cao, ở gần nhà cô ấy cũng có không ít cầu tử muốn đào ra bởi cảnh của cô ấy.

Nhà Ưng Thu Nguyệt có xí nghiệp gia tộc, nhưng dù sao cũng không có quyền lực, cũng không làm gì được sự quấy rầy của mấy người này, có một lần cô ấy trên đường về còn bị dọa khốc.

Cô ấy run rẩy gọi điện tố khổ với Hứa Mạt, mới bắt đầu còn cảm giác bản thân luôn rất sợ hãi, sau này thì chính là phỉ nhổ, cảm thấy câu tử chực quá xấu, khốc lốc một hồi, giữa lúc đó lại có một cuộc điện thoại ngắt giữa chừng, mới tốt hơn một chút.

Thức ăn nhanh chóng được mang lên, hai người câu được câu không nói chuyện, nói rất lâu.

Điện thoại của Hứa Mạt ở trước bàn rung lên liên tiếp mấy lần, cô cúi đầu, dùng tay mở khóa.

Là Thẩm Thận.

Chắc là vừa nhìn thấy tin nhắn của cô liền trả lời.

Thẩm Thận: [Bảo Bảo nhà chúng ta giỏi vậy sao.]

Thẩm Thận: [Vậy có phải là anh lại có thưởng rồi không.]

Thẩm Thận: [Đưa mặt gần đây nào.]

Thẩm Thận: [Để anh trai hôn một cái.]

Hứa Mạt nhìn dãy tin nhắn như làn đạn của anh, khẽ mỉm cười.

Gập gáp.

Hứa Mạt: [Anh gửi nhiều câu hỏi như vậy..... Em còn không biết trả lời thế nào nữa.... Ngay cả thời gian nghỉ ngơi giữa giờ cũng không có.]

Thẩm Thận: [Ừm, trở về bồi thường thật tốt trả anh, phải làm từng cái từng cái.]

Hứa Mạt cắn cắn môi, tiếp tục nhanh chóng trả lời, [Này! Tại sao em phải bồi thường anh.... Da mặt anh có thể dày thêm chút nữa không?]

Lần này Thẩm Thận trả lời rất nhanh: [Không thể.]

Ưng Thư Nguyệt gần như trực tiếp nhìn hết biểu tình biến hóa trên mặt Hứa Mạt, sắc mặt biến hóa vô thường,

Nhưng mà chỗ dù như thế nào, mỗi cái đều có một điểm chung.

Cười phớt phớt vô cùng, cô nhìn đến giữa mắt, trong lòng còn có chút chua xót.

Vốn dĩ cho rằng Hứa Mạt là tiểu tiên nữ không nhiễm khói lửa nhân gian, bây giờ lại cười đến như nở hoa rồi.

"Này, cậu đủ rồi đây nhé, người khác không biết mình còn có thể không biết sao, hừ hừ hừ." Ưng Thư Nguyệt chau mày, khuôn mặt xinh đẹp như hoa hồng tràn đầy ghét bỏ.

Cô cũng sau này mới biết được, thì ra bạn trai của Hứa Mạt chính là nhị thiếu nhà họ Thẩm Thẩm Thận. Cụ thể hai người phân phân hợp hợp thế nào cô ấy cũng không rõ, nhưng bây giờ đang ngọt ngào, còn thật sự phát cầu lương điền cuồng.

Hứa Mạt vừa nói chuyện xong, vẫn còn đang vui thích vô cùng. Thẩm Thận nói tối nay anh sẽ về thành phố Z, về Nhất Thiên một chuyến rồi sẽ nhanh chóng đến với cô, bảo cô ăn xong thì về nhà.

"Cậu còn nói cho mình, cậu với Trần Thiên Huy là tình hình gì hả." Hứa Mạt để điện thoại phía trước, lại nhìn thời gian hiển thị bên trên.

Nhắc đến cái này Ưng Thư Nguyệt nở nụ cười dịu dàng, nhưng ngữ khí nghe thế nào thì cẩn trọng thế đó, thâm trầm, "Tình hình? Đương nhiên là có tình hình rồi."

Hứa Mạt cười cười, "Con người anh ta không tồi, rất tốt nha, lần trước mình thấy anh ta đối với cậu cũng khá quan tâm đấy."

Ưng Thư Nguyệt bĩu môi, "Đàn ông già nhạt nhẽo, mình càng thích mềm mại hơn chút, cậu hiểu không? Chính là tiểu thít tươi."

"Anh ta là bạn cùng phòng hồi đại học với Thẩm Thịnh, cùng tuổi, cho nên cũng chỉ lớn hơn cậu 3 tuổi, đàn ông già?" Hứa Mạt có chút không hiểu, cô cũng không quá quan tâm phương diện này, Thẩm Thịnh ngược lại rất để ý chuyện anh lớn hơn cô 3 tuổi.

Ưng Thư Nguyệt vuốt vuốt mái tóc dài xoăn sóng của mình, "Đàn ông lớn hơn mình đều là đàn ông già."

Hứa Mạt ngược mắt nhìn cô ấy một cái, nghiêm túc nhắc nhở cô ấy, "Anh ta... Anh ta nhìn như rất được hoan nghênh..."

Sắc mặt Ưng Thư Nguyệt hơi sưng lại, ngữ điệu nâng cao, "Làm sao? Mình còn được hoan nghênh hơn anh ta có được không."

Hứa Mạt buông đũa xuống, thần sắc cực kỳ nghiêm túc, "Ừm... Đúng rồi... Dù sao ở trong Nhất Thiên, cô gái có tâm tư với Trần Thanh Huy như tre già măng mọc nhiều như vậy... Mình không bảo Tổng Đình ngăn giúp nữa."

Ưng Thư Nguyệt tức giận, vùi đầu ăn cơm.

Cuối cùng lúc chia tay, cô mới tiến đến bên tai Hứa Mạt, thì thầm, "Cậu vẫn là... Ừm ừm... Khụ khụ, cậu hiểu không?"

Hứa Mạt gật gật đầu, nhường Ưng Thư Nguyệt lên taxi trước.

Trước khi Ưng Thư Nguyệt đi còn vẫy vẫy tay, "Vừa hay cậu khá rảnh, sau này mình sẽ tìm cậu chơi."

"Biết rồi, cậu đi cẩn thận." Tận mắt tiễn Ưng Thư Nguyệt, Hứa Mạt mới quay người đi về. Tiểu khư cô ở gần đây, vừa hay xem như tản bộ sau khi ăn, chậm chậm bước về nhà.

Hai người gặp nhau muộn, sau khi ăn cơm tối xong, sắc trời về đêm.

Hứa Mạt đội mũ, khí đi vào trong tiểu khu, nhìn xung quanh một lượt.

Nhưng cô luôn có cảm giác không thoải mái, sau gáy lạnh lẽo, giống như có người luôn âm thầm quan sát cô vậy.

Tiểu khu đã cũ, đường đi vô cùng chật hẹp, bốn phía tối om. Chỉ có mấy chiếc đèn đường lẻ loi, yếu ớt phát ra ánh sáng.

Hứa Mạt rút cuộc thì nhát gan, không dám quay đầu nhìn kỹ.

Ôm chặt túi, an ủi bản thân không sao, dù sao chỗ này cũng còn mấy nhà, khu dân cư, chắc không có người nào rón rén rồi theo dõi cô.

Nhưng càng không muốn cái gì, thì cái đó lại càng đến. Không chỉ là vì tầm mắt, Hứa Mạt thậm chí còn nghe tiếng bước chân dần dần tới gần cô, cùng với nhịp tim lo sợ đập thình thịch của cô, càng lúc càng đến gần.

Cô tăng nhanh bước chân, chính đến ngã rẽ trái trước mặt, lập tức đến khu nhà rồi. Nhưng vèn vèn chỉ mấy bước chân, cô lại cảm nhận được hơi thở dày đặc, xa lạ vô cùng.

Hơi thở kia còn mang theo chút gấp gáp, có người ở sau lưng cô. Hứa Mạt thậm chí đã cảm nhận được mình sắp bị hấn bắt lại.

Suy nghĩ của cô hỗn loạn, còn chưa biết phản ứng thế nào, liền nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Hứa Mạt vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy một bóng người cao to đưa lưng về phía cô, đang nắm lấy cổ áo của một người, tàn nhẫn mà vung một quyền.

Chương 48

Khuôn mặt Thẩm Thận ẩn dưới ánh đèn, lộ ra nửa gương mặt góc cạnh ánh tuấn.

Anh đang nắm lấy cổ áo người kia, là một người đàn ông trung niên, trong miệng còn đang lảm bảm thối thác.

Người đó còn muốn phản kháng, bị Thẩm Thận trực tiếp dễ dàng quật ngã xuống đất.

Hứa Mạt vội vàng đi theo, trốn phía sau lưng Thẩm Thận.

Thẩm Thận cảm nhận được cô đang dựa gần, kéo tay cô, an ủi một chút, sau đó lại ngồi xổm xuống, khồng chế người đàn ông trung niên kia.

Anh khom lưng khóa tay người đàn ông, sắc mặt hung ác, "Ai cho mày cái gan đó hả?"

Khuôn mặt đầy mồ của tên đàn ông trung niên run lên hai cái, lúng túng, cuối cùng thở hổn hển nói, "Liên quan gì đến mày!"

Khuôn mặt vốn âm trầm của Thẩm Thận lại càng thêm tàn nhẫn vô cùng, ngược lại khẽ cười, khồng nhàn khồng chậm, gần từng chữ, "Vậy hôm nay cho mày xem, liên quan gì đến ông đây."

Nói xong, anh từng quyền lại từng quyền, vung vừa ác vừa mạnh.

Tên đàn ông trung niên kia ban đầu còn giãy giụa, trong miệng hùng hùng hổ hổ, sau đó bị Thẩm Thận đánh đau đến rên rì, khồng ngừng hít hơi.

Hứa Mạt kéo Thẩm Thận lại, sau đó ôm chặt anh, "Được rồi A Thận, em vừa mới báo cảnh sát, đừng đánh nữa, đánh nặng anh phải chịu trách nhiệm đó."

Thẩm Thận ngữ khí nhàn nhạt, như đang nói đến một chuyện rất nhẹ nhàng, "Không sao, không quản được anh."

Thẩm Thận vì Hứa Mạt làm gián đoạn, có chút phân tâm, vừa như vậy tên đàn ông trung niên có khoảng trống.

Hắn rút một tay ra, muốn đánh Thẩm Thận, nhờ đó chạy thoát.

Hứa Mạt giây trước vừa khuyên Thẩm Thận, giây sau thấy được động tác của hắn ta, nhấc chân lên, không chút nhẹ nhàng nào đạp hắn một đạp, lực đạp còn có chút mạnh.

Cô dường như vô thức sử dụng tất cả lực mình có thể dùng.

"Ông thành thật chút!" Giọng nói mềm mại của cô cất cao, còn có bộ dáng hơi hung dữ, giống như một chú hổ nhỏ chỉ dám đuổi móng vuốt.

Thẩm Thận ở bên cạnh, nhìn thấy tất cả, liếm thấy có chút ngỡ người.

Bảo an trong tiểu khu nhàn nhã chóng cầm điện thoại vô tuyến chạy đến, Thẩm Thận quay lại ôm Hứa Mạt, ấn người vào trong lòng, Hứa Mạt biết suy nghĩ của anh, chôn chặt mặt mình.

"Đợi cảnh sát đến, trực tiếp đưa đi, liền nói ý đồ bắt chính, quấy rối con gái."

Thẩm Thận tác phong kiêu ngạo nhất quán, lời nói cùng với khí chất của anh, làm cho mấy bảo an đều nghe đến sững sờ.

Sau khi Thẩm Thận dặn dò xong, trực tiếp ôm ngang Hứa Mạt, thẳng đi về phía xe.

Hôm nay anh vừa mới xuống máy bay, bác Tần đón anh sau đó đi về Nhất

Thiên, căn bản không rảnh rỗi, khi vội vàng đến nơi này, liền nhìn thấy tình cảnh làm cho người tức giận đến rách cả mí mắt.

Thẩm Thận dường như không hề suy nghĩ nhiều, mở cửa xe, trước một khách khí tên đàn ông kia động đến Hứa Mạt, tóm chặt phía sau hần đánh một trận.

Chỉ một màn này, đã làm cho anh lòng dạ rối bời.

Nếu như anh không đến kịp....

Nghĩ đến tình huống phát triển phía sau, Thẩm Thận nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Bác Tàn liếc nhìn hai người từ gương chiếu hậu, nói, "Thiếu gia, cậu và Hứa tiểu thư vẫn ổn chứ?"

Thẩm Thận trong lòng ôm Hứa Mạt nhỏ nhỏ, khẽ vuốt mặt cô, thấp giọng đáp một tiếng,

"Đến chỗ anh đi, được không? Chỗ này quá không an toàn, chỗ anh an toàn hơn." Nói xong, nắm lấy bàn tay nhỏ của Hứa Mạt, đặt trong tay khẽ vuốt ve.

Hứa Mạt khẽ động đậy trong lòng anh, khẽ gật đầu.

Cô được anh ôm chặt trong lòng, người được hơi thở mát lạnh trên người anh, trái tim mới dần dần yên ổn lại.

Sau khi định thần lại, sợ hãi mới xông lên đầu.

Tất cả những gì vừa mới xảy ra, làm cho Hứa Mạt nhớ lại năm đó. Khi đó cô mới vào giới giải trí, cũng dựa vào nhan sắc hơn người, nhận được không ít quảng cáo.

Cô lại là một người tính tình an tĩnh, một người cô độc. Tự nhiên, bị một vài

đạo diễn quay phim nhìn trúng, cảm thấy cô dễ bắt nạt, còn cho cô thuê phòng đầy mùi ám thị.

Hứa Mạt lúc đó vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, năm đó nghĩ cũng không nghĩ liền từ chối. Mà khi đó cô mới ở cạnh Thẩm Thận không lâu, do tính cách, cô cũng không nói những thứ này cho anh.

Nhưng mà những cái đó còn chưa đủ, mãi còn chưa hết. Mấy đạo diễn đó còn làm quá hơn, không chỉ điện thoại quấy rầy, còn nói lời uy hiếp, nói không khéo sẽ cắt đứt con đường diễn nghệ của cô.

Cô nhịn rất lâu, lén lau nước mắt, cũng biết cứ tiếp tục như vậy thì không được, nói không chừng ngày nào đó còn thật sự có chuyện.

Thẩm Thận lúc đó không tự mình liên lạc với cô, trong lòng cô vẫn còn có chút kháng cự anh, cũng có chút sợ hãi. Lúc đó, cô chỉ dám liên lạc với Trần Thanh Huy và Tống Đình.

Chuyện xác định được giải quyết, nhưng mà những chuyện đó cũng bị Thẩm Thận biết được.

Lần đầu tiên anh tức giận với cô, sau đó triệt để đá mấy tên đạo diễn đó ra khỏi giới, cũng bắt buộc Hứa Mạt không được nhận thêm quảng cáo.

Tâm tư quay về, viền mắt Hứa Mạt hơi ướt, nhỏ giọng khóc lên. Lúc trước luôn cảm thấy kiên cường một chút là được rồi, kiên trì cũng không có gì. Nhưng mặt trái của những thứ này, quá mức đen tối và châm chọc, cô cũng chỉ là cô gái hai mươi tuổi, trong lòng vẫn mang hy vọng về tương lai, nhưng tất cả những thứ này như là quả cầu thủy tinh, duy mỹ nhưng cũng mỏng ảo, dễ vỡ vô cùng.

Chiếc xe vàng chạy trong màn đêm, trong xe yên tĩnh cực kỳ. Thẩm Thận cảm nhận được vật áo của mình lạnh lẽo thậm chí ướt một mảnh.

Trái tim anh phảng phất như ánh trăng nơi đó, bị treo lơ lửng trên cao, bị treo thật chặt, mệt nhọc lại khó chịu.

Thẩm Thận hôn thái dương Hứa Mạt, tiếp tục vuốt tóc cô, tay chân luống cuống đổ dánh, "Không sao không sao, Tiểu Mạt ngoan, đã qua rồi, sau này em ở cùng bạn trai mình, không ai dám bắt nạt em cả."

Hứa Mạt khó chịu tròn một lúc, giọng khàn khàn, "Ừm..."

Thẩm Thận vuốt vuốt lưng Hứa Mạt, anh có thể cảm nhận được sự căng thẳng của cô, cách một tầng quần áo mỏng manh, trên tay ướt đẫm, sau lưng cô cũng có một tầng mồ hôi mỏng.

Thấy vậy, anh hơi mở cửa sổ một chút, gió mát lạnh thổi vào, thổi đến người ta thoải mái.

"Lúc này đã thấy đỡ hơn chút nào chưa?" Thẩm Thận giơ tay, khẽ khều lông mi hơi cụp xuống của cô, dịu dàng hỏi.

Hứa Mạt không trả lời, Thẩm Thận chỉ cho là cô đang nghĩ đồng nghĩ tây, khẽ khụy một tiếng, khuấy động bầu không khí.

"Một cốc sữa của em, rất đáng cảm nhé."

Anh còn muốn nói cái gì, môi đã bị cái hôn ấm áp của Hứa Mạt ngăn lại, còn mang theo hương hoa nhài thoang thoảng nơi cổ áo cô tỏa ra, thanh đạm nhưng dài lâu.

Tuy nụ hôn chỉ như chuồn chuồn lướt qua, nhưng Thẩm Thận hít mắt lại, miệng không tự chủ giương lên.

"Hửm?" Giọng anh trầm thấp, gợi cảm mê người, đôi mắt đào hoa mênh mông, đang không chớp mắt nhìn cô chằm chằm.

Hứa Mạt nhìn nhìn, mặt hơi đỏ lên, lại vùi đầu lại, "Thẩm Thận.... Nếu như không gặp được anh... Em thật sự không biết bây giờ bản thân bây giờ sẽ là như thế nào."

Khuôn mặt anh tuần của Thẩm Thịnh lại ghé lại, thân mật cắn tai nhỏ của cô, "Không có nếu như, em rồi sẽ gặp được anh thôi."

Hứa Mạt gật gật đầu, sau đó tiếp tục nói chuyện ngày trước với anh.

Thẩm Thịnh nghe đến phía sau, cũng rất ngạc nhiên nhíu mày, "Lúc trước anh thật sự xấu xa như vậy sao?"

Hứa Mạt ngược mắt, nước mắt vẫn còn vương trên đôi mi như lông vũ, từng giọt từng giọt run rẩy, trong bóng đêm như phủ thêm một tầng lấp lánh.

Cô có chút ngây ngốc, hỏi ngược lại, "Không thì sao chứ?"

Thẩm Thịnh nhìn khe mắt còn hơi đỏ của cô kia, nơi mềm mại nhất trong trái tim kia, như bị gõ mạnh một cái.

"Ừ, đều là lỗi của anh." Anh rất vui vẻ mà nhận lỗi của mình, không chút do dự.

Hành động như vậy, làm cho bác Tần đang lái xe phía trước cũng phải liên tiếp nhìn về phía sau qua gương chiếu hậu.

Hứa Mạt dụi dụi đầu, sau đó giơ tay thuận theo nhéo nhéo, bầm bầm mặt Thẩm Thịnh.

Thẩm Thịnh yêu thích vô cùng, cười vui vẻ, ôm lấy cô, lười biếng dựa vào phía sau. Hai người đồng thời ngồi phịch xuống ghế ngồi mềm mại.

"Sao không hô giống như lúc này?" Thẩm Thịnh nghịch tóc rối bên má cô, tựa như đột nhiên nhớ ra cái gì, lập tức hỏi.

Câu A Thịnh vừa này làm anh sung sướng lâng lâng, bây giờ trực tiếp gọi thẳng tên rồi.

Hứa Mạt im lặng một lát, khẽ nói, "Biểu hiện tốt mới gọi?"

Thẩm Tiểu gia tự luyện đến một trình độ nào đó có chút không hiểu, "Anh có lúc biểu hiện không tốt?"

Nói xong anh ý vị thâm trường "Ồ" một cái, khẽ nhướng mày, "Tôi nào anh biểu hiện không tốt, em nói xem."

Hứa Mạt đánh mạnh vào trong ngực anh một cái, cả người đều tức tối.

Thẩm Thận nhìn tòa nhà lướt qua bên ngoài cửa xe, suy nghĩ lại về chuyện nhà ở, trong lòng cũng dần dần có suy tính.

"Sau này, đều sống với anh." Thẩm Thận ôm chặt cô vào trong lòng, nói.

Hứa Mạt nghĩ nghĩ, chậm rãi nói: "Không phải công ty nói sắp xếp nhà cho em sao? Em sống tạm ở nhà anh mấy hôm, sau đó....."

Thẩm Thận lười nhác, mí mắt cũng không nhấc lên dùng ngón tay thon dài đặt lên môi đỏ của cô, ngăn lại lời giải thích phía sau.

"Biết không? Anh, chính là đại biểu cho công ty." Nói xong, anh cầm lấy tay cô, khẽ cắn.

***

Bác Tàn đưa hai người đến căn hộ của Thẩm Thận ở trong trung tâm thành phố, liền thẳng về nhà cũ.

Bởi vì thang máy vào nhà ở nơi này, tính riêng tư rất tốt.

Khi vừa bước vào thang máy, Hứa Mạt đã được Thẩm Thận ôm kiểu công chúa, vùi trong ngực anh.

Lúc này không có người bên cạnh, anh liền có chút trắng trợn không kiêng kị, bắt đầu thay đổi, "Hôn một cái?"

Hứa Mạt cười, "Anh nói nha, không cho đổi ý, chỉ cho hôn một cái."

Thẩm Thận nường mày, nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới khẽ cong môi, "Được."

Sau đó anh không cho Hứa Mạt có thời gian do dự, mạnh mẽ hôn xuống. Cũng thành thật, từ các phương hướng làm cái gọi là chỉ hôn một cái.

Không kịp thở dốc, cũng không dừng lại, từ khi vào thang máy đến khi vào nhà, anh lại mang người vào trong nhà, hôn đến khó bề phân cách.

Vừa hôn thì thôi đi, Hứa Mạt đã bị sự bá đạo cường thế của anh làm cho say mê, cả người bị hôn đến nặng nề.

Thẩm Thận sau khi thỏa mãn, còn thổi khí bên tai cô, "Cái hôn này của anh thế nào?"

Hứa Mạt đã bị trừng phạt đến không có sức lực, cũng không có tinh lực đi chơi tiết mục hỏi đáp như kiểu theo đuổi yêu đương này với anh.

"..... Tự anh hiểu rõ là được rồi....."

Sau khi nói xong, cô tùy ý quay đầu, liền bị sắp xếp trong căn phòng của Thẩm Tuyển làm kính ngạc.

Chỗ này sắp xếp hoàn toàn giống như trước khi cô rời đi. Lần trước khi cô đến đây, là khi hai người đã chia tay, lúc đó chỗ này rõ ràng không phải như này.

Hứa Mạt cho rằng đồ của mình chắc đều đã không còn, nhưng bây giờ đều hoàn toàn không chút tổn hại.

Hứa Mạt nháy ra khỏi cái ôm của Thẩm Thận, tỉ mỉ đánh giá.

Hứa Mạt chậm rãi bước đi, đã lâu không đến, chỗ này vừa quen thuộc lại vừa làm người xa lạ.

Cô đứng lại, sau lưng lại có một bộ ngực ấm áp dán lên.

Hứa Mạt bị cánh tay Thẩm Thận vòng qua chặt chẽ, bên gáy cũng sượt đến giữa ngực, tê tê, như là có điện.

Sau đó cô nghe được âm thanh du dương của Thẩm Thận vang lên, "Tiểu Mạt, chào mừng về nhà."

Chương 49

Hứa Mạt quay người, cũng ôm Thẩm Thận, cọ cọ vào người anh.

Hai người yên lặng ôm nhau một lát, Thẩm Thận phá vỡ im lặng trước.

"Thật ra cũng có chỗ thay đổi."

Hứa Mạt nâng mắt, mặt lộ ra nghi hoặc, "Thay đổi cái gì?"

Thẩm Thận bật cười, không nói, chỉ ôm eo nhỏ của cô, kéo cô lên tầng hai.

Tầng hai có phòng để đồ và phòng thể hình chuyên dụng của anh, còn có một số phòng dụng đồ, dùng để cất các loại đồ chơi điện tử mà Thẩm Thận sưu tầm từ khắp nơi trên trái đất cùng với mô hình ô tô mà anh vô cùng yêu thích.

"Này có liên quan gì đến em?" Hứa Mạt khẽ đập anh một cái.

Thẩm Thận bắt được bàn tay nhỏ lộn xộn của cô, nắm chặt dẫn đi, bước về căn phòng cuối cùng hành lang.

Thẩm trải sàn mềm mại, bước lên không hề phát ra tiếng động, Hứa Mạt nhìn sang bên trái Thẩm Thận chỉ là bóng lưng mảnh mẽ đang kéo cô đi về phía trước, bỗng dưng cảm thấy an tâm vô cùng.

"Đến rồi, em đẩy vào thử xem." Thẩm Thận dừng lại, kéo cô đến trước cánh cửa kính trượt.

Hứa Mạt liếc nhìn anh một cái, trong miệng lẩm bẫm, "Thần thần bí bí..."

Cô còn chưa nói hết lời, Thẩm Thận nhân công tắc, thế giới bên trong cửa kính trượt cũng đột nhiên được thắp sáng.

Hứa Mạt nhìn vào bên trong, bên trong đèn đuốc sáng rực, đột nhiên sáng lên, còn rực rỡ hơn đèn tường ngoài hành lang mấy phần, cô bị ánh đèn làm chói mắt hơi híp lại.

Đợi đến khi vòng sáng mờ hồ trước mặt đều mất đi, Hứa Mạt mới nhìn rõ sắp xếp bên trong.

Đây chính là phòng để đồ mới, rộng rãi thoáng mát, quần áo được treo gọn gàng ngăn nắp, treo đầy khắp phòng.

Phòng cách đơn giản, vách tường và đèn điện đều là màu vàng nhạt, đây chính là màu cô thích.

Hứa Mạt bước vào, sờ hàng đầu tiên gần cô nhất, là các kiểu đồ ngủ, kiểu dáng và chất liệu đều không giống nhau.

Cô nghiêng đầu qua, nhìn Thẩm Thận.

Thẩm Thận nghiêng người dựa vào tủ đồ đổi điện, đang ôm tay, đôi mắt nhìn nhả lưỡi nhác trên chộp.

Hứa Mạt duy trì tư thế nghiêng đầu như này, hỏi anh, "Cho em?"

Thẩm Thận héch cằm, sắc mặt nhàn nhạt, tự nhiên gật gật đầu.

Cô khẽ bật cười, "Chuẩn bị bao lâu rồi?"

Thẩm Thận nhìn bộ dáng không giống quá vui vẻ của cô, thần sắc nhàn nhạt không còn nữa, "Em không thích?"

Anh nghe nói, con gái đối với phòng đồ như này không có chút lực kháng cự nào.

Hứa Mạt nhìn mấy cái tủ tràn đầy quần áo, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, "Thẩm Thận, thật ra anh đã sớm muốn em đến bên này ở rồi đúng không?"

Không chỉ như vậy, còn nhân cơ hội muốn đồ đạc, nhận được sự yêu thích của cô.

Thẩm Thận bị nói trúng tâm tư nhỏ, cũng không có vẻ ngại ngùng, đi về phía trước, cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, "Sớm muộn em cũng qua đây ở, sớm hay muộn chút không phải đều giống nhau sao?"

Hứa Mạt đẩy anh ra, giả bộ ghét bỏ, sờ sờ mặt mình, "Luôn muốn gặm em..."

Thẩm Thận bật cười, "Nhưng em cũng rất hưởng thụ, khẩu thị tâm phi là không ngoan đâu."

Nói xong anh lại tiến đến, hơi thở ấm áp phả lên tai cô, "Thật ra anh không chỉ là gặm, anh còn biết..."

Hứa Mạt nghe đến cuối cùng, bên tai bị thổi nóng nóng, phủ lên một tầng hồng hồng, "Được rồi..."

Cô tùy ý đánh giá, tầm mắt bị thẩm thẩm mềm mại trên đất hấp dẫn, cũng tò mò, "Tại sao trên đất phải trái cái này, này là làm cái gì?"

Nếu nói là thẩm trái nền, lại chỉ có một mảnh nhỏ.

Lông cừ trắng tinh phủ lên bên trên, cho dù cô đi dép trong nhà sạch sẽ, cũng không dám dẫm lên.

Thẩm Thận hơi có chút không tự nhiên, tùy tiện phụ họa, "Ừm, chẳng làm gì, sau này rồi sẽ có cơ hội dùng đến."

Đôi mắt nai trong veo đen lánh của Hứa Mạt cứ như vậy nhìn chằm chằm vào anh, Thẩm Thận trực tiếp đổi đề tài.

Anh đứng thẳng, đôi mắt nhìn vào cô, "Đợi có thời gian, anh lại đi dạo cùng

em, quần áo ở đây có thể tùy ý mặc, đều là của em."

Hứa Mạt khẽ đáp một tiếng, thật ra vẫn là rất vui vẻ, nhưng sau khi túm lấy một cái, cô tự nhiên mò đến nhãn hiệu vẫn còn chưa gỡ mác, "Nhưng liệu có nhiều quá không, hơn nữa có mấy cái rất đắt."

Thẩm Thận nướng mày, "Xem như phần thưởng anh tặng em vì làm việc chăm chỉ, không phải nói gần đây nhận được một khoản lớn sao?"

Âm thanh của Hứa Mạt mang theo vui vẻ, nhưng vẫn là nhỏ giọng phản bác anh, "Giữ chứ, cũng không kiếm nhiều bằng anh, anh còn muốn thưởng cho em?"

Đôi tay thon dài như ngọc của Thẩm Thận đặt trên chiếc tủ thấp đặt đồ trang sức, khẽ gõ gõ, "Sau này làm được một việc em thích, anh đều thưởng cho em."

Hứa Mạt cúi chân, khẽ đạp lên dép trong nhà của anh, "Anh cho rằng anh đang quay phim hả?"

Thẩm Thận không trả lời câu hỏi của Hứa Mạt, ngữ khí của anh trầm trở, sau đó bổ sung thêm một câu, "Thật ra nếu như em không muốn, chúng ta có thể đổi chỗ một lát, em thưởng cho anh."

Âm cười của anh kéo dài, ý vị không rõ.

Nhưng Hứa Mạt nghe hiểu, phần thưởng mà anh đòi vô số lần, không phải đều cái mấy cái....

Trong đầu cô lập tức hiện lên một số hình ảnh liên miên.

"Mới không thêm." Hứa Mạt hừ hừ, phản bác đều lộ ra vẻ mềm mại.

Thẩm Thận chính là thích ngữ điệu này của cô, chứ không phải là dịu dàng tự nhiên xa cách như dĩ vãng.

Tay Hứa Mạt hơi vuốt ve áo ngủ trong tủ áo đó, đêm nay cô muốn chọn một bộ, dù sao, mấy kiểu này đều rất đẹp.

"Em lấy một bộ, đợi lát nữa đi ngủ."

Ngừng một lát, cô lại nói, "Chỗ này anh đã thu dọn phòng ngủ cho em chưa?"

Nơi này của Thẩm Thận chính là căn hộ ba tầng, phòng trông rất nhiều.

Nghe vậy, Thẩm Thận nhướn mày, "Đến cũng đã đến rồi, tại sao không ngủ cùng anh trai?"

Hứa Mạt vuốt vuốt mấy bộ đồ ngủ này, "Em cảm ơn anh... Anh nói chuyện đằng hoàng cho em...."

"Em gọi anh một tiếng A Thận, anh sẽ nói chuyện đằng hoàng." Thẩm Thận khẽ cười một tiếng, phớt lờ nói một câu.

Thẩm Thận ngay sau đó lại tiến gần phía sau cô, "Ngủ cùng nhau được không, anh sẽ không bắt nạt em."

Giọng nói Hứa Mạt chậm chậm, "Anh bắt nạt em còn ít sao..."

Thẩm Thận đợi cô gật đầu, trong lòng lại nghĩ đến chuyện khác. Cho dù cô không đồng ý cũng không sao, mấy căn phòng to nhỏ ở nơi này, anh đều có chìa khóa.

Tính toán xong, Thẩm Thận hai tay dứt túi, còn muốn nói cái gì, liền nhìn thấy thân hình Hứa Mạt cứng lại, không nói một lời nhìn chỗ kia.

"Sao vậy?" Anh không hiểu hỏi, cho rằng cô có chút không thoải mái.

Lời của anh vừa dứt, liền thấy Hứa Mạt quay đầu lại, trong tay cầm một bộ đồ ngủ mỏng manh, mỏng như cánh ve.

"Đây là cái gì hả... Anh lại dám đặt cái này..." Hứa Mạt lại liếc nhìn bộ đồ trong tay.

Như kiểu viền tơ, còn không chỉ có một bộ. Chỉ nhìn một cái, cô đã mặt đỏ tìm đập, trái lại Thẩm Thận, đứng ở một bên, lại vô cùng vân đạm kính phong.

Thẩm Thận tự mình chọn cho cô một bộ đồ ngủ hoa bông, sau đó nhận bộ đồ trong tay cô, "Em chọn cái này, anh còn tưởng rằng em rất vừa ý chứ."

Nói xong anh cúi đầu tỉ mỉ đánh giá, ngữ khí rất nghiêm túc, "Bộ này không tồi, sau này chúng ta dùng."

Hứa Mạt nghe được ngữ khí thờ ơ của anh, lập tức đoạt bộ đồ trong tay anh lại, đặt lại vị trí ban đầu, "Anh quá đáng ghét rồi...."

Thẩm Thận lười nhác, "Ồ, anh biết rồi, em thích anh."

Hứa Mạt: "....."

***

Sau đó Hứa Mạt trực tiếp đẩy anh đi tắm.

Hai người phân biệt vào phòng tắm tầng trên tầng dưới, cuối cùng sau khi ra ngoài, thời gian đã không còn sớm rồi.

Hứa Mạt tắm xong trước, quen việc dễ làm vòng vào phòng ngủ Thẩm Thận, tùy ý ngồi phịch trên giường.

Hai người đã nửa tháng không gặp, lại trải qua chuyện kinh sợ lúc tối, cô cũng nhớ anh, buổi tối có anh bên cạnh, cô ngủ mới an tâm.

Thẩm Thận tùy ý mặc bộ đồ ngủ màu xám, nửa trên để trần, trực tiếp bước ra ngoài, tóc đen còn ướt, vẫn còn nước chảy xuống.

Anh vốn dĩ là tùy tiện lau lau một chút, cả người đều toát ra vẻ lười nhác.

Nhưng ánh hơi nghiêng đầu, tầm mắt liền chạm đến Hứa Mạt đang ở trên giường.

Mái tóc đen xinh đẹp của cô nhu thuận xõa bên cổ áo ngủ đáng yêu ngọt ngào, là kiểu mềm mại bó sát, chặt chẽ bao quanh cô, lộ rõ đường cong.

Bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn đang đạp trên chăn, cong cong lên, cả người đều tỏa ra hương vị yên tĩnh thoải mái.

Tự cô đã thành một bức tranh, Thẩm Thận cảm thấy trong không khí đều tràn đầy hương thơm hoa nhài.

Thẩm Thận chưa từng nghĩ đến, Hứa Mạt có thể ở trong phòng ánh đợi anh.

Cô gái thuộc về anh, cứ như vậy nằm trên giường của anh.

Suy nghĩ này làm cho Thẩm Thận vô cùng vui vẻ, anh đi thẳng đến trước giường, vỗ vỗ bụng nhỏ của cô.

Hứa Mạt đang lướt mạng, ngay cả ánh vào phòng lúc nào cũng không chú ý đến, lúc này bị ánh đột nhiên vỗ một cái, điện thoại thiếu chút nữa rơi vào mặt.

"Sao lại làm đột nhiên tập kích!" Hứa Mạt nói xong vẫn cảm thấy mình bị lên tập kích, nằm gồi bên cạnh, không nghiêng không lệch ném vào người anh.

Thẩm Thận không nói gì, chỉ cúi người xuống, cách cô ngày càng gần.

Mắt thấy sắp đụng đến chóp mũi của cô, lại mạnh mẽ ngừng lại.

Hứa Mạt nín thở ngưng thần, không chút sợ hãi, cứ như vậy từ dưới nhìn lên anh, đối mắt với anh.

Khi cô sắp không kiên trì được nữa, Thẩm Thận vượt qua cô, nắm lấy bộ đồ ngủ đặt trên đầu giường, từ ý mặc lên người.

Anh vừa đóng khóa, vừa ung dung nhìn cô, "Sao lại qua đây rồi?"

Thẩm Thận thật ra đã tính xong việc đêm khóa trộm hương rồi, nhưng mà cuộc sống gần đây cứ ưu ái anh như vậy đây.

Hứa Mạt lăn một vòng trên giường, lăn đến đầu bên kia, giường anh rộng, cũng chịu được một phen dằn vặt như vậy.

"Sao nào, anh không muốn ở cùng em sao?" Hứa Mạt trừng mắt, là xuất phát từ nội tâm, nghi hoặc thật lòng thật dạ.

Khóe miệng Thẩm Thận xâu xa cong lên, "Đương nhiên muốn nha, anh còn muốn thương em."

Anh nói xong liền tùy tiện ném khăn tắm trong tay xuống đất, sau đó nhếch chóng nhắm mắt cá chân mềm mại của Hứa Mạt, kéo cô dưới người.

"Sau khi anh đi, có nhớ anh không?" Giọng anh khàn khàn, lăm lăm bên tai cô, Hứa Mạt cảm thấy trái tim mình sắp hòa tan rồi.

"Ừ." Cô gật gật đầu, nói nói liền tự mình cũng bật cười, "Nhưng chúng ta ngày nào cũng gọi video nha."

Bộ dáng này của Thẩm Thận, người không biết còn tương bộn họ chia cách một năm, nửa năm.

"Nhìn có thể giống như làm sao?" Thẩm Thận không nhếch không chạm nói, sau đó vuốt vuốt tóc rồi hai bên gò má cô.

Dứt lời, anh liền chống hai tay hai bên cô, nụ hôn cuồng nhiệt rơi xuống.

Không khí dần dần nóng lên, âm thanh ám muội dần vang lên, Thẩm Thận cuốn lấy môi lưỡi của cô, từng đợt từng đợt miêu tả, sau đó dùng sức mà gặm.

Khí kết thúc, hai người đều thở hồng hộc.

Thẩm Thận ôm cô vào lòng, cương quyết lấy điện thoại trong tay cô ra, "Được rồi, ngủ thôi."

Hứa Mạt còn chưa phản ứng lại, Thẩm Thận đã lấy điều khiển từ xa, ấn tắt tất cả đèn cảm ứng, trong phòng lập tức tối đen một mảnh.

Cô vẫn chưa có chút buồn ngủ nào, tay cũng vòng qua, ôm chặt lấy anh, cảm nhận mùi vị thanh mát như biển lớn trên người Thẩm Thận.

Hứa Mạt khẽ ngủi, mang tính thăm dò mà hỏi, "Anh.... Anh như vậy đã xong rồi?"

Cô có thể cảm nhận được khát vọng của Thẩm Thận đối với mình, bởi vì cô thấy cộm cộm rõ ràng.

Thẩm Thận thấp giọng đáp một tiếng, sau đó âm thanh trên chộc truyền đến, "Sao, em muốn rồi?"

Hứa Mạt không khách khí chút nào, giơ tay nheo eo anh một cái.

Nhưng mà chỉ là chuyện trong nháy mắt, sau đó liền bị Thẩm Thận nắm lấy bàn tay lộn xộn. Anh như là ngậm vành tai cô, hô hấp nóng rực, "Đừng nhúc nhích, cử động nữa anh cũng không dám bảo đảm đâu."

Lần này, người mềm mại trong ngực mới ngừng lại.

Thẩm Thận vừa có tiếc hận, vừa có cảm khát. Có điều vẫn là ôm được người ngày nhớ đêm mong.

Thật ra anh cũng biết, cô là bị chuyện tối nay dọa sợ, chắc chắn trong lòng vẫn còn sợ hãi. Lúc này, anh cũng không muốn náo cô.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, Thẩm Thận cũng không nói ra. Anh không muốn lại nhắc đến chuyện này trước mặt cô.

Hứa Mạt mặc dù không động nữa, nhưng cũng cảm giác tư thế ngủ này không quá thoải mái, cọ cọ trong lòng anh, cuối cùng rốt cuộc cũng nhích đến nơi thoải mái vô cùng, sau đó chôn người vào.

Sau khi yên ổn, cơn buồn ngủ kéo đến vô cùng nhanh, trong phòng yên tĩnh, bên người lại là bờ vai rộng lớn của anh, Hứa Mạt cảm thấy ngay cả hô hấp cũng mang theo ngọt ngào.

Trước khi say giấc, cô cong cong khóe miệng, "Ừm... A Thận ngủ ngon."

Chương 50

Một đêm an mộng.

Buổi sáng khi Hứa Mạt trần trọc tỉnh giấc, bỗng dung chạm vào đôi mắt đào hoa.

Hai mắt cô chớp chớp, rồi lại chớp chớp, nhìn thấy đôi mắt đào hoa kia dần dần nhuốm đầy ý cười.

Thẩm Thận nằm nghiêng, một bàn tay chống lấy mặt, cứ nhìn cô chăm chú như vậy.

"Anh như vậy bao lâu rồi?" Hứa Mạt bị anh nhìn như vậy, có chút xấu hổ, vùi vào trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt nai trong suốt lấp lánh.

Thẩm Thận khẽ cong môi, "Em đoán."

Hứa Mạt ở trong chăn đá anh một cái, không nặng không nhẹ, còn mang theo ý làm nũng.

Thẩm Thận ra vẻ muốn đánh cô, cuối cùng chỉ bấm eo nhỏ cô một cái.

"Xem ra em rất có tình cảm với chân của anh." Thẩm Thận tà tà nhướng mày.

Nắng sớm mùa hè trong trẻo, xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào trong phòng, trong không khí khẽ chấp trùng lên xuống, Thẩm Thận đưa lưng chặn về phía ánh nắng, đường cong đẹp đẽ nửa bên liền ẩn trong ánh nắng sớm.

Hứa Mạt bỗng nhiên tim đập hơi nhánh, tránh khỏi bốn mắt nhìn nhau với

anh, rời tầm mắt trước.

"Trốn cái gì?" Thẩm Thận ghé lại gần, kéo cô lên ấn vào trong lòng.

Giấc ngủ này của anh an ổn vô cùng, chính xác mà nói, chỉ cần có Hứa Mạt bên cạnh, chất lượng giấc ngủ của anh cũng tăng lên rất nhiều, không có chút chập chờn, ngủ một mạch.

Bởi vì ngủ rất thư thái, cho lên khí Thẩm Thận tỉnh lại, liền thò mắt nhìn người, nhìn dung nhan điềm tĩnh khí ngủ của cô, nhìn lông mi đen bóng khẽ run của cô, nhìn khuôn mặt nõn nà của cô, nhìn đôi môi anh đào của cô, nhìn cổ thon nga đẹp đẽ, đôi vai kéo dài đẹp đẽ của cô, sau đó tất cả đều duyên dáng không ở trong chốn.

Hứa Mạt và anh náo loạn một hồi, đầu nhỏ gác trên vai anh, ngón tay nhéo xương quai xanh của anh đùa nghịch.

Da của Thẩm Thận thiên về trắng lạnh, đồ ngủ màu xám nửa đông nửa mở, lộ ra bộ ngực mơn mởn.

Khi anh không cười, mắt đào hoa đều phủ một tầng lạnh nhạt, cả người tự nhiên mang theo mùi vị thanh lãnh, cảm giác vô tình, cười lên lại là một phen tùy ý kiêu ngạo.

Thẩm Thận mặc cô chơi đùa, khẽ hôn một ngụm vào cổ cô, "Dậy chưa?"

Hứa Mạt ỷ vào trong lòng anh, cựa cựa, giọng nói dịu dàng, "... Còn không quá muốn."

Thẩm Thận nhéo nhéo cái mũi thẳng tắp xinh đẹp của cô, "Nũng nịu."

Hai người lại nằm lười trên giường một lúc, Hứa Mạt còn cựa cựa, Thẩm Thận uy hiếp cô còn cựa nữa sẽ lập tức xử lý cô, lúc này cô mới thành thật.

Bữa sáng hai người gọi đồ ăn ngoài, khi trên bàn ăn, Thẩm Thận còn trêu chọc cô, "Sao lúc trước anh không phát hiện ra em thích động như vậy nhỉ."

Nói xong, anh nhướng mày, "Hơn nữa còn rất thích động trên người anh."

Hứa Mạt sờ sờ mặt mình, không hiểu tại sao Thẩm Thận luôn nói như vậy, nghĩ hồi lâu, cô bứt rứt nói một câu, "Vậy sau này em không vậy nữa."

Lời này vừa ra, Thẩm Thận thành công bị trị, gấp sủi cào tôm vào trong bát cô, "Anh thu lại lời mình vừa nói."

Hứa Mạt mắt tự nhiên gật gật đầu, sau đó như đột nhiên nhớ ra cái gì, "Lần này sau khi em nghỉ ngơi xong, phải đến phương bắc quay phim."

Thẩm Thận gật gật đầu, "Anh biết."

Khi Hứa Mạt vào đoàn phim, anh cũng nắm rõ toàn bộ động thái của đoàn phim.

Hứa Mạt khuấy cháo, cúi đầu, mày thu lại, "Đại khái là phải ở lại hai tháng, anh nói thế nào, được không?"

Thẩm Thận suy tư một lát, nhíu chặt mày, nhưng rất nhanh liền hồi phục, "Vẫn muốn đưa em đến một nơi, vậy đợi sau khi em quay xong bộ phim được là được."

Hứa Mạt có chút sững sờ, trong lòng cảm thấy quái quái, cô đáp, "..... Ờ."

Thẩm Thận trong lòng cảm thấy buồn cười, ngón tay thon dài duỗi đến trước mặt cô, sau đó cong lại, gõ gõ lên mặt bàn.

Âm thanh du dương truyền đến, Hứa Mạt mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không ngừng đầu nhìn anh.

"Lưu luyến anh?" Thẩm Thận thu mắt, nhìn cô chăm chú.

"Phải không? Tiểu Mạt, Mạt bảo, bảo bồi?" Anh kiên nhẫn hỏi.

Hứa Mạt có chút buồn bực, khụ khụ, "Vậy anh không luyện tiếc em?"

Thẩm Thận cười đến tùy ý, "Đương nhiên không, cho nên anh trai bảo đảm, nhất định sẽ đến thăm em."

Hứa Mạt vội vã từ chối, "Nơi đó quá xa, anh đừng đến, rất mệt."

Thẩm Thận vì cô, bỏ qua rất nhiều công việc, tồn không ít tâm tư trên người cô.

Cô cũng biết tính cảm thì phải có qua có lại, sâu trong lòng cô cũng không muốn anh bỏ bê, không thể lần nào cũng là Thẩm Thận trả giá.

Sợ Thẩm Thận cảm thấy cô là đang đùa giỡn, tay cô vươn ra, nhẹ nhàng đặt lên tay anh, "Anh tin em, tự em có thể vượt qua được."

"Đợi đến khi kết thúc rồi, em giành thời gian, đặc biệt bên cạnh anh, được không?"

Lời này cô nói đến vô cùng nghiêm túc, thần sắc nghiêm túc, ánh mắt vươn ướt, yên lặng nhìn anh chăm chú.

Trái tim Thẩm Thận mềm mại thành một mớ, kéo cô lại, ôm ngang đặt lên đùi mình, sau đó cắn mạnh một cái lên mặt cô.

Nhìn thấy dấu vết màu đỏ nhàn nhạt ở trên mặt kia, Thẩm Thận ôm chặt cô, dán sát tai cô, thấp giọng, "Vậy gần hai tháng, em bồi thường thế nào?"

Hứa Mạt khẽ cười nhàn nhạt, "Không phải có đồ ngủ anh tự tay chọn sao? Anh tự ôm mà ngủ đi."

Thẩm Thận: "....."

***

Hai người làm tổ trong nhà, hưởng thụ giây phút nhàn rồi thoải mái này.

Cô nằm trong ghế treo lướt mạng, Thẩm Thịnh đứng trước màn hình chiếu trong phòng khách, đang chơi game.

"Thu Nguyệt lại hẹn em rồi, tối hôm qua cô ấy nói muốn nhân cơ hội em nghỉ phép tụ tập nhiều một chút."

Thẩm Thịnh nghe cô nói vậy, ngừng động tác trong tay, nghiêng người qua, "Sau đó thì sao."

Hứa Mạt cắt điện thoại trong tay, ngồi dậy khỏi ghế treo, "Vậy lát nữa em sẽ ra ngoài chơi nhé?"

Thẩm Thịnh nướng mày, "Không cần anh đi cùng?"

Hứa Mạt đuổi eo, "Mới không cần đâu, giữa nữ sinh nhỏ bọn em, không cần sự tham gia của đàn ông già."

Nói xong, cô như ý thức được mình nói cái gì, che che miệng, đều tại Ưng Thu Nguyệt, cô ấy cứ nói đàn ông lớn tuổi hơn cô ấy đều là đàn ông già, khi nói chuyện lúc nào cũng nhắc đến từ này, Hứa Mạt tự nhiên mà thốt lên.

Cô ổn định tinh thần, ngẩng đầu nhìn Thẩm Thịnh.

Khóe miệng anh vẫn cong, mặt lại có chút thối.

Hứa Mạt vừa muốn giải thích, anh chỉ lớn hơn cô ba tuổi mà thối, còn chưa đến 25 tuổi, không già chút nào.

Sau đó cô liền nghe được giọng nói không quá để ý của anh vang lên, "Tối nay em xem xem, rốt cuộc anh có phải là đàn ông già không."

Suy nghĩ muốn nhớ hết lòng anh đang trào mánh liệt, Hứa Mạt đứng dậy, chuẩn bị đi dọn đồ, "Vậy anh tự đi chứng minh đi ha."

Tên đàn ông thối rồi loạn này, cô chính là không nên nghĩ đi an ủi anh.

Thắm Thận ngăn Hứa Mạt đang muốn lên lầu, "Em thật sự bỏ mặc anh?"

Hứa Mạt thật sự muốn ghi lại, để cho mọi người nghe ngữ khí oán phụ của Thắm Thận, cô không nhìn được bật cười, buồn cười trừng mắt, "Kỳ nghỉ bốn năm ngày, mấy ngày sau cũng không bỏ mặc anh."

"Cầm đi, chơi cho vui vẻ chút." Thắm Thận đưa cho cô một cái thẻ.

Hứa Mạt đẩy về, "Không cần của anh, bây giờ em có tiền."

Sau đó cô tiến lại gần trước mặt anh, nhón chân lên như chuồn chuồn lướt nước chạm vào mặt anh, sau đó muốn chạy.

Thắm Thận nào có thể như ý cô, trực tiếp kéo cô lại, ấn trong lòng mạnh mẽ hôn.

Mãi cho đến khi hôn đến khuôn mặt nhỏ của cô ửng hồng, hai mắt long lanh ánh nước, mới miễn cưỡng buông thả cho cô.

"Buổi tối về sớm một chút." Thắm Thận dặn dò cô.

"Biết rồi." Hứa Mạt nói xong, đẩy anh ra, chậm rãi đi lên tầng.

Thắm Thận nhìn bóng hình xinh đẹp của cô mất sau cầu thang, mới thu lại tầm mắt.

***

Trước khi Hứa Mạt đi, Thắm Thận nói anh chuẩn bị ăn cơm cùng Tổng Đình, Trần Thanh Huy, hỏi cô đến lúc đó nếu thời gian cho phép, liền qua đó.

Cô tùy ý khoát khoát tay, đàn ông tự hợp, cô không phải quá hứng thú.

Tổng Đình và Trần Thanh Huy cô cũng không có cái gì để nói cả, trực tiếp từ chối.

Khi Ưng Thư Nguyệt nhìn thấy cô, tò mò nhìn cổ cô.

Sau đó cô lại không nhìn thấy một màn mà mình tưởng tượng.

Hứa Mạt mùa hè thích mặc áo hai dây, gáy trắng nõn, không chút che dấu.

"Này..." Hứa Mạt bị Ưng Thư Nguyệt nhìn đến ngại ngùng.

Đôi môi đỏ dưới kính râm của Ưng Thư Nguyệt khẽ cong lên, "Này không đúng nha, lẽ nào không phải củi khô bốc lửa, thiên lôi câu địa hỏa sao?"

Hứa Mạt đẩy đẩy cô ấy, "Này không phải trọng điểm có được không, mình là muốn cậu chú ý một chút, khi cậu không ở trong trường, một mình cũng phải cẩn thận, dù gì cũng là một mình thôi, nhớ đâu ngày nào đó uống say bị chụp được thì sao?"

Ưng Thư Nguyệt cảm động vô cùng, mái tóc nâu xoắn gọn sóng dưới mũ cuốn lên một đường cong nhẹ nhàng, "Tiểu tiên nữ! Chỉ có cậu đối với mình tốt nhất!"

Hứa Mạt nheo nheo tay cô, cười, "Nhìn cậu khổ sở quá."

"Đợi lát nữa chúng ta đi mua quần áo? Sau đó lại đi ăn quán đồ nướng cậu thích ăn nhất?" Hứa Mạt nói xong lại cần nhìn, "Tiểu Trạ không biết có chuyện gì, mấy ngày nay cứ muốn đến thành phố Z một chuyến, nhưng đến lúc đó chắc mình đã đi vào đoàn phim rồi, cũng ngại để nó ở chỗ Thẩm Thận."

Ưng Thư Nguyệt kéo cô lại, "Thằng bé lớn rồi mà, cậu đừng lo lắng mãi thế, sau này đều là hưởng thụ cuộc sống."

Hai người ăn tối xong, còn chưa thỏa chí, tối qua gặp mặt vội vàng không nói được cái gì, hôm nay vừa nói, giống như người huyền thuyên vừa mở ra liền không thể khép lại được.

Từ khu vực phồn hoa nhất trung tâm thành phố vòng qua, biển hiệu Kim Đình trong bóng đêm rạng rỡ chói sáng.

Ưng Thu Nguyệt nóng lòng muốn thử, nhất định phải kéo Hứa Mạt vào Kim Đình một lần, nói muốn giải cơn thèm rượu.

Bởi vì hai người lát nữa đều tự mình về nhà, vì an toàn, chỉ uống sương sương, không có ý muốn uống say.

Sau đó dù sao cũng là rượu, khi hai người dựa vào gió đêm đi ra, đầu đều nặng nề, hiện ra có chút say.

Ưng Thu Nguyệt lúc này đã tháo kính râm xuống, đôi mắt hiện lên sương mù, dẫn đến người qua đường liên tiếp liếc mắt nhìn.

Cô ấy khoác vai Hứa Mạt, "Mình nói với cậu, rượu phẩm của mình rất tốt! Uống rượu rất được!"

Hứa Mạt kéo cô ấy, "Rượu phẩm của cậu tốt? Mỗi lần cậu uống say đều bị mình bắt được, lần trước không phải là Trần Thanh Huy ôm cậu đến chỗ mình ư?"

Ưng Thu Nguyệt nghe đến cái này, hiềm thấy giận người, sau đó tầm mắt cô như điên, thẳng tắp nhìn về phía trước, nhìn phía trước, không hề chớp mắt.

Hứa Mạt theo tầm mắt của cô mà nhìn sang, nhìn thấy mấy bóng hình cao lớn, đều là người cô quen thuộc.

Trần Thanh Huy đứng ở bên phải, bên cạnh có một nữ sinh, thân hình cao gầy, gò mà xinh đẹp, hai người đang nói cái gì.

Tổng Đình đứng bên cạnh bàn quan, bộ dáng đang xem kịch, mà Thẩm Thận khoanh tay, lưỡi nhác dựa vào thân xe, cũng đang xem náo nhiệt.

Ưng Thu Nguyệt đứng thẳng người, khuôn mặt xinh đẹp cũng không có bất

Kỳ biểu tình nào, không hề gợn sóng, chỉ là vỗ vỗ tay.

Hứa Mạt có chút cứng đờ, "Cậu không sao chứ?"

Ưng Thu Nguyệt mỉm cười cong cong, "Mình có chuyện gì được? Đương nhiên là không rồi."

Hứa Mạt còn muốn nói cái gì, liền thấy Ưng Thu Nguyệt vượt qua cô, bước nhanh tiến lên.

Khuôn mặt Trần Thanh Huy lạnh như như cũ, như tuyết trắng mịn màng trên núi cao. Anh ta hơi nhấc mí mắt, liền nhìn thấy dưới đất nơi tầm mắt, xuất hiện một đôi giày cao gót màu đen, lại nhìn lên trên, chân nhỏ thon dài thẳng tắp.

Ưng Thu Nguyệt nhấc túi trong tay mình lên, hung dữ đánh lên người Trần Thanh Huy.

Anh ta nhất thời không phòng bị, chỉ vô thức giơ tay lên chắn, công kích tiếp theo càng như mưa, thẳng tắp rơi xuống người anh ta.

Cô gái bên cạnh cũng kinh ngạc hô lên, hiện trường có chút hỗn loạn.

Ưng Thu Nguyệt càng đập càng sáng khoái, "Tên đàn ông già! Tên phụ tình!"

Trần Thanh Huy nghe được âm thanh quen thuộc, sửng sờ.

Tống Đình vốn đang đứng bên cạnh xem kịch, lúc này thấy Trần Thanh Huy bị đánh, muốn tiến lên giúp đỡ, tầm mắt vừa thấy được gương mặt quen thuộc của Ưng Thu Nguyệt, anh ta kéo kéo cà vạt, lại dựa về phía sau, nhàn nhã ăn dưa.

Hứa Mạt lúc này cũng lên cùng, "Cậu không chế một chút, bị chụp ảnh đăng lên mạng là không tốt!"

Thẩm Thận vốn là ánh mắt nhàn tản, nhìn thấy Hứa Mạt đột nhiên xuất hiện,

đứng thẳng người dậy, tiến lên phía trước, kéo cô lại, "Em cẩn thận chút."

Ưng Thư Nguyệt ở bên cạnh cũng kết thúc hỗn loạn, cô bị Trần Thanh Huy ôm chặt, ấn vào trong lòng.

Trần Thanh Huy ngữ khí nhàn nhạt, cúi đầu nhìn cô, "Náo loạn cái gì?"

Ưng Thư Nguyệt không đáp án, chỉ nhìn cô gái bên cạnh anh ta, là nghệ sĩ dưới trường Nhất Thiên, trong vòng cũng có chút danh tiếng, cô ấy rất quen mặt.

Cô gái kia tiến gần lại một bước, muốn tiến lên đánh giá Ưng Thư Nguyệt, bị Trần Thanh Huy ngăn lại, "Cô đi cẩn thận."

Cô gái kia cẩn cẩn môi, "Anh Thanh Huy..."

Trần Thanh Huy chau mày, trực tiếp ngắt lời cô ta, "Tôi với cô không thân, đừng gọi tôi là anh."

Người xem xung quanh nhiều hơn, cô ta nhìn anh một cái, không cam tâm thế nào cũng phải đi.

Ưng Thư Nguyệt giãy giụa, "Làm gì, thấy tôi xinh đẹp muốn ăn đậu hũ của tôi sao, tôi nói cho anh, không có cửa! Hai chúng ta không quen không biết, bỏ tôi ra!"

Trần Thanh Huy bất động thanh sắc ôm cô chặt hơn, ôm ngang người, đi về phía xe mình, bước thật dài.

Tổng Đình nhìn mắt chữ a mồm chữ o, đưa mắt nhìn theo bóng lưng hai người, trong miệng chặc chặc thành tiếng, "Không ngờ rằng loại băng sơn như Trần Thanh Huy..."

Anh ta lắc lắc đầu, quay đầu lại liền nhìn thấy Thẩm Thịnh đang ấn Hứa Mạt vào trong xe, đang nói cái gì, ôm rất chặt.

"Buồn nôn quá rồi, thật chịu không nổi nữa...." Tống Đình lăm bắm, cũng không làm phiền hai người, tự đi đến trước xe, đầu cũng không quay lại.

"Cô gái kia là thế nào vậy?" Hứa Mạt thò đầu ra, chỉ cảm thấy giữa hai người Ưng Thư Nguyệt và Trần Thiên Huy làm cô nhìn không thấu.

Thẩm Thận ngữ khí lười nhác, "Một nghệ sĩ của Nhất Thiên."

Hứa Mạt nhất thời nhìn anh chăm chú, "Sao anh biết cô gái đó là nghệ sĩ Nhất Thiên?"

Thẩm Thận bật cười, nhấc cằm cô lên, âm cuối kéo dài, "Tiểu bảo bối của anh ghen rồi?"

Hứa Mạt không nhận, rõ ràng có chút không vui.

Thẩm Thận thuận thế cắn vào cằm cô một cái, "Được rồi, đừng tức giận, vẫn là vừa này Tống Đình nói cho anh."

Trên đường về Thẩm Thận nói rất ít, nhưng vừa về đến dưới hầm để xe, liền kéo cô lại, hết sức hôn.

Cho đến khi vào cửa, Thẩm Thận liền vội vã đè người lên sofa, hai người cách lần trước, đã là nửa tháng, không dễ dàng mới có thời gian bên nhau, Thẩm Thận vô cùng kích động.

Không còn bận tâm tối hôm qua, lại thêm rượu quây phá, sau khi Thẩm Thận hôn cô, cười rất xấu xa, hô hấp bên tai cô nóng bỏng vô cùng, "Ngaoan, để anh thương em thật tốt."

.....

.....

Sau mây mưa điên cuồng, sofa đã không thể nhìn rồi, bên trên rồi tính rồi mù, trên mặt đất quần áo vạt loạn. Sau khi kết thúc Thẩm Thận thỏa mãn

ôm người vào trong lòng, Hứa Mạt có chút run chân, nằm trong lòng anh làm nũng.

Thẩm Thận ôm cô hôn rồi lại hôn, "Chúng ta lên giường ngủ?"

Hứa Mạt có chút mệt, cơn buồn ngủ tập kích, khẽ gật gật đầu.

Sau đó đợi khi Thẩm Thận đặt cô nằm nghiêng trên giường, lại một lần nữa bắt nạt từ phía sau, Hứa Mạt nhỏ giọng oán giận, "Sao anh lại như vậy chứ... Đã nói là ngủ mà?"

Động tác của Thẩm Thận không ngừng, vừa cười vừa thở, "Sao nào, có chỗ nào không đúng? Chúng ta quả thật đang ngủ nha."

Hứa Mạt ngón tay hướng về phía sau, nheo nheo mắt, không tiếng động kháng nghị.

Hai người vừa nháo, liền náo loạn đến nửa đêm.

Chương 51

Thím Châu hai ngày trước từ chỗ bác Tần biết được tin tức, nói là Hứa Mạt lại chuyển đến.

Trong lòng bà vừa vui mừng cho nhị thiếu gia nhà mình, lại vừa vui về Hứa Mạt quay lại. Dưới cái nhìn của bà, Hứa Mạt tính tình dịu dàng, tính nết lại tốt, dung mạo như tiểu tiên nữ, bà nhìn thế nào cũng thấy vừa ý.

Dù sao bà cũng nhìn Thấm Thận lớn lên, luôn mong anh được tốt, trong chuyện chung thân đại sự không thể qua loa được. Bà cũng nhìn rõ, biết được nhị thiếu gia nhà mình thích người ta bao nhiêu.

Ngoại trừ vui về, bà còn nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là tới cửa thu dọn cho hai người một chút, nấu cơm, quét dọn, để hai người thoải mái hơn chút. Lúc trước hai người luôn thích ăn cơm bà nấu, thím Lâm cũng không được hoan nghênh như bà đâu.

Thím Châu nghĩ nghĩ, tâm trạng cũng vui về. Ấn vân tay, bà một đường lên thang máy, sau đó bước vào căn hộ của Thấm Thận.

Sau đó khi bà vừa bước vào huyền quan, tầm mắt tùy ý liếc một cái, cả người đều sửng sờ.

Trên sàn gỗ thật này, giường mềm, lại nhìn lên sô pha xa hơn chút, khắp nơi đều là quần áo vất loạn, một mảnh lộn xộn.

Thím Châu đi vào bên trong, vừa dọn dẹp quần áo vừa nhìn lên sô pha, chỗ ấy cũng nhẵn nhúm, vài thứong hạng cũng bị nhẵn thành một đoàn.

Bà nhìn về phía phòng ngủ Thấm Thận, cửa đóng chặt, quỳ cũng biết tới

qua hai người đó làm gì.

Thím Châu cảm thấy thật sự không thể nhìn rồi, "Ai ya, đôi mắt già của tôi, cay chết rồi, cay chết rồi."

Ngữ khí của bà ghét bỏ không thôi, lăm lăm, nhưng động tác trên tay lại nhanh nhẹn không ngừng, gọn gàng bắt đầu thu dọn.

***

Hứa Mạt là bị âm thanh huyền ảo bên ngoài ồn ào tỉnh giấc, cô đẩy đẩy Thắm Thận ở bên cạnh, "Anh nghe xem, trong nhà có phải là có người vào không?"

Thắm Thận vẫn còn duy trì tư thế vùi mặt vào cổ cô, giọng nói biếng nhác, mang theo mấy phần khàn khàn buổi sớm, "Chắc vậy đi."

"Cái gì mà chắc vậy đi?... Này! Anh nói chuyện đi!" Hứa Mạt lắc lắc anh, nhưng vì lực của cô nhỏ, cuối cùng không bì được với anh.

Thắm Thận nhắm mắt lại, hồi lâu cũng không nhúc nhích.

Hứa Mạt nhấc chân muốn đá đá anh, nhưng hai chân bủn rủn, vừa động liền không có sức, còn hơi khó chịu.

"Ừm... Chân em có chút đau..." Hứa Mạt cảm thấy ngoại trừ chút bủn rủn, chân cũng mơ hồ đau, từng cơn từng cơn, bỗng nhiên xông đến, hết lại có hết lại có, không có quy luật, khó chịu vô cùng.

Tay Thắm Thận thuận theo đường cong xoa nhẹ xuống, "Sao vậy? Đau chân?"

Hứa Mạt cắn vai để trấn an anh một cái, "Đều tại anh!"

Thắm Thận bị cô cắn một cái ngứa ngứa tê tê như có điện, khẽ cười, "Tôi qua anh làm?"

"Được rồi, hôm nay em nghỉ ngơi nhiều một chút, tối nay anh trai dẫn em đi dạo được không?" Nói xong, tay anh khẽ khẽ vuốt lên bụng chân cô.

Hứa Mạt được anh an ủi, nhỏ giọng phản bác, "Nhưng tối qua em vừa mới đi dạo rồi..."

Thẩm Thận ngậm lấy tai cô, ngậm đến thành tiếng, "Em xem như là đi cùng anh."

Hứa Mạt thuận tay cầm điện thoại trên đầu giường, vừa xem giờ, phát hiện đã sắp đến trưa rồi. Cô lại nằm lười trong chăn một lát, chuẩn bị xuống giường, nửa chổng tay đỡ người dậy mò bộ đồ ngủ tối hôm trước mặc, nhưng mò mãi không thấy.

"Bộ đồ ngủ kia của em đâu?" Áo hai dây và váy ngắn của Hứa Mạt tối qua bị Thẩm Thận xé rồi, chắc chắn không thể mặc, tùy tiện vút trên đất kia kia, cô cũng không đi quan tâm nó.

Nhưng bộ đồ ngủ đó giờ cũng không thấy tăm hơi, cô có chút nghi hoặc.

Thẩm Thận xoay người, giọng nói lười nhác, "Sao anh biết?"

Hứa Mạt thấy anh vẫn còn ngủ, kéo anh lên, "Đừng ngủ nữa, thật sự sắp đến trưa rồi."

Lúc trước cũng không thấy anh thích ngủ như vậy, trước kia khi hai người tách ra, mỗi khi cô tỉnh dậy buổi sáng, anh đều là bộ dáng gần như đã mặc xong hết rồi, chuẩn bị đi đến công ty.

Thẩm Thận duỗi tay dài, nắm eo cô, còn có chút bộ dáng trêu chọc, "Em hôn anh một cái, anh sẽ dậy."

Hứa Mạt cầm gối của mình, ấn ấn lên mặt anh, "Được rồi, hôn xong rồi."

Thẩm Thận tay vừa dùng lực, cô trực tiếp nằm xuống, tối qua sau khi làm

xong, Hứa Mạt không mặc đồ, cứ như vậy mà oán giận anh, nửa úp nửa hở.

Hứa Mạt cắn cắn môi, kéo chặn mông lên che người.

Thẩm Thận ngậm môi anh đào của cô một cái, cũng theo đó mà chổng nửa người dậy.

Hứa Mạt vẫn còn đang tìm đồ ngủ, miệng lẩm bẩm, "Rốt cuộc là ở đâu?"

Nói xong cô xốc chặn mông lên, tầm mắt liếc nhìn xuống dưới, sau đó mặt như là bị bỏng, nhảnh chóng rời đi.

"Anh... Sao anh không mặc gì chứ?" Trên mặt Hứa Mạt đỏ ửng, khi nói chuyện còn không dám nhìn anh.

Thẩm Thận nướng mày, tầm mắt ngả ngón lướt qua người cô từ trên xuống dưới, cười rất xấu xa, "Giống nhau giống nhau, em cũng không còn gì?"

Hứa Mạt tiện tay kéo anh, trực tiếp ném cho anh, "Anh rõ ràng có, còn không mặc, em là không tìm thấy."

Thẩm Thận nhận áo ngủ, từ từ mà mặc lên người.

"Anh lên tầng thay đồ, đợi lát nữa lấy cho em, em rửa mặt mặc cái này trước." Thẩm Thận không biết từ chỗ nào lấy ra một chiếc áo sơ mi nam đưa qua, đưa cho cô.

Hứa Mạt ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh một cái, rốt cuộc vẫn chặm rì rì nhận lấy.

Thẩm Thận lại trêu chọc cô gái nhỏ một lát, lúc này mới ra ngoài.

Anh vừa bước ra ngoài, liền nhìn thấy bóng lưng đang ra sức lau sàn của thím Chu.

Thím Chu nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu qua nhìn Thẩm Thận một cái,

khẽ giọng, "Bên trong vẫn còn ngủ?"

Thẩm Thận sững sờ, "Không, mới vừa dậy."

Thím Châu đang cầm máy hút bụi, tiến đến, "Mấy người trẻ các cháu thật là, tối qua nào thành thế này, sau này cháu phải chú ý chút, con gái nhà người ta ngủ đến tận bây giờ, mệt thế nào chứ hả."

Thẩm Thận có chút thẹn, sờ sờ mũi mình, thấp giọng đáp một tiếng,

Anh xoay người liền đi lên tầng, thím Châu lại bổ sung thêm một câu, "Cái xô pha thành dạng gì rồi, vải đất như vậy, tôi không dám chà, dùng tay vò đây,"

"Hồng rồi thì lại đổi, thím Châu, thím cũng đừng cứ mệt mỏi như vậy, nghỉ ngơi nhiều hơn chút được không?" Thẩm Thận sờ sờ đầu mình, ngữ khí hồ hững,

"Có tiền cũng không phải dùng như vậy, tôi rảnh rồi quá, thu dọn cho cậu, cậu ghét bỏ thì tôi cũng phải nói."

Bóng lưng Thẩm Thận sắp đi vào chỗ ngoặt, thím Châu lại hỏi một câu, "Nghe thấy lời thím Châu chưa?"

"Biết rồi." Giọng nói lười nhác của Thẩm Thận vọng lại, sau đó cả người mất hút trong hành lang.

***

Thẩm Thận quay lại rất nhanh, Hứa Mạt mặc áo sơ mi nam kia của anh, đang ở trong phòng tắm của phòng ngủ rửa mặt.

Cô đi dép lê, mái tóc đen dài mềm mại xõa hai bên vai, hai chân thon dài thẳng tắp, đang nghiêng túc đánh răng.

Thẩm Thận đã thay đồ ở nhà, khó khi nhìn thấy cảnh xuân tươi đẹp như này, trực tiếp dựa vào khung cửa, thưởng thức.

Cô giống như là chỗ dù làm chuyện gì, đều là bộ dáng nghiêm túc, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì.

Thẩm Thận nhìn cô chăm chú một hồi, Hứa Mạt mới phát hiện, cô quay đầu qua, miệng hàm hồ, "Làm gì cứ nhìn em vậy?"

Tầm mắt Thẩm Thận trực tiếp rơi vào bắp chân trắng nõn của cô, mắt sáng như đuốc, một lát mới từ thấp đến cao, chuyển đến khuôn mặt thanh lệ của cô, sau đó không nhân nhượng không chậm nói: "Nhìn em xinh đẹp."

Hứa Mạt lười để ý đến anh, nhìn thấy đồ trong tay anh, hất hất cằm chỉ ra bên ngoài, "Để đồ lên giường đi, đợi lát nữa em ra mặc."

Thẩm Thận cũng rất vui vẻ bị sai, gật gật đầu mới ra ngoài.

Khi Hứa Mạt mặc đồ, tìm khắp nơi một phen, không thấy hình bóng Thẩm Thận. Cô vén tóc, lê dép lên, chuẩn bị đi đến phòng khác.

Tối qua chiến trận kịch liệt, không biết anh đã thu dọn chưa.

Nhớ kỹ chuyện này, cô vội vàng mở cửa, liền nhìn thấy một khuôn mặt đang cười híp mắt.

Thím Châu dịu dàng nói, "Tiểu Mạt cuối cùng cũng tỉnh rồi? Nhân dịp đến ăn trưa, thím Châu đã nấu canh cho cháu."

Hứa Mạt đáp một tiếng, cảm thấy có chút ngại ngùng, ánh mắt không tự chủ liếc nhìn phòng khách, chỗ đó đã được thu dọn thỏa đáng, một cảnh sạch sẽ.

Thẩm Thận đang ngồi trên sofa, một tay lướt điện thoại.

Cảm nhận được sự đánh giá của Hứa Mạt, anh nâng mắt, khẽ miệng khẽ cong,

Chờ đến khi ngồi trên bàn ăn, mặt của Hứa Mạt đều hơi nóng. Nếu như biết thím Châu sẽ đến lúc này, tối hôm qua thế nào cô cũng sẽ không phóng túng ở phòng khách.

Thím Châu làm đầy một bàn đồ ăn, còn đặc biệt nấu canh gà táo đỏ lòng lợn.

"Canh này bổ lắm, tốt cho thân thể con gái, ăn nhiều trước." Thím Châu múc một bát, khẽ đẩy đến trước mặt Hứa Mạt.

Nhắc đến chữ "bổ", Hứa Mạt không thể tránh được muốn đá Thẩm Thận, thím Châu chắc chắn cái gì cũng biết.

Nhưng ở trước mặt thím Châu, cô cũng không tiện bộc lộ quá nhiều cảm xúc, cười nhận lấy, "Cảm ơn thím Châu."

Thím Châu nhìn cô an tĩnh uống canh, như nghĩ đến cái gì, nói, "Nói đến cũng buồn cười, sau khi cháu đi thiếu gia đều không ngủ ngon, tính cách cũng xấu, mặt cũng thối thối."

Thẩm Thận bị vạch trần đến gốc gác, sắc mặt có chút mất tự nhiên, "Thím Châu thím nói gì vậy, cháu là người như vậy sao?"

Ánh mắt nghi ngờ của thím Châu bay qua, "Tôi cũng không nói sai, sao vậy?"

Thím Châu cũng không rảnh rồi, tiếp tục mở ra hình thức thao thao bất tuyệt, "Người trẻ cũng quá kích động rồi, thế hệ này các cháu chưa từng chịu khổ, đều bị chiêu hư rồi, cho nên luôn phải làm tới làm đi, tôi nhìn mà trong lòng cũng xót xa."

Thẩm Thận tự như có chút cạn lời, "Cháu cũng không kích động."

Thím Châu trả lời, "Sao mà nói thiếu gia cậu chứ, cậu đây lập tức vào khuôn khổ rồi, con gái người ta quay lại thì thu lại tính tình, từ nhỏ đến lớn chính là một tiểu bá đạo, cậu đó."

Hứa Mạt ở bên cạnh nghe, khẽ mỉm cười, mặt mày cong cong.

Thẩm Thận thấy cô cười, mới ngừng tranh luận với thím Châu, gấp thức ăn cho cô, ngữ khí cứng rắn, "Ăn cơm đang hoàng."

Thím Châu ở một buổi chiều, cho đến khi làm cơm tối xong, mới lau lau tay, nói phải về.

Hứa Mạt giữa bà lại ăn cơm, cũng bị từ chối.

"Hai người tiểu tình nhân hưởng thụ thế giới hai người, thím Châu lần sau lại đến thăm hai người, có thể gọi món trước, hai người đều gầy như cây trúc vậy, cơm bên ngoài ăn ít thôi!"

"Ăn xong rồi về không được sao ạ?"

Thím Châu gợn gờng vẩy vẩy tay, "Với hai người tôi còn khách khí gì, tôi còn phải về đi nháy quảng trường nữa, như vậy thoải mái, tôi đi trước đây."

Tiền thím Châu, Hứa Mạt mới đi về phòng khách, duỗi hai tay lắc lắc Thẩm Thận vẫn luôn im lặng.

Cho dù Hứa Mạt lắc ánh thế nào, ánh đèn bất động như sơn, ổn định vô cùng, thần sắc cũng là mặt vô biểu tình. Cô cúi người, thử thăm dò nhìn hai mắt ánh, cũng bị Thẩm Thận tránh thoát, dời tầm mắt đi.

Nhìn bộ dáng này của Thẩm Thận vẫn luôn bày mưu tính kế, Hứa Mạt có chậm chạp đến đâu, cũng biết ánh lại làm sao rồi.

Thẩm Thận, đây là đang xấu hổ.

Còn chưa đợi cô nghĩ cẩn thận, đã bị Thẩm Thận nắm lấy tay, lời qua.

Hứa Mạt mặt đối mặt ngồi trên đùi ánh, eo thon nhỏ cũng bị nắm chặt.

Vẫn là cô mở miệng trước, "Thẩm thím gia, ánh nói cho em xem, ánh thật sự ngủ không được?"

Ngừng một chút, cô lại bổ sung một câu, nhìn đôi mắt đen sâu thẳm như hồ nước, nơi đó mây mù ngưng tụ, như vực sâu không nhìn thấy đáy.

"Em có thể hiểu là, anh là đang nhớ em?"

Chương 52

Thắm Thận im lặng một hồi, biểu tình trên mặt rất nhợt, chỉ là bàn tay đó hơi đi xuống, sau đó ngừng lại, ở bên trên không nặng không nhẹ véo một cái.

Hứa Mạt nhéo nhéo mặt anh, "Sao không nói chuyện vậy?"

Thắm Thận nường mày, "Em không phải hiểu anh sao, làm so với nơi càng trực tiếp hơn."

Hứa Mạt níu cổ áo của anh, cố chút bất mãn, "Anh dừng lại nha, đừng đổi chủ đề."

Thắm Thận nhẹ ho một cái, cũng không nghĩ kéo dài chủ đề này.

Hứa Mạt lại gần hôn lên mặt anh một cái, giống như gió nhẹ, nhẹ nhàng lướt qua, nháy mắt liền biến mất.

Đầu mũi Thắm Thận đều là hương thơm thanh ngọt trên người cô, sau đó anh nghe thấy giọng nói mềm mại của cô vang lên, "Vậy em hôn anh một cái, để anh có thể ngủ ngon một chút."

Còn người của Thắm Thận tối lại, nắm lấy tay nhỏ lộn xộn của cô, giọng nói ép xuống cực thấp, "Em học ai vậy?"

Anh nhìn như chưa từng thấy qua dáng vẻ làm nũng này của Hứa Mạt, lời này vừa dứt, anh cảm thấy tim mình đều muốn tan chảy. Trước kia cô cũng làm nũng, thế nhưng có lẽ là tính cách khiến cho cảm xúc cũng không có lộ ra bên ngoài như hiện tại.

"Học anh đó." Hứa Mạt cười lên, đèn phòng khách khẽ chiếu xuống, chiếu lên

hai gò má trơn bóng của cô, lông tơ trên khuôn mặt nhỏ gần như rõ ràng từng cọng, mang đến một cảm giác lông xù ấm áp.

Thẩm Thận không muốn tiếp tục khắc chế khát vọng tự đứng bưng lên của bản thân, thuận theo tâm ý của mình cúi người xuống liền muốn hôn.

Hứa Mạt vươn hai ngón tay, nhẹ ấn lên trên môi anh, ngăn cản động tác tiến thêm một bước của anh, cô biết điều anh muốn là gì.

Thẩm Thận thu mắt, trong ánh mắt nổi lên nghi hoặc.

Hứa Mạt nâng cánh tay khác, bắn một nhẹ nhàng một cái lên trên lông mi anh.

Lông mi của Thẩm Thận rất dài, rậm rạp giống như mưa nhỏ rào rào, mà đôi mắt hoa đào đỏ trời sinh đuôi mắt nhếch lên, mặt mày hợp lại đều là sự phong lưu vốn có.

Cô thường thích một chút, tự nói, "Anh không phải nói cái gì cũng nghe em sao, hiện giờ em không cho anh hôn."

Thẩm Thận sưng sờ trong nháy mắt, rất nhanh hồi phục lại giọng điệu lười biếng như trước, "Không để anh trai hôn, vậy để ai hôn?"

Ngón tay Hứa Mạt che phủ vành tai anh, ở bên trên nhào nặn, học cách nói trước đó của anh, "Anh đoán đi."

Thẩm Thận nghe xong, bất động thanh sắc híp mắt lại, trên mặt không biểu hiện quá lớn.

Sau đó, Hứa Mạt vẫn bị tóm lại, bị Thẩm nhị thiếu hung hăng, hung ác trừng phạt một trận.

Sau đó vài ngày, Hứa Mạt vì lần phạm lỗi này của anh, mà ban cho Thẩm Thận thời gian khảo hạch khó khăn, anh đỡ làm sao cũng đều không để ý đến anh. Nhưng dù sao cũng là tình nhân nhỏ trong thời gian yêu đương

cuồng nhiệt, trong lúc ồn ào cãi vã, trái lại so với trước kia còn ngọt ngào hơn vài phần, như kẹo như sơn.

Hứa Mạt gần đây danh tiếng lan rộng, ban ngày cũng không muốn ra ngoài, lại thêm tính tình cô vốn thích yên tĩnh, dứt khoát liền ở trong nhà.

Thẩm Thận hai ngày trước còn ở cạnh cô, sau đó liền bị Hứa Mạt đuổi đi làm. Anh đáp thì đáp ứng, thế nhưng trong đêm, luôn lấy nhiều cách khác nhau mà đòi trở về.

Trong lúc không nở nhưng cũng phải chia ly, sau khi Hứa Mạt sửa soạn một phen, liền theo đoàn phim đi lên phía bắc, hoàn thành cảnh quay tiếp theo.

Thảo nguyên phía bắc rộng lớn, nước suối trong suốt, nâng mắt là núi tuyết trắng tinh ở đằng xa, cúi đầu liền là một mảnh hoa dại, trâu cừu thành đàn, phong cảnh đẹp dần lòng không nổi.

Tuy nói điều kiện cực khổ một chút, nhưng quay phim ở gần tự nhiên, làm chỗ cả người Hứa Mạt đều trở nên thoải mái.

Lúc rảnh rỗi, ngoại trừ học thuộc kịch bản và nghiên cứu tình tiết, cô có thời gian vẫn xem xem sắp xếp tiếp theo.

Nhất Thiên ở mức độ nào đó, đối với nghệ nhân vẫn là không tệ, trên căn bản đều sẽ chiếu theo địa vị cá nhân, tận lực vì bọn họ nhận những công việc phù hợp với hình tượng bản thân. Ít nhất liền sẽ không có thiếu tiền kiếm.

Dù sao Nhất Thiên quy mô lớn, chỉ chương trình tạp kỹ tự tạo liền có thể nâng không ít người hot.

Hứa Mạt có thể cảm nhận được sự chăm sóc của Thẩm Thận đối với cô, thế nhưng cơ bản, anh vẫn là dựa theo quy định của công ty. Ở hướng đi lớn hơn, vẫn là cấp cao công ty quy định đường lối cho Hứa Mạt.

Sau đó cô tham gia một hạng mục truyền hình thực tế mà Nhất Thiên tồn số

tiền lớn đầu tư, Hứa Mạt qua loa lướt qua một chút danh sách nhân viên tham gia, căn bản đều là những người nổi tiếng, nghệ thuật gia vai vế lớn cũng chối lợi nằm ở trên danh sách.

Người mới cũng có, chính là nam chính trong bộ phim mà Hứa Mạt đang quay, là vị tiểu thớt tươi đỏ. Hai người bình thường xem như có nói chuyện, là quan hệ bạn bè bình thường, đây chính là người Hứa Mạt khá quen rồi.

Mà làm cô kinh ngạc là, Giang Mặc nhưng cũng tham gia chương trình này. Cô đối với bình luận trên mạng có liên quan đến Giang Mặc cũng không tính xa lạ, fans đều có tổng kết.

Ngoại trừ những triển lãm ảnh quốc tế, anh ta chưa từng tham gia chương trình tạp kỹ trong nước, có những tổ chức chương trình không tiếc tiền lớn đi mời anh ta, cũng bị anh ta lạnh lùng vô tình mà từ chối.

Thế nhưng anh ta thần bí như vậy, lại khiến cho một đám con gái theo đuổi thần tượng tung hô động lòng không thôi. Anh ta có khuôn mặt cao lảnh, lại mang danh hiệu nhiếp ảnh gia quốc tế, không biết bắt được bao nhiêu trái tim người khác, rất nhiều người vô cùng thích kiểu như anh ta.

Hứa Mạt vội vàng lật qua, chỉ là ngạc nhiên chốc lát, cũng không để trong lòng, rất nhanh liền rút ở sau đầu.

Ngày tháng ở căn cứ phía bắc cũng nhóang một cái mà qua, cảnh quay cuối cùng của Hứa Mạt cũng gần kết thúc, trước khi kết thúc, cô chọn mấy ngày khi rảnh rỗi, bản thân đặt vé máy bay về thành phố Z, chuẩn bị cho Thẩm Thận một kinh hi.

Ngày tháng ở trên thảo nguyên rất khăm khổ, mọi người vì tiền độ quay phim, đều cắn răng chịu đựng. Nơi đó thôn làng còn chưa thông đường, cột tin hiệu chưa xây dựng, này đây tin hiệu thường ngày lúc có lúc không, đa số thời gian gần như lên mạng không được.

Cứ như vậy, thời gian liên lạc của cô và Thẩm Thận liền ít đi rất nhiều, càng đừng nói tới gọi video.

Gần như thời gian hai tháng, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng Hứa Mạt liền vô cùng nhớ ánh, nhớ khuôn mặt yên tĩnh khi ánh ngủ say, nhớ lời tin tức khi ánh dán vào tai cô nhẹ nhàng ní non, cũng nhớ dáng vẻ ánh kiêu ngạo tùy ý sủng cô vào lòng.

Đường từ sân bay đến tầng cao nhất của Nhất Thiên vô cùng thuận lợi, cô có mặt mã thang máy chuyên dụng của Thẩm Thận, liền trực tiếp đến tầng cao nhất.

Tổng Đính và Trần Thanh Huy đang ở tầng cao nhất làm việc bên ngoài văn phòng, bàn làm việc của hai bọn họ tự mình chiếm một nửa sảnh, chính giữa giống như có kết giới, kéo ra hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Trên bàn của Trần Thanh Huy sạch sẽ kỹ lưỡng, người cũng ngồi thẳng tắp đoan chính, bận rộn không thôi. Trên bàn của Tổng Đính đồng chất thành núi, người vùi vào sau tài liệu, chỉ có thể nhìn thấy một nhúm tóc nhỏ.

Nghe thấy tiếng thang máy, hai người không hẹn mà đồng thời nghiêng mặt qua, sau khi nhìn rõ người đến, liền giống như đã hẹn trước, đều lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Khóe miệng Hứa Mạt cong lên, "Thẩm Thận ở bên trong sao?"

Tổng Đính giần giật trả lời rất nhanh, "Không có, vừa này cậu ta xuống dưới một chuyến, không biết làm gì rồi."

Trần Thanh Huy thấy Tổng Đính trả lời rồi, cũng không nhiều lời.

Hứa Mạt tiến lên trước, vẫy vẫy tay, "VẬY vừa may, tôi tiến vào đây, hai người đừng nói ra."

Tổng Đính cười không có hảo ý, đẩy đẩy gọng kính màu vàng trên sống mũi, "Cô trở về không nói cho Thẩm Thận sao?"

Hứa Mạt nhìn xung quanh, tầng cao nhất rộng lớn chỉ có hai người họ ở đây

làm việc, sau khi xác định xong cô mới trả lời, "Đúng, chờ lát anh ấy đi lên, hai người đừng có nhắc nhở nữa."

Tổng Đình đáp một tiếng, đầu lại vùi vào trong tài liệu, nhẹ giọng làm bầm, "Đầu năm nay tình nhân còn làm chuyện ngạc nhiên nhỏ rồi sao...?"

Cả người Hứa Mạt đã dò xét vào bên trong, thân người ở trong cửa, ngoài cửa chỉ lộ ra cái đầu nhỏ, lại nhẹ kêu lên một tiếng,

Tổng Đình chợt ngẩng đầu, suýt nữa bị dọa sợ, "...Có lời nói đằng hoàng, dọa người chính là cô không đúng rồi."

Hứa Mạt ngẩng đầu, còn muốn dặn dò gì đó, liền nghe thấy giọng lạnh như băng của Trần Thanh Huy vang lên, "Thang máy sắp lên tới rồi."

Lúc này trái lại kịp thời nhắc nhở cô, Hứa Mạt liếc nhìn màn hình hiển thị trên thang máy, không gian chuyên dụng của Thẩm Thận, chữ số màu đỏ đang dần dần tăng lên, nháy từng ô một, tốc độ chuyển rất nhanh.

Cô không dám tiếp tục dừng lại, trực tiếp khép cửa lại.

Thân hình của cô chưa tiến vào cửa không lâu, cửa thang máy liền mở ra, Thẩm Thận một thân chính trang từ trong thang máy chậm rãi đi ra.

Tổng Đình tùy ý liếc nhìn, nhất thời nghẹn lại. Sau lưng anh là ba bốn người hội đồng quản trị của công ty, thấy khí thế này, giống như là muốn vào văn phòng tiến hành nói chuyện, nghĩ đến Hứa Mạt ở trong cửa, Tổng Đình cảm thấy đầu có chút bực.

Tổng Đình còn chưa nghĩ đôi sách, nháy mắt với Trần Thanh Huy, ánh mắt Thẩm Thận liếc thấy, động tác dừng lại, "Thời gian làm việc, rút mị nhĩn cái gì?"

Tổng Đình khổ mà không thể nói, xét thấy mấy vị cấp cao công ty sau lưng Thẩm Thận, anh ta cũng không dám tùy tiện, trong lòng thầm nghĩ là rút cái em gái cậu, lời ra khỏi miệng nhưng là, "Không có gì có thể gần đây mắt có

chút cơ giật, cảm ơn Thẩm tổng quan tâm."

Thẩm Thịnh dừng lại không lâu, liền nhấc chân bước vào trong văn phòng,

Vừa mới đẩy mở cửa, liền bị một người đi lên ôm lấy, động tác đến đột nhiên, Thẩm Thịnh tránh không được, theo bản năng đẩy người ra.

Anh mang theo chút tức giận, bình thường người muốn nhào vào ngực ôm lấy anh rất nhiều, nhưng có thể tiếp cận anh, một người cũng không có. Tuyệt đối không nghĩ rằng, hôm nay anh thế nhưng là thua ở nơi này.

Đáy mắt Thẩm Thịnh nhất thời niễm một tầng khói mù, động tác của anh kịch liệt, sức lực cũng lớn, một chút thương tiếc cũng không có, trực tiếp đẩy người ra.

Trong lúc đẩy người, thời gian rất ngắn, Thẩm Thịnh không kịp ngửi nhẹ mùi thơm hoa nhài khác biệt trong không khí, liền nghe thấy người bị đẩy ra đó đau đớn thán lên một tiếng.

Giọng nói đó Thẩm Thịnh vô cùng quen thuộc, đầu tim anh nảy lên một cái, chăm chú nhìn qua, thấy Hứa Mạt đang chau mày, bóp cánh tay của bản thân, khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Thẩm Thịnh nhất thời hoảng loạn, nhánh chóng xông lên bẻ ngang người lên, trực tiếp đặt cô lên sofa phía, giọng nói nôn nóng, "Bảo bảo, em không sao chứ?"

Không những là những quản trị cấp cao sau lưng Thẩm Thịnh sợ ngây người, Tổng Đính ở ngoài cửa cũng kinh sợ.

Anh ta trước kia cũng thấy qua cảnh Thẩm Thịnh và Hứa Mạt hai người ở bên nhau, Thẩm Thịnh cuối cùng vẫn là công tử cao quý tự phụ, cả người mang một loại lười biếng tàn mạn tự nhiên, đối với bất cứ chuyện gì nhìn như dễ tâm, kỳ thật trong lòng lộ ra đều là thờ ơ.

Nào giống như bộ dạng bây giờ, giống như thứ bản thân ôm là gồm sứ để

vỡ, hoảng hốt không thôi, nào có sự bình tĩnh lúc trước.

Tổng Đình suy tư một lát, để ngửa bị vọt đèn mắt chó, tự mình ngồi vè, cũng không định quản chuyện người khác.

Thế nhưng mấy vị hội đồng quản trị công ty đang đứng ở cửa lại nổi lên chút xấu hổ, tiền cũng không được, lùi cũng không xong.

Bọn họ đều là người có tuổi tác rồi, trong đó còn có trưởng bồi thế giao với Thẩm gia, lúc này thấy Thẩm nhị thiếu kiên nại tự tự phụ lộ ra biểu tình này, nhất thời, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Chờ khi họ nhìn rõ mặt nữ chính của sự việc bất thình lình này, trong lòng liền sóng lớn cuộn trào. Khuôn mặt này bọn họ vô cùng quen thuộc, là người mới đang nổi gần đây của công ty.

Hứa Mạt không rần rấn bận tâm, biết sự tưng quẩn vừa nãy bị người đều nhìn thấy, không khỏi có chút xấu hổ.

Nhưng mà cuối cùng đau đớn trên cánh tay chiếm thượng phong, cô nhỏ giọng oán giận, "Anh sao vậy, bạo ngược như vậy chứ..."

Thẩm Thịnh bóp cánh tay cô, còn may chỉ có chút ửng đỏ, không có gì đáng ngại, "Anh cho rằng là người khác."

Hứa Mạt nghe xong trong lòng không hiểu sao vui vẻ không ít.

Cô xuyên qua bả vai rộng của anh, nhìn đến những người sau lưng anh, gần như không suy nghĩ liền đẩy vai anh, "Anh bận trước đi, em ở số phía đợi anh."

Nói xong, Hứa Mạt còn nhẹ đá anh.

Thẩm Thịnh vè mặt nghiêm túc, lông mày nhíu lại với nhau, "Thật không sao?"

"Thật không sao, em nào có mỏng manh như vậy?" Hứa Mạt sau đó dè thấp

giọng, "Người phía sau luôn nhìn chằm chằm đó anh nhìn đi đi."

Thẩm Thận nhìn cô một hồi, sau đó cười lên, "Mông man nhất chính là em rồi."

Mông man không có gì không tốt, còn có anh súng mà.

Sau đó tốc độ công việc của Thẩm Thận đều tăng nhanh lên không ít, gần như giống như con quay xoay tròn, xác định mỗi mặt đều đề cập đến rồi, tay lớn vẫy một cái, liền kết thúc cuộc họp.

Người của hội đồng quản trị về mặt lời mờ, nhưng cũng cũng xoi mói Thẩm Thận, không hỏi nhiều liền lui ra ngoài, có một người trước khi đi ra, còn tri kỷ đóng cánh cửa văn phòng đang khép hờ lại.

Tiếng đóng cửa không to không nhỏ, sau đó văn phòng rộng lớn liền rơi vào một mảng yên tĩnh.

Hứa Mạt nhìn một hồi, cũng không nghe bên bàn làm việc có động tĩnh. Sau đó cô liền khẽ meo meo nghiêng đầu qua, liền nhìn vào một đôi mắt sâu thẳm.

Tim cô đột nhiên đột nhiên chạm một nhịp, nói chuyện cũng không linh hoạt, "Anh....Anh làm gì vậy, lên lút.....một chút tiếng động cũng không có....là muốn dọa chết em sao?"

Thẩm Thận đầu cũng không cũng không cúi, liền duy trì tư thế như vậy nhìn cô, tay vô cùng chuẩn xác đặt lên cánh tay cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

Trải qua trận chấn kinh và lơ lửng lúc đầu, anh cũng xem có thể dàng hoàng nhìn cô.

Nghe lời cô nói, Thẩm Thận nường mày, "Em nói như vậy, không phải đều là bản thân em sao?"

Hứa Mạt có chút chột dạ, nhưng lập tức cây ngay không sợ chết đứng, có

điều càng nhiều hơn là có chút nhút nhát, "Em chỉ muốn cho anh một sự kín đáo thôi..."

Giọng cô đột nhiên mềm xuống, đầu nhỏ cúi xuống, có chút rầu rĩ không vui, trong lòng Thẩm Thận giống như được hàm qua, mềm thành một đồng hồ đồng.

"Ừm." Anh thấp giọng đáp một tiếng, trên mặt không hiện, trong lòng đối với sự chủ động của cô lại vô cùng yêu thích.

"Những người vừa này nhìn thấy...chắc là không sao chứ?" Hứa Mạt suy nghĩ, vẫn cảm thấy vừa nãy quá xấu hổ rồi, cô thật sự muốn biến thành đà điểu, tìm đến bãi cát mà chui vào, không muốn cho người khác thấy mới tốt.

Thẩm Thận thu mắt, đẩy khuôn mặt nhỏ của cô, an ủi cô nói, "Không sao, họ có chứng mực."

"Có điều em nhưng cần nói cho anh, tại sao đột nhiên chạy về?" Thẩm Thận sáp lại gần, hai người dường như dán lại với nhau.

Hứa Mạt nhìn vẻ mặt của anh, không giống như đáng vẻ thích, trong lòng nhất thời đình trệ, ngốc nghếch hỏi, "Anh không thích sao?"

Thẩm Thận cắn một ngụm lên mặt nhỏ của cô, mang theo chút ý hung hăng, "Không ngoan."

Mắt nai mờ mịt của Hứa Mạt nổi lên chút ẩm ướt, bộ dạng có chút không hiểu.

Thẩm Thận nhẹ cười lên, "Nhưng anh rất thích."

Chương 53

"Em chính là đến như vậy sao? Trở về chỗ của anh chưa?" Căn xong mặt nhỏ của Hứa Mạt, Thẩm Thịnh còn có chút chưa đã, tiếp đó hỏi.

Hứa Mạt vòng lấy cổ anh, "Em không có mang theo hành lý gì, sau khi xuống máy bay trực tiếp đến chỗ này của anh."

Thẩm Thịnh lúc đầu không hé răng, từ trên xuống dưới nhìn cô chằm chằm.

Anh vốn có bề ngoài đẹp trai, ánh mắt nhìn về phía cô sâu đậm như nước đường, cháy lên tình ý, kéo dài triền miên.

Mặt Hứa Mạt thắm đỏ lên, nổi lên chút vàng hồng, ánh mắt cũng bắt đầu tròn trĩnh.

Thẩm Thịnh không lên tiếng cười lên, "Tránh anh trai làm gì, em cũng tự mình chạy đến, còn sợ anh sao?"

Hứa Mạt tách mặt anh ra, "Em mới không sợ anh."

Lời vừa dứt, cô liền hôn anh.

Thẩm Thịnh sững sốt một lát, theo đó cướp lấy quyền chủ động, vô cùng nhiệt tình, níu lấy cô hung hăng mà hôn.

Một nụ hôn kết thúc, gò má Hứa Mạt nóng lên, thân người cũng bị anh nhào nấn giống như muốn nhiệt hóa, đôi mắt giống như ngăm trong sương mù lượn lờ, phảng phất mơ hồ.

Sườn mặt Thẩm Thịnh căng chặt, tình cảm trong lòng khó mà kiềm chế, anh

khắc chế khát vọng tràn ngập của bản thân, đem đầu nhỏ của cô dụi vào trong lòng.

Giọng anh khàn đặc, trầm thấp vô cùng, "Ngoan, em chờ anh một lát, buổi tối chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn cơm."

Hứa Mạt ngoan ngoãn gật đầu, thúc giục anh đi đi.

Lúc Thẩm Thịnh làm việc là mê người nhất.

Hứa Mạt lúc đầu làm ở trên sô pha, ôm chân chơi điện thoại. Nhưng mà tầm mắt lơ đãng nhìn qua, liền nhìn thấy nửa sườn mặt với vẻ mặt nghiêm túc của anh, đường viền góc cạnh, đôi mắt hơi thu lại.

Đang lúc mùa hè nóng nực, anh thế nhưng mặc áo sơ mi màu đen lỏng lẻo, tùy ý lại không gò bó. Đôi tay thon dài như ngọc kia đang cầm bút mực, trên tờ giấy phẳng phiu, đang viết gì đấy.

Hứa Mạt nâng mặt, bắt đầu nhìn một hồi liền say mê luôn.

Lúc trước khi ở cấp ba, cô thích nhất kiểu người ôn nhuận như ngọc, ở chung làm người khác như tắm phải gió xuân, có thể hiểu cô, ứng hộ cô, hai người cùng nhau dắt tay hướng về tương lai. Mà loại hình như Thẩm Thịnh, chưa từng ở trong phạm vi cân nhắc của cô.

Thế nhưng khi cô ngày đó ở bệnh viện lần đầu gặp anh, một thoáng kinh hồng, cũng chỉ là một thoáng đó, khiến cô biết, thì ra cũng sẽ có một người, có thể khiến tất cả suy diễn mà bạn không thích thành loại mà bạn thích.

Tuy rằng sau này biết được sự bất hảo và phóng túng trong xương cốt của anh, cô cũng chưa từng cảm thấy anh xấu xa.

Có lẽ ánh mắt đánh giá của Hứa Mạt quá mức chăm chú, Thẩm Thịnh nâng mặt nhìn qua, khẽ mở miệng công lên.

"Nhàm chán hả? Đợi anh trai một chút nữa thôi."

Hứa Mạt duy trì tư thế đó không động đậy, hừ một tiếng, "Gi chú, suốt ngày anh trai này anh trai nọ, anh chính là thích cách xưng hô này như vậy."

Thế nhưng, cô lại nhỏ giọng một câu, một tiếng này quá nhỏ, Thẩm Thận trái lại không chú ý đến.

Anh nghe vậy, thân hình nhẹ ngửa về phía sau, nhàn nhã xoay bút, "Nếu không thì sao?"

Thẩm Thận dừng lại, ghé làm việc nhẹ xoay một cái, cả người liền xoay nửa vòng, hướng về phía cô.

Sau đó, anh không nhìn không chạm nói, "Vậy muốn gọi thế nào, người đàn ông của em, hay là chồng của em?"

Hứa Mạt có chút xấu hổ, di chuyển thân mình, đây vẫn là lần đầu hai người nhắc đến một tầng quan hệ này.

Thẩm Thận thấy cô như vậy, cũng không nói gì, lại tập trung ý chí làm việc.

Anh kỳ thật cũng không có quá bận, sau khi xử lý xong văn kiện trong ngày, những chuyện vụn vặt còn lại liền đều giao cho Tống Đình và Trần Thanh Huy.

Thẩm Thận dẫn cô đi một nhà *Nông Gia Nhạc, đặc biệt ăn hải sản.

*Nông Gia Nhạc: hình thức du lịch sinh thái nông thôn.

Hứa Mạt xoay vòng gần một ngày, một tháng trước đó lại ở trên thảo nguyên ăn thịt quen rồi, những thức ăn tươi này trái lại rất hợp khẩu vị của cô.

Trên đường trở về, Thẩm Thận giống như lơ đãng hỏi một câu, "Mấy ngày nay em không quá bận sao?"

Hứa Mạt vừa hạ cửa kính xe, nhìn cảnh đường phố đã vào đêm, bị gió đêm thổi hiu hiu, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Nghe thấy câu hỏi của Thẩm Thận, cô cũng không quay đầu, "Vâng, cho nên trở về gấp tìm anh đó."

Cô im lặng một hồi, tiếp tục nói, "Có điều tối mai em có chuyến bay, sắp lại phải đi rồi."

Thẩm Thận thấy cô như vậy, bất động thanh sắc đóng cửa sổ lại.

Hứa Mạt lúc này mới xoay đầu lại, trừng anh một cái.

Cô chơi đùa một lát đồ trang trí trong xe, lẩm bẩm nói, "Còn không phải là sợ anh quá nhớ em."

Hai tay Thẩm Thận tùy ý đặt trên vô lăng, tầm mắt nhìn về phía trước, bắt được câu này của cô, trả lời, "Vậy sao? Khẳng định như vậy."

Hứa Mạt cười lên, "Không thì sao, khẩu thị tâm phi."

Xe chạy vào khu nội thành, tốc độ xe ổn định, ánh đèn ngoài cửa xe xẹt qua, Hứa Mạt nhìn một hồi tháp thành phố đứng ở không xa, trong màn đêm chiếu sáng chói lọi, ngày đó Thẩm Thận chính là ở đó tỏ tình với cô.

Thẩm Thận thuận theo tầm mắt cô nhìn qua, hiểu rõ cô đang nghĩ gì.

"Còn chưa hỏi em, lần trước, em thích không?"

Ánh mắt Hứa Mạt chuyển động trở về, "Vâng...."

Thẩm Thận cười lên, "Em thích, sau này liền nhiều chút như vậy."

Hứa Mạt nghe xong một hồi không nói chuyện, qua hồi lâu, cô nhỏ giọng lẩm bẩm, "Không cần nhiều chút như vậy, em cảm thấy anh bên cạnh em lâu một chút là tốt rồi."

Hứa Mạt từ nhỏ mất đi cha mẹ, trong nhà trên có người lớn, dưới có trẻ nhỏ, cô làm chị hai, từ nhỏ liền nuôi dưỡng tính cách tương đối an tĩnh, im lặng làm việc. Ngoại trừ người nhà, cô chưa từng như vậy được người khác đặt ở trong tim thương yêu qua.

Lời này của cô là trộn lẫn tâm tư, lúc đầu hai người ở bên nhau, thời gian gặp mặt liền không nhiều, sau này xoay một vòng lại ở bên nhau, thế giới người lớn tràn ngập sự bận rộn, cũng không có quá nhiều thời gian có thể dựa sát lẫn nhau.

Thẩm Thận thừa dịp đèn đỏ, véo một cái lên mặt cô, lực tay có chút lớn, làm gò má Hứa Mạt sinh đau.

"Này!" Giọng cô đều nâng cao rồi, một phát vút tay của Thẩm Thận.

Thế nhưng cánh tay đó vô lại không đi, nắm chặt lấy cô.

Hứa Mạt nâng mắt nhìn qua, hai người ở trong xe mất đối mắt.

"Chỉ là lâu một chút sao?" Thẩm Thận duỗi ngón tay, lại nhẹ cào lên lòng bàn tay cô.

Không chờ cô trả lời, Thẩm Thận tiếp tục nói, "Anh muốn, không chỉ là một chút này."

Chờ hai người về đến nhà, Hứa Mạt nhất thời không hiểu thú Thẩm Thận nói muốn rốt cuộc là cái muốn nào.

Động tác hôm nay của anh mang theo chút cấp bách, cũng không đùa quá nhiều kiểu.

Lúc cô vào nhà tắm tắm rửa, anh liền trực tiếp vô lại cũng đi vào theo, nhất định muốn tắm cùng cô.

Tắm rồi lại tắm, liền biến dạng luôn.

Nước trong bồn tắm không ngừng bắn tung tóe, trước tiên nhấp nhô chập chờn dần dần nhỏ xuống, sau đó liền giống như sóng lớn, rầm rầm lắc lư, đều vậy xuống sàn nhà, ướt thành một mảnh.

Dự,c vọng trước đó của Thẩm Thận trở lại, liền kéo cô xoay thành góc độ bản thân muốn, bản tính thiếu gia của bản thân phát huỵ vô cùng nhuần nhuyễn, dự dõ cô cùng trầm luân với anh.

Trong lúc đó mở ra không ít tư thế mới, Thẩm Thận còn chưa đủ tận hưởng.

Lúc sóng to gió lớn trong bồn tắm cuối cùng qua đi, khi trở lại bình yên, sóng nước vẫn còn nổi lên gợn sóng nhỏ.

Hứa Mạt mệt đến run rẩy, toàn thân ngâm trong nước, nổi lên màu hồng nhạt mê người, hai mắt khép hờ.

Tâm tính Thẩm Thận rất tốt, gặm mặt nhỏ của cô, chỗ này cắn một ngụm, chỗ kia đánh lên một cái, chờ đến cuối cùng anh thỏa mãn, nước trong bồn tắm cũng dần dần lạnh rồi.

"Tiểu Mạt, đừng ngâm lâu quá, sẽ có chút chóng mặt, em dậy đi."

Hứa Mạt nâng một cánh tay, trực tiếp vung một quyền qua, "Em chóng mặt là bởi vì ai chứ."

Thẩm Thận ở trong hơi nước dày đặc, cười vô cùng vô hại, "Tiểu biệt thảng tâm hôn, anh chỉ dùng lực tú, vẫn là nói em không hưởng thụ được?"

Mặt Hứa Mạt nóng lên, không biết là bị lời anh làm nóng lên, hay là độ ẩm trong bồn tắm bốc lên.

Một trận náo này, Hứa Mạt lười để ý anh, hàm hừ một hồi, vậy tay với anh, "Em muốn dậy rồi, anh ra ngoài."

Thẩm Thận nghe vậy, nường mày, "Em vừa nãy sao không nói vậy."

Anh chậm rãi lại gần, giọng nói dần càng lúc càng gần, "Vừa này em luôn ôm lấy anh, nói...."

Hứa Mạt trực tiếp che mắt anh lại, "Lại như vậy, đêm nay em không ngủ với anh nữa."

Một chiều mất mạng, Thẩm Thận không dám lại nói bậy, đáp một tiếng được sau đó liền đi qua một bên tắm rửa.

Sau khi hai người đi ra từ nhà tắm, Hứa Mạt liền không có chóng mặt như vậy nữa.

Đêm hè, trong nhà tắm tăng nhiệt độ quá nhanh, hai người lại hai trận dài, chỗ nên vừa này không nóng mới kỳ quái.

Từ nhà tắm bước ra, vừa vận đón lấy gió mát thổi mái từ khe cửa sổ chậm rãi thổi vào, làm cả người đều nổi lên thoải mái.

Hứa Mạt ngồi trên giường, làm ổ trong chăn mùa hè mát mẻ, sự buồn ngủ lúc này tản đi, không còn chút buồn ngủ. Điện thoại cũng không có gì chơi, cô vô cùng buồn chán, dứt khoát đánh chú ý đi chọc Thẩm Thận.

Thẩm Thận nửa dựa trên gối, một tay cầm điện thoại, đang cúi đầu, không biết đang lướt cái gì, vẻ mặt có chút khó xem.

Hứa Mạt trong lòng căng thẳng, lại gần, ở trước mặt anh vẫy tay, "Anh....sao vậy?"

Thẩm Thận tùy ý vượt mở màn hình, sau đó ném điện thoại ở đầu giường, thuận thế vớt cô vào trong lòng.

"Không sao." Thẩm Thận nhéo cằm cô, tỉ mỉ đánh giá một phen, "Sao giống như còn mập lên một chút?"

Vấn đề này thành công di chuyển lực chú ý của Hứa Mạt.

Cô chớp mắt, cúi đầu cắn một ngụm ngay eo bàn tay trên cánh tay anh, không nặng không nhẹ.

Thẩm Thận xoa mái tóc đen của cô, mềm mại đen bóng, có lẽ nguyên nhân mới sảy xong, trong lúc xoa tung, có chút mềm mại, giống như nhung.

Anh không có ý trêu đùa, trong ngực bị tràn ngập sự ấm áp, "Bộ phim này quay xong em có phải có thời gian nghỉ ngơi nửa tháng?"

Hứa Mạt ngửa đầu nâng mắt, ngữ khí mang theo chút giao hoạt hiềm thấy, "Ha ha ha nói là nửa tháng, nhưng so với thực tế muốn lâu hơn chút. Chị Lý Nguyễn nói với em rồi, vì là truyền hình thực tế, đến lúc quay chỉ cần không kiểm chuyện, chỉ xem như chơi thôi."

Không chỉ là chơi, còn có không ít tiền công, điều này làm cô vui vẻ đến hỏng luôn.

Thẩm Thận lười biếng đáp một tiếng, đầu ngón tay xẹt qua tóc cô, sau đó vòng nửa vòng, vòng đến trước mặt.

Anh thuận theo tâm ý bản thân, ở trên đó bóp một cái, thỏa mãn thân nhẹ một tiếng.

Hứa Mạt nhất thời dựng lông, "Anh quá lưu manh rồi!"

Thẩm Thận nhe răng mỉm cười, không để bụng, cười vô cùng xấu xa, "Vì công bằng, em sờ lại không phải ổn rồi sao, đến đi anh không ngại."

"Anh không ngại em ngại nha!" Dứt lời, Hứa Mạt lại cảm thấy bản thân có chút chịu thiệt, suy nghĩ đầu tranh một hồi, vẫn là tự phát đặt lên, can đảm sờ một phát, chắm mút Thẩm nhí thều.

Cô vừa muốn rút người rời đi, lại bị Thẩm Thận nắm chặt tay.

Khuôn mặt Thẩm Thận ở dưới đèn áp tường đầu giường, khéo môi ngậm ý

cười, "Bên trên làm sao đủ, nếu bên dưới, anh trai cũng không ngại."

Nói xong, thậm chí còn làm bộ đem tay cô chạm rã kéo về vị trí nào đó.

Không có lẽ trời rồi.

Hứa Mạt tay chân cùng sử dụng, giãy thoát, lập tức liền lăn tới cuối giường.

Thẩm Thận theo đó phủ xuống, cười dùng tay chống đầu, nằm ở bên cạnh cô, "Được rồi, nói với em chuyện đứng đắn."

Hứa Mạt chơi đùa có chút mệt nhọc, lúc này cũng không muốn nào loạn cùng anh, nghe thấy Thẩm Thận nói vậy, lòng hiếu kỳ cũng tăng lên.

"Chuyện đứng đắn gì?"

Thẩm Thận nắm lấy tay nhỏ của cô, đặt ở trong lòng bàn tay chơi đùa.

"Chờ em trở lại, anh dẫn em đi gặp một người."

Hứa Mạt ngừng lại, xoay người qua, nhìn thẳng vào anh.

"Thẩm Thận, là giống như em nghĩ đó sao?" Cô nghiêm túc hỏi.

Thẩm Thận gật đầu, "Ừm."

Hai người quen biết gần 4 năm, cô chưa từng gặp qua người nhà anh, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy.

Nhìn vẻ mặt anh, đoán là có liên quan với người nhà. Nghĩ đến đây, Hứa Mạt có chút kháng cự, Thẩm Thận chưa từng nhắc qua phương diện này, bản thân cô chưa mẹ mất sớm, bên cạnh sớm không có ba mẹ đồng hành, tự nhiên cũng xem nhẹ điểm này.

Đó cũng là tại sao nguyên nhân trước kia cô đối với bà mẹ anh chưa từng hỏi qua.

Càng quan trọng là, hai người mới ở cùng nhau không lâu, còn chưa xác định tương lai, tương lai còn thời gian thích ứng rất dài phải đi.

Cô tự mình lâm vào khổ não, tâm tư lại bị Thẩm Thận làm loạn.

"Sao em bây giờ còn gọi tên đầy đủ của anh? Đổi một cái khác."

Hứa Mạt: "..."

Chương 54

"Nếu không đến lúc đó lại nói đi..." Hứa Mạt hỏi thử, mò tay áo của Thẩm Thận.

Thẩm Thận nhướng mày, "Cho anh một lý do."

Hứa Mạt ở trên giường lăn một cái, đùi đẹp tinh tế lại trắng nõn trực tiếp vắt ngang ở trên chân anh, ý tứ mười phần làm nũng.

"Em.....em còn chưa chuẩn bị xong." Hứa Mạt nâng mắt nhìn anh, tiếp tục nói, "Hai chúng ta ở bên nhau còn chưa tới ba tháng, chờ thêm một chút đi."

Mặt Thẩm Thận có chút thối, tay lại đang nhẹ nhàng xoa đùi cô, "Cái gì ba tháng, rõ ràng là hơn 3 năm rồi."

Hứa Mạt cười khúc khích, "Anh còn thật xem chúng ta chưa từng tách ra sao."

Thẩm Thận che miệng cô lại, không nhìn cô, tầm mắt rơi ở nơi xa, hồi lâu mới nôn ra một câu, "Dù sao sau này sẽ không vậy nữa."

Hứa Mạt nhìn anh một hồi, nhẹ cười.

Đêm giữa hè, xe cộ đông nghịt ở đường xa với sự ồn ào lơ mờ, đều cách rất xa. Bên tai Thẩm Thận chỉ có mỗi tiếng cười của cô, anh thu mắt, người dưới thân mềm mại yêu kiều, làn da màu trắng sữa ẩn dưới bộ đồ ngủ làm bằng chất liệu vải, cánh tay mảnh khảnh duỗi ra từ trong cổ tay áo, hương thơm hoa nhài lúc ẩn lúc hiện âm thầm tỏa ra, vền vền như vậy liền khiến anh miệng đắng lưỡi khô.

Tay anh bắt giắc từ chân nhỏ và bụng kéo đi lên trên, tinh tế xoa nắn, nơi khiêu khích nổi lên một trận tê dại, đốt lên ngọn lửa.

Đùi Hứa Mạt có chút ngứa, giãy dụa một phen, Thẩm Thận vẫn là gắt gao bắt lấy, không thả ra, ác liệt lại xấu xa.

Cô không có cách nào, vươn tay véo một cái trên eo anh, đó là nơi mềm cảm của anh. Lúc hai người thân mật, cô nhẹ nhàng cọ xát, Thẩm Thận liền có thể quân lính tan rã.

Đúng như dự đoán, Thẩm Thận nháy mắt kêu lên một tiếng đau đớn, buông cô ra.

Hứa Mạt đổi một tư thế, chui vào trong chăn mát mùa hè, đem bản thân gói chặt lại.

Thẩm Thận vốn ngồi xếp bằng ở trên giường, thấy cô như vậy, hai tay chống ở phía sau, ngậm cười hỏi, "Không nóng sao?"

Hứa Mạt sờ mặt, cô là không nóng, nhưng tim lại không hiểu sao nóng lên.

"Em không nóng, đêm này liền ngủ như vậy, anh ngủ bên kia, đừng ôm em."

Thẩm Thận linh hoạt lật người, chèn ép xuống, không suy nghĩ liền nói, "Không được."

Hứa Mạt liếc nhìn anh một cái, "Anh không phải nói cái gì cũng nghe em sao?"

Thẩm Thận cắn một ngụm lên môi cô, "Là cái gì cũng nghe em nha, nhưng em có phải bỏ sót một câu."

Hứa Mạt có chút sững sờ, "Sốt câu gì?"

Anh cười tùy ý, vô cùng phách lối, "Ngoại trừ trên giường."

Hứa Mạt có chút đình trệ, duỗi tay đẩy mặt anh ra, nói, "Vô lại."

Thẩm Thận bắt được ngón tay cô, gặm một cái trên đầu ngón tay, thấp giọng cười, "Ừm, anh vô lại."

Àm ĩ một hồi, thời gian cũng không còn sớm rồi, Hứa Mạt tuy rằng ngủ không được, nhưng vẫn là muốn nghỉ ngơi sớm. Nói không chừng đầu vừa nghĩ, dín lên gối liền có thể ngủ ngay.

Thẩm Thận chưa tiêu cơn tức, quần áo mùa hè mỏng, làn da hai người lộ ra bên ngoài cũng lúc có lúc không chạm vào nhau.

Đèn đầu giường mờ tối, đường viền của Hứa Mạt bị ánh sáng chiếu xuống, trở nên nhu hòa, anh lại bắt đầu tâm viên ý mã.

Hứa Mạt bị anh hôn đến hơi thở hỗn loạn, cô chống lấy bả vai anh, mềm mại nói, "Em thật sự không muốn nữa..."

Thẩm Thận không trả lời, tiếp tục răng môi kháng khíit, anh mới lật người xuống, thuận tay ấn tắt tất cả ánh đèn.

Anh nằm giữa bên cạnh cô, cánh tay duỗi qua, Hứa Mạt biết ý anh, thuận thế lăn vào, một phát liền được anh vớt vào trong lòng.

Thẩm Thận vuốt ve cánh tay trơn bóng của cô, tay trên bờ vai mềm mại của cô xoa, a nắn qua lại.

Đêm đã khuya, nhưng hai người đều vô cùng trân trọng cơ hội ở bên nhau không dễ có được này, đều không chút buồn ngủ.

Hứa Mạt làm ổ trong lòng anh, hơi thở của Thẩm Thận vẫn vit xung quanh, làm người vô cùng an tâm, cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng hô hấp rõ ràng của anh.

"Thẩm....A Thận, chúng ta tiếp theo liền như vậy sao?" Hứa Mạt nhắm mắt lại, chuyên tâm cảm nhận độ ấm truyền đến qua quần áo.

Thẩm Thận lười biếng, "Ừm, vốn muốn dẫn em đi gặp một người, em không muốn, vậy anh chỉ đành đợi thôi. Cho nên khi nào em cho anh một danh phận."

Ngón tay Hứa Mạt vẽ vòng tròn, vì khiến anh biết được bản thân cũng nghiêm túc, cô nhẹ nhàng nói, "Bà nội em biết quan hệ hiện tại của chúng ta."

"Sau khi chúng ta ở bên nhau, em liền nói cho bà, bà rất vui mừng cho em."

Thẩm Thận đem cô ấn chặt, sau khi đáp một tiếng, giọng nói nhàn nhạt, "Lần trước anh thấy em trai em rồi, cậu ấy đến sao không nói cho anh?"

Hứa Mạt vỗ mạnh lên đầu, nhưng sức lực đó mạnh mẽ mang theo cô trực tiếp đập vào lồng ngực của Thẩm Thận, làm anh thảm hự một tiếng.

"Ai da, nó quả thật đến, có điều em không chú ý, Thư Nguyệt cũng nói qua với em, đứa trẻ lớn rồi, để nó tùy ý đi, trước kia em quá căng thẳng với nó rồi, kỳ thật cũng không tốt."

Nói xong, Hứa Mạt lại suy nghĩ, "Cũng không thể để đứa con trai lớn như nó làm phiền anh, nói thật, Tiểu Trạ đến đây, bản thân em giống như cũng quên luôn, cũng không nói cho anh."

Thẩm Thận cười nhẹ một tiếng, "Em sao lại giải thích nhiều như vậy, anh chỉ tùy tiện hỏi."

Hứa Mạt rất hoài nghi, có chút không tin anh, "Thật sao? Nhưng em nhớ là, lần trước nó đến em không nói cho anh, mặt anh vô cùng thối."

Thẩm Thận nghe cô nhắc đến, cũng nhớ tới chuyện lúc đầu, lên tiếng hỏi, "Em chính là nói cho anh, lần đó là cố ý sao?"

Hứa Mạt ghen một hồi, sau đó gật đầu.

Thẩm Thận có chút buồn bực, vừa muốn nói chuyện, cảm nhận được Hứa Mạt ở trong lòng anh vịn vẹo một hồi, sau đó tìm thấy một vị trí thoải mái nhất, cảm thán một tiếng, "Không giấu anh, lúc đó em á, cảm thấy anh rất hung dữ, kỳ thật có chút sợ anh."

Anh không hiểu, giống như chó há giận mà cắn một cái lên mặt cô, "Anh hung dữ?"

Thẩm Thận giễu cợt một tiếng trong bóng tối, "Lão tử có hung dữ, cũng hung dữ đến đẹp trai vô bờ."

Hứa Mạt cảm thấy da mặt anh có chút dày, "Có điều anh cũng chính là khuôn mặt này có thể nhìn được, lúc đó tính khí của anh cũng không tốt, động một chút liền bày gương mặt thiếu gia, còn đặc biệt thích làm mình làm mẩy."

Thẩm Thận ngừng hồi lâu, trong lòng thầm nghĩ, anh có thể là kiểu người đó sao?

Tuy rằng trong lòng không tán thành, nhưng anh cũng biết, thời khắc âm áp như hiện tại, vẫn là không cần phản bác thì tốt hơn.

Anh chọn trọng điểm, biểu thị tán thành, "Có phải chính là khuôn mặt này của anh làm em mê hoặc đến thần hồn điên đảo?"

Hứa Mạt cười lên, răng nanh nhọn nhẹ cắn lên bả vai anh, "Còn chưa đến trình độ đó."

Thẩm Thận tỏ vẻ nghi ngờ, "Vậy em thường nhìn anh mê mẩn là vì sao?"

Cô rất thích im lặng nhìn anh, bị bắt quả tang nhiều lần vẫn như cũ. Nhưng anh rất thích, điều này chứng minh anh vô cùng có mị lực, có thể hấp dẫn cô.

Nói xong, anh giống như nghĩ đến cái gì, lại gần bên tai Hứa Mạt nói nhỏ một câu, "Có phải bởi vì anh trai có thể khiến em...."

Thẩm Thận chưa nói xong, liền bị Hứa Mạt đẩy ra, vốn câu trước đó của anh đã đâm trúng tiểu tâm tư của cô, câu sau lại dẻo mềm dẻo miệng, cô âm thầm cảm thấy có chút lúng túng.

"Ai da, ngủ đi ngủ đi, em cũng trở về nhìn anh rồi, anh còn ở đây nói chuyện, phiền quá đi."

Thẩm Thận dở khóc dở cười, ôm chặt lấy cô, ngữ khí sủng nịch quyên luyến, "Tiểu bại họa!"

Sau khi Hứa Mạt trở lại thảo nguyên, không còn dư vài buổi quay diễn nữa. Chỉ là thời tiết nơi này thất thường, thường xuyên mây đen dày đặc, gió lớn cuốn cát, hoàn cảnh quay phim rất gian nan, cách ngày kết thúc cũng còn lại một tuần.

Nhưng ông trời cuối cùng vẫn tốt lên, ngay khi hoàn thành vài ngày, bầu trời cuối cùng trong lành, thảo nguyên sau khi trải qua nước mưa gột rửa càng giống như tiên cảnh.

Buổi chiều ngày kết thúc, đạo diễn cho cả đoàn phim sắp xếp tiệc tối lửa trại, cũng xem như tiệc giải tán, bày mười mấy bàn dê nướng, béo đến chảy dầu, bùm bụp nổi lên hương thơm tươi mới thơm ngon.

Hứa Mạt cắn một chút, liền cảm thấy quá no, một mình cô đi bộ, men theo dòng suối, đi đến cụm hoa.

Núi đồi bạt ngàn nơi này đều là hoa dại xanh tươi đang nở rộ, lộ ra hương thơm nhạt hoang dã rất trong lành. Mặt trăng trên cao treo ở bên kia đồi cát, nghiêng nghiêng chiếu xuống, rõ nét khắc trên đóa hoa, Hứa Mạt thậm chí có thể nhìn thấy độ cong nhỏ mà cánh hoa bay theo gió đêm, nhẹ nhàng run rẩy.

Hứa Mạt chỉ cảm thấy trong lòng rộng mở, giống như bay nhàn nhàn trong gió mát trăng thanh, vừa tận hưởng lại say mê.

Ngôi sao ở đây cũng giống như cách con người rất gần, có lúc nhìn xong, giống như có thể đi vào những ngôi sao đó.

Cô đứng ở trên nửa gò núi, cầm ra điện thoại chụp vài tấm hình, sau lưng liền truyền đến âm thanh ma sát.

Hứa Mạt xoay đầu lại liền nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn quen thuộc, là anh chàng tiểu thịt tươi hợp tác với cô.

Tiểu thịt tươi giống như không nghĩ đến cô cũng ở đây, kinh ngạc trong nháy mắt, có điều anh ta rất nhanh liền phản ứng lại, đến chào hỏi với Hứa Mạt.

Hai người nói chuyện một hồi, lại nói đến sắp xếp tiếp theo.

"Hình như không cần nói tạm biệt, trở về qua vài ngày lại có thể gặp lại rồi." Hứa Mạt cười cười, biết anh ta cũng tham gia truyền hình thực tế kia.

Tiểu thịt tươi cũng cười, "Đến lúc đó chỉ giao nhiều."

"Vậy tôi không dám nhận, anh là tiền bối của tôi." Hứa Mạt nói cũng không sai, hai người tuy cùng tuổi, nhưng anh ta đã ra mắt vài năm rồi, nhân khí mạnh, danh tiếng cũng khá tốt.

Hai người đang nói chuyện bên này, đột nhiên bên cạnh truyền đến một tiếng "sồn sột", không to không nhỏ, hai người mượn gió, vừa vặn có thể nghe thấy.

Thợ chụp ảnh cười hi hi, thật thà không thôi, anh ta giải giải đầu, "Cảm thấy nơi này cảnh sắc khá đẹp, chụp cho hai người một tấm, đến lúc có thể bỏ vào ảnh bên lề."

"Tôi thúi, có thể nhìn thấy sao?" Tiểu thịt tươi đi lên trước, nhìn vào trong ống kính.

Thợ chụp ảnh điều chỉnh độ sáng cho anh ta, để đến trước mặt anh ta,

"Mông lung mới đẹp nha, cậu xem cậu xem, bóng lung này, dưới ánh trăng, dưới thảo nguyên, vô cùng xinh đẹp."

Hứa Mạt từ trên đồi cát bước xuống, cũng đi lại gần, sau đó cô còn chưa nhìn rõ, ống kính vừa thay đổi, sau đó biến thành tiểu thối tươi.

Trong ảnh, anh ta đang cắn đuôi dê.

Thợ chụp ảnh còn đang cảm khái, giống như hiến bảo mà giải thích cho bọn họ, "Sau khi đóng máy nhất định phải tuyên truyền, đoàn phim chúng ra liền theo con đường không giống người khác, nam chính đang gặm đuôi dê, có phải là đặc biệt có lực tương tác?"

Hứa Mạt không nhìn được, liếc nhìn tiểu thối tươi, biết điều mà không nói chuyện.

Thợ chụp ảnh còn cảm thấy không đủ, lật vài tấm, còn là chụp liên tiếp gặm đuôi dê của anh ta, còn ghép lại thành ảnh động, "Gửi hình cách ô, fans nữ của cậu nhất định vô cùng vui vẻ."

Tiểu thối tươi, "...."

Cũng không biết có phải ban đêm nơi này quá tĩnh mịch hay không, Hứa Mạt cảm thấy mặt của tiểu thối tươi có chút đen.

Cô vòng qua hai người, đi xuống dốc núi trước. Mạng nơi này đứt quãng, cô giờ cao điện thoại, miễn cưỡng tìm được tín hiệu.

Sau đó, gửi tâm hình ngôi sao cho Thẩm Thận.

-

Chuyện Hứa Mạt trở về đã nói trước cho Thẩm Thận.

Bởi vì sau đó cô còn phải tự mình lồng tiếng cho phim của bản thân, cho nên thời gian rảnh tiếp theo cũng không quá thoải mái, ra khỏi sân bay cô liền

nghĩ về nhà trước, thu dọn một phen, sau đó xác định hành trình lòng tiếng.

Cô và Thẩm Thận đã hẹn xong, không cho anh đến đón, đến lúc về nhà gặp là được.

Trợ lý vẫy tay chia tay với cô, "Tiểu Mạt, chúng tôi đi trước, qua vài ngày gặp nha, có điều cô thật không đi cùng chúng tôi sao?"

Hứa Mạt lắc đầu, "Thật sự không cần, đồ mọi người cầm quá nhiều rồi, vẫn là về trước đi, tôi từ nơi này về nhà khá tiện."

Trợ lý vẫy tay, "Vậy cô chú ý an toàn một chút, hành lý của cô đến lúc đó có người đưa qua, nhớ đi chỗ để tài sản lấy, lần trước tôi đi, bảo an chỗ bọn cô quá hung dữ rồi, không cho tôi vào."

Hứa Mạt gật đầu, đáp một tiếng được. Tiểu khu đó của Thẩm Thận thiết kế nhận biết khuôn mặt, không có ghi chép thì căn bản vào không được, tính bí mật vô cùng tốt, nhiều quý nhân và nghệ nhân đều chọn sống ở đó.

Vẫy chào với trợ lý xong, Hứa Mạt nhấc chân đi ra ngoài, viền nón dè thấp xuống.

Khí hậu thành phố Z thay đổi nhanh, giữa hè lướt qua, đầu thu rất nhanh liền trở nên lạnh. Mấy ngày nay không khí bỗng nhiên càng hạ thấp, rất nhiều người không chuẩn bị tốt, liền bị cảm lạnh mùa thu.

Ra đến đại sảnh, kính phòng liền thổi vào mặt, từng trận cắt qua, mang theo chút hanh khô.

Cô vừa muốn đón một chiếc tắc xi, dưới mắt liền xuất hiện một đôi giày da.

Hứa Mạt sững sốt, nâng mắt nhìn qua, là người quen, bác Tần.

Cô ngừng động tác đón xe, "Bác Tần, sao bác lại đến vậy? Cháu nói với Thẩm Thận không cần đến đón, sao còn để bác tới?"

Bác Tần muốn nói lại thôi, trong mắt xẹt qua chút bất đắc dĩ, cuối cùng chậm rãi nói, "Không phải thiếu gia dặn dò, Hứa tiểu thư, theo tôi qua đây đi."

Hứa Mạt mặt lộ nghi hoặc, bước chân tuy rằng bước theo, nhưng trong lòng lại bắt đầu hoảng loạn cả lên, giống như dự đoán được gì đó.

Bác Tần dẫn cô đến trước một chiếc xe dài màu đen xa lạ, thân xe xẹt qua ánh sáng cao quý, trước xe nhả hiệu bằng vàng đứng lặng đó, sự xa hoa lại khiêm tốn, từ xa hiện ra sự tôn quý của người trong xe.

Hứa Mạt theo bước chân bác Tần dừng lại, thấy ông chậm rãi mở cửa xe sau ra.

Cô theo đó nhìn qua, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là một cây gậy gỗ sẫm.

Chương 55

Trong phòng trà rất yên tĩnh, song cửa sổ khắc họa gần trong gang tấc, bên ngoài cửa sổ, lá trúc nõa vào trong, gió nhẹ phất qua, vang lên tiếng ma sát sột soạt.

Hứa Mạt ngồi đối diện Thẩm lão gia tử, tầm mắt rơi trên động tác châm trà của ông.

Nước nóng sôi lên, một làn khói nõa vọt lên không trung, chậm rãi bay lên, tản trong không khí.

Hai người luôn không nói chuyện, bầu không khí yên lặng có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Thẩm lão gia tử đẩy một ly trà nóng đến trước mặt cô, lá trà còn đang nhấp nõa xoay tròn, lác lư vài cái nõa ở tầng trên không muốn chìm xuống dưới đáy ly.

Lòng Hứa Mạt cũng giống như lá trà trôi nổi đó, ở trong nước lác lư giãy dụa, giống như lời kéo sự sống.

Một lát sau, lá trà cuối cùng rơi xuống, lòng cô cũng liền theo đó rơi xuống theo, vững chắc cập bến.

Im lặng hồi lâu, Hứa Mạt giống như nghĩ xong gì đó, lông mi nõe nhàng run rẩy một hồi, thõ ra một hơi dài.

Cô bưng ly trà đó lên, nõe nhàng nói, "Cảm ơn ông."

Sau đó, môi nõe nhàng nhấp một ngụm, vị trà đi vào cổ họng, dị thường

đắng chát, một chút vị ngọt cũng không có.

Hứa Mạt chau mày, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, rất nhanh liền thu lại biểu tình, chân mày giãn ra.

Thẩm lão gia tử bất động thanh sắc quan sát, vuốt bộ râu hoa râm của bản thân, ngữ khí không rõ, "Cô trái lại rất có thể ăn đắng."

Hứa Mạt cười nhẹ, không tiếp tục trả lời.

Đôi mắt khỏe mạnh của Thẩm lão gia tử đánh giá một hồi, sau đó cúi thấp đầu, tìm ly trà của bản thân.

Ông không nhanh không chậm nhấp một ngụm, tiếp tục nói, "Cô quả thật rất xinh đẹp, cũng khó trách cháu trai tôi bị cô mê hoặc đến thần hồn điên đảo."

Hứa Mạt đặt ly trà xuống bàn, sống lưng rất thẳng, mặt hơi nghiêng, mái tóc dài rơi bên sườn mặt được đều được cô vén ở sau tai.

"Diện mạo nhận được từ cha mẹ, trời sinh như thế, cháu cũng không có cách nào, cảm ơn ông khen ngợi."

Cô tự nhiên hào phóng trả lời, giống như không nghe rõ sự gây khó dễ trong lời nói của ông, không kiêng ngạo không siểm nịnh.

Thẩm lão gia tử nâng mắt nhìn qua, tầm mắt sắc bén giống như chim ưng, thẳng tắp phóng về phía cô.

"Không nói những lời xã giao này, tôi cũng đi thẳng vào vấn đề, anh chị bây giờ yêu đương thế nào tôi không để ý, chỉ có một điểm, cô vào không được cửa Thẩm gia tôi."

Thẩm lão gia tử gõ mặt bàn, "Cho nên, vì suy tính sau này của cô, tôi đề nghị cô bây giờ liền nhận rõ hiện thực, không cần mơ mộng nữa."

Hứa Mạt luôn rũ mắt nghe, trên mặt không có chút dao động, nghe xong

nhẹ nhàng cười, "Cháu hiểu rõ, điều này ông không cần lo lắng. Chính là Thẩm Thận vài ngày trước nói muốn ở rể, cháu có khuyển qua anh ấy, cũng không biết có thể ngăn được không."

Thẩm lão gia tử mi tâm nháy lên, tay chống gậy nắm chặt, hận bây giờ không bay đến công ty Thẩm Thận, đánh cho anh một gậy!

Nghiệt tôn này!

Lão gia tử tính tính dưng lên, hừ một tiếng, dời ly trà trước mặt Hứa Mạt trở về.

Ý tứ rất rõ ràng, trà ông pha cho, hiện tại không muốn cho cô uống nữa, đựng cũng đừng có mơ.

Hứa Mạt không nhúc nhích, chỉ như vậy im lặng nhìn ông.

Thẩm lão gia tử cảm nhận được sự đánh giá của cô, "Tiểu cô nương trái lại rất biết nhịn nha."

Hứa Mạt lắc đầu, "Có lúc biết, có lúc không biết, đối với người không đối với việc."

Giọng cô mềm mại, mặt mày trong trẻo, trong lời nói hành động lại lộ ra dáng vẻ giận người.

Thẩm lão gia tử sắc mặt bất ngờ, cảm thấy cô không biết tốt xấu, làm trái lại ý của ông không nói, còn bắt bẽ mặt mũi của ông. Ở Thẩm Trạch, ngay cả người tùy ý như Thẩm Thận cũng không dám ngoài mặt giận ông.

"Vậy cô trái lại nói cho tôi, đối xử với những người nào?"

"Ông à, cháu cũng không giấu ông, ông biết ý cháu."

Nói xong Hứa Mạt thu mắt, nhấc ấm trà ở một bên, sắp xếp trà cụ dựa theo hàng ngũ xong, rót thêm trà vào ly đỏ của Thẩm lão gia tử.

Động tác của cô trôi chảy như nước chảy mây trôi, ngón tay mịn màng trắng nõn hơi vạm, nắp trà được xoay tốt, chính chú đặt lại chỗ cũ.

"Học trái lại có dáng vẻ, cô muốn lấy lòng tôi, cho rằng tôi sẽ trúng chiêu này sao?"

Thẩm lão gia tử khí thiếu niên oai phong nơi thương trường, lật tay che trời, người nào chưa gặp qua, thích nhất phỏng đoán tâm tư người khác, suy đoán suy nghĩ của người khác.

Hứa Mạt nhẹ nhàng lắc đầu, "Ông nội cháu lúc còn sống, cháu ở bên cạnh xem được chút."

Thẩm lão gia tử sớm đã biết rõ gia thế của Hứa Mạt, nghe vậy lại không tiếp tục nói gì.

Ông không động đến ly trà mà Hứa Mạt rót cho ông, chỉ nói, "Ngông cuồng không hiểu chuyện như vậy, cũng bắt quá là ỷ vào Thẩm Thận bảo vệ cô, sẽ có một ngày nó không còn ưa thích cô nữa, cô còn có thể ở đây mạnh miệng với tôi sao?"

Hứa Mạt ngẩng đầu lên, nhìn ông chăm chú, "Ông à, ông chắc là đối với chuyện xảy ra giữa chúng cháu hiểu rõ nhất đi, cháu muốn không phải tức tưởi, mà là tương lai. Ông cũng không cần nghĩ muốn cháu biết khó mà lui. Cháu thừa nhận ba năm đầu đó giữa chúng cháu có vấn đề, nhưng hiện tại lại là sự bắt đầu mới, ông không cần nhúng tay vào chuyện không đâu."

Thẩm lão gia tử hơi híp đôi mắt lại, "Khẩu khí của cô không nhỏ nha, lời nói ra trái lại dễ nghe, nhưng lúc đầu bệnh của em trai cô, ký kết giữa cô và Nhất Thiên, những thứ đó tiêu không phải đều là tiền của Thẩm gia?"

Hứa Mạt hào phóng trả lời, "Điểm này cháu thừa nhận, cũng không có gì cần giải thích. Cháu cũng cố sức cố thể đối tốt với Thẩm Thận, tuy rằng không phải giống vậy dùng tiền trả lại anh ấy, nhưng anh ấy muốn như vậy."

"Giữa hai chúng cháu, không có suy tính nhiều như vậy. Trong đoạn tình cảm này, có hồi báo cũng có trả giá, đồng dạng, cũng sẽ có tiếc nuối. Trong cuộc sống cũng như vậy, ông như vậy tha thiết ép cháu ép anh ấy, cũng bất quá không dám tin tưởng.

Hứa Mạt bình tĩnh nhìn ông, "Rõ ràng hai chúng cháu mới vừa bắt đầu, ông liền đợi không được tìm đến cửa, có phải ngay cả ông đều cảm thấy chúng cháu sẽ không chia tay."

"Nếu ông cũng chắc chắn như vậy, cháu cũng có thể nói với ông, sự thật chính là như vậy."

Thẩm lão gia tử từ lúc cô bắt đầu nói chuyện liền không nói tiếng nào, bộ dạng im lặng như bưng.

Lúc này thấy cô nói xong, ông âm trầm khuôn mặt, đem cây gậy gõ một cái nặng nề trên bàn, phát ra một tiếng "bịch" vang dội.

Giọng nói cũng hung dữ, "Đủ rồi, vừa mở miệng trái lại miệng mồm nhanh nhẩu!"

Hứa Mạt không chút phòng bị, bị động tác đột nhiên mà đến của Thẩm lão gia tử dọa đến.

Lão gia tử thu lại cây gậy, "Lá gan nhỏ như vậy, cũng không biết Tiểu Thận nhìn trúng cái gì từ cô."

Hứa Mạt cúi thấp đầu, không trả lời. Cô vừa này nhất thời kích động, đem lời nên nói đều nói xong, hiện giờ hồi thần lại, có chút hối hận.

Lời đó của cô đều là lời từ đáy lòng, cô cũng không muốn chia tay với Thẩm Thận.

Cô còn có nhiều lời muốn nói, cô sẽ nỗ lực kiếm tiền, kiếm nhiều tiền, để bản thân đứng ở chỗ đủ cao, đi bù lại góc khuất giữa hai người, không vì bất kỳ

ai, chỉ vì bản thân hai người.

"Vừa nãy không phải rất biết nói, tính khí cũng rất lớn sao, sao nào, bây giờ sợ rồi?" Thẩm lão gia tử không để bụng, chậm rãi mở miệng.

Ông điều chỉnh một tư thế ngồi thoải mái, thuận tay vớt ly trà vừa nãy Hứa Mạt rót cho ông, nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm.

"Chuyện hai đứa tôi quản chắc rồi, chờ thời gian lâu rồi, cô còn có thể đứng ở trước mặt tôi nói ra lời này hay không, vậy mới là lúc tôi lần nữa cân nhắc quan hệ của hai người."

Hứa Mạt gật đầu, thở ra một hơi, cảm thấy Thẩm lão gia tử này một chút cũng không hòa ái, không thể so sánh với ông nội cô liền thôi đi, tính tình còn không tốt như bác Tần.

Cô đứng dậy, cong lưng một cái, "Vậy ông nội, cháu đi trước."

Trước khi đi, cô còn không quên chẹn họng Thẩm lão gia tử, "Dựa theo lời ông nói, thời gian lâu rồi, Thẩm Thận thật muốn ở rể, ông không cần trách cháu không nhắc nhở ông."

Lời này của cô nói một cách nghiêm trang, khuôn mặt trơn bóng tràn đầy sắc mặt nghiêm túc.

Mặt Thẩm lão gia tử nhất thời đen như địch nòi.

Bác Tần ở bên cạnh quan sát một hồi, không nhìn được cười.

Chờ bóng lưng tính tẻ của cô biến mất ngoài phòng trà, Thẩm lão gia tử vuốt cằm râu của mình, nhìn chén trà nhỏ trước mặt thật lâu, hồi lâu cũng không nói chuyện.

Tầm mắt liếc đến thân hình bác Tần, ông không tự nhiên ho khan, "Cô ta...binh thường đều như vậy?"

Bác Tần hơi gật đầu, "Lão gia, Hứa tiểu thư bình thường vô cùng điềm tĩnh, tính tình dịu dàng ngoan ngoãn, đối với chúng tôi cũng là vô cùng lễ phép, hôm nay chắc là thân thể có chút không thoải mái."

Thẩm lão gia tử hừ một tiếng từ trong mũi, cái gì không thoải mái, chính là chỉ đối với ông không thoải mái thôi!

Hôm nay ông chỉ là đơn thuần đến dọa người, thật nếu muốn đem người tách ra, Thẩm Thịnh tên tiểu tử thôi kia sợ là muốn lật nóc nhà.

Nhớ đến lời lúc nãy của Hứa Mạt, Thẩm lão gia tử có chút suy nghĩ. Ông không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, từ trong sâu thẳm nội tâm mà nhìn, trong tiềm thức của ông vẫn là rất tin tưởng ánh mắt của Thẩm Thịnh.

Chỉ có điều ông ngang ngược, lúc cả nhà nói tốt, ông cố tình không cảm thấy tốt.

Hứa Mạt bây giờ liền có thể đối chọi với ông, vậy sau này thật sự tiến vào cửa, càng chẳng xem ai ra gì. Càng khởi nói còn có Thẩm Thịnh chống lưng cho cô ta.

Thẩm lão gia tử còn muốn nói gì đó, bác Tần lại vượt qua ông, vội vàng đi ra ngoài, quăng xuống một câu, "Lão gia, tôi đi trước tiễn Hứa tiểu thư, cô ấy chắc không biết đường về."

Thẩm lão gia tử: "...."

Râu của ông tức đến vểnh lên rồi, từng người một, thật sự phẫn rồi!

Lúc Hứa Mạt về đến nơi ở, bên ngoài tí tách rơi xuống mưa thu.

Cửa sổ nửa khép, khí mát ẩm ướt theo gió tiến vào. Cảnh sắc bên ngoài cửa sổ tối mù, thời gian chiều tối, bởi vì liên quan đến mưa rơi, bầu trời âm u, mây mù cũng đè thấp.

Sau khi cô trở lại liền không có sức lực gì, vừa nãy trên đường về, cô nghĩ

những chuyện linh tính, suy nghĩ hỗn loạn, quấy nhiễu cô.

Cô đi lên phía trước, đóng cửa sổ lại, liền cởi áo ngoài ra, cả người nằm trong chăn, đem bản thân bọc kín lại.

Tất cả xảy ra quá nhanh, bản thân cô cũng không dự liệu tới.

Cũng không phải nói đau lòng, cô chỉ muốn yên tĩnh nằm một hồi. Người mùi hương mát lạnh nam tính trong gối, cô khép mắt lại, rất nhanh liền ngủ.

Lúc Thẩm Thận nhận được tin tức, liền phóng xe một đường chạy về Thẩm Trạch.

Nước mưa mỏng mảnh cọ rửa trước cửa xe, bởi vì tốc độ xe nhanh, lại là trên đường lờ xò gần biển, vết mưa thổi nghiêng trên màn kính.

Tâm tính anh không yên, luôn chau mày lại, lo lắng Hứa Mạt nghe được chút gì đó không tốt.

Nếu nơi anh lo lắng nhất là gì, chính là sau khi Hứa Mạt nghe xong trong lòng có suy nghĩ.

Vốn lần trước cô liền muốn kéo dài thời gian gặp gia trưởng, lần này thì hay rồi, ông nội Thẩm trực tiếp đánh anh trở tay không kịp.

Xe lưu loát quẹo một cái ngay sân, khó khăn lắm dừng lại, anh liền xuống xe, đội mưa đi vào cửa lớn.

Vào cửa rồi, anh giày cũng chưa cởi, trực tiếp xông vào trong, thần sắc ác liệt.

Thím Chu vừa muốn đèn đón, liền bị vẻ mặt không biểu tình thậm chí mang theo chút tức giận này của Thẩm Thận dọa lấy.

Tầm mắt Thẩm Thận dò dự một vòng, trong nhà không có người khác, thấy được bóng lưng Thẩm lão gia tử, anh liền sải bước đi lên.

Thím Châu bị khí thế này của anh bức bách, cũng không dám đi lên ngăn cản.

Thẩm lão gia tử nghe thấy động tĩnh, đầu cũng không ngẩng, "Đến rồi? Tin tức của cháu cũng khá nhàn nhã đây."

Nói xong, ông chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt hung hăng ngấn ra.

Thẩm Thận ngắm mưa, trên mặt dính hạt mưa cũng chưa lau, liền như vậy thảng thốt trước mặt ông.

Thẩm lão gia tử vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, mắt trừng to, gắt gao trợn mắt mà nhìn Thẩm Thận trước mặt.

Vành mắt thím Châu đỏ lên, đúng là không hiểu sao đau lòng. Nhị thiếu gia tử nhỏ kiêu ngạo tùy ý, là người không chịu vào khuôn phép nhất.

Lúc nhỏ làm sai chuyện bị roi da đánh lên người, cũng không có nửa phần sợ hãi. Đều nói dưới gối đàn ông có hoàng kim, đừng nói quỳ, chính là muốn Thẩm Thận cúi đầu, vậy cũng là chuyện chưa từng có.

"Cháu như vậy là đang làm gì!" Thẩm lão gia tử muốn kéo anh dậy, bị Thẩm Thận tránh ra.

Thím Châu đi lên, cầm lấy khăn lông muốn lau cho anh, cũng bị Thẩm Thận nâng tay thoát được.

"Ông nội, xem như cháu xin ông, cháu thật sự rất thích Tiểu Mạt, hôm nay cháu quỳ ở đây, là muốn nói với ông một chuyện, mặc kệ ông đồng ý hay không, sau này cháu sẽ lấy cô ấy."

Khí chất lười biếng tàn mạn của anh biến mất, ánh mắt kiên định, vô cùng giống lão gia tử năm đó.

Thẩm lão gia tử im lặng hồi lâu, giọng nói còn run rẩy, "Cô ta chính là đáng

cho cháu làm vậy sao?"

Ông ấy bây giờ cũng ân hận lúc ban đầu đã làm chuyện đó, ông chính là đột nhiên động kinh, muốn đi phá huỷ, nói lời ác độc dọa người ta, làm sao liệu được Thẩm Thận đánh trả trực tiếp như vậy, trực tiếp giống như lưỡi dao, trực tiếp đâm vào trái tim lớn tuổi của ông.

Nếu nói dạy dỗ Thẩm Thận nghiêm nhất, trong lòng lão nhân gia cũng là yêu thương anh, tất cả mọi chuyện đều muốn giúp anh đạt được thứ tốt nhất, sau đó anh từ nhỏ liền không cảm kích ông.

Sau khi trường thành càng thêm phóng túng bừa bãi, đều là dựa theo tính tình bản thân mà làm.

Ông biết tâm tư của Thẩm Thận, nhưng làm sao biết đưa cháu ngỗ ngược của nhà này thế nhưng trân trọng người ta đến bước này.

Nghĩ đến vụ ở rể mà Hứa Mạt nói, Thẩm lão gia tử hai mắt liền tối đen, suýt nữa ngã nghiêng.

Còn trai nhà mình là như vậy! Hai cháu trai cũng như vậy! Vì đàn bà, nào đến kinh thiên động địa.

Thẩm lão gia tử càng nghĩ càng tức, sau đó không chút khách khí, nhắm vào tấm lưng rộng của Thẩm Thận, trực tiếp sờn soạt vung gậy qua.

Trước kia đánh anh, Thẩm Thận đều tránh đi nhanh, hôm nay anh thẳng tắp quỳ ở đó, đây chính là tìm đánh!

Căn cứ vào trước kia, một gậy này của ông vừa xuống, Thẩm Thận đều oán giận kêu đau, oán trách một phen. Mà lần này là không rên một tiếng, im lặng nhận lấy.

Thẩm lão gia tử nhắm mắt lại, cuối cùng là không nhẫn tâm.

"Cháu đứng lên." Ông mở mắt, chậm rãi lên tiếng.

Thẩm Thận mím chặt môi mỏng, chậm chạp đứng lên.

"Lão gia tử, cháu kính ông tôn trọng ông, có điều cái quý này thật không phải vì ông, là vì bản thân cháu và cô ấy."

Thẩm lão gia tử bỗng dựng tròng mắt, tỉ mỉ cân nhắc lời của Thẩm Thận.

Hai người này, lời nói cũng giống nhau như vậy.

Đều nói dễ nghe, nhưng đều lại hung hăng đâm vào tim ông.

Thẩm lão gia tử vô cùng không vui, vẫy tay, "Tùy các cháu, ông chỉ có một yêu cầu, không được ở rể."

Chương 56

Hôm nay Hứa Mạt ngủ đặc biệt không sâu, sau đó cô ngủ không được, dứt khoát chỉ nhắm mắt nằm nghỉ.

Đêm bên ngoài cửa sổ dần dần khuya, mưa còn đang rơi, cảnh đêm của thành phố ở phía xa đều bị nhuộm thành quang ảnh mờ hồ.

Cô dứt khoát vén chăn ngồi dậy, đi đến phòng khách. Ở trên sofa lật túi một hồi, cô mới tìm ra điện thoại của mình.

Hứa Mạt ần ần, phát hiện điện thoại không còn pin, tự động tắt máy rồi.

Cô theo bản năng liền ngẩng đầu lên, nhìn đồng hồ thạch anh trên tường, kim bên trên đang chậm rãi chuyển động.

Thời gian đã tối rồi, Thẩm Thận cư nhiên còn chưa về, điện thoại cô lại tắt máy, anh nhất định lo lắng muốn mạng.

Sau khi sạc pin điện thoại, Hứa Mạt liền nghe thấy một tiếng máy móc truyền đến từ chỗ thang máy, âm thanh nhấc nhở rất nhỏ, nhưng cũng đủ nhấc nhở cô sự trở về của Thẩm Thận.

Cô vội vàng xuống sofa, ngay cả dép cũng không kịp mang, đi chân trần, chạy thẳng đến cửa thang máy.

Cửa chậm rãi mở ra, đôi tay thon dài như ngọc đỏ dẫn đầu đập vào mí mắt.

Thẩm Thận đang hơi cúi đầu, viền môi căng thành đường thẳng, vẻ mặt không rõ. Giống như cảm nhận được gì, anh ngẩng đầu, tiếp xúc với mắt người trước mắt, ngây người.

Anh chậm rãi bước ra từ thang máy, còn chưa đứng vững, liền bị Hứa Mạt một phát ôm lấy.

Sắc mặt Thẩm Thận hơi chút dịu đi, tay lại nhấc lên đẩy cô ra ngoài.

Hứa Mạt không biết ý anh là gì, chỉ biết anh đẩy cô ra ngoài, nhất thời vành mắt liền đỏ lên.

"Tại sao không cho em ôm." Cô ngữ khí ủy khuất muốn mạng.

Thẩm Thận còn chưa kịp giải thích, liền bị bộ dạng giống như cô vợ nhỏ của Hứa Mạt chọc cười.

Hứa Mạt thấy anh còn cười càng thêm ủy khuất, vành mắt biến thành màu hồng nhạt, giống như giấy tiếp theo liền muốn khóc.

"Được rồi, khóc cái gì, quần áo của anh ướt rồi, em ôm lấy lại không thoải mái." Thẩm Thận sờ đầu cô, ngữ khí mang theo sự dỗ dành nhẹ nhàng.

Hứa Mạt lúc này mới ý thức tới mặt anh, tóc đen của anh ướt một nửa, ngẫu nhiên có hạt nước từ trong tóc rơi xuống, từng giọt từng giọt thấm theo xương chân mày ưu việt của anh trượt xuống sườn mặt, khuôn mặt như ngọc bị nước đọng qua, càng hiện lên trắng nõn.

Hứa Mạt nhìn vậy, trong lòng lại nổi lên sự đau lòng.

Cô không để ý Thẩm Thận phản đối, dùng đủ lực chui vào trong ngực anh. Quần áo anh ướt mảng lớn, nhưng cũng không trở ngại Hứa Mạt đem đầu chôn chặt vào.

Thẩm Thận im lặng trong chốc lát, cuối cùng siết chặt lấy cô.

"Hôm nay em chỗ nào cũng không đi, trực tiếp trở về đúng không?"

Giọng của Thẩm Thận từ trên đầu rơi xuống, trầm thấp không thôi, khiến lỗ

tại người ngựa ngay.

Hứa Mạt gật đầu, "Anh không phải nơi đây là nhà chúng ta sao, em có thể đi đâu?"

Thẩm Thận tâm thần chấn động, trầm thấp đáp một tiếng, "Ừm..."

Hồi lâu, giọng nói buồn bực của Hứa Mạt chậm rãi truyền đến, "Hôm nay anh đối với em quá lạnh nhạt."

Cô cảm thấy Thẩm Thận nhất định biết được gì đó, nếu không hôm nay sao sẽ kỳ lạ như vậy.

Thẩm Thận nghe cô nói vậy, mí mắt nửa vén, "Nghĩ lung tung gì đó, anh trai đêm nay liền muốn em xem, xem cuối cùng lạnh hay không lạnh nhạt."

Hứa Mạt ngừng lại, véo anh một cái nhẹ nhàng.

"Hôm nay anh đi gặp lão gia tử rồi, ông đồng ý rồi. Chính là anh liên lạc không được em, theo bản năng cho rằng em đi rồi, đi một chuyến dưới lầu bạn cùng phòng của em."

Thẩm Thận từ Thẩm Trạch đi ra, cảm thấy Hứa Mạt chắc là bị chọc tức, nếu không tại sao liên lạc không được. Thẩm lão gia tử trước nay làm theo ý mình, người bề trên lại làm quen rồi, chủ động tìm đến Hứa Mạt, lời nói ra nhất định là có bao nhiêu khó nghe.

Hứa Mạt tính tính lại mềm mại, cả người có lúc giống như đứa ngốc, không cần nghĩ nhiều, chắc chắn bị lão gia tử ức hiếp rồi. Theo anh nghĩ, quả thật chính là sự giằng co giữa vua sói và thỏ nhỏ, kết cục vô cùng dễ đoán.

"Cho nên anh dầm mưa ướt như vậy?" Hứa Mạt nâng mắt nhìn anh.

Thẩm Thận thu mắt nhìn cô một hồi, nhẹ mở một cái bên môi cô.

Địa chỉ bạn cùng phòng của Hứa Mạt với phương thức liên hệ, vẫn là anh

tim Trần Thanh Huy lấy được. Hứa Mạt ở thành phố Z không thân không thích, bình thường lại ở cùng anh, không có bất kỳ chỗ nào có thể đi, anh nghĩ qua nghĩ lại, chỉ có một người bạn cùng phòng của cô.

Sau đó đến dưới lầu, người bạn cùng phòng đó của cô vừa nghe xong sự việc phát sinh giữa hai người, vội vàng muốn anh rút xéo.

Thẩm Thận cho rằng Hứa Mạt không muốn đi ra, dứt khoát trực tiếp đứng ở dưới lầu chờ. Mưa phun luôn không ngừng, anh cũng vứt bỏ sự tự phụ trước kia, liền như vậy bước bình mà chờ.

Cuối cùng vẫn là Trần Thanh Huy gọi điện đến, nói Hứa Mạt không ở đó, anh mới về nhà.

"Anh cho rằng em muốn rời xa anh nữa." Về mặt Thẩm Thận u ám không rõ.

Hứa Mạt kiễng chân lên, hai tay vòng qua cổ anh, hung hăng kéo khuôn mặt anh xuống, thẳng đến tầm mắt hai người ngang bằng.

"Anh chính là như vậy nhớ em sao?" Đầu mũi Hứa Mạt gát gao chống lấy mũi anh.

Thẩm Thận dưới tay nhẹ nhàng dùng lực, đem cô ôm lên, "Xin lỗi."

Hứa Mạt thuận theo thế của anh, cả người treo lên trên người Thẩm Thận, nghe vậy che môi anh lại, ngăn anh tiếp tục nói tiếp.

"Sau này đều không cần nói như vậy, giữa chúng ta không tồn tại từ này, không có cái gì cần xin lỗi."

Thẩm Thận thấy đôi mắt cô còn nổi lên màu hồng, lúc mềm mại nói ra câu này, vô cùng xinh đẹp.

"Biết rồi." Lúc này mặt mày anh đều mang theo vui mừng, cười rục rờ.

Nói xong, anh im lặng một hồi, cuối cùng vẫn là lên tiếng, "Lão gia tử đã nói

gì với em."

Hứa Mạt cắn môi, nâng mắt nhìn anh một cái, tiếp xúc ánh mắt thăm dò của anh, lại giống như bị phỏng, nhánh chóng di chuyển tầm mắt.

"Em....em nói anh chủ động muốn ở rể..."

Thẩm Thận cuối cùng xem như xâu chuỗi lại tất cả câu chuyện.

Chẳng trách đêm nay lão gia tử muốn nói lại thôi, một bộ dáng vô cùng hận sắt không thành thép.

Hứa Mạt thấy anh không nói chuyện, nhỏ giọng thêm một câu, "Ông chọc giận em, em cũng chọc giận trở lại, anh sẽ không tức giận chứ?"

Lại nói thế nào, đó dù sao cũng là ông nội ruột của Thẩm Thận.

Khóe môi Thẩm Thận cong lên, lại nói, "Thật không có bị ủy khuất?"

Hứa Mạt lúc này mới cười lên, mặt mày cong cong, "Ông nội nhìn như có chút giận, ngoại trừ vừa bắt đầu bị tìm nói chuyện có chút buồn bã, sau đó em căn bản không sợ gì."

Chút buồn bã đó, cũng bởi vì không có Thẩm Thận đồng hành bên cạnh.

Nháy mắt đó, cô căn bản nắm không được cái gì, lòng cũng cảm thấy trống rỗng.

Thẩm Thận có chút nghi hoặc, nhướn mày, "Ông còn tức giận?"

Hứa Mạt chớp mắt, "Đúng vậy, bởi vì em nói anh muốn ở rể nha."

Thẩm Thận trái lại nghiêm túc suy nghĩ một hồi, sau đó nói, "Làm sao ở rể? Con sinh ra theo họ em?"

Hứa Mạt nghĩ cũng không nghĩ buột miệng, "Anh muốn thật như vậy, vậy em

đương nhiên có thể rồi."

Thẩm Thận nguy hiểm ép gần, "Em chính là như vậy muốn sinh con với anh."

Đề tài của anh nháy quá nhanh rồi, sau khi Hứa Mạt sưng sốt, gần như cà lăm nói, "Ài...ai muốn sinh con với anh chứ..."

Đôi mắt hoa đào nhếch lên của Thẩm Thận giống như ủ một hồ nước trong, mông lung rất nhiều, bắt đầu nhộn nhạo.

"Hiện tại không muốn cũng không sao, chuyện sinh con phải làm em muốn không?"

Hứa Mạt giãy dụa từ trên người anh nháy xuống, đẩy anh ra, cúi đầu, liền không nhìn anh, "Anh ngấm mưa rồi, vẫn là đi tắm trước đi."

Cô không trả lời, Thẩm Thận càng muốn chọc cô, giọng nói ngậm cười, "Gấp gấp như vậy sao?"

"Này!" Hứa Mạt thật sự có chút phẫn.

Thẩm Thận lúc này mới ngừng lại, anh thân như cây ngọc, ngón tay khớp xương rõ ràng cởi cúc áo, linh hoạt liền cởi ra áo trên.

Sau đó anh xoay thân người, tay tùy ý đặt lên trên thắt lưng da, tầm mắt nhìn giống như không nhanh không chậm mà khiêu khích qua.

Đập vào mắt liền là cơ bụng cứng chắc của anh với đường eo xinh đẹp, vai rộng eo hẹp.

Trong những đêm tình nồng, cơ eo dùng lực, mồ hôi chảy ra thuận theo đó chảy xuôi xuống, lúc đó là gọi cảm nhất.

Cô nhìn nhìn, mặt đột nhiên nóng lên. Cô nâng tay, sờ khuôn mặt của bản thân, sau đó tầm mắt trống rỗng, tùy ý nhìn về phía anh.

Thẩm Thận nhẹ cười lên, "Em lại không phải chưa từng xem qua."

Đôi mi thanh tú của Hứa Mạt nhíu lại, "Thẩm Thận, em thật chưa từng thấy qua người so với anh còn biết đùa giỡn lưu manh."

Nghe thấy lời này, đôi mắt Thẩm Thận híp lại, "Em còn muốn xem người nào lưu manh."

Hứa Mạt nhặt quần áo anh vứt trên sàn nhà, lúc biến mất trong phòng giặt ủi, còn không quên trả lời, "Không nói cho anh."

Thẩm Thận vội vàng tắm rửa, quần áo cũng lười tìm, trực tiếp mặc một cái áo tắm đi ra.

Anh bước ra phòng ngủ, trong phòng khách im lặng không động tĩnh.

Thẩm Thận chậm rãi đi đến nhà bếp, ở đó đèn đang sáng chiếu bên trong cửa, một mảng màu vàng ấm áp, bên trong có bóng người đi chuyển.

Anh đẩy mở cửa, hai tay ôm cánh tay, trực tiếp dựa vào khung cửa.

Hứa Mạt đang đứng nghiêng đối diện anh, đang cắt gì đó. Sườn mặt điềm tĩnh, tóc dài được nhẹ nhàng vén lên, cột thành một đuôi ngựa nơi lỏng.

Có vài cọng tóc rũ xuống, nửa che khuất khuôn mặt bóng loáng trắng nõn của cô, lông mi đen nhẹ nhàng run rẩy, mặt mày thu lại, đẹp đến không chân thật.

Ánh sáng mờ nhạt trên đỉnh đầu khiến cho sườn mặt cô dịu dàng, cũng khiến cho tim Thẩm Thận nóng hổi.

"Đang làm gì vậy?"

Hứa Mạt lúc này mới chú ý sự tồn tại của anh, lơ mờ ngẩng đầu, ánh mắt mang theo ngỡ ngàng.

"Anh tắm xong rồi?"

Thẩm Thận gật đầu, đứng thẳng người liền muốn đi vào trong, "Em vừa quay phim xong, sao không nghỉ ngơi, đừng làm nữa."

Hứa Mạt đặt dao xuống, chạy chậm lại gần, sau đó nâng tay đẩy anh ra ngoài, "Em buổi trưa có ngủ một chút, nghỉ ngơi đủ rồi. Em bây giờ làm xong chờ chút cùng ăn, anh nhất định còn chưa ăn cơm."

Thẩm Thận cuối cùng là đàn ông, Hứa Mạt làm sao đẩy anh được, anh không muốn đi liền vô lại.

"Anh cuối cùng muốn làm gì vậy...."

Thẩm Thận hơi cong lưng, "Muốn ở cạnh em."

Hứa Mạt thích nghe loại lời này của anh, vui vẻ lên, "Vậy anh ở bên cạnh đợi đi."

Thức ăn cô đã cắt toàn bộ, đi tìm hộp nguyên liệu, cầm lấy nồi với muối, hương về phía anh vẩy tay với biên độ nhỏ.

Thẩm Thận lại gần, "Sao vậy,"

Đỉnh cầm xính xắn của Hứa Mạt hơi nâng, chỉ vào một hương, "Anh giúp em thắt tạp dề một chút."

Thẩm Thận tay dài vừa vung, đem chiếc tạp dề hoa từ trên tường cầm xuống.

Từ sau khi cô ở đây, đồ vật trong nhà đều nhiễm hơi thở của cô, so với trước kia càng sâu sắc.

Cô giống như đặc biệt thích những thứ có in hoa, ngoại trừ những thứ này, còn đặc biệt thích màu vàng nhạt, ngay cả dép lê đều là dép nhung màu vàng nhạt.

Hứa Mạt xoay người, ngoan ngoãn duỗi hai tay, chờ ánh thất chỗ, sau đó chậm chạp không thấy ánh có động tác.

Cô ngẩng mặt lên, liền đối diện với ánh mắt không có hảo ý của Thẩm Thận.

Tầm mắt ánh đang có nhiều hứng thú lưu luyến trên trước ngực cô. Lúc cô về nhà liền cởi áo ngoài ra, nơi này nhiệt độ quanh năm không đổi, cô cảm thấy không lạnh, cũng không có mặc lên.

Cô bên trong còn thừa lại một cái áo không tính mỏng manh, nhưng bởi vì thiết kế khéo léo, đem ngực cô siết chặt, miêu tả sinh động.

Hứa Mạt có chút không được tự nhiên, chỗ dù hai người thẳng thắn bên nhau bao nhiêu lần, cô như cũ có chút xấu hổ.

Cô chặn lại có tính tượng trưng, tức giận nói, "Ánh nhanh chút đi."

Thẩm Thận lúc này mới lười biếng lại gần, "Ánh trai không phải đã đến rồi sao, gấp cái gì."

Lập tức cánh tay ánh vòng lấy cô, nhốt cô vào trong lồng ngực, dây mảnh vòng qua, sau đó ở sau lưng cô thất một con bướm tình xảo.

Lúc Hứa Mạt xào thức ăn, cuối cùng vẫn là đem ánh đuổi sang một bên.

Thẩm Thận nhận được mệnh lệnh của cô, đứng ở trong góc, không cho phép không thể động.

Động tác của cô nhanh chóng, rất nhanh liền bày ra ba bốn món nhà làm, còn thêm một món canh.

Hứa Mạt lau tay, "Ăn cơm thôi."

Vừa dứt lời, cô cũng không nghe Thẩm Thận trả lời, Hứa Mạt cảm thấy kỳ quái, nâng giọng gọi ánh một tiếng, "A Thận?"

Cô vừa xoay người, sau lưng liền dán lên một lò,ng ngực nóng như lửa, cứng nhắc như bức tường.

"...Ừm? Sao vậy?" Hứa Mạt bị người đến ôm chặt ở trong ngực, Thẩm Thận thậm chí còn chôn đầu trong cổ cô, nhẹ nhàng cọ xát.

Anh giống như đang dò dự, lại giống như bắt an, cuối cùng chậm rãi lên tiếng, giọng nói thuần hậu giống như rượu vang ủ đã lâu, ép đến trầm thấp, liền dán ở bên tai cô.

"Vợ, anh yêu em."

Hứa Mạt vừa bắt đầu không có cảm giác, sau đó trận chua xót trong lòng đó được bao bởi mật ngọt, từng trận kéo tới, đánh người không kịp trở tay.

Cả người cô giống như chìm trong ánh đèn màu sắc sỡ, phía trước nơi đó chiếu sáng rạng rỡ, mang theo lượng lớn ánh mặt trời trắng xóa, cô đi rồi đi, bất luận đi thế nào, giống như đều đi không tới đích.

Thẩm Thận nói xong liền không tiếp tục nói chuyện, hai người ăn ý ngậm miệng không nói.

Qua hồi lâu, Hứa Mạt bỗng dừng xoay người, ôm chặt lấy anh, tìm Thẩm Thận giống như đánh trống, còn mang theo chút nhếch nhác không muốn để người biết.

Sau đó anh nghe giọng nói của Hứa Mạt chậm rãi truyền đến, nhẹ nhàng đánh lên tim anh.

"Em cũng vậy."

Hai tay anh nâng mặt cô lên, sau đó cúi đầu ngậm lấy môi cô, tỉ mỉ miêu tả.

Hứa Mạt nhắm mắt lại, nhiệt tình đáp trả.

Ngoài cửa sổ, mưa tí tách, tiếng mưa rất nhỏ rơi trong đêm khuya. Bên trong một đôi tình nhân đang phóng túng hôn nhau.

Không khí nóng lên, Thẩm Thịnh thậm chí đều không biết bản thân đã đỏ cả vành mắt.

Từ rất lâu về trước, anh liền cảm thấy bản thân sẽ không dính lấy thứ tình cảm này, sau đó thế sự khó liệu, rất nhiều chuyện, đều từ mùa thu năm đó, lần gặp đầu tiên đó bắt đầu, im lặng thay đổi quỹ đạo.

Anh chiếm được thanh xuân của cô, chiếm được ánh mắt chuyên tâm của cô, cũng chiếm được tình yêu của cô.

Luồng nhiệt đầu tim chảy qua, trong lòng từng trận rung động, tình cảm khó mà chống cự.

Tình cảm cuộn cuộn một khi cởi bỏ xiềng xích, hai người đều khó mà kìm nén. Hai người trán chống trán, đầu mũi đối diện đầu mũi, là tư thế thân mật nhất trên thế gian này, là cái ôm nùng tình nhất.

"Chỗ nào cũng không đi, chỉ ở nơi này." Hơi thở của Thẩm Thịnh đều phun trong gáy cô, sau đó nhẹ nhàng rời ra thứ che phủ trên người cô.

Khác biệt giống tổ trước đây, lần này so với bất kỳ lần nào đều muốn dịu dàng triền miên.

Ánh mắt anh nóng đến có thể hòa tan người, Hứa Mạt ở trong trận xóc này, gât gao dựa vào.

Sau khi kết thúc, hai người đều có chút mệt. Nhưng vén vện như vậy, cũng làm người vô cùng thỏa mãn.

Hai người cùng người trên sàn nhà, Thẩm Thịnh ôm lấy cô, còn đang cái được cái không mở cô.

Hứa Mạt hòa hoãn một hồi, "Đồ ăn chắc chắn đều nguội rồi, làm sao ăn."

Thẩm Thận nắm tay nhỏ của cô, "Vậy liền hâm nóng."

Anh mặc quần áo cho cô, "Ăn cơm trước, buổi tối lại dọn dẹp sau, ngày mai anh dẫn em đi Thủy Sĩ."

Hứa Mạt ngẩng đầu lên, không tiếng động hỏi.

Thẩm Thận nhẹ nhàng xoa cô, cười nhẹ lên, "Bước đầu tiên trở thành Thẩm thiếu phu nhân là gì?"

Hứa Mạt lẩm bẩm một hồi, hưởng thụ sự dịu dàng mà lúc này anh đối với bản thân, "Em không muốn biết."

Thẩm Thận nắm cầm cô, "Không muốn cũng phải muốn, nàng dâu xấu cuối cùng phải chửa mẹ chồng."

Hứa Mạt lúc này thật sự tức giận, anh lúc này chính là tra nam dùng xong liền bỏ, hoàn toàn là loại đó, "Anh nói ai xấu!"

Cô không cam lòng yếu thế, cũng nắm lấy cầm anh.

Còn người đen của Thẩm Thận sáng lên, ánh mắt khóa chặt cô, trong đôi mắt phản chiếu bóng hình nhỏ nhỏ của cô.

Sau đó anh từng nói từng chữ một, "Nàng dâu của anh không xấu, là xinh đẹp nhất."

Chương 57

Hai người ở trong nhà một đêm, tùy tiện thu dọn một phen, trực tiếp trong hai ngày ngồi máy bay đi đến Thụy Sĩ.

Sân bay có người chuyên trách đến đón, sau khi hai người đồng thời ngồi lên ghế sau, Hứa Mạt liền nhẹ nhàng chau mày.

Hành trình đi lần này thời gian dài, tính toán cũng có mười mấy tiếng đồng hồ. Hứa Mạt không có nghỉ ngơi đủ, vẫn là có chút không thoải mái.

Thẩm Thận chú ý đến, trực tiếp ôm cô vào lòng, dùng áo khoác bọc lấy cô, để nửa sườn mặt nhỏ của cô dán lên lồng ngực bản thân, "Em tiếp tục nghỉ ngơi một chút, ngủ đi, đến rồi anh gọi em."

Hứa Mạt thuận thế chôn vào, tầm mắt rơi xuống sườn cầm ưu việt của anh, "Không sao, em không quá muốn ngủ."

Thẩm Thận kéo cửa sổ xuống một chút, mang theo chút gió lạnh thổi vào, Hứa Mạt hứng gió thổi hồi lâu, mới cảm thấy tâm tình hơi thoải mái một chút.

Mùa thu Thụy Sĩ ôn hòa, phóng mắt ra ngoài xe, trời rộng quang đãng, cảnh bầu trời màu xanh da trời làm nền cho thảm cỏ màu xanh lá, nước suối chảy trong vắt, giống như hiện lên màu hồng vàng,

Khu nhà phố bằng gỗ chằng chịt xẹt qua ở trước mắt, nơi chân trời phía xa, núi tuyết trắng xóa, núi xa một mảng mênh mông.

Thẩm Thận cũng ngắm nhìn, anh giống như nhớ đến gì đó, véo tay nhỏ mịn màng bóng loáng của cô, "Năm này còn muốn trượt tuyết không?"

Hứa Mạt thu lại mặt mày, cô trước kia cùng anh đến qua một lần, lúc đó vừa đúng sinh nhật của Thẩm Thận.

"Lúc trước anh chỉ mang em đến trượt tuyết." Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Thận nheo mắt, nhéo cằm cô, "Tức giận rồi?"

Anh biết ý của cô là gì, trước kia sinh nhật anh đến đây, quá nửa cũng là đến thăm mẹ của mình. Chỉ có điều, anh của lúc đó, không có nhắc qua với Hứa Mạt.

Hứa Mạt nhìn anh rất lâu, trong lòng không hiểu sao rầu rĩ.

Cô đẩy anh ra, giận dỗi ngồi đến một bên, cách anh rất xa, trên mặt cũng không có biểu tình gì.

Thẩm Thận mặt dày mày dạn lại gần, thừa dịp cô không phòng bị, trực tiếp ôm người ngồi lên trên đùi của bản thân.

May mà ghé sau rộng rãi, động tác của Thẩm Thận dễ như trở bàn tay, nhưng ôm trọn như vậy, Hứa Mạt cũng kính hô lên một tiếng.

Soái ca mắt xanh lái xe ở phía trước nghe thấy cũng liếc nhìn kính chiếu hậu một cái.

Cô vỗ vỗ bả vai anh, "Anh buông em ra, nói mà không giữ lời, nói nghe lời em, anh không có mấy lần nghe em."

"Bây giờ buông em ra, anh ngu sao?" Thẩm Thận siết chặt eo cô, cắn một ngụm lên khuôn mặt nhỏ của cô.

Mắt nai của Hứa Mạt ươn sưng, nhìn anh chằm chằm một hồi, "Anh chỉ biết ức hiếp em..."

Thẩm Thận nhe cười, cúi mặt xuống, giọng nói ép xuống rất thấp, "Em nói

xem, sao là ỨC HIẾP?"

Hứa Mạt một phát đẩy mặt anh ra, "Em không muốn để ý anh nữa, anh chính là lừa em đến đây."

Thẩm Thận hôn cô, trần trọc cọ sát, qua hồi lâu mới thả ra, "Đúng vậy, lừa em về nhà."

Anh gác cầm lên đỉnh đầu của Hứa Mạt, cọ sát, "Lúc trước không nghĩ dài lâu như vậy, nhưng anh nói thật với em, cho dù lúc đó có kỳ hạn, anh cũng không nghĩ qua cùng em chia tay."

Cô có thể luôn ở bên cạnh anh, liền là suy nghĩ ban đầu của anh ngay lúc đó.

Hứa Mạt ngừng một hồi, "Anh nghĩ hay như vậy? Không lẽ em liền như vậy luôn đi theo anh?"

Vẻ mặt Thẩm Thận u ám không rõ, ngữ khí trở nên nhàn nhạt, "Cho nên sau đó em chạy đi."

Hứa Mạt trở tay véo anh một cái, "Thẩm Thận anh nói thật, có phải trong lòng anh vẫn nghĩ nếu như em vĩnh viễn không chạy thì tốt rồi?"

Thẩm Thận lúc này nhẹ cười lên, "Vậy thật không có."

Sơ với trước kia cô luôn im lặng không thích nói chuyện, anh càng thích cô của hiện giờ hơn, đó là một loại ỷ lại và tin nhiệm cả thể xác lẫn tinh thần.

Loại cảm giác đó làm sao miêu tả đây?

Đúng rồi, nhẹ nhàng muốn lên tiên.

"Chờ một chút thấy mẹ anh không cần sợ, anh chào hỏi một tiếng trước." Nói xong, Thẩm Thận lưỡi biếng nằm xuống ghế dựa.

Động tác của anh đột nhiên như vậy, bỗng đứng dựa vào phía sau, Hứa Mạt không phòng bị, hai tay trực tiếp chống lên người của Thẩm Thịnh.

Hứa Mạt không chút khách khí, ở trên đó bóp hai cái, vẻ mặt nhàn nhạt, "Xúc cảm không tệ."

Thẩm Thịnh liền khi bị cô làm nghẹn lại, có điều anh rất nhanh liền nắm giữ lại quyền chủ động, không nhanh không chậm, "Tiếp tục đi xuống, xúc cảm sẽ càng tốt."

Hứa Mạt thấy anh lúc nào cũng đều muốn trêu ghẹo cô một chút, có chút chán nản, "Không biết cái miệng này của anh, đổ qua bao nhiêu cô gái."

Thẩm Thịnh nhìn cô, con người đen rất sáng, "Em cảm thấy anh đổ qua bao nhiêu cô gái?"

Hứa Mạt không muốn nghĩ kỹ loại chủ đề này, hỏi rồi vô cớ âm ức bản thân, trong lòng cô vừa nghẹn, nói sang chuyện khác, muốn nói qua loa đi qua.

Thẩm Thịnh nào có thể cho cô tại nguyện, đem cô ấn vào lòng, "Anh sớm đã nói qua, anh chỉ có một mình em."

Thẩm Thịnh trước giờ đều sẽ không phải người biết nói dối, Hứa Mạt nhẹ nhàng gạt đầu, "Vâng..."

-

Chặng đường không thể nói rõ dài ngắn, nhưng hai người nói chuyện một hồi, trái lại rất nhanh liền đến nơi.

Nơi mẹ Thẩm sống là một tòa trang viên phong cách cổ xưa, bên cạnh có dòng suối chảy qua, xung quanh cũng không có hộ gia đình khác, thanh u và yên tĩnh.

Sau khi hai người đến nơi, có tiếng đỗ xe truyền đến. Quý Khả Khanh trực tiếp từ bên trong chạy ra, đứng ở một bên nhìn về phía bên này.

Sau khi Thẩm Thận đỡ Hứa Mạt xuống xe xong, Quý Khả Khanh liền ôm lấy Thẩm Thận, "Tiểu Thận!"

Thẩm Thận cười mẹ của mình vẫn tính tình trẻ con như vậy, ôm lại bà một chút, ở trên lưng Quý Khả Khanh nhẹ nhàng vỗ vỗ.

"Mẹ, sao mẹ trực tiếp chạy ra rồi?"

Quý Khả Khanh thoáng nhìn dáng vẻ giống như muốn khóc, "Mẹ nghe nói con sắp đến, sớm đã chuẩn bị rồi, mẹ rất nhớ con."

Thẩm Thận tỉ mỉ đánh giá, trong lòng đoán thử độ thật giả của lời nói này của bà, "Mẹ nếu như thật sự nhớ con, con sau này đến thăm mẹ nhiều hơn."

Quý Khả Khanh một năm có gần ba mùa đều ở Thụy Sĩ, thời gian còn lại nếu như về nước, cũng ở lại không bao lâu, khi mừng năm mới người một nhà mới sẽ đoàn viên lâu một chút.

Thẩm Thận vừa dứt lời, Quý Khả Khanh liền không chút lưu tình rút đi ánh, tầm mắt chuyển đến trên người đang sống vai với anh.

Bà trực tiếp kẹp tay Hứa Mạt, cười tủm tỉm, "Tiểu Mạt phải không? Cháu rất xinh đẹp! Bác luôn muốn có một đứa con dâu xinh đẹp, bây giờ thật sự có rồi."

Hứa Mạt vốn luôn im lặng đứng ở một bên, lúc này đột nhiên bị tầm mắt nhiệt tình như lửa của mẹ Thẩm vây lấy, có chút ngượng ngùng.

Cô nâng mắt lên, nhẹ nhàng cười, "Chào bác gái, cháu là Hứa Mạt."

Thẩm Thận nghiêng đầu qua, rũ mắt nhìn Hứa Mạt, trên miệng lại nói, "Mẹ, đây chính là con dâu của mẹ."

Hứa Mạt trộm liếc anh một cái, ám chỉ vô cùng ý tứ.

Quý Khả Khanh đặt sự tương tác của hai vào trong mắt, trong lòng càng yêu thích, "Tiểu Mạt, đừng gọi bác gái nữa, con gọi mẹ là được, nếu không gọi mẹ, như vậy có vẻ trẻ tuổi."

Hứa Mạt lúc này mới ngẩng đầu, tỉ mỉ nhìn Quý Khả Khanh một cái, bà dung mạo thanh lệ, thanh hình giống như thiếu nữ, trên mặt một chút nếp nhăn cũng không có, nói bà là chị của Thẩm Thận, cũng không quá đáng.

Hứa Mạt nhìn hồi lâu liền nhập tâm, trái lại quên trả lời. Thẩm Thận nhẹ nhàng vỗ vai cô, sau đó xoay đầu nói với mẹ Thẩm, "Mẹ, cô ấy có chút xấu hổ, chúng ta vẫn là vào trong trước đi."

Quý Khả Khanh hừ ah một tiếng, "Không cho con vào, con cảm hàn lý, mẹ muốn dẫn Tiểu Mạt vào trước."

Thẩm Thận cạn lời nhìn bà một cái, trái lại cũng vẫn là ngoan ngoãn đáp một câu dạ.

Quý Khả Khanh ngược lại có rất nhiều hiếu kỳ, túm lấy Hứa Mạt liền đi vào trong, "Tiểu Mạt, chờ con quen thuộc rồi liền tốt, bác có xem phim mà con diễn, vừa này ở bên ngoài bác quá kích động rồi, cũng quên luôn để con đi vào."

Hứa Mạt một mạch cười, chỗ đến khi bị mẹ Thẩm nhiệt tình ân ngồi xuống trên sofa, cô vẫn còn chưa hòa hoãn lại.

Quý Khả Khanh quá mức nhiệt tình, sự đối đãi như vậy khiến cô chóng đỡ không nổi. Tuy rằng trước khi đến, Thẩm Thận nhiều lần bảo đảm với cô mẹ của mình là người dễ sống chung, trong lòng cô vẫn là có chút lo lắng.

Ba mẹ Thẩm Thận là liên hôn gia tộc, Quý Khả Khanh còn là hòn ngọc quý trên tay Quý thị. Phụ nữ xuất thân thế gia, trong xương cốt luôn mang theo chút kiêu căng, dù chỗ ở chung, cũng chỉ là bởi vì tự thân giáo dục tốt đẹp.

Nhưng mà Quý Khả Khanh thoạt nhìn là thật sự hoàn toàn không có ra vẻ,

liền giống như bây giờ, tự mình pha ly hồng trà cho cô.

Hứa Mạt mới này cũng chú ý đến, trang viên rộng rãi này không nhìn thấy được bóng dáng của bất kỳ ai khác, mẹ Thẩm chắc là không có tuyển người giúp việc.

"Bác gái, cháu làm cho, bác không cần luôn chiếu cố cháu, như vậy quá mệt rồi." Quý Khả Khanh đẩy trà cho cô, Hứa Mạt nhàn nhái chong nhận lấy, nhẹ giọng lên tiếng.

"Gọi cái gì bác gái, gọi một tiếng mẹ đến nghe xem nào." Quý Khả Khanh nói xong lập tức ngồi đến bên cạnh cô.

Hứa Mạt trong lòng cảm khái Thẩm Thận sao còn chưa đến, sau đó nâng mắt nhìn Quý Khả Khanh một cái, cuối cùng là gọi một câu, "....Mẹ."

"Có chút cảm động là sao thế này, Tiểu Thận loại tính tình đó cư nhiên có thể tìm cô gái dễ thương như cháu, nó thật sự là quá may mắn rồi." Mẹ Thẩm thấy Hứa Mạt gọi xong, mặt nhỏ liền hơi ửng đỏ, trong lòng một trận cảm khái.

Quý Khả Khanh vừa dứt lời, trên cầu thang xoắn ốc có một người vội vàng đi xuống, giọng nói có chút khẩn trương, "Khanh Khanh, em đi đâu rồi?"

Quý Khả Khanh cũng không ngần ngại, trực tiếp nói, "Em ở đây."

Ngữ khí này, rõ ràng so với lúc này lạnh nhạt rất nhiều.

Thẩm Thận Thiệu hướng về phía âm thầm nhìn một cái, trong lòng mới bắt đầu thả lỏng, sau đó tầm mắt tiếp xúc với Hứa Mạt bên cạnh bà, không khỏi ngừng một chút, "Cô gái này là ai?"

Quý Khả Khanh ồ một tiếng, "Tiểu Thận không nói với anh sao? Nó dẫn bạn gái đến, đây là con dâu em, Hứa Mạt."

Nói xong, bà chỉ vào Hứa Mạt ở bên cạnh.

Thẩm Thanh Thiệu vẻ mặt có chút khó coi, lên tiếng lại hỏi, "Sao em cũng không nói với anh?"

Quý Khả Khanh mặc kệ, "Sao em phải nói với anh?"

Thẩm Thanh Thiệu sùng sốt, "Khanh Khanh, anh vừa nãy quá vội nên..."

Lời không nói hết, ông xoay đầu, thân thiện chào hỏi với Hứa Mạt, "Chào cháu, bác là ba của Thẩm Thận, là chồng của vị đang ngồi bên cạnh cháu."

Hứa Mạt gật đầu, "Chào bác trai."

Cô nhìn Thẩm Thanh Thiệu, có chút giật mình. Ba của Thẩm Thận thoạt nhìn thật sự quá mức trẻ trung, một khuôn mặt gần như yêu dã, đôi mắt hoa đào đỏ giống y hệt Thẩm Thận.

Hai cháu nội Thẩm gia, Thẩm Khoảnh diện mạo giống mẹ, Thẩm Thận diện mạo giống ba, khí chất bất đồng, nhưng đều là khuôn mặt tuyệt hảo.

Thẩm Thanh Thiệu hơi gật đầu, trực tiếp ngồi bên cạnh Quý Khả Khanh, một chiếc sofa dài, ba người ngồi là có chút chật rồi.

Quý Khả Khanh muốn Thẩm Thanh Thiệu đi xa một chút, sau đó đổi phương bất động không nhường.

Hứa Mạt ngồi bên cạnh như ngồi đồng lửa, cô ngược lại không nghĩ tới, Thẩm Thanh Thiệu một số phương diện, cư nhiên giống Thẩm Thận như vậy.

Thẩm Thận sắp xếp xong hành lý, vừa bước vào đại sảnh, liền nghe thấy giọng nói lúc cao lúc thấp của Quý Khả Khanh.

Anh nâng mắt nhìn qua, nhìn thấy Thẩm Thanh Thiệu cũng giống như không nhìn thấy, nhìn như nhìn không khí, đi đến trước sofa kéo Hứa Mạt lên, ôm lấy ngồi đến một bên.

Chương 58

Thẩm Thần Thiệu liếc nhìn hai người một cái, lên tiếng nói, "Tiểu Thận, con không giới thiệu một chút cho ba sao?"

Thẩm Thận tay đùa nghịch sợi tóc của Hứa Mạt, vốn muốn dứt khoát xem nhẹ, thế nhưng chú ý đến hôm nay Hứa Mạt ở đây, anh không muốn tỏ ra cứng nhắc.

"Con và Tiểu Mạt kết giao hơn ba năm rồi, muốn dẫn về cho ba mẹ nhìn xem."

Thẩm Thần Thiệu bất ngờ anh sẽ ôn hòa như vậy, sau đó đáp, "Tốt."

Lúc trước cha con hai người mỗi lần gặp nhau đều sẽ tan rã trong không vui. Đây vẫn là lần đầu tiên, cha con hai người gặp nhau không có đôi chọi gay gắt.

Kỳ thật mà nói, không chỉ là Thẩm Thận đã thay đổi, Thẩm Thần Thiệu theo sự thay đổi của tuổi tác, cũng không giống thời hai mươi tùy tiện phóng túng nữa, phong cách hành sự của Thẩm Thận ở trên mức độ lớn là theo ông.

Hứa Mạt và Thẩm Thận đến đã muộn, sau khi nói chuyện phiếm một hồi liền đều tự về phòng.

Quý Khả Khanh bung một xấp đồ ngủ, "Tiểu Mạt, cháu có muốn chọn một bộ không? Những bộ này đều là mới mua, bác còn chưa mặc qua."

Hứa Mạt nhớ tới đêm đó, sau khi hai người ở trong nhà bếp ầm ĩ xong, cô mệt đến không được, vẫn là Thẩm Thận giúp cô thu dọn, chắc đã đem theo

đồ ngủ.

"Bác gái bác nhân ái đi ngủ đi, quần áo của cháu đều mang đủ rồi." Hứa Mạt chỉ chỉ vali hành lý ở trong phòng.

Quý Khả Khanh thấy cô đòi không được xưng hô, cũng không nói gì. Cô gái nhỏ mới hai mươi, da mặt mỏng, bà hiểu rõ.

"Vậy được, bác đi ngủ đây, hai đứa một phòng?" Nói xong nửa câu sau, Quý Khả Khanh còn hướng về phía Hứa Mạt dí dõm chớp chớp mắt.

Hứa Mạt theo bản năng lắc đầu, Thẩm Thận đang dựa ở khung cửa bên cạnh vốn có hứng thú nhìn hai người nói chuyện, lúc này đột nhiên đứng thẳng người, kéo Hứa Mạt tới bên người, bảo vệ cô giống như bảo vệ gà con, "Mẹ, mẹ đủ rồi nha."

Quý Khả Khanh cầm một cái lên vai anh, "Tiểu tử thôi!"

Nói xong, bà còn véo vành tai Thẩm Thận một hồi.

Mẹ Thẩm đi rồi, Hứa Mạt vẫn đang suy nghĩ gì đó, một dáng vẻ giấu kín như bưng.

Thẩm Thận kéo cô vào trong phòng, khép cửa lại, "Đêm nay em có thể ngủ một giấc ngon rồi."

Hứa Mạt gật gật đầu, nhìn Thẩm Thận. Bên ngoài áo sơ mi của anh chỉ mang một chiếc áo khoác ngoài mỏng, đẹp thì đẹp, làm tôn lên khung xương gầy của anh, thân trường ngọc lập, nhưng căn phòng này chắc rất lâu không có người ở, lộ ra chút khí âm hàn, cô sợ Thẩm Thận cảm lạnh.

"Nếu không bên trong lại mặc thêm một chiếc áo lông, anh không lạnh sao?" Hứa Mạt kéo tay Thẩm Thận lên, làm người ngoài ý muốn là, tay anh không những không lạnh, thậm chí còn lộ ra chút nóng.

Thẩm Thận hưởng thụ sự chăm sóc và quan tâm như vậy của cô, "Không

sao, anh lúc nào có chuyện? Vẫn là thu dọn trước."

Nói xong, anh giống như nghĩ đến điều gì, đi đến bên cửa sổ, đem lò sưởi trong tường ở một bên mở lên.

"Anh trái lại vẫn tốt, em vốn dĩ là thể hàn, đừng ở đó nữa, đến chỗ anh bên này." Thẩm Thận nói xong ngồi xếp bằng trên thảm, vẫy tay về hướng cô.

Lò sưởi trong tường cháy lên, không qua một lát liền bùng nhiệt lên, ánh lửa đỏ vàng lập lòe, mạ lên khuôn mặt như ngọc của Thẩm Thận một lớp ánh sáng ấm áp, vô cùng đẹp mắt.

Hứa Mạt đẩy vali hành lý qua, quỳ ở bên cạnh Thẩm Thận, hai người cùng nhau bắt đầu thu xếp.

Ấm áp từng đợt truyền đến, cả căn phòng đều được sưởi ấm, cũng không biết là xông hương gì, nhàn nhạt mang theo mùi gỗ đàn hương.

Hứa Mạt rần rĩ rồi liếc nhìn vành tai hơi đỏ của Thẩm Thận một cái, mẹ Thẩm vừa nãy véo qua, bây giờ đỏ như nhũ máu.

"Anh...anh và ba anh, quan hệ luôn không tốt sao?" Cô cảm thấy giữa đôi cha con này rất kỳ lạ, cụ thể cô cũng nói không ra. Tóm lại là Thẩm Thận đối với mẹ của anh, sắc mặt và ngữ khí thật sự tốt hơn nhiều.

Thẩm Thận nghe vậy ngừng lại, hồi lâu mới chậm rãi gật đầu.

Hứa Mạt thấy anh như vậy, thức thời không tiếp tục hỏi.

Trái lại là Thẩm Thận lại lên tiếng, giống như ấp úng hồi lâu, "Trước kia anh rất hận ông, nhưng sau đó anh mới biết là hiểu lầm. Nhưng những thứ này đều không quan trọng, bởi vì tổn thương mà ông ấy tạo thành cho mẹ anh là thật."

Ngừng một chút, anh lại bổ sung một câu, ngữ khí mang theo tính trẻ con khó có được, "Dù sao anh vừa nhìn thấy ông ấy, trong lòng liền không thoải

mái."

Hứa Mạt im lặng không nói, qua hồi lâu mày nhúu lại mới giãn ra, "Anh rất yêu mẹ anh."

Thẩm Thận nhẹ cười lên, "Ừm, anh cũng rất yêu em."

Hứa Mạt duỗi ra căng chân, ở trên bên hông đùi anh đạp hai cái. Cô vừa nghĩ thú về, nơi mắt cá chân liền bị nắm chặt, Thẩm Thận không nhanh không chậm nói, "Sao em luôn câu dẫn anh thế?"

Cô sững sốt, sau đó liềm mạng giãy dụa, cuối cùng chạy thoát khỏi xiềng xích, "....Sao em lại câu dẫn anh rồi?"

Câu này hỏi đến điểm quan trọng rồi.

Sự thật đó là, cô chỗ nào cũng đều đang câu dẫn anh.

Thẩm Thận nhướn mày, "Tiếp tục câu dẫn đêm này đừng hòng ngủ ngon."

Hứa Mạt mới không sợ anh, "Vậy vì ngủ ngon, anh đi phòng kế bên đi."

Thẩm Thận bị bộ dạng đứng đắn của cô làm cho cảm thấy đáng yêu, "Nàng dâu, em sao đáng yêu như vậy."

Hứa Mạt dùng động tác thu dọn trên tay lại, gắt gao nhìn anh, "Anh khẳng định lại cho rằng em đang nói đùa..."

Thẩm Thận cũng là cô được dẫn được, đỡ cô một hồi, trong lúc đó còn khiêu khích đến Hứa Mạt mặt đỏ tai hồng.

Thẩm Thận đồ không nhiều, dứt khoát cùng cô dọn dẹp, đồ của con gái trước sau như một nhiều vô cùng. Thẩm Thận câu được câu không nghe Hứa Mạt phổ cập khoa học cho anh, anh đối với đồ trang điểm và đồ làm đẹp không cảm thấy hứng thú, nhưng chỉ nhìn cô yên lặng thu dọn, trái lại cũng khá tốt.

Thẩm Thận liếc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, vừa vặn lúc này động tác lục vali của Hứa Mạt đột nhiên ngừng lại.

Thẩm Thận tò mò lại gần, sau đó tầm mắt tiếp xúc tới chiếc váy ngủ vài ren trắng tinh không tỳ vết đỏ trong tay cô, ngừng một lát, sau đó lập tức hiểu rõ.

Anh tận lực thổi khí bên tai cô, "Chọn mấy bộ váy ngủ như vậy, em thích không?"

Hứa Mạt tỉnh táo mở những bộ váy ngủ đó, đều không ngoại lệ, đều là những kiểu dáng khó mà nói ra, làn váy ngắn không nói, có những hoa văn cư nhiên còn có thể nhìn thấy bên trong, có thể tưởng tượng người mặc mặc lên là một cảnh tượng thế nào.

Cô trực tiếp ném quần áo về phía Thẩm Thận, "Anh hơi quá đáng rồi đó."

Thẩm Thận nhe răng mỉm cười, nâng tay tùy ý chụp lấy, nắm chặt quần áo mỏng như cánh ve đỏ trong tay.

Anh nhìn như vô tội nhún nhún vai, ngữ khí lười biếng, "Chỗ nào quá đáng, anh chẳng qua tiện tay chọn thôi."

"Vậy anh giữ lại để bản thân mặc là được." Hứa Mạt nghĩ hồi lâu, cuối cùng nghĩ ra một cách như vậy đền trị anh.

Anh mắt nhìn nhả của Thẩm Thận liếc qua, ngữ khí không rõ, "Anh mặc cái này còn em thì sao? Có điều cũng được, em mặc anh thích, em không mặc..."

Hứa Mạt nhàn nhã chống tiến lên vài bước, muốn đi bịt miệng anh lại, sau đó bị anh nhẹ nhàng tránh thoát, sau đó đề tài vừa nãy đang nói mà ngừng, "Anh càng thích."

Hứa Mạt bị lời của anh chọc đến xấu hổ không thôi, ở trên phương diện này, cô vĩnh viễn nói không lại anh.

Cô một phen cướp váy ngủ về, đứng lên làm bộ thật muốn đi ra ngoài.

Thẩm Thận nắm lấy tay cô, một phát kéo cô về, Hứa Mạt gần như ngã vào trong ngực anh, sau đó Thẩm Thận vừa lật người, đè cô ở dưới thân.

Cô bị mạnh mẽ lôi kéo có chút đau, vừa muốn lên tiếng, cửa liền bị nhẹ nhàng gõ vang, truyền đến giọng nói của mẹ Thẩm, "Còn chưa ngủ sao? Nhớ sớm nghỉ ngơi một chút nha."

Thẩm Thận ngăn lại người phụ nữ lộn xộn trong ngực anh, nâng giọng nói về phía cửa, "Liền chuẩn bị ngủ rồi, mẹ cũng ngủ ngon."

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, Hứa Mạt khóc không ra nước mắt, "Anh trai làm thế, bác gái có phải hiểu làm rồi?"

Thẩm Thận hôn cô một cái, "Lúc này gọi anh trai rồi? Em yên tâm, mẹ anh sẽ không nói gì."

Hứa Mạt thấy mặt anh gần trong gang tấc, trong lòng ý nóng xông lên, không nhịn được, hôn hôn lên trên mặt Thẩm Thận.

"Em biết đây là hàm ý gì không?" Thẩm Thận khiêu chiểu cảm xinh đẹp của cô.

Không chờ cô trả lời, Thẩm Thận trực tiếp dùng hành động chứng minh, giọng nói du dương lộ ra chút mê hoặc, "Ngaoan, mặc cho anh xem được không?"

Còn người đen của anh sâu thẳm, bên trong cất chứa bão táp, tính xâm lược tràn đầy chiếm giữ.

Ngay khi Hứa Mạt cho rằng anh muốn làm cô, Thẩm Thận đại phát từ bi, chủ động kêu cô đi tắm.

Sau khi tắm xong, trong lòng Hứa Mạt có hai người đánh nhau, cuối cùng

vẫn mặc vào.

Thẩm Thận hiển nhiên đối với điều này rất vừa lòng, thậm chí không chút che giấu sự thưởng thức của bản thân đối với cô.

Thấy cô dáng vẻ xinh đẹp, cả người giống như đậu phụ non mềm đứng trước mặt anh, làn da bóng loáng giống như phát sáng, trắng đến lóa mắt.

Thẩm Thận không nói gì, hai người ở trong im lặng liền như vật tương tác mà nhìn nhau. Sau đó anh một tay đè cô xuống đệm giường, chuẩn bị bù lại những thú mất đi lúc trước.

Bởi vì Hứa Mạt quay phim, hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng khác xa không có thưởng xuyên như trước kia, loại phóng túng liên tiếp vài ngày, Thẩm Thận chưa bao giờ có qua.

Anh cúi đầu hôn sâu cô, "Lần này, anh sẽ không buông tha cho em."

Tiểu bạch thổ tự mình đưa đến cửa, nào có đạo lý để ở một bên mặc kệ.

Mà khung giường ở trong phòng giống như có cảm ứng, theo động tác của hai người "ken két ken két" rung lên, âm thanh còn khá vang.

Giường này ngủ thì mềm mại, thế nhưng âm thanh lại to như vậy.

Hứa Mạt hai tay che mặt, "Mắc cỡ chết đi được....âm thanh này sao lại như vậy chứ..."

Thẩm Thận một chút lời thừa cũng không muốn nói, chỉ muốn để cô chuyên tâm một chút, cúi người chặn lấy đôi môi lái nhai không nghĩ của cô, cuốn cô vào trong lỗ xoáy của bản thân, cùng nhau trầm luân.

Chương 59

Hứa Mạt đặc biệt đặt báo thức, để bản thân ngày hôm sau không ngủ quên, tối hôm qua khấn trải giường trải qua "lễ nửa tội" nào đó, đều ướt sũng, căn bản không thể ngủ được, Hứa Mạt liền phạt Thẩm Thận đi giặt.

Thẩm Thận bị sai bảo cũng vui vẻ chịu đựng, hai người lại bởi vì nguyên nhân chênh lệch thời gian, sau khi bận việc xong, qua rất lâu mới ôm nhau ngủ.

Buổi sáng, Hứa Mạt vẫn còn buồn ngủ, hai người cùng nhau ở trong nhà tắm đánh răng.

Thẩm Thận vẫn là đáng vẻ lười nhác, liếc nhìn còn mang theo chút tinh thần phờ phờ, nhìn không ra bất kỳ đáng vẻ mệt mỏi nào.

Hứa Mạt liếc nhìn anh một cái, lại liếc nhìn một cái, động tác đánh răng cũng mang theo chút tức giận.

Thẩm Thận nghiêng đầu qua, buồn cười nhìn cô.

"Sao vậy, anh trai lớn lên quá đẹp trai?"

Cô làm bầm một tiếng, không nhìn anh, tiếp tục đánh răng của mình, nói ra lời mơ hồ không rõ, "Kể tiếp mấy ngày này chúng ta đừng nữa....Em muốn ngủ..."

Thẩm Thận nhướn mày, "Em nói gì, anh nghe không rõ."

Hứa Mạt cũng không trông chờ anh trực tiếp trả lời nữa, tự mình bắt đầu rửa mặt.

Thắm Thận nhìn môi hồng ẩm ướt của cô, cúi người cúi đầu, ở trên đó hôn một ngụm.

Hứa Mạt kính ngạc ngẩng đầu, "Này, em còn đang rửa mặt đó..."

Thắm Thận cười khế đứng lên, "Ừm, bảo bởi hôm nay là vị sữa."

Hai người sóng vai xuống lầu, ba Thắm mẹ Thắm đã ở dưới lầu chờ, trên bàn bày đồ ăn sáng đơn giản.

Quý Khả Khanh nâng mắt nhìn hai người họ, còn có chút không thể tin, "Hai đứa dậy sớm như vậy?"

Mặt Hứa Mạt xấu hổ đỏ lên, tay nhẹ lắc hướng về phía ba Thắm mẹ Thắm chào hỏi, "Bác trai bác gái chào buổi sáng."

Quý Khả Khanh vội vàng đón qua, nắm lấy tay cô ngồi ở bên cạnh bàn thân, "Cháu khách sao cái gì, nhân đến ngồi bên cạnh bác."

Thắm Thận thấy Hứa Mạt ngồi xuống bên cạnh mẹ Thắm, chặm rì rì ngồi ở một bên.

Bữa sáng này bởi vì có mẹ Thắm nhiệt tình dọn dáo nôi đến đủ dề tài, bàn cơm cũng không đến mức nhàm chán.

Thần kỳ là, bất luận Quý Khả Khanh nói đến cái gì, Thắm Thận Thiệu luôn có thể tiếp lời, ngay cả Thắm Thận cũng có thể thỉnh thoảng nói ra hai câu, đỡ mẹ Thắm nở ruột nở gan.

Hứa Mạt nhìn bọn họ, trong lòng lại nổi lên ầm áp, người một nhà như vậy, thoạt nhìn cũng rất tốt đẹp.

Ăn cơm xong, Thắm Thận Thiệu dọn dẹp bát đĩa, tự mình đi nhà bếp. Ba người còn lại lại đi phòng khách, ngồi cùng nhau nói chuyện.

Quý Khả Khanh cầm lấy điện thoại, kính ngạc một tiếng, "Tiểu Mạt, cháu là

có phim mới sắp lên sao?"

Hứa Mạt nhìn tư thế lướt điện thoại của mẹ Thắm, vừa nhìn liền nhận ra bà cũng là người thường lướt web.

"Vâng, chờ cháu trở về lồng tiếng xong, không sai biệt lắm là có thể chiếu rồi, thời gian vừa vặn là mùa đông."

Hứa Mạt vốn là người chậm nhilet, nhưng mẹ Thắm thật sự làm người khác chung sống rất thoải mái, Hứa Mạt cũng liền gan dạ lên, một hồi này dán ở bên cạnh Quý Khả Khanh nhẹ nhàng nói chuyện.

Bộ phim này đánh vào cảnh ám áp đô thị, trần thuật lại câu chuyện người trẻ tuổi vì ước mơ muốn nỗ lực phấn đấu, nam nữ chính ở đại học gặp mặt yêu nhau, sau khi xa cách mấy năm, ở trên thảo nguyên núi tuyết lần nữa trùng phùng.

Mẹ Thắm cảm khái một hồi, ần ần nhìn ảnh trên màn hình điện thoại, "Cháu và tiểu soái ca này đúng cùng nhau quá xứng đôi đi, đoàn phim của cháu đăng ảnh bóng lưng ở trên thảo nguyên ngắm sao, có chút lãng mạng."

Cảm khái xong, mẹ Thắm lộ ra ánh mắt khát khao, "Bác cũng có chút muốn đi ngắm sao rồi."

Bà vừa dứt lời, Thắm Thận bỗng chốc cắm vào một câu, "Bóng lưng gì?"

Quý Khả Khanh thấy Thắm Thận muốn qua đây đoạt điện thoại, rất không vui, "Nào có ai giành điện thoại với mẹ mình, mẹ cho đưa."

Thắm Thận ý tứ không rõ cười thành tiếng, moi ra điện thoại của mình bắt đầu mở xem, ánh nhìn kỹ một hồi, mặt có chút thối.

Quý Khả Khanh còn đang ở đó làm tổn thương anh, "Gi chú, động thái của Tiểu Mạt cũng không chú ý, con còn không vui vẻ nữa, ra ngoài đừng nói con là mẹ sinh ra."

Thẩm Thận lau loát khóa điện thoại, "Chỉ là một tấm hình bóng lưng mà thôi."

Trên thảo nguyên, ngắm sao?

Hứa Mạt rõ ràng đã gửi cho anh xem rồi được không.

Quý Khả Khanh không mặn không nhạt ở một tiếng, tiếp tục xoay đầu nói chuyện với Hứa Mạt, "Tiểu soái ca này tính tình tốt hay không, ở trong đoàn phim có ức hiếp cháu hay không, hai đứa có cảnh hôn không, bác đến lúc đúng giờ xem!"

Lúc này Thẩm Thận không bình tĩnh nữa, nâng giọng nói, "Bộ phim này con sớm đã nghiên cứu qua rồi, cảnh hôn đều là mượn vị trí, nếu như có tiếp xúc thân thể, tất cả không vượt quá mười giây."

Lời này gần như là buột miệng nói ra, lúc này trái lại đến lượt Hứa Mạt kinh ngạc, anh cư nhiên biết được rõ ràng như vậy.

Cô nhìn về phía Thẩm Thận, đáy mắt ý tứ không rõ.

Thẩm Thận nhận được ánh mắt của Hứa Mạt, không nói gì, chỉ là khẽ ho khan.

Thế nhưng giây tiếp theo, đến lượt Thẩm Thận tay chân luống cuống.

Quý Khả Khanh lau đi nước mắt căn bản không tồn tại ở trên mặt mình, "Mẹ đau lòng quá, con đối với mẹ nói chuyện to tiếng như vậy nha."

Thẩm Thận Thiệu vừa vặn lúc này từ nhà bếp đi ra, thấy vậy có chút quở trách liếc nhìn Thẩm Thận một cái.

Thẩm Thận có chút âm ức, đây vẫn là lần đầu tiên anh vào thế yếu, sau đó ánh mắt anh liếc nhìn Hứa Mạt, người sau cũng là một vẻ mặt xem kịch.

Anh từ chối hừ một tiếng, ngồi đến bên cạnh Hứa Mạt, cương quyết kéo tay nhỏ của cô, hung hăng nhéo nhéo.

Hứa Mạt và Thẩm Thận ở chỗ Quý Khả Khanh năm sáu ngày, liền lên đường trượt tuyết, cũng chào tạm biệt trước với ba Thẩm mẹ Thẩm, bởi vì sau khi ở đây, hai người liền phải trực tiếp về nước.

Hai vị trưởng bồi sớm đã thể nghiệm qua vô số lần hạng mục trượt tuyết như vậy, nhắc không nổi hứng thú, dặn dò một phen những việc chú ý, để đôi tình nhân nhớ tự mình đi chơi.

Ở chung vài ngày, Quý Khả Khanh liền thích Hứa Mạt thích đến không được, hai người buổi chiều thường ở trong nhà bếp, tự mình làm bánh nướng, tốt đến giống như hoa tủy muối, hai người đàn ông trong nhà bị vớt sang một bên, chán đến phát hoảng.

Trước khi đi, Quý Khả Khanh ôm lấy Hứa Mạt, "Hai đứa phải tốt đẹp nha, Tiểu Thận tính cách không được tốt, nhưng nó thật sự là đứa trẻ tốt."

Hứa Mạt liếc nhìn thân hình cao lớn đó đang đứng một bên, gật gật đầu.

Quý Khả Khanh cười lên, "Cháu yên tâm, sau này bác là mẹ của cháu."

Bà biết thân thế của Hứa Mạt, cũng rõ cô từ nhỏ liền song thân đều mất, trong lòng nảy lên đều là sự đau lòng đối với cô gái nhỏ này,

Hứa Mạt sững sốt trong chốc lát, ôm lại bà một chút, "Cám ơn mẹ."

Thẩm Thận ở bên cạnh chờ đến không kiên nhẫn, khẽ nhíu mày, cương quyết tách hai người ra, "Được rồi còn không đi, tài xế cũng chờ muốn sốt ruột rồi."

Mẹ Thẩm đầu tiên là cười an ủi với Hứa Mạt, rồi sau đó hung hăng trừng Thẩm Thận một cái.

Quý Khả Khanh nhìn hai người lên xe, mới chạy đến bên cạnh Thẩm Thận Thiệu, kéo cánh tay ông lắc lắc, nhất định muốn ông vẫy tay với hai người đã ngồi lên xe.

Ba Thắm mím môi một lúc lâu, rồi cuộc vẫn là làm theo.

Hứa Mạt từ sau khi ngồi lên xe liền cúi mặt, không nói chuyện.

"Sao vậy?" Thắm Thận sờ trán cô, phát hiện không có phát sốt.

Hứa Mạt thở một hơi dài, mắt nai giống như nổi lên một tầng mây mù mỏng ngậm nước, "Ba mẹ anh thật tốt."

Thắm Thận im lặng hồi lâu, sau đó sờ đầu cô, "Sau này cũng là ba mẹ em."

"Thắm Thận...."

Thắm Thận ngả vào ghế lưng ghế sau, giọng nói trầm thấp, "Ừm, anh trai đây,"

Hứa Mạt liếc tóm lấy quần áo trước ngực của anh chơi đùa, và thành một nắm nhỏ một nắm nhỏ, "Anh nói....hai người chúng ta sẽ giống như ba mẹ anh như vậy không?"

Thắm Thận một tay ngăn tay nhỏ lộn xộn của cô, tay còn lại đỡ lấy vai cô, ở trên nơi đó chậm rãi vuốt ve, "Em nói là mặt nào, trước kia hay là bây giờ?"

"Đương nhiên là bây giờ nữa..." Hứa Mạt lòng hiều kỳ quặc phá, nâng tay chạm vào đầu kết của anh, Thắm Thận nhất thời ánh mắt liền thay đổi, bên trong giống như là đốt lên ngọn lửa ngầm.

"Ngaoan, đừng lộn xộn." Thắm Thận đúng lúc ngăn tổn hại, tay nhỏ hơi mang theo chút mát lạnh của Hứa Mạt mềm mại không xương cọt xát lên trên, anh căn bản chống đỡ không nổi.

"Anh còn chưa trả lời em nữa." Cô háo tâm nhắc nhở anh.

"Bọn họ là bọn họ, chúng ta là chúng ta, không cần giống họ." Nói xong, Thắm Thận néo bụng nhỏ của cô.

Hứa Mạt nhỏ giọng kêu lên một tiếng, cảm thấy giao lưu với thằng nam có chút không cứu được, dứt khoát không lao lực.

Cô một giây trước còn nhiệt tình, một giây sau liền cảm điện thoại, nhìn cũng không nhìn anh một cái.

Thẩm Thận hí hí mắt, bỗng dừng đến một câu, "Điện thoại đẹp mắt sao?"

Hứa Mạt đầu cũng không ngẩng, mang theo chút cố lệ, "Ừm?"

"Đẹp mắt như vậy?" Anh ngữ khí kỳ quặc, lại thêm một câu, "Đẹp hơn anh?"

Hứa Mạt nghe xong, vừa tức vừa cười, nói, "Anh có phải muốn em cả ngày dán vào anh, hai người như hình với bóng mới tốt chứ."

"Không tốt sao?" Thẩm Thận cứng rắn đẩy mặt cô qua, ép Hứa Mạt nhìn anh.

Hứa Mạt tiểu tính khí nổi lên, "Không tốt."

Tim Thẩm Thận bị lời nói này của cô cào đến ngứa ngứa, anh không chút lưu tình cắn một ngụm lên hai má của cô, hung tợn nói, "Kẻ lừa đảo vô tâm!"

-

Vì câu nói sau cùng của Thẩm Thận, Hứa Mạt làm sao cũng không để ý anh.

Lúc trượt tuyết, có huấn luyện viên đi qua hướng dẫn hai người, bị Thẩm Thận trực tiếp đuổi đi.

"Bảo Bảo, em để ý anh đi." Thẩm Thận vòng đến bên cạnh Hứa Mạt, luôn vô lại không đi.

Kỹ thuật trượt tuyết của Hứa Mạt không tốt, chỉ có thể miễn cưỡng đẩy vài cái, vẫn là cần dưới sự dẫn dắt của Thẩm Thận mà chơi.

Hứa Mạt bị anh bám riết không tha xoay vòng vòng làm cho đau đầu, "Thẩm Thận, anh kiên trước nhất định là cầm tin nhắn em."

Thẩm Thận lập tức tiếp lời, "Không, anh là cầm tin nhắn em."

Hứa Mạt dừng lại động tác trong tay, như vậy mà nhìn anh chăm chú.

Núi tuyết rừng sâu ở đằng xa, gần mắt là thảo nguyên băng, tuyết dày. Khuôn mặt trơn bóng của Hứa Mạt khảm vào trong đó, tôn lên càng trắng nõn mềm mại, tốt đẹp đến rung động lòng người.

Càng dừng nói liền như vậy từ đầu đến cuối nhìn anh chăm chú, đôi mắt màu đen hắc diệu ảm ướt sáng loáng, Thẩm Thận cảm thấy tim của mình đều muốn tan chảy luôn.

Nhưng mà thiên hạ mềm mại bỗng dựng ngời xồm xuống, cầm lên một nắm tuyết, ném thẳng vào mặt anh.

Thẩm Thận không hề phòng bị, bị tập kích bất ngờ tránh không được. Hồi thần lại, anh cũng học cô, đổ tuyết vào cổ cô, như vậy còn không đủ, còn muốn lấy tay lạnh lẽo đi bêu lấy mặt cô.

Hứa Mạt bị lạnh đến xin tha, Thẩm Thận càng thêm ác liệt, hai người bắt đầu đùa giỡn, cuối cùng hai người không còn sức lực, đều ngã xuống nền tuyết, quay đầu nhìn lẫn nhau, đều nở nụ cười.

Hai má của Hứa Mạt bị bụm đến đỏ hồng, lòng Thẩm Thận bị khiêu khích đến mềm mại, anh thuận theo tâm ý của bản thân, một cái xoay người, đem cô ép vào trong tuyết mềm mại.

Hơi thở hai người thở ra đều nóng, ở trong bầu trời băng tuyết hiện lên sương mù.

Anh chậm rãi cúi đầu, trực tiếp hôn lấy cô.

Chương 60

Khách sạn hai người ngủ lại nằm ở trong khu trượt tuyết, nơi này có một loạt cơ sở dịch vụ khách sạn.

Phòng vẫn là căn lúc trước hai người ở, bên cạnh ghế mềm có một cửa sổ sát đất toàn diện, kín trong suốt, cảnh đẹp ngập tuyết bên ngoài phòng liền mở to ra.

Hai người ở trong phòng thay quần áo nhẹ nhàng, Hứa Mạt liền chạy đến trước cửa sổ, thân mình gắt gao dán lên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Cô thích nhất cảnh tuyết nơi này, chất đồng dày cộm, trắng xóa một màu một đường kéo dài đến dãy núi tuyết ở đằng xa, tuyết tràn ngập mặt đất, suối hồ bên cạnh hiện lên màu xám thẫm, vài con cá kiếm vô ý nháy lên từ trong nước, trong chốc lát liền chui vào trong hồ nước, chỉ lưu lại sóng gợn nhẹ dập dờn.

Bây giờ đang là lúc hoàng hôn, bầu trời bên ngoài đều ảm đạm xuống, phía chân trời đằng xa cũng bắt đầu dần phân thành từng tầng, hiện ra cảnh hoàng hôn màu xanh mực.

Sau đó tuyết vẫn như cũ rạng rỡ sáng loáng, khiến cho hoàng hôn nhuộm vài phần trong vắt.

Mắt Hứa Mạt chớp cũng không chớp, mãi ngây ngốc mà nhìn chằm chằm.

Thẩm Thuận ở bên giường nhìn cô một hồi, tiến lên nhéo hai má của cô, có tính đàn hồi, xúc cảm rất tốt.

"Nhìn gì mà nhập tâm như vậy?" Thẩm Thuận cũng liếc nhìn ra ngoài một cái,

chỉ nhìn thấy một mảng trắng xóa, kéo thành mảng dài với rừng lá kim.

Hứa Mạt đầu cũng không xoay, sườn mặt thanh tú xinh đẹp lộ ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, "Nhìn tuyệt nhé."

Thẩm Thận nhéo mặt cô, xoay cô quay lại, sau đó nhẹ cắn một ngụm trên đỉnh cằm khéo léo của cô.

"Vậy em cũng nhìn anh nhiều chút."

Cô làm bộ muốn đi cắn gan bàn tay anh, bị Thẩm Thận nhanh nhẹn tránh thoát.

Hứa Mạt tức không thôi, xoay đầu nhìn anh, "Em coi anh dứt khoát đổi tên đi, tên em cũng giúp anh nghĩ xong rồi, liền gọi là Thẩm Tao Tao*."

*Tao Tao (骚骚):Cợt nhả, lẳng lơ.

Ngón tay thon dài của Thẩm Thận không ngừng đâm lên mặt nhỏ của cô, ngữ khí không nhanh không chậm, "Vậy được nhé, em thì gọi là Hứa Kiêu Kiêu*, đều là từ láy, với anh là một đôi, ông trời tác hợp."

*Kiêu Kiêu(娇娇): Yêu kiều, xinh đẹp.

Tên quý gì vậy.

Hứa Mạt dở khóc dở cười, nâng tay lên, hơi dùng lực đẩy một cái, Thẩm Thận không biết thật sự trung chiêu hay giả bộ, thuận thế lùi về sau, đầu gối vừa cong, trực tiếp ngồi ở trên giường, hai tay chống ở sau lưng.

"A...em không dùng bao nhiêu lực..." Hứa Mạt có chút chột dạ, liếc nhìn anh một cái, đi lên phía trước, giải vành tai anh.

Thẩm Thận một phát giữ cánh tay cô, "Ờ gì đó."

Có điều anh không dùng bao nhiêu sức, Hứa Mạt nhẹ nhàng vừa kéo, liền

kéo tay nhỏ của bản thân ra.

Hứa Mạt lại gần anh, ngồi sát bên cạnh Thẩm Thận, "Anh trai, anh cho em xoa bóp vai cho anh đi."

Thẩm Thận có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc nheo mắt, "Hôm nay sao chủ động như vậy a."

Nói xong anh tự mình khẳng định bổ sung thêm một câu, "Không có việc gì mà tỏ ra ân cần."

Hứa Mạt thấy anh như vậy, tay nâng lên sau đó để xuống, "Vậy.....vẫn là thôi đi."

Thẩm Thận thảng eo, một ánh mắt nhìn hạ ném qua, "Đi cái gì chứ, qua đây."

Hứa Mạt nheo nheo mắt anh cho hả giận, "Bản thân anh thay đổi thật nhanh, da mặt có chút dày nha."

Thẩm Thận tự giác nằm úp xuống, nghiêng mặt qua, "Đối diện với bảo bối của anh, không cần dùng đến khuôn mặt, những thứ khác cũng giống nhau có thể khiến em thoải mái."

Hứa Mạt xoa tóc anh, ngữ khí hiềm khi nặng nề một chút, "Anh tin hay không, em dùng chân bóp cho anh!"

Thẩm Thận cười vô cùng nhộn nhạo, "Bảo Bảo chỗ nào cũng thơm, dùng chân thì làm sao nào?"

Hứa Mạt che đôi mắt anh lại, "Thẩm Thận.....anh dứt khoát ngủ được rồi...."

Thẩm Thận vẫn là bộ dạng cà lơ phất phơ đó, đưa ra một cánh tay chấm mút xung quanh, "Em ngủ với anh?"

Anh nghĩ nghĩ, không nhanh không chậm nói, "Vừa nãy còn gọi anh trai, bây

giờ liền gọi tên đầy đủ rồi."

Hứa Mạt tức giận đập một cái lên lưng anh, sau đó đánh bàn tay lộn xộn của anh, "Bóp vai mà thôi...anh nằm sấp làm gì vậy."

Thẩm Thận như nghĩ đến gì đó, nụ cười trên mặt mở rộng, "Em ngồi lên đi."

Bóp cái vai cũng có thể bị anh nói đến không rõ ràng mình bạch, Hứa Mạt có chút cạn lời.

Có điều cô cũng không có rụt rè, dứt khoát ngồi lên lưng anh, sau đó dùng đủ lực của bản thân ra sức bóp cho anh.

Cô hôm nay cũng là tâm huyết dâng trào, lúc nhỏ khi ông nội Hứa Mạt còn chưa qua đời, cô đã từng như vậy bóp vai cho ông.

Thẩm Thận vai rộng eo hẹp, vô cùng hữu lực, sờ lên cứng rắn, cô muốn để anh thả lỏng một chút.

Trong khi hai người đang vuốt ve an ủi, cũng lúc có lúc không trò chuyện.

"Em rất tò mò.... bình thường anh....có hay không có thể nhìn thấy rất nhiều nữ nghệ nhân xinh đẹp của Nhất Thiên nha...."

Hứa Mạt quả thật đối với phương diện này cảm thấy hứng thú, trước kia cô không hỏi qua, lúc này suy nghĩ đột nhiên trở dậy, trái lại vẫn thật là mở miệng hỏi luôn.

Có điều trong lòng nghĩ hoặc như vậy, cô lại dùng câu trần thuật.

Thẩm Thận lập tức trả lời, ngữ khí rất tùy tiện, "Không có đẹp như nàng dâu của anh, có thể nhìn cái gì?"

"Anh đỡ em sao, Trần Thanh Huy là trợ lý của anh, lần trước liền có một nữ nghệ nhân quần lấy anh ta, anh thật sự không có?"

Ưng Thư Nguyệt sau đó cũng từng oán giận với cô, nói cô gái kia rõ ràng có ý với Trần Thanh Huy, Trần Thanh Huy không để ý cô ta, nghề nhân nữ đó còn muốn ở trong công ty chặn anh ta lại.

"Chờ nên có liên quan gì với anh?" Thẩm Thận nhắm mắt hưởng thụ Hứa Mạt xoa bóp vai, chậm rãi nói.

"Có điều văn phòng của anh không có nghề nhân đi vào, không có chỗ phép, ngay cả người đại diện cũng vào không được, em nói xem?"

Hứa Mạt nhỏ giọng than thở, "Điều này em biết chứ....anh không phải còn đặc biệt ra lệnh....em là nói..."

Thẩm Thận kiên nhẫn nghe cô nói, "Ừm."

Biên độ bóp vai và lực tay của Hứa Mạt cũng yếu xuống, "Em là nói...bình thường khi anh không ở trong văn phòng....có người đến chặn anh không?"

Giọng Thẩm Thận ngậm cười, đương nhiên mà trả lời, "Có chứ."

Động tác của Hứa Mạt bị kìm hãm, ".....Sau đó thì sao?"

Thẩm Thận hơi động dậy, "Nàng dâu em dùng lực tú, bả vai bên phải bóp nhiều chỗ anh một chút."

Hứa Mạt trực tiếp cự tuyệt, "Không nói không bóp."

Thẩm Thận nhàn nhạt đáp một tiếng "ờ", sau đó nói, "Sau đó ôm rồi a."

Anh vân đạm phong khinh miêu tả, ngữ khí nhẹ nhàng, giống như chỉ thuận miệng nhắc tới, không phải chuyện gì lớn.

Hứa Mạt nghe xong chán nản, trực tiếp ngồi dậy, giẫm qua trên lưng anh, sau đó vớt lên gối đầu trên đầu giường ném lên đầu anh, "Được nhé, vậy anh chậm rãi ôm đi."

Thẩm Thận bị cô giẫm kêu lên một tiếng đau đớn, trực tiếp nảy lên một cái, nắm lấy mắt cá chân của Hứa Mạt, trực tiếp ấn cô xuống giường, nhốt vào trong lòng ngực.

Anh một tay giữ chặt cầm cô, đôi mắt hoa đào lóe lên ánh sáng không biết tên, "Sao vậy, tức giận rồi?"

Hứa Mạt trực tiếp phản bác trở về, "Em tại sao không thể giận, anh là người có bạn gái, người khác ôm anh, anh có phải còn đặc biệt hưởng thụ đúng không?"

Có điều cô bỗng dưng nhớ đến hai người từng chia tay qua, đoạn thời gian đó cô hình như cũng không có lập trường chỉ trích anh.

Thẩm Thận cúi đầu chôn vào trong hõm vai cô, cười đến run lên, "Được rồi không đùa em nữa, đến ôm anh còn bị anh ôm có thể là ai, không phải chỉ một mình em?"

Hứa Mạt nhìn anh chăm chú một hồi, "Nhưng kỳ thật còn có vấn đề còn người khác đối với anh ôm ấp thương nhớ đúng không?"

Thẩm Thận ngẩng đầu lên, lông mày nhẹ nhướng, "Vậy cũng cần xem anh muốn hay không đi? Yên tâm, bọn họ căn bản không thể lại gần người anh."

Anh vốn đã vô cùng xoi mói, không gặp thú yêu thích, nửa mắt cũng chưa hề nhìn qua người khác. Sau này gặp được Hứa Mạt, liền càng không cần nói.

Hứa Mạt bóp cánh tay anh, rũ mặt xuống, giọng nói nhẹ nhàng, "Em tin anh, nhưng đây là giới hạn của em...nếu như một ngày anh không thích em nữa..."

Thẩm Thận liền như vậy từ trên xuống dưới nhìn cô, một mực im lặng.

Hứa Mạt chống đỡ không nổi, vẫn là tiếp tục nói, "Cùng xin anh nhất định đừng giấu em....em sẽ cùng anh..."

Thẩm Thận ăn lấy cô, ngăn cản lời tiếp theo cô muốn nói.

"Đừng nhắc đến ai chữ đó, giới hạn của em cũng là giới hạn của anh." Thẩm Thận chậm rãi lên tiếng.

"Lại nói, lần đầu của lão tử cũng cho em rồi, sợ cái gì?" Anh vỗ vỗ hai má của cô, vẻ mặt lưỡi biếng, sự phóng túng kiêu ngạo in sâu trong xương cốt toàn bộ tràn ra.

Hứa Mạt sững sốt một hồi lâu, sau đó cười khúc khích một tiếng.

Thẩm Thận khó hiểu nhìn cô, nhíu mày lại, "Em cười cái gì?"

Tầm mắt Hứa Mạt thuận theo xương mày ưu việt của anh một đường đi xuống, suy nghĩ thuận theo một nửa xương quai xanh tinh xảo mà anh lộ ra ngoài mà phân tán.

Kỳ thật cô cũng có cảm giác, nhưng chỉ là suy đoán. Bởi vì lúc hai người ở bên nhau, cô liền từ chỗ bác Tần biết được, Thẩm Thận không có kết giao qua bạn gái.

Cô không nghĩ tới bản thân Thẩm Thận chính miệng chứng thực. Nghĩ đến đây, Hứa Mạt cười đến mặt mày cong cong, "Kỳ thật nha...lần đầu tiên của em rất không thoải mái thì phải..."

Chi tiết kỳ ức cô cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ hai người vừa mới bắt đầu liền cọ xát lẫn qua lẫn lại rất lâu, quá trình dần xóc giạn khổ liền không nói, đêm đó sau khi kết thúc cô liền mờ mịt lại rì rì khó chịu, sáng ngày hôm sau tỉnh dậy, toàn thân giống như bị người đánh, nổi lên cảm giác đau đớn bị người kéo xé.

Sắc mặt Thẩm Thận nhất thời đen xuống, hai mắt hơi híp, nhìn cô chằm chằm, ngữ khí lạnh lẽo, "Chuyện này có gì đáng vui chứ?"

Chuyện liên quan đến tôn nghiêm đàn ông, Thẩm Thận vẫn là vô cùng xem trọng.

Hứa Mạt đi ra từ trong hồi ức, lúc này nghe lời anh nói, mắt nai mang theo chút ngỡ ngàng, tràn đầy mờ mịt.

Thẩm Thận nhìn anh chóng tháo quần áo cô xuống, động tác vô cùng quen thuộc, giọng nói hư hỏng vô cùng, "Không thoải mái đúng không? Đêm này anh trai khiến em thoải mái."

Hứa Mạt đấm anh một quyền, "Em nói là sự thật."

"Anh cũng nói sự thật, không chỉ như vậy, anh còn có thể làm thật."

Thẩm Thận trực tiếp dùng môi chặn lấy miệng nhỏ lại nhai không nghĩ của cô, đem lời cô nói đều chôn vùi vào trong cái hôn sâu này.

.....

.....

Một phen hồ nháo qua đi, Hứa Mạt hơi thở mỏng manh, lưỡi biếng tê liệt ở trong chăn, sau lưng gắt gao kẻ sát chính là Thẩm Thận, anh vẫn đang ở đó ôm cô, không ngừng hôn mổ lên lưng cô.

Hứa Mạt hôm nay trượt qua tuyết, thể lực tiêu hao nhiều, lại trải qua một trận như vậy, mệt đến ngay cả nói cũng không muốn nói chuyện.

Thế nhưng Thẩm Thận luôn tinh lực đầy đủ, sau khi thỏa mãn vẫn không ngừng nghỉ, vừa ôm cô, vừa dùng giọng nói gợi cảm khàn khàn trầm thấp, một tiếng lại một tiếng gọi cô.

Hứa Mạt vừa bắt đầu mềm mại đáp, sau đó lông mi hơi run rẩy, gần như muốn ngủ.

Thẩm Thận vẫn còn bám riết không tha nói chuyện, hỏi thoải mái không, hỏi đời không, sau đó lại hỏi cô có yêu anh không.

Trong lòng cô âm thầm trợn mắt trắng, cảm thấy ánh thật sự ồn ào đến muốn mạng. Nghĩ là nghĩ vậy, Hứa Mạt cuối cùng vẫn là cũng gật đầu, tận lực phối hợp với anh.

Thẩm Thận ôm lấy thien hạ mềm mại trong ngực, vạn phần cảm khái, từ đó quân vương không lâm triều cũng không chỉ như vậy.

Cảm nhận được sự ngoan ngoãn của cô, Thẩm Thận ở sau lưng cô chậm rãi lên tiếng, "Tiểu Mạt, em muốn kết hôn với anh không?"

Tim anh đập như đánh trống, đây vẫn là lần đầu tiên giữa hai người nhắc đến đề tài này. Lúc trước không đụng là cảm kỳ, thế nhưng bây giờ ở cuối con đường có được một khởi điểm mới, chạm tay có thể đụng, lại không thể.

Thẩm Thận nhẫn nại chờ cô một hồi, hồi lâu cũng không nhận được cái gật đầu của cô, một chút phản ứng cũng không có.

Anh đuổi người qua, lại phát hiện hai mắt Hứa Mạt khép chặt, vẻ mặt khi ngủ yên tĩnh, đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Hầu kết Thẩm Thận khẽ nhúc nhích, đem chăn tụt xuống vai cô gộp lại, sau đó ôm lấy người, đầu kê sát vào cô, cũng theo đó đi vào mộng đẹp.

Chương 61

Hứa Mạt và Thẩm Thận ở trong khu trượt tuyết hai ngày, liền về nước.

Thẩm Thận tích trữ công việc năm sáu ngày, bắt đầu xử lý vô cùng phí công tốn sức, sau khi về nước mỗi ngày gần như đều rạng sáng mới về nhà.

Không chỉ là vấn đề chất đồng thành núi, Nhất Thiên sắp nghênh đón kiểm kê cuối năm, sáu tháng cuối năm vẫn phải khai phá vài hạng mục lớn để nâng cao thành tựu.

Ngoài những thứ đó, Thẩm Thận cũng phải dành thời gian để ý công ty mà mình thành lập, đó là tâm huyết lần đầu lập nghiệp sau khi anh tốt nghiệp đại học, bây giờ anh lại điều điều người bên cạnh đến Nhất Thiên, trong lòng Thẩm Thận vẫn là có chút không yên tâm.

Hứa mạt cũng không đi quây rầy anh, không muốn khiến anh gia tăng gánh nặng, trong khoảng thời gian này cô cũng đi lòng tiếng cho phím của bản thân.

Vòng qua vòng lại, thời gian của hai người cũng rẽ ra, căn bản đều không gặp mặt, có lúc ở trong nhà gặp nhau, luôn là một bên đang ngủ.

Hai người thậm chí ngay cả thời gian gọi video wechat cũng giảm đi.

Hứa Mạt có chút nhớ anh, cũng muốn nói chuyện với Thẩm Thận, luôn không tìm được cơ hội tốt.

Có lần cô về còn khuya hơn anh, nhìn thấy đèn phòng ngủ còn sáng, hiện ra một chút vàng mờ.

Cô nhẹ nhàng đẩy mở cửa, phát hiện Thẩm Thận quần áo chỉnh tề, liền như vậy nằm ở trên giường, ôm lấy gối đầu của cô mà ngủ.

Muộn như vậy, anh vẫn đợi cô.

Lúc này trong lòng Hứa Mạt bị nung nóng đến ấm áp.

Cô nhẹ nhàng vỗ Thẩm Thận tỉnh, hai người cùng nhau tắm uyên ương, nói chuyện. Sau đó hai người cũng đều mệt rồi, ôm nhau nhanh chóng ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Hứa Mạt đã dậy rất sớm, nhưng chờ cô nhìn nghiêng về bên cạnh giường, vị trí thuộc về anh đã không một bóng người.

Ngày tháng như vậy vừa muốn chấm dứt, Hứa Mạt liền nhận được thông báo của trợ lý, cô phải bắt đầu chuẩn bị hành lý, đi tham gia truyền hình trực tiếp.

Chương trình tạp kỹ này để những nghệ sĩ tham gia tập trung vào trong một biệt thự, thông qua sống chung và vui chơi hằng ngày của mọi người, để hiện ra toàn diện cảnh tượng cuộc sống thường ngày của mình mình.

Chương trình ba ngày hai đêm quay thành một tập, tổng cộng mười hai tập. Mỗi một tập chọn ba ngày trong tuần ghi hình, sau khi thu hình xong liền có thể kịp quảng cáo khác, tính linh hoạt và tính lựa chọn rất mạnh, hành trình tận lực phối hợp với những nghệ nhân.

Trước khi xuất phát một ngày, Hứa Mạt quỳ ở sà lờn nhà phòng khách, chặm rãi thu dọn, hôm sau có người của tổ chương trình đến đón, thuận tiện ghi hình một chút nơi cô sống.

Cũng không biết Thẩm Thận khi nào trở về, cô muốn nói với anh một chút chuyện ngày mai tổ đạo diễn qua.

Lúc thu dọn đến một nửa, cô liền nghe thấy cảm ứng thang máy truyền đến một tiếng vang.

Hứa Mạt theo bản năng muốn đứng đây đến đón, thế nhưng chắc là quỳ quá lâu, nơi cẳng chân cô đã tê dại.

Thẩm Thận bước vào trong nhà, tầm mắt tùy ý liếc nhìn, liền phát hiện Hứa Mạt đối diện anh, đang quỳ xuống, đầu hơi cúi thấp, vẻ mặt nhìn không rõ.

Anh cảm thấy kinh ngạc, thay giày xong sai bước đến trước mặt cô, quỳ một gối xuống đất, tầm mắt song song với cô.

"Sao vậy, ở đây bái phật sao?"

Hứa Mạt dở khóc dở cười, vẫy tay với anh, "Anh đừng đụng em chứ, chân em quỳ tê rồi..."

Thẩm Thận nghe cô nói vậy, theo bản năng nhìn về phía chân cô, vừa cúi người qua, liền nghe thấy Hứa Mạt vội vàng nói, "Đừng đến...."

Thẩm Thận cười xấu xa, tay làm bộ muốn bắt chân cô.

"Thẩm Thận!" Hứa Mạt nghĩ bản thân chậm rãi hòa hoãn, thấy anh như vậy, trực tiếp nâng giọng gọi một tiếng.

Thẩm Thận vẫn duy trì tư thế nửa quỳ, "Em ngốc sao, mới còn muốn tiếp tục quỳ. Anh giúp em, lâu một chút không bằng nhanh một chút."

Hứa Mạt hơi nâng chân, nháy mắt nâng lên liền tê dại phát run, cô lại dè chân xuống, giọng nói nhẹ run, "Em không muốn..."

Giọng cô vốn đã mang theo chút mềm mại Giang Nam, âm cuối run như vậy, vừa mềm mại vừa yếu đuối, đâm thẳng vào đầu tim của Thẩm Thận.

"Làm nũng cái gì?" Thẩm Thận lười biếng, sau đó tay vẫn là phủ qua, nhẹ xoa bóp trên chân cô.

Từ góc độ của Hứa Mạt chỉ nhìn thấy dung mạo đẹp mắt khi anh cúi xuống,

Thẩm Thận nghiêm túc lên, vẫn khá hình người dạng chó.

Thấy cô bộp hời lâu, cảm nhận được bắp chân chặm rãi mềm xuống, Thẩm Thận mới thu tay, "Em đứng lên thử xem, đừng luôn quỳ."

Hứa Mạt lắc chân mình, quả nhiên cảm thấy được cảm giác mới như kỳ dị đó giảm đi không ít.

Cô trực tiếp đổi tư thế, ngồi xuống sàn, "Mới không nha, ngồi thu dọn thôi mới chút."

Thẩm Thận lúc này mới thấy vali hành lý của cô, vẻ mặt u ám không rõ, "Đi sớm như vậy à?"

Hứa Mạt một tay kéo anh đến bên người, vỗ vỗ vị trí trống bên người với anh.

Thẩm Thận thuận thế ngồi bên cạnh cô, "Làm gì?"

Hứa Mạt khoe môi cong lên một độ cong nhạt, "Không có gì, em muốn anh cùng thu dọn với em."

Thẩm Thận hừ một tiếng từ trong mũi, nháy mắt lướt qua, nhưng vẫn bị Hứa Mạt bắt được.

"Anh hừ cái gì?" Hứa Mạt xem như anh giờ tính trẻ con, không quá để tâm, động tác tay lại không ngừng, đem đồ vật đã xếp xong từng chiếc nhét vào trong vali hành lý.

Kỳ thật tổ chương trình thực tế này quay phim mỗi tuần ba ngày, cô căn bản không cần mang quá nhiều hành lý đi, nhưng dù sao là lần đầu tiên, cô vẫn là suy nghĩ chu đáo một chút.

Tầm mắt Thẩm Thận không biết rơi xuống nơi nào, "Sao Giang Mặc cũng đi nữa?"

Anh đối với Giang Mặc người này vẫn là rất quen thuộc, lúc đầu chủ động giúp Hứa Mạt vừa ra mắt chụp quảng cáo trang sức, sau đó những lần chụp hình trong trụ sở Nhất Thiên có liên quan tới Hứa Mạt, anh ta cũng tham gia không ít.

Giang Mặc trời sinh lãnh đạm như vậy, những thứ khác thường trước đó không nói, anh ta trước nay ẩn trong giới giải trí, vậy mà phá lệ quay đầu tham gia một chương trình trực tiếp.

Thẩm Thận càng nghĩ càng chán ghét, tên họ Giang này, so với tên Lương ruồi bọ lúc đầu vậy quan hệ bên cạnh Hứa Mạt còn đáng ghét hơn.

Nghe lời anh nói, Hứa Mạt nghĩ hoặc nhìn qua, là chương trình Nhất Thiên mới đầu tư, Thẩm Thận không thể không biết.

Trong đầu cô xoay một vòng, không nhânán không chậm nói, "Anh hỏi em em sao biết chứ, em cũng không rõ..."

Thẩm Thận từ trên mặt cô moi ra chút gì đó, nhưng cô quả thật là không hiểu rõ tình hình. Lúc Hứa Mạt vừa mới biết, cũng bị dọa một cái. Nguyên nhân cụ thể, chắc là lúc đến ghi hình mới có thể hiểu được.

Thẩm Thận nhìn hạ giúp cô dọn quần áo, đột nhiên nói một câu, "Đừng nói chuyện quá nhiều với anh ta."

Động tác của Hứa Mạt ngừng lại, cười lên, cố ý hỏi lại, "Tại sao vậy?"

Thẩm Thận thấy cô cười xinh đẹp như vậy, cảm giác thoải mái bị nheo lầy trong lòng lại nổi lên.

"Không có tại sao, đừng nói chuyện với anh ta, anh đại khái tính toán, anh ta có thể cùng em phạm húởng*."

*Phạm húởng(犯冲): là thuật ngữ trong phong thủy học thuật ngữ, ý nói có chuyện xung khắc.

Sau khi Thẩm Thận nói xong, thấy Hứa Mạt không có phản ứng quá lớn, lại xoay đầu thu dọn hành lý của cô, lại bổ sung một câu, "Nghe chưa! Hứa Kiều Kiều!"

Đôi mày thanh tú của Hứa Mạt nhíu lại, sau đó trực tiếp nhéo lên trên cánh tay anh một cái, "Này, đừng như vậy gọi em nữa....còn có anh nói chuyện đằng hoàng, hung dữ cái gì!"

Thẩm Thận cũng không sợ cô véo, chỉ xem như tán tỉnh ve vãn, động tác thân mật nâng cao tình cảm thôi.

Chỉ có điều anh vừa giúp cô vừa còn miệt mài khuyên bảo dặn dò, vô cùng giống chủ nhiệm giáo dục ở trước mặt học sinh thảo thảo bất tuyệt.

Sau đó giọng anh không biết tại sao đột nhiên ngừng lại, ngữ điệu liên tục không dứt cũng theo đó dứt đoạn.

Hứa Mạt không chú ý đến, chỉ vẫy vẫy tay, biểu thị anh thật sự đủ rồi, "Biết rồi biết rồi.....lúc này anh thỏa mãn chưa?"

Thẩm Thận một chút cũng không trả lời, Hứa Mạt nghiêng mặt qua, phát hiện anh đang cố hứng thú nhìn chằm chằm thứ gì.

Cô thuận theo tầm mắt anh nhìn qua, ngay người vài giây.

Nơi đó đặt quần áo lót của cô, vài ren.....viền hoa.....đều còn chưa kịp cất vào trong túi nhỏ.

Mặt Hứa Mạt nổi lên ý nóng, trực tiếp một tay che hai mắt Thẩm Thận lại.

Thẩm Thận cũng không có di chuyển tay cô ra, ngữ khí lười nhác, "Vật thật anh cũng thấy qua, hai mảnh đó dùng để bao lại còn nhìn không được?"

Hứa Mạt nghe anh hình dung, suýt mà ngã nghiêng, "Này! Anh nói gì vậy chứ..."

Thẩm Thiện cười lên, giọng nói ép xuống trầm thấp, "Em không chỉ nhìn qua, anh còn...."

Hứa Mạt vọt lên tay khác nhàn nhón chận miệng anh lại, trong miệng còn lẩm bẩm, "Câm miệng câm miệng câm miệng..."

Hai người lại đùa giỡn một hồi, mới khó khăn lăm dừng lại.

Vali hành lý của Hứa Mạt cũng thu dọn xong, cô thử ước chừng, mới vừa ý vỗ tay. Sau đó cô giống như nghĩ đến gì đó, bước đến bên người Thẩm Thiện, anh đang tùy ý nằm nghiêng trên sofa, lướt điện thoại.

"Anh trai, em muốn thưởng lượng một chuyến với anh. Hứa Mạt ngồi bên cạnh anh, bóp cánh tay anh, cường độ nhẹ nhàng chậm rãi, thân mình dán lại rất gần, gần đến Thẩm Thiện có thể ngửi thấy hương thơm như ẩn giấu câu người trên người cô.

Thẩm Thiện hiển nhiên rất hưởng thụ, nhàn nhẹn tắt điện thoại, sau đó kéo cô vào trong lòng ngực, ấn chặt hưng hăng hôn một trận, như cũ không muốn buông tha chỗ cô, răng môi khắng khít mà lẩm bẩm nói, "Em nói."

"Anh có phải sớm đã biết rồi? Chính là tổ đạo diễn sáng mai đến đón em, thuận tiện quay chút video em ở đây, anh để bụng không?" Hứa Mạt bị anh hôn đến đui mắt phliếm hồng, con mắt ướt át, giống như hồ nước phản chiếu bầu trời đầu sao.

Thẩm Thiện nắm lấy eo cô, không nhàn nhón không chậm nói, "Vấn chính là nhà chúng ra, có gì để bụng chú?"

Khi cấp cao công ty để Hứa Mạt đi chương trình thực tế này, Thẩm Thiện đã đại khái lướt qua kịch bản gốc một lần, chi tiết này anh trái lại không chú ý.

"Thế nhưng, rất nhiều người biết anh, chỗ nên..." Hứa Mạt nói một nửa, lên nhìn sắc mặt Thẩm Thiện một cái, sau đó mới chậm rãi nói tiếp, "Sáng mai anh không thể xuất hiện trong phòng em."

Thẩm Thận nường mày, "Không thể xuất hiện? Ý em là lão tử đêm nay không thể ôm nàng dâu ngủ đúng không?"

Anh biết suy nghĩ của Hứa Mạt, điều này đối với hai người đều sẽ có ảnh hưởng, nhưng Nhất Thiên vốn là anh định đoạt, chỉ cần anh ra lệnh, biên tập cắt đi cũng hoàn toàn có thể.

Dù quay được anh, hậu kỳ cũng có thể cắt ghép.

Lộ mặt là không được, nhưng không phải còn có cách khác sao...

Nghĩ đến đây, Thẩm Thận sờ mặt bản thân, trong lòng đã có tính toán.

Hứa Mạt nhẹ nhàng nói, "Nếu anh nhất quyết muốn ngủ cùng em cũng không phải không thể nhé...Anh buổi sáng lại đi..."

Thẩm Thận nắm lấy tay nhỏ của cô chơi đùa, lúc này nghĩ thấy câu nói của cô, cười đến nhộn nhạo vô cùng, "Anh nói này, xem ra thật sự nhớ anh rồi."

Ngón tay Hứa Mạt gãi vào lòng bàn tay anh, không tiếng động mặc nhận.

Lúc này anh cười càng thêm tùy thích, lại gần vành tai cô, còn có ý xấu thổi thổi khí, "Thân thích của em đi chưa?"

Hứa Mạt sững sốt hồi lâu, mới phản ứng lại thân thích mà anh nói là ý gì.

Cô không chút lưu tình đẩy mặt Thẩm Thận ra, "Sao anh cả ngày đều nghĩ đến cái này, chúng ta còn chưa ăn cơm nữa...."

"Ồ?" Vậy chính là nói sau cơm tối có thể." Sắc mặt Thẩm Thận vui vẻ, bản thân xác định một phen kết luận.

Sau khi từ Thủy Sĩ về, hai người cũng không có thân mật qua. Nửa sau lúc có thể, Hứa Mạt lại vừa vặn đến chu kỳ kinh nguyệt.

Thẩm Thận ôn hương ngọc nhụyễn ở trong lòng, lại không thể làm gì, quay

tay cũng không giảm được khát vọng của anh, đây thật sự là một chuyện tra tấn người khác.

"Anh nghĩ hay lắm..." Hứa Mạt lập tức phản bác lại.

Trên miệng cô nói như vậy, thế nhưng sau khi hai người ăn cơm tối xong, cô lập tức bị Thẩm Thận tóm lấy, hung hăng yêu thương một phen.

Thẩm nhĩ thiếu tinh thần sáng khoái ngủ một giấc thẳng đến hừng đông. Báo thức của Hứa Mạt không làm cô tỉnh giấc, trái lại là bị anh nháo tỉnh.

Thẩm Thận cúi mặt nhìn cô một hồi, mới ra điện thoại chụp vài tấm hình khuôn mặt ngủ yên tĩnh của cô.

Ba ngày sau không có cô, một mình ngủ vẫn vô cùng khó qua.

Anh đang suy tư, ngoài cửa vang lên âm thanh máy móc của thang máy. Thẩm Thận xuống giường, đẩy mở cửa phòng ngủ, nhìn về phía thang máy. Có người muốn đi vào, cần sự đồng ý của chủ nhân.

Thẩm Thận nhìn trên màn hình máy người nhân viên công tác đang vác máy quay, anh trực tiếp ấn nút, thông qua gác cổng.

Chương 62

Nhân viên công tác của chương trình thực tế đều bị căn hộ xa hoa mà Hứa Mạt ở làm cho kính ngạc, không những đi vào cần quét mặt, thang máy vào nhà không có thể còn phải thông qua chủ nhân đồng ý.

Chỉ có đạo diễn, cười híp mắt, cái gì cũng không giải thích, một bộ dáng giữ kín như bưng.

Thang máy đến tầng lầu, nhân viên công tác điều khiển mở máy móc loại nặng, không hiểu sao nín thở ngưng thần, có chút khẩn trương, loại cảm giác này ngay cả bản thân bọn họ cũng không rõ ràng từ nơi nào nảy lên.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, lọt vào mắt liền là phòng khách rộng rãi, gần như chiếm cả một tầng. Cầu thang xoắn ốc một đường uốn lượn lên trên, trên lầu chắc là còn có phòng. Phòng cách trang hoàng mặc dù đơn giản, nhưng liếc nhìn sơ một cái, cũng có thể từ bên trong nhìn ra giá trị gia cụ xa xỉ, hướng chỉ, căn hộ hai tầng này còn nằm ở vị trí đắc địa đắc vàng của trung tâm thành phố.

Nhân viên công tác không thể không cảm thán một phen, bọn họ trước đó quay xong một nhóm nhà nghệ nhân, mặc dù cũng xa hoa, nhưng không có khí thế bằng nơi này.

Xung quanh yên ắng, nhân viên công tác thăm dò nhìn nhìn đạo diễn, không rõ bầu không khí yên lặng đột nhiên nổi lên là tình huống gì.

Có người lá gan lớn vừa muốn hỏi kế tiếp có nên dựa theo quy trình gọi người ngủ dậy không, chợt nghe thấy bên cửa phòng ngủ bên kia vang lên một tiếng càn nhấc cạch.

Vài cặp mắt toàn bộ bị hấp dẫn qua, nhìn về hướng đó.

Cửa chậm rãi mở ra, rồi sau đó theo bên trong đi ra một thân hình cao lớn, lọt vào trong tầm mắt đó là vai rộng chân eo hẹp với đôi chân dài, lại phối thêm khuôn mặt đẹp trai ở trên mạng lưu truyền rộng rãi đó, mọi người đồng thời sững sờ ở tại chỗ.

Nhân viên công tác:???

Xem như bọn họ cho rằng chính mình đi nhầm, lúc vừa định cúi đầu công lưng giải thích, Thẩm Thận đã đi qua, bắt tay với diễn năm.

Đạo diễn vỗ vỗ vai anh, "Chúng tôi có thể bắt đầu rồi sao?"

Thẩm Thận hơi hơi rũ mắt, không nhàn nhàn không chậm lên tiếng, "Ừm, Tiểu Mạt vẫn đang ngủ bên trong, mọi người đi vào quay là được."

Nhân viên công tác ở bên cạnh biết được chuyện bất quá khủng khiếp nào đó: "....."

Đạo diễn cười cười, đăm đăm bả vai của Thẩm Thận. Ông ta là đạo diễn lâu năm, đứng ở trong vòng này cũng đã hơn hai mươi năm, sau đó tuổi tác lớn rồi tinh lực có hạn, mới được Nhất Thiên đào qua, từ chế tác phim điện ảnh chuyển thành chuyên môn phụ trách nghệ nhân đang hot dưới trường công ty.

Ông ta và ba Thẩm Thận là bạn tốt, cũng coi như là từ nhỏ nhìn Thẩm Thận lớn lên, đối với quan hệ của anh và Hứa Mạt, ông cũng là sau khi Hứa Mạt nhận chương trình này, mới biết một ít.

Một phen hàn huyên, đạo diễn mới phân phó nhân viên công tác có thể bắt đầu rồi.

Hứa Mạt sau khi Thẩm Thận rời giường liền có cảm giác, chờ đến lúc anh trở về phòng rồi lại đi ra ngoài, quả nhiên người của tổ chương trình đã qua đến.

Bây giờ ở dưới ống kính cô đã không còn có bất kỳ cảm giác trức trặc và khó khăn chế nào, chẳng qua bởi vì phải ghi hình hằng ngày của bản thân, khó tránh khỏi có chút cảm giác mới lạ với khuôn trang nhỏ.

Đợi đến khi cô rửa mặt xong bước ra cửa phòng, liền nhìn thấy một loạt nhân viên công tác, ngồi dưới đất, máy quay phim nặng nề đặt ở bên cạnh, gợn gàng xếp thành một hàng, ống kính hoàn toàn đối diện cô.

Những nhân viên quay phim và biên kịch một câu cũng không nói, lưng đều cố gắng vô cùng thẳng.

Hứa Mạt theo bản năng giương mắt, tầm mắt trực tiếp liếc qua, vô cùng thoải mái liền nhìn thấy người nọ đang ngồi ở sau lưng bọn họ.

Thẩm Thận lười nhác ngồi dựa trên sofa, vốn là đang cúi đầu lật báo, nghe thấy âm thanh cô đi ra, chậm rãi ngẩng đầu, tầm mắt liền lớn mật phóng qua.

Hứa Mạt theo bản năng lảng tránh, sau đó làm bộ thoải mái mà đi chuyển.

Cô trên mặt không lộ vẻ, trong lòng đã muốn nện cho Thẩm Thận một trận.

Cô đã dặn đi dặn lại muốn Thẩm Thận không cần lộ diện, kết quả anh căn bản xem như gió thoảng bên tai, một chút cũng không có nghe vào, như cũ làm theo ý mình.

Nhìn vẻ mặt của nhân viên công tác, tám phần là bị quan hệ của hai người dọa rồi.

Nhìn thấy Hứa Mạt ra vẻ trấn định, bộ dáng chuyện gì cũng không có xảy ra, Thẩm Thận cười khẽ một tiếng.

Nếu dựa theo mọi ngày anh khi dễ cô như vậy, Hứa Mạt khẳng định đã sớm tức giận, sau đó cho anh sự sùng ái thô bạo chỉ thuộc về anh, mềm mại mà hung dữ với anh.

Trong lòng Thẩm Thận suy nghĩ bách chuyển thiên hồi*, lúc này dứt khoát buông tờ báo xuống, hai tay ôm vai, liền như vật ung dung nhìn cô.

*Bách chuyển thiên hồi(百转千回): hình dung sự xoay chuyển lặp lại.

Hứa Mạt biết Thẩm Thận đang nhìn cô, chỉ cảm thấy lưng như bị kim chích, tầm mắt nóng kia giống như giấy gói kẹo dính đầy nước đường, dính chặt trên lưng của cô, như thế nào cũng kéo không ra.

Ghi hình không có tốn bao nhiêu thời gian, bình thường sau khi quay xong một loạt quy trình, tổ đạo diễn sẽ mang theo Hứa Mạt xuất phát, đi đến nơi quay hình.

Về phần cắt ghép hậu kỳ, liền giao cho Nhất Thiên, năng lực nghiệp vụ của bọn họ, Hứa Mạt vẫn tin tưởng.

Trước khi đi, Thẩm Thận kéo Hứa Mạt đến nơi máy chụp ảnh quay không được, cúi người hôn hôn cô, "Chú ý an toàn một chút, anh trai đến lúc đó đến đón em."

Nói xong, anh lại gần bên tai cô, liếm liếm vành tai tím tẻ trắng nõn của cô, "Có qua có lại, em cũng hôn anh một cái."

Hứa Mạt ở trước mặt nhiều người như vậy vành tai chạm tóc mai vẫn là có chút không quen, cô qua loa chụt một ngụm, vừa định từ trong ngực anh chui ra, liền bị lưu loát kéo lại.

"Suốt ba ngày, em cứ như vậy qua quýt với anh?" Thẩm Thận ngữ khí lười biếng, chính là không cho cô chạy trốn, thoáng dùng sức, liền có thể thỏa mái chế trụ cô.

Hứa Mạt vỗ vỗ vai anh, "Có người đang nhìn..... Anh mau thả em ra....."

Thẩm Thận cười ép xuống càng thấp, "Em nhìn xem có ai đang nhìn em?"

Hứa Mạt xoay đầu qua, nhân viên công tác có người nhìn trần nhà, có người xem di động, có người dứt khoát thả hồn, chính là không nhìn đến sang chỗ hai người, chắc chắn là tự mình hiểu lấy, cho hai người đủ không gian.

Hứa Mạt quay lại đầu lại, yên lặng nhìn Thẩm Thận.

Thẩm Thận nhíu mày, ánh mắt nhìn hạ khiêu khích, hơi giờ giờ lên cầm với cô, khiêu ngạo tự phụ, tóm lại thoạt nhìn vô cùng..... thiếu đòn.

Hứa Mạt nhẹ a một tiếng, sau đó dùng dép lê hung hăng nghiền một cước lên trên dép Thẩm Thận.

Thẩm Thận ăn đau, kêu rên lên một tiếng, Hứa Mạt nhân cơ hội này tránh khỏi ánh, chào hỏi nhân viên công tác ở một bên, "Mọi người, chúng ta có thể xuất phát rồi."

Nghe câu này, nhân viên công tác đồng thời hồi thần, vội vàng đi lên.

Thẩm Thận giật giật chân, chỗ bị nghiền hơi nổi lên cảm giác đau.

Ai da.

Cũng không biết ăn cái gì.

Lực này có thể ác hơn nhiều so với trước kia.

Cô vừa mới mới từ tổ chế tác bên này hiểu biết được, đạo diễn phân ba đợt đội ngũ, phân biệt tiền hành ghi hình. Đây một đoàn đội này, là sau khi đón xong một tiền bối mới đến đón cô, về tình về lý, Hứa Mạt cũng không muốn làm quá muộn.

Chẳng qua nhìn thấy thân hình thân trường ngọc lập đứng ở bên cạnh, Hứa Mạt trước kia bước vào thang máy, vẫn là gửi cho anh một tin wechat.

Thẩm Thận thấy ánh mắt cô biểu thị anh ấn mở điện thoại, sau khi anh xem

xong nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hứa Mạt gửi cho anh một icon, hai con thỏ nhỏ tử xoay vòng, rúc sát vào nhau, đang hôn nhau.

Tuy rằng không hiểu loại icon này đáng yêu chỗ nào, Thẩm Thận vẫn là bị lấy lòng, ngón tay thon dài như ngọc của anh ở trên màn hình gõ xuống vài cái.

Trước khi thang máy đóng lại, Hứa Mạt nhìn thấy, là anh đang cúi mặt.

Chờ đến khi đem hành lý đặt lên xe, về mặt Hứa Mạt khẽ nhúc nhích, nâng tay trượt mở giao diện wechat.

Thẩm Thận gửi cho cô một icon nào tàn cục cứng bốp mmông, ngay thờ đáng yêu.

Còn có một câu –

[Vợ ơi, trở về bóp cho em]

Hứa Mạt: "....."

-

Ba ngày ghi hình rất nhanh, trong nháy mắt, Hứa Mạt và những nghệ nhân đó ở chung đến quen thuộc.

Tuy rằng không có nhiều thân mật, nhưng tất cả mọi người đều vô cùng quan tâm đến tính tình của người khác, cứ như trái lại ở chung cũng vô cùng vui vẻ.

Sau khi chương trình ghi hình kết thúc, tất cả mọi người đều follow nhau trên weibo.

Tập thứ nhất tuy rằng cùng với tưởng tượng của bản thân không quá giống

nhau, tổng thể coi như thoải mái. Tổ đạo diễn phỏng chừng cũng thấy mọi người là lần đầu, ở một số đánh giá nhiệm vụ, cũng sẽ không có nghiêm khắc như vậy.

Hứa Mạt đặt hành lý ở đó, đơn giản dọn dẹp quần áo bên người và đổi đồ dùng tắm rửa, bỏ vào một cái bọc nhỏ, lúc này mới vội vàng đi bước ra biệt thự.

Nơi này ở vào vùng ngoại thành, người cũng đi không sai biệt lắm, hiện trường chỉ có lác đác mấy nhân viên công tác ngồi chồm hổm canh giữ ở tại chỗ.

Hứa Mạt nâng tay nhìn nhìn đồng hồ, cách thời gian Thẩm Thận hện đến đón cô còn có vài phút, cô dứt khoát đứng ở cửa, im lặng chờ đợi.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Hứa Mạt theo bản năng quay đầu lại, khuôn mặt lạnh lùng không biểu tình của Giang Mặc không chút phòng bị mà xuất hiện trong tầm mắt cô.

Hứa Mạt nâng tay lên, vẫy tay với anh ta, chào hỏi đơn giản.

Vẻ mặt Giang Mặc không có dao động gì, chính là hơi hơi gật đầu.

Ngay lúc Hứa Mạt nghĩ anh ta muốn lướt qua vai bản thân, theo bản năng lùi về phía sau, chỗ anh ta đủ không gian.

Còn đường đá cuội gần bên cổng chật hẹp không thôi, hai người cùng đi, ắt sẽ dán vào nhau, thật sự là không thuận tiện, huống chi là một nam một nữ.

Hứa Mạt lùi về sau xong, khó khăn lắm mới đứng vững, đồng thời Giang Mặc cũng ngừng lại, ánh mắt cũng không nhìn cô.

Đôi mắt lạnh băng cũng giống như có vết nứt, miễn cưỡng lộ ra chút độ âm.

"Sao..... sao vậy?" Hứa Mạt nói xong, thủ đặc biệt sờ sờ mặt mình.

Giang mặc nhìn hành động vô thức của cô, sững sờ trong nháy mắt, cũng chỉ là trong nháy mắt, rất nhanh liền hồi thần.

Anh ta chậm rãi mở miệng, "Trở về à?"

Giọng nói của Giang Mặc lạnh lùng như trước đây, cũng trước sau như một tiếc chữ như vàng.

Cũng may Hứa Mạt coi như có chút hiểu biết anh ta, biết anh ta nói ít, không thích nói chuyện.

Hứa Mạt gật gật đầu, "Đang chuẩn bị về nhà."

Giang Mặc lúc này dừng hồi lâu, mới tiếp tục nói, "Ngồi xe tôi, tôi đưa cô về."

Hứa Mạt "Hả?" Một tiếng, vừa định xoa tay từ chối, bên cạnh đột nhiên truyền đến âm thanh tiếng phanh xe mạnh mẽ, xen lẫn tiếng bèn nhọn mà bánh xe ma sát với mặt đất, âm thanh lúc đó giống như muốn xông thẳng lên trời.

Giây tiếp theo, xe ầm hai tiếng còi, gấp gáp lại nhanh chóng.

Hứa Mạt thật xin lỗi hướng về Giang Mặc cười cười, "Thực xin lỗi a, có người tới đón tôi rồi, anh cũng nhanh lên về nhà, tạm biệt."

Nói xong, cô trực tiếp chạy chậm đi qua, bóng dáng mang theo chút sung sướng, rất nhanh liền biến mất ở trong xe.

Giang Mặc đánh giá thân chiếc xe kia, có chút đăm chiêu.

Lên xe xong, Hứa Mạt liền tự động ngoan ngoãn thắt đai an toàn.

Trong khoang xe nhất thời yên tĩnh, tràn ngập không khí mát lạnh nam tính, còn có mùi hương đại dương xanh thắm đặc biệt có trên người Thẩm Thận, hiện lên hương muối biển nhàn nhạt.

Hứa Mạt sau khi ngồi xong, Thẩm Thận cũng không nói chuyện với cô. Cô ngối ngờ xoay người, liền thấy sườn mặt căng chặt của anh, viền môi mím thành một đường thẳng, hai mắt hơi híp, đang nhìn ra ngoài xe.

Hứa Mạt theo tầm mắt anh nhìn qua, trong lòng hiểu rõ.

Ngĩ như vậy, tay cô cũng thãm dò đi lên, đi phủ lên sườn mặt của Thẩm Thận.

Mày anh nhẹ nhíu lại, ngữ khí không tốt, "Tên kia cả ngày làm phỉền em?"

Hứa Mạt cười càng vui vẻ, "Anh đoán xem."

Thẩm Thận cười nhạo một tiếng, rồi sau đó quay đầu đi, tránh cái sờ của cô.

Dưới tay trống không, Hứa Mạt cũng không buồn, chậm rãi thu tay lại, vẻ mặt tự nhiên, âm cuối ý vị thãm trường kéo dài, "Không chỗ sờ thì không chỗ sờ..."

Thẩm Thận nhìn hồi lâu, cuối cùng không nhịn được, cúi người qua, mạnh mẽ nắm lấy tay cô, ấn lên trên mặt mình, "Em chỉ có thể sờ lỗ tũ." "

Chương 63

Hứa Mạt thuận thê véo một cái ở trên mặt Thẩm Thận, ".....Hũ giấm."

Thẩm Thận nhướn mày, nâng mắt nhìn ra cửa sổ, "Ừ, anh ta còn chưa đi nữa."

Hứa Mạt lúc này mới nhìn ra ngoài, thân ảnh thon dài của Giang Mặc còn đứng ở bên cổng, bên cạnh là cây ngô đồng cao lớn ở trong sân biệt thự, nắng chiều vàng nhạt, dưới sự làm nền đó, còn khá có loại cảm giác đang quay phim thần tượng.

Mặt Thẩm Thận đều đều, mặt mày xoay mặt cô qua, trực tiếp cắn một cái xuống khuôn mặt trắng nõn của cô, "Chỉ được phép nhìn anh."

Hứa Mạt bị anh nhẹ cắn làm cho ngứa ngáy, tránh qua một bên cười, "Được rồi được rồi.....anh nhún nhún lái xe đi..."

Thẩm Thận tùy ý tính tình của mình, đến khi cảm thấy mỹ mãn mới dừng lại.

Anh lưu loát lùi xe, rồi sau đó trực tiếp quay đầu lái ra ngoài.

"Ba ngày này thế nào?" Hai tay Thẩm Thận tùy ý đặt lên bánh lái, ánh mắt liếc nhìn Hứa Mạt một cái.

Hứa Mạt lướt chơi điện thoại, đang xem bình luận của fans trên weibo, bộ phim thứ hai của cô đã phát sóng, khen ngợi như thủy triều, nhiều fans của Hứa Mạt xông lên dưới weibo của cô, điên cuồng bày tỏ.

"Rất tốt nha, mọi người đều rất hiền hòa, cùng nhau chơi nhiều trò chơi." Miệng cô đang nói, một ánh mắt cũng không nhìn qua.

Thẩm Thận im lặng hồi lâu, lời nói giống như từ trong kẽ răng phun qua, "Em cũng không hỏi anh ba ngày này qua tốt hay không sao?"

Mấy ngày nay Lương Kinh Tùng đến hẹn anh, đều bị Thẩm Thận dứt khoát từ chối.

Nguyên nhân rất đơn giản, sau khi có bạn gái nhỏ mềm mại, anh cảm thấy những trò tiêu khiển đó khó tránh quá buồn tẻ vô vị, dứt khoát không đi nữa.

Bộ phim của Hứa Mạt đang phát sóng, anh phải ủng hộ hết mình.

Vì thế này ba ngày, anh mỗi ngày đều đúng thời gian tan tầm, trở về nhà liền mở TV, đương nhiên cũng chỉ là mở, muốn xem phim thần tượng tình yêu của cô và đàn ông khác đó là chuyện không thể nào.

Ngoài ý muốn chính là, trong một lần thím Châu đến, ngồi ở trước sofa xem vô cùng nhiệt tình, còn mạnh mẽ lôi kéo anh, cùng anh thảo luận tình tiết phim.

Hứa Mạt nghiêng mặt qua, nháy nháy mắt, "Anh ba ngày này qua tốt chứ?"

Vừa vặn đến giao lộ đèn đỏ, Thẩm Thận biết nghe lời cầm lấy tay nhỏ của cô, đặt ở bên miệng nhẹ cắn một chút, "Không tốt lắm, nhưng đêm nay em về rồi, chắc là sẽ rất tốt."

Hứa Mạt lập tức nghi ngờ hỏi lại, "Anh làm gì không tốt lắm?"

Thẩm Thận vén nửa mí mắt, "Công ty và nhà, hai nơi một con đường, anh có thể làm gì?"

Nói đến đây, anh ngẩn người, tiện đà cười đến hai mắt sáng lưu chuyển, "Anh còn có thể làm....."

Hứa Mạt đẩy tay anh ra, "Này..... cũng đèn xanh rồi....."

Nói xong, cô một tay chống cằm, thit mềm bên hai má bị dồn lại phồng lên, "Anh tiếp tục như vậy, thời gian vài tháng nữa, mỗi tuần em đều phải ra ngoài ba ngày nữa."

Tầm mắt Thẩm Thận nhìn thẳng phía trước, cả người đều không chút để ý, "Em còn biết hả, đêm nay ở bên cạnh anh cho tốt."

Hứa Mạt trừng mắt liếc nhìn anh một cái, lại nhìn màn hình điện thoại của bản thân, "Trên weibo của anh nhiều fans vợ như vậy, nếu như nghe thấy câu này của anh, ảo tưởng đều tan vỡ mất."

Thẩm Thận cười thoải mái, "Vậy ngại quá, anh chỉ có một cô vợ là em."

Cửa kính xe kéo xuống, gió nhẹ thổi vào, nổi lên chút ý mát, không lạnh lại rất thoải mái, mát mẻ ẩm ướt.

Sắc trời đằng xa bị nét mực xanh thẫm chạy đến tận chân trời, ánh trời chiều đang dần dần tiêu tán, ánh sáng vàng nhạt xuyên qua cửa kính xa, chiếu lên trên khuôn mặt của Thẩm Thận.

Chiếu ra đường viền khuôn mặt sâu sắc của anh, anh tuần không ai sánh bằng.

Hứa Mạt liền như vậy lảng lảng đi nhìn anh, rồi sau đó giờ di động lên, giờ lên về phía anh chụp một tấm.

Thẩm Thận cảm ứng được, quay đầu qua, "Em chụp anh làm gì?"

Hứa Mạt có chút thẹn thùng, "Hình có liên quan đến anh trong điện thoại em quá ít....."

Thẩm Thận nhíu mày, "Anh chụp chung trước kia em còn giữ không?"

Hứa Mạt nhẹ nhàng mà lên tiếng, "Ừm, vốn xóa rồi, sau đó lại tìm về."

Thẩm Thận ý tứ không rõ cười lên một tiếng, "Anh một tâm cũng không xóa."

"Được rồi, vậy em khen anh." Hứa Mạt phát tay, ngữ khí mang theo sung sướng, "Hôm nay em phải lướt weibo cho tốt, thật là lại thêm rất nhiều fans, hình như thù lao mới cũng vào sổ rồi."

Thẩm Thận cười nhạo một tiếng, "Fans couple của em và tên nhóc kia cũng không ít đi?"

Hứa Mạt suy nghĩ một hồi lâu, mới biết tên nhóc trong miệng Thẩm Thận là ai.

Ở chỗ Thẩm Thận, tên nhóc không xứng có tên họ.

Cô cười khẽ, tiện đà nói, "Kỳ thật.....vậy mà còn có fans couple của anh và em nữa....."

Bình luận ở dưới weibo, trong một đám fans hét to phím rất ngọt, nhắc đến Thẩm Thận quả thật giống như khác biệt.

Có điều kỳ quái chính là, lướt like cũng rất nhiều. Nội dung đại khái chính là muốn cô và Thẩm Thận ở bên nhau, cảm thấy cô và Thẩm Thận khá xứng...

Thẩm Thận lập tức bắt được điểm mâu chốt trong lời nói của Hứa Mạt, ngữ khí mang theo khó chịu, "Cái gì gọi là vậy mà?"

Hứa Mạt làm bầm một tiếng, nhìn phía ngoài cửa sổ, trên mặt hiện ra nghi hoặc, "Ừa..... anh sao lại lái đến đây?"

Nhà hai người nằm ở trung tâm thành phố, nơi này tuy rằng cũng ở khúc đó, lại là nằm trên đường chéo, hai hướng trái ngược.

Thẩm Thận lái xe tiến vào gara trung tâm thương mại, "Không muốn để em về nhà còn nấu cơm, dẫn em ra ngoài ăn bữa ngon."

Sau khi hai người cùng một chỗ, Hứa Mạt lập tức liền bỏ đi thói quen trước

kia thường gọi đồ ăn bên ngoài của Thẩm Thận, kéo anh cũng ăn cơm ở nhà. Chỉ có điều Thẩm Thận là thiếu gia mười ngón tay không dính nước mùa xuân, Hứa Mạt cũng không trông cậy qua anh, mỗi lần chính là tự mình xuất trận, thấy anh ăn ngon, trái lại cũng cảm thấy ngọt ngào.

Sau khi dừng xe, Hứa Mạt nhìn về phía anh, "Anh sớm đã tính toán xong rồi?"

Thẩm Thận cười rộ lên, ấn mở đèn nóc xe, "Nhìn không ra sao, anh trai đây là đang đau lòng em."

Bên trong hầm ánh sáng mờ tối, vắng vẻ yên tĩnh, bên trong không gian xe chỉ có hô hấp của hai người quanh quẩn.

Thẩm Thận cười đại an toàn, trực tiếp cúi người về phía cô, hung hăng hôn lấy cô, rồi sau đó nhẹ nhàng cạy khớp hàm cô ra, răng môi khằng khít.

Hai người hôn thật lâu, hôn đến Hứa Mạt cũng sắp muốn hít thở không thông, anh mới hôn hấp không vững mà buông cô ra, "Đêm nay chờ đó cho anh."

Thẩm Thận chắc là đã dặn dò và đặt chỗ, khi hai người ngồi xuống, món ăn lần lượt được bung lên, đều là đáng vẻ vừa mới làm xong.

Sau khi món ăn lên đủ, phục vụ liền đi ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng khép cửa phòng bao lại.

Thẩm Thận cởi áo khoác ra, tùy ý để ở một bên, sau đó cúi mặt, đẩy một chén canh tuyết giáp ngân nhĩ đặc biệt hầm xong cho cô.

"Gần đây có phải không ăn được thien?"

Hứa Mạt nhận lấy cái muỗng anh đưa qua, có chút không muốn nghe chủ đề này, ậm ừ vài tiếng muốn lừa gạt qua cửa ải.

Thẩm Thận nướng mày, "Ít nhất một tuần phải duy trì một lần, uống xong có phải cảm thấy kỳ đặc biệt đều dễ chịu một chút?"

Hứa Mạt nghe lời gật gật đầu, sau khi lần từ Thủy Sĩ trở về đó, quả thật không đau nữa.

"Được rồi anh cơm đi, anh trở nên nhiều lời quá...." Hứa Mạt cầm muỗng chọc vào trong chén.

Thẩm Thận nhìn chằm chằm cô một hồi, mới bắt đầu ăn cơm.

Hôm nay khẩu vị của Hứa Mạt giống như không quá tốt, uống xong canh lại ăn vài đũa thức ăn mà Thẩm Thận gắp cho cô thì no, chỉ cầm đũa tận lực chà đạp điếm tâm sau cơm.

Thẩm Thận buông đũa xuống, ngữ khí nghi hoặc, "Không phải đều là món em thích ăn sao?"

Hứa Mạt còn đang chọc điếm tâm đó, hiềm mà phẫn nộ, "Anh không sớm nói....lúc chương trình ghi hình hôm nay sắp kết thúc, tiền bồi làm trà chiều, em có ăn một chút."

Thẩm Thận cười lên, "Nếu đã no vậy không ăn nữa, trong nhà có ché trời nước nhỏ mà thím Chu giữ lại cho em, ban đêm còn đói, hôm lại là được."

Hứa Mạt ngẩng đầu, hai tay chống đỡ mặt, ngữ khí tuy là nghi vấn, nhưng là giữa những hàng chữ có ẩn giấu hận thù phức tạp tràn đầy, "Thẩm Thận, anh thật sự thay đổi quá nhiều."

Một tay của Thẩm Thận gác ở sau lưng ghế, một tay khác cầm điện thoại chơi đùa, nghe vậy ngược mắt nhìn qua, ngữ khí mập mờ, "Phải không, anh thay đổi hay không, đêm nay em liền biết."

Hứa Mạt lại bị anh làm ghen đến nỗi không nên lời, "Này này này, anh giữ vững nhé, sao mỗi ngày đều nghĩ những thứ này...."

Cũng thật, quả thật thay đổi rồi, da mặt càng ngày càng dày.

Thậm Thận nhàn nhàn chống đứng lên, cầm lấy áo khoác, chân dài vừa bước đến trước người cô, "Mỗi ngày nhớ em còn không được?"

Hứa Mạt nắm chặt nắm đấm, dùng lực vung hai đấm lên trên đùi anh mới hơi hết giận.

Sau khi ăn cơm xong, Thẩm Thận cũng không có ý muốn đưa cô về nhà, ôm lấy cô đến một cửa tiệm, trực tiếp ấn cô lên sofa ở một bên.

Hứa Mạt còn có chút sưng sờ, Thẩm Thận sát lại rất gần, hơi thở ấm nóng bao quanh cô, "Em ở đây ngồi một hồi, anh đi lấy chút đồ cho em."

"Được, anh mua gì rồi vậy?" Hứa Mạt ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi mắt Thẩm Thận nhìn cô, "Chờ chút nữa thì biết."

Nói xong, anh trực tiếp bước đến quầy lễ tân.

Chờ đến khi hai người từ trung tâm thương mại đi xuống, lúc đi đến gara, Hứa Mạt còn đang kính ngạc.

Nhãn hàng này rất mắc, giá trị của một vài thứ liền có thể ngang bằng một căn hộ nhỏ rồi. Thẩm Thận hai tay ước chừng cầm năm sáu túi.

Ngồi lên xe, Hứa Mạt vẫn đang nhỏ giọng làm bầm, "Anh thật sự rất khoa trương, mua cái gì mà mua nhiều vậy chứ?"

Thẩm Thận nhướn mày, chính là không nói chuyện, khóe miệng luôn treo một độ cong rõ ràng, mà sự vui vẻ này luôn giữ vững đến khi về đến nhà hai người.

Anh ngồi ở trên sofa, kéo Hứa Mạt đến đứng trước mặt mình, sau đó giống như hiến bảo đảm những hộp tin nhắn mở ra, bày một hàng.

"Đều là hàng mới Châu Âu đưa ra thị trường, trong phòng quần áo không có kiểu này, thích không?"

Hứa Mạt nhìn nhìn năm sáu cái túi xách, ngây người tại chỗ, qua hồi lâu cô mới nói, "Anh đây là muốn tập hợp đủ bảy viên ngọc rồng à?"

Thẩm Thận nheo mắt, "Anh đặc biệt chọn đó, mỗi kiểu đều không giống nhau."

Không có ai sẽ cự tuyệt túi xách kiểu mới đẹp mắt, cả cô cũng không ngoại lệ. Hứa Mạt nhẹ cười lên, ôm lấy cánh tay anh, ở trên đó cọ sát làm nũng, "Sao anh đối với em tốt như vậy chứ."

Thẩm Thận hưởng thụ sự ỷ lại của cô, mặt mày tùy ý kiêu ngạo, véo một cái nhẹ ở trên eo cô, "Bởi vì muốn sủng em."

Sủng hư rồi càng tốt, để trong mắt cô chỉ có mình anh.

Hứa Mạt ôm lấy cổ anh, "Lúc này thật trùng hợp, em cũng mua đồ cho anh, chỉ có điều không có mắc như túi xách."

Lúc cô nói chuyện, hơi thở thơm ngọt gần trong gang tấc, mùi hương hoa nhài đỏ trên người mơ hồ truyền đến, Thẩm Thận ngửi thấy, nhất thời tâm viên ý mã, ngay cả cô cụ thể đang nói gì, cũng không nghe rõ.

Hứa Mạt nhàn nhã chống quay lại, sau đó nhét cho Thẩm Thận một hộp nhung dài.

Thẩm Thận nhẹ nhàng mở ra, đập vào mắt là một chiếc cà vạt màu đen đậm, chất tơ lụa, nổi lên bóng loáng mơ hồ.

"Vẫn muốn ngày mai cho anh, còn anh, thích không?" Hứa Mạt nửa quỳ ở trên sofa, cả người dựa trước mặt anh, đôi mắt nai ẩm ướt, hỏi anh thích không.

Tầm mắt Thẩm Thận lướt từ trên xuống dưới, yết hầu hơi động, anh kéo cô

lại gần mình, "Rất thích."

Sau đó Hứa Mạt nghe thầy Thẩm Thận không nhanh không chậm bổ sung một câu, "Cùng nhau tắm?"

"....."

Tục ngữ nói, tiểu biệt thắng tân hôn, hai vị tiểu thanh niên không biết thỏa mãn, một lần lăn liền lăn đến rất khuya, khung giường cũng phát ra âm thanh lã lướt rất lâu.

Thẩm Thận am hiểu thuật giải khóa, dùng đến cả đồ vật, ngay cả chiếc cà vạt đó Hứa Mạt tặng anh cũng lên chiến trường.

Sau khi kết thúc, cánh tay Hứa Mạt đều bị cột đến nổi đỏ.

Thẩm Thận ở trên đó nhẹ nhàng mở lên vuốt ve, kéo cô còn đang nhỏ giọng lau bầu vào trong ngực, "Ngày mai là sinh nhật bà nội anh, Thẩm trạch có một buổi gia yến, em đi cùng anh."

Chương 64

Bởi vì chuyện Thẩm Thận nói muốn đi Thẩm Trạch, Hứa Mạt đêm đó liền không ngủ ngon.

Chuyện lần trước Thẩm lão gia tử tìm cô, nàng ở ngoài mặt thể hiện bình tĩnh, trong nội tâm vẫn là có chút lo sợ bất an.

Nhưng thấy ngữ khí của Thẩm Thận, lão gia tử lại giống như đã buông thả.

Trong lòng ôm suy nghĩ, sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Mạt trần trọc tỉnh lại, trời còn tờ mờ sáng, Thẩm Thận ôm cô, vẫn còn đang ngủ say, khuôn mặt tuấn tú chôn ở trong gối.

Hứa Mạt nhẹ nhàng di chuyển tay anh, chuẩn bị xuống giường trước. Động tác di chuyển vừa được một nửa, Thẩm Thận liền siết chặt lấy cô.

Cô bị một sức lực lớn kéo trở về, Hứa Mạt ngược mắt, liền nhìn thấy Thẩm Thận vén nửa mí mắt, vẻ mặt nhàn nhạt.

"Sáng tỉnh mơ em chạy đi đâu vậy?"

Giọng anh khàn khàn, mang theo sự từ tính đặc biệt vào buổi sáng.

"Em muốn đi chọn quần áo phải mặc hôm nay, anh không phải nói là gia yến sao, em muốn ăn mặc chỗ tốt, lưu lại ấn tượng tốt." Hứa Mạt nói xong, gạt tóc ngắn trên trán Thẩm Thận.

Thẩm Thận một tay túm lấy cô càng gần, "Vậy cũng ở bên anh nhiều một chút trước."

Ôm lấy cô, vuốt ve trong chốc lát, Thẩm Thận lại mở miệng, "Cứ mặc theo bình thường như vậy, tùy ý chút là được."

Hứa Mạt nghĩ nghĩ, cuối cùng là gật gật đầu.

Cô chống lấy vai anh, muốn đứng lên, cô hiện tại không buồn ngủ, vẫn là chuẩn bị xuống giường, trước tiên sắp xếp gọn gàng chung quy là không sai.

Nhưng mà Thẩm Thận cương quyết ôm lấy cô, khóa chặt lấy cô, không cho cô lộn xộn.

"Anh quá đáng ghét rồi....." Hứa Mạt bị anh nhào nặn hai gò má đến hai bên nổi lên đờ ửng nhàn nhạt, cô thậm chí đã cảm nhận được một loại sức mạnh có dụng ý xấu của Thẩm Thận, gần như nhô lên mà ra.

"Đúng, anh đáng ghét nhất, nhưng em cũng thích, không phải sao?" Thẩm Thận cười trầm thấp, rồi sau đó xoay người một cái, nắm giữ quyền chủ động.

Quần áo bị nhẹ nhàng đẩy ra, Thẩm Thận trực tiếp cúi người xuống,

Sáng sớm lại náo loạn một hồi, Thẩm Thận như cũ sinh long hoạt hổ. Lần này, tinh thần sáng khoái chính là anh, Hứa Mạt làm ổ trong chăn, lại cũng không muốn động đậy.

"Thẩm Thận....." Hứa Mạt mệt mỏi muốn ngủ, mềm mại gọi anh một tiếng,

Thẩm Thận nghiêng mặt qua, sai bước đi lên trước, ngồi ở chỗ mép giường, "Làm sao vậy bảo bối?"

"Hôm nay chúng ta thật sự phải đi sao.....?" Hứa Mạt nói xong, thăm dò nhìn nhìn anh, trong chăn chỉ lộ ra một đôi mắt nai ướt sũng, đang chớp cũng không chớp mà nhìn anh.

Thẩm Thận nhíu mày, tay không nhânán không chạm dứt vào trong chăn,

đầu ngón tay men theo đường vai thẳng tắp bóng loáng của cô khẽ vuốt qua lại.

"Đi, em yên tâm, bọn họ cũng đều biết em, cũng muốn nhận thức em." Anh biết suy nghĩ trong lòng Hứa Mạt, phỏng chừng vẫn là bị tác phong của lão gia tử dọa đến.

"Nhưng em lần trước nói anh ở rể....." Hứa Mạt có chút muốn tát chính mình, lúc trước vừa động kinh, khoe khoang cũng khoe khoang rồi, cũng không biết trong lòng lão gia tử là nghĩ như thế nào.

"Vậy liền ở rể, anh cũng mong vô cùng." Ngữ khí Thẩm Thận nhẹ nhàng, giống như đang nói chuyện râu ria.

Hứa Mạt tím lầy bàn tay lộn xộn của anh, hung hăng nheo một cái, "Anh phải bảo vệ em."

Thẩm Thận cúi đầu xuống, ánh mắt yên lặng mà rơi xuống, nhìn chằm chằm cô hồi lâu.

Anh nâng tay, nhẹ nhàng lờ thớt mềm đàn hồi trên khuôn mặt cô ra ngoài, "Đương nhiên phải bảo vệ em, đến lúc đó đi theo anh đừng chạy loạn."

Hứa Mạt hai tay cầm tay anh, "Anh véo em có chút đau....."

Thẩm Thận cười đến ý tứ không rõ, "Kiểu khí bao*."

*Kiểu khí bao(娇气包): yếu ớt, chỉ biết làm nũng, không thể chịu khổ, tác phong chỉ biết hưởng thụ.

Hứa Mạt cuối cùng vẫn nghe ý kiến của Thẩm Thận, mặc ngay quần áo thường ngày hay mặc, áo mỏng nhưng bên trong phối với áo cổ bên ngoài, mặc một cái váy dài màu sắc và hoa văn nhạt, khó khăn lắm che khuất được mắt cá chân.

Trên đường đi đến Thẩm Trạch, Hứa Mạt vẫn không yên lòng, Thẩm Thận nhìn xong trong lòng cảm thấy buồn cười.

"Em như thế nào khẩn trương thành như vậy?" Nói xong, anh cũng không biết từ chỗ nào lấy ra một cái gối ôm nhỏ, nhét vào trong tay cô, "Cho em vò."

"Anh lấy từ đâu vậy?" Hứa Mạt cùng con thỏ đối mặt nhìn nhau, dậm dậm cái bụng nhỏ của chú thỏ.

"Lần trước tan tầm về nhà trên đường thấy được, cảm thấy giống móc khóa con thỏ mà em tặng anh, liền mua."

"Ừm, là rất giống." Hứa Mạt liếc nhìn Thẩm Thận, lòng tràn đầy vui mừng đều che giấu không được.

"Thực sự không cần tặng quà cho bà nội sao?" Hứa Mạt vốn nghĩ đây là tiệc sinh nhật của bà nội Thẩm, buổi chiều muốn kéo Thẩm Thận đi chọn, đã bị anh từ chối.

Ý Thẩm Thận là, hai người bạn họ trên danh nghĩa là đi cùng nhau, anh đã sớm chuẩn bị tốt, có tâm là được.

Trong Thẩm Trạch, người thường xuyên tập hợp không đủ, chỉ cần người tới rồi, bà nội Thẩm liền thỏa mãn, bà không thiếu cái gì, duy chỉ có chút yêu cầu này.

"Không cần, hôm nay ý bà cũng là muốn nhìn em một chút." Nói xong, Thẩm Thận lưu loát ấn kèn xe, gác cổng bên cạnh đại viện theo đó mở cổng sắt.

"Nhìn em..... trông thế nào sao?" Hứa Mạt đánh giá bốn phía một phen, trời đã dần âm đạm, dần dần tối đen, Thẩm Trạch to lớn cũng đèn đuốc sáng trưng.

Thẩm Thận tắt động cơ, tắt đèn, "Bà nội có xem qua phim của em."

Hứa Mạt theo anh cùng nhau xuống xe, nhìn Thẩm Thận từ một bên đầu khác của xe đi qua chỗ cô, có chút đăm chiêu.

"Đứng ở bên đó làm gì, lại đây," Thẩm Thận thân cao chân dài, hơi hơi cúi đầu xuống nhìn cô, giờ phút này đang chậm rãi vươn tay về phía cô.

Hứa Mạt chạy chậm đi lên, tay nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay anh, vừa rơi xuống liền bị Thẩm Thận nắm chặt lấy.

Đêm thu hơi lạnh, tay Thẩm Thận lại nổi lên ấm áp, Hứa Mạt vốn hơi có cảm xúc phập phồng giờ phút này hoàn toàn bình tĩnh lại, cô hơi dùng sức, tay còn lại đang trống không cũng túm lấy Thẩm Thận.

Bước chân của anh hơi dừng, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng đêm, như ẩn như hiện, không nhìn thấy rõ.

"Làm sao vậy?"

Hứa Mạt kiễng mũi chân, Thẩm Thận lập tức phối hợp dựa hơi hơi cúi người.

"Đã nói rồi, lát nữa em theo anh, anh cùng đừng rời xa em."

Thẩm Thận sau khi nghe xong thẳng lưng, ngữ khí thiếu đánh, "Cũng không phải không được, có thưởng sao?"

Hứa Mạt có chút xấu hổ, tiện đà nhàn nhạt chống gật đầu.

Thẩm Thận cười rộ lên, nhéo nhéo cằm nhỏ của cô, "Giỡn với em thôi."

Nói xong, anh kéo cô, không cho phép nghi ngờ mà đi về hướng cửa sảnh.

Còn ấn chuông, cửa lớn liền từ trong ra ngoài chậm rãi mở ra.

Thím Châu nhìn thấy Hứa Mạt, hai mắt sáng ngời, "Tiểu Mạt rốt cục đến rồi!"

Hứa Mạt cười lên tiếng chào hỏi với thím Châu, bác Tần cũng ở đó, chính là đứng lặng ở một bên, hơi gật đầu với hai người.

Một bước tiến vào huyện quan, thím Châu liền vội vàng tiếp đón cô, đưa dép lê không nói, còn tự mình tiến lên cởi áo khoác cho Hứa Mạt.

Thẩm Thận một mình ở bên cạnh chậm rì rì cởi áo khoác, ánh mắt lười nhác, "Lòng của thím Châu thay đổi cũng quá nhanh rồi."

Thím Châu nhất thời giật liếc nhìn anh một cái, "Cô ấy không phải bạn gái cậu sao, quan tâm bạn gái cậu, không phải là quan tâm cậu?"

Nói xong, bà cười tủm tỉm nói với, "Đúng không, Tiểu Mạt?"

Hứa Mạt cố chút quần bách, nhìn thoáng qua Thẩm Thận, cô mới nhẹ nhàng gật gật đầu.

Sau khi hai người đổi dép xong, thím Châu ở phía trước dẫn hai người, "Mọi người đều ở bên trong phòng khách, chỉ còn thiếu hai người."

Thẩm Thận gật gật đầu, dắt Hứa Mạt, nhẹ giọng nói một câu bên tay cô, "Đừng hoảng hốt, hết thấy đều có anh trai ở bên."

Hứa Mạt nâng mắt nhìn anh, hai người nhìn nhau cười.

Người trong phòng khách khi thím Châu vội vàng đi mở cửa liền biết hai người đã đến, Quý Minh Châu trước tiên dằn lòng không được, trực tiếp chạy vội tới.

"Chị dâu nhỏ chị cũng xem như đến rồi." Cô nàng trực tiếp oán giận Thẩm Thận, thân thiết lời kéo Hứa Mạt.

Thẩm Thận nhíu nhíu mày, trực tiếp giống như là xách gà con xách cô ấy sang một bên, "Quý Minh Châu, cầm tiền làm việc, anh không nhắc nhở em lần thứ hai."

Quý Minh Châu nghĩ đến tấm thẻ chính mình đã cầm, nhất thời ỉu xiu, ném một ánh mắt vô cùng ủy khuất về phía Hứa Mạt.

Hứa Mạt sờ sờ cô ấy, như an ủi.

Trong phòng cách có vài người đang ngồi, một số trường bồi Hứa Mạt khá lạ mặt, không quá quen biết. Đương nhiên cũng có người quen thuộc, ví dụ như Quý Khả Khả và Thẩm Thuận Thiệu.

Một mình ngồi ở một bên, còn có một người trẻ tuổi khí chất bề ngoài tuyệt hảo.

Thẩm Thuận dẫn cô, từng người giới thiệu qua, lúc đi đến trước mặt người trẻ tuổi này, nói, "Đây là anh hai anh, Thẩm Khoảnh."

Hứa Mạt cười cười với anh ta, gọi một tiếng chào anh hai, ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Khoảnh bắn lại đây, rồi sau đó nhẹ nhàng mà gật gật đầu với cô.

Bà nội Thẩm ngồi trên sofa, nhìn thấy Thẩm Thuận dẫn bạn gái nhỏ giới thiệu với cả nhà.

Đợi giới thiệu xong rồi, bà mới vẫy tay với hai người, "Mau tới đây mau tới đây, rốt cục đến phiên bà. Tiểu Thuận, dắt cháu dâu của bà lại đây."

Hứa Mạt nghe được hai chữ cháu dâu, nhìn qua vị trí trên sofa, sau đó ánh mắt đầu tiên tiếp xúc, là lão gia tử đang ngồi bên cạnh bà nội Thẩm, bước chân cô nhất thời ngừng lại.

Bà nội Thẩm chú ý đến, Thẩm lão gia tử cũng chú ý đến, ông vuốt râu, vẻ mặt không rõ, không biết đang nghĩ gì.

"Đừng để ý đến ông ấy, cháu ngồi bên cạnh bà, mau tới đây nha." Bà nội Thẩm ở khoảng cách gần nhìn thấy nữ chính trong phim mình đang xem, ngữ khí đều kích động không thôi, giọng nói cũng nâng lên một tông.

Thẩm Thuận cười cười, dẫn Hứa Mạt qua.

"Vậy cháu ngồi chỗ này." Chỗ ngồi trên sofa không đủ, Thẩm Thận dứt khoát ngồi ở bên cạnh, dựa ở bên cạnh bà nội Thẩm.

Hứa Mạt được an trí bên cạnh bà nội Thẩm, tay lập tức liền được bà cầm lấy, nhẹ nhàng vuốt ve, "Khóang cách gần nhìn cháu, so với trên phim còn muốn đẹp hơn!"

"Cám ơn bà nội." Giọng Hứa Mạt rất nhẹ, chủ yếu là cô bị kẹp giữa Thẩm lão gia tử và bà nội Thẩm, da mặt có chút nóng.

Quý Khả Khanh này giờ không có nói gì, giờ phút này rốt cục có thể bỏ sung một câu, "Đẹp chứ, tính tình cũng tốt, rất mềm mại."

Bà nội Thẩm thật là vui mừng, "Vợ chồng son đều lớn lên xinh đẹp, về sau đứa nhỏ sinh ra chẳng phải là phải nghịch thiên sao."

Nghĩ nghĩ, sống lưng bà nội Thẩm cũng đặc biệt thẳng, về sau gặp mặt các phu nhân, chất trai của bà nhất định là một trong những chủ đề nổi trội nhất.

"Bà nội, còn không gặp." Khóe miệng Thẩm Thận hơi cong, ánh mắt lại nhìn thẳng đến Hứa Mạt đang ngồi bên cạnh bà.

Hứa Mạt tóm được cơ hội, phát một tín hiệu cầu cứu về phía anh.

Thẩm Thận dùng ngôn ngữ môi nói hai chữ, Hứa Mạt nhất thời liền hiểu ý đồ của anh.

Cô vội vàng gạt đầu, so với lúc nào cũng muốn ngoan hơn.

Thẩm Thận cười đến tùy ý, "Được rồi bà nội, chưa chúc bà sinh nhật vui vẻ nữa, đây là quà của cháu, cháu và Tiểu Mạt cùng nhau."

Nói xong, anh bảo bác Tần cầm qua một hộp quà.

Trong lúc chờ đợi, Thấm lão gia tử cũng đẩy một chén trà nóng đến trước mặt Hứa Mạt.

Sau đó, lão gia tử chậm rãi mở miệng, "Ném thử ly trà này."

Hứa Mạt rũ mắt, gật đầu nói tiếng cảm ơn, bung lên ném một ngụm.

Cùng với trà Ô Long tràn ngập vị đắng lần trước có sự khác biệt, lần này trà mang theo một chút vị thanh ngọt, trong dư vị nổi lên hương ngọt của quả đào, tươi mát làm người vui vẻ.

Tâm tư Hứa Mạt hơi động, cô hình như, có chút hiểu rõ ý tứ của lão gia tử rồi.

Chương 65

Quà sinh nhật mà Thấm Thận chuẩn bị cho bà nội Thấm là một cặp vòng tay ngọc bích, đá ngọc xúc cảm ấm áp, chất ngọc thượng thừa, là cặp vòng tay vô cùng hiếm thấy.

Bà nội Thấm sai thím Châu đi lấy kính lão, tỉ mỉ đánh giá.

Thấm Thận thấy đáng vẻ bà nội có phần yêu thích, nói, "Đây là lần trước cháu lấy được từ hội đấu giá, bà không phải thích nhất loại đồ bảo đảm giá trị này sao."

Bà nội Thấm yêu thích không buông tay, nhẹ nhàng vuốt ve, "Có lòng rồi....quý giá bao nhiêu..."

Thấm Thận hơi đứng dậy, kéo Hứa Mạt ở bên cạnh bà qua, đặt cô ngồi ở bên cạnh mình, không nhịn không chạm nói, "Bà lại không thiếu tiền, tiền của chúng cháu đều không phải dùng đến nhiều kính bà sao."

Thấm Thận khi nào nói quá lời quan tâm tri kỷ như vậy, bà nội Thấm biết là đang dỗ dành bà, cũng cam tâm tình nguyện tin.

"Có vợ rồi, miệng cũng trở nên ngọt như vậy." Bà nội Thấm nhìn về phía hai người, ngữ khí phá lệ tứ hàm xúc.

Thấm Thận sờ tay nhỏ của Hứa Mạt, mắt hoa đào nhìn qua, "Bà nội mới đúng."

Bà nội Thấm không để ý đến anh, nhìn về phía Hứa Mạt, "Tiểu Mạt này, cháu cũng không biết, tiểu tử này rất cục súc, trước kia đánh nhau ẩu đã trở về bị ông nội nó đánh, bà đi lên khuyên, nó về mặt không kiên nhẫn, cháu đoán

nó cùng bà nói cái gì?"

Hứa Mạt cũng bị gọi lên lòng hiếu kỳ, "Nói cái gì?"

Bà nội Thẩm mỉm cười, "Ha ha nó nói: chuyện của cháu không cần ông bà quản, tương tự, cháu cũng sẽ không quản chuyện của ông bà."

Bà nội Thẩm bắt chước khéo léo, biểu tình như thật, cái loại lệ khí lộ ra trong sự lười biếng tàn mạn, cũng hiện ra không bỏ sót.

Bà vừa nói xong, mọi người ở đây đều cười lên.

"Khi đó còn một đầu tóc màu sắc sặc sỡ, nói cái gì thời trang đẹp mắt, cùng không muốn nhuộm trở về, chộc tức ông nội cháu ba ngày không ăn cơm ngon, muốn trời nó lại đánh nó."

Bà nội Thẩm nói xong, mọi người đều ghẹo một phen, tiện đà lần lượt đưa lên quà sinh nhật chính mình tỉ mỉ chuẩn bị, vô cùng náo nhiệt.

Bên này Hứa Mạt nghe xong, giải giải lòng bàn tay Thẩm Thịnh, "Thì ra anh cũng có thời kỳ phi chủ lưu* và phong cách HKT nha."

*Phi chủ lưu (非主流): là chỉ tất cả quan niệm, hành vi, đồ vật có liên quan tới xu thế thời trang, là một hiện tượng xã hội.

Sắc mặt Thẩm Thịnh có chút thối, nghe vậy nhẹ giễu cợt một tiếng, "Chẳng lẽ em không có?"

Hứa Mạt có chút đắc ý nhỏ, "Em thật không có, em rất ngoan nha."

Thẩm Thịnh như nghĩ đến cái gì, cũng dãn người qua, ở bên tai cô nói nhỏ, "Ng ngoan như vậy, vậy có yêu đương không?"

Hứa Mạt buồn cười nhìn anh, không có chính diện đáp lại, "Em có hình mẫu lý tưởng nha."

Thắm Thận níu mày, "Ồ? Nói cho anh trai nghe một chút?"

Anh càng ôm càng chặt eo nhỏ của cô, Hứa Mạt rõ ràng cảm thấy chính mình bị xiết cổ chút khó chịu.

Nhưng cô mới không sợ anh đâu.

Khóe miệng Hứa Mạt gợi lên độ cong nhàn nhạt, học bộ dáng vừa rồi của anh, ghé vào lỗ tai anh nhẹ thổi, "Dù sao không phải kiểu người như anh."

Thắm Thận nhìn chằm chằm cô, hai mắt híp lại, "Được lắm, Hứa Mạt."

Thời điểm anh tâm tình kém, đều gọi đầy đủ tên họ.

Lời của Thắm Thận nửa đường đánh một vòng, rồi sau đó lại nhào trở về, "Nhưng mà hiện tại em còn không phải người phụ nữ của anh, yêu anh yêu đến chết đi sống lại."

Hứa Mạt nhìn thẳng anh, đôi mắt hắc diệu ẩm ướt giống như ngâm trong sương, "Anh..... chắc chắn sao?"

Cô như vậy nhìn anh, nơi đầu trái tim anh như bị lời kéo, căn bản chịu không nổi.

Thắm Thận nhìn anh chóng thần phục cô, đáp, "Không chắc chắn, nhưng có một điểm chắc chắn chính là, anh yêu em yêu đến chết đi sống lại."

Hứa Mạt rũ mặt xuống, khóe miệng ngậm cười, "Không có không chắc chắn, ở chỗ em cũng là chắc chắn. Còn có, em không có yêu đương qua."

Nói xong, cô chờ phản ứng của Thắm Thận.

Thắm Thận sát lại càng gần, hai người mặt dán mặt, gần như hợp cùng một chỗ.

Lời anh nói nhẹ nhàng, nhưng là lại mang theo nhiệt độ nóng bỏng, nung

đầu trái tim Hứa Mạt nóng hổi, "Thật trùng hợp, anh giống em, cũng chưa từng yêu đương qua."

Hứa Mạt nâng mắt, véo véo mặt anh, "Không gạt em?"

Thẩm Thận cười khế, "Lừa em làm cái gì, lừa em anh còn có thể có được Tiểu Kiều Kiều như em sao?"

"Cái gì Tiểu Kiều Kiều a..... Đừng gọi như vậy....."

Hai người ở một bên tình nồng ý mật, nghiêm nhiên đã quên sự tồn tại của những người khác ở đây.

Ngay lúc hai người bọn họ còn muốn tiếp tục nói chuyện, phòng khách rộng lớn đột nhiên truyền đến một thanh âm vang lên, vững chắc lại nặng nề.

Thẩm lão gia từ một gậy chống trên mặt đất, tiện đà gõ gõ, "Một người hai người đều ông ọ, còn thể thống gì! Đều đi ăn cơm cho ông!"

Hứa Mạt bị hoảng sợ, vội vàng đẩy Thẩm Thận ra.

Thẩm Thận lưỡi biếng, thấy Hứa Mạt trốn thoát cũng không có phản ứng quá lớn.

Bà nội Thẩm vốn đang cầm khăn lúp cấn thận nghiên cứu quà Thẩm Thận tặng bà, giờ phút này bị Thẩm lão gia từ rống lên một tiếng, sợ tới mức cả người run lên, vòng tay trong tay cũng suýt nữa run lên mà rớt.

Bà hơi thở công tâm, cất xong vòng tay lập tức rống lại, "Ông nói lớn tiếng như vậy làm cái gì? Làm sao vậy? Đây là sinh nhật của ông hay là sinh nhật của tôi? Tôi coi như thấy rõ ràng rồi! Hôm nay ông chính là đến chọc cho tôi ghét mà!"

Người ở đó ăn ý tránh đi, không tham dự vào trong cuộc nói chuyện của hai người.

Thẩm lão gia từ nhất thời có chút xấu hổ, không được tự nhiên sờ sờ cái mũi, ho nhẹ một tiếng, giọng nói cũng hòa hoãn lại, "Vừa rồi quá vội, hôm nay là sinh nhật bà, tức giận cái gì, chúng ta đi ăn cơm."

Bà nội Thẩm trừng mắt nhìn ông một cái, đi thẳng đến bàn cơm.

Một đám người vây quanh một cái bàn dài, vừa vặn có thể ngồi xuống.

Thím Châu cùng thím Lâm làm một bàn đầy đồ ăn, quan tâm tới sở thích của mỗi người. Làm người cảm động chính là, thím Châu đặc biệt hầm chén canh cho Hứa Mạt, bà thay đổi cách nấu được thịn, trộn lẫn vào trong canh, như vậy sẽ không giống như bỏ vào trong cháo khó nuốt như vậy.

"Cảm ơn thím Châu." Trong lúc dọn xong đồ ăn, thím Châu muốn đi, Hứa Mạt nhẹ nhàng kéo bà lại, muốn cảm ơn bà.

"Ai da khách khí cái gì chứ, về sau còn của cô cùng nhị thiếu gia sinh ra, tôi cũng không đi đâu, cô coi như là người trong nhà, nha."

Thím Châu vỗ vỗ vai của cô, còn nói thêm, "Có điều đây đều là nhị thiếu gia dặn dò, muốn cảm ơn cô cảm ơn cậu ấy."

Hứa Mạt nghiêng đầu qua, nhìn về phía Thẩm Thận ngồi bên cạnh cô, đang gấp thức ăn cho cô.

Cô đột nhiên không biết nói cái gì cho phải, rất nhiều lúc, giữa cô và Thẩm Thận, đã không cần dùng cảm ơn đến tận bây giờ.

"Đột nhiên thêm tình nhìn anh như vậy, thật sự muốn cảm ơn anh sao?" Thẩm Thận nghe thấy lời của thím Châu, trong ánh mắt mang theo trêu đùa.

"Đúng vậy." Lại qua vài ngày chính là ngày kỷ niệm của hai người, cô chuẩn bị hai người phải chúc mừng đáng hoàng một phen.

"Cảm ơn như thế nào vậy?" Âm cuối Thẩm Thận cố ý kéo dài, cho dù không có nói bao nhiêu, vẫn là ám chỉ thật thích hợp.

Hứa Mạt bị da mặt dày của anh dọa, "Đây là ở trên bàn cơm....."

Thẩm Thận cười khế lên, "Được nha, trở về liền ngay trên bàn cơm."

Hứa Mạt đã muốn không muốn nói chuyện với anh.

Thẩm Thận lại gấp cho cô một đĩa đồ ăn, ngữ khí vô cùng đúng đắn, "Ăn cơm cho tốt."

Hứa Mạt: "....."

Rốt cuộc là ai đang không ăn cơm cho tốt vậy,

Trên bàn cơm rất náo nhiệt, không giống Hứa Mạt tưởng tượng quy củ nghiêm khắc, ví dụ hình thức ăn không nói ngữ không tiếng. Ngược lại là tùy ý khởi mào chủ đề, nói chút này nọ, không khí trên bàn cơm vô cùng thoải mái.

Giữa chừng bà nội Thẩm nhắc tới hôn sự của cháu trai mình Thẩm Lãm Dã, hỏi tiến độ chuẩn bị thế nào.

Hứa Mạt coi như nghe bát quái, kết quả nghe xong, chiến hỏa đã lan đến bên chỗ mình.

"Tiểu Mạt, hai người cháu thì sao, chuẩn bị tốt khí nào thì kết hôn?" Bà nội Thẩm cười ha ha hỏi.

Tuy rằng hai người gần bó như keo sơn, ngọt ngào bên nhau, nhưng về vấn đề kết hôn, hình như chưa từng đề cập qua.

Hứa Mạt không dám mạo muội trả lời, chậm rãi nói, "Bà nội..... Tụi cháu....."

Cô còn đang suy nghĩ tìm từ, Thẩm Thận liền giúp cô tiếp lấy, "Bà nội chúng

cháu không vội, công ty cháu bận rộn, sự nghiệp của Tiểu Mạt còn đang phát triển, xem tình hình đi."

Ngữ khí của anh nghe giống như vô cùng tùy ý, "Hơn nữa, không phải chuyện một tấm giấy chứng nhận sao, có cái gì khác nhau?"

Bà nội Thẩm bị lời nói của anh làm cho tức giận, "Này này này, như thế nào không khác nhau, kết hôn cũng không phải trò đùa, chính là chuyện lớn, cháu xem như trò chơi con nít sao, cháu như vậy con gái người ta một chút cảm giác an toàn đều không có đâu!"

Thẩm Thận cười rộ lên, "Trong lòng cháu có tính toán, bà nội bà gấp cái gì vậy?"

Nói xong, anh liếc nhìn Hứa Mạt một cái, người sau lông mi run rẩy, đang trầm tư gì đó.

Sau khi cơm nước xong, bà nội Thẩm vội vàng lôi kéo cả nhà, cùng nhau chờ xem phim thần tượng của Hứa Mạt chiếu vào thời gian vàng mỗi đêm.

Hứa Mạt vẫn là đầu đầu nhìn thấy người khác xem phim của chính mình, trong lòng có chút thẹn thùng.

Thẩm Thận toàn bộ hành trình đều bắt chéo chân, cúi đầu chơi di động, chính là không xem màn hình.

Bà nội Thẩm thấy anh như vậy, không chút lưu tình cười nhạo anh.

Sau khi về đến nhà, đêm đã khuya, hai người vội vàng rửa mặt, nằm ở trên giường nói chuyện phiếm.

Hai người đều không có buồn ngủ, trong bóng đêm lơ mơ, Thẩm Thận mò lấy tay nhỏ của Hứa Mạt, đặt ở trong lòng bàn tay thường thức, còn nặn ngón tay cô chơi.

"A Thận..... bà nội hôm nay trước khi đi nói chuyện kết hôn với em, muốn hai chúng ta nắm chắc, anh nghĩ như thế nào?" Hứa Mạt cuối cùng mở miệng, muốn hiểu suy nghĩ của Thẩm Thận.

"Hai chúng ta trước kia thật sự còn không có thảo luận đến bước này đâu." Hứa Mạt chôn ở trong ngực anh, tìm một vị trí thoải mái chôn vào.

"Anh có đề cập qua với em." Thẩm Thận chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm thấp vang lên ở trong bóng tối, vô cùng dễ nghe.

"Hà..... Anh có sao không?" Ngữ khí của Hứa Mạt rất hoài nghi.

Thẩm Thận tự cười rộ lên, thay đổi đề tài, "Em nghĩ như thế nào?"

Hứa Mạt cũng ăn ngay nói thật, "Em trước kia thật sự không nghĩ tới, luôn cảm thấy được cách em quá xa, nhưng hiện tại lại giống như cách thật sự gần."

Gần đến, cô tùy tay liền có thể hái xuống.

Giống như ngôi sao trong đêm tối, trước kia xa không với tới, nhưng sau này vật đổi sao dời, lan tràn đến cạnh bạn.

"Anh lúc nào cũng có thể." Thẩm Thận hôn một ngụm trên trán cô, thậm chí cười thành tiếng.

"Anh cười cái gì vậy..... Em nghiêm túc nói chuyện với anh đó....." Hứa Mạt có chút bất mãn.

"Anh cũng rất nghiêm túc." Nói xong, Thẩm Thận vẫn còn chưa đã mà sờ cằm.

Trong đêm tối, Hứa Mạt có thể cảm nhận được động tác của anh.

Cô ôm chặt lấy anh, nhắm đôi mắt, cảm thụ nhịp tim hữu lực và cái ôm ấm

áp của anh, thoải mái mà thở dài một tiếng, thì thào thành tiếng, "Em rất thích anh."

Thẩm Thận một lúc lâu không đáp lời, Hứa Mạt vừa dùng ngón tay chọc anh, đã bị anh lưu loát lật lại.

Cả người Hứa Mạt được bao phủ ở trong hơi thở mát lạnh dễ ngủ của anh, cho dù thấy không rõ về mặt anh, Hứa Mạt cũng biết anh nhất định đang cười xấu xa.

Thẩm Thận giống như cô nói, không có hảo ý, anh dán gần vào nàng, "Đã nói muốn cảm ơn anh đâu? Hiện tại có thể bắt đầu rồi."

-

Ngày tháng qua thật mau, đồng thời cũng đang tiến hành đầu vào đây.

Sau khi trời đông giá rét lạnh thấu xương qua đi, nghênh đón mùa xuân rực rỡ quang đăng. Chương trình thực tế của Hứa Mạt cũng cũng theo đó đóng màn, đi đến điểm cuối.

Mà độ hot của cô, cũng theo phim thần tượng cực hot và chương trình thực tế, liên tiếp nâng cao, độ hot cũng lên chứ không xuống, thường nằm ở hot search.

Cùng lúc đó, nhắm thẳng vào những người hợp tác với cô mà lộ ra scandal.

Ngoại trừ tiểu thịch tươi, nam minh tinh hợp tác với Hứa Mạt, bị người đóng dấu qua hoặc bầu vú qua.

Trong đó, hot nhất là, thuộc về Hứa Mạt và Giang Mặc.

Sau khi chương trình thực tế phát ra, mọi người liền phát hiện chỗ không đơn giản giữa hai người, fans càng dựa theo từng tấm hình cắt được, xu thế muốn tìm ra đầu mối ở bên trong.

Mà một lần kết thúc này, hot search leo lên nhanh như thế.

Tổng Đính nhận được tin nội bộ đầu tiên, đem tin tức bày ở trước mặt Thẩm Thận, cười một bộ mặt vui sướng khi người khác gặp họa, "Ài da, cậu nhanh xem!"

Chương 66

Thẩm Thận nhận lấy điện thoại của anh ta, khi chạm đến nội dung trên màn hình, hai mắt hơi híp lại.

"Bộ quan hệ xã hội làm ăn cái gì không biết? Không có chặn lại?"

Thẩm Thận trực tiếp ném điện thoại của Tống Đình về lại lòng ngực anh ta, động tác tiêu sái không thôi.

Tống Đình luống cuống tay chân, "Đây là điện thoại! Không phải văn kiện! Đi chết đi!"

"Cái gì chặn lại chứ, chính là độ hot cao mà thôi, không có đào ra nội dung có tính thực chất, công ty cảm thấy được có thể mang đến lưu lượng cùng với độ chú ý, sẽ không có chặn lại, *sao tác thôi."

*Sao tác(炒作): là việc nghệ sĩ cùng cố tình dựa vào tên tuổi của nhau hay một bên đơn phương giả chiêu trò nhằm tạo chủ đề xung quanh của cả hai để có thể nổi tiếng hơn, có đề tài thu hút dư luận hay fan của hai bên

Thẩm Thận nhìn thẳng Tống Đình, mắt cũng không nháy nhìn anh ta chằm chằm, cuối cùng lên tiếng, ngữ khí rất lạnh, "Tính thực chất?"

Tống Đình đem chân dài vừa nhấc, dựa trên bàn làm việc của Thẩm Thận, "Con người Giang Mặc có bao nhiêu giữ mình trong sạch, truyền tai tiếng với anh ta, có nhiều chỗ tốt."

Viên môi Thẩm Thận hơi hơi mím, không nói được một lời.

Tống Đình liền thích nhìn thấy bộ dạng khuôn mặt phục như vậy của anh, lời anh

ta nói ra lại rất thiếu đánh, "Về sau sẽ chỉ có càng nhiều, vui vẻ không, Thẩm nhị thiếu?"

Làm cho người khác kinh hãi chính là, Thẩm Thịnh không có giận, ngược lại nở nụ cười.

"Tôi mới nhớ tới, mở rộng hạng mục ở hải ngoại gần đây có một hạng mục huấn luyện quản lý nhân viên, cậu đã rảnh như vậy, ngày mai có thể xuất phát." Thẩm Thịnh nói xong, chậm rãi chính lại cà vạt của bản thân.

Chiếc cà vạt đó nổi lên màu sắc điệu chất tơ lụa, ánh sáng tối lưu động, hình thành thành sự đối lập rõ nét đối với ngón tay thon dài như ngọc của anh.

Thẩm Thịnh đứng lên, cầm lấy tập văn kiện, nhẹ vỗ vỗ lên vai của Tống Đình, động tác không chút để ý, "Thế nào, vui vẻ không?"

Tống Đình khỏ mà không thể nói: "....."

.

Buổi tối thời điểm Hứa Mạt về nhà, cả phòng khách cũng chưa bật đèn, chỉ có chỗ sofa phía kia có thể liếc thấy ánh sáng mờ mờ thấp thoáng.

Cô thả nhẹ bước chân đi qua, thấy Thẩm Thịnh đang đưa lưng về phía cô, ngồi ở trên sofa, bên cạnh có một chiếc đèn bàn nhỏ màu vàng ấm.

"Anh đang làm gì vậy? Ngay cả đèn cũng không mở....." Hứa Mạt nghi hoặc lại gần, nhẹ giọng hỏi anh.

Thẩm Thịnh giống như mới hồi phục tinh thần lại, "Hôm nay như thế nào đã trở lại?"

Hứa Mạt gật gật đầu, "Ừm..... Muốn trở về gặp anh..... Em hôm nay mệt mỏi quá..... loại đặc biệt mệt mỏi ấy...."

Sau khi phim thần tượng và chương trình trực tiếp cả hai trở nên cực hot, giá

trị con người của Hứa Mạt nước lên thuyền lên, quảng cáo bay đầy trời. Cũng may Nhất Thiên không có mù quảng mà nhận lấy, mà là cô lựa chọn một số tiết mục, tận lực thực hiện lợi nhuận hóa lớn nhất.

Gần nhất trong một tháng, Hứa Mạt cơ hồ mỗi ngày đều nằm trên bảng hot search, nhưng cô bận đến xoay vòng cùng không có thời gian rảnh đi tìm hiểu.

Nếu dựa theo lưu lượng đến sắp xếp, Hứa Mạt nghiêm nhiên tăng lên mây bạc, trực tiếp tiến vào hàng ngũ tân tiểu hoa đán.

Hứa Mạt đi về hướng phòng ngủ, trực tiếp tê liệt ngã xuống ở bên giường, cả người nhào xuống, mặt chôn ở trong chăn đệm.

Thẩm Thận đi theo tiến vào, mở đèn phòng ngủ, rồi sau đó ngồi xổm ở bên cạnh giường, lẳng lặng nhìn cô.

Hai mắt Hứa Mạt khép chặt, mắt nhỏ loáng bóng thoạt nhìn càng nhỏ, hai cục thịt hai bên má trước kia đều biến mất.

"Mệt như vậy?" Ánh mắt anh chạm đến chỗ mắt cá chân cô, mệt đến giày cũng quên cởi rồi.

Trên mặt Thẩm Thận nổi lên thương tiếc, đứng dậy đi về phía sau cô, tự mình tháo giày cô xuống, động tác ôn nhu.

"Buổi tối ăn cơm chưa? Đợi lát nữa lại ngủ." Thẩm Thận nhổ nhổ tóc mềm của cô, thế nhưng Hứa Mạt giống như con sâu lông, lằm bằm động đậy, chính là không mở mắt.

Thẩm Thận chơi đùa tóc của cô một lát, lấy ra một thứ gì đó từ trong tủ đầu giường ra, tiện đà thay Hứa Mạt xoay người, bày một tư thế ngủ thoải mái, sau đó đặt hai chân cô lên đùi đang xếp bằng của mình.

Hứa Mạt trong lúc mộng lung, cảm giác cổ chân được nhẹ nhàng nắm lấy, lực đạo mềm nhẹ, nhưng vẫn ngứa ngáy.

Cô mở nửa con mắt, lọt vào trong tầm mắt đó là sườn mặt anh tuấn của Thẩm Thịnh.

"Um....." Hứa Mạt ưm một tiếng, chân theo bản năng muốn rút về.

Mới vừa động dậy, liền bị Thẩm Thịnh gắt gao túm lấy, anh nheo mắt, "Động dậy cái gì? Chờ lát kẹp đau không được khóc đó."

Hứa Mạt cảm nhận được trên lưng có chút ý lạnh phất qua, cô tập trung nhìn, Thẩm Thịnh đang cắt móng tay cho cô, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Làm gì vậy....." Hứa Mạt có chút xấu hổ, hai chân cơ hồ bị anh nâng ở trong lòng ngực.

Qua hồi lâu, khước miệng Thẩm Thịnh hơi cong, "Em xem, không phải tốt rồi sao?"

Hứa Mạt bị anh nháo như vậy, buồn ngủ cũng không còn, dứt khoát đặt chân ở trước ngực anh, cọ cọ.

"Trước đừng ngủ, đợi lát nữa tắm rửa đỡ mệt." Tay Thẩm Thịnh còn đặt trên chân cô không buông, càng sâu xa chính là, còn đang xoa nắn ở trên bắp chân, lưu luyến qua lại.

"Biết rồi." Hứa Mạt hưởng thụ một chút khoảnh khắc yên tĩnh này, rất có cảm giác năm tháng yên bình.

Cô cầm lấy điện thoại ở bên cạnh, weibo tích trữ mấy ngày chưa đọc, bây giờ cuối cùng có thời gian có thể lướt web rồi.

Hai tay Thẩm Thịnh chống ở phía sau, nhàn nhã nhìn cô, hỏi một đàng, "Em đang xem gì vậy?"

Chân Hứa Mạt giật giật, ở trong cảm nhận của Thẩm Thịnh, giống như mầm cây song mềm mại non nớt, nhẹ nhàng quấn lấy.

Động tác lướt weibo của cô dừng lại một chút, sau đó lén liếc nhìn ảnh một cái.

Một cái liếc mắt này, vừa vặn bị ánh mắt trêu tức của Thẩm Thịnh bắt được, hai người liền như vậy đối diện trong không trung, ánh mắt giao nhau.

Hứa Mạt thử hỏi, "Hôm nay anh không lên mạng chứ?"

Thẩm Thịnh xùy nhẹ một tiếng, ngữ khí lười nhác, "Không."

Cô giống như thả lỏng, thở ra một hơi thật dài, qua quýt một hai câu.

Thẩm Thịnh liền yên lặng nhìn cô chằm chằm, rồi sau đó một con sói đói chụp mồi, trực tiếp đóng cô lên trên giường.

Hai tay anh chống ở hai bên gáy Hứa Mạt, từ trên cao nhìn xuống, cực kỳ không có hảo ý.

Thẩm Thịnh cúi người tới gần, ngữ khí nguy hiểm, "Hứa Kiều Kiều, giấu diếm không báo, em có biết là bị trừng phạt gì không?"

Hứa Mạt chớp chớp mắt, "Giấu diếm cái gì?"

Mặt Thẩm Thịnh nhất thời đen xuống, hung hăng cắn một ngụm ở trên khuôn mặt cô, "Em vừa nãy không phải thấy được rồi?"

Hứa Mạt đẩy anh ra, "Vậy em hỏi anh lên mạng không, anh cũng nói không đó."

Thẩm Thịnh hừ một tiếng, "Tổng Đính cố ý cầm đến chỗ anh xem, em nói xem?"

Hứa Mạt cười đến mặt mày cong cong, "Anh tức giận rồi?"

Thẩm Thịnh nhíu mày, "Không có, sao có thể."

Hứa Mạt khẳng định gật gật đầu, "Em cũng hiểu được, cũng không biết vừa này người ngồi một mình ở trên sofa về mặt âm thầm đau thương là ai cơ?"

Hai mắt Thẩm Thịnh híp lại, "Anh thấy em chính là thiếu hôn."

Anh túm lấy cô, trực tiếp hôn xuống. Hôn xong, hơi thở của anh liền không thích hợp, rời khỏi môi anh đào của cô, ngược lại chôn vào trong cổ cô, hồi phục hô hấp.

Hai tay Hứa Mạt tiến vào trong tóc anh, hồi lâu không nói chuyện, còn chứa hồi thần từ trong nụ hôn kịch liệt lúc này.

Giọng nói của Thẩm Thịnh rất trầm, "Buổi tối lại xử lý em."

Hứa Mạt nhẹ nhàng cười cười, dịu dàng gọi anh một tiếng, "A Thịnh....."

"Ừm." Cái này đối với Thẩm Thịnh mà nói, vô cùng hiệu nghiệm.

"Nếu không chúng mình công khai đi." Đầu ngón tay của Hứa Mạt xuyên qua mái tóc của Thẩm Thịnh, khiến nó lộn xộn không thôi.

Thẩm Thịnh nửa chống dậy thân mình, từ bên cổ cô ngẩng đầu lên, không có đáp lời.

Nhưng đôi mắt hoa đào kia giống như cháy lên ngọn lửa ngầm, tàn lửa hơi đỏ, mờ hồ này lên ánh sáng.

"Em....." Anh cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng, nhưng giọng nói lại khàn khàn vô cùng, trong gian nan cất chứa tình cảm khó nói thành lời.

Hai người không tiếng động nhìn nhau hồi lâu, Thẩm Thịnh mới lại mở miệng nói, "Em có biết những lời này của em có ý nghĩa gì không?"

Hứa Mạt nhìn anh, đôi mắt tràn ngập tình yêu, "Em biết."

Thẩm Thịnh trịnh trọng đặt một nụ hôn xuống trán cô, "Đây có ý là anh vĩnh

viễn cũng sẽ không thể nào buông em ra."

Hứa Mạt nâng mặt anh, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm giống như đầm nước lạnh lẽo của anh, "Kỳ thật em đã sớm nghĩ xong rồi."

Đối với việc chính mình đột nhiên nổi tiếng, Hứa Mạt thật sự không ngờ tới.

Cô ít khi mài giũa nhiều, tâm tính lại vô cùng cứng cõi. Lúc trước tiến vào nghề này, là sự yêu thích xuất phát từ đáy lòng, cũng có suy nghĩ vì gánh vác một phần với người nhà. Nhưng chỉ là thời gian đầu đột nhiên nổi tiếng, cô liền nhận lấy vô số vô số lợi ích, đủ loại hấp dẫn danh lợi, từ ý muốn ban đầu mà nói, Hứa Mạt không muốn mất phương hướng quá nhiều trên con đường này.

Cô vẫn đang ở trong lúc thăng tiến, công khai tuyệt đối sẽ mang tới ảnh hưởng, mà nếu về sau chia tay, bất luận nguyên nhân cụ thể như thế nào, nhà gái luôn bị châm biếm nhiều hơn.

Lúc này, cô cũng muốn dừng cảm một lần.

Không chỉ là vì tin tưởng chính mình, Hứa Mạt cũng tin tưởng Thẩm Thịnh.

Cô cũng muốn cho mọi người biết, Thẩm Thịnh là thuộc về cô.

Buổi tối này, Weibo trực tiếp tê liệt, đủ loại quần chúng ăn dưa trên mạng luồng cuồng.

Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là Thẩm Thịnh người thừa kế tập đoàn Thẩm thị và là người nắm quyền của giải trí Nhất Thiên, công bố yêu đương.

Một giây trước, bọn họ còn chìm trong vụ tai tiếng của Hứa Mạt và người khác, giây tiếp theo mặt bị vả bốp bốp bốp vang dội, tất cả đều bởi vì chính họ cũng trực tiếp ra mặt bác bỏ tin đồn.

Tin weibo chuyển phát vô số bình luận, nội dung đơn giản, nhưng lại là chủ đề đủ gây bùng nổ.

[Thẩm Thận: Nàng dâu, cuối cùng chờ được em rồi. @ Hứa Mạt]

Ảnh đi kèm là ảnh chụp chung của hai người ở Thẩm Trạch với một nhóm người họ Thẩm. Trong hình, Hứa Mạt được bà nội Thẩm thân thiết lôi kéo, Thẩm Thận thân trường ngọc lập đang đứng ở bên cạnh.

Phong hoa tuyết đại, bích nhân thành đôi.

Một tin này vừa ra, mọi người ngoại trừ f*ck gần như không có từ cảm thán nào khác.

Trước kia Thẩm Thận trong mắt dân mạng, chỉ có một ít hình ảnh truyền thông bắt gió bắt bóng, hơn phân nửa là mơ hồ không rõ, đồng dạng giá trị nhan sắc nghịch thiên, trong bức ảnh mà bản thân anh phát ra, lại hiện rõ nét như vậy.

Cùng lúc mọi người liếm màn hình, cuối cùng cũng hồi thần.

Đây con mẹ nó là công bố tình cảm nha! Công bố tình cảm nha!

[Mẹ nó! Chuyện gì vậy! Công bố thì thôi đi! Sao trực tiếp đi gặp phụ huynh rồi!]

[Không hề là đại lão Nhất Thiên, anh thật sự rất biết làm nha, trực tiếp đăng ảnh gia tộc, người khác mạng cũng không có đạo lý.]

[Tôi ghen tị quá, chồng ơi anh sao gọi người khác là vợ rồi.]

[Tán thành lâu trên, quá ngọt rồi, hai người cũng quá xứng đi a a a!]

[Fans cp này thỏa mãn, không không! Tôi gặm trứng rồi!]

[Được rồi, fans có thể go die rồi, nhìn đi, đây mới là hàng thật nhá.]

[Chỉ có tôi chú ý đến Thẩm Khoảnh thôi sao? Hai anh em hai phong cách, nhưng đều là nam thần nữa, còn có tiền, hu hu hu.]

[Thẩm nhí thieu có chút đáng yêu nữa, có phải bởi vì hôm nay nhìn thấy hot search, sau đó khó chịu mà cầu công khai.]

Bình luận đều là thổ lộ mạnh mẽ, vừa lướt toàn là dấu chấm than.

Có điều có tốt cũng có xấu, bên trong trộn lẫn cũng có chút nghi ngờ.

[Sớm đã cảm thấy không bình thường, mọi người nghĩ kỹ xem, tài nguyên Hứa Mạt cảm còn ít sao? Không nhớ làm thi, cô ấy còn chưa tốt nghiệp đại học nữa, gia thế cũng rất bình thường, quan hệ giữa hai người này, mọi người đều hiểu. Chắc chắn sau khi đến Nhất Thiên bám víu lên đó.]

Phía dưới lập tức có fans đi theo qua mạng.

[Sao chứ, thấy người ta xinh đẹp ghen tị à, hôm nay tôi trái lại muốn xem cô lớn lên là dạng tiên nữ gì!]

[Thời đi, chồng tôi không truyền tai tiếng được không, căn bản không phải loại phú nhị đại trong mắt các bạn.]

[Làm sao vậy, có bạn gái còn không thể sung? Người ta muốn đưa tài nguyên bạn quản được sao?]

[Hứa Mạt tin nhắn tốt lắm nữa, chưa từng làm qua chuyện lăng lơ, nếu không phải hôm nay công khai, tôi cũng không biết hai người này có một chân]

Đương nhiên, tin này bị nâng lên, vẫn là bởi vì Thẩm Thịnh trả lời.

[Câm miệng cho lão tử.]

Sau đó anh liền ở dưới bình luận này, phát tâm hình chung mà hai người lần

đầu đi trượt tuyết ở Thụy Sĩ.

Thắm Thận trong hình mặt mày phóng túng tùy ý, Hứa Mạt ở bên cạnh hơi hiện chút xin xắn, cười đến mắt cong cong, mặt nhỏ bóng loáng trắng nõn chôn trong khăn choàng cổ xoa tung mềm mại.

Bầu trời đầy tuyết, hai người đều nhìn thẳng vào ống kính, thanh niên thiếu nữ, tự dung liền có thể khởi lên vài sợi dây lãng mạn có liên quan.

Khuôn mặt hai người so với hiện tại có chút không giống, hơi mang hơi thở thanh xuân, chính là dáng vẻ mấy năm trước.

Mà ở phía dưới bên phải tấm ảnh, hiện rõ thời gian chụp hình, vừa vặn chứng thực điểm này.

Đây là ảnh chụp trước khi Hứa Mạt ra mắt.

Fans tung hô lãng mạn, cũng cảm khái cư nhiên có thể giấu tốt như vậy.

Cuối cùng khiến cho weibo lần nữa bùng nổ, là sự kiện nữ chính tự mình chứng thực trước công chúng.

[Hứa Mạt: Luôn đều là anh ở bên cạnh em. @ Thắm Thận]

Trong ảnh đính kèm Hứa Mạt không xuất hiện, chỉ có nửa khuôn mặt của Thắm Thận bị ánh sáng đèn đầu giường chiếu đèn, ánh sáng vàng mờ, lại che giấu không được sự dịu dàng vô hạn.

Anh chỉ mặt xuống, ngồi xếp bằng, khung xương gầy ốm.

Mà đôi tay khớp xương rõ ràng kia đang nắm lấy đôi chân tinh tế trắng nõn, vẻ mặt tự nhiên mà xoa bóp cho cô.

Giống như thứ anh đang nâng chính là tâm can bảo bối.

Giống như anh đã làm như vậy vô số lần

Chương 67

Ngày tháng sau khi công khai cũng không có nhiều thay đổi, không giống với tưởng tượng của Hứa Mạt chính là, cô không những có độ hot hơn bao giờ hết, hơn nữa còn hấp dẫn càng nhiều người bên truyền thông, chủ động đến mời, phòng vẫn hai người.

Mà những chuyện này, đều bị cô tự mình từ chối.

Cấp cao của Nhất Thiên tuy rằng cũng vô cùng chấn kinh việc công khai của hai người không có bất cứ dự báo gì, cuối cùng vẫn là cười trừ cho qua.

Dù sao, dựa theo chiều hướng này, Hứa Mạt chính là bà chủ tương lai của bọn họ.

Sau khi hai người công khai, càng giống như gắn bó như keo sơn một đôi. Loại gắn bó linh hồn, sự thừa nhận của bên ngoài, đều khiến cho cả hai dính lấy càng gần.

Thẩm Thận giống như được tắm một trận gió xuân, một khi nhận được thừa nhận, lại càng thường thường chạy đến phim trường của Hứa Mạt, khiến công chúng ngưỡng mộ.

Fans muốn hai người update một chút cuộc sống hằng ngày, Thẩm Thận vốn muốn phách lối show ân ái, nhưng cảm thấy mới vừa công khai liền như vậy có chút không ổn, tạm thời dừng lại tâm tư đó.

Thời gian từ từ trôi qua, xuân qua hè đến, Hứa Mạt cuối cùng cũng nghênh đón lễ tốt nghiệp của bản thân ở mùa đầu hạ nóng.

Trong một năm gần tốt nghiệp này, cô lại dựa vào thành tích xuất sắc, lấy

được vị trí thứ ba trong danh sách của Thịnh Điện, cầm được một số chương trình thời trang và tuyên truyền của nhãn hàng cao cấp.

Lễ tốt nghiệp của Thịnh Điện tổ chức ở hội trường của trường học, toàn hội trường yên lặng không tiếng động, chỉ có hiệu trưởng đứng ở trên bục, đưa ra hướng dẫn cuối cùng cho nhóm sinh viên tốt nghiệp này.

Sau ngày này, mỗi học sinh thuộc khóa này đều sắp tạm biệt thời kỳ vườn trường của bản thân, chính thức thoát thân phận học sinh, dung hòa vào giới giải trí.

"Có thể có người đã lấy được thắng lợi bước đầu, cũng có thể có người còn dừng lại ở tại chỗ lưỡng lự không tiến, mỗi một loại khả năng, đều tồn tại. Nhưng nó tuyệt đối không đại biểu, các em không có tương lai."

"Trước khi các em bước lên phía trước, thầy hy vọng các em khắc trong tâm khảm một câu, so với diễn xuất còn quan trọng hơn, vĩnh viễn là làm người."

"Thứ các em đòi hỏi, là sự mê hoặc vô tận, về sau chỉ cần gặp phải khó khăn, bị ức hiếp, hiệu trưởng vĩnh viễn ở chỗ này chờ các em, Thịnh Điện cũng vĩnh viễn mở rộng cửa cho các em."

Dứt lời, toàn hội trường im lặng trong giây lát, sau đó vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Có lẽ có những người này đã mất đi sơ tâm, có lẽ có những người này đã bị danh lợi đốt cháy trái tim, mê hoặc hai mắt. Nhưng ở một khắc này, mỗi người đều bị lời nói của hiệu trưởng làm cho rung động sâu sắc, giống như nhớ mãi không quên, hiệu trưởng xem bọn họ như những đứa trẻ, giống như năm đó bọn họ nhập học, phong độ không giảm.

Lời nói này có thể sẽ không mang đến chuyển biến mang tính quyết định cho nhiều người, nhưng trong nội tâm bọn họ luôn luôn có một hồ nước trong, theo làn gió thổi đến, làm vỡ sự bình lặng trên bề mặt, tạo nên gợn sóng. Cũng luôn có một sự âm âm, một luồng ánh sáng, từng chiếu sáng cho bọn họ, từng nói qua với bọn họ.

Hứa Mạt từ trong hội trường đi ra, hốc mắt hơi hơi ẩm ướt.

Ưng Thu Nguyệt cười nhạo cô, "Lớn thế này rồi, sao còn khóc chứ?"

Hứa Mạt nâng tay nhẹ nhàng lau lau, "Tớ cũng không biết, tớ chỉ là rất cảm kích, một đường này, người tớ muốn cảm kích, quả thật là quá nhiều,"

Nói xong, chính cô cũng không nhịn cười lên, "Đại khái là tớ của hiện tại, rất hạnh phúc đi."

Chính bản thân cô cũng không nghĩ tới, ngay tại một khắc bỗng nhiên, thứ trong lòng hiện lên là sự ấm áp vô tận, làm cay vẩn mắt cô.

Ưng Thu Nguyệt lôi kéo cô, "Hạnh phúc là tốt rồi, chúng ta đi chụp ảnh tốt nghiệp đi."

Sau giữa trưa, ánh nắng đầu hạ vừa vặn tươi đẹp. Cây ngô đồng hơi hơi lác lác, nổi lên màu vàng kim hơi lóe sáng.

Gió thổi qua từ sau lưng Hứa Mạt, căng lễ phục tốt nghiệp của cô lên, Hứa Mạt liếc nhìn Ưng Thu Nguyệt đang cười duyên, kéo tay cô ấy, "Được, chúng ta đi chụp ảnh tốt nghiệp."

Người chụp ảnh tốt nghiệp rất nhiều, cũng có rất nhiều người mượn cơ hội muốn tới chụp ảnh chung với Hứa Mạt, cô mỉm cười, đáp ứng từng người.

Ưng Thu Nguyệt biến mất trong chốc lát, lại trở về, trong tay còn dắt lấy một người thân hình cao lớn.

"Tiểu Mạt, cậu giúp tớ chụp tấm ảnh chung đi." Ưng Thu Nguyệt trở về liền như là thay đổi thành người khác, cao quý lẫn diễm, giọng điệu nói chuyện cũng đổi luôn.

Hứa Mạt nhìn thấy camera đột nhiên bị nhét vào tay, trêu đùa hai người, "Lúc trước không phải nói sẽ không lên giọng như vậy sao?"

Ưng Thư Nguyệt gẩy mái tóc xoắn gọn sóng của bản thân, ném qua một cái mị nhãn, "Có người bám chặt chạy qua muốn chụp chung với tớ, tớ liền xem như fans cuồng nhiệt, cho phúc lợi thôi."

Khuôn mặt lạnh lùng của Trần Thanh Huy không biểu tình gì, thản nhiên đáp lại một câu, "Ừm."

Lúc chụp ảnh kết thúc cũng không sai biệt lắm, Trần Thanh Huy trở lại bộ dáng thanh tâm quả dạ vừa nãy, mạnh mẽ nhét Ưng Thư Nguyệt vào trong xe của mình.

Hứa Mạt thay xong thường phục, chào tạm biệt với hai người đang cãi lộn, liền bước chậm rãi ra ngoài trường.

Thẩm Thận nói hôm nay có việc, chỉ có thể ở lúc sắp kết thúc mới có thể đến đón cô.

Đi đến cửa hông, cô quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc.

Kéo mở cửa xe nơi ghế phụ, lọt vào trong tầm mắt lại không phải Thẩm Thận, mà là bác Tần lâu rồi không gặp.

"Ồi, bác Tần, sao lại là bác?" Hứa Mạt chỉ là nghĩ hoặc một lát, nhưng rất nhanh đã nghĩ thông, anh chắc là tạm thời có việc.

Bác Tần mỉm cười, "Thiếu gia đột nhiên có việc gấp xử lý, trễ một chút mới có thể đến cuộc hẹn, muốn tôi dẫn cô đi qua trước."

Hứa Mạt gật gật đầu, Thẩm Thận đã nói hôm nay cô tốt nghiệp, không còn là bạn nhỏ nữa, muốn dẫn cô đi ăn bữa tiệc lớn.

Có lẽ là thời tiết đầu hạ đặc biệt tốt, tâm tình Hứa Mạt cũng theo đó trở nên thoải mái. Đây giống như trong ngày tháng phóng túng tươi đẹp, cô lòng

theo hành động, nhẹ nhàng ngâm nga bài hát.

Xe chậm rãi queo vào trung tâm thành phố, bác Tài nghe xong, khuôn mặt hòa ái cũng nhuộm một tia vui mừng khó có thể phát hiện.

Đoạn đường vàng trước kia biến người chật chội, giờ phút này ngăn cách một đoạn đường dài. Thân xe thoáng queo một cái, dọc theo con đường này, chạy về phía trước.

Hai bên đường, xếp đầy hoa nhài hương thơm ngào ngạt, thoải mái nở rộ, mùi hương như ẩn như hiện.

Không biết khi nào, xe cuối cùng cũng chậm rãi ngừng lại.

Hứa Mạt hạ cửa kính xe xuống, giống như có cảm ứng, nhìn về phía bên trái

Nơi đó có màn hình chiếu lớn nhất toàn thành phố, lúc này, đang không ngừng tuần hoàn mô phỏng ảnh động hoa nhài rất sinh động, từng tấm từng tấm, mỗi lần đều là cánh hoa trắng tinh, giống như thật rung động lòng người.

Đột nhiên, màn hình tối đi, rồi sau đó, một dòng chữ dần dần xuất hiện.

Dáng chữ gãy dãi, mạnh mẽ hữu lực, mỗi một nét đều mang theo lực đạo phóng túng lại tùy ý.

Chữ giống như người, nét chữ này, Hứa Mạt vô cùng quen thuộc.

.....

.....

Lần đầu tiên gặp em, em liền đối với em nhớ thương,

Anh yêu đôi mắt ướt sũng của em, cũng yêu giọng nói mềm mại động lòng người của em.

Càng yêu người mùi hương hoa nhài như ngấm câu dẫn người trên thân thể em.

-- Thẩm Thận.

.....

.....

Hứa Mạt liền nhìn hồi ức trước kia giữa anh và cô đầy đủ hiện lên.

Lần gặp đầu tiên của hai người, sự hiểu nhau của hai người, tình yêu giữa hai người.

Cũng có sự như ý, sự chia ly, mâu thuẫn, và cãi nhau của bọn họ.

Mà những thứ này, toàn bộ hóa thành quá khứ, thứ bọn họ có là tương lai vô cùng tốt đẹp.

Thân xe hơi hơi vừa trầm xuống, cô nghiêng đầu, lại ngoài ý nhìn vào trong đôi mắt hoa đào sóng nước lay động.

Cô hơi ghen ngào, trực tiếp vùi vào trong ngực anh, tình ý mãnh liệt dâng lên đánh úp, cô không cách nào biểu đạt, chỉ đành tím chặt lấy cổ áo anh, cúi đầu khốc lộ ra tâm ý của bản thân.

Thẩm Thận nắm lấy cằm cô, nhẹ nhàng liền nước mắt trên gò má cpp, rồi sau đó từng cái một hôn lấy những giọt nước mắt của cô.

"Bảo bối, anh yêu em."

.

Lúc ngồi vào nhà hàng, Hứa Mạt vẫn còn khốc, đuôi mắt còn bị nước mắt đọng lại thành màu hồng nhạt, thoáng nhìn vô cùng mềm mại động lòng

người.

"Được rồi, khóc cái gì? Không phải ngày tốt nghiệp của em sao." Hứa Mạt ôm anh không buông tay, Thẩm Thận đành phải ôm ngang cô vào trong ngực mình.

Thấy cô dựa sát vào mình, dáng vẻ hai tay nhỏ đặt ở cổ mình, trong lòng Thẩm Thận phút chốc mềm thành một mảnh.

Hứa Mạt đăm anh một cái, nhìn như rất mạnh, thực tế lực đạo rất nhẹ, "Không phải nói có chuyện quan trọng muốn nói sao?"

Thẩm Thận cười rộ lên, "Chuyện của em chính là chuyện quan trọng của anh."

Hứa Mạt lau hai mắt của mình, lại phát hiện Thẩm Thận đang rũ mắt nhìn cô, dáng vẻ lười biếng nhàn tản đó của người đến muốn mạng.

"Những lời đó, đều là tự anh nghĩ ra sao?" Hứa Mạt dừng một chút, hỏi anh.

Thứ cô nói, chính là lời tỏ tình vừa nãy ở trên màn hình lớn.

"Bằng không chứ?" Thẩm Thận nhíu mày, sau đó ngữ khí không nhanh không chậm, "Đó là thư tình anh viết cho em."

Nói xong, anh giống như đang đợi phản ứng của cô, tầm mắt giống dây thừng kéo chặt lấy, trời chật cô lại.

Hứa Mạt có chút thẹn thùng, lập tức duỗi tay, che hai mắt anh lại, "..... Không cho nhìn!"

Thẩm Thận nheo cô một cái, đáp một tiếng được.

Sau đó anh hỏi, "Em còn nhớ chỗ này là đâu không?"

Hứa Mạt lúc này mới tĩnh tâm lại, nhìn xung quanh, đáp, "Em biết, nơi lần

đầu tiên anh mời em ăn cơm."

Cũng chính là ở nơi này, hai người bắt đầu giao kèo yêu đương dài ba năm.

"Vậy tất cả của trước đây, liền phải kết thúc ở đây rồi, em nguyện ý tiếp nhận không?" Thẩm Thận khều mặt cô, thấp giọng hỏi.

Hứa Mạt biết ý tứ của anh, tất cả của ba năm đó, ngoại trừ hai người, không có ai sơ với bọn họ càng thêm hiểu rõ chuyện xảy ra bên trong.

Khi đó ngẫu nhiên tính con nít đùa giỡn, ngăn cách tồn tại, tình cảm bùng cháy, lòng vòng, vẫn mang hai người về lại nơi bắt đầu.

"Đương nhiên." Hứa Mạt nhẹ nhàng gảy ngón tay bản thân, sau đó nhìn đôi mắt Thẩm Thận, hôn qua, hơi thở nhàn nhạt sạch sẽ in lên mí mắt anh.

Thẩm Thận sững sốt trong chớp mắt, có qua có lại, in một nụ hôn xuống khóa môi cô.

"Còn có một mong muốn, muốn nghe không?" Anh chậm rãi mở miệng, tình cảm toàn bộ bộc lộ trong con chữ.

Hứa Mạt khẽ gạt đầu, sau đó cảm nhận được tay mình bị anh nhẹ nhàng nắm lấy, ngón áp út bị một thứ đồ vô cùng vừa khít bao lấy, xúc cảm mát lạnh.

Cô rũ mắt nhìn xuống, đó là một chiếc nhẫn.

"Gả cho anh." Thẩm Thận ôm chặt cô, tầm mắt khóa chặt lấy cô

Hứa Mạt cuối cùng hiểu được thâm ý của mong muốn khác mà anh nói, nếu anh đã muốn, vậy cô liền cho anh.

Cô cuối cùng nở nụ cười, "Em nguyện ý."

Giống như lời anh nói, bạn nhỏ lớn rồi, bạn nhỏ cũng tốt nghiệp rồi.

Nhưng bạn nhỏ càng muốn gả cho anh.

Thắm Thận cười rộ lên, đuôi mắt hoa đào hơi dương lên, gọi lên sự tùy ý phóng lưư vô cùng.

Anh cầm lấy tay nhỏ của cô, đặt ở bên miệng không ngừng hôn mút, cũng luôn không ngừng gọi "vợ", một tiếng lại một tiếng, hoàn toàn hiện là tình yêu vô kể.

Hoàng hôn buông xuống, màn đêm đến.

Buổi đêm có tình nhân vĩnh viễn sẽ không cô đơn, giống như tình yêu, vĩnh viễn sẽ không lẻ loi đi một mình.

Buổi tối dịu dàng, người đẹp trong ngực.

Nhưng anh vẫn muốn nói cho cô, sớm ngay lúc lần đầu tiên gặp cô, anh liền đối với cô nhất kiến chung tình.

Chương 68

"Bác sĩ, thật sự không có cách khác sao? Thời gian vẫn có thể..... lại kéo dài được không?"

Cô gái lớn lên rất xinh đẹp, ngữ khí mềm mại như cỏ như không, giống như búp bê sứ dễ vỡ, không thể chạm vào.

Bác sĩ thờ dài, tháo mặt nạ bảo hộ của mình xuống, không nhìn được vẫn là ăn ngay nói thật, "Nếu không có sở tài chính, bệnh viện không thể làm ca phẫu thuật này."

"Tài nguyên có hạn, bệnh nhân có tình trạng giống vậy cũng đang xếp hàng, nếu tiếp tục không có tiền....." Bác sĩ lắc đầu, lại nói, "Vậy chúng tôi cũng bó tay."

Mỗi ngày mỗi tháng mỗi năm, thậm chí từng giây, chính xác đến từng giây, đều sẽ có tình huống như thế này xảy ra.

Bác sĩ dù sao không phải chúa cứu thế, thấy tình huống của cô như vậy, không nhìn được lại cũng giúp không được, mức độ lớn nhất liền là nhắc nhở cô làm tốt chuẩn bị.

Bác sĩ cũng có chú ý tới, từ lúc nhập viện, luôn là cô bé này bận trước bận sau, về phần người nhà bệnh nhân, chỉ có cô bé. Chờ mẹ hình như đều sớm mất rồi.

Gặp nhiều chuyện như vậy, dù chết lặng cũng vẫn có xúc động.

Bác sĩ vỗ vỗ của vai cô bé, "Không làm phẫu thuật cũng cần thuốc duy trì, không thể ngừng, nhưng hiệu quả cũng không tốt."

Hứa Mạt chậm rãi gạt đầu, nói tiếng cảm ơn, quay đầu ra khỏi phòng khám của bác sĩ.

Trở lại phòng bệnh, Hứa Trạm còn đang ngủ say, khuôn mặt tuần tú còn đang hiện lên tái nhợt, chân mày vẫn nhíu chặt lại.

Mấy ngày nay vô tri vô giác, cậu giữa chừng tỉnh vài lần, tinh thần thoạt nhìn cũng là đáng vẻ rất tốt, nhưng rất nhanh thể lực liền chóng đỡ không nổi, trái lại gầy yếu đi.

Hứa Mạt xoa nhẹ khuôn mặt cậu, suy nghĩ lộn xộn, sợ hãi không thôi.

Buổi chiều cùng ngày, cậu Hứa liền vội vàng chạy đến, một dáng vẻ phong trần mệt mỏi. Ông vẫn đang đi công tác, từ thành phố Lâm xa vội chạy về, "Tiểu Trạm bây giờ sao rồi?"

Hứa Mạt gọi tiếng cậu, hốc mắt có chút nóng, nhưng là rất nhanh lại bị cô ép buộc đè xuống, "Phải nhanh chóng xoay sở tiền phẫu thuật, nếu không liền không kịp nữa."

Cậu Hứa không có chần chừ, trực tiếp hỏi, "Được, cần bao nhiêu tiền?"

Hứa Mạt chậm rãi báo một con số, cậu Hứa sững sốt trong chớp mắt, chân mày nhíu chặt.

Ngoại trừ xin giúp đỡ từ cậu, Hứa Mạt không còn cách nào, thân thích xung quanh cô không nhiều, chỉ có cậu thường ngày còn chiều cố bợn họ một chút.

Tổng cộng tiền cô có trong tay, ngay cả một phần tư tiền phẫu thuật cũng không đủ.

Tất cả quả thật tới quá đột nhiên, cô vẫn còn đang học ở trường, liền nhận được tin Hứa Trạm ngất xỉu.

Hứa Trâm từ nhỏ bệnh lớn bệnh nhỏ không ngừng, nhưng lần này so với bất kỳ lần nào cũng muốn mạnh liệt hơn, Hứa Mạt không dám do dự, đầu tiên thông báo cho cậu Hứa, trực tiếp chuyển em trai đến bệnh viện của thành phố lớn.

Thành phố Z có cậu Hứa, cũng có cô.

Như vậy Hứa Mạt càng yên tâm.

"Cậu, nếu thật sự không được thì thôi đi. Cháu xem xem có thể hay không đi mượn chút." Hứa Mạt thấy cậu khó xử, nhưng là không có tiếp tục hỏi ý kiến.

Mọi nhà có việc khó của mọi nhà, cậu Hứa bắt quả là công nhân sáng 9 giờ đi làm chiều 5 giờ tan làm, dành dụm nửa đời người mua nhà cửa, số dư cũng chẳng có mấy.

Cậu Hứa ngồi ở ghế dài bên ngoài, ngẩng đầu hỏi cô, "Mượn, cháu một cô gái nhỏ không chỗ nương tựa, đi chỗ nào mượn? Bản thân cháu còn đang đi học cơ!"

Nói đến đây, ông nặng nề mà thở dài.

"Cháu còn có thể đi nhận quảng cáo....." Hứa Mạt nói xong, giọng của bản thân cũng nhỏ xuống, thời gian gấp gáp, chờ đến khi cô quay xong quảng cáo lấy tiền, cũng không biết là khi nào rồi.

Lại nói, tiền quay quảng cáo cũng không đủ trả tiền phẫu thuật.

Cậu Hứa trầm tư trong chốc lát, "Cậu về nhà một chuyến, cố gắng gom nhiều tiền một chút. Đừng ra ngoài vay những khoản vay vườn trường gì đó, lời sinh lời, cần người không chớp mắt, sau này thoát thân cũng khó.

Hứa Mạt gật gù đầu, "Cháu lại đi tìm một ít bạn bè, xem có thể ứng phó khẩn cấp hay không, mấy ngày này dùng thuốc trước, không thể ngưng."

Nói xong, cô lại trịnh trọng bổ sung thêm một câu.

"Cậu, cảm ơn cậu. Cháu về sau đều sẽ trả lại cho cậu." Hứa Mạt tiếp tục kiên cường, giờ phút này vẫn là nhịn không được đờ hốc mắt, nhưng khóe miệng lại nhẹ dương lên, vừa cười vừa khóc.

Cậu Hứa khuôn mặt vẫn đang sầu giãn ra, có chút không được tự nhiên, "Cháu đứa nhỏ này, nói cái gì vậy, cậu không cần, cháu cũng đừng quá mệt mỏi, đến lúc đó để mẹ cháu đến đưa cơm, không được Tiểu Trầm còn chưa tốt, bản thân cháu đã sụp đổ rồi."

Hứa Mạt nâng tay lau vành mắt của mình, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Cô còn muốn nói cái gì đó, sau lưng vang lên một tiếng bước chân rõ ràng, trong hành lang ngoại trừ âm thanh thanh thúy này, không có gì khác.

Sau đó, vai của cô bị vỗ nhẹ, một giọng nói thanh niên vang lên, nghe rất trẻ trung, "Mỹ nữ, nhường đường chút?"

Hứa Mạt vội vàng di chuyển vào trong, nâng mắt nhìn rõ ràng mặt người nói chuyện, giống như giọng nói trẻ trung của anh ta, lớn lên cũng vô cùng trẻ tuổi, anh tuấn thanh tú. Đeo mắt kính viền vàng, khí chất lại có chút ngả ngớn.

Cô chính là liếc nhìn một cái, liền lễ phép dời tầm mắt.

Đây là một nhóm thanh niên, mỗi người thân cao chân dài, thoạt nhìn khí chất bất phàm.

Hứa Mạt lại ngẩng đầu, tầm mắt lướt qua. Cuối cùng rơi xuống cuối cùng trong nhóm, người nọ hai tay đút túi, rõ ràng đứng ở vị trí không bắt mắt, khí chất lại hoàn toàn trời sinh, trong sự lười biếng mang theo chút khí chất cao quý.

Cô có một chút sững sờ.

Người đàn ông ngả ngớn cười cười, thấy cô nhường đường, huyết sắc, liền

tiếp tục nhấc chân bước đi, vừa đi vừa nói câu, "Cảm ơn em gái nha."

Hứa Mạt nghe lời này, im lặng không nói. Một đám người từ trước mắt cô thoáng đi qua.

Trong lúc mơ hồ, giống như cảm ứng được cái gì, cô lại lần nữa ngẩng đầu, lần này lại nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm.

Chủ nhân của đôi mắt đen thẫm hình cao to, giờ phút này mí mắt nửa vén, sườn mặt qua có độ cong hơi nhỏ, đang không nhìn không chạm nhìn về phía cô.

Tầm mắt hai người liền ở trong hàn khí lang sáng sữa rộng rãi, giao nhau giữa không trung.

Cái nhìn này mang theo đánh giá, ý tứ hàm xúc không rõ một cái liếc mắt làm cho trái tim Hứa Mạt không có lý do đột nhiên đập thình thịch, trong lúc hoảng loạn, cô dời tầm mắt trước.

Tiền cậu Hứa đi rồi, Hứa Mạt trần trở trở về phòng bệnh.

Hứa Trạ đã tỉnh lại, bên cạnh có vài y tá nhỏ đang vây quanh, đang liu rit nói chuyện với cậu, chọc cậu vui vẻ.

Hứa Trạ ôn hòa, có chút hứa thẹn thẹn. Lời quan tâm và dặn dò của mỗi y tá, cậu đều cảm ơn từng cái một.

"Chị," Hứa Trạ nâng mắt, thấy cô đứng ở cửa, gọi một tiếng.

Hứa Mạt cười cười, thu lại tâm tình lúc nãy, đi lên.

Y tá nhỏ thấy chị gái tiểu soái ca đến rồi, chào hỏi liền dồn dập chạy luôn.

"Cảm thấy thế nào?" Hứa Mạt sờ tay cậu, có hơi lạnh.

Hứa Trạ cười rộ lên, "Cũng không tệ lắm, so với mấy ngày hôm trước tỉnh

lại trong phòng ICU tốt hơn, lúc đó em vừa mở mắt nhìn thấy chị, chị cũng sắp khóc rồi."

Hứa Mạt nghe thấy giọng nói vân đạm phong khinh của cậu, nhẹ nhàng mà véo cậu một cái, "Cười cái gì a..... lại cười chị đánh em....."

Chị em hai người lại nói chuyện trong chốc lát, Hứa Trạm chậm rãi mở miệng, "Chị, em khi nào thì có thể xuất viện vậy?"

Hứa Mạt mặt mày cúi xuống, nhỏ nhỏ tóc đen ngay trán cậu "Có thể còn vài ngày, chờ một chút."

Không chờ Hứa Trạm trả lời, Hứa Mạt tiếp tục nói, "Đúng rồi, chị không thể luôn không đến trường, đêm nay em một mình ở đây ngủ được không?"

Hứa Trạm chớp mắt, "Vì cái gì không thể? Mấy ngày nay luôn ngủ, em cũng đều quen rồi, chị đi bận việc học của bản thân đi."

Hứa Mạt cười khế, "Ngày mai chị còn tới. Em hiện tại buồn bực không? Chờ lát nữa đẩy em xuống lầu đi dạo?"

Dù sao cũng là chàng trai lớn, làm ở mấy ngày cậu thật sự nhịn không được, Hứa Trạm lập tức gật đầu.

Dưới sự giúp đỡ của y tá, Hứa Trạm được đặt lên trên xe lăn, Hứa Mạt bọc cho cậu một cái áo khoác, mang cậu đi dưới lầu bệnh viện đi dạo.

Thời tiết cuối thu, gió cũng có chút hiu quạnh, ý lạnh dần dần ập tới. May mà ánh sáng sau trưa còn xem như ấm áp, ngay cả lá vàng xoay tròn rơi xuống thoạt nhìn cũng trộn lẫn một chút sự ấm áp.

Hai người đi đến dưới tầng cây ngô đồng, không tiếp tục đi về phía trước, trong bệnh viện trồng đầy loại cây cao to này, bốn phía có thể thấy, vây quanh toàn bệnh viện.

Hứa Trạm hơi hơi hép mắt, thoạt nhìn vô cùng hưởng thụ.

Sau đó, cậu chậm rãi mở miệng, "Chị, thế giới này vẫn là rất tươi sáng."

Cậu đột nhiên nói một câu không hợp với tuổi tác, Hứa Mạt cũng ngăn cả người.

Cảm nhận được sự im lặng của cô, Hứa Trầm nở nụ cười, "Em là nói, cuộc sống vẫn là rất tốt, thời gian nằm viện, còn có thể ra ngoài hít thở không khí trong lành."

Lúc này ngữ khí Hứa Mạt mới thả lỏng, cười mặt mày công công, "Chờ bệnh của em tốt lên, về Dương Thành, không khí ở đó so với nơi này càng thêm trong lành."

-

Thẩm Thận đứng ở bên đường nhựa bên ngoài bệnh viện, cả người đều hiện ra một luồng khí lơ đãng.

Nhóm bạn họ vừa chuẩn bị đi rồi, Tống Đình bởi vì có chuyện, lại chạy về một chuyện.

Chờ lúc Tống Đình trở lại, cả người Thẩm Thận lười biếng, ngón tay kẹp điều thuốc, căn bản không có gia nhập hàng ngũ thảo luận của bọn họ.

Đây đúng thật là chuyện hiếm lạ nha.

"Cậu sao vậy?" Tống Đình gọi anh ba lần, Thẩm Thận cũng không để ý anh ta.

Giọng Tống Đình hơi nâng cao, Thẩm Thận mới vô cùng không kiên nhẫn liếc nhìn anh ta một cái.

Sau khi khẽ hừ một tiếng, ngữ khí Thẩm Thận rất nhạt, "Gọi cái gì?"

Tống Đình vỗ vỗ thân xe, "Đi rồi nha, cậu ở đó là định tạo hình gì vậy?"

Thẩm Thận không chút để ý, phũ phàng thuốc, "Cậu ở lại, để những người khác đi trước."

Tổng Đình choáng váng, ngữ khí cực kỳ bất mãn, "Vì sao chứ, dựa vào cái gì chỉ tôi ở lại!"

Tầm mắt Thẩm Thận khóa chặt một hương, qua hồi lâu, mới xoay đầu lại, không nhanh không chậm nói, "Dựa vào cậu mới gọi được một người."

Tổng Đình không thể nào hiểu được, cuối cùng vẫn là không tin nguyện để người khác đi trước.

Thẩm Thận hai mắt hép lại, nhớ đến hình ảnh bản thân vừa mới thấy

Ở trong hàn khí lang, đuôi mắt cô rõ ràng vẫn còn ửng hồng, lông mi như lay dấn từng giọt nước mắt, ánh sáng ngoài cửa sổ tiến vào chiếu lên trên cằm cổ tinh tế trắng nõn của cô, không lý do làm người thương tiếc, khiến người khác chê chớ.

Mà vừa mới ở ven đường nhựa, dưới tàng cây ngô đồng, cô đẩy một cậu trai, lại cười đến nhợt nhạt.

Trong lúc vội vàng lướt qua, Thẩm Thận gần như người thấy mùi hương thân nhiên thanh nhã trên người cô, uyển chuyển trên chốc người.

Cô ngay cả sợi tóc, độ cong của nụ cười cũng đều vì ánh ước lượng tạo thành, mỗi một cử động, đều phù hợp với sở thích của anh.

Thẩm Thận, đầu vừa quay, có suy nghĩ muốn buộc một cô gái ở bên người, anh muốn cô, muốn có được cô.

Gần như không có bất kỳ do dự, Thẩm Thận dập tắt điều thuốc, khóa miệng hơi cong, cười nhẹ lên.

"Tổng Đình, giúp tôi tra một chút cô gái đó."

Chương 69

Đây xem như lần thứ hai Hứa Mạt gặp anh.

Trên người thanh niên có hơi thở mát lạnh chỉ có đàn ông mới có, sạch sẽ dễ người, hơi mang chút hương cuối là vị muối biển, khiến cho người khác liên tưởng đến biển rộng xanh lam sâu thẳm.

Thẩm Thận đỡ vai cô, nhẹ nhàng cho cô ngồi nghiêm chỉnh, đôi mắt đang chớp cũng không chớp mà nhìn cô chăm chăm.

Hứa Mạt lúc này mới nhìn rõ đôi mắt anh. Mắt anh lớn lên rất đẹp, là mắt hoa đào có đoạn đuôi hơi dương lên, sóng ngầm tùy ý, tự mang phong lưu.

"Em tên là gì?" Anh chậm rãi mở miệng, giọng nói róc rắt.

Vừa mới ở cửa cầu thang, hai người va chạm bất ngờ không kịp phòng bị, ở ngay một khắc đứng không vững kia, Thẩm Thận túm lấy cô, phòng ngừa cô té ngã.

Lúc này, cánh tay của cô còn bị anh nắm chặt, có chút không thoải mái.

Hứa Mạt hơi giãy giụa, nhẹ giọng nói cảm ơn, lại cũng kheo léo không trả lời câu hỏi này của anh.

Lông mày Thẩm Thận nhẹ nhàng giương lên, "Ồ?"

Hứa Mạt thấy anh như vậy, thoáng gia tăng sức lực, thế nhưng sức căn bản so không được với anh, cánh tay nhỏ của cô bị anh nắm lấy, đáng vẻ không chút buông tay.

Thẩm Thận vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh đó. Qua hồi lâu không có nghe được câu trả lời của cô, giữa ngón tay hơi thả lỏng, liền thả cánh tay cô ra.

Sau đó, anh không nhânh không chậm nói, "Không sao, chúng ta còn có thể gặp lại."

Hứa Mạt thật vất vả thoát thân, chưa kịp nghĩ kỹ lời nói của anh, sau khi xoay người, cũng không quay đầu lại đi rồi, gần như là chạy chậm.

Chờ đến khi về lại phòng bệnh của Hứa Trầm, Hứa Mạt hồi tưởng lại, nhẹ nhàng mà nhíu nhíu mày.

Sau đó, cũng không có thời gian rảnh đủ để cô suy nghĩ kỹ, bác sĩ lần nữa cho cô tối hậu thư.

Bây giờ không chỉ là vấn đề tiền bạc, nguồn cung cấp cũng bởi vì kéo dài vấn đề, lại lần nữa khan hiếm.

Ở mặt trị bệnh, tiền dùng vô cùng nhânh. Cậu Hứa trước tiên cầm qua một phần tiền ứng gấp, sớm đã dùng vào trong thuốc duy trì.

Hứa Mạt nghĩ vay tiền, nhưng mà cô năm nhất vừa nhập học không lâu, quan hệ cũng không quen, với bạn học vẫn đang trong trạng thái xa lạ, cũng không rất quen. Đột nhiên mở miệng với bạn học, kỳ thật cũng không quá tốt, Hứa Mạt cũng từ bỏ con đường đó.

Mà cậu Hứa cũng cảm không ra được càng nhiều tiền đến, mẹ nghe nói chuyện như vậy, không có tự mình chạy tới thăm, gặt gạo giữ lấy tiền thừa, thái độ và ý tứ cũng rất rõ ràng.

Lúc cùng đường, ngay tại lúc Hứa Mạt chuẩn bị vay nặng lãi, cô đột nhiên nhận được cành cây ô liu được ném qua.

Người tự xưng Tống Đình, không biết từ nơi nào tìm được phương thức liên lạc của cô, nói hiểu rõ tình trạng hiện tại của cô, muốn đến giúp đỡ cô.

Hứa Mạt đi đến cuộc hẹn, thế nhưng người đến lại là người đàn ông cô vừa vặn gặp qua hai lần.

"Vì sao là tôi?" Hứa Mạt cúi đầu, nắm chặt miếng da ghế sofa.

"Bởi vì....." Thẩm Thịnh nở nụ cười, "Hiện tại không chỉ là vấn đề cô xoay sở tiền."

Anh chậm rãi bổ sung, "Nguồn cung cấp nữa, cô xác định sẽ có sao?"

Hứa Mạt mạnh mẽ liếc ngang đầu nhìn anh, Thẩm Thịnh không chớp mắt nhìn cô.

Cô hứng thú nhìn chằm chằm môi hơi đỏ của cô, Thẩm Thịnh chậm rãi nở nụ cười, "Ở bên cạnh tôi, chuyện em trai cô, tôi đến giải quyết."

-

Mới đầu, Hứa Mạt đối với anh rất kháng cự, giữa hai người rất ít nói chuyện. Ở giai đoạn mới bắt đầu, anh không có đến tìm qua cô.

Thời gian này, nguồn cung cấp tương xứng của Hứa Trạm cũng đến lúc của ải then chốt cuối cùng.

Phẫu thuật của Hứa Trạm tiến hành vô cùng thuận lợi, hồi phục sau phẫu thuật cũng tương đương không tệ.

Ngày xuất viện, cậu Hứa muốn nói lại thôi đối với cô. Vị quý nhân giúp đỡ rất nhiều đó, cũng khiến cho cả nhà bọn họ thành công ngậm miệng, cũng cảnh cáo bọn họ không được lộ ra nửa phần.

Nhưng cậu không giải thích, Hứa Mạt cũng đoán được là nguồn gốc của khoản tiền đó. Tiền đột nhiên xuất hiện, trừ anh, người khác sẽ không bỗng dưng vô cớ giúp đỡ bọn họ.

"Yên tâm đi cậu, đừng quá lo lắng cho cháu, cháu đã bắt đầu nhận thông

cáo." Hứa Mạt cũng cố tính toán, nhưng chân mày cậu Hứa lại nhíu chặt, cuối cùng ông cái gì cũng không nói, chỉ là lắc đầu.

Sau khi Hứa Trạm chữa trị xong liền về lại Dương Thành, tiếp tục việc học. Mà Thẩm Thận, cũng lần đầu tiên tìm đến cô.

Hai người ăn cơm trong một phòng bao rất lớn, Hứa Mạt toàn bộ quá trình cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Cô cúi thấp mặt, bỗng nhiên, một tiếng cười trầm thấp vượt qua bàn ăn, truyền thẳng qua, thẳng tắp công kích vành tai cô.

"Sao vậy, sợ tôi ăn em." Thẩm Thận một tay chống mặt, một tay khác lại nhẹ nhàng úp trên mặt bàn, gõ vài cái.

Hứa Mạt ném qua một ánh mắt nhẹ nhàng, sau một lúc lâu, cuối cùng là chậm rãi lắc đầu.

"Anh trai chỉ lớn hơn em ba tuổi, đừng sợ." Ngữ khí của anh thoạt nghe có chút dịu dàng.

Động tác bung bát cơm của Hứa Mạt chậm lại, thấy anh không có tiếp tục động đũa, bản thân cũng chần chừ, đang do dự có nên đặt đũa xuống không, Thẩm Thận lại lên tiếng.

"Ăn cơm cho tốt." Ngữ khí của anh rất nhạt, nhưng ánh mắt lại nhìn nhả xẹt qua trước ngực cô.

Hứa Mạt lần đầu tiên bị người khác đánh giá như vậy, mặt cũng nóng lên. Cô từ lúc phát dục, liền dẫn đầu một đám lớn nữ sinh cùng tuổi, chỗ nên có đều có, cái nhìn trắng trợn như vậy, quả thật dọa cô một cái.

Cơm nước xong xuôi, Thẩm Thận vẫn không sốt ruột đi, kéo cô lên trên sofa bên cạnh, nắm lấy tay nhỏ chơi đùa.

Anh động tác thông thả, đầu Hứa Mạt cũng cúi càng ngày càng thấp.

Thẩm Thận nhìn vành tai phấp phồng của cô, tao nhã nở nụ cười, "Để thận thủng như vậy sao?"

Nhưng ánh cổ tình ăn kiêu này của cô, mềm mại, giống như nụ hoa chưa nở, mới hơi xuất hiện búp hoa, nhiểm hạt sương sáng sớm, khiến người ngất hái.

Thẩm Thận lại móc lấy sợi tóc của cô, quấn quanh ngón tay.

Nửa sườn mặt nhỏ của cô bóng loáng mềm mại, giống như có thể vắt ra nước, hiện lên trắng bóng mượt mà.

Cô gái như vậy, nên chỉ thuộc về anh.

Nghĩ như vậy, Thẩm Thận cúi đầu, nhẹ nhàng tiếp xúc một chút trên gò má cô.

Đây là lần đầu tiên Hứa Mạt bị người khác hôn, cô theo bản năng nâng tay lên, che khuôn mặt của bản thân.

Môi anh rất mềm, hơi lạnh, những nơi tiếp xúc lại đốt lên lửa lớn, nướng cô sắp tan chảy luôn rồi.

"Chúng ta..... Khi nào thì đi?" Cô vẫn nhớ chuyện về trường học, học sinh mới năm nhất, gác cổng quản rất nghiêm.

"Lại ở thêm chút." Thẩm Thận lười biếng, sau đó buông tay cô ra, cùng cô nói chuyện lúc có lúc không, hơn phân nửa đều là anh hỏi, cô trả lời.

-

Hai người lần đầu tiên hôn sâu, là ở rất lâu về sau. Khi đó cô lần đầu tiên đến căn hộ của Thẩm Thận, anh giống như thoát nhìn tâm tình không tệ, cũng cuối cùng bước đến một bước ngày thường không bước ra đó.

Lúc bình thường, hai người nhiều nhất ôm ôm hôn hôn, nhưng là lướt qua rồi

dùng, Thẩm Thận lúc nào cũng là bộ dáng lơ đãng, giống như đối với cái gì cũng không để tâm.

Mà đêm đó, hai người không biết nói tới cái gì, chắc là vấn đề Hứa Mạt vô cùng có hứng thú, cô nói rất nhiều, cười đặc biệt ngọt.

Thẩm Thận ân lấy cô, ép cô xuống ghế sofa, chạm rai hôn mút. Lúc đầu chỉ giống như thường ngày, sau đó động tác của anh ang theo chút vội vàng, cắn môi cô, thấy cô mở miệng kêu đau, lập tức cạy hàm cô ra, tiến quân thần tốc.

Đầu lưỡi anh quấn lấy khiêu khích, hôn cô đến hai má ửng hồng, nước mắt như nước mùa thu, sạch sẽ động lòng người vô cùng,

Hôn sâu kết thúc, Thẩm Thận ý còn chưa tận, lại xấu xa không biết xấu hổ hỏi cô cảm giác thế nào.

Từ đó về sau, anh giống như ăn cốt biết vị, thích nhất ôm lấy cô, ôm ngang cô đặt lên trên đùi mình, hôn sâu cô.

Đương nhiên rồi, trong ngày thường vẫn là thời gian không ở cùng nhau càng nhiều.

Thẩm Thận lần đầu nổi giận là sau khi biết chuyện cô nhận thông cáo bị đạo diễn quấy rối. Anh càng để bụng là, trong lúc bắt đắ dĩ nhất, người cô cầu cứu vậy mà là Trần Thanh Huy và Tống Đình.

Hai người chiến tranh lạnh một trận, Thẩm Thận cuối cùng vẫn là sau cơn mưa trời lại sáng, nguyên nhân là Hứa Mạt chịu thua trước.

Từ đó về sau, hai người trái lại còn ngọt ngào một khoảng thời gian. Tuy rằng nhiều lúc anh bình thần, nhưng Hứa Mạt cảm thấy sống chung như vậy lại dễ chịu hơn, càng làm người cảm thấy thoải mái.

Ở chung gần thời gian một năm, cô đối với Thẩm Thận xem như có chút hiểu biết nông cạn.

Cô cho rằng, lúc đầu đáng về anh đến chốc ghẹo cô, trong xương cốt mang theo vài phần càn rỡ.

Thế nhưng sự thật lại không giống với tưởng tượng của cô, Thẩm Thận bởi vì liên quan đến điều kiện bản thân, là thể chất vô cùng trêu hoa ghẹo nguyệt. Nhưng bản thân anh lại chưa từng trêu hoa ghẹo nguyệt, trái lại, theo Hứa Mạt thấy, cuộc sống riêng tư của anh vô cùng đơn độc, bên cạnh cũng chỉ có một mình cô.

Tuy rằng điểm ấy so với con em nhà giàu khác không giống, nhưng anh đánh bài uống rượu, tụ tập quán bar, đua xe, trái lại là giống cũng không ít.

Thẩm Thận giống như có thể hiểu suy nghĩ của cô, luôn có thể làm cô tự mình đi khai thác, tự mình đi phát hiện.

Anh chẳng thèm giải thích, cũng không muốn nói nhiều lời vô nghĩa, thoạt nhìn cà lơ phất phơ, cũng vô cùng có chủ kiến cá nhân, anh trước nay đều làm nhiều hơn nói.

Mà Hứa Mạt, cũng theo ý nguyện của anh, từ từng điểm từng chút một, phát hiện ra rất nhiều mặt khác của Thẩm Thận.

Có đôi khi, hai người ở trên những mặt này, trái lại lòng có cảm ứng.

Khi cô có khuynh hướng ỷ lại vào anh, cũng là lúc cuối cùng bỏ đi nút thắt trong lòng, Thẩm Thận mới muốn cô.

Địa điểm ngay tại căn hộ của anh, hai người đều vô cùng ý loạn tình mê.

Trước đây, chuyện lau súng cướp cò cũng có, nhưng anh đều khắc chế bản thân, lại thân mật một chút, cũng bắt quá chỉ là chuyện quay tay có thể giải quyết.

Đương nhiên chuyện quay tay này, có lúc là anh làm, có lúc là cô làm.

Trước kia anh có thể nhịn, thế nhưng lần này, bởi vì sự ỷ lại của cô, bởi vì cô dần dần chuyển biến, Thẩm Thận hoàn toàn trầm luân sa đọa. Hôn hôn, chuyện liền tự nhiên mà xảy ra.

Anh trúc trắc, cô cũng vậy.

Hai người lăn qua lăn lại đến nửa đêm, rồi sau đó mới mơ màng ngủ.

Hứa Mạt khi đó, chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình sẽ như vậy giao ra bản thân. Nhưng mà có một điểm có thể chắc chắn là, cô không hối hận, hoặc trong lòng mơ hồ có phương hướng, cũng sớm liền có chút động tâm nhưng không biết.

Cô đã sớm nói qua, trong lòng cũng nghĩ rất nhiều lần.

Thẩm Thận từ trước đến nay đối cô đều rất tốt.

Nghĩ kỹ hai người ở chung, vui vẻ luôn so với không vui cũng nhiều hơn.

Mặc dù có lúc anh tính tình kém, dự.c vọng không chế mạnh, cuồng vọng kiêu ngạo bắt kham mà lưỡi biếng.

Nhưng anh chưa từng nghĩ qua cho cô thứ không tốt, vĩnh viễn đều là bất giác nâng trái tim nồng nhiệt, mặc cho cô đối xử.

Những lúc vẫn còn chưa ý thức được tâm ý của bản thân, Thẩm Thận ung dung, khi anh cuối cùng hiểu rõ và tỉnh ngộ, mới ý thức được điểm yếu của bản thân ở đâu.

Mà chỗ đó, tràn đầy một mình cô.

Chương 70

Ngày kết hôn của Thẩm Thận và Hứa Mạt luôn vẫn chưa định, tuy rằng hai người cũng luôn cố tính toán kết hôn, nhưng bởi vì vấn đề hành trình của từng người, cũng vẫn không có đi sâu nghiên cứu vấn đề này.

Có điều trong nội tâm hai người, trái lại vô cùng có ấn ý. Có thể ngày nào đó yên tĩnh, cùng nhau ngồi xuống, liền có thể lập tức đập gạch quyết định xong thủ tục liên quan tới hôn nhân.

Hứa Mạt vội vàng nhận phím mới, rèn sắt khi còn nóng lên cao một tầng, lúc nhàn hạ lại cùng với Thẩm Thận thế giới hai người, hai người trái lại cũng sống cuộc sống thần tiên quyền lực.

Thẩm Thận cũng không vội, nếu Hứa Mạt đã đáp ứng lời cầu hôn của anh, như vậy sớm kết hôn hay muộn kết hôn, anh thấy đều là giống nhau, Hứa Mạt sớm muộn cũng đều là vợ của anh.

Hai người không vội, đại đội giục hôn trái lại online.

Quần chúng ăn dưa luôn luôn quan tâm cận kề Thẩm Thận và Hứa Mạt hận không thể ấn đầu hai người đi đến cực dân chính, thường muốn kêu đầu hàng, muốn hai người update chút cuộc sống hàng ngày.

Ngày đó Thẩm Thận cầu hôn, bát quái trên mạng là đầu đề của trang báo, cả một khu vực bắt mắt đều phân chia cho anh. Dù sao, một dãy khu vực màn hình điện tử vô cùng mắc tiền của trung tâm thành phố đều bị ba hàng tin tức của anh chiếm hết.

Có người tại chỗ mắt thấy chụp ảnh đăng lên mạng, nhắc lên làn sóng lớn thứ nhất. Mà làn sóng thứ hai, lại là nguyên nhân câu trả lời dụng tâm kín

đảo của Thẩm Thận.

Ngày cầu hôn thành công, ánh đăng một tâm ảnh hưởng về cảnh đêm bên ngoài, cửa sổ sát đất kéo dài ra ngoài, đèn sáng rực rỡ, cảnh đêm của người có tiền, vô cùng xinh đẹp xa hoa.

Mà trong tâm ảnh này mơ hồ có thể thấy phản chiếu của ánh đèn, mông lung hiện ra hai bóng người mơ hồ.

Chữ kèm theo chỉ có hai chữ: [Cuối cùng.]

Liên tưởng đến câu tỏ tình phách lối của Thẩm Thận, mọi người lại đào ra, lập tức đổi chiếu.

Ảnh chụp trải qua xử lý hiệu quả ánh sáng, có thể thấy được, dựa sát vào nhau ôm nhau, vô cùng thân thiết khăng khít.

Địa điểm cũng vô cùng quen thuộc, chính là khu nhà cấp cao của Thẩm Thận.

Sớm ngay lúc chương trình thực tế phát sóng, liền có người đào ra chỗ ở của Hứa Mạt ở nhà cao cấp hai tầng ở trung tâm thành phố, ra vào đều phải quét mặt, không chỉ dựa vào có tiền, cũng không thể mua được một căn.

Mà Hứa Mạt gia thế bình thường, ra mắt lại đột nhiên nổi tiếng, cũng không thể ở trong căn hộ cao cấp hai tầng ba tầng được, diện tích vượt qua bốn năm trăm mét vuông, cũng quá xa xỉ rồi.

Lúc ấy trên mạng còn có người chỉ trích, tự nhiên có fans trả lời lại, Nhất Thiên có tiền có thế, đối với dạng ngôi sao mới tương lai vô cùng có mong đợi, đãi ngộ cũng vô cùng tốt. Chỗ Hứa Mạt và đoàn đội của cô nơi ở như vậy, cũng không phải không thể. Mà theo sau liên tiếp của chương trình, vấn đề này liền bị bỏ qua.

Đợi khi Thẩm Thận công khai, nhóm fans hậu tri hậu giác, rất nhiều chân tướng cũng tự nhiên hiện lên.

Weibo trước kia của hai người chúng thực cũng có dấu vết để lại, cùng với Thẩm Thận trước nay weibo chỉ treo cái tên, càng vì tai tiếng giả, tức giận vì hồng nhan, đặc biệt làm sáng tỏ.

Rất nhiều sự việc lúc ấy không lưu tâm, sau đó xâu chuỗi lại, có thể phát hiện mỗi cái đều ẩn giấu dấu vết.

Hư hư thực thực Thẩm Thận cầu hôn thành công, fans rất cuộc ngồi không yên, cả ngày gào khóc muốn bọn họ phát đường.

Dù sao trăm thặng và Hứa Mạt một đôi này, giá trị nhan sắc cao không nói, người cũng rất quyến rũ.

Về phần ba hàng chữ thư tình của Thẩm Thận, cũng bị rất nhiều người tranh nhau bắt chước.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ internet đều mạnh mẽ xuất hiện rất nhiều người giục hôn.

Nhưng Thẩm nhị thiếu sau đó ngay cả rắm cũng không thả, một chút động tĩnh cũng không có.

Fans của hai người nhất thời liền không vui, cả ngày ở dưới weibo Thẩm Thận cầu hôn thành công bình luận share, cứng đầu khiến hai người vô cùng khâm tởn này lần nữa leo lên hot search.

Thẩm Thận chỉ có khi muốn đăng weibo mới sẽ lên liếc nhìn một cái.

Buổi đêm một ngày nào đó, anh tắm xong, vừa từ nhà tắm bước ra, liền thấy Hứa Mạt làm ổ trong chần nệm, cười đến run rẩy.

Anh hai mắt híp lại, lại gần liếc nhìn, thì ra là hai người đã lên hot search, Hứa Mạt đang ở đó xem chủ đề liên quan đến hai người.

Chẳng qua, cô cười đến vui vẻ như vậy cũng rất khó hiểu.

Thẩm Thận ném khăn tắm đi, tùy ý ném lên trên giường nhỏ ở bên cạnh, cúi người áp xuống, ngón tay rất thâm nhập, nhẹ nhàng chạm rãi mà sờ nắn, mặt đào đã chín, đang chờ đợi thu hái.

Hứa Mạt bị lực tay lớn của anh làm đau, thân mình vừa lẻo, giãy dụa tránh thoát được anh.

Thẩm Thận thấy thế hưng hăng cắn một ngụm lên trên mặt cô, ngữ khí mang theo chút mất hứng, "Em xem gì vậy? Cười thành như vậy."

Hứa Mạt giờ điện thoại qua chỗ anh xem, "Có fans vẽ tranh cho chúng ta, vẽ anh đặc biệt mắc cười."

"Ồ?" Thẩm Thận nhíu mày, giờ phút này tâm tư lại hoàn toàn không ở trên đó.

Toàn thân cô toát ra hương thơm sau khi tắm xong, cũng không biết dùng sữa tắm của hãng nào, mà so với mùi hương bình thường không giống, hiện lên hương sữa thanh ngọt, trong sự đơn thuần có quyến rũ, vô cùng hấp dẫn người khác.

Anh xốc chân lên, ngồi vào, tầm mắt tùy ý lướt qua màn hình điện thoại của Hứa Mạt.

Nhưng chính là thoáng nhìn một cái như vậy, ánh mắt anh nhất thời liền dừng một chút.

Thẩm Thận nguy hiểm lại gần, hỏi cô, "Sao còn có đàn ông khác khác?"

Hứa Mạt nâng mắt lên, thừ nói, "Trận chiến....bảo vệ...tình...yêu?"

Thẩm Thận nhẹ hừ một tiếng, "Đừng tưởng rằng lão tử nhìn không ra là Giang Mặc, đúng là âm hồn bất tán, fans này tên là gì, kéo đen đi."

Hứa Mạt vỗ vỗ vai anh, cảm thấy buồn cười, "Người ta là vẽ thôi, anh còn

tránh luận, ấu trĩ."

Đôi mắt sâu thẳm của Thẩm Thận nổi lên ánh sáng không rõ, ánh nhìn chổng lặt người, nhẹ nhàng đoạt được điện thoại của cô, sau đó tùy ý ném lên tủ đầu giường.

Điện thoại bị ném đi, truyền đến một tiếng lạch cạch không nhỏ, vô cùng trong trẻo. Lòng Hứa Mạt cũng theo một tiếng này, bị véo chặt.

Ngón tay thon dài của anh ấn lấy cô, ngữ khí ngả ngớn, lặp lại lời vừa nãy cô vừa nói, "Ấu trĩ? Vậy em nói xem, anh trai chỗ nào ấu trĩ?"

Hứa Mạt bình phục lại nhịp tim hơi loạn của bản thân, ổn định nói, "Anh thật sự muốn em nói sao?"

Thẩm Thận gật đầu nhẹ không thể quan sát được.

Hứa Mạt lần này đối mặt với anh, thoáng có chút lo lắng, cũng có vẻ càng thêm lý lẽ hùng hồn, lời trực tiếp thốt ra, "Chỗ nào chỗ nào đều....."

Chân mày anh tuấn của Thẩm Thận hơi nhướng lên, chỉ một độ cong này cũng khiến cho Hứa Mạt cảm thấy một chút nguy hiểm.

Anh không có ý tốt đụng đụng cô, "Chỗ này cũng?"

Mặt Hứa Mạt nhất thời kiên nóng lên, hai tay bất giác liền vòng quang eo hẹp anh vừa lộn xộn, chôn đầu vào trong hõm vai anh.

"Anh..... Anh sao cứ như vậy a....." Cô nhỏ giọng thì thầm, ngữ khí mềm mại.

"Vật nhỏ khấu thị tâm phi, cho nên là ai cả ngày quấn lấy anh nói thích?" Thẩm Thận rõ ràng xem thường sự kháng cự của cô, Hứa Mạt nhếch nhếch chổng liền dưới sự trêu chọc của anh mà nóng đến sắp tan chảy rồi.

Động tác dưới tay của Thẩm Thận chưa ngừng lại, cười rất xấu xa, "Anh chính là thích em như vậy, em càng như vậy, anh liền càng muốn ức hiếp"

em."

Giọng nói trầm thấp êm tai của anh truyền đến, quyến rũ mê người, trong cơn người đen phác họa một hình dáng nhỏ nhỏ, trong đó chính là cô.

Hứa Mạt bị quý ám ảnh chủ động kéo lấy cổ anh, ghé vào lỗ tai anh mềm mại thổi khí.

Thẩm Thận hai mắt đều đỏ lên, ngữ khí vẫn không nhàn nhạt không chậm, "Anh thấy em chính là thỉêu....."

Anh cúi xuống người xuống, ở bên tai Hứa Mạt nói một từ vô cùng lưu manh.

Hứa Mạt nhìn anh, mắt nai ngâm trong một tầng sương mù mềm mại, ngữ khí nhẹ như gió, "Vậy anh..... Đến đi....."

Cô khó có được chủ động, Thẩm Thận đương nhiên dốc sức chứng minh bản thân rồi.

Chẳng qua mưa to gió lớn lần này tuy muốn sóng to gió lớn hơn bất kỳ lần nào, đến dừng mãi, cũng lại đi nhàn.

Lúc chấm dứt, Hứa Mạt hiển nhiên là có chút kinh ngạc, sau khi cô nhận lấy, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, trong đôi mắt mang theo chút ngỡ ngàng.

Thẩm Thận có chút hỗn loạn, anh hôn lấy cô không cho cô mở miệng nói chuyện, mặt ngoài không có gợn sóng quá lớn, trong nội tâm lại hung hăng mắng một câu chủi thề.

-

Thời gian mùa hè, Hứa Mạt và Thẩm Thận bị gọi về Thẩm trách một chuyến.

Nguyên nhân không có gì, đơn thuần chính là bà nội Thẩm nóng nảy, lôi kéo hai người đến bàn chuyện ngày kết hôn.

Mắt thầy Hứa Mạt càng ngày càng bận, Thẩm Thận cũng là xoay quanh ở trong Nhất Thiên, bà nội Thẩm không tránh khỏi lo lắng.

Bà cũng biết người trẻ tuổi vô cùng có ý tưởng, thế là bà chỉ là muốn hỏi trước xem tính toán trước mắt của hai người.

Thẩm Khoảnh đã sắp xếp xong từ sớm, kết quả đến cuối cùng, có mặt mũi nhất vẫn là đôi này của Thẩm Thận.

"Hai đứa cuối cùng nói thế nào?" Bà nội Thẩm nhìn đôi tình nhân nhỏ này, làm sao nhìn cũng thỏa mãn.

Thẩm Thận kéo Hứa Mạt ngồi lên ghế sofa, ngữ khí rất nhạt, "Thuận theo tự nhiên."

Nói xong anh thuận tay mò trái cam to, bóc xong rồi theo bản năng liền đưa cho Hứa Mạt.

Hứa Mạt giương mắt nhìn anh, nhẹ nhàng mà đẩy trở về, dưới ánh mắt khó hiểu của Thẩm Thận nhỏ giọng nhắc nhở, "Đưa bà nội trước....."

Thẩm Thận nhẹ hờ khan, thẳng lưng nhìn về phía bà nội Thẩm, người sau đang đánh giá anh, vẻ mặt tựa tiêu phi tiêu.

"Lấy đi lấy đi, bà không cần tấm lòng già của cháu." Bà nội Thẩm nói xong giống như lại cảm thấy hối hận, nâng tay đoạt mất cam trong tay Thẩm Thận.

Thẩm Thận không phòng bị, trong tay trống không, anh cảm thấy có chút cạn lời.

Giây tiếp theo, bà nội Thẩm đem trái cam bẻ thành nửa, tự mình đưa cho Hứa Mạt, "Hai chúng ta chia ra ăn, không cho sói mắt trắng ăn."

Thẩm sói mắt trắng: "....."

"Bà cảm thấy vẫn là nhân chứng năm bắt đi, không lẽ hai đứa định cứ kéo dài như vậy?" Bà nội Thắm ăn xong trái cây, lại bắt đầu cần nhân.

"Đây không phải tạm thời không có thời gian sao, sau này rảnh rồi lại bàn cũng kịp." Thắm Thận lười biếng dựa trên ghế sofa, đầu ngón tay quần quanh tóc đen của Hứa Mạt, ánh mắt trống rỗng.

Anh tự có sắp xếp, tóm lại cũng sẽ không quá muộn, hết thấy đều cần chuẩn bị kỹ càng.

Bà nội Thắm không biết suy nghĩ trong lòng Thắm Thận, trừng mắt anh một cái, sau đó nói với Hứa Mạt, "Tiểu Mạt, cháu nghĩ như thế nào? Đợi đến khi các cháu rảnh lại sắp xếp chắc chắn không kịp, hôn lễ đủ loại sắp xếp, đều phải chuẩn bị trước rất lâu."

Bà nội Thắm nói chuyện, Hứa Mạt nghiêm túc nghe, sau đó gật đầu, "Bà nội, bà đừng quá gấp, cháu nghĩ trẻ nhất năm nay chắc là có thể."

"Ngày cũng phải chọn tốt, bà chọn cho hai đứa rất nhiều ngày lành tháng tốt, hai đứa nhìn xem." Nói xong, bà nội Thắm không biết từ đâu moi ra cuốn sổ mỏng, bên trong ghi chi chi những ghi chú.

Hứa Mạt tập trung nhìn vào, đều là có liên quan đến hôn lễ.

"Bà nội bình thường rảnh không có gì làm, tự mình giúp hai cháu đặt ra vài phương án, cái này nếu không thích, đến lúc đó tìm đoàn đội tư nhân giải quyết, hai đứa cảm trước đi."

Bà nội Thắm quá mức nhiệt tình, Thắm Thận từ đầu luôn ở bên cạnh lắng nghe, lúc này không nhân nhượng không chạm nói, "Được rồi bà nội, chúng cháu sẽ xem, bà không mệt sao?"

Bà nội Thắm khéo léo cười, "Sao sẽ mệt? Bà thậm chí cảm thấy vô cùng thích thú cơ."

Thắm Thận nghiêng đầu qua, ý tứ không rõ liếc nhìn Hứa Mạt một cái.

Hứa Mạt nhận lấy ánh mắt của anh, chột chột tay anh.

Thẩm Thận mò lấy tay nhỏ lộn xộn của cô, liền xâu tít véo véo, sau đó nhét cuốn sổ mỏng đó vào trong ngực cô, khòe miệng hơi cong, "Nghe thấy chưa, muốn em cầm đó, bà chủ Thẩm tương lai."

Chương 71

Hứa Mạt nhận lấy cuốn sổ mà Thẩm Thận đưa qua, chân lén lút di chuyển, không nhẹ không nặng đập anh một cái.

Thẩm Thận cũng không giận, hai người không tiếng động đối mắt với nhau, trong không khí cũng nổi lên bong bóng màu hồng.

Bà nội Thẩm ho một tiếng, lập tức cắt ngang hai người, "Hôm nay ngủ lại đi, phòng ngủ thím Châu đều dọn dẹp xong rồi, chăn cũng là chăn mới, đi đi, bà lên lầu ngủ trước."

Bà nội Thẩm nói xong liền đứng dậy, trong miệng lẩm bảm, "Thẩm lão đầu chắc sớm đã ngủ rồi, thật là sét đánh cũng không động dậy....."

Thẩm Thận đỡ bà nội Thẩm lên lầu, lúc lại trở về đi đến cầu thang xoắn ốc, suy nghĩ vừa động, nhìn xuống phòng khách, trong ngực Hứa Mạt ôm lấy cuốn sổ, cúi mặt, không biết đang nghĩ gì.

Anh tiếp tục xuống lầu, tiếng bước chân rất nhẹ.

Hứa Mạt còn đang ngẩn người, trước mặt đột nhiên có một bóng đen ập đến, vừa vặn che phủ lấy cô.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, giầy tiếp theo, hai cánh tay rắn chắc dè dặt vòng qua chân cô, sau đó nhẹ nhàng nhấc lên, bế cả người cô ôm ngang lên trên eo.

Thẩm Thận nổi lên ý xấu, thậm chí còn ôm cô vào trong ngực ước chừng, xóc nảy trên dưới hai cái.

Hứa Mạt đột nhiên bị ôm kiểu công chúa, tay tự động nâng lên, vòng chặt lấy gáy của Thẩm Thận, nhưng trong ngực cô vẫn có một cuốn sổ, như vậy, một tay cô vắt lên cổ Thẩm Thận, không quá thoải mái.

"Này..... Nơi này cũng không phải chỗ của anh, anh mau buông em xuống." Hứa Mạt nhìn bốn phía, giọng cũng bắt giắc nhỏ đi, nói xong còn nhẹ nhàng đấm anh hai cái.

"Bà nội cũng để chúng ta đi động phòng rồi, em xấu hổ cái gì? Bạn nhỏ phải nghe lời người lớn, biết chưa?" Thẩm Thận nói đến vãn đạm phóng kình, giọng nói của anh vang lên ở trong phòng khách rộng lớn.

Nói xong, anh rũ mắt nhìn cô ở trong ngực, ý xấu càng nổi lên, trực tiếp cúi đầu, liếm liếm khóe môi cô.

Cảm giác kia như gãi ngứa, Hứa Mạt quay mặt đi chỗ khác, sau đó hung hăng nheo một cái sau gáy anh.

Thẩm Thận nhẹ hí một tiếng, cười rộ lên, chống trán mình lên trán cô, hơi thở nóng bỏng, "Đây là mèo hoang nhỏ nhà ai, lại gãi mạnh một chút nha."

Hứa Mạt ngứa đầu ra sau, "Được rồi, anh đừng lăm lăm nữa, chúng ta nhanh đi lên đi."

Vừa dứt lời, cô sợ Thẩm Thận trực tiếp cọt nhả ngay trong phòng khách, nhanh chóng an ủi anh, còn chọt chọt hai cái lên hai bên khuôn mặt như ngực của anh.

Thẩm Thận khẽ sùng sốt, cười giống như khổng tước xòe đuôi, "Bảo Bảo nhà chúng ta gập gáp như vậy, vậy thì anh tận lực....nhanh chút."

Hai chữ phía sau anh đặc biệt gia tăng ngữ khí, âm cuối kéo dài, vô cùng không có ý tốt.

Hứa Mạt véo anh một cái, "Em cầm cuốn sổ này tay sắp mỏi rồi, anh không mệt sao, nếu không thì thả em xuống đi....."

Thẩm Thận nướng mày, vừa muốn trả lời, liền thấy Hứa Mạt nhìn chăm chăm một hướng nào đó, mắt cũng không chớp.

"Sao vậy?" Anh mở miệng hỏi, tầm mắt cũng theo cô nhìn qua đó.

Chỗ rẽ của phòng khách, thím Lâm và thím Chu dồn dập lộ ra hai cái đầu từ trong khe tường, thấy hai người nhìn qua, hai người kinh hô một tiếng, sau đó thụt đầu trở về.

Nửa đường còn thính lìn hãm phanh, hai bên liền đụng phải nhau.

Nghe âm thanh đó, trên đầu chắc hẳn rất đau.

Thẩm Thận giật mình, lúc này trước ngực truyền đến một lực chạm nhẹ nhàng.

Anh cúi đầu nhìn, Hứa Mạt chôn chặt nhỏ trong ngực anh, dáng vẻ không muốn nhìn thấy bất kỳ ai, miệng còn không quên mắng Thẩm Thận vài câu.

Thẩm Thận lúc này cười đến đặc biệt thoải mái, tay anh nhẹ nhàng dùng sức, siết chặt lấy cô, "Được rồi, anh không chọc em nữa, chúng ta về phòng."

Cô vẫn giống như chim cú nhỏ, không hé răng.

Thẩm Thận chân dài vừa bước, liền ôm cô đi đến cầu thang, "Đi xem phòng trước kia của anh?"

Lúc này Hứa Mạt mới có động tĩnh, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Phòng của Thẩm Thận không khác với tưởng tượng của Hứa Mạt bao nhiêu, phong cách sơ với căn hộ trong trung tâm thành phố không kém là mấy.

Màu trắng đen chủ đạo, thiên về phong cách lạnh nhạt, đồ vật trưng bày

không tính gọn gàng, nhưng thoạt nhìn rất sạch sẽ.

"Anh lúc nào dọn ra khỏi chỗ này?" Hứa Mạt vừa vào cửa liền nhìn xung quanh, nói xong còn huých vai anh, biểu thị đặt cô xuống.

Thẩm Thận đặt cô ở trên giường, sau đó nửa quỳ xuống, quỳ ở trước mặt cô, tầm mắt ngang bằng với cô.

"Không tính là dọn ra, nơi này luôn là phòng của anh, lúc đại học anh khá bận, dứt khoát không về ở, ở trong trung tâm thành phố mua một căn hộ." Thẩm Thận đơn giản giải thích, nói xong rũ mắt nhẹ nhàng cúi dèp lê của cô ra.

Hứa Mạt cúi đầu nhìn động tác dịu dàng của anh, trong lòng âm áp.

Cô lại đánh giá trong chốc lát, phát hiện nơi này vẫn có chút không giống.

Trên tường gần bên giường dán ba bốn tấm poster, đều là minh tinh bóng rổ. Lại phóng mắt nhìn qua, có một cái giá màu đen hoàn toàn được khảm vào trong tường, phủ kín một mặt, bên trên xếp đều là đủ loại mô hình xe hơi.

Thẩm Thận quả thật rất yêu xe, từ khi cô quen biết anh đến nay, số xe anh đổi qua cũng đếm không rõ.

"Nghĩ gì vậy?" Thẩm Thận thấy cô đột nhiên im lặng, sau đó đứng dậy, ngồi bên cạnh Hứa Mạt.

"Anh sẽ luôn đối tốt với em như vậy sao?" Cô chậm rãi lên tiếng, nghiêng mặt qua, gần như si ngốc nhìn anh.

Hứa Mạt nhìn một hồi, dời tầm mắt trước, gần đây cô nhận được một kịch bản, nội dung có liên quan đến đôi nam nữ ẩm thực đô thị, ở trong đó, sau khi nam nữ chính yêu nhau, thì xuất hiện cãi nhau và chiến tranh lạnh.

Giữa người yêu trước kia tràn ngập không sự tin tưởng và hoài nghi, mà

nam chính cuối cùng cũng không còn sự nhẫn nại lúc ban đầu, hai người liền chia tay.

Câu chuyện là từ sau khi hai người chia tay bắt đầu, câu chuyện trần thuật lại một đôi tình nhân xưa lâu ngày trùng phùng, làm sao khắc phục cửa ải khó khăn trùng trùng, trở nên trường thành đồng thời bảo vệ tình yêu.

Hứa Mạt trong lòng cảm khái, cô và Thẩm Thịnh giữa hai người quá mức thuận lợi, sau khi lần nữa ở bên nhau, một trận cãi nhau lớn cũng không có.

Hình như hai người bọn họ không có cãi nhau qua. Mặc dù có lúc tức giận, cũng là cô một mình ngồi ở một bên, không nói lời nào, miệng cũng đóng chặt.

Hứa Mạt nhìn anh không có biểu cảm gì, sau đó lại bổ sung một câu, "Em xem kịch bản thấy, người khác.....được rồi em chính là tùy tiện hỏi thôi."

Thẩm Thịnh bất động thanh sắc, nhưng chân mày khẽ nhăn vẫn tiết lộ tâm tình lúc này của anh. B

Đầu ngón trỏ của anh nâng cằm cô lên, hung hăng cắn một ngụm lên trên, "Xem ra bình thường em kìm nén trong lòng quá nhiều rồi."

"Người khác là người khác, anh là anh, em không tin anh trai sao?" Cắn xong Thẩm Thịnh véo mặt cô, "Một chút cũng không ngoan."

Hứa Mạt nhẹ nhàng ôm lấy anh, gật gật đầu, "Ừm, em tin anh. Em cũng biết tình cảm giữa chúng ta là hai bên cùng nhau nỗ lực duy trì, chúng ta cùng nhau cố lên."

Thẩm Thịnh không nhịn được, nở nụ cười, anh lại hôn mặt cô, trong miệng cảm thán, "Sao em lại dễ thương như vậy chứ?"

Nghe Hứa Mạt nghiêm trang nói lời đó, anh liền cảm thấy cô ngốc muốn chết đi được, nhưng lại đáng yêu cực kỳ,

Anh sờ sờ của đầu cô, "Nếu em đã muốn cùng nhau cố gắng, vậy đêm nay xem biểu hiện của em."

"....."

Sự cảm động không dễ dàng nổi lên của Hứa Mạt nhất thời bị ép xuống.

Thẩm Thận lại ôm cô lên trên đùi, hai người vành tai chạm tóc mai trong chốc lát. Anh dẩy dưa cứng rắn trông mấy trái dâu ở trên cổ cô, mới khẽ khấn lắm thả cô ra, để cô đi tắm rửa.

Bà nội Thẩm cho người chuẩn bị rất thỏa đáng, bên này vật dụng tắm rửa đều là mới bóc, thím Chu còn cầm mấy bộ đồ ngủ nữ chưa mặc qua cho Hứa Mạt.

Thẩm Thận vào phòng tắm sau cô, sau khi ra ngoài liền thấy dáng nằm bò trên giường của cô.

Anh không nhanh không chậm bước qua, sau đó lưu loát bảo phủ người lên, chặt chẽ đè xuống.

Thẩm Thận ngậm vành tai trơn bóng trắng nõn của cô, chậm rãi mở miệng, "Em đang nhìn gì thế?"

Hỏi xong tầm mắt anh rơi xuống giường.

Cuốn sổ bà nội Thẩm cho bọn họ lúc này đang mở to ra, Hứa Mạt rất nghiêm túc nhìn, lúc có lúc không lật trang mới.

Lỗi tai cô bị anh ngậm giữa ngón, trả lời cũng không tập trung, chỉ là chỉ tầm ảnh cô vừa lật ra xem.

Bà nội Thẩm rất tỉ mỉ, ảnh váy cưới cũng in ra, xếp ở bên trên.

"Phương án bên trong thế nào?" Thẩm Thận yêu nhất cách nói chuyện như vậy với cô, đè cô càng chặt.

Đây là phòng của anh lúc niên thiếu, chưa từng nghĩ qua, có một ngày, có một cô gái, có thể chia giường của anh, chịu được toàn bộ tình cảm của anh.

Vừa nghĩ đến có thể mang cô gái của anh đến đây hưng hăng khi dễ, Thẩm Thận liền máu huyết sôi trào, kích động đến không còn là bản thân,

Anh tâm viên ý mã đứng lên, bắt đầu không ngừng nhẹ mỗ lên trên cần cổ dài mảnh xinh đẹp của cô.

Hứa Mạt không biết chút tính toán đó trong lòng Thẩm Thận, nhìn qua là đáng về cô rất khổ não, "Làm sao giờ, em cảm thấy đều khá tốt.....ai da...đồ dự quá."

Thẩm Thận liếc nhìn đại khái vài cái, "Từ từ đi, chọn cái em thích nhất, không nhất định chọn ở trong này, không cần gấp."

Hứa Mạt nhất thời cãi lại, "Em mới không gấp đâu."

Thẩm Thận khẽ cười thành tiếng, "Được, là anh trai gấp, bây giờ được chưa?"

Nói xong Hứa Mạt liền nhay cảm cảm nhận được loại gấp nào đó mà anh nói.

Mặt cô hơi nóng, "Rõ ràng còn đang thảo luận hôn lễ, anh sao như vậy chứ....."

Thẩm Thận nheo mắt, "Em nói xem, anh làm sao rồi?"

Anh thế nhưng bổ sung thêm một câu, ngữ khí thoạt nghe vô cùng đúng đắn, "Anh đã đủ khắc chế rồi."

Sau lưng Hứa Mạt cũng bị anh quần lấy, không thể động đậy, giãy dụa hồi lâu, cô tức giận, khẽ hừ một tiếng.

Thẩm Thận bị chọc có chút khó nhịn, nhưng anh không có manh động. Chỉ là

tay thon dài như ngọc của anh không tiếng động mò qua, phủ lên mu bàn tay của Hứa Mạt, sau đó vội vàng chộp vài trang trên cuốn sổ đó.

"Tiểu Mạt, em nghĩ kỹ thời gian chưa?" Anh đột nhiên mở miệng,

Hứa Mạt gật gật đầu, "Trước mắt nghĩ được hai ngày xem như không tệ, có điều.....anh thật sự muốn em quyết định sao?"

Tay của Thẩm Thận bắt đầu tùy ý làm loạn, thờ ơ trả lời, "Đều theo em, nếu em đã nghĩ kỹ rồi, vậy anh có thể bắt đầu chuyện chính rồi?"

"Chuyện chính gì?" Hứa Mạt muốn ngẩng đầu nghiêng mặt qua nhìn anh, lại bị Thẩm Thận nhanh nhẹn ấn lấy, không cho cô xoay người.

Môi anh in dấu thật sâu trên tâm lun.g trắng nõn như ngọc của cô, một đường đi xuống, "Chuyện chính?"

Thẩm Thận theo đó hỏi lại, sau đó giọng nói trầm thấp của anh trong màn đêm yên tĩnh dây dưa, làm người nghe mà muốn mang thai, "Đương nhiên là chuyện chính nhân quân tử làm rồi."

Chương 72

Chính sự mà Thẩm Thận nói tới tiến hành hơn nửa đêm, mới khó khăn lắm mà dừng lại.

Anh ôm lấy Hứa Mạt, nụ hôn vụn vặt rơi xuống nơi vùng cổ của cô, không có ngừng nghỉ, một bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn.

Có thể là mấy ngày nay đúng lúc gặp phải kỳ nghỉ, Hứa Mạt nghỉ ngơi nhiều rồi, lúc này trái lại cũng không buồn ngủ.

Cô xoay người lại, ôm lấy vòng eo khỏe mạnh của anh, dựa dựa vào trong ngực của Thẩm Thận.

"Sao còn chưa ngủ? Ôm em đi tắm?" Giọng nói của Thẩm Thận mang theo sự lười biếng sau khi thỏa mãn, còn kèm theo giọng khàn khàn giống như cát ma sát.

Thời tiết bắt đầu chuyển nóng, làm xong hai trận, hai người toàn thân đều dính dính, cực kỳ không thoải mái.

Hứa Mạt hưởng thụ sự quan tâm của anh, gật gật đầu.

Lại từ trong phòng tắm đi ra, Hứa Mạt càng thêm không buồn ngủ.

Thẩm Thận tự tay đổi ga giường, đợi sau khi trải xong đệm giường, mới ôm Hứa Mạt lên.

Anh cũng là lần đầu tiên ở cùng một chỗ với con gái trong căn phòng niên thiếu của bản thân, loại cảm giác này mới lạ không thôi, khiến anh cũng không buồn ngủ.

Nếu đã không muốn cứ như vậy thối đi, Thẩm Thịnh dứt khoát nửa dựa vào đầu giường, sau đó kéo Hứa Mạt một cái, vớt cô vào trong ngực của mình, đầu giường chỉ bật một chiếc đèn ngủ mờ nhạt.

"Hôn lẽ em muốn theo kiểu dáng gì?" Thẩm Thịnh cầm cuốn sổ mới này bị ném ở đầu giường qua, chậm rãi lật vài trang.

Tay Hứa Mạt đặt lên trước ngực anh, cọ xát ở trong ngực anh, tìm một vị trí vô cùng thoải mái làm ổ, khẽ thở dài một cái, "Thích rất nhiều loại, có chút chọn không ra, mắt cũng hoa luôn rồi."

Thẩm Thịnh rũ mắt, nhìn gương mặt bình yên điềm tĩnh của cô.

Vàng sáng mông lung của đèn ngủ tản ra, ánh đèn chiếu lên lông mi cong vút đen mun của cô, phác đường nét như hòa.

Lòng anh nhất thời mềm nhũn một mảnh, sau đó nhẹ nhàng gầy gầy lông mi của cô.

Hứa Mạt đè đầu ngón tay quấy phá của anh xuống, cắn một cái ở trên đó.

Thẩm Thịnh tùy ý cô lộn xộn, ánh mắt lại tiếp tục rơi xuống cuốn sổ, ngón tay như ngọc gõ gõ, "Cái này rất không tệ."

Hứa Mạt nhìn qua, là một bộ lễ phục nhỏ nhắn dịu dàng, hẳn là quần áo lúc mời rượu, chất liệu mỏng, thiết kế thấp ngực, lộn mạt lại mới lạ.

Cô vừa rồi cũng nhìn thấy bộ này, mặc vào vô cùng có tiên khí. Chỉ có điều Hứa Mạt cho rằng người lớn tương đối thích kiểu dáng bảo thủ một chút, thế nhưng phong cách của bà nội Thẩm lại không giống, sự khác xa quá lớn, nhưng váy được chọn cũng đều vô cùng xinh đẹp.

"Bộ này hả, em cũng khá thích, đến lúc đó một ngày có thể đổi vài bộ sao?" Hứa Mạt tiến lên trước, cắn thận nghĩ lên cứu một hồi.

Thẩm Thận nhíu mày, nhẹ hừ một tiếng, "Bộ này không được."

Hứa Mạt nghi ngờ ngẩng đầu, "Anh mới này không phải là nói rất không tệ sao?"

Thẩm Thận ngữ khí nhàn nhạt, "Ừm, ở trong nhà mặc cho anh nhìn rất không tệ."

Hứa Mạt nhẹ nhàng đập một cái vào mặt của anh.

Thẩm Thận trực tiếp nắm lấy nắm tay nhỏ của cô, ngữ khí ngậm cười, "Bảo Bảo lực nhẹ quá, không đỡ được hay không."

Hứa Mạt híu híu mắt, người đàn ông được một tác lại muốn tiến một thước này, không cứu nổi!

Cô không phụ sự mong đợi, sau đó lại vung một quyền nặng nề, lần này thì đi chuyển trận địa, nên thẳng lên lồng ngực rộng rắn chắc của anh, phát ra một tiếng nặng nề.

Lực đạo này không đau không ngứa, giống như đang đùa giỡn. Thẩm Thận cười càng thoải mái, gãi gãi cằm nhỏ trơn bóng của cô, rồi mới lên tiếng, "Được rồi không chọc em nữa, em có thể mặc, anh không hạn chế em, muốn mặc gì thì mặc đó."

Nói xong, anh dè dặt giọng, thần thần bí bí xích lại gần bên tai cô, "Có điều..... đêm động phòng tối hôm hôn lễ, em cũng phải chọn ra vài bộ đẹp mắt, hay anh lại định chế cho em vài bộ váy ngủ?"

Và nh tai Hứa Mạt đều đỏ, Thẩm Thận lúc nào cũng là bộ dáng rất có đạo lý, nhưng mà anh cố tình không có đạo lý nhất.

"Vài bộ? Anh cho rằng em là bán sỉ lẻ sao?" Hứa Mạt rất tức giận, chân đạp anh một cái.

Thẩm Thận ngữ khí lười nhác, "Sao nào, một bộ em cảm thấy anh đủ rồi?"

"Đủ cái gì?"

"Đủ anh xé nha." Thẩm Thận nhìn tận, ngữ khí nhẹ nhàng, giống như đang thảo luận thời tiết vô cùng bình thường.

Hứa Mạt nghẹn lời, với lấy chăn mỏng, sau đó cả đầu chui vào trong.

Thế hiện rõ bộ dáng không muốn nhìn anh.

Thẩm Thận cười khế một hồi, kéo cô ra từ trong chăn mỏng.

"Cũng ở cùng anh trai lâu như vậy rồi, còn dễ đỏ mặt như vậy, về sau sinh con làm sao bây giờ."

"Anh thích con nít sao?" Hứa Mạt chớp chớp mắt, lúc Thẩm Thận mặt lạnh kỳ thật vô cùng lạnh lùng đáng sợ, chủ đề nói đến đây, Hứa Mạt nghĩ đến thái độ của anh đối với con nít, trong lòng kỳ thật vẫn rất hiểu kì.

Thẩm Thận rũ mặt xuống, không trả lời thẳng, chỉ nói là, "Bây giờ còn không vội, em còn trẻ, trải qua thế giới hai người cùng anh nhiều chút không tốt sao?"

Xét từ suy nghĩ chân thật nhất ở trong lòng, anh vẫn không có dự định đến chuyện con cái.

Lại nói, sinh một nhúm lông ra giành sự chú ý của Hứa Mạt với anh, anh là không hay ngu chứ.

Chủ yếu nhất là, thân thể cô tuy rằng vừa mới điều dưỡng tốt, nhưng chủ chốt vẫn yếu. Thẩm Thận không muốn để cho Hứa Mạt nhàn nhàn như vậy chịu tội lớn, chờ qua vài năm lại suy nghĩ cũng không muộn.

"Em chỉ hỏi anh thích hay không, anh còn kéo đến chuyện sinh con rồi, anh cũng không trả lời thẳng với em." Hứa Mạt có một chút bất mãn, gãi gãi lên cánh tay anh.

"Chỉ cần rảnh rồi anh không phải đều trả lời em sao?" Thẩm Thịnh vội vàng lật xem cuốn sổ, ánh mắt nhìn chằm chằm một chỗ nào đó, chỗ đó bị khoanh tròn bằng bút đỏ, còn vẽ lên ngôi sao năm cánh.

Hứa Mạt mới mặc kệ anh nhìn cái gì, chỉ phàn bác, "Anh không có trả lời em, chơi xấu."

Thẩm Thịnh vén nửa mí mắt, "Mỗi ngày vội vàng làm chuyện sinh con với em, còn không tính là trả lời?"

Hứa Mạt khó được tức giận, hét lên một tiếng, sau đó quay lưng về phía anh, không nhúc nhích, bóng lưng viết đầy kháng cự cùng bất mãn, lộ ra một cỗ oán khí không muốn để ý người.

Thẩm Thịnh đẩy cô, không nhúc nhích.

Lại đẩy cô, vẫn là không nhúc nhích.

Anh đặt cuốn sổ ở đầu giường, thuận tay tắt đèn ngủ đầu giường, trong phòng nhất thời lâm vào một màu đen kịt.

Thẩm Thịnh sau đó nằm xuống, từ phía sau lưng ôm lấy cô.

"Được rồi, anh thích. Đương nhiên rồi, anh chỉ thích em sinh cho anh. Em xem hai con khi còn nhà Thẩm Lâm Dã vừa sinh....." Thẩm Thịnh nói đến chỗ này, dừng một chút, rõ ràng rơi vào hồi ức không vui vẻ là mấy.

Kỳ thật Thẩm Thịnh muốn ôm, thế nhưng anh vừa vươn tay, hai đứa bé liền khóc thét lên, giống như anh rất xấu xa.

Thẩm lão gia từ một gậy liền gõ anh đi chỗ khác.

Hứa Mạt nhất thời không tức giận, có chút dở khóc dở cười, "Anh nói con của em hợp anh như vậy, thật sự được sao?"

Thẩm Thận ôm chặt thể giới ngọt thơm trong ngực, hít hà hương hoa nhài trên trên người cô, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, "Nhà khác gọi là khi con, nhà chúng ta đều gọi tiểu bảo bối."

Hứa Mạt khúc khích bật cười, cảm thấy Thẩm Thận không hiểu sao đáng yêu.

Kỳ thật Thẩm Thận lúc này nói đến nhẹ nhàng, đợi đến sau này khi anh hẳn hẳn muốn thu thập hai nhúm lông nhà mình, tiểu bảo bối tuyệt đối sẽ không thể gọi, đương nhiên đây là sau này nói.

"Vừa nãy anh lật đại khái, cảm thấy ngày tám tháng tám khá được, em cảm thấy sao?"

Hứa Mạt thành công bị gọi lên hào hứng, "Hà? Anh nghĩ giống như em, âm lịch đúng không?"

Cô sinh ra ở Dương thành, người thành phố nhỏ ăn sinh nhật đều là dựa vào lịch âm, lựa chọn những ngày quan trọng cần chúc mừng, cũng đều là căn cứ vào ngày âm lịch.

Mùng tám tháng tám không chỉ là con số may mắn có thể lấy điềm may, cách bây giờ cũng còn có chưa đến nửa năm, đủ để chuẩn bị. Hơn nữa còn có thể không xung đột với chuyện cô quay phim, sớm an bài tốt hành trình.

"Vậy bước đầu định như vậy đi." Thẩm Thận nói, nhẹ nhàng mở mở vành tai của cô.

Qua hồi lâu, anh lại thêm một câu, "Lẽ phục để thay chọn từ chỗ bà nội, váy cưới chính anh có chuẩn bị khác, chỉ có điều nhà thiết kế còn chưa về nước, đến lúc đó dẫn em đi thử."

Hứa Mạt dạ một tiếng, sau đó cười khẽ, "Em đại khái là người sớm công bố tình cảm với sớm kết hôn nhất trong đám bạn học."

Trong vòng này kiêng kỵ nhất yêu đương với kết hôn, đặc biệt là người mới.

Dù cho có, cũng hơn nửa là ngằm yêu đương với kết hôn bí mật, sẽ không công khai.

Có điều còn may Hứa Mạt không phải idol đi theo con đường lưu lượng, bởi vì từ góc độ fan hâm mộ mà nói, độ khoan dung của bọn họ đối với diễn viên cao hơn so với idol, diễn viên nghiêm túc quay phim không sao tác mà là yêu đương, đa số fan hâm mộ vẫn sẽ chúc phúc.

Lúc trước Hứa Mạt công khai, group lớp đều nổ tung, toàn bộ Thịnh Nhật Điện đoán chừng đều quen biết hoặc nhận biết cô.

Cùng thái tử gia giải trí Nhất Thiên âm thầm yêu đương lâu như vậy, Hứa Mạt trước kia khiêm tốn đến cỡ nào, hiện tại nhận lấy bao nhiêu vạn người chú ý.

Thẩm Thận vẫn luôn lắng lắng nghe, sau đó anh nghe được Hứa Mạt lắng lẽ meo meo, âm thầm lại nói thêm một câu.

"Có điều giống như..... Cũng là người hạnh phúc nhất."

Thẩm Thận tâm tình rất tốt, bá đạo quấn chặt cô, "Không có giống như, em chính là."

-

Thời gian hôn lễ của hai người ăn níp với nhau, không có bất kỳ dị nghị gì, thật như thế mà quyết định, một chút do dự cũng không.

Thẩm Thận sau đó trần trọc bận rộn mấy ngày, chuẩn bị đi đoàn làm phim đón Hứa Mạt, hai người đã hẹn buổi tối cùng đi gặp nhà thiết kế kia, thuận tiện lại thử váy cưới một lần.

Hứa Mạt gần đây nhận một bộ phim dân quốc, cô ở trong đó đóng vai chính là nữ học sinh. Đoàn phim mới ở ngay thành phố Z, chỉ có điều cách hơi xa, chỗ quay phim cũng ở ngoại ô.

Hai người miệng cũng rất kín, đôi mắt sự phỏng vấn và suy đoán của thế giới bên ngoài, một mực duy trì im lặng không nói, ngậm miệng không nói chuyện hôn lễ.

Đề cập đến phương diện này, vẫn thận trọng chút mới tốt.

Nhưng càng như vậy, fan hâm mộ càng thêm khó chịu, hai người một khi có bất kỳ biến động nhỏ gì, đều có thể bị cô gái kính hiển vi* đào ra được chút ngọt ngào.

*Cô gái kính hiển vi (显微镜女孩): Cô gái quan sát vô cùng vô cùng tỉ mỉ.

Bởi vậy, lần này Thẩm Thận đi thăm ban liền trở thành đòn giáng mạnh show ân ái, đêm đó leo lên đỉnh hot search, treo cao ở trên đó, lâu cũng không biến mất.

Mà tin tức bắt quái chụp lên này cũng viết sinh động như thật, vô cùng có dáng vẻ.

Người qua đường ăn dưa trước kia cảm thấy hai người mai danh ẩn tích, khả năng trốn không thoát ma chú chia tay nhao nhao đều bị vả mặt.

Người khác không nói, ảnh chụp lần này quả thực có thể so với ảnh HD không chỉnh sửa, chi tiết đến thậm chí còn có thể thấy rõ những con ròi nhưng bày bên trong xe sang trọng của Thẩm Thận.

Còn có chính diện và sườn mặt không chút che giấu của Thẩm Thận, và cả nhan sắc không góc chết của anh.

Hứa mặt còn đang mặc sườn xám, quần áo cũng không kịp thay, nghe được trợ lý nói Thẩm Thận đã tới, vội vàng đứng lên.

Người của đoàn phim đều đuổi cổ, dáng vẻ tham gia náo nhiệt, thậm chí, sớm cầm chân máy ảnh của phim trường, chuẩn bị một ống kính quay phim hoàn mỹ đến không chệ vào đâu được chỗ anh.

Chương 73

Hứa Mạt đẩy mở cửa phòng nghỉ ngơi, liền nhìn thấy một thân ảnh cao lớn ở cửa vào phim trường của đoàn làm phim.

Đạo diễn đang đón ánh, cười híp mắt không biết đang nói cái gì. Thẩm Thịnh hơi cúi đầu, một tay đút túi, sợi tóc rủ xuống ở trên trán che khuất mặt của ánh, vẻ mặt mơ hồ, nhìn không rõ lắm.

Trợ lý đi lên trước một bước, gọi một tiếng, "Thẩm tổng."

Thẩm Thịnh lúc này mới ngẩng đầu lên, quăng một ánh mắt nhìn tán qua bên này.

Bên trong phòng chụp ảnh nhất thời vang lên một mảng âm thanh hút khí to to nhỏ nhỏ.

Nhưng mà Thẩm Thịnh nhìn không chớp mắt, nói một tiếng gì dò với đạo diễn, chân dài vừa bước, đi về hướng Hứa Mạt.

Hứa Mạt đi về phía trước hai bước, liền bị Thẩm Thịnh một phát nắm lấy, tay ánh trượt xuống nắm chặt lấy tay cô, thân mật gần bó.

"Sao ánh còn đi vào?" Hứa Mạt nghi hoặc nói, ngữ khí lại mang theo nháy nhót.

Thẩm Thịnh nhẹ giọng cười cười, "Đến chống lưng cho em."

Hứa Mạt ở nơi người khác nhìn không thấy, nhẹ nhàng nhéo một cái lên eo của ánh, "Em lại không bị ức hiếp."

Cô nói thật, trước kia tuy rằng lúc quay phim gặp phải một số nhân viên công tác tén tén lớn, nhưng đa số mọi người đều vẫn rất tốt.

Giữa diễn viên ngược lại lục đục với nhau khá nhiều, trước kia có vài tiền bối sẽ ngầm xem thường người mới là cô, nhưng từ sau khi cô công bố tình cảm, loại tình huống này đã tốt hơn nhiều.

Thẩm Thận cúi người, dùng giọng nói chỉ có hai người có thể nghe thấy nói, "Đợi đến em bị ức hiếp rồi anh mới đến, chẳng phải là rất thua thiệt sao?"

Hứa Mạt cười cười, "Chỉ có mình anh là có đạo lý nhất được chưa."

Tầm mắt cô liếc nhìn phòng chụp ảnh yên tĩnh không giống bình thường, tuy rằng không có mỗi người đều nhìn về bên này, nhưng đều nín thở ngưng thần, rõ ràng là đang lắng tai nghe hai người nói chuyện.

Hứa Mạt tóm lấy ống tay áo của anh, gần như nũng nịu, "Đợi lát nữa chúng ta đi ngay thôi, buổi sáng em mới nói chuyện xin nghỉ với đạo diễn, vẫn chưa đưa đơn xin phép cho ông ấy nữa."

Thẩm Thận kéo cô lại gần thêm về phía mình, hai người như muốn dán lại cùng một chỗ, khoảng cách gần đến hơi thở hai người đều trộn lẫn với nhau.

"Anh vừa mới nói qua với đạo diễn, đêm nay em thuộc về anh." Thẩm Thận chậm rãi mở miệng, đầu ngón tay còn ý xấu vuốt ve bên eo cô.

Hứa Mạt: "....."

Cô ở góc độ người khác không thấy được, không nặng không nhẹ cho anh một cước, "..... Anh bình thường chút."

Thẩm Thận lúc này mới thẳng người lên, cười đến vô cùng thoải mái, vẻ mặt hào hứng, cặp mắt hoa đào kia lóe chút tinh trẻ con.

"Được rồi, em thu dọn đi theo anh." Thẩm Thận nói xong giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của cô.

Hứa Mạt gật đầu, "Vâng, có điều anh phải chờ em một chút, em đi thay quần áo."

Hứa Mạt vừa nhắc đến, Thẩm Thịnh mới đưa tầm mắt rơi xuống người cô.

Bởi vì nguyên nhân quay phim dân quốc, quần áo cô còn không kịp thay, sườn xám xẻ tà kiểu mới với thiết kế thanh nhã, cô tư thái yếu điệu, mỗi một chỗ đều phác họa đến vô cùng tốt.

Eo vốn đã nhỏ nhắn bị siết càng thêm nhỏ, trước ngực chập trùng cũng nâng lên độ cong hoàn mỹ, quần áo xiết chặt lấy, rồi rơi vào xuống đôi chân tinh tế thẳng tắp của cô.

Thẩm Thịnh híp híp mắt, không biết nghĩ đến cái gì, kéo cô lại, "Không cần đổi, bộ này rất tốt."

Hứa Mạt vô ý thức cúi đầu, quét mắt một phen từ trên xuống dưới đồ mình mặc, "Vậy mặc cái này sao?"

Thẩm Thịnh nhẹ gật đầu, khoát tay với trợ lý bên cạnh Hứa Mạt, tự mình kéo Hứa Mạt liền đi ra khỏi phim trường.

Lên xe, Thẩm Thịnh nghiêng qua thắt dây an toàn cho cô.

Hứa Mạt cúi đầu nhìn sườn mặt của anh, lòng không lý do mềm mại đến rồi tình rồi mù.

"Nói thật, anh có phải cố ý hay không," Hứa Mạt nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy biểu hiện hôm nay của anh quá tận tâm.

Cùng với tính tình của anh tương phản, là người bên trên quyền lực tối cao của Nhất Thiên, Thẩm Thịnh đặc biệt chú trọng việc riêng tư.

Nhưng từ lần trước hai người công khai ném được ngon ngọt, anh thường thường muốn lên weibo show ân ái một trận, mặc dù show đến mờ mịt, nhưng đủ để trông thấy anh đối với điều này làm không biết chán.

Hôm nay anh đặc biệt tới đoàn làm phim, còn chờ một hồi, một phen như vậy, trên mạng khẳng định lại muốn náo nhiệt một lúc lâu.

Thẩm Thận còn đang giúp cô thắt dây an toàn, động tác chậm chạp, nghe vậy cũng không trả lời cô, tay còn thừa cơ hội chầm mút, trước khi rút thân mình ra còn cắn một cái ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô.

Hứa Mạt giật liếc anh một cái, Thẩm Thận mới không chút hoang mang ngồi về chỗ ngồi của mình, lưu loát khởi động động cơ.

"Anh đừng tưởng rằng em không thấy được, anh vừa rồi còn thay đổi tư thế." Hứa Mạt nói xong cầm lấy búp bê thỏ ở bên cạnh chỗ ngồi, gãi gãi tai nhỏ của nó.

Thẩm Thận nhíu mày, lúc này mới mở miệng, "Tận tâm gì? Nhìn nàng dâu của mình lại không phạm pháp, còn không cho phép?"

Hứa Mạt nhẹ nhàng hừ một tiếng, biểu thị mình cũng không tin tưởng.

Cô xoay người lại, lại nghĩ tới cái gì, lời nói xoay chuyển, hỏi anh, "Hôm nay chúng ta đi gặp nhà thiết kế, vì sao anh không cho em thay quần áo vậy?"

Xe chậm rãi lên đường, khẽ mở miệng Thẩm Thận hơi câu lên, hai tay tùy ý khỏa lên trên bán nguyệt, "Đơn thuần thấy em mặc dạng này đẹp mắt."

Loại ngọt lịm như vậy, Hứa Mạt nghe xong cười khẽ.

Trong lúc chờ đèn đỏ, Hứa Mạt nhìn qua ngoài cửa sổ xuất thần.

Thẩm Thận tay phải đưa qua thăm dò, nắm chặt bàn tay nhỏ của cô, đặt bên môi chính mình, đụng chạm hai lần.

Trên mu bàn tay mang theo ý lạnh, xúc cảm mềm mại khiến cô trong nháy mắt tỉnh táo lại.

"Đang nghĩ gì vậy?" Thẩm Thận thuận theo tầm mắt của cô nhìn phía ngoài cửa sổ, chỉ có đường cái hơi có vẻ trống trải.

Hứa Mạt quay người nhìn lại, "Em phát ngốc một lát."

Thẩm Thận đáp một tiếng, sau đó nói, "Hôm nay nhà thiết kế dẫn em đi gặp, là người Ý, cậu ta xem như bạn của anh, lần này vì chúng ta cố ý bay đến đây."

Trong xe không gian lớn, Hứa Mạt dứt khoát đạp rơi giày cao gót, nghiêng người, chân cuộn ở trên ghế ngồi, cứ như vậy ngoẹo đầu nhìn anh, giống con mèo lười đang nghỉ ngơi vào buổi chiều, khiến người khác vô cùng thương yêu.

"Váy cưới này, anh đã sớm chuẩn bị sao?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Từ đêm đó Thẩm Thận nói đã định chế xong một bộ váy cưới, Hứa Mạt liền hoài nghi.

Kích thước vừa vặn với thiết kế kiểu dáng, những thứ đó đều là thiết yếu, trong thời gian ngắn là không thể nào tới được tay.

Giải thích duy nhất chính là, Thẩm Thận đã sớm chuẩn bị, đồng thời đã hành động, còn lấy được thành phẩm.

Một chiều mắt mọng, Hứa Mạt nói đến chỗ máu chốt nhất, lỗi tại Thẩm Thận nhất thời liền khả nghi mà đỏ lên.

Anh sắc mặt nhàn nhạt, có chút tự đắc, kiêu ngạo lại tự kiềm chế, "Ừm".

"Chuyện gì nào vậy?" Nói xong Hứa Mạt tò mò sờ soạn, ngẩng lên, vừa sờ vừa nghi hoặc, "Ồ!..... lỗi tại anh thật đó nha....."

Thẩm Thận nắm lấy tay nhỏ lộn xộn của cô, giọng nói căng cứng, "Chỉ lộn xộn, anh đang lái xe."

Hứa Mạt ồ một tiếng, ngưng ngừng thu tay lại, đồng thời thúc giục anh, "Anh vẫn chưa trả lời em đây."

Thẩm Thận hờ nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn là ăn ngay nói thật, "Ban đầu lúc dọn đến đôi diện chung cư của em."

Lần này đến phiên Hứa Mạt kinh ngạc, "Thẩm Thận, sợi dây này của anh thả cũng có hơi quá dài rồi đó."

Vừa vặn lúc này, xe chậm rãi dừng lại.

Thẩm Thận không có trả lời, chỉ là ngón trỏ không nhàn nhàn không chậm gõ lên bánh lái.

Hứa Mạt lại gần, cười đến mắt cong cong, "Thẩm công tử khí đó cứ như vậy khẳng định em sẽ gả cho anh sao?"

Vẻ mặt nhàn nhạt của Thẩm Thận không chống đỡ được, rạn nứt hoàn toàn.

Anh nắm lấy eo nhỏ của nàng, nghiêng đầu sang, chuẩn xác bắt giữ lấy đôi môi anh đào của cô, hung hăng hôn xuống.

Trong lúc răng môi gần bó, Hứa Mạt ê a nện anh, nắm đấm nhỏ bình bịch.

Giọng nói của cô từ trong cái hôn sâu tràn ra ngoài, đứt quãng, "Em không có tẩy trang..... Sơn môi....."

Nhưng mà Thẩm Thận ngoảnh mặt làm ngơ, đầu lưỡi một mực quấn lấy cô, hai người hôn hồi lâu, anh mới đại phát thiện tâm buông cô ra.

Qua thật lâu, anh ngữ khí lưỡi biếng, "Bây giờ không phải là khẳng định sao?"

Hứa Mạt bị ánh hôn đến môi đỏ đều trơn bóng một tầng ánh sáng nước mỏng. Mắt như nước mùa thu, trong mắt dường như lồng một lớp vải mỏng, mây mù ngưng tụ.

Đầu lưỡi cô đều bị ánh hôn mút đến xốp giòn, giờ phút này mềm giọng phản bác, "Tò..... Tò về cái gì a."

Thẩm Thận lưu loát tắt động cơ, ngữ khí phập phồng, mặt mờ không thôi, "Em xác định? Phương diện ánh trai tỏ vẻ có nhiều lắm."

Trải qua một trận náo trong xe, hai người đến nơi hẹn đã trễ.

Chỗ gặp mặt nằm ở một tòa nhà lớn rất riêng tư. Con đường công công lượn lượn, bước vào cửa, đầu tiên đập vào mi mắt liền là phòng thiết kế rộng lớn. Không có phòng làm việc nhỏ, ánh sáng rất đầy đủ, sáng sủa rộng rãi, liếc mắt liền có thể nhìn đến toàn bộ.

Trang hoàng cũng vô cùng khí thế, không có bày trí dư thừa. Chỉ có tường phía lê bốn mặt ở chính giữa làm người khác chú ý, dưới ánh đèn chiếu xuống, càng lộ ra ánh sáng lung linh đầy màu sắc.

Bên trong có treo bốn bộ váy cưới khác kiểu dáng, có lẽ phục kiểu Tây một màu, cũng có áo khoác lông phương kiểu Trung Quốc.

Thẩm Thận nhìn ra vẻ nghi hoặc trong mắt Hứa Mạt, ánh ôm cô, nhẹ giọng giải thích, "Del đôi văn hóa Trung Quốc cảm thấy rất hứng thú, cũng sắp đặt phòng thiết kế ở chỗ này, có điều cậu ta không thường tới."

Hứa Mạt gật gật đầu, tiếp tục đánh giá.

Đúng lúc này, một cánh cửa ẩn bên tường chậm rãi đẩy ra, một cái người trẻ tuổi vóc người cao lớn bước ra, đầy nhiệt tình gọi một câu, "Thận!"

Thẩm Thận tiến lên, hai người nắm tay hàn huyên một phen.

Hai người bạn họ dùng tiếng Ý giao lưu, Hứa Mạt nghe không hiểu lắm, yên lặng đứng ở một bên.

Del tóc vàng mắt xanh, tướng mạo thâm thúy, đường nét mang theo hương vị người phương Đông, đặc biệt ánh mắt.

Phút chốc, không biết hai người nói tới cái gì, Del nhìn sang chỗ cô, phát ra một tiếng tán thưởng.

Đợi đến tới khi rốt cục trò chuyện xong, Thẩm Thịnh ngậm cười, bảo cô tới, giới thiệu hai người một phen, để bạn cô quen biết một chút.

Một phen trò chuyện qua đi, Del trực tiếp đi vào chủ đề, bốn bộ váy cưới kia, chính là lễ gặp mặt anh ta chuẩn bị cho hai người.

Thật lâu trước đó, Thẩm Thịnh đã nhờ cậy anh ta, hiện tại áo cưới cuối cùng là cô chôn trở về của nó.

"Anh lúc đầu đã nghĩ kỹ, nhưng Del nói, quyền lựa chọn vẫn phải giao cho em, cho nên chính em tự mình đi thử một lần." Thẩm Thịnh cúi đầu rũ mắt, ngữ khí vui vẻ đến chính mình cũng chưa nhận ra được.

Hứa Mạt ngẩng đầu lên, "Không có của anh sao? Anh ấy không làm cho anh sao?"

Thẩm Thịnh cười lên, dẫn cô đến phòng thử áo, "Anh tự có tính toán."

Hứa Mạt trong tay ôm lấy váy cưới, chậm chạp không đi vào. Cũng không nói chuyện, cứ như vậy im lặng nhìn anh, mắt nai ướt sũng.

Thẩm Thịnh nhíu mày, "Em ôm được không? Anh vào trong thay với em?"

Chiều này đặc biệt hữu hiệu, thân ảnh của Hứa Mạt rất nhanh liền biến mất sau cánh cửa, trốn còn nhanh hơn thỏ.

Thẩm thận đứng ở bên ngoài chờ, hai tay ôm vai, sau lưng dựa vào sô pha hơi cao, về mặt lưỡi biếng, nhưng rõ ràng là đáng về kiên nhẫn.

Del lại gần, dùng tiếng Ý nói, "Thận, cậu không quá giống trước kia."

Thẩm Thận giương mắt, không nói gì.

"Có điều vợ của cậu rất xinh đẹp, cô ấy người phụ nữ phương đông xinh đẹp nhất tôi từng thấy qua."

Lúc này Thẩm Thận cuối cùng đáp lời, "Ừm, có điều cô ấy chỉ thuộc về tôi."

Del nhún nhún vai, bắt đắ dĩ nói, "Tôi cũng không có ý kia, cậu xem tôi thành loại người gì rồi."

Nói xong, anh ta nhìn về phía cổ áo của Thẩm Thận, ý vị không rõ, "Có điều hai người thoát nhìn thật rất ân ái."

Thẩm Thận vô ý thức cúi đầu, quả nhiên trên cổ áo thấy được một màu đỏ nhạt, hẳn là vừa rồi ở trên xe không cẩn thận dính trúng sơn môi.

Cạch một tiếng, tiếng cửa vang lên kéo suy nghĩ của Thẩm Thận lại.

Nhưng mà không có cảnh tượng trong suy nghĩ, Hứa Mạt vẫn đang mặc bộ sườn xám trước đó.

"Sao vậy? Đều không thích?" Đầu lông mày của Thẩm thận không tự giác nhẹ nhíu.

Hứa Mạt lắc đầu, nhẹ nói, "Đều rất đẹp, sau đó em chọn lấy hai bộ em thích nhất."

"Sao không mặc cho anh trai xem?" Sắc mặt Thẩm Thận lúc này mới hoà hoãn lại.

Khuôn mặt cô hơi nóng, "Em vẫn muốn ngày hôn lễ, lại để cho anh nhìn thật

kỹ."

Thẩm Thận cứ như vậy yên lặng nhìn cô, qua nửa ngày, cười đến nhộn nhạo, "Được, kích thích đều vừa vặn chứ?"

Hứa Mạt như gà con mổ thức nhẹ gật đầu, "Mặc vào rất thoải mái, hết thấy đều là vừa vặn."

Thẩm Thận ngữ khí mập mờ, "Cũng đúng, có thể không thích hợp sao, đều là anh tự tay đo mà."

Hứa Mạt nhẹ nhàng trừng mắt nhìn anh một cái.

Del nghe không hiểu tiếng Trung, kẹt ở giữa hai người cảm xúc chập trùng lên xuống, không rõ nguyên do.

Chào tạm biệt Del, hai người lái xe về chỗ của Thẩm Thận ở trung tâm thành phố.

Đến gara dưới hầm, Hứa Mạt nhớ ra cái gì đó, hỏi anh, "Anh mới vừa cùng Del nói gì vậy?"

Thẩm Thận lưu loát mở dây an toàn, không nhìn anh không chậm nói, "Del khen em nhiệt tình, bởi vì, sơn của em cọ lên cổ áo của anh rồi."

Hứa Mạt có chút quẫn bách, vì chính mình giải vây, "Cái này cũng không nên trách em chứ, là chính anh muốn hôn, em có nhắc nhở anh rồi."

Thẩm Thận cười cười, "Cậu ta còn nói em xinh đẹp, anh cũng cho rằng như vậy."

Vừa dứt lời, anh liền ôm lấy Hứa Mạt từ trên ghế phụ, đặt lên trên đùi của mình.

Trong xe vốn là rộng rãi, giờ phút này hai người ôm cùng một chỗ, cũng có vẻ chật hẹp, ngay cả không khí đều tăng lên mang theo ý nóng, lộp độp mà

khô hanh.

Thẩm Thận gần kề bên tai cô, thấp giọng thì thầm, "Nhưng anh cảm thấy, em vẫn mặc sườn xám xinh đẹp nhất."

"Bộ sườn xám này nói với anh, nó chính là dùng để bị anh xé."

Chương 74

Hứa Mạt bị ôm trong tư thế như vậy, lại nghe được Thẩm Thận nói ra lời như vậy, cuối cùng biết được ý đồ của anh, anh chính là chờ ở chỗ này.

Hai tay Hứa Mạt chống đỡ bả vai rộng của anh, kiên quyết lắc đầu, "Đây là đầu anh biết không? Không được....."

Mượn ánh sáng yếu ớt của tầng hầm gara, cô thậm chí có thể trông thấy khe miệng Thẩm Thận hơi cong.

Cô hiểu rõ Thẩm Thận, lấy tính tình của anh, nếu là thật sự muốn, bất luận chỗ nào, bất cứ lúc nào, đều nhất định sẽ thỏa mãn chính mình, không đạt mục đích thế không bỏ qua.

Cô còn đang suy nghĩ chạy trốn, tay Thẩm Thận đã phủ lên, mang theo nhiệt độ nóng rực.

"Này..... Anh nói chuyện đi, thật sự không được." Hứa Mạt vội vàng ngăn lại bàn tay lộn xộn của anh.

Thẩm Thận ngậm cười, cười đến xấu tính, "Nói ai không được chứ?"

Đôi chân trắng nõn sạch sẽ của Hứa Mạt đập loạn, bị tay thon dài của Thẩm Thận nắm chặt lấy.

Giây tiếp theo, chính là âm thanh vài quần áo bị xé rách, Thẩm Thận thuận theo khe hở của sườn xám xẻ tà, trực tiếp khiến cho nụ hoa nở rộ.

Sau đó, đôi môi hơi lạnh của anh bao trùm lên, nhất thời ngăn chặn tất cả giây dụa của Hứa Mạt, một đầu tiến vào trong hồ nước bập bênh.

.....

.....

Mưa rơi xuống mặt hồ, tí tách không dứt, tiếng nước suồng sã, mặt hồ gợn sóng lay động, sau đó có thuyền đi qua, đẩy ra sóng lớn, rẽ ra sóng trắng.

Sau khi mưa rào gió lớn, dập dờn rút đi, từng lớp từng lớp nước ngấm trào lên.

Đến cuối cùng, Hứa Mạt hoàn toàn không có khí lực, vẫn là Thẩm Thận dùng cẩn thận áo khoác âu phục ôm cô trở về.

"Chân của em đều tê dại mất rồi!" Trở lại phòng, Hứa Mạt nhíu khuôn mặt nhỏ, còn đang oán trách anh.

Thẩm Thận nhẹ nhàng hôn mút hai bên khuôn mặt của cô, mặt mày đều tràn đầy vẻ mặt thỏa mãn.

Đợi đến hết thấy đều dọn dẹp xong, Thẩm Thận lên giường, kéo cô qua, hai người ôm nhau ngủ.

Hứa Mạt đối với sự trầm mặc ít nói hôm nay của anh rất bất mãn, đối với sự cằn rứt của anh ở trong tầng hầm gara ra có chút giận, xoay người sang chỗ khác, không cho anh ôm.

Thẩm Thận giống kẹo cao su, dính chặt lấy, dán lên lưng của Hứa Mạt.

Hứa Mạt cảm giác được lòng ngực ấm áp đang dính sát của anh, vô cùng giận, lại đẩy đẩy sang bên cạnh, giữ một khoảng cách với anh, nhưng mà Thẩm Thận bám riết không tha, nhắm mắt theo đuôi theo sát cô.

Qua qua lại lại, Hứa Mạt trực tiếp bị anh dồn đến góc giường.

"Tức giận rồi?" Thẩm Thận trầm thấp hỏi.

Bầu không khí yên lặng mấy giây, Hứa Mạt chậm rãi mở miệng, "Đừng nói chuyện với em, hôm nay em không muốn để ý anh."

Nói xong, cô trực tiếp chống nửa người ngồi dậy, sau đó một tay rút ra gối của Thẩm Thịnh, trực tiếp ném lên người anh, "Anh đến cuối giường ngủ đi."

Thẩm Thịnh thu lại tư thái lười nhác, lấy gối ra, cũng ngồi dậy theo.

"Bảo Bảo, đèn cùng thế nào?"

Hứa Mạt thấy anh như vậy, trong lòng bị đè nén đến hoảng, cuối cùng là nhịn không được, "Thẩm Thịnh, anh có phải cảm thấy em đặc biệt dễ ức hiếp phải không?"

Thẩm Thịnh xích lại gần, muốn kéo tay cô, bị Hứa Mạt né tránh.

"Anh không có cảm thấy em dễ ức hiếp, Bảo Bảo, em đừng không để ý tới anh". Thẩm Thịnh ấn mở đèn đầu giường, tia sáng mờ nhạt đánh chiếu vào gò má của anh, đầu lông mày anh khẽ nhíu lại, sắc mặt mang theo chút lo lắng.

Nhìn anh như vậy, lòng Hứa Mạt lại mềm xuống. Cô cắn cắn môi, lắc đầu, xoay người ngồi đưa lưng về phía anh, bóng lưng đều mang theo ý hờn dỗi.

Thẩm Thịnh từ phía sau lưng ôm lấy cô, "Bởi vì ở trong gara? Đó là gara tư nhân, chỉ có hai tụi mình, người khác không nhìn thấy."

Hứa Mạt sững sốt một lát, không biết bản thân bị gì nữa, trong lòng chính là phẫn phẫn.

"Thật xin lỗi, em xúc động rồi, em vừa mới tê chân, anh trở về lại không nói chuyện với em, em rất khó chịu." Hứa Mạt nói xong hốc mắt đều đỏ lên, đưa tay lau lau.

Thẩm Thịnh thấy cô như vậy, chỗ mềm mại nhất trong lòng bị nắm chặt lấy,

Anh không cho cụ tuyệt mà xoay người cô lại, kéo vào trong lòng ngực của mình, nhẹ dờ dẩn cô, "Không phải đã nói với em rồi sao, không cần nói xin lỗi với anh."

Thẩm Thận giúp lau đi nước mắt ông anh treo trên lông mi cô, còn nói, "Không phải là không muốn nói chuyện với em, chỉ là hôm nay cùng đi nhìn váy cưới với em, anh rất vui vẻ."

Những tình cảm vui vẻ hóa thành một đoàn, đều biến thành sự ngọt ngào khó mà kể rõ, chỉ là loại ngọt ngào này mang theo chua xót, làm cho trái tim anh căng phồng lại cơ quắp, bắt lực cực kỳ, nhưng lại vô cùng cam tâm tình nguyện.

Vui thích qua đi, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Cuộc đời anh lần đầu tiên cảm nhận được loại tư vị này, khó nói lên lời, lại không biết nên nói cái gì, càng trầm mặc nhiều hơn so với trước kia.

Thẩm Thận vẫn tắt trình bày suy nghĩ của mình, Hứa Mạt ngu ngơ trong chốc lát, đưa tay vòng chặt lấy anh, trong miệng nhỏ giọng nói, "..... Thế nhưng là..... sườn xám của em cũng không thể mặc nữa....."

"..... Anh cũng đã xé thành như vậy." Nói xong, cô nhẹ véo một cái trên lưng anh, sau đó tay chạm đến nơi khung xương gầy gò của anh, chỗ có thể véo cũng không có.

Thẩm Thận nghe vậy, rũ mặt xuống, nhẹ nhàng cười, "Bao nhiêu bộ, anh trai đều bồi thường cho em."

Hai người tụ cùng một chỗ lại nói thật nhiều chuyện trong lòng, Hứa Mạt mới bị anh dỗ ngủ.

Lúc này đến phiên Thẩm Thận trần trọc, như vậy nhìn cô ngủ vẫn không đủ, anh không có chuyện gì có thể làm, dứt khoát cầm điện thoại lên, lướt weibo thường ngày không thường lên.

Hứa Mạt buổi sáng bị Thẩm Thận đánh thức, cô chỉ xin một phép nghỉ một buổi tối, ngày thứ hai nếu không có tính hưởng đột ngột và ngoài ý muốn, thì phải nhanh trở lại đoàn phim quay phim.

Thời gian còn rất sớm, bên ngoài tờ mờ sáng, lộ ra sương mù màu trắng nhạt.

Thẩm Thận vừa nghe được tiếng đồng hồ báo thức, sau khi đánh thức cô, lại tự mình tiếp tục ngủ.

Tối hôm qua anh ngủ muộn, trời sắp sáng rồi mới trần trọc ngủ.

Bây giờ nghe thấy cô rửa mặt xong, Thẩm Thận cuối cùng từ trong trận ma sát sột soạt kia mở hai mắt ra.

Anh theo cô cũng muốn dậy, lại bị Hứa Mạt ấn trở về, "Anh ngủ cho ngon đi, còn sớm mà, nạp điện hoàn tất mới đi làm được."

Thẩm Thận nắm lấy tay của cô, còn buồn ngủ, không muốn thả ra, "Hiện tại cảm giác khá hơn chút nào chưa?"

Hứa Mạt cố chút xấu hổ, nhẹ nhàng gật gật đầu, "Ừm, hiện tại tâm tình tốt hơn nhiều."

Vừa dứt lời, cô bung lấy mặt của anh, nặng nề mà hôn một cái, "Đây là khen thưởng cho anh tối qua dỗ em."

Thẩm Thận nhẹ phì một tiếng, lười biếng, "Một chút này cũng không đủ."

Hứa Mạt đẩy anh một cái, uy hiếp anh, "Dù sao trong gara, anh đừng nghĩ ném thủ lần thứ hai."

Bộ dáng cáo mượn oai hùm của cô vô cùng dễ thương, Thẩm Thận nắm

ngón tay cô, lúc này ngược lại phản ứng rất nhanh, "Được nha."

Dù sao cô nói chính là ga ra xe, không liên quan đến chuyện tối hôm qua của hai người, địa điểm rõ ràng là ghế trước hay ghế sau xe.

Ngồi đèn tình hình chiến đấu tối hôm qua, Thẩm Thận lại có chút tâm viên ý mã, "Nàng dâu, lần sau về nhà sớm, anh chờ em."

Hứa Mạt dở khóc dở cười, anh cho là cô muốn về nhà là về sao? Thẩm Thận như vậy, trái lại rất giống dáng vẻ vợ ở nhà chờ chồng trở về.

Trợ lý đã đợi ở bên ngoài tiểu khu, Hứa Mạt ngồi lên xe, điện thoại nhất thời bắn ra một tin tức.

Cô mở màn hình điện thoại, phát hiện Thẩm Thận lại gửi cho cô cái icon bảo bảo ngoan ngoan bóp mông kia.

Từ khi anh khám phá ra công năng của icon Wechat, rất là nghiện, một phát không thể thu hồi.

Dãy icon bảo bảo ngoan ngoan đó được anh đặc biệt sủng ái. Thường ngày, Thẩm Thận liền mượn icon muốn hôn hôn muốn xoa xoa, hoàn toàn không nói chơi.

Sau khi bóp xong còn có kèm theo một hàng chữ đệm: [Lúc nào cũng hoan nghênh sủng hạnh, anh trai luôn ở phía sau em.]

Hứa Mạt nhìn icon, lại nhìn nhìn dòng chữ này của anh, trái lại vẫn khá xứng đôi...

Cô chậm rãi cười lên, cái tên ngốc này,

Hứa Mạt ném một icon heo hôn hôn qua, dặn dò anh ăn uống đàng hoàng.

Lúc này đầu bên kia Wechat Thẩm Thận không có trả lời, đoán chừng đã ngủ say.

Đoạn đường tới đoàn phim, Hứa Mạt ấn mở Weibo, dứt khoát lên mạng lướt tin tức một chút.

Cô chưa kịp lướt ra cái gì, Weibo tự động đẩy lên chủ đề hot mới nhất, Thẩm Thận lại lên hot search.

Hứa Mạt ngược lại không có kinh ngạc, dáng vẻ tối hôm qua ngang nhiên như vậy của hai người, xe Thẩm Thận lại chiếc nào so với chiếc nào cũng càng khoe khoang, không truyền ra mới kỳ quái.

Chỉ có điều chờ cô ấn mở bảng hot search, có chút mắt trợn tròn, ba cái đầu Thẩm Thận chiếm hai cái.

Trừ bỏ tin tức tối hôm qua anh tự mình chạy xe đến phim trường tìm cô, còn có một tin là hình ô vuông, liệt kê ảnh chụp đêm qua anh không ngừng online, sau đó điên cuồng share like weibo của Hứa Mạt.

Hứa Mạt cắn thận nhìn một chút, Thẩm Thận mỗi một tin cũng không có buông tha.

Đương nhiên, ngoại trừ bài đăng ảnh chụp chung chính thức mà lúc đầu cô vì tuyên truyền cùng đăng với một diễn viên nam.

Quần chúng ăn dưa vậy xem không phân biên giới không phân tuổi tác không phân giới hạn, trong thời gian rạng sáng vẫn là cơn cú mèo cổ thú trận địa.

[Anh trai, anh bị gì vậy, muộn vậy còn chưa ngủ.]

[Tình yêu thuận túy, được biết hai người ân ái rồi, mang theo lời chúc phúc của lão tử, lăn!]

[Đến muộn rồi, tỏ tình nha, chồng ơi! Yêu anh!]

[Có độc nha, mọi người nhìn kỹ không, anh ấy nửa chừng còn like từng bài

post khiến bạn gái đòi với bản thân khăng khăng một mực.]

[Lầu trên, tôi nhìn thấy rồi ha ha ha ha, tôi sắp cười chết rồi.]

[Vừa nhìn chính là khiến bạn gái tức giận, đi lên đỡ dành đi, đều tránh ra cho tôi! Tôi gan tỵ trước!]

Hứa Mạt xem say sưa ngon lành, tất cả mọi người đang nhạo báng Thẩm Thận, có còn tự chế Thẩm Thận quỳ ván giặt đồ, trong lúc nhất thời, toàn mạng đều điên cuồng share icon này,

Hứa Mạt cũng không ngoại lệ, len lén lưu một tấm.

Có điều thấy thời gian anh đăng weibo, thế mà muộn như vậy cũng còn không ngủ, tối hôm qua cô trong lúc mơ mơ màng màng mặc dù cảm nhận được, nhưng lại không biết anh còn có thao tác đăng weibo này,

Hứa Mạt nghĩ nghĩ, ấn vào trang chủ của anh, mỗi một tin đều like.

-

Thời tiết hơi nóng quét qua, thời đến mùa hè nóng càng thêm oi bức khó hanh, Hứa Mạt ở trong đoàn làm phim sống qua khoảng thời tiết gian nan này, cuối cùng nghênh đón đoạn cuối của mùa hè này, cũng nghênh đón ngày kết hôn của cô.

Việc quay phim của đoàn phim cũng kết thúc, ngày đóng máy, đạo diễn cười hỏi sắp xếp sau đó của Hứa Mạt.

Cô mỉm cười công công, nói bản thân cần chỗ chính mình một kỳ nghỉ lớn.

"Cô vẫn đang tăng tiền, không tiếp tục bận nữa sao? Cơ hội bỏ qua thì rất khó nắm được."

Đạo diễn cũng chỉ là nói một chút, Hứa Mạt một năm qua này đang lúc hot, đã chen vào hàng ngũ bốn tiểu hoa đán.

Hứa Mạt nhận lấy nước đạo diễn đưa qua, nói, "Trạng thái bây giờ tôi rất thỏa mãn, bận rộn thật lâu, tôi xác thực phải thả lỏng một chút, về sau chậm rãi cố gắng, luôn sẽ không quá trễ."

Đạo diễn lý giải sai ý của cô, "Đây là chỗ bản thân kỳ nghỉ dài? Chuẩn bị đi chỗ nào thả lỏng?"

Hứa Mạt cười vô cùng thần bí, "Cũng xem như vậy, bởi vì đây là thời gian nghỉ kết hôn của tôi."

Chợt vừa nghe thấy bất quái tin đồn ở trên mạng được người trong cuộc tự mình chứng thực, đạo diễn trừng mắt nhìn, sững sờ ngay tại chỗ.

Chương 75

Mùng tám tháng tám, đang vào đầu thu.

Lá xanh chuyển sang hơi vàng, thời tiết thoải mái để chịu mát lạnh.

Thành phố Z ánh nắng vừa vặn, hôn lễ của Thẩm Thận và Hứa Mạt cũng cử hành vào ngày này.

Hai người ở trong hôn lễ vô cùng khiêm tốn, tận khả năng ngăn cản tất cả nhân tố quấy nhiễu ở bên ngoài, truyền thông từ chối không gặp mặt.

Chỉ có điều, một ngày này, toàn bộ tiệm hoa hoa nhài trong thành phố đều bị Thẩm Thận mua hết, tặng cho cho người qua đường đi ngang qua mỗi tiệm hoa, ngụ ý cùng nhau chia sẻ phần vui sướng này.

Từ một phương diện khác mà nói, Thẩm Thận tự mình xác nhận với bên ngoài ngày tốt lành này.

Tiệc cưới cử hành tại khách sạn Hoa An Đình Thành dưới trướng Thẩm thị, trừ hai nhà thân thích, còn có một số gia tộc thế gia giao hảo với Thẩm thị đến đây chúc mừng.

Bởi vì nhà mẹ đẻ của Hứa Mạt cũng không ở đây, cho nên bà nội Hứa và Hứa Trầm đặc biệt đi đến, dưới sự an bài nhiệt tình của Thẩm Thận, ở lại thành phố Z rất lâu.

Bởi Thẩm gia là gia tộc thế gia, hôn lễ của hai người làm theo kiểu truyền thống, Thẩm Thận suy nghĩ rất nhiều chủ ý mới, đều bị trường bồi bác bỏ trở về, nhưng đến cùng kết hôn chuyển quan trọng như vậy, anh vẫn thỏa mãn tâm nguyện của người lớn hơn một thế hệ.

Dù sao, ở sâu trong nội tâm của Thẩm Thịnh, anh vẫn hi vọng có thể đạt được chúc phúc chân thành nhất của từng người.

Điều chạm đến trong lòng anh nhất là cô là của anh, vậy cũng đủ rồi.

Hứa Mạt sớm đã bị vớt đi trang điểm, Thẩm Thịnh với một số trưởng bối vẫn đang vội vàng đón khách ở sảnh trước, lúc này phòng trang điểm chỉ có Hứa Trạm với Ưng Thu Nguyệt.

Ưng Thu Nguyệt là cô gái tuyên bố không qua ba mươi sẽ không kết hôn, cô ấy và Hứa Mạt quan hệ lại thân mật, để cô ấy tới làm phù dâu không có gì thích hợp bằng.

Hứa Trạm đứng ở một bên, mặc dù vẫn ngượng ngùng như trước kia, nhưng đến cùng vẫn trưởng thành rồi, mặt mày lảng động rất nhiều.

Lời nói ngược lại vẫn giống như trước, không nhiều.

Giữa chừng, Ưng Thu Nguyệt nhận được cuộc điện thoại, ra hiệu với Hứa Mạt một phen, cười đẩy cửa đi ra.

Hứa Trạm dường như thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng mỉm cười cũng đi theo đó thả lỏng.

Lớp trang điểm của Hứa Mạt còn đang làm tỉ mỉ đến bước cuối cùng, không thể có động tác lớn.

Không quay đầu lại được, cô nhìn Hứa Trạm ở trong gương, "Sao vậy?"

Hứa Trạm sững sốt, lập tức cong lên một nụ cười khế, "Không có gì, chị, lát nữa chị phải khéo tay em cho tốt."

Hứa Mạt cũng cười lên, nói, "Bởi vì Thu Nguyệt sao? Lần trước em thi đại học xong, một mình chạy tới thành phố Z, có phải là tới gặp cậu ấy."

Hứa Trạm giật mình một hồi, hiềm thấy cà lăm, "Chị ấy..... chị ấy nói với chị?"

Hứa Mạt chớp chớp mắt với cậu, "Tự chị đoán."

Tâm tư của em trai nhà mình, cô làm chị sớm đã phát hiện. Có điều Ưng Thu Nguyệt đã có Trần Thanh Huy, cô cũng không tốt lại tác hợp hai người.

Hứa Mạt còn muốn nói tiếp cái gì, Hứa Trạm giầnh trước, khuôn mặt đẹp trai hiềm mà mang theo chút vội vàng, "Chị, em sớm đã không rồi."

Thẩm Thận giảm lên âm cuối của Hứa Trạm đẩy cửa vào, nghe được lời cậu nói, nghĩ hoặc nhìn tới.

Hứa Trạm nhất thời ngậm miệng, im lặng, nhìn thấy Thẩm Thận tiến đến, cậu tùy ý tìm cái cớ, cũng vội vàng đi ra.

Lớp trang điểm của Hứa Mạt ở đoạn kết thúc, Thẩm Thận vừa bắt đầu bận đến xoay vòng vòng, hiện tại rảnh rồi, hai tay ôm vai, ánh mắt lười biếng nhìn tới.

"Ai da, sao anh cũng đến?" Hứa Mạt còn nhớ lời bà nội Thẩm, trước khi vào phòng tiếp khách, hai người nên tách ra.

Thẩm Thận khloe miệng hơi cong, "Vợ anh ở chỗ này, vì sao không thể đến?"

Thợ trang điểm nghe vậy, tay theo đó run một cái, ổn định tâm thần cố định lớp make up cho Hứa Mạt, giống như bay mà chuồn đi.

Hứa Mạt: "....."

Cô theo đó muốn đứng lên, nhưng váy cưới phần đuôi kéo dài, không có người chuyên nghiệp cầm lấy, hành động không tiện lắm.

Chân dài Thẩm Thận vừa bước, đi đến sau lưng cô, ấn vai của cô, nhẹ nhàng đè xuống, ấn cô về chỗ cũ.

"Em ngồi đi, nghỉ ngơi thật tốt, đợi lát nữa bắt đầu hẳn là sẽ rất mệt mỏi." Thẩm Thận cúi người xuống, mặt gần sát hai má của cô, ánh mắt lại khóa chặt cô ở trong gương.

Cho dù ánh mắt ánh xuyên qua là tấm gương, nhưng vẫn như cũ nóng rực mang theo ngọn lửa, sơ dĩ vắng càng thêm sâu, mắt đen sâu thẳm, giống như hồ băng trong đêm tối.

Hứa Mạt nhẹ nhàng nắm lấy tay của anh, Thẩm Thận trong chớp mắt mê loạn, nhẹ ngửi mùi hoa nhài nhàn nhạt trên người cô.

"Bảo bối của anh hôm nay thật đẹp." Anh cảm thán một tiếng, hôn một cái ở bên gáy cô.

Anh đột nhiên càn rỡ, thẳng thừng mang đến một trận tê dại, Hứa Mạt vội vàng che cổ mình, nhỏ giọng nói, "Đợi lát nữa là hôn lễ rồi, anh làm gì vậy, nếu như để lại dấu anh chờ mà ngủ cuối giường đi."

Thẩm Thận cười đến tà khí, "Được, bây giờ đáp ứng em, có điều đêm nay phải cho anh trai hôn thật tốt."

Nói xong, anh đứng thẳng dậy, giúp cô vén tóc đang rũ hai bên tóc mai ra sau tai.

Hứa Mạt suýt nữa bị anh chọc cười, "Đây là tạo hình, anh làm gì vén ra phía sau vậy."

Thẩm Thận hiềm thấy ngứa ra, sau đó lại làm bộ không có việc gì, đẩy cọng tóc xoắn đó lên đằng trước.

Anh như vậy đứng đây, chân dài thân cao, trong gương nhìn không được đầy đủ, Hứa Mạt dút khoát nghiêng đầu, tỉ mỉ đánh giá anh.

Thẩm Thận tuy rằng đã đổi lễ phục kết hôn, lại như cũ đơn giản sơ mi trắng âu phục, kích thước càng thêm vừa vặn thích hợp hơn trước đây, làm tôn lên thân hình vai rộng eo hẹp, một thân lảnh lùng cao quý của anh.

Nút quần áo cũng đang cài nút cao nhất, dè lại tính tình tùy ý tự thân anh có, sự đẹp trai vô cùng có tính áp bách đập vào mặt.

Hứa Mạt nhìn gần như hoàng thần, cô hơi tránh đi, nghiêng đầu qua, lại vẫn bị Thẩm Thịnh bắt được.

Thẩm Thịnh néo néo vành tai đồ đầu của cô, cuối cùng lại chọc cô, "Anh phải đi rồi, chờ lát nữa bắt đầu dùng căng thẳng, chỉ nhìn anh là được."

Hứa Mạt khéo léo nhẹ gạt đầu, ngay lúc Thẩm Thịnh sắp rút thân rời đi, nắm lấy cánh tay anh.

Thẩm Thịnh cong người cúi đầu, thuận thế nửa ngồi xuống, ánh mắt song song với cô, giống như hiểu được cô đang nghĩ gì, chậm rãi lên tiếng, "Anh nghe đây, em nói đi."

Hứa Mạt tiến lên trước, cũng ở trên chỗ cổ của anh, có qua có lại in lên chỗ yết hầu của anh một dấu dàu dàu tây...

"Đây là trả lại cho anh, ai bảo anh luôn làm em." Hứa Mạt nói xong, còn giờ trò xấu gái gái ở trên đó.

Thẩm Thịnh không nói gì, cứ như vậy yên lặng nhìn cô, lâu đến Hứa Mạt cho rằng thời gian đã dừng lại.

Qua thật lâu, Thẩm Thịnh đột nhiên nở nụ cười, "Được nha, về sau cứ như vậy..... Làm anh."

Anh cố ý dừng lại, sau đó ngữ khí cố ý nhấn mạnh vào hai chữ cuối cùng.

Cuối cùng, Thẩm Thịnh cơ hồ bị Hứa Mạt đuổi ra ngoài.

Thẩm gia đặc biệt chọn lấy giờ lành tháng tốt, sau khi đồng hồ thạch anh ở

chính giữa lễ đường gỗ tám tiếng, cửa sánh trước chậm rãi mở ra, toàn lễ đường nín thở.

Hứa Mạt khoác khuỷu tay Hứa Trạm, trên đầu phủ nửa miếng lụa mỏng xuyên thấu.

Đường hoa rất dài, trên mặt đất phủ kín cánh hoa nhài tươi mới hái, cả phòng tràn ngập mùi thơm ngát.

Thẩm Thận từ phía trên chậm rãi bước xuống thang, sau đó đưa tay, nhẹ nhàng duỗi tay về phía cô.

Mặt đang cúi thấp của Hứa Mạt nhẹ ngẩng, ánh mắt hai người chợt giao nhau trong không trung.

Tay của cô vừa chạm vào đầu ngón tay của anh, liền bị Thẩm Thận dùng lực nắm qua.

Lòng bàn tay của anh ấm áp, giờ phút này đang chặt lấy tay cô, sau đó, trịnh trọng khoác tay cô lên cánh tay của bản thân.

Hai người toàn bộ hành trình đều không có bất kỳ giao lưu gì, nhưng chỉ như vậy, giống như bên cạnh không có người khác, tình yêu tự nhiên mà tản ra, làm người đứng xem đều run rẩy tâm thần.

Lúc đi đi lên trên bậc thang, người chứng hôn là Thẩm lão gia tử vẫn còn đang tìm tòi, hai người mặt đối mặt, đều nhẹ nhàng cười.

Trong mắt trong tim, trong ngực trong cái ôm, thứ tràn ra toàn bộ đều ra sự vui vẻ.

Đền lượt cô dâu chú rể đọc diễn văn, Thẩm Thận cũng vẫn như vậy mà nhìn cô.

Cùng với trước kia không giống, ánh mắt này mang theo sự quyền uy, sâu sắc kéo dài.

Ánh giống như xuyên qua cô sau lớp lụa mỏng, nhìn về phía phương xa.

Thẩm Thận đẩy lớp lụa mỏng đó ra, ôm chặt lấy eo cô, làn môi rơi xuống,

Tựa như trước kia vô số lần, lòng bàn tay dán chặt ở bên eo cô, vô cùng yên tâm thoải mái, cái vuốt ve mang theo dịu dàng, cuồn cuộn không ngừng truyền đến nhiệt độ cơ thể nóng ấm của anh, sự quyến luyến ánh chôn giấu, phần tình yêu độc nhất vô nhị của anh.

Người có tình luôn nghỉ lại dưới ánh trăng tròn.

Bận đến rất khuya, Thẩm Thận mới mang theo một thân mùi rượu trở về phòng.

Phòng cưới của hai người vẫn ở chung cư tại trung tâm thành phố, hai người đều ở quen rồi, không muốn đổi lại.

Nhưng bởi vì tiệc rượu bố trí ở khách sạn, đêm hôn lễ hôm nay của hai người tự nhiên ở trong căn phòng cao nhất của Hoa An Đình Thành, bên trong đã bày đồ vật của phòng tân hôn, lộng lẫy tinh xảo.

Lúc chiều, Hứa Mạt đứng lâu, có một chút mệt, Thẩm Thận yêu thương cô, muốn cô đi nghỉ ngơi, đều bị cô cự tuyệt,

Thân cô mệt nhưng lòng lại không mệt, trái lại, trong lòng cô vô cùng vui vẻ.

Ngày vui nhuộm đậm, bất kỳ ai thoát nhìn đều hòa ái. Hứa Mạt chỉ muốn cùng anh đứng một chỗ sóng vai, vén vạt như vậy, liền cảm thấy mỹ mãn vô cùng.

Sau khi tiệc rượu đi qua, theo thường lệ mời rượu, Thẩm Thận lúc này thế nào cũng không cho cô tham dự, sợ cô khó chịu.

Tổng Đĩnh kêu vui vẻ nhất ở đây, bị ánh mắt như dao cắt âm trầm của Thẩm Thận liếc qua, cũng không dám kêu lên, nhất thời im lặng như gà, sau đó quay tân hôn cũng dưới ám chỉ của Thẩm Thận, không dám tiến thêm một bước hành động.

Thẩm Thận tuy là hơi say rượu, ý thức vẫn rất rõ ràng.

Vòng qua từng tầng trang trí vui mừng ở trong phòng, Thẩm Thận nhẹ nhàng đẩy mở cửa phòng ngủ chính.

Ngoài cửa sổ sát đất ánh trăng chiếu vào, bên trong cửa sổ có giai nhân chờ đợi.

Hứa Mạt đã tẩy trang, vẫn đang mặc lễ phục thấp ngực hồi chiêu mời rượu, để chân trần, giẫm lên sạp mềm cuối giường, nửa dựa vào gối, giống như đang nghỉ ngơi.

Nghe được động tĩnh ở cửa, cô lập tức mở mắt ra, sau đó giày cũng không mặc, trực tiếp chân trần chạy xuống.

Thẩm Thận giang hai tay kéo một cái dây lò,ng ngực, cọ xát đỉnh đầu của cô, nhẹ giọng thì thầm, "Vợ ơi, anh về rồi."

Hai người ôm một hồi, Hứa Mạt từ trong ngực anh chui ra ngoài, tự mình đỡ lấy anh, không ít lo lắng, "Uống rất nhiều sao? Anh trai, anh khó chịu không?"

Thẩm Thận nửa khép đôi mắt, ngón tay thon dài đặt lên cổ áo, linh hoạt kéo xuống cà vạt, sau đó hơi dùng lực, chỉ nghe thấy một tiếng yếu ớt, cúc áo của anh đều bị xé rách hết, nút toạc rơi xuống đất.

Áo sơ mi của anh nửa hở, lộ ra lò,ng ngực hẹp mảnh khảnh, không nhảnh không chạm nơi, "Anh trai rất khó chịu, chỗ này đặc biệt khó chịu."

Vừa dứt lời, anh liền mò lấy tay Hứa Mạt, kéo tới phương hướng nào đó.

Ngày đại hỷ, anh lại bị rót rượu, bên người lại có cô làm bạn, Thẩm Thận

căng đến phát nóng.

Hứa Mạt nóng mặt, "Còn..... Còn chưa tắm rửa."

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khẽ, một giây sau, long trời lở đất.

Thẩm Thận ôm ngang cô lên, đi về phía phòng tắm, "Vừa vặn, cùng tắm."

Cái tắm này chính là hơn hai tiếng, phòng tắm hỗn độn trước mắt, dĩ nhiên là không thể nhìn được, nơi nào cũng đều là vệt nước, giống như nhìn thấy được động tác cuồng dã vừa nãy của hai người, vô cùng hưng phấn.

Lúc hai người trở lại nằm trên giường, đã là rạng sáng. Bên ngoài ánh trăng đang lúc chiếu sáng rơi xuống đầy phòng.

Uyên ương bị hạ, tình nhân quấn quýt và ni non vẫn còn tiếp tục.

Tim Thẩm Thận giống như bị nước sôi nóng hổi tạt qua, phun đầy ý nóng, hơi nước mù mịt.

Cuối cùng khi hai người đến cực điểm, Thẩm Thận nhàn nhẹn tàn ác, ánh mắt chặt Hứa Mạt, trong lúc hoảng hốt, nghe thấy lời âu yếm êm tai nhất trên đời.

Đó là giọng nói của Hứa Mạt đang nhẹ nhàng vang lên, "Thẩm Thận, em yêu anh."

Chương 76

Cuộc sống sau khi cưới vẫn không sai biệt lắm so với trước khi cưới, khác nhau chính là, trong tay hai người nhiều hơn hơn tờ chứng nhận đồ tươi.

Thẩm Thận sau khi cưới phát huy bản năng liếm cầu, trong nhà nơi nào cũng bày đầy ảnh cưới hai người, ngay cả trước giường phòng ngủ chính, chính giữa lõm một cái tủ xây trong tường, còn chuyên môn tìm nhà thiết kế, đem ảnh hai người ôm nhau khảm vào, không nghiêng lệch, góc độ vừa vặn, là vị trí mỗi ngày sau khi tỉnh lại ở trên giường vừa vặn có thể nhìn thấy.

Không chỉ có như thế, khắp nơi trên weibo có thể thấy ảnh show ân ái hàng ngày, theo thường lệ vẫn là âm thầm. Duy nhất quang minh chính đại, chính là làm tuyên truyền cho phim mới của Hứa Mạt.

Hai người tình cảm càng lúc càng nồng, dựa theo lời Tống Đình nói, đó là không khác gì so với trẻ sinh đôi.

Lúc có thể cùng một chỗ, có thể ở trong căn hộ vài ngày không thể miêu tả, cuộc hẹn và hoạt động bên ngoài đều có thể từ chối liền từ chối.

Thẩm Thận không để bụng, nghìn chuyện vạn chuyện, đến cùng không so được với chuyện của nàng dâu nhà mình.

Nhưng cái vòng này của bọn họ, nơi lớn cũng không lớn, nơi nhỏ cũng không nhỏ, cũng không biết là ai thả tin tức, tin Thẩm Thận sợ vợ liền truyền ra ngoài, có nhiều xu hướng càng ngày càng nghiêm trọng.

Lúc Thẩm Thận lần đầu nghe Tống Đình nói như vậy, lạnh lùng a một tiếng, "Bọn họ rảnh sao?"

Trên thực tế, Hứa Mạt chưa từng hạn chế tự do hoạt động của anh, thậm chí còn khuyến khích anh ra ngoài gặp bạn bè, là anh muốn ở bên cô, mới làm chủ từ chối những cuộc hẹn đó.

Tống Đình đẩy gọng kính vàng, "Có lẽ vậy, có điều cậu đây cũng quá thanh tâm quả dục rồi, không động vào xe, trong lòng cậu không ngứa ngáy sao?"

Thẩm Thận nghe thấy bốn chữ thanh tâm quả dục này, tùy ý ném bút trong tay sang một bên, ngửa về lưng ghé làm việc ở đằng sau, tư thái lười biếng, hỏi ngược một câu, "Thanh tâm quả dục?"

Không khéo chính là, trái lại với cái này, anh mỗi ngày đều sống phong phú vô cùng.

Tống Đình thấy anh cười đến một mặt nhộn nhạo, chắc chắc lên tiếng, "Ồm được mỹ nhân về thì không giống, cậu cũng kết hôn rồi, cũng cho tôi hưởng theo lao động một cái đi."

Thẩm Thận nhướng mày, giương mắt nhìn về phía anh ta.

Tống Đình cười xảo trá, thần bí xích lại gần, hắc hắc hai tiếng, nói, "Tôi cũng không có quá nhiều yêu cầu, không mặt đáng người không khác Tiểu Mạt mấy là được."

Thẩm Thận mò bút trên bàn lên, không dè dặt xoay tròn, khẽ xì một tiếng, "Cút ngay cho tôi."

Tống Đình lại làm bầm một hồi, trước khi đi nói với anh, thế mà còn có chút nhẩn nhẩn, "Đêm nay Kim Đình có bạn học thời đại học tụ họp, tôi làm chủ, cậu hiểu đó, cái này cậu nhất định phải đi nhé."

Hứa Mạt mấy ngày nay đang quay hình chương trình tạp kỹ ngoài cảnh, liên tục mấy ngày ở bên ngoài, trong nhà quán quẽ, Thẩm Thận nghĩ nghĩ, nhẹ gật đầu.

Sau khi Thẩm Thận học xong đại học, ở nước ngoài học hai năm mới về nước. Sau khi trở về anh liền bắt đầu tự mình lập nghiệp, ngoại trừ Trần Thanh Huy và Tống Đình, anh hoàn toàn không có đặc biệt quen biết người khác, với bạn học cùng lớp cũng chỉ là gật đầu quen biết, có mấy người ngay cả tên cũng gọi không ra.

Nhưng cái này không trở ngại anh đi cuộc hẹn này, Tống Đình lần này chủ động làm chủ, hẳn là có việc muốn nhờ cậy bạn học, dù sao anh cũng không có chuyện làm, thuận nước đẩy thuyền giúp Tống Đình một chuyện.

Thân phận của Thẩm Thận ở trong đại học vẫn không lộ, bản thân anh vô cùng khiêm tốn, những người khác không có chủ động hỏi, anh cũng không nói. Mọi người thấy phong cách hành sự và quần áo anh mặc, chỉ cho rằng anh là một phú nhị đại rất có tiền, yêu đổi xe, sau đó anh tự mình lập nghiệp cũng chứng thực điểm này.

Chỉ là chưa từng nghĩ, sau khi anh tiếp quản giải trí Nhất Thiên, thân phận lập tức liền bị bại ra. Mọi người mới chợt hiểu ra, nguyên lai Thẩm Thận chính là nhị thiếu gia Thẩm thị.

Lần này họp lớp đại học, ngoại trừ những người sớm đã trở thành nhân vật có mặt mũi, những người khác cũng nhao nhao động tâm tư muốn liên hệ.

Thẩm Thận vừa mới bắt đầu còn ngậm cười, sau khi giúp Tống Đình giải quyết xong một việc, lập tức lười nhác ngồi ở một bên.

Tống Đình cũng biết ý, ngồi bên cạnh anh cản trở người muốn đi lên trò chuyện.

"Sao Trần Thanh Huy chưa đến?" Thẩm Thận vừa mới hỏi vấn đề này, nè hà Tống Đình luôn như con bướm, bận xoay vòng vòng.

"Cậu ta sao, mấy ngày nay thần thần bí bí, không biết đang làm gì, thường muốn xin nghỉ, có thể đến đi cả rồi."

Thẩm Thận hai mắt nhắm lại, giống như nhớ ra cái gì đó, một tay chống đỡ nửa bên mặt của mình, tùy ý cực kỳ.

Không có bảo bối nhà mình ở bên, quả thực có chút không thú vị.

Thẩm Thận đá Tống Đình một cước, "Hóa đơn trực tiếp ký tên tôi là được, tôi về trước đây."

Tống Đình kinh ngạc, "Cậu cứ thế mà đi à?"

Thẩm Thận uể oải, trong tay lắc vòng chìa khóa, "Ừm, chờ lát nữa về nhà phải gọi video với vợ tôi."

Chỉ cần có một bên không ở nhà hoặc là có công việc, hai người tách riêng hai nơi, mỗi đêm đều phải gọi video trò chuyện.

Tống Đình nghe thế nào cũng khó chịu, một trận buồn nôn, sau đó cả cánh tay đều nổi lên da gà, ngũ khí tràn đầy thúc giục, "Đủ rồi nha, thật sự chịu không được nữa, hai người quá nhàm chán rồi."

Thẩm Thận ý vị thâm trường nhìn anh ta một cái, nhìn thế nào cũng thấy thương hại.

Đơn giản chào hỏi mọi người một cái, Thẩm Thận nhấc chân bước ra khỏi phòng bao.

Vừa đi anh còn đang nghĩ thời gian, đợi lát nữa trở về tắm một cái, muộn một chút lại gọi video cho Hứa Mạt, cô mấy ngày nay vội vàng quay ngoại cảnh, đoán chừng rất khuya mới có thể trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Tối hôm qua bộ dạng cô rất mệt mỏi, rõ ràng hai người đều ở cùng một thành phố, lại không thể ở cùng một chỗ.

Chờ anh đi đến bên ngoài đại sảnh Kim Đình, bị một giọng nữ mềm mại gọi lại, "Thẩm Thận."

Anh quay đầu, ném qua một ánh mắt, là một khuôn mặt vô cùng lạ lẫm.

Người phụ nữ thấy anh nhìn qua, cảm thấy mừng rỡ, trên mặt không tự giác mềm mại, thấy Thẩm Thận không nói chuyện, cô ta ôn nhu nói, "Không nghĩ tới nhiều năm như vậy không gặp, vẫn gặp lại ở hợp mặt lớp."

Thẩm Thận mí mắt nửa vén, không có bất kỳ phản ứng gì, trò này, anh chẳng lạ lùng gì.

Cô ta vừa nói như vậy, anh mới tựa hồ có chút ấn tượng, người này là bạn thời đại học của anh.

Thẩm Thận khẽ gật đầu, một câu cũng không muốn nói nhiều, thẳng đi ra ngoài.

Nhưng mà người phụ nữ một mực dây dưa không bỏ, theo sau, "Em nghe trên mạng nói, anh kết hôn rồi? Đây là thật sao?"

Cô ta đã sớm thắm mền Thẩm Thận, lần đầu tiên nhìn thấy anh, liền bị khí độ tự phụ và bề ngoài xuất sắc của anh khuấy phức.

Chỉ có điều khi đó, cô ta ngoại trừ thành tích tốt, cái khác đều không xuất sắc, ở trước mặt anh rất tự ti, cho dù hai người chỗ tới bây giờ chưa hề nói chuyện qua.

Mấy năm này thông qua phẫu thuật, cô ta cuối cùng tìm về được tự tin.

Cô ta không có phương thức của liên lạc của Thẩm Thận, lần nữa nghe đến tin tức của anh, lại là công bố tình cảm cùng với một mình tình nhỏ ngàn斤 giải trí.

Vị nữ minh tinh kia thanh thuần xinh đẹp, cô ta lật xem ảnh của Hứa Mạt, mới biết được, Thì ra..... Thẩm Thận anh thích loại hình này.

Kỳ thật, từ có chút khí chất mà nói, cô ta cảm thấy Hứa Mạt và mình rất giống.

Nhưng cũng có mặt không giống, cô ta là học sinh giỏi tốt nghiệp trường cao cấp số một số hai trong nước, mà Hứa Mạt đến cùng chỉ là một diễn viên nhỏ.

Huông chỉ kết hôn là một chuyện, trên mạng đủ các phiên bản bay đầy trời, truyền đi ít ỏi, Thẩm Thận cũng không có tự mình chứng nhận qua.

Nếu như có thể nói..... Cô ta không quan tâm được nhiều như vậy, cô ta chỉ muốn vì chính mình liều một lần, lời nói tự nhiên mà thốt ra.

Đầu lông mày Thẩm Thận nhẹ nhuiu lại, đôi mắt hoa đào vốn dĩ sóng nước dập dờn thu lại nhiệt độ, ngữ khí rất lạnh, vô cùng không kiên nhẫn, "Liên quan gì tới cô."

Người phụ nữ sững sờ tại chỗ, vội vàng khoát tay, "Em không phải.....Em....."

Cô ta còn muốn nói tiếp gì đó, đột nhiên nghe được bên cạnh truyền đến một giọng nói mềm mại, "Chồng ơi, anh đến đón em sao?"

Không chỉ là cô ta, Thẩm Thận theo giọng nói đó nhìn qua, cũng sững sờ tại chỗ.

Hứa Mạt chẳng biết tại sao đứng ở trước một phòng bao, đang nhìn hai người.

Cô không nhanh không chậm bước lên, đôi mắt trắng thon dài sạch sẽ phát sáng, khóe miệng cong lên một độ cong nhàn nhạt, nụ cười vừa thuần khiết lại ngọt ngào.

"Nàng dâu." Sau khi Thẩm Thận gọi lên một tiếng, tự nhiên đến gần kéo cô vào lòng ngực.

Hứa Mạt hai tay ôm cánh tay của anh, giống như lơ đãng liếc qua hương bên kia.

"Chồng ơi, đây là?"

Thẩm Thận bị cô xưng hô như vậy làm mê mẩn cả tâm trí, sau khi cười giữa hai người tình thú nhỏ nhiều, đây cũng là một loại trong đó.

Thẩm Thận đã có nàng dâu trong ngực, người khác cũng không quan tâm, "Không quen biết, hỏi đường thôi."

Người phụ nữ vừa muốn nói ra khỏi miệng lời tự giới thiệu nhất thời bị nghẹn ở trong cổ họng, thấy Hứa Mạt xinh đẹp không giống người thật, sự ủy khuất vừa nãy bị hưng dữ với sự không cam lòng lúc này nhất thời vọt lên, đánh thẳng lên mặt đau đến bỏng rát.

Người phụ nữ cắn cắn môi, quay người liền rời đi.

Thẩm Thận không có ném qua bất luận ánh mắt dư thừa gì, tâm tư tất cả đều ở chỗ Hứa Mạt, dưới tay vuốt vuốt nàng, than thở một tiếng, "Sao em ở chỗ này?"

Nhưng mà Hứa Mạt nặng nề mà hừ một tiếng, dùng sức đẩy anh ra, thần sắc lãnh đạm.

Đến khi hai người ngồi lên xe, cô vẫn hờ hững, gương mặt nghiêng đi không cho anh nhìn, ánh mắt nhìn thẳng qua ngoài cửa sổ xe, chỉ để lại nửa bên tóc cho anh, cả người đều tức giận.

Thẩm Thận lưu loát xoay bánh lái, giải thích nói, "Cô ta là bạn đại học của anh, có điều trước kia anh và cô ta chưa từng nói chuyện qua, ngay cả tên cô ta cũng không biết."

Hứa Mạt lập tức xoay mặt qua, im lặng nhìn anh, "Anh gạt người, hai người vừa nãy nói chuyện rất lâu."

Thẩm Thận khloe miệng nhẹ cười, "Gihen như vậy sao?"

Anh nói tiếp, "Ngoại trừ bảo bồi nhà anh, ai anh cũng chướng mắt. Cô ta vừa

này hỏi anh kết hôn chưa."

Hứa Mạt nghe đến câu trước của Thẩm Thận, tâm tình tốt hơn một chút, sau đó sau khi nghe được nửa câu, dẫu miệng, "Cô ta khẳng định có ý với anh, anh nhìn không ra sao?"

Nhìn bộ dạng râu rĩ này của cô, Thẩm Thận cười lên, "Anh tức giận với cô ta, ai đòi với anh có ý anh cũng không để ý, anh chỉ có ý với em."

Hứa Mạt hừ hừ hai tiếng, thò qua giải giải mặt anh, "Về sau nhìn thấy cô ta, nhớ kỹ đi đường vòng, một câu cũng không nói, biết chưa?"

Thẩm Thận thuận thế cắn một cái lên đầu ngón tay cô, "Tuân mệnh."

Hứa Mạt vẫn còn nhần mạnh, "Thấy anh trước nay luôn khá tự giác, em không truy cứu, nhưng mà.....không chỉ là cô ta, phụ nữ khác cũng không thể."

Thẩm Thận nường mày, "Vậy tối nay có thưởng sao?"

Lòng Hứa Mạt nảy lên một cái, phút chốc cười một tiếng, "Đương nhiên là có."

Sau đó trên đường trở về, Thẩm Thận hỏi sao cô đột nhiên xuất hiện ở chỗ này.

Chương trình tạp kỹ của Hứa Mạt đã sớm kết thúc quay ngoại cảnh, sau khi liên hoan cùng đoàn làm phim, cô liền định lên đường hỏi phủ, nguyên nhân không có nơi cho anh biết, là bởi vì lúc đầu muốn cho Thẩm Thận một kinh hi.

Chỉ là cô không nghĩ tới chính là, vừa bước ra cửa phòng bao, liền để cô thấy một cảnh làm người tức giận. Cô không chút suy nghĩ liền tuyên bố chủ quyền.

Sau khi về đến nhà, Thẩm Thận cộ xát lên, ý ám chỉ rõ ràng.

Hứa Mạt cũng đặc biệt nhiệt tình đáp lại anh, ngay tại lúc anh cũng đã lên

dây không thể không phóng, Hứa Mạt chống đỡ bờ vai rộng của anh, đôi mắt ướt sũng, khẽ thở dốc nói, "Đáp ứng em một việc, không đáp ứng không cho hôn."

Thẩm Thận ý lo, an tình mê, chỉ xem như đêm xuân mê loạn giống như thiên tử hồ đồ không lâm triều, tùy ý gạt đầu, giọng nói khàn khàn, "Đáp ứng em, cái gì cũng đáp ứng em."

Hứa Mạt tiếp tục nói, "Về sau chộc em không vui, một là ngủ phòng sách, hai là quý bàn phím, chính anh chọn một."

Thẩm Thận làm loạn bốn phía, hững hờ đáp ứng, sau đó cuộn vào trong lổ xoáy trầm mê với cô.

Sáng sớm hôm sau, thẩm thận ngủ rất say, vẫn bị đồng hồ báo thức đánh thức. Tối hôm qua anh tận lực khoe khoang, hai bên đều được chiều ý.

Bây giờ anh khó khăn lắm tỉnh lại, trong ngực trống rỗng, anh vô ý thức với trời bên cạnh, không có người. Nhiệt độ bên cạnh giường cũng không còn ấm áp, Hứa Mạt hẳn là đã rời khỏi giường.

Thẩm Thận nhất thời không buồn ngủ, chỉ tùy ý mà mặc lên cái quần ngủ, xuống giường liền đi đến phòng khách.

Quả nhiên, Hứa Mạt đang ngồi ở trên sofa. Bàn chân trắng nõn của cô mà hơi bập bênh, duỗi lên trên, lộ ra hai chân ngọc sen ra bên ngoài váy ngủ. Đôi chân này, đêm qua anh còn nâng qua hôn qua.

Thẩm Thận đi lên trước, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn bóng loáng của cô, "Sao dậy sớm như thế?"

Hứa Mạt đưa tay ôm lấy anh, chân vươn ra cọ xát.

Sau đó cô cũng không nói chuyện, chỉ là mắt nai khóa chặt anh, bàn tay vỗ vỗ ở trên sofa, ra hiệu anh ngồi bên cạnh cô.

Thẩm Thận thuận thế ngồi xuống, không rõ ràng chỗ lấm, nhưng mày nhìn cô.

Hứa Mạt giống như làm ảo thuật, giống như hiên báo từ sau lưng moi ra một cái bàn phím màu hồng phấn, mỉm cười, mặt mày cong cong.

Thẩm Thận mí mắt giật giật, vô ý thức mở miệng, "Cái gì vậy?"

Hứa Mạt đập anh một quyền, "Anh cũng đừng chơi xấu, đêm qua trước khi ngủ, anh rõ ràng đều đã đáp ứng em rồi."

Thẩm Thận không để ý nói, "Được thôi, dù sao phòng sách anh chắc chắn không ngủ, bàn phím cũng giống nhau."

Có thể chọc giận cô không vui? Đây còn không bởi vì không biết đỡ, không biết sủng ái sao? Thẩm Thận đối với mình rất có lòng tin.

Có điều đây cũng là lời nói thật, dù sao Thẩm Thận người đàn ông như vậy mà lẳng lơ lên, còn thật không có chuyện người khác rồi.

Sáng sớm sau khi rửa mặt, Hứa Mạt giục anh đi làm.

"Vậy anh đi đây, buổi tối chờ anh." Thẩm Thận ăn mặc chỉnh tề, trước khi đi, cho cô một cái hôn sâu.

Hôn xong, anh lại gần tai cô, thấp giọng thì thầm, gợi cảm mê người đến muốn mạng, "Chuẩn bị mấy bộ đồ ngủ mới cho em, nhớ kỹ đi lên lầu nhìn xem."

Hứa Mạt cười anh không đứng đắn, sau khi tiễn anh, mình lại trở về phòng chớp mắt một lát.

-

Thẩm Thận tan làm không có vội chạy trở về, luôn muốn lại mua chút gì cho Hứa Mạt.

Tối hôm qua cô khẳng định ghen rồi, mặc dù nội tâm của anh vui vẻ cô quan tâm anh, nhưng vẫn là sợ cô suy nghĩ nhiều, ghen ở trong lòng.

Vẫn là đồ dành cô tương đối tốt, anh cũng nguyện ý đồ.

Trước kia chuyện đạo phở này là chuyện anh không thích nhất, bởi vì có cô, trái lại vui sướng.

Người của quầy chuyên bán đã sớm quen mặt anh, thấy anh vào cửa liền hỏi, "Lại đến mua túi cho Hứa tiểu thư sao?"

Thẩm Thận gật đầu, "Lần này không có đặt trước, cho nên các cô đều lấy ra sản phẩm mới lên mấy ngày nay đi."

Nhân viên cửa hàng hiểu rõ, lấy ra một cái túi mới, "Cũng thật may mắn, hôm qua mới đến kiểu số lượng có hạn, trong nước chỉ có tiệm chúng tôi lấy được hàng, thường thì sẽ không bày ra, hôm nay ngài đến, chúng tôi mới lấy ra."

Thẩm Thận nhìn qua, cảm thấy hài lòng, móc ra thẻ ra, "Vậy cái này."

Xách lấy túi, Thẩm Thận lại tự mình xuống lầu dưới mua bánh kem đặt làm, sáng nay mới đặt, chạng vạng đi lấy vừa vặn.

Nghĩ đến đêm nay hai người lại có thể trải qua một đêm hoàn mỹ, Thẩm Thận vô cùng vui vẻ.

Chỉ là phần vui vẻ này, ở nửa đường đột nhiên im bật.

Thẩm Thận gặp Lương Kính Tùng đã lâu không gặp, đôi phương cũng là một mặt kính ngạc, thấy anh tay trái tay phải mang theo bao lớn bao nhỏ, túi xách đang ngậm trong miệng suýt nữa rơi xuống.

"Thẩm Thận, cậu thận sự được nha * đủ tôn tử, lần trước anh em tôi gặp cậu là ngay hôn lễ của cậu, cậu biến thành quý ông nội trợ rồi đây sao?"

*Đủ tôn tử(够孙子): mắng đàn ông không có nghĩa khí, giống đàn bà.

Thẩm Thận cười quan tâm anh ta, "Nói nhảm thật nhiều, tránh ra."

Lương Kinh Tùng không chịu, gọi mấy tiểu đệ, chỉ chỉ Thẩm Thận, "Đi, bắt Thẩm nhị thiếu của mọi người lại, để đêm nay cậu ta mời mọi người uống rượu."

Thẩm Thận cười nhác, một ánh mắt nhàn nhạt ném qua, đám người nóng lòng muốn giúp nhất thời chết lặng.

Dù sao chỉ là mời uống rượu, nghĩ đến đây, Thẩm Thận nâng tay nhìn đồng hồ một chút, còn sớm, sau đó anh hỏi, "Hẹn ở đâu?"

Lương Kinh Tùng phun ra ngụm khói thuốc, "Không chặn cậu còn thật sự không đến? Tổng Đĩnh cũng ở đó, đều đi Kim Đĩnh."

Lúc ngồi vào phòng bao, Thẩm Thận vẫn là như thường lệ bộ dáng người sống chớ gần.

Chỉ có điều thái độ khác thường chính là, anh một giọt rượu cũng không dính.

Lương Kinh Tùng nhìn xong mắng anh, "Cậu đến rồi còn giả chết, ngập ngừng như bọn đàn bà, uống hay không uống?"

Thẩm Thận bắt chéo chân, trong cặp mắt hoa đào nhìn không rõ ràng, "Cậu quản được tôi?"

Nói xong anh lại nhìn đồng hồ một chút, sắp đến tám giờ rồi, "Đi đây."

Lương Kinh Tùng vội vàng cản anh, "Cậu mẹ nó mông còn ngồi chưa nóng đở!"

Tổng Đĩnh ở bên cạnh chơi điện thoại, nói với Lương Kinh Tùng, lại là đang chê cười Thẩm Thận, "Lương Kinh Tùng cậu đừng quản cậu ta nữa. Không

nhắc những cái này, đánh bài đưa xe cậu có thể thấy nửa bóng dáng của cậu ta tôi xem như thua cậu. Người ta đây là cái tà quy chánh, hoàn toàn hoàn lương, cậu hiểu chưa?"

Thẩm Thận cười lên, ngữ khí cợt nhả, "Lão tử đời này chưa từng nghe qua hai chữ hoàn lương này."

Thẩm Thận vừa dứt lời, Tống Đình muốn nói lại thôi nhìn anh một chút, sau đó ngữ khí đặc biệt vô sỉ, "Ai da ngại quá, vừa này không cần thận ghi âm lại, gửi cho Tiểu Mạt rồi, chắc là không có chuyện gì đâu."

Thẩm Thận thân hình dừng lại, mắt đen nguy hiểm híp híp, cơ hồ là mỗi chữ mỗi câu nói, "Tống Đình cậu được lắm."

-

Hứa Mạt cảm thấy hôm nay Thẩm Thận rất kỳ quái, vừa về tới nhà, anh liền ăn cần bung trà dâng nước, xoa chân đắp lưng, ôm bánh kem trở về không nói, còn đưa cho cô một túi xách mới số lượng có hạn.

Cô vẫn rất thích, vui vẻ hưởng thụ trong chốc lát, sau đó ấn mở giọng nói Tống Đình gửi tới.

Âm thanh bồi cảnh ồn ào, nhưng cái này không chút nào ảnh hưởng cô nghe rõ giọng Thẩm Thận.

[Lão tử đời này chưa từng nghe qua hai chữ hoàn lương này.]

Hứa Mạt ngăn người, nhìn Thẩm Thận ở bên cạnh, "Anh....."

Cô vừa mới mở miệng, liền thấy Thẩm Thận lưu loát quỳ gối lên bàn phím nhỏ màu hồng, ngữ khí còn rất.....

"Anh biết rồi vợ, quy tắc cũ, bàn phím và phòng sách, anh chọn một!"

Hứa Mạt: "....."

Chương 77

Sau khi cưới ba năm, Thẩm Thận và Hứa Mạt giống như những đôi vợ chồng trẻ mới cưới, cùng lúc tiến vào hôn nhân cũng đang vì sự nghiệp của mình mà nỗ lực. Trong lúc này, hai người bởi vì lịch trình bận rộn, tách ra, gặp lại, hiểu nhau, lại tách ra.

Mỗi một lần xa cách mới mang đến chính là một giai đoạn gặp lại mới, hai người không chỉ có không có xa lánh lẫn nhau, ngược lại như là dây thừng thả dài, co vào tự nhiên, lúc để xa lại thu chặt, càng gần càng bó.

Đương nhiên hai người cũng có lúc ngấm giận đối, khó chịu lẫn nhau, nhưng dù sao cũng là vợ chồng trẻ, chỉ cần một cơ hội, một cái bậc thang nhỏ nhỏ, là có thể thoát mái nói ra.

Đa số thời gian, hai người đều rất hài hòa, cái này tự nhiên cũng bao gồm những thứ không thể miêu tả, lại làm ra hoạt động xúc tiến thân tâm hợp nhất. Chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, chuyện này liền rất thường xuyên. Thế giới hai người hưởng thụ đủ, Thẩm Thận và Hứa Mạt cũng không có nghĩ đến phương diện con cái.

Nói đến con cái, vẫn là khi hai người về nhà cũ Thẩm gia ăn cơm, Thẩm lão gia từ nhắc đến ở trên bàn cơm.

Hai người kết hôn ba năm, lão gia từ cảm thấy cũng là lúc chỉ rõ cho hai người rồi. Thời gian ba năm, ông cho đã đủ lâu.

Bà nội Thẩm tuy không có đi theo phụ họa, nhưng trong nội tâm cũng là khát vọng cháu chắt. Bà cơm áo không lo, được nuông chiều cả một đời, bây giờ chỉ muốn chơi với con nít, nam nữ cũng không quan trọng, có là được.

Lúc đầu tất cả mọi người chờ đợi Thẩm Khoảnh, nhưng mà anh ta im lặng như hèn, một chút tin tức cũng không, đến bây giờ vẫn còn chưa kết hôn. Hôn ước với đại tiểu thư Liên gia cũng bị anh ta dùng thủ đoạn mạnh mẽ lùi lại, Thẩm lão gia tử vì chuyện này cúi kính một hồi với anh ta.

Sau đó, vốn cho là anh ta sẽ an tâm cưới Nhị tiểu thư Liên gia mà anh ta ngưỡng mộ trong lòng, nhưng mà không biết tại sao, đến bây giờ đối phương cũng không để ý tới anh ta. Thẩm Khoảnh vội vàng theo đuổi người, bây giờ thường xuyên không về nhà, Thẩm lão gia tử dù tức, nhưng cũng không làm gì được anh ta.

Đã không làm gì được anh ta, mục tiêu của ông liền chuyển hướng một đời này của Thẩm Thận.

Khi Thẩm Thận ở trên bàn cơm nghe thấy thúc giục, rũ mặt xuống, mí mắt cũng không có nhấc lên, gắp một đĩa thức ăn cho Hứa Mạt, lười nhác, "Vội gì chứ?"

Dừng một chút, anh lại bổ sung thêm một câu, "Cháu của ông không phải còn tốt lành ở đây sao, lại không có thương tật, đã muốn đưa nhỏ rồi?"

Bà nội Thẩm nhìn về phía cháu trai nhà mình, đối phương mặt mày viết đầy cự tuyệt, bà lại nhìn Hứa Mạt, người sau một mặt mờ mịt.

Bà phản chiến nhanh, "Cũng được đi, tùy các cháu, dù sao còn trẻ, đến lúc quyết định muốn sinh cũng nhanh."

Thẩm lão gia tử thần sắc không rõ, vuốt vuốt sợi râu, đến cùng vẫn là bổ sung thêm một câu, "Vậy cũng không thể quá muộn."

Thẩm Thận xì khế một tiếng, "Lão gia tử ông cũng đừng phí sức, cháu hiện tại không muốn sinh, ai cũng khuyên được cháu."

Sau khi về nhà, Thẩm Thận ở phòng khách chơi game, Hứa Mạt ngồi xếp bằng ở trên sofa, ánh mắt nhìn về bóng lưng lớn của anh.

Thẩm Thận ở nhà chỉ mặc đồ trong nhà như áo sơ mi, lộ ra sự đặc biệt bông bột và tinh thần phần chân của anh.

"Chồng ơi, anh thật không muốn sinh con sao?" Hứa Mạt để điện thoại xuống, dứt khoát dùng tay chồng đỡ mặt, nghiêng đầu nhìn về phía anh.

Thẩm Thận nghe được Hứa Mạt gọi anh, thả ra điều khiển từ xa game trong tay ra, đóng trò chơi lại, đi qua chỗ cô.

Hơi thở trong nháy mắt ùn ùn kéo đến trộn lẫn mùi muối biển nhàn nhạt ập đến, Thẩm Thận cứ như vậy cong nửa người đứng đó, hai tay chồng lên lưng ghé sofa, vậy Hứa Mạt lại ở trong ngực.

"Lại gọi một lần?" Góc độ này, tóc đen của anh rũ xuống, chắn nửa tầm nhìn.

Hứa Mạt cào anh một cái, rõ ràng hai người bình thường thường xuyên gọi như vậy, anh còn giống như nghe không đủ.

"Em không gọi." Sau khi cào xong, cô đặc biệt cây ngay không sợ chết đứng.

"Mèo con gái ngựa." Thẩm Thận cười khế, sau đó một tay rơi xuống eo thon của cô, nhéo nhéo, xúc cảm rất tốt.

Hai cánh tay Hứa Mạt vòng quanh cần cổ của Thẩm Thận, ấn anh xuống, nhẹ nói, "Anh vẫn chưa trả lời em đây, anh thật không muốn sinh con?"

Thẩm Thận ngồi xuống bên cạnh cô, nhàn nhạt đáp một tiếng, "Ừm."

Nói xong, ánh mắt anh nhàn tản ném qua, rơi trên nơi phập phồng của cô, tỉ mỉ đánh giá.

Quần áo mỏng, đường cong của Hứa Mạt lộ ra, nở nung no đủ, siết lấy chặt chẽ.

Thẩm Thận cong lên một nụ cười lưu manh, "To rồi."

Hứa Mạt vừa còn đang nghĩ lại ý tứ trong lời của anh, anh đột nhiên lại tới một câu như vậy, cô trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Thẩm Thận gần kề tai cô, thậm chí còn hơi hồng thối khi ở bên vành tay xinh xắn của cô, phún hơi nóng lên trên đó, đồng thời mang theo lời nói nhiệt tình, "Đều là anh trai bóp cho em."

Hứa Mạt mặt hơi nóng, lúc này phản bác trở về, "Em vốn đã....."

Thẩm Thận nắm bàn tay nhỏ của cô, "Đã cái gì?"

Cô phương diện này vĩnh viễn cãi không lại anh, dứt khoát đổi một đề tài, "Vì sao anh không muốn có con?"

Mặc dù bình thường nhìn đến, cô cũng không nhìn ra Thẩm Thận đối với con nít có sự đặc biệt yêu thích, nhưng Hứa Mạt vẫn muốn hiểu suy nghĩ trong lòng anh. Phương diện này anh không ham thích, chuyện giường chiếu thì ngược lại.

Thẩm Thận ngửa ra sau, tựa ở trên ghế sofa, "Em muốn rồi?"

Hứa Mạt suy nghĩ một hồi, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu.

"Ừm, nói thật, có một chút." Vừa nghĩ tới cùng Thẩm Thận có em bé, tim Hứa Mạt như nước đường hòa tan, sền sệt lại ngọt ngào.

Hai người tương mạo đều vô cùng tốt, con của hai người, chắc sẽ đáng yêu bao nhiêu.

Thẩm Thận nhìn dáng vẻ mong ước cực kỳ của Hứa Mạt, nói, "Anh chưa nói muốn hay không, có điều sau này nếu sinh rồi, anh cũng sẽ phụ trách tốt."

"Lời này anh nói, sao khó nghe như vậy chứ." Hứa Mạt có chút im lặng, đá

đá bấp chân anh.

Thắm Thận nắm chặt mắt cá chân tinh tế của cô, đặt lên trên đùi mình, nhìn nhát nỏi, "Kỳ thực vẫn không quá muộn, em còn quá nhỏ, lại bận quay phim, trước tiên làm chuyện em thích nhất, chuyện con cái sau này nói cũng được."

"Anh hiểu rõ chuyện em thích như vậy sao?" Hứa Mạt cười nhẹ nhàng hỏi anh.

Đầu ngón tay Thắm Thận vuốt ve trên đùi thon bóng loáng của cô, ngữ khí nhẹ nhàng, "Đương nhiên. Có điều lời vừa nãy của anh còn chưa nói xong, thế giới hai người của hai chúng ta không thể ít đi, sau này con ra đời rồi, cũng không thể."

Nói xong, anh nhìn cô nường mày.

Hứa Mạt hưởng thụ anh vỗ về và xoa bóp, "Thế nhưng anh cũng phải nghe em."

Thắm Thận cười đến đặc biệt không đúng đắn, "Phương diện này, anh quyết định."

Hứa Mạt nhớ tới anh phương diện nào đó rất cường thế, cùng cường độ nghiên cứu sâu, trên mặt hiện lên hai hòn đờ ửng.

Cô muốn rút chân về, thế nhưng Thắm Thận luôn nắm chặt, không cho cô động đậy.

Hứa Mạt nâng giọng gọi anh, "Này! Anh vặn chân em đau quá....."

Thắm Thận mắt diếc tai ngơ, "Gọi tiếng chồng ơi đến nghe xem."

Hứa Mạt còn đang giãy dụa, chính là không gọi, Thắm Thận kiên nhẫn, ngữ khí mang theo dụ dỗ, "Kêu liền làm chuyện sinh con nên làm với em."

Cô mới không nghe anh ngụy biện, lúc hai người cùng một chỗ, làm cũng

chưa ít qua.

"Em cũng sẽ không thỏa hiệp..... này..... anh quá xấu xa!" Giọng Hứa Mạt nâng cao hai nốt, Thẩm Thận gãi lên sau đầu gối cô, toàn thân cô bắt đầu run rẩy, đó là chỗ mẫn cảm của cô, không ai biết, chỉ có loại người thích tìm tòi như anh mới sẽ rõ như lòng bàn tay.

"Không xấu em có thể yêu anh sao? Chính là xấu xa em mới thích." Thẩm Thận chững chặc dàng hoàng, sau đó tóm lấy cô hôn một trận, thẳng đến chặn cô thở hổn hển, con người nổi lên hơi nước, mới buông thả cô.

Cô bây giờ tựa như là một quả đào mật phần nộn, gương mặt tròn trĩnh, bên trong trắng nõn mang theo chút hồng, mê người đến muốn mạng.

Thẩm Thận hơi thở bất ổn, liền theo tâm ý của mình, gặm một cái ở trên gương mặt cô, sau đó trực tiếp ôm lấy cô, trở về phòng làm chuyện sinh con nên làm.

Ngày đêm điên đảo, mê loạn hơn nửa đêm, Thẩm Thận mới vừa lòng thỏa ý.

Mà hai người liên quan tới thảo luận con cái, vừa nhắc đầu đề, liền bị bóp chết ở trong trứng nước, kết thúc trong sự đùa giỡn của hai người.

Nhưng dù sao đã nhắc đến, trong lòng Hứa Mạt vẫn nảy lên mầm nhỏ, theo thời gian trôi qua, không chỉ không có héo úa, ngược lại bờ càng lúc càng cao, lan tràn toàn bộ.

Hứa Mạt trong thời gian kế tiếp, thật sự suy nghĩ kỹ một chút.

Cô cũng xác định muốn vì sinh con mà tính toán, ở trong giới lâu như vậy, địa vị của cô dần kiên cố, cuộc sống mỹ mãn, hôn nhân hạnh phúc, tình cảm lại suông sẻ, tất cả toàn vẹn đến không thể toàn vẹn hơn.

Hứa Mạt nghĩ vậy, cũng thật làm như vậy. Ở năm thứ tư kết hôn, cô đẩy dời công việc của cả một năm tiếp theo, trực tiếp bắt đầu thời gian tu dưỡng.

Người đại diện thấy cô từ tốn như vậy, cũng là tùy ý cô quyết định. Hứa Mạt hiện tại là bà chủ chân chính của Nhất Thiên, người đại diện mắt nhắm mắt mở cũng cũng cho qua.

Mặc dù tin tức đám cưới của hai người không có chính thức công bố, nhưng là nhân sĩ trong giới biết chuyện, đều đòi quan hệ vợ chồng ngầm hiểu lẫn nhau của Hứa Mạt và Thẩm Thận có thái độ cam chịu.

Những tin tức ngầm truyền trên mạng kia, người qua đường xem như đề tài nói chuyện nhìn xong liền thôi, nhưng fan hâm mộ cũng có thể từ một chút trong dấu vết lời ra được chút tin tức, đối với hai người kết hôn cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

Thẩm Thận không phải là không muốn công bố, chỉ là luôn yên lặng chờ một cơ hội chính mình.

-

Lúc bắt đầu kết thúc lịch trình bận rộn, Hứa Mạt còn có chút không thích ứng. Nhưng cô lúc đầu cũng nghĩ mượn cơ hội này cho mình thả lỏng một chút, cho nên không quá hai ngày đã thích ứng kỳ nghỉ dài hạn này, mỗi ngày ngồi xõm ở trong nhà không làm gì.

Thời gian Thẩm Thận đi làm cô cũng không tẻ nhạt, mỗi ngày thay đổi đủ cách nấu cơm cho anh. Có chuyện không có chuyện cũng sẽ gọi thím Châu cùng đến, theo đó học nấu nướng.

Thẩm Thận vừa mới bắt đầu nghe được quyết định này của cô, im lặng thật lâu. Sau đó chỉ là nhíu nhíu mày, không có phản đối.

Thời gian đều đầu vào đây trôi qua, nhưng luôn có một chút biến hóa.

Thẩm Thận liền rất cảm khái, bởi vì từ khi Hứa Mạt nghỉ dài hạn đến nay, anh liền nhạy cảm nhận ra chuyển biến của cô.

Hứa Mạt càng thêm nhiệt tình so với trước kia, cũng càng thêm chủ động.

Anh đổi cô vốn cũng không có sức chống cự, trải qua sự trêu chọc mấy lần của cô, thế là trải qua một đoạn thời gian tiêu hồn.

Cũng may mỗi lần ý loạn, n tình mê, mặc kệ trong lòng có bao nhiêu vội vàng, anh đều làm xong biện pháp bảo vệ.

Thẩm Thận biết suy nghĩ trong lòng Hứa Mạt, nhưng anh không có tâm tình. Nguyên nhân rất đơn giản, anh đặc biệt hưởng thụ sự ân cần với sự nhiệt tình và lớn mật chưa từng có của nàng dâu nhà mình.

Còn cừu nhỏ tự mình đưa tới cửa, có một loại thú vị khác lạ.

Ngày này hai người ăn xong cơm tối, Thẩm Thận còn có chuyện phải xử lý, liền đi vào phòng sách.

Đợi đến làm xong trận này, anh chuẩn bị dẫn Hứa Mạt ra ngoài du lịch, đi dạo một vòng, thuận tiện đưa chuyện cô tâm tâm niệm niệm vào hành trình, thỏa mãn cô.

Vậy mà hôm nay lại không giống trước kia lắm, bên cạnh không có tiểu bảo bồi vây xung quanh, anh còn có chút không quen.

Thẩm Thận ra khỏi phòng sách, dạo qua một vòng ở lầu một, đều không có thấy bóng dáng của Hứa Mạt.

Đi lên lầu hai, ngoại trừ đèn tường trên hành lang, chỉ có phòng cất quần áo sáng lên đèn vàng ấm.

Thẩm Thận chậm rãi bước qua, đẩy mở cửa, hơi nhẹ nâng mắt, không chỉ tầm mắt ngừng lại, chậm đi một nhịp, ngay cả hô hấp cũng tắc nghẽn, nơi yết hầu đột nhiên dâng trào khát vọng

Chương 78

Trong mắt Thấm Thận cuộn cuộn sóng ngầm, sau đó ánh bước vào, im lặng không một tiếng động khép cửa lại.

Hứa Mạt bị ánh mắt trắng trợn nóng rực như thế của ánh nhìn chằm chằm, đầu cũng nhảnh chóng rũ xuống.

Thấm Thận hai mắt hép lại, giọng nói mới lên tiếng, giọng khàn khàn giống như sỏi cát ma sát qua, tầng tầng chồng lên nhau.

"Em đây là mặc cái quái gì vậy?"

Hứa Mạt duỗi tay che đậy những bộ phận càng che càng lộ, nửa che không che kia, giọng nói lấp bắp nói, "Ánh..... Không thích sao?"

Bộ dạng cô cúi đầu làm người thương xót kia, thẹn thùng đến hai gò má hiện màu hồng phấn, càng thêm dụ hoặc, so thường ngày còn muốn câu người hơn vài phần.

Đồng phục tiếp viên hàng không một màu, cũng không biết cắt may thế nào, lòng lẻo treo ở bên trên, phấp phồng lên xuống, chỗ nên kiêng chế thì kiêng chế, chỗ nên nỏ đủ cũng nỏ đủ phồng lên.

Đây mẹ nó còn có thể nhìn được?

Thấm Thận bước lên đi lên, một tay kéo cô vào trong ngực, một phát kéo eo cô vô cùng hung ác, sự ấm áp từ lòng bàn tay không ngừng truyền tới.

Ánh hơi thở hỗn loạn, đều phun ra lên bên tai của cô. Dưới tay cũng không nhàn rồi, dùng sức lực lớn, sau đó còn thấp giọng phụ họa, "Sao có thể, ánh

thích đến muốn mạng."

.....

.....

Có lẽ hôm nay mèo hoang nhỏ đặc biệt nhiệt tình lớn mật, Thẩm Thịnh bị mê hoặc đến không cách nào tự kiềm chế, hai người ở trong phòng quần áo liên tục tới hai trận.

Cứ như vậy, anh vẫn còn muốn thử tiếp, muốn lần nữa ngọc đầu lên, bị Hứa Mạt mạnh mẽ cự tuyệt.

Chỗ đầu gối của cô quỳ đến đau nhức, ma sát đến đỏ bưng. Vòng eo cũng mỏi như không thôi, bị siết đến nổi lên dấu đỏ rõ ràng.

Đồng phục không thể mặc nữa, ngay cả thảm nhung bằng lông cừu vừa mới thừa nhận toàn bộ giống tổ cũng bị làm cho rối tinh rối mù.

May mắn trong phòng nhiệt độ ổn định, trời đêm giữa mùa hè, sau khi hai người hoan hảo, Thẩm Thịnh ôm lấy cô, hai người đồng thời bao bọc bên trong đệm mềm.

Khuôn mặt nhỏ của Hứa Mạt còn hiện ra màu đỏ hồng, hơi thở mong manh, "Sao anh, sao anh lúc này còn xài cái kia?"

Cô nói khó hiểu, nhưng Thẩm Thịnh vẫn hiểu.

Vừa rồi thời khắc máu chốt, anh vẫn là làm biện pháp an toàn.

Thẩm Thịnh vốn đang đang hôn mút tấm lưng trơn bóng của cô, nghe vậy trầm thấp cười ra tiếng, "Trước kia ngay lúc làm phòng quần áo này, anh đã như vậy nghĩ qua."

Hứa Mạt cắn thận hồi tưởng lời anh nói, tức giận đập anh một quyền, "Trách không được, lúc đầu em hỏi anh tại sao đặt cái thảm lông cừu, anh còn bình

tính như vậy."

Thẩm Thận vẫn đang nhẹ nhàng mở, ánh hiện tại vừa lòng thỏa ý, đặc biệt dễ nói chuyện, "Không nói những này, bà xã, em vừa nãy xác thực vô cùng hưởng thụ phải không?"

Hứa Mạt xoay người lại, nhìn vào đôi mắt đen của anh, trên trán Thẩm Thận tóc đen hơi ướt, không biết có phải là bởi vì ánh sáng màu da cam trên đỉnh đầu chiếu xuống hay không, trong mắt đều lóe sáng.

Cô nhấc chân mà đá anh một cước, lực chân không nhẹ không nặng, hết lần này tới lần khác không như ý của anh, lời nói thốt ra, "Vẫn tốt."

Thẩm Thận nheo mắt, xích lại gần cô, dùng lời thì thầm nói, "Nhưng em vừa nãy kêu lên rất thích nha."

Nói xong, anh cười đến dập dờn, phảng phất đang nhớ lại mùi vị vừa nãy.

Hai tay Hứa Mạt khoác lên trên cổ anh, hiềm thấy không có phản bác anh, đột nhiên nhẹ giọng tới một câu, "Ông xã, em thật muốn sinh em bé."

Thẩm Thận nhẹ nhàng đáp một tiếng, "Ừm."

Hứa Mạt bóp mặt của anh, kéo kéo, ngữ khí có chút chịu không được, "Tại sao vậy, sao mỗi lần nói đến phương diện này, anh liền lãn nhậm như vậy....."

Thẩm Thận nheo nheo eo của cô, hỏi lại cô, "Lãn nhậm? Muốn để anh trai tự thể nghiệm nơi chỗ em, cái gì gọi là không lãn nhậm?"

Hứa Mạt nhẹ khép mắt lại, ôm lấy anh, bắt đầu làm nũng, "Em thật sự rất muốn, được không?"

Thẩm Thận trầm mặc nửa ngày, "Anh cũng không phải không muốn, chỉ là nếu như em mang thai cảm xúc không không chế tốt, rất dễ bị trầm cảm sau khi sinh, vậy sẽ vô cùng cực khổ, em biết không?"

Mẹ Thẩm năm đó sinh anh, bởi vì một số việc, mắc phải trầm cảm sau khi sinh, vì trị liệu với giải sầu, cho nên về sau bà mới ở lại Thủy Sĩ lâu dài định cư và tu dưỡng.

Thẩm Thận đơn giản miêu tả một chút tình trạng của mẹ Thẩm, Hứa Mạt lần đầu nghe được chuyện bí ẩn hào môn, có chút giật mình.

Cô biết, Thẩm Thận là đang lo lắng cho cô, cũng là đang đau lòng cô.

Hứa Mạt không quá biết an ủi người, chỉ là lắng lắng nghe, sau đó thử thăm dò nhỏ nhỏ lòng của anh.

"Không sao, em sẽ không giống như mẹ, hơn nữa, mẹ hiện giờ tình trạng cũng tốt, anh không cần lo lắng."

Thẩm Thận cắn quai hàm của cô một ngụm, giống như rất mê mẩn, cúi đầu còn cọ sát ở trên gáy của cô.

Hứa Mạt thuận thế ôm chặt lấy anh, trái tim bỗng dung mềm mại xuống.

Một giây sau, Thẩm Thận tự mình phá vỡ phần ấm áp này.

"Bà xã, tụi mình làm thêm lần nữa đi?"

"....."

Tắm tắm ướt sũng, nằm một hồi trên thân hai người đều đặc biệt nhớt nháp, Thẩm Thận dứt khoát ôm ngang cô lên, đi vào phòng tắm.

Hai người ở trong bồn tắm nói chuyện ở trong lòng, Hứa Mạt dựa lưng vào lồng ngực rộng lớn của anh, bị anh giam lại chặt chẽ.

Trong bồn tắm bởi vì vừa mới bỏ vào một viên đá bồn tắm hình tròn, nước đều nhuộm thành màu hồng, còn nổi lơ lửng bọt biển nhỏ vụn, móng lung mờ ảo, thoạt nhìn vô cùng tâm hồn thiếu nữ.

Đây là lúc trước Thẩm Thận thấy cô thích, cố ý mua về cho cô, đều là khác màu sắc và mùi vị.

Hứa Mạt vung lên một chút bột biển, tự mình xoa lên trên cánh tay anh.

Thẩm Thận mặc kệ những trò vật này của cô, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Anh vừa rồi là đáp ứng em rồi?" Hứa Mạt bỗng nhiên tới một câu như vậy.

Thẩm Thận chậm rãi lên tiếng, lồng ngực đều đang khẽ chấn động, Hứa Mạt dán chặt lấy anh, không hiểu sao cảm nhận được một trận run rẩy.

"Ừm, anh vốn dĩ đã có kế hoạch, chỉ là còn chưa thực hiện, em đã....."

Âm cuối của anh tận lực kéo dài, vô cùng mập mờ.

Nhưng mà lực chú ý của Hứa Mạt đều bị cái kế hoạch kia của anh kéo đi, "Kế hoạch gì?"

"Điều hôm nay em muốn nhất." Giọng anh lười biếng, tay dưới nước trái lại không an phận.

Hứa Mạt nghe vậy trực tiếp xoay người lại, dứt khoát nằm bò, làm ổ trong ngực anh, ngược mắt nhìn qua, "Vậy tại sao anh không nói trước cho em?"

Cô còn chuyên môn đi tìm Ưng Thư Nguyệt giúp đỡ, áo ngủ trước kia Thẩm Thận chọn cho cô cũng gợi cảm mịn hoặc, nhưng theo Ưng Thư Nguyệt nói, kiểu dáng quá một màu sẽ mất đi cảm giác mới mẻ.

Thế là Ưng Thư Nguyệt vô cùng nhiệt tình đề cử cho Hứa Mạt đủ loại đồng phục, cuối cùng còn chúc cô mã đáo thành công.

Nghĩ đến đây, Hứa Mạt có chút tức giận.

Cô cũng quá thất bại rồi, ngàn tính vạn tính, đến cùng không tính qua được

cái người man show đèn hoa nở ở trước mặt này.

Cô chọc chọc mặt của anh, ngữ khí mang theo một chút tiểu tính tình, "Mở mắt, nói chuyện, trả lời em!"

Thẩm Thận nửa vén mí mắt, dò xét cô một chút, "Anh chỉ biết mở mắt là dùng để nói dối, em xác định?"

"Vậy anh cũng có kế hoạch, anh còn nhìn em mỗi ngày như vậy....." Hứa Mạt cắn cắn môi, không cam lòng cắn một cái lên xương quai xanh tinh xảo của anh.

Thẩm Thận tê một tiếng, nắm cầm Hứa Mạt, không cho cô lộn xộn.

"Em nói xem, như nào?" Đầu ngón tay Thẩm Thận gác ở trên đầu cầm của cô, lại cười bỏ sung một câu, "Anh là thấy em chủ động như vậy, muốn hưởng thụ nhiều hơn vài ngày."

Anh cười thấy thế nào cũng thấy xấu xa, "Bà xã, sau này tiếp tục nhé, anh đều chịu đựng."

Hứa Mạt vịn bờ vai của anh, đầu nghiêng, hừ hừ vài câu, "Anh nghĩ hay lắm, em mới không muốn, sau này anh cũng không có cơ hội này đâu."

"Anh chính là thích tiểu bảo bối khẩu thị tâm phi." Thẩm Thận than thở một tiếng, nhàn nhã trêu chọc ném qua một ánh mắt.

-

Từ sau khi quyết định muốn em bé, hai người cũng không có tiếp tục làm biện pháp an toàn, làm cũng khá điên cuồng.

Thẩm Thận lấy khẩu hiệu tự do sắp xếp, hiệu suất trúng thưởng càng cao, dụ dỗ Hứa Mạt làm rất nhiều hoang đường mê loạn chưa từng trải qua.

Lúc chơi bông thả nhất, một đêm cơ hồ không ngừng lại. Điều bộ này sợ với

thời điểm điên cuồng trước đó còn muốn khí thế rào rạt.

Thẩm Thận hít đủ tinh khí tinh lực, mỗi ngày đều tinh thần sáng sủa. Tổng Đính không quen nhìn bộ dáng giống như ngâm trong hủ mật như này của anh, cả ngày đều muốn làm tổn thương anh.

Nhưng mà Thẩm Thận không có bị tổn hại đến, anh ta lại bị từng đợt cầu lương nổi gót mà đến ngược đến không muốn không muốn.

Sau đó, lúc bận hết mấy cái hạng mục lớn, Thẩm Thận lại công bố kế hoạch tiếp theo, công việc tạm thời giao cho Tổng Đính với Trần Thanh Huy, mà chính anh, thì cho mình kỳ nghỉ dài hạn gần một tháng.

Mỹ danh nói: Ở bên cô vợ trẻ.

Tổng Đính lòng nổi lên gan tỳ, nhưng lời của lãnh đạo không thể không tuân thủ. Nhún nháy trong chốc lát, đến cùng tiếp nhận sự thật khá tàn khốc hiện giờ.

Thẩm Thận dù sao cũng muốn mang vợ mình ra ngoài chơi, dứt khoát liền lôi kéo Hứa Mật đi một hòn đảo nghỉ phép.

Hai người tích cực chuẩn bị mang thai, trong lúc đó Hứa Mật còn cố ý trung cầu ý kiến bác sĩ, cũng ăn vi-ta-min B11. Lần này, hai người đều mang theo sự chờ mong.

Bác sĩ cũng dặn dò hai người. Để hai người bọn họ thả lỏng, dù sao vợ chồng trẻ lần đầu tiên, không có quá nhiều kinh nghiệm, nhưng cũng xác thực không cần quá để ở trong lòng, thuận theo tự nhiên, kinh hỉ sẽ chủ động đến.

Lần trước hai người đi du lịch, vẫn là thời gian tuần trăng mật sau khi cưới.

Sau khi cưới hai người thời gian có hạn, thời gian rảnh rỗi cũng không tính là nhiều. Dù cho trông ra thời gian nghỉ ngơi, phần lớn thời gian đều là không quá thích ứng.

Thẩm Thận là nhà tư bản, vẫn càng cần cố gắng hơn người khác. Giải trí Nhất Thiên ở hải ngoại mở rộng, ánh liền bận rộn nhiều chuyện, xuất ngoại cũng không phải nói.

Tỉ mỉ tính ra, kỳ nghỉ dài hạn lần này, cũng coi là vô cùng không dễ dàng.

Có điều cũng đúng lúc, du lịch nghỉ ngơi như vậy để cho hai người đều thả lỏng trong lòng, có thể tính tâm lại hưởng thụ tốt thời gian hai người.

Hòn đảo bên này phong cảnh hợp lòng người, ánh nắng ban ngày hơi nóng như lửa đốt, sau khi mặt trời lặn liền từ sự tiêu tan của ánh tà dương chậm rãi tan ra.

Gió nhẹ mát lạnh, hai người cùng nhau nằm trên giường trong phòng gỗ.

Một bên lan can gần biển nông, có một chiếc giường nước, ngủ lên vô cùng lạnh thấu.

Ở chỗ này nhiều ngày như vậy, Thẩm Thận đều kéo Hứa Mạt đến nơi này nghỉ ngơi, theo lời anh nói, dùng cái này còn có thể tìm kiếm hương vị không giống bình thường, khá thích hợp chuẩn bị mang thai.

Hứa Mạt nghe lời này âm thầm lờm anh một cái.

Thẩm Thận ngồi ở trên mặt giường nước bóp chân cho cô, từng lời đạo lý, khiến cho Hứa Mạt có chút choáng.

Gió đêm mang theo chút nhiệt ý, đều xông cô đến buồn ngủ, mang theo chút mệt mỏi.

Hứa Mạt nhìn làn da trắng ngần căn bản không bị cháy nắng của Thẩm Thận, đột nhiên cảm thấy trước mắt lóe chút ánh sáng trắng, sáng đến lung lay người.

Khi anh lần nữa đè xuống, Hứa Mạt chồng lấy bờ vai rộng của anh, "Em có chút khó chịu....."

Chương 79

Lông mày Thẩm Thận nhất thời nhíu chặt lại, nửa chống thân mình lên, cúi thấp mặt xuống hỏi cô, ngữ khí có chút lo lắng, "Thân thể không thoải mái sao?"

Hứa Mạt hòa hoãn một hồi, đợi phần hoảng sợ kia biến mất, mới miễn cưỡng trấn định lại, cô lắc đầu, khoát tay, nhẹ nói, "Không sao, em bây giờ đỡ hơn nhiều rồi."

Đầu lông mày Thẩm Thận xoắn lại, như cũ không có giãn ra, sau đó nhấc tay thăm dò trán của Hứa Mạt, xúc cảm ấm áp, hẳn không có phát sốt.

Anh không có tâm tình tiếp tục náo loạn nữa, mở chấn mòng ra, nhẹ nhàng đắp lên người Hứa Mạt, nhẹ nhàng mà bọc lấy cô, sau đó kẹp chặt lại.

Hứa Mạt cười lên, "Anh làm gì vậy, như vậy em có chút nóng."

Vừa dứt lời, cô duỗi bàn chân ra, lộ ở bên ngoài chấn mòng.

Thẩm Thận vể mặt lưỡi biếng, động tác lại cường thế không cho cự tuyệt, nhét bàn chân cô trở về, ngữ khí kiên định, "Nghe lời."

Hứa Mạt bĩu môi, không tình nguyện, "..... Không bị bệnh cũng muốn bị bịt đến có bệnh....."

Thẩm Thận ngồi ở bên cạnh giường, trông coi cô không cho cô loạn động, sau đó gọi điện thoại bàn ở đầu giường, dặn dò gì đó với đầu bên kia, mới cúp máy.

Cũng không lâu sau, chuông cửa liền bị ấn vang.

Người đến là bác sĩ gia đình, khách sạn chuyên môn bố trí đặc biệt đối với khách, để phòng ngừa ở trong lúc du lịch đột cảm thấy khó chịu hoặc là cảm mạo.

Bác sĩ gia đình đơn giản kiểm tra một chút, quay người nói với Thẩm Thận, "Vợ ngài không có cái gì trở ngại, nếu có tình huống chóng mặt, hẳn là gần nhất mệt nhọc quá độ dẫn đến."

Thẩm Thận im lặng một chút, tiếp tục nói, "Không có nguyên nhân khác?"

Bác sĩ lắc đầu, như có điều suy nghĩ, tiếp tục nói, ngữ khí rất nghi hoặc, "Không có. Có điều hai người đi chỗ nào dạo? Khiến bản thân mệt như vậy?"

Thẩm Thận dừng một chút, ánh mắt chuyển hướng đến Hứa Mạt. Hứa Mạt có chút xấu hổ, yên lặng kéo cao chăn, che khuất đi nửa gương mặt bóng loáng.

Bác sĩ tiếp tục bổ sung, "Không cần quá lo lắng, nghỉ ngơi một chút liền tốt, cũng không cần kê đơn thuốc, chúc đường du lịch tiếp theo của hai người vui vẻ."

Đợi đến bóng lưng bác sĩ biến mất ở sau lưng, gian phòng nhất thời yên lặng, hai người ai cũng không nói gì.

Hứa Mạt trước hết cảm giác được, bên giường nước hơi lồm xồm, cô nhẹ nhàng nâng mắt, liền giao nhau với ánh mắt trên chóc của Thẩm Thận ở trong không trung.

Cô nhỏ nhẹ kêu một tiếng, bọc bản thân càng chặt hơn.

"Bây giờ lại không nóng?" Thẩm Thận vỗ vỗ cô.

Hứa Mạt đột nhiên quay người, đá ánh một cước, "Vì sao mệt mỏi như vậy, còn không phải bởi vì ánh, ngoài chơi chính là....."

Thẩm Thận nường mày, dưới cằm gương nhẹ, "Chính là cái gì?"

"Anh nói đi..... Chính là cả ngày ở chỗ này..... Một mực....." Giọng Hứa Mạt càng nói càng nhỏ, càng nói càng trầm.

"Còn không phải em luôn câu dẫn anh?" Thẩm Thận nheo mắt của cô, kéo ra ngoài, kéo thành độ cong mình hài lòng, tiếp tục nói, "Kỳ thật anh cho rằng em mang thai."

Nhắc đến đề tài này, Hứa Mạt im lặng lại, cứ như vậy yên lặng nhìn anh.

"Cũng đúng nha, còn không có." Giọng nói của cô thê mà còn mang theo chút nhụt chí.

Thẩm Thận cười càng vui vẻ hơn, "Câu chuyện này em càng coi nó là thành một nhiệm vụ, càng dễ bị ngăn lầy, theo anh thấy....."

"Ừm, anh nói đi." Hứa Mạt ngoan ngoãn lại gần.

"Là phải hưởng thụ cho tốt, thuận theo tự nhiên." Thẩm Thận không nhanh không chậm nói, ánh mắt lại thẳng tắp rơi xuống môi cô.

Vợ nhà mình thơm thơm mềm mềm chủ động đưa môi đỏ lên, Thẩm Thận không chút suy nghĩ, tự mình cúi đầu, sau đó hung tợn gặm một cái lên trên đó.

Hứa Mạt che khóe môi, gần như tức mà cười, "Thấy ghét."

Thẩm Thận kéo eo của cô, "Chớ cho bản thân áp lực quá lớn, tụi mình còn trẻ, gấp cái gì?"

Khóe miệng Hứa Mạt cong cong, "Anh lại cảm thấy mình trẻ tuổi rồi, không cảm thấy mình già sao?"

Thẩm Thận hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, làm bộ muốn lên đến gãi cho cô ngứa, bị Hứa Mạt một cái thoát được.

Cuối cùng cô nằm trong ngực Thẩm Thận, giống mèo con lười biếng, hưởng thụ lấy thời gian yên tĩnh trôi qua này.

"Kỳ thật anh biết tại sao em muốn em bé như vậy không?" Hứa Mạt chậm rãi mở miệng.

Cầm Thẩm Thận chống lên trên đỉnh đầu cô, cọ xát, "Ừm."

Hứa Mạt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nơi xa ánh mắt chạm đến là một mảng xanh thẳm, mặt biển không gợn sóng, gió cũng cũng giống như dừng lại.

"Bởi vì cha mẹ em mất sớm, thân thể bà nội cũng không tốt, lúc còn rất nhỏ một mình em lo liệu việc nhà." Giọng cô rất nhẹ, cứ như vậy kể lại quá khứ của mình, "Khi đó tan học, cổng trường mỗi lần đều có rất nhiều phụ huynh tự mình đến đón con cái, bên cạnh còn có chú bán kẹo hồ lô, bạn học của em cầm trong tay một xô, đồ rục, nhìn cực kỳ ngon."

"Về sau em cuối cùng ăn được rồi, nhưng là cũng không ngọt như trong tưởng tượng, còn có chút chua." Hứa Mạt nói xong cười lên, "Em chính là muốn để con của em, về sau mỗi ngày đều có thể ngọt ngào."

Những quá khứ cùng hồi ức bị thời gian che dấu kia có lẽ chưa xốt, nhưng lúc gửi gắm, luôn luôn mang theo khát khao, ngọt ngào cùng kỳ vọng.

Cô muốn dùng một phần tình yêu hoàn chính, một nửa cho Thẩm Thận, một nửa cho đứa bé.

Thẩm Thận nghe lời của cô, im lặng rất lâu, cuối cùng mở miệng, "Ai nói không ngọt như trong tưởng tượng, anh kiểu gì cũng sẽ tìm cho em kẹo hồ lô ngọt nhất."

Ồn ào một hồi mang thai hoang đường, hai người ở lại hòn đảo nửa tháng, sau đó liền trở về nước.

Còn dư lại nửa tháng, hai người liền ở trong căn hộ, khi thời tiết tốt ra ngoài đi dạo, khi không tốt đều ở nhà nghiên cứu sinh em bé, trái lại trôi qua vô cùng thoải mái dễ chịu.

Hứa Mạt nghe lời trước đó của Thẩm Thận, lòng trầm tĩnh lại, lúc không có tiếp tục tận lực chú ý, kính hi cứ như vậy xuất hiện.

Thời gian là ở hai tháng sau, Thẩm Thận còn đang đi làm, kỳ kinh nguyệt của Hứa Mạt đến trễ, trong lòng ôm một phần kích động, trước tiên cầm que thử thai.

Kết quả kiểm tra là có.

Cô đè nén sự vui sướng đang muốn nổ tung nơi lồng ngực, trực tiếp gửi tin tức cho Thẩm Thận. Thẩm Thận lúc ấy còn đang họp, nhìn thấy tin nhắn vợ mình gửi đến, ngay trước mặt các quản lý cấp cao trong phòng họp trực tiếp gọi điện lại.

Thế là một đám quản lý cấp cao chứng kiến tổng giám đốc nhà mình sắc mặt biến đổi, cực kỳ đặc sắc. Lại liên tưởng đến nội dung cuộc gọi, đám người lòng dạ biết rõ, dù cho nội tâm bất quá đến muốn mạng, nhưng vẫn là khắc chế khaos khát muốn hỏi thăm, chỉ là dụng thẳng thật dài lỗ tai, như vậy muốn nghe được càng nhiều tin tức.

Nhưng mà Thẩm Thận không cho bọn họ cơ hội này, tan họp, trực tiếp chạy về nhà.

Hai người vì thêm một bước xác nhận, cùng ngày liền đến bệnh viện tư nhân. Bên này không có cầu tử, tính tư mật vô cùng tốt, tiền sản hậu sản có phục vụ đầy chuyên, rất nhiều phú hào và minh tinh đều lựa chọn làm kiểm tra thai kỳ ở chỗ này.

Đằng sau bệnh viện, còn chuyên môn thành lập trung tâm ở cũ đồng bộ, tính chuyên nghiệp cực mạnh, nghe nói phục vụ bên trong cũng là đứng đầu.

Bác sĩ sắp xếp kiểm tra cho Hứa Mạt là bạn tốt của Thẩm Thận, thoạt nhìn rất tuổi trẻ.

Vị này là người còn lại trong đám bạn cùng phòng đại học với Thẩm Thận, lại là một thanh niên đẹp trai có tài.

Chỉ có điều anh ta không muốn học chuyên ngành mà trong nhà sắp xếp, sau khi tự mình nộp đơn chuyển ngành liền xuất ngoại đào tạo sâu, làm học sinh trao đổi, sau khi trở về dựa theo năng lực xuất sắc làm bác sĩ.

Kết quả tự nhiên là tốt, thanh niên kia cầm báo cáo, nhìn một chút, trực tiếp liền nói chuyện vui với Thẩm Thận, "Chúc mừng trước, hai tiểu bảo bảo nha."

Thẩm Thận liếc thấy sưng sờ tại chỗ, "Hai đứa?"

Ánh mắt ôn hòa của bác sĩ đảo qua Hứa Mạt ở một bên cũng đang ngu ngơ, "Đúng, là thai song sinh. Vợ cậu thân thể rất khỏe mạnh, đến lúc đó định kỳ đến kiểm tra là được rồi, còn có một số hạng mục cần chú ý trong thời gian thai kỳ, tôi sẽ chỉnh lý tốt cho cậu."

Thẩm Thận gật gù đầu, nắm chặt tay Hứa Mạt, hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười.

"Sắp tới có hạng mục gì cần chú ý không?" Thẩm Thận hỏi như vậy, trong lòng đã có dự định sơ bộ, Thẩm trách bên kia bác sĩ gia đình thường dùng, nhất định phải định kỳ đào tời, lớn tuổi tương đối có kinh nghiệm.

Bác sĩ chậm rãi mở miệng, "Thời gian mang thai có rất nhiều đồ ăn kiêng, giống như tháng gần như này xác thực cần thiết phải chú ý, có điều thả lỏng là được, dựa theo sinh hoạt bình thường mà làm."

Thẩm Thận ghi nhớ ở trong lòng, vừa muốn mở miệng, liền nghe được bác sĩ trêu ghẹo bổ sung thêm một câu, "Đúng rồi, ba tháng đầu không được cùng phòng."

Thẩm Thận theo bản năng nhìn về phía Hứa Mạt, ánh mắt sâu kín.

Hứa Mạt véo anh một cái, "Anh nghe chó kị, nhìn em làm gì?"

Thẩm Thận rũ mắt nhìn cô, cười đến đặc biệt không đúng đắn, "Đây không phải đang nghe sao."

Hứa Mạt nghe anh nói như vậy, cong đầu ngón tay lên, gãi gãi lòng bàn tay Thẩm Thận.

Thẩm Thận cầm ngược lại bàn tay lộn xộn của cô, lúc này mới nhìn lướt qua thanh niên kia, nâng tay dùng đốt ngón tay gõ gõ cái bàn, ngữ khí hững hờ, "Được nha, có điều cậu có phải có một chuyện quên rồi, tôi kết hôn cậu không đến, phần tiền đó với lần này hợp lại cùng nhau tính, nhớ gửi vào thẻ cho tôi."

Bác sĩ bắt đầu dĩ nhiên nhún vai, cười đến đặc biệt âm áp hiên lãn.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Hứa Mạt một mực tại im lặng, về đến nhà càng ngày người đứng đây, cứ như vậy đứng tại chỗ, cũng không nhúc nhích.

Thẩm Thận lấy ra dép lê cho cô, đưa tới trước mặt, nhíu mày nhìn nàng, "Ngốc rồi?"

Hứa Mạt ngơ ngác nhìn anh, "Em cảm thấy rất thần kỳ, ông xã, bên trong thật sự chứa hai bảo bảo?"

Thẩm Thận chậm rãi mở miệng, "Anh cũng cảm thấy rất thần kỳ, anh chồng em quá lợi hại rồi."

Bởi vì là chuyện vui làm lòng người vui vẻ, lại nghe được anh nói như vậy, Hứa Mạt khúc khích một tiếng cười thành tiếng, "Mèo khen mèo dài đuôi."

Thẩm Thận không để bụng, lười biếng, "Sao lại mèo khen mèo dài đuôi, anh cũng có ra một phần lực."

Nói xong, anh không đợi Hứa Mạt phản bác, đứng lên nói, "Bảo bồi đổi giày, bận rộn một đêm, không mệt sao?"

Hứa Mạt dưới sự diu đỡ của Thẩm Thận, nhấc chân kéo lê xệp dép đã thay xong, sau đó nũng nịu nằm trong ngực anh, "Muốn ôm ôm, ba người chúng em, đều muốn anh ôm ôm."

Thẩm Thận nhấc tay nhốt cô lại, sờ lên mái tóc của cô, ngữ khí than thở, giọng nói khàn khàn vô cùng, "Thật biết làm nũng."

Lúc trước nào nghĩ đến còn có một ngày như vậy, phòng tuyến trong lòng anh thế mà cũng sẽ quân lính tan rã đến như thế.

-

Hứa Mạt lúc mang thai vẫn luôn rất an ổn bình tĩnh, thoải mái để chịu đến mức quá đáng. Cũng không có mậ ra, chỉ là cái bụng này trải qua thời gian bốn năm tháng, căng lên nhảnh chóng như cỏ dại.

Hứa Mạt thời gian mang thai có thím Châu với thím Lâm chăm sóc, không chịu cực khổ quá lớn. Bọn họ đều trông qua em bé và thai phụ, đều là có kinh nghiệm

Khi cô mang thai song sinh, cả nhà đều sướng đến phát rồ. Lúc trước Thẩm Lãm Dã cũng là một lần được thai long phượng, làm cả nhà vui mừng.

Lần này, mọi người lại kỳ thác kỳ vọng lên một đôi Thẩm Thận và Hứa Mạt này, hi vọng cũng giống vậy.

Lúc Thẩm Thận vừa nghe cái mong đợi này, khinh thường cười nhạt, "Gi chiú? Con nói là hai đứa con gái chính là hai đứa con gái."

Sau đó sự thật chứng minh, Thẩm Thận vẫn là tuổi còn quá trẻ. Quá sớm kết luận, thượng đế cũng nên cho anh một phần quà bất ngờ.

Đầu mùa hè năm sau, Hứa Mạt sinh ra một đôi song sinh.

Là hai đứa con trai khỏe mạnh, thật sự là hai đứa con trai

Chương 80

Hứa Mạt Sinh con ngày đó, ngoài phòng sinh bệnh viện tư nhân vây quanh rất nhiều người thân, mấy người bạn thân thiết của Thẩm Thận cũng đều tới.

Sau khi cô bị đẩy vào phòng sinh, Thẩm Thận vẫn đứng đây, tâm lung rộng chống lấy tường, mặt cúi xuống, tóc đen trên trán rủ xuống, che giấu tất cả cảm xúc của anh.

Trước đó anh cũng không kể việc to việc nhỏ hỏi qua bác sĩ những hạng mục chú ý cụ thể, nhưng mà khi chân chính đến phiên anh, hô hấp vẫn trì trệ.

Trong nháy mắt kia, nghìn lần vạn lần hồi hận xông lên đầu, sớm biết thì không sinh nữa.

Ngồi đến đây, hốc mắt anh thê mà còn có chút nóng lên.

Trường bồi và bạn bè ở bên cạnh thấy anh mang một thân lệ khí, biết điều không có đi khuấy anh, để một mình anh yên tĩnh chờ đợi. Và lại, tâm tư của mọi người đều ở trên người Hứa Mạt.

Ngay khi suy nghĩ của Thẩm Thận càng ngày bay càng xa, anh đột nhiên tới một câu, "Sao một chút động tĩnh cũng không có?"

Đám người đối mặt nhìn nhau, không biết nói cái gì cho phải, tính ẩn mật và tính khép kín nơi này vô cùng tốt, nếu thật có thể nghe được động tĩnh, mới kỳ quái.

Vẫn là bà nội Thẩm có kinh nghiệm, "Chính là như vậy, cháu ngồi xuống đi, chờ vợ cháu ra, chính là lúc cần cháu, chờ suy nghĩ quá nhiều."

Sườn mặt Thẩm Thận căng cứng, viền môi mím thành một đường thẳng, sắc mặt rất lạnh, một giây sau, ánh hận mà đá một cước lên tường bệnh viện, phát ra một tiếng "bùm".

Thẩm lão gia tử thấy ánh như vậy, gậy trong tay nóng lòng muốn gõ ánh. Nhưng trước mặt là tình huống đặc thù, ông cũng lo lắng, lười để ý Thẩm Thận nháy lên nháy xuống.

Thời gian mang thai Hứa Mạt đã tìm mọi bác sĩ dinh dưỡng đến điều trị, mỗi ngày kiên trì đi bộ. Bởi vì là thai song sinh, trong giai đoạn cuối thai kỳ cũng đặc biệt không chế cân nặng của thai nhi. Đủ loại gộp vào, lần này sinh sản vô cùng thuận lợi, đẻ tự nhiên cũng không có ngoài ý muốn, hai em bé nam của hai người vô cùng khỏe mạnh.

Tim Thẩm Thận còn không bị bóp chặt quá lâu, cửa phòng sinh liền trực tiếp bị đẩy ra, y tá vui mừng đi ra báo vui, là hai đứa bé trai, thai song sinh.

Khi ánh còn đang trở mắt, người như ong vỡ tổ bên cạnh trực tiếp liền xông lên, che chắn cực kỳ chặt chẽ, không có để lại một chút khe hở, ngăn ánh lại ở bên ngoài.

Cái này được sao?

Ai mẹ nó cũng không thể ngăn trở ánh nhìn vợ nhà mình!

Lúc Hứa Mạt trần trọc tỉnh lại, liền cảm nhận được ánh mắt đến từ bốn phương tám hướng, trong phòng bệnh tư nhân hiếm thấy tụ tập nhiều người như vậy, dồn thành một đồng.

Cô vừa định mở miệng, lại phát hiện cường họng có chút khó chịu, khi sinh con cô lựa chọn không đau nhức, nhưng là chỉ là giảm bớt cảm giác đau nhức, đến cuối cùng cô vẫn đau đến gần như muốn gãy luôn, cổ họng cũng hét đến khàn luôn rồi, lúc này không có chặt vật như lúc đó, nhưng thân thể vẫn không thoát mái.

Lúc trước Thẩm Thận kiên trì phải còng vào phòng sinh, bị cô quả quyết cự tuyệt. Thứ nhất, cô không muốn để cho Thẩm Thận thấy được dáng vẻ lúc sinh đẻ của cô, thứ hai nếu anh ở bên người, cô sẽ phân tâm, sẽ muốn yếu ớt khóc lên.

Đầu Hứa Mạt choáng váng, lần đầu cười bản thân, cô tỉnh lại chuyện đầu tiên nghĩ đến vậy mà lại là cái này.

Cô còn muốn nói nhiều cái gì, lại phát hiện tay mình luôn bị nắm chặt, lực đạo rất mạnh. Hứa Mạt ngược mắt, Thẩm Thận đang từ trên cao nhìn xuống, không nháy mắt mà nhìn cô chăm chăm.

Anh bất động, cũng không nói chuyện, vầng vàng bình tĩnh đứng ở trước giường cô, giống như một cây bách tùng, hoàn toàn xa lạ với những người bên cạnh.

Hứa Mạt dùng đầu ngón tay ngoắc đầu ngón tay Thẩm Thận, sau đó mới thấy anh thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Thẩm Thận cúi người xuống, chạm một chút lên môi cô, không biết tại sao, lại không hiểu sao mang theo chút vị đắng chát, hẳn tiếng nói rất thấp, "Bảo Bảo tỉnh rồi."

Giọng Hứa Mạt rất nhẹ, rất cực mở miệng, "Anh nói là Bảo Bảo nào?"

Thẩm Thận chớp mũi chống chớp mũi cô, "Còn có thể là Bảo Bảo nào? Bây giờ còn đau không?"

Hứa Mạt nhẹ gật đầu, nhăn mũi một cái, tự dung cảm thấy đau xót, "Anh trai vừa nãy em thật sự rất đau."

Thẩm Thận ôm lấy cô, nhẹ giọng dỗ dành, "Anh trai ở đây, không sợ. Chúng ta tìm bác sĩ tốt nhất, anh sẽ không để em tiếp tục đau."

Hai người ở đây dính lấy nhau, cùng một góc khác phòng bệnh tạo thành sự đối lập rõ ràng.

Trước đó khi Hứa Mạt chưa tỉnh, Thẩm Thận là một bộ dạng giữ kín như bưng. Thậm chí còn nắm lấy cổ áo bác sĩ, hỏi tại sao Hứa Mạt còn chưa tỉnh.

Người khi đến lúc hồ đồ, ngay cả kiến thức y học căn bản cũng quên. Mọi người cũng có thể hiểu được, làm bộ không nhìn thấy, dù sao lòng của bọn họ đều bị giường mềm nhỏ bên cạnh hấp dẫn, chỗ ấy có hai em bé đang ngủ say, vô cùng đáng yêu.

Mắt thấy Hứa Mạt hiện tại tỉnh lại, mọi người muốn lại gần chào hỏi, lại bị ngăn trở, Thẩm Thận một mình chắn ở đó, cổ thủ cánh phòng nghiêm ngặt, bọn họ chính là đi cũng đi không được.

Hai vợ chồng ôm ấp một hồi lâu, Hứa Mạt véo Thẩm Thận, "Anh đẩy bảo bảo qua cho em nhìn."

Lời cô nói nhẹ, nhưng Tống Đình người lỗ tai thính nghe được, người trẻ tuổi động tác lại lưu loát, anh ta trợn tru gỡ giá cổ định mềm giường ra, sau đó đẩy đến bên cạnh Hứa Mạt.

Ưng Thu Nguyệt và Trần Thiên Huy cùng đến, cô ấy sờ tay Hứa Mạt, con mắt đều đang tỏa sáng, "Tiểu tiên nữ thật hạnh phúc, hai đứa con trai của cậu quá đáng yêu rồi!"

Trường bồi mới này đã sờ xong đứa bé, bây giờ cũng đều xông tới hỏi han ân cần, Thẩm Thận nhịn nửa ngày, đến cùng nhịn không được, "Được rồi, mọi người cũng đi nghỉ ngơi một chút đi, chỗ này đều có con rồi."

Các trường bồi nhưng cũng không muốn, rõ ràng bọn họ từ khi mới bắt đầu cũng luôn canh ở chỗ này, trơ mắt lại bị Thẩm Thận xua đuổi như vậy.

Sau khi kể lễ một trận, lại diễn tả sinh động với Hứa Mạt một màn thật thỏ vừa này của Thẩm Thận, bọn họ mới ngồi xuống một bên, đều cho nhóm thiên nhiên trẻ không gian.

Ánh mắt Hứa Mạt rơi xuống bảo bảo nhà mình liền cũng không dời đi được,

nhìn thấy bộ dạng hai đứa bé miệng nhỏ phun bong bóng, lòng cô mềm mại đến muốn tan chảy luôn.

"Chồng ơi, bảo bảo của chúng ta thật đáng yêu." Hứa Mạt ngữ khí vui vẻ, thân thể không còn chút sức lực với không thoải mái giờ phút này đều giống như tan thành mây khói.

Nói xong, cô dùng tay nhẹ nhẹ gầy gầy gương mặt trắng nõn của bảo bảo, sờ lên lông mày còn rất thưa thớt của hai đứa nhóc, mềm mềm, còn nhẹ nhàng hiện ra vị sữa ngọt.

Hai bảo bảo giống như cảm nhận được mẹ vuốt ve, lông mi rậm rạp nhẹ nhàng run rẩy, tay nhỏ có chút giật giật.

Lòng bàn tay nhỏ như vậy, cứ như vậy nắm chặt một ngón tay của Hứa Mạt.

Lúc này giữa lòng mày cô đều hiện lên sự dịu dàng vô hạn, Thẩm Thận nhìn vậy hừ nhẹ một tiếng, "Đất con của lão tử có thể không đáng yêu sao?"

Nói xong anh cũng tới trước, ngập ngừng bóp bóp móng vuốt nhỏ của bảo bảo nhà mình, nhưng mà hai nhóc bộ dạng giống như bị quấy rầy, móng vuốt nhỏ lay nhẹ, không cho anh bóp.

Thẩm Thận sắc mặt hơi ngưng ngạp, nhưng vẫn là cúi đầu xuống, hôn hai oắt con mỗi đứa một ngụm. Đây vừa hôn cũng không có đề phòng, hai tiểu bảo bảo nhăn mày lại, trong phòng bệnh nhất thời vang lên tiếng khóc vang trời.

Tổng Đính cố gắng kìm nén mới không có để bản thân cười thành tiếng, lại nhìn về phía kẻ đầu têu, Thẩm Thận mặt đen như đất nồi.

Có điều đến cùng là ranh con nhà mình, đến ban đêm, người đều đi hết, sự dịu dàng đưa tình liền xông tới.

Nhân viên hộ lý ở bên ngoài, ấn chuông sẽ lập tức đến, trong phòng bệnh to

như vậy cũng chỉ có một nhà bốn người.

Trời tối người yên lặng, chính là lúc đầu hè. Gió bên ngoài hơi thổi vào, mang theo hơi nóng. Ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, sáng trưng chiếu lên mặt đất.

Trước giường ụp một cái đèn nhỏ, tia sáng mờ nhạt yếu ớt, phản chiếu khuôn mặt cha mẹ vô cùng dịu dàng, đường cong cũng đều giãn ra.

Thẩm Thận cũng cảm thấy mới mẻ, luôn nhìn chăm chăm vào hai bảo bảo. Cũng thật sự cực kỳ mới lạ, hai bé còn một mực ngủ bình yên, ngoài khóc liền là ăn, cũng chưa từng mở mắt qua, Thẩm Thận nhìn thế nào đều cảm giác giống heo con.

"Anh không đi nghỉ ngơi sao?" Hứa Mạt chậm rãi mở miệng, nhìn về Thẩm Thận luôn ngồi nửa xồm bên cạnh giường mềm.

Hai người cơm tối ăn đơn giản, việc lớn việc nhỏ có thể tự thân đi làm, đều bị Thẩm Thận ôm đồm hết.

Thẩm Thận lúc này mới ngồi dậy, ngồi vào bên giường, "Anh ở bên hai đứa nhóc."

Hứa Mạt gật gật đầu, nửa ngửa mặt tựa ở trên giường, cứ như vậy nhìn anh.

Thẩm Thận cảm nhận được tầm mắt của cô, cười lên nắm lấy tay nhỏ của cô hôn lấy hôn để, "Vợ ơi, cảm ơn em, vất vả rồi."

Hứa Mạt hai tay mở ra, không có rứt rứt như trước, làm nũng nói, "Em muốn anh ôm ôm em."

Thẩm Thận đón lấy, ôm cô vào trong ngực, nhẹ vỗ về phía sau lưng cô.

Hứa Mạt nằm trong ngực anh, người hơi thở quen thuộc mát lạnh, dùng đầu cọ xát.

"Tên con đã đặt xong chưa?" Nguyên một ngày, lòng của cô đều có chút bay bổng, hiện nay yên tĩnh nằm đây, rất nhiều việc nhỏ không đáng kể liền xông tới.

Thẩm thận nắm lấy ngón tay cô chơi đùa, "Ừm, đứa lớn gọi Thẩm Ngôn Lễ, đứa nhỏ gọi Thẩm Ngôn Khai."

Lễ Hạp Hành Khai, ngụ ý về sau thuận buồm xuôi gió, có thể tung hoành ngang dọc.

Đây là tên do chính anh đặt chỗ, chữ Ngôn lại là Thẩm lão gia tử lật gia phả mà chọn lấy. Đây là chất trai, vẫn phải dựa theo quy củ của tổ tiên mà đặt.

Hứa Mạt nhắm trong lòng mấy lần, nghĩ ra được một chút hương vị, "Để nghe, tên mụ đã đặt chưa?"

Ở trong nhà vẫn là phải gọi thân mật chút mới tốt, cô cũng có tên mụ, mặc dù là rất phổ biến, nhưng là người trong nhà gọi gọi, cũng rất dịu dàng.

Thẩm Thận chậm rãi, "Tên mụ? Vậy liền lớn gọi Đại Bảo, nhỏ gọi Nhị bảo được rồi."

Đây là tên sơ sài thế nào nha.

Vừa nhìn liền là thuận miệng nhặt lấy.

Hứa Mạt đổi anh một chút, kết quả Thẩm Thận lại nói ra một số tên càng không đáng tin cậy, Hứa Mạt im lặng, nhưng bản thân lại không nghĩ ra cái tên tốt, cũng liền theo anh vậy.

Đại Bảo Nhị Bảo, cẩn thận mà nói, trái lại cũng không tệ, thoạt nghe có chút ý đáng yêu.

Chỉ là ai cũng chưa từng nghĩ qua, đến khi hai đứa song sinh lên trung học, Thẩm Thận trở thành khách quý mà trường học cố ý mời đến diễn thuyết. Kết quả là trong trường diễn cường truyền một tin tức thế này, hai nam thần

kiêu ngạo kia, tên mụ vậy mà mạnh như vậy!

Đương nhiên, đây đều là nói sau này.

-

Sau khi Hứa Mạt điều dưỡng xong, ra tháng lại điều dưỡng thêm một trận, mới về nhà.

Chưa mẹ "lính mới" online, tuy rằng vụng về, nhưng cũng trong sự gọt giũa mà không ngừng tiến bộ.

Phòng của bảo bảo đã sớm chuẩn bị xong, không gian vô cùng rộng rãi, ở cùng một tầng với cha mẹ, khí hai cái đứa nhóc còn chưa lớn lên, tạm thời ở cùng nhau, lớn lên lại phân phòng.

Thím Châu cũng được mời qua chăm sóc, trong lòng cũng vui đến không được, bà cũng có tài giữ em bé tốt. Bình thường chính là chăm sóc bảo bảo, thuận tiện làm cơm cho vợ chồng trẻ.

Ngày này, các bảo bảo ăn xong cuối cùng cũng đã ngủ rồi.

Thẩm Thận tắm rửa xong, sau khi lau xong tóc, trông thấy Hứa Mạt ngồi ở bên giường, trong mắt liền hiện lên ánh sáng yếu ớt.

"To rồi." Ánh bỗng dung bật ra một câu như vậy, Hứa Mạt không rõ ràng chỗ lắm, thuận theo ánh mắt ánh nhìn, mặt cô đều nóng lên.

Sau khi mang thai cô liền trưởng lên một vòng, càng dùng đề cập hiện tại.

Hai người sau khi mang thai làm vài lần, nhưng sau đó Thẩm Thận lơ lửng chỗ em bé, không có tiếp tục đụng vào cô, anh thật ra ăn chay rất lâu.

Lần trước hai người thật vất vả tìm được cơ hội ở một chỗ, đến một nửa bị đánh gãy do cơn khốc, Thẩm Thận lại nhìn không được, đến cùng vẫn không muốn mệt mỏi Hứa Mạt, tự mình đi đỡ.

Từ đó về sau, thật đúng là không có cơ hội. Có điều trông con thật sự là công việc thể lực, lúc trước hai người nghĩ bản thân tuổi trẻ, có thể tự mình trông liền tự mình trông.

Kết quả hiện thực tàn khốc thẳng thừng đánh bại hai người, không tìm người có kinh nghiệm đến trông coi, thật đúng là không trông coi nổi em bé mới sinh.

Hiện tại thím Châu đã sắp xếp qua, hai người ban đêm mới nhẹ nhõm không ít.

Hôm nay con trai ngủ sớm, Thắm Thận biết cơ hội tới. Hứa Mạt cũng muốn anh, tùy ý anh sắp xếp.

Một đêm này thế nhưng nháo đến rạng sáng, Thắm Thận góp nhặt khí lực hơn nửa năm toàn làm ở chỗ này. Nhưng mà không thể không nói chính là, Hứa Mạt trải qua một lần sinh con này, ngược lại là càng thêm miễn cảm, hai người cũng càng thêm hài hòa.

Thắm Thận cứ như vậy, tinh thần sáng khoái, ngày thứ hai vẫn là thím Châu gọi anh dậy.

Chương 81

Thẩm Thận bị đánh thức, nhưng còn buồn ngủ, mở miệng liền hỏi, "Tiểu Mạt đâu?"

Thím Châu cảm thấy anh buồn cười, trái lại giống như em bé, toàn là tìm vợ.

Bà nhặt lên quần áo ném loạn trên mặt đất, mặt không đổi tim không đập mà thu dọn, "Ở trong phòng em bé."

Thẩm Thận rửa mặt xong, men theo hành lang đi đến gian phòng hai bảo bảo.

Hứa Mạt quỳ gối ở trên giường nhỏ bên cạnh giường nội mềm, nghiêm túc nhìn chằm chằm Đại Bảo và Nhị Bảo, sống lưng thẳng tắp, đường cong sườn mặt mềm mại, lông mi đen tuyền rũ thấp xuống. Bên cạnh cô là ổ của hai nắm sữa, không hiểu sao có một loại cảm giác năm tháng yên tĩnh.

Thẩm Thận nhấc chân bước bước vào, "Dậy sớm như thế sao, em ở chỗ này bao lâu vậy?"

Hứa Mạt nghe tiếng ngược mắt lên, mỉm cười, "Một lúc rồi, anh mau tới đây nhìn bảo bảo."

Thẩm Thận cười khế, đi lên trước quỳ một gối xuống ở trước giường mềm, ôm cô vào trong ngực, "Đúng nha, anh đến xem Bảo Bảo của anh."

Hứa Mạt cười đập anh một quyền, hai người cùng nhau ngồi xuống giường mềm, đánh giá hai đứa song sinh.

Tóc của em bé xác thực cũng nhú lên rồi, hai đoàn trắng nõn nà, tương ngủ

thoạt nhìn vô cùng vui thích, miệng nhỏ cũng đỏ bừng, yên tĩnh được quần trong chăn nhỏ hoa nhí mỏng mềm mại, vô cùng đáng yêu.

"Ngủ giống như heo con." Thẩm Thận bỗng nhiên nói một câu như vậy.

Hứa Mạt nhéo anh một cái, "Sao nói bảo bảo như vậy."

Thẩm Thận lúc này lại đi bóp con trai của mình, hai nhóc trái lại không làm âm ỉ, ôm lấy tay của ba, tầm tắc có tiếng.

Dù là người tính tình như anh, tuổi trẻ như vậy đã có con, tóm lại là có chút rồi loạn với không hiểu phương pháp. Nhưng bây giờ, đứa tay nhỏ của con trai giữ chặt lấy anh, không biết nói chuyện cũng có thể khiến cho lòng anh bị hâm nóng đến âm áp vô cùng.

Trò chơi của ba và con trai duy trì được một hồi, con trai rốt cục bị làm âm ỉ đến tình.

Mở mắt ra liền tìm cơm ăn, bởi vì nguyên nhân thân thể của bản thân Hứa Mạt, cô cho ăn cũng không nhiều, cho nên hai cái đứa con dùng sữa bột cho ăn phụ, nhưng Hứa Mạt vẫn một mực kiên trì tự mình ra trận.

Cứ như vậy, hai cách trộn lẫn với nhau. Trẻ con bình thường ít nhiều chút chống cự, nhưng hai đứa bé này ngoan đến không chịu được, mặc dù càng yêu hơi thở của mẹ, nhưng mỗi lần đều ăn đến bụng phình lên, vỗ vỗ còn vang lên tiếng thanh thúy.

Bây giờ nhìn con trai có như cầu, Hứa Mạt đương nhiên để Thẩm Thận xoay người sang chỗ khác.

Anh nường mày, lúc này hỏi ngược lại, "Anh cũng không phải chưa có xem qua, em để ba của tụi nó xoay qua chỗ khác, em xác định?"

Trên mặt Hứa Mạt hiện lên hai đoàn đỏ ửng, nhỏ giọng phản bác, có chút thẹn thùng, "Anh nhìn như vậy không tốt....."

Dù cho thảng thẩn ở bên nhau lâu như vậy, để anh trực diện nhìn bản thân cho bảo bảo ăn, cô vẫn cảm thấy xấu hổ.

Thẩm Thận lười không đi, Hứa Mạt không lay chuyển được anh, lúc cho Đại Bảo và Nhị Bảo ăn, toàn bộ quá trình đầu đều cúi thấp.

Trong phòng một mảnh yên lặng, chỉ có tạp âm sột soạt mà hai bảo bảo hút mít, chép miệng tạo nên âm thanh.

Ánh mắt Thẩm Thận nóng như lửa, giống như hỏa tiễn bắn thẳng qua.

Sau khi cho ăn xong, Hứa Mạt dịu dàng dỗ một hồi, hai bảo bảo mới lần lượt thối lui.

Thẩm Thận xoay mặt cô qua, hướng mặt về phía mình, sau đó nắm cầm cô hôn qua.

Hôn thảng đến hai người hơi thở đều bất ổn, Thẩm Thận mới buông lỏng ràng buộc, trán thân thiết chống lên trán cô, "Vợ à, tối đến nên đến lượt anh đi?"

Hứa Mạt hai tay chống đỡ sống lưng gầy gò của anh, "Cái gì chứ....."

Thẩm Thận nắm lấy tay nhỏ của cô, hút từng chỗ cong của đốt ngón tay, trong miệng hàm hồ nói, "Đút anh."

Hứa Mạt nhớ tới anh tối hôm qua không biết thõa mãn, thậm chí còn một mực chôn đầu vào, không muốn ngừng đầu.

Cô nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp cho Thẩm Thận một cái tát dịu dàng,

Lúc ăn bữa sáng, vợ chồng trẻ tuổi luôn hài hòa xuất hiện chút rắc rối.

Thím Chu nghĩ hoặc không thôi, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt không để ý tới Thẩm Thận của Hứa Mạt, quay đầu hỏi Thẩm Thận, "Sao vậy, đây là?"

Hứa Mạt ở dưới bàn hung hăng đập Thẩm Thận một cước, trên mặt dương lên một nụ cười mỉm nhàn nhạt, "Không có gì thím Chú."

Khõe miệng Thẩm Thận cong lên độ cong xấu xa, rõ ràng là bộ dáng thích thú, theo Hứa Mạt nói câu, "Không có gì thím Chú."

Thím Chú: "....."

Thật đúng là quá dính nhau, máy theo chân vợ không nói, bây giờ máy lặp lại theo vợ cũng đưa vào chương trình hằng ngày rồi.

Hai bé lớn lên vô cùng nhanh, khi một tuổi đã có thể run rẩy tự mình đi đường, ai cũng không cần đỡ.

Thẩm Trạch cũng thường muốn đón hai anh em qua, tự hợp mở tiệc gia đình. Trường bởi không có việc gì, già thì yêu trẻ đùa chắt trai, không nói nhóm người nhà họ Thẩm, những thế gia giao hảo với Thẩm gia cũng thường xuyên đến thăm hỏi.

Nói ra con nít cũng giống như có linh tính, tuy nói còn không biết nói quá nhiều, chỉ biết một chút từ ngữ đơn giản, nhưng cũng có thể đủ phân biệt trường hợp mà khoe mẽ.

Ở Thẩm Trạch có bao nhiêu nghe lời liền có bao nhiêu nghe lời, về đến nhà mới ằm ỉ, buông thả bản tính. Nằm loạn chạy loạn đầy đất, ôm chân mẹ làm nũng.

Thẩm Thận với Hứa Mạt bởi vì nguyên nhân con cái, đều thích hợp giảm bớt thời gian công việc, buông xuống một chút trọng trách.

Sau khi Hứa Mạt tái xuất, trong một năm này cũng chỉ nhận một bộ phim điện ảnh chế tác lớn, cái khác đều từ chối.

Lúc đầu cô mặc dù ở nhà nghỉ dưỡng sức cả một năm, nhưng trên màn hình

TV, bóng dáng của cô có thể thấy được khắp nơi. Những bộ phim với các loại chương trình tạp kỹ trước khi sinh con đã quay xong, đều dồn dập phát sóng, chiếm cứ màn hình TV tròn một năm.

Thế nên, trong một năm này, độ hot của Hứa Mạt không giảm trái lại còn tăng, một đường thẳng lên, vừng vàng nằm trong vị trí bốn tiểu hoa đán lưu lượng lớn. Cộng thêm cô sinh con xong khôi phục tốt, tin tức cũng phong kín chặt chẽ, fan hâm mộ một chút cũng không rõ chuyện cô đã lãnh chứng sinh con.

Từ đó về sau, cô hàng năm cố định thời gian làm việc nửa năm đầu, mà nửa năm sau chuyên môn ở bên bảo bảo. Trong thời gian này, sự nghiệp của cô và Thẩm Thận cũng theo đó phát triển không ngừng.

Lúc ba tuổi, Thẩm Ngôn Lễ và Thẩm Ngôn Khai mặt mũi lớn lên, đã lờ mờ có thể nhìn thấy phong thái sau này.

Gương mặt nhỏ của hai bé cùng với Thẩm Thận quả thực chính là một khuôn đúc ra, mặt mày tinh xảo, có đôi mắt đào hoa đuôi mắt hơi xếch lên trời sinh. Nhìn như vậy, khuôn mặt hai anh em không có chút gì tương tự với Hứa Mạt, nhưng mẹ con liền tâm gắn bó, lúc hai bé cười lên, không hiểu sao giống mẹ.

Có điều hai bé tuy là song bào thai, nhưng người hơi thận cận vẫn có thể phân biệt rõ ràng ai là anh trai, ai là em trai.

Lại về sau, theo tuổi tác tăng trưởng, hai bé cũng chia phòng ngủ, còn bị Thẩm Thận cố ý chia đến lầu hai. Hứa Mạt mới đầu có chút do dự, trong nhà lớn, gian phòng cũng nhiều, không gian lầu một dư dãi.

Thẩm Thận vì để cho Hứa Mạt tin tưởng anh bố trí hợp lý, anh còn chuyên môn tìm tới một chuyên gia sắp xếp, dọn dẹp phòng của con gọn gàng, cuối cùng cố ý vẽ một bản vẽ phối cảnh.

Tính cách của song bào thai cũng có sự định tính ban đầu, Thẩm Ngôn Lễ tính tình giống như Thẩm Thận, tùy ý tản mạn, Thẩm Ngôn Khai tính tình thì theo mẹ, yên tĩnh lạnh nhạt. Dù sao cũng là huyết thống Thẩm thị, hai bé từ

nhỏ đã tự hình thành một khí thế, chỉ có điều tuổi tác còn không biểu hiện, trình độ không đủ, ở trong mắt Hứa Mạt, mặc kệ hai bé bao lớn, như cũ vẫn là hai năm sữa.

Ngày cuối tuần này, Thẩm Thận lái xe mang ba bảo bối nhà mình ra ngoài dã ngoại. Thẩm Ngôn Lễ và Thẩm Ngôn Khai đã lên tiểu học, trường học song ngữ quốc tế quý tộc, trường học có sắp xếp nhiệm vụ cha con.

Hai đứa bé ngồi ở ghế sau, Thẩm Ngôn Lễ vừa lên xe liền ngủ, chỉ có Thẩm Ngôn Khai một mực yên tĩnh nhìn ra bên ngoài, sườn mặt tiểu thiếu niên tuần tú không thời, trắng nõn, mặc áo sơ mi nhỏ màu trắng, giống như vương tử nhỏ.

Thẩm Thận hai tay tùy ý khoác lên bánh lái, nâng mắt liếc nhìn kính chiếu hậu, "Thẩm Ngôn Khai, con nhìn gì đấy?"

Thẩm Ngôn Khai thu lại tầm mắt, nhìn về phía Thẩm Thận, nhẹ nhàng nói, "Ba ơi! Đây không phải đường đi đạp thuyền."

Vừa đúng lúc này, Thẩm Thận không ngừng thay đổi hướng xe, ngừng lại, ngữ khí vô si, "Dĩ nhiên không phải, có thể mang hai đứa ra đã không tệ rồi."

Hứa Mạt nhìn về phía con trai nhà mình, "Nhị Bảo con đừng để ý tới ba của con, mẹ nói dẫn con đi là dẫn con đi."

Thẩm Ngôn Khai gật gù đầu, sau đó bé nhìn thấy dáng người thon dài của ba xuống xe, đi vào ngõ nhỏ, chờ đợi ở trước một sạp xe đẩy hồi lâu.

Lúc ánh trăng trở về, trong tay cầm lấy ba xâu kẹo hồ lô đỏ rực, bao quanh bởi tầng nước đường nửa trong suốt kia ở dưới ánh sáng, sợi đường kéo đến sền sệt, mê người cực kỳ.

Thẩm Thận nửa người thò vào trong xe, xâu đầu tiên đưa cho Hứa Mạt trước, "Vợ ơi, tiệm này rất ngọt, em ném thử."

Hứa Mạt cười mắt cong cong như vầng trăng, sau đó hôn một cái ở trên mặt

Thẩm Thận, "Cảm ơn chớong."

Cô nhớ lúc mình mang thai, Thẩm Thận không quên buổi thỏ lộ tâm tình của hai người ở trên hải đảo, một lòng muốn tìm kẹo hồ lô ngọt nhất cho cô, dùng cái này đến thực hiện lời hứa của mình.

Anh khi đó thỉnh thoảng mang kẹo hồ lô trở về, nhưng bởi vì cô là phụ nữ mang thai, không thể ăn quả sơn tra, cho nên mỗi lần đều liếm vỏ bên ngoài, mặc dù cũng không liếm được mấy ngụm, nhưng trong lòng lại ngọt ngào.

Khi đó anh đặc biệt sủng cô, so trước kia càng thêm sâu đậm.

Hứa Mạt còn chìm đắm trong hồi ức, đúng lúc này, chỗ ngồi phía sau đột nhiên truyền đến tiếng "a". Thẩm Ngôn Lễ nghe được động tĩnh, tỉnh lại, thấy cánh này quay mặt trở về.

Thẩm Thận hai mắt híp lại, "Thẩm Ngôn Lễ, cánh của con cứng cáp rồi?"

Lỗi tai Thẩm Ngôn Lễ giật giật, qua nửa ngày vẫn xoay mặt lại. Bé không sợ trời không sợ đất, duy nhất sợ chính là ba thỉnh thoảng hung dữ.

Thẩm Ngôn Khai ở bên cạnh nhìn vành tai ửng đỏ của anh trai nhà mình, vẻ mặt bình tĩnh thông dong. Ai da, anh của bé thật sự quá ngây thơ, chỉ mức độ này thôi mà không chịu nổi.

Hứa Mạt cười lên, lấy hai xâu kẹo còn dư ở chỗ Thẩm Thận, đưa cho hai anh em.

Hứa Mạt ngược mắt nhìn về phía Thẩm Thận, đưa xâu kẹo của mình qua, anh không yêu những thứ này, nhưng là cô vẫn muốn thử.

"Anh không thử sao, chúng ta cùng nhau ăn." Nói xong, cô gỡ kẹo hồ lô đến bên miệng Thẩm Thận.

Thẩm Thận rũ mắt, cúi đầu nhìn cô.

Mắt nai trong veo của Hứa Mạt mở có chút lớn, mắt tròn bóng trắng nõn đến giống như có thể bóp ra nước, một chút cũng không giống người đã sinh hai con. Ngược lại so trước kia càng thêm no đủ, cực kỳ giống đào mặt hồng nhuận, chín đến nhiều nước.

Thẩm Thận ấn xuống một nụ hôn nóng bỏng ở trên môi cô, "Ừm, ném xong."

Như vậy sau đó, anh thảng người, đi vòng qua thân xe mà ngồi vào ghế lái, nói, "Em mau ăn."

Tay đang giờ lên của Hứa Mạt thu về, nghe lời Thẩm Thận, không có chút nào phòng bị cắn một cái, trong miệng bùng nổ đầu tiên chính là vị ngọt mỏng manh, sau đó vị chua nặng nề lan tràn kia nhất thời phân tán ở trong miệng.

"Chỗ nào ngọt chứ!" Hứa Mạt nhai nhai, mày nhíu lại nhìn Thẩm Thận.

Đây quả thực là kẹo hồ lô chua nhất cô ném qua.

Hai bé ở ghế sau cũng gặp tai ương, chua đến nhe răng trợn mắt.

Thẩm Thận nhìn vợ mình ở bên phải, lại nhìn nhìn hai đứa con trai ngồi ở phía sau mình, tâm tình bỗng dưng vô cùng tốt.

Ngón tay anh hững hờ lên bánh lái gõ gõ, sau đó cười khế, "A? Thì ra là chua à."

Chương 82

Hứa Mạt đuổi cánh tay đang nhàn rỗi ra, hung hăng cào anh một cái, "Anh quá xấu xa rồi."

Thẩm Thận cười không nói, lưu loát khởi động động cơ, xoay bánh lái, "Được rồi, mang mọi người đi bờ biển."

Ven biển bên kia có bãi cát tự nhiên của người bạn, tính tư mật vô cùng tốt, sẽ không bị mọi người nhận ra, cũng không cần lo lắng người đông nghìn nghịt.

Thẩm Ngôn Lễ và Thẩm Ngôn Khai hai bé nhìn kẹo hồ lô trong tay, ăn được lại ăn không được, lòng mày nhăn thành một nắm.

Xe chậm rãi lái vào đường bờ biển, sau khi tìm được chỗ đậu xe để dừng xe, cả nhà bốn người liền tìm một vị trí ở bên bãi cát ngồi xuống, bày xong thẩm ăn đã chuẩn bị từ trước.

Tối hôm qua Hứa Mạt đã chuẩn bị xong những đồ vật cần cho bữa dã ngoại, buổi sáng lại dậy thật sớm làm rất nhiều cơm hộp đáng yêu, vô cùng bận rộn, nhưng cô tâm tình không tệ, ngâm nga bài hát, dù sao cả nhà bốn người khổ mà có cơ hội ra ngoài như vậy.

Tin tức hai người kết hôn sinh con còn chưa công khai ra bên ngoài, cho nên Thẩm Ngôn Lễ và Thẩm Ngôn Khai cũng không bị quần chúng biết đến, Thẩm Thận bình thường bảo hộ hai bé vô cùng tốt. Không nói việc đặc biệt chọn trường học quý tộc, truyền thông bên kia cũng đều nhắm lời, chào hỏi.

Một số câu từ đối với chuyện tình cảm và hôn nhân của tổng tài Nhất Thiên cảm thấy hết sức hứng thú, thường muốn đến nắm vùng, nhưng mà những

người này đều bị Thẩm Thận chặn trở về. Cho dù có một số tin tức giống thật mà là giả, những bài báo tùy tiện suy đoán mối quan hệ giữa Thẩm Thận và Hứa Mạt bị đưa ra, cũng đều bị Thẩm Thận sử dụng quan hệ xã hội xử lý.

Bình thường cuối tuần nếu như Thẩm Thận và Hứa Mạt nhàn rỗi, cũng đều là ở trong nhà ở bên cạnh con cái, cơ hội ra ngoài rất ít. Có điều chờ đến kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè của con, người một nhà ra ngoài du lịch thói quen này là ước định mà thành, điểm này chưa từng thay đổi qua. Mấy năm qua nay, đều như thế.

Lúc sáng sớm khi cô bận rộn, Thẩm Thận liền đợi ở một bên, dựa lưng vào bàn nguyên liệu, hai tay ôm vai.

"Vui vẻ như vậy?" Anh mở miệng hỏi Hứa Mạt, tư thế lười nhác.

Hứa Mạt đang làm trứng cuộn cơm, gật gật đầu, "Đúng vậy, để anh ngủ thêm một hồi, mà anh nhất định muốn dậy cùng em."

Nói xong, cô nghiêng đầu sang, nháy nháy con mắt, lông mi run rẩy, "Nếu không, hay là anh lại đi nằm một hồi, em muốn làm khá nhiều, thời gian sẽ rất lâu."

Thẩm Thận xoay người, không có chút ý tứ muốn đi, "Anh muốn đi nằm, cũng là em phải cùng đi nằm với anh."

Khó được hai người đều nghỉ ngơi cuối tuần, tối hôm qua hai người thế nghiệm một trận điên cuồng, đêm dài tình nồng, Thẩm Thận yêu thắm dò, Hứa Mạt lại phối hợp, hai người ăn khớp vô cùng.

Buổi sáng anh dán lấy cô, lại muốn đến một lần, Hứa Mạt bị cuốn lấy không có cách nào khác, lúc sắp muốn đồng ý, lý trí vẫn chiếm thế thượng phong, ở thời khắc mấu chốt cuối cùng đẩy anh ra, cứ như vậy, hai người đều vô cùng tỉnh táo, cũng không có lòng tiếp tục náo loạn.

Hứa Mạt nhón chân lên, chọt chọt hai ngón lên má anh, "Anh trai, anh đi gọi hai đứa nhóc dậy đi, chờ hai đứa tắm xong, chúng ta cũng có thể đi rồi."

Thẩm Thận thật lâu đều không có động tĩnh, làm cho Hứa Mạt ngẩng đầu nhìn anh.

Anh mặt cúi thấp xuống, lông mi hẹp dài che đi đôi mắt hoa đào tràn đầy ý cười. Thẩm Thận khòe miệng hơi cong, duỗi tay nắm mặt mặt cô, giọng rơi xuống, "Chút này, hoàn toàn không đủ."

Hứa Mạt nhàn nhàn chống lại dụng chạm hai cái, từ trong lòng của anh chui ra ngoài, "Em còn đang xào đồ ăn đó....."

Thẩm Thận hiểu rõ gật đầu, chân dài một bước, đi lên lầu hai, "Anh đi gọi hai đứa nó, có điều vừa nãy anh nói, tối nay em phải bù lại cho anh."

Hứa Mạt cảm thấy buồn cười, bản thân lại bắt đầu bận rộn, ép chút nước trái cây tươi chờ lát nữa mang theo, Nhị Bảo thích uống cái này. Sữa bò nữa cũng cần, Đại Bảo tương đối thích.

Sau một lát, cô luôn cảm thấy phía sau lưng có ánh mắt nóng rực dính chặt lấy, quay người nhìn qua, cửa phòng bếp vẫn chưa đóng.

Thế là, cô quả nhiên thấy được Thẩm Thận đang đứng ở cửa cầu thang xoắn ốc.

Anh thân trường ngọc lập, đang đứng ở nơi đó, ánh mắt sáng rực.

"Sao vậy, sao anh còn không lên đi?" Hứa Mạt liếc mắt nhìn anh, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Thẩm Thận không nhàn nhàn không chạm, "Em vừa nãy còn không có đáp ứng anh."

"Anh là con nít muốn ăn kẹo sao? Quý ngày thứ." Hứa Mạt dừng một chút, nhỏ giọng làm bằm, "Đáp ứng anh đáp ứng anh, hài lòng chưa?"

Thẩm Thận lúc này mới cười lên, nhàn tản mà lên lầu, gọi con trai rời giường.

"Mẹ ơi, mặt mẹ có chút đỏ." Thẩm Ngôn Khai đột nhiên lên tiếng, đánh gãy suy nghĩ của Hứa Mạt, cũng kéo cô về thực tế.

Hứa Mạt sờ sờ mặt, "Mẹ có sao? Chắc là..... gió biển thổi à."

Thẩm Ngôn Khai gật gật đầu, không có nói tiếp. Tiểu thiếu niên thân hình lớn lên như kéo mầm, giống anh trai đều cao hơn bạn cùng tuổi không ít.

Cậu trước kia khá dính mẹ, trưởng thành rồi tính tình lại hơi hướng điềm tĩnh, đối những người khác rất có mùi vị lạnh đạm, cũng chỉ có ở trước mặt người nhà nói nhiều hơn một chút.

Làm mẹ, Hứa Mạt cảm thấy cái này rất dễ hiểu, Nhị Bảo hơi có vẻ nội liễm, không hiểu nhiều đến biểu đạt tâm tình của mình, yên tĩnh hơn một chút so với Đại Bảo.

Hứa Mạt suy nghĩ một hồi, kéo tiểu thiếu niên đến bên cạnh mình, "Ném thứ nước trái cây mẹ ép cho con, anh trai con vừa này đã uống sữa bò rồi, rất ngoan."

Thẩm Ngôn Khai cảm thấy mình đã lớn, đều là người đã lên tiểu học, cũng không cần mẹ dùng ngữ khí dỗ trẻ con này nói chuyện với cậu.

Nhưng thấy mẹ vô cùng xinh đẹp dịu dàng như vậy mà nhìn mình, cậu thỏa hiệp. Mẹ không chỉ có lớn lên giống tiên nữ, ngay cả trên người cũng thơm thơm.

Anh trai trong miệng Hứa Mạt, Thẩm Ngôn Lễ, giờ phút này ngồi ở một bên với Thẩm Thận. Phiên bản nhỏ và Thẩm Thận phiên bản lớn đang đấu cờ cá ngựa với nhau.

Thẩm Thận nằm nghiêng, lưỡi biếng chống đỡ một bên mặt, đột ngôn tay thon dài thỉnh thoảng điều khiển quân cờ.

Thẩm Ngôn Lễ một mực nhìn chằm chằm, vẻ mặt nghiêm túc, sự tùy ý ngày

thường lúc này không thấy nữa, ham muốn thắng bại của cậu rất lớn, điểm này cực kỳ giống Thẩm Thận.

Lực chú ý của Thẩm Ngôn Khai cũng bị hấp dẫn, ánh mắt thẳng tắp rơi xuống bên này.

Thẩm Thận đứng ở bên trên đã quen, rất biết phòng đoán tâm tư, ánh nghĩlêng liếc Thẩm Ngôn Khai ở bên cạnh, trong lòng hiểu rõ.

Anh gõ gõ chỗ trống bên cạnh mình, không nhanh không chậm nói, "Nhị Bảo, đến đây."

Thẩm Ngôn Khai nhất thời nhích tới gần, ba người đàn ông trong nhà tập hợp một chỗ, sợi tóc bị ánh nắng chiếu vào hiện lên màu vàng rực, gió biển hiu hiu, nơi biển và trời giao thoa ở đằng xa khép thành một đường thẳng trắng mỏng.

Bầu trời đằng xa xanh thắm làm nền, cát sỏi nhỏ vun nổi liền, Hứa Mạt cười khẽ, giờ điện thoại lên, đặt ba người đang chăm chú vào trong chính giữa hình ảnh.

-

Không qua bao lâu, vợ chồng hai người thương lượng, Thẩm Thận quyết định mang song bào thai tham gia Bồ Đề Minh Đi Đâu Thế.

Anh sớm đã có suy nghĩ công khai, chỉ là một mực lo trước lo sau, sợ đối với sự nghiệp của Hứa Mạt có ảnh hưởng, lại tạo nên quây nhiễu với con trai.

Bề ngoài của song bào thai đáng chú ý, trong lúc phát tay đều có khí chất, trong trường học rất nhiều thầy cô và bạn học đã không ít người đã đoán được.

Nhưng học sinh trong trường đều không phú thì quý, có thể ở trong đó, hơn phân nửa đều là con của những nhân vật tai to mặt lớn, giữa phụ huynh gặp nhau nhìn nhiều cũng không hiềm lạ, cũng không bất quái.

Nhưng giấy chúng quy không gói được lửa.

Bây giờ việc học của song bào thai ổn định, Hứa Mạt cũng có vị trí đủ cao đủ ổn định trong giới, Thẩm Thận cảm thấy, thời cơ chín muồi rồi, cũng là lúc nên công khai.

Nếu sớm muộn đều phải công khai, anh muốn nhân cơ hội này, ở chung với con trai nhà mình nhiều hơn. Đây lại là chương trình tạp kỹ mới lên mà Nhất Thiên ra sức đầu tư, tóm lại cũng muốn ủng hộ một chút.

Còn nữa, thời gian từ từ trôi qua, tin tức ngầm trên mạng liên quan tới Thẩm Thận với Hứa Mạt càng truyền càng không hợp thời thường.

Tin tức báo chí Thẩm Thận có thể phong bế, nhưng tin tức ngầm này lại không tìm được điểm mấu chốt ngăn chặn, còn phóng nhanh hơn so với hỏa tiễn.

Trong lúc âm thầm truyền ra, không có ngoại lệ đều là Thẩm Thận là gay, vì che giấu sự thật này, kéo một nữ minh tinh không có bối cảnh của Nhất Thiên làm đệm lưng.

Nếu không vì sao là người tầng lớp trên của giới giải trí, Thẩm Thận với nữ minh tinh khác ngay cả một tin xấu cũng không có truyền qua, không nói tia lửa, chính là đốm lửa cũng không có cọ sát.

Nghĩ như vậy, có thể dễ giải thích hơn rồi.

Fan hâm mộ nhìn phiên bản này, cũng cảm thấy vô cùng có sức thuyết phục.

Này mẹ nó còn có thể nhìn sao?

Thẩm Thận nói được làm được, sau khi làm theo ý kiến của song bào thai, trực tiếp tham gia quay hình.

-

Bố Sĩ Minh Đi Đâu Thế tổng cộng có năm đội mình tính nhí, tuổi tác có lớn có nhỏ. Đôi con trai này của Thẩm Thận là ra sân trẻ nhất.

Lúc trước tổ tiết mục ở trên weibo đã có giới thiệu, trong năm đội có một đội là khách quý thần bí, tạm thời không công bố, tập thứ nhất trong quá trình chiếu sẽ công bố.

Tin tức này sau khi phát ra, dân mạng đều trở nên sôi sục, cái chương trình này bọn họ mong đợi thật lâu. Khiến cho bọn họ hưng phấn chính là, Thẩm Thận like tin weibo này.

Không chỉ có anh, ngay cả Hứa Mạt cũng nhấp like.

Lần này tất cả mọi người đều điên cuồng.

Có dân mạng dựa theo hình cắt mà tổ tiết mục phát ra, từng cái một đội chiếu với nghệ nhân trong giới, bất luận thế nào cũng không có phù hợp, nhưng ảnh của Thẩm Thận đội chiếu vào lại vô cùng phù hợp.

Cùng lúc mọi người nhao nhao phỏng đoán, cũng đang nghi ngờ, dù sao ảnh chụp trên mạng liên quan tới Thẩm Thận vô cùng ít, trùng hợp cũng khó nói. Mà anh lại là giám đốc Nhất Thiên, hỗ trợ tuyên truyền cũng là hợp tình hợp lý.

Mấu chốt nhất là, nhìn hình cắt này có hai đứa bé. Thẩm Thận cũng không có thể không có căn cứ nhiều thêm hai đứa con đi.

Ôm một tâm tình như vậy, khán giả mang thái độ hiếu kỳ, xem suốt chiếu của tập đầu tiên.

Chương trình có điểm cười có điểm khóc, sau đó liền tiết lộ khách quý thần bí.

Dân mạng nín thở ngưng thần, phát ra mưa đạn gần như quét cả màn hình.

Không chỉ dân mạng, cả nhà bốn người cũng đang ngồi ở trước sofa trong phòng khách, nhìn chương trình mình tham gia.

Lúc trên màn hình TV chiếu cảnh chọn phòng, ông kính chỉ quay từ trên đầu trở xuống.

Từ hình ảnh bên trong nhìn thấy, từ trên chiếc xe màu đen bước xuống một người thân trường ngọc lập, thân hình cao lớn, cặp chân dài vô cùng thẳng, ở sau lưng người đàn ông lại có hai thiếu niên theo sau cao đến nửa người của người đàn ông.

Đến rồi đến rồi. Trong lòng người xem mặc niệm, một khắc này, trông ngực kéo căng đến gần như đứng im.

Ông kính chậm rãi dời lên, lộ ra một khuôn mặt, chợt nhìn chính là vô cùng nhiếp nhàn tâm phách, tuấn mỹ vô cùng, đôi mắt hoa đào đuôi mắt hơi hơi xếch lên xẹt qua ánh sáng rạng rỡ.

Mà hai thiếu niên trẻ xuất hiện ở sau lưng anh càng không cần phải nói, tướng mạo quả thực chính là phiên bản thu nhỏ của Thẩm Thận, chỉ có điều còn mang theo chút tính trẻ con và ngây ngô.

Mưa đạn trong nháy mắt yên tĩnh như gà. Sau đó, liền giống như bùng nổ phun trào trước núi lửa bạo phát.

[Fu*k! Tôi thấy được cái gì!]

[Chồng ơi? Tình huống gì thế a a a a a??]

[Thật là Thẩm Thận? Thẩm Thận của Nhất Thiên? Ai mau đến lay tỉnh tôi đi!]

[Trời ạ Thẩm Thận đều có con rồi, còn là song bào thai?]

[Trời ơi, hai thiếu niên này lớn lên cũng mẹ nó dễ nhìn quá, ngạt thở, tôi có thể, tôi thật có thể!]

[Chờ chút, đây là con của anh ấy và ai? Hứa Mạt??!!]

Chính ngay lúc này, đứng đầu weibo này ra một tin mới— Người quản lý Nhất Thiên, ông trùm ngành giải trí Thẩm Nhị Thiều công khai tình trạng hôn nhân và ái tử.

Dân mạng lập tức hấp tấp chạy tới nhìn, Thẩm Thận nắm bắt thời gian, phát một động thái như này —

[@ Thẩm thận: Chúng tôi.]

Ảnh đi kèm chỉ có một tấm, bởi cảnh cây dừa rừng cát, mắt nhìn thấy đều là biển. Đây là ảnh du lịch năm ngoái của một nhà bốn người ở nơi cũ - Fiji nghỉ mát mà chụp.

Phía dưới ảnh, Thẩm Thận cách ông kính gần, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt. Lòng mày ưu việt đang nhỏ nước, tóc đen hơi ướt, mang theo sự ngỡ ngàng khác biệt.

Mà ở nơi đằng xa trên tấm hình, là bể bơi không bờ của khách sạn. Hứa Mạt và hai đứa con dựa vào vách hồ đằng sau, đang mặc mát mẻ, đang nhìn về hướng ông kính.

Chương 83

Địa điểm tập thứ nhất của Bồ Sĩ Minh Đi Đâu Thế nằm ở vào một trấn nhỏ hẻo lánh ở phía nam Trung Quốc, gạch xanh ngôi thán, cầu nhỏ nước chảy. Từ phòng cảnh bên ngoài mà nhìn, trạm này là nơi vô cùng hợp lòng người.

Nhưng mà sự thật lại tương phản, thành trấn niên đại xa xưa, lịch sử lâu đời, rất nhiều phòng ốc đều không có đổi mới. Mọi người ra ngoài làm công khá nhiều, dần dà, theo thời gian trôi qua, thành phố nhỏ dường như trở thành một thành phố trống không, lơ mơ có thể nhìn thấy chỉ có một ít bóng dáng người già.

Con cháu ra ngoài dốc sức làm việc, người già một đời trông coi cổ hương, chưa từng rời đi.

Thiết bị ở trong trấn cũng vô cùng đơn sơ, một số phòng ốc hơn phân nửa là mưa dột rỉ nước, lại thêm thời tiết ẩm ướt, rêu đều che kín cả mặt tường.

Sau khi nghe người dẫn chương trình miêu tả đơn giản tình huống từng cái phòng ốc xong, mọi người dường như choáng váng, dù sao căn hộ xa hoa và nhà gỗ đơn sơ, điều kiện chênh lệch rất xa.

Thẩm Thận cũng không chút phí lời, tự tin nói với song bào thai, "Phòng tốt nhất kia, nhất định là của chúng ta."

Mọi người nhìn đến chỗ này, nhất thời này lên.

[Coi trọng anh chồng ơi! Cố lên nha cho các tiểu bảo bối ở phòng tốt!]

[Đương nhiên là giành lấy cái tốt nha, nếu không ba người sao ngủ chứ? Chẳng lẽ thật muốn đi ngủ nhà gỗ?]

[Tôi vẫn choáng váng, Hứa Mạt và Thẩm Thận thế mà đều có con lớn như vậy, còn là song sinh!]

[Chưa mẹ gen tốt chính là tốt, xông tới giá trị nhan sắc của ba người đàn ông Thẩm gia, tôi cũng muốn xem tiếp!]

Thẩm Ngôn Lễ nghe lời Thẩm Thận, cười cười, không có phát biểu ý kiến, ngược lại Thẩm Ngôn Khai, nghiêm túc gật gật đầu.

Ông kính cẩn chuyển tới khúc này, đại quân bình luận màn hình lại một vòng đánh tới.

[Ha ha ha ha sao tôi từ trong mắt Thẩm Ngôn Lễ thấy được ghét bỏ!!]

[Tính cách của anh trai này tôi rất thích nha, em trai mặc dù lạnh lùng một chút, nhưng không hiểu sao ngốc ngốc.]

[Ta không xong rồi, cặp song sinh gia thế tốt như vậy, tên cũng quá manly hu hu hu.]

[Hai người ngày sau chắc chắn là nam thần, tôi muốn sớm vì con gái mình dự tính QAQ]

Cả nhà bốn người cũng xem đến đây, Hứa Mạt từ trong ngực Thẩm Thận ngẩng đầu lên, ngược mắt nhìn về phía đỉnh đầu anh, nơi ánh mắt chạm đến, là đường cằm dưới trời chày, ưu việt của Thẩm Thận.

"Nhanh nhanh nhanh, nhanh tiết lộ một chút kịch bản cho em, anh rút cuộc chọn phòng như thế nào cho con vậy?" Cô xem đến đây, cảm thấy khó chịu, trong lòng ngứa ngáy.

Thẩm Thận ân cô trở về, liếc nhìn cặp song sinh đang ngồi ở một bên sofa phía cách bao xa có bao xa, ngữ khí rất nhạt, "Xem tiếp chẳng phải biết rồi."

Hứa Mạt quay đầu lại đi hỏi hai anh em, "Đại Bảo Nhị Bảo, hai con nói cho

mẹ."

Thẩm Ngôn Lễ căn bản không có xem, một mục đang nghiên cứu khối rubic, động tác dưới tay nhanh chóng, mí mắt nửa vén, nghe vậy đá đá Thẩm Ngôn Khai đang ngồi ở bên cạnh cậu.

Nhận được ánh mắt cảnh cáo của Thẩm Thận. Đồng chí Thẩm Ngôn Khai đột nhiên nghẹn lời, cảm thấy có chút ủy khuất, tại sao lại là cậu đến trả lời loại câu hỏi khó giải quyết này.

Đồng chí Thẩm Ngôn Khai hắng giọng một cái, trấn tĩnh trả lời, "Mẹ, luôn cần giữ chút hồi hộp chứ, dù sao con với anh trai vẫn rất thích."

Câu trả lời này lấp lửng cả hai, thành công chuyển chủ đề trở về.

Hứa Mạt không có tiếp tục truy vấn, bởi vì màn hình TV đã chiếu đến đoạn này.

Phòng ở hoàn toàn dựa vào giàn sắt, ai tới trước là người đó lấy, toàn dựa vào may mắn.

Thẩm Thận thân cao chân dài, bước chân cũng bước nhanh, lúc bước vào phòng xa hoa, nhìn về ai anh em ở sau lưng nường mày. Tuy rằng không có nói chuyện, nhưng từ vẻ mặt, không cần nói cũng biết.

Ngay lúc này, trong phòng có một đôi cha con chậm rãi bước ra, đang cầm hạt dưa, "Ngại quá Thẩm tổng, chúng tôi đến trước."

Thẩm Thận ngừng một hồi, sau khi chào hỏi với người đến, rất nhanh lại tiến đến mục tiêu tiếp theo, không có căn hộ xa hoa, phòng đơn xa hoa vẫn liệt vào vị trí thứ hai.

Nhưng sau đó Thẩm Thận giống như mở ra cái hũ không may, một đường đi đến cuối.

Thời điểm cha con ba người đứng trước căn nhà lá, vô cùng đúng lúc vang

lên nhạc nền trầm thương thế lương. Vali xa hoa đắt đỏ, kính râm thời thượng với rơm rạ đơn sơ ở sau lưng tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, ba người đều trầm mặc. Bóng lưng cao lớn của Thẩm Thận thoạt nhìn đều nổi lên một tầng chán nản nặng nề.

[Ha ha ha ha ha, trời ôi, tôi sắp cười chết ha ha ha ha!]

[Thẩm Thận thật là một người đàn ông thâm, nhưng mặt thật vô cùng thối!]

[Biểu ngữ: Ông trùm giới giải trí cả nhà ba người đàn ông lưu lạc đầu đường.]

[Đây cũng quá sai lầm rồi, nơi nhìn trúng đều có người chằm.]

[Cặp song sinh giận mà không dám nói gì.]

Hứa Mạt phốc một tiếng bật cười, "Anh sao vậy chú, phòng bình thường cũng không giành được, trực tiếp là nhà lá?"

Cái này chênh lệch tâm lý cũng quá lớn rồi, cả nóc nhà xa hoa cũng không có găm tới.

Thẩm Thận một thiếu gia tự phụ như vậy, sợ là chỗ tới bây giờ cũng không có ở qua chỗ kém như vậy.

Thần sắc Thẩm Thận không rõ, sắc mặt đen như đít nồi, tay của anh ở nơi con trai không nhìn thấy, lạng lẽ duỗi qua, nhéo một cái nhẹ ở chỗ nơ đủ của cô, "Ban đêm chờ đó chỗ anh."

Nhưng mà Hứa Mạt bắt vì sở động, còn đang cười anh, "Trách không được Đại Bảo Nhị Bảo sau khi quay xong tập một trở về, sắc mặt đều tiều tụy thật nhiều."

Thẩm Thận hai mắt hơi níp lại, "Sắc mặt tiều tụy có thể tính lên đầu anh sao? Nhà lá sao không tốt, không khí trong lành, ban đêm còn có gió nhẹ."

Hứa Mạt gái gái ở dưới cầm ảnh, cười vui vẻ hơn, "Có đúng không, kỳ thật là nóc nhà hờ gió đi?"

Cặp song sinh biết điều không lại gần, đối với cha mẹ ruột nhà mình đùa giỡn, hai người bọn họ tập mãi thành thói quen.

Cảnh chiếu tiếp theo cũng vô cùng ngoài dự liệu, mặc dù ba người Thẩm gia này bốn phía gặp phải trắc trở, nhưng rất nhanh liền thích ứng hoàn cảnh mới, cặp song sinh toàn bộ quá trình cũng không lộ một chút không tình nguyện, không kêu ngạo không siểm nịnh, cũng không có nháo muốn về nhà.

Đây là gia giáo tốt, khí độ tự nhiên tự nhiên mà biểu hiện ra, là người thừa kế tương lai của đại gia tộc thế gia bồi dưỡng ra.

Sau đó video phát đến lúc ngủ, Thẩm Thịnh bên trái lồm một cái, bên phải cuộn một cái, thật sự là cuộc sống đến thần tiên cũng ghen tị không thôi.

Thẩm nhị thiếu vỗ vỗ giường gỗ trong nhà lá, ngữ khí nhàn tản, "Còn ổn, chính là xấu một chút."

Nói xong anh dường như nghĩ đến cái gì, ngược mắt nhìn sang cặp song sinh, sờ lên cằm cười khẽ, "Trong nhà đến lúc đó thêm cho hai đứa hai cái giường như này, về sau phạm sai lầm thì ngủ cái này cho ba."

Hai anh em:.....

Có điều cũng khiến người xem xúc động, đó chính là bọn họ cũng có tình cảm gắn bó - Hứa Mạt.

Ban đêm trước khi ngủ, tổ tiết mục có sắp xếp hồ động liên hệ người nhà.

Thẩm Thịnh sau khi rút ra điện thoại, tự nhiên mà thốt lộ một tiếng "Vợ ơi", ẩn chứa trong đó tình cảm không lừa được người.

Cặp song sinh cũng đều tập trung tinh thần nghe, hai khuôn khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp trai quay quanh bên người Thẩm Thận, nhất thời ba khuôn mặt có thể nói giết chết nhóm thiếu nữ, hai cậu ngoan ngoan nghe Hứa Mạt nói chuyện.

Sau khi Hứa Mạt dịu dàng nói chuyện, dặn dò một phen, liền đuổi bọn họ đi ngủ.

Trong mưa đàn cũng nhao nhao nổi lên bong bóng ghen tị.

[Cả nhà bốn người quá tốt đẹp đi thôi, tôi lại tin tưởng tình yêu rồi hu hu hu.]

[Thật là con nít dễ nghe lời, đều rất thích mẹ a.]

[Tinh cách Thẩm Thận thật rất tốt, nếu chỉ xem đáng vẻ, tôi trước kia vẫn cho là anh ta là loại hình bất cần đời cơ.]

[Trước mắt, Thẩm nhị thiếu rất sủng vợ, thổ lộ ở tháp truyền hình, cầu hôn màn ảnh, đều là tác phẩm của anh ta.]

[Đúng vậy, cho nên nói đàn ông đẹp trai chân chính thương người quả thực là, chị em đừng cảm theo đuổi tình yêu đi, đừng nhảy vào hố lửa nữa, tin tưởng mình có thể tìm được người tốt, đừng kén chọn nữa!]

Tập thứ nhất chiếu xong, trên mạng liền làm ra gói icon, hơn phân nửa là một nhà Thẩm Thận, không chỉ có như thế, hot search của bọn họ cũng là cao nhất trong gia đình mình tinh.

Có điều dù cho mấy tập sau, Thẩm Thận cố gắng xoay chuyển tình thế, nhiều lần tránh được căn xa hoa, cũng thay đổi không được ấn tượng ban đầu của khán giả, cảnh nhà lá này xem như qua không được rồi.

Sau đó cũng có một tập công khai video cả nhà bốn người ở trong nhà, lúc tập một, Thẩm Thận làm khách quý thần bí, không thể sớm tiết lộ hành trình, tổ đạo diễn cũng không có vào nhà lấy cảnh quay.

Nhưng mà dân mạng kêu gọi vang dội, nhao nhao biểu thị muốn nhìn cảnh tượng cả nhà bốn người buổi sáng thức dậy.

Sau khi tổ tiết mục nhận được sự đồng ý của Thẩm Thận, thật đúng là thỏa mãn nhu cầu của dân mạng.

Nhà Thẩm Thận lớn, là chung cư ba tầng kép. Những thứ này đều là fan hâm mộ sớm đã biết được, sớm ngay khi Hứa Mạt công khai tình cảm đã có người mời ra.

Nhưng mà khi đó với hiện tại, đến cùng vẫn không giống nhau.

Lúc trước lộ ra chỉ có phòng ngủ, mà hiện nay không chỉ là phòng ngủ, gian phòng cửa cặp song song cũng cùng nhau công khai, mặc dù ống kính chỉ là vội vàng nhóang qua, nhưng cái này cũng đủ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của fan hâm mộ.

Nơi chỗ cùng, mọi người vẫn muốn nhìn sự hồ động của hai người Thẩm Thận và Hứa Mạt. Mà camera, cũng đúng lúc bắt được một màn này.

Thời điểm nắng sớm mờ mờ, camera xâm nhập vào phòng ngủ, Thẩm Thận bị đánh thức đầu tiên, tự mình mở cửa cho bọn họ.

Trong phòng ngủ to như vậy, trước cửa sổ tầng tầng lụa mỏng che lấp, nắng sớm nửa thấu tiến vào, một phòng ước chừng kiểu điểm mông lung.

Hứa Mạt nằm trên nửa giường lớn, còn đang ngủ, hai mắt đóng chặt lại.

Tổ quay phim nín thở ngưng thần, một giây sau, bọn họ nhìn thấy Thẩm Thận đi đến bên giường, quỳ một gối xuống, hai tay nửa chống ở hai bên bên gáy Hứa Mạt, hơi hơi cúi người, hôn cô hai cái, chạm vào rất nhẹ, thoáng qua liền mắt.

Tổ đạo diễn biết người xem muốn chính là cái gì, cho một màn này tới một cái hiệu ứng HD, cho dù là ở trong phòng có vẻ mờ mờ, cũng làm cho vẻ mặt của hai người vô cùng rõ ràng.

Hứa Mạt bị quấy rầy đến, đôi mi thanh tú nhíu nhíu, ưm một tiếng, sau đó hai tay tự động quấn ở trên cổ Thẩm Thận.

"Anh trai, mọi người phải đi sao?" Giọng nói cô mềm mại, hai mắt vẫn không có mở ra.

Thẩm Thận nhẹ nhàng đáp tiếng "ừm", sau đó nói nhỏ câu gì bên tai cô, trên cô đập anh mấy quyền.

Câu thì thầm kia chỉ có hai người nghe được, ngay cả tổ đạo diễn cũng không bắt được, chỉ có Hứa Mạt hiểu rõ ý đồ của anh, Thẩm Thận là thật xấu tính.

"Em ngủ tiếp đi, anh với Đại Bảo Nhị Bảo dọn dẹp một chút thôi đi." Giọng trầm thấp của anh vang lên, sau đó còn thấy cô dịch dịch góc chần.

Khu bình luận màn hình nhất thời lại nổ.

[Fu*ck, tốt mẹ nó sung a!]

[Hứa Mạt gọi Thẩm Thận anh trai, ngọt ngào quá.]

[Được rồi tôi lại biết rồi, cặp song sinh gọi là Đại Bảo Nhị Bảo ha ha ha ha.]

[Chỉ có tôi hiểu kìa vì sao Hứa Mạt nện Thẩm Thận sao?]

[Lầu trên+ 1, cùng hiểu kìa.]

[+2, là tôi nghĩ quá nhiều sao?]

[+10086, các người thật là lằng lờ.]

Sau đó khi cả nhà bốn người lại đứng giờ ngồi ở trong phòng khách xem phát sóng, bình luận màn hình khúc này trực tiếp bay đầy trời, vô cùng rõ ràng, làm người khác muốn bỏ lờ cũng không được.

Nhìn ảnh mắt tự động liếc qua, Đại Bảo Nhị Bảo cự tuyệt ảnh mắt giao nhau, Hứa Mạt hung hăng cào một phát lên lưng Thẩm Thận.

Phát sáng đêm đó, Thẩm Thận phát ra một tin Weibo buồn triền miên, ý nghĩ kỳ quái.

[Ồi, mèò hoang gái ngứa.:)]

Chương 84

Bóng đêm, mông lung, say mê, mê muội.

Giống như có một bàn tay vô hình đang bóp chặt lấy bản thân, không chỗ chạy thoát, khó thở lại khó qua.

Ác mộng vĩnh viễn biết được sự uy hiếp nhân tính, không ngừng xói mòn thần kinh não, mang đến sự lôi kéo chặt chẽ không ngừng.

Ưng Thúy Nguyệt bỗng nhiên từ trên giường bừng tỉnh, phần lưng cong xuống, sau đó thở một hơi dài nhẹ nhõm, chôn chặt đầu ở giữa hai đầu gối.

Cảm giác sau khi say rượu cũng không quá tốt, toàn thân đầy mùi rượu trải qua sự lan tỏa cả một đêm, trở nên có chút làm người ngạt thở.

Chỉ có điều lần này, trong mũi thế nhưng như có như không mang theo chút mùi thơm mát lạnh lạnh nhạt, mùi rất nhạt rất sạch sẽ, nhưng đây tuyệt đối không phải mùi trên người cô.

Đây là hơi thở của đàn ông, cô nhẹ ngủ một chút, tâm thần vậ mà hoảng hốt trong chớp mắt.

Lúc này cô mới phát hiện trên người bản thân được khoác lên một áo khoác kiểu nam.

Ưng Thúy Nguyệt vượt vượt đầu, ký ức đứt đoạn mới lần nữa tràn vào trong đầu. Tối hôm qua cô bị bà mẹ kế của bản thân kích động, chạy đến Kim Đình uống rượu, trước kia người đại diện vô tình thấy qua cô như vậy, đã nghiêm lệnh cấm cô, bây giờ cô mới ra mắt không bao lâu, bị phóng viên bắt được mà "miêu tả" ở trên báo, vậy coi như xong đời.

Cô cũng không muốn như vậy, thế nhưng tìm nên không được ý nghĩ trong lòng mình, một mình len lén chạy đến Kim Đình.

Nói đến đây, bây giờ cô cũng không biết mình đang phân đầu vì thứ gì.

Mẹ mất từ rất sớm, ba thì sao, người ba yêu cô có con trai mới rồi, cũng không muốn quan tâm cô nữa.

Tối hôm qua là sinh nhật của ba cô, cô chạy về nhà chúc mừng sinh nhật cho lão ba nhà mình, kết quả trên bàn ăn mẹ kể nói bóng nói gió, lời nói tuy dễ nghe, nhưng nghĩ kỹ thì khắp nơi đều là dao. Mặt ngoài khen cô bây giờ làm mình tinh tốt, nhưng trên thực tế ý trong đó không cần nói cũng biết, mỗi một chỗ đều đang ám chỉ những luẩn quẩn trong giới giải trí.

Ưng Thu Nguyệt nghe xong cảm thấy buồn cười, cha cô có tiền, cũng có chút quan hệ, cô ở trong giới không nói đi ngang, nhưng sống tiêu sái trái lại cũng là thật, ít nhất làm một người mới, cô không nhận lấy uy hiếp với chèn ép gì, có phim quay, cũng có tiền kiếm.

Lại nói, lúc trước Thịnh Điện cũng là chính cô cố gắng thí dụ vào, lúc này ngược lại bị chê đến không đáng một đồng.

Cũng không biết bà mẹ kế này có gì tốt mà âm dương quái khí, sinh được con trai giống như có thêm sức mạnh.

Cô nhất thời cãi lại, nào nghĩ đến lão Ưng không chỉ không giúp cô, trong ngực ông ôm lấy em trai mới sinh, thở dài, "Người một nhà chú trọng hòa khí, Thu Nguyệt tính tình con quá nóng nảy, nên sửa đổi một chút."

Ưng Thu Nguyệt tuy nói từ nhỏ không có mẹ, nhưng cũng là được nuông chiều mà lớn lên, đâu có gặp phải ngữ khí giống như vậy của lão Ưng, nhất thời tông cửa xông ra, ngay cả quà sinh nhật cũng không tặng.

Sau đó là trận say mềm tối hôm qua, cuối cùng vẫn được Hứa Mạt cho người chở đưa về phòng ngủ.

Cùng Hứa Mạt xác nhận một chút, cô mới muốn phương thức liên lạc của người tối hôm qua.

Thì ra đó là trợ lý của bạn trai Hứa Mạt.

Trong lúc cô choáng choáng, liếc qua vẻ ngoài của đôi phương.

Mơ hồ một mảnh, không thấy rõ ràng, trên người ngược lại rất dễ người.

Tối hôm qua trong nháy mắt đổ vào trong xe, đầu của cô rõ ràng đập trúng cái gì, cứng rắn, đến bây giờ chỗ da đầu cô vẫn còn sưng lên một khối.

Ưng Thu Nguyệt âm thầm bấm bấm một hồi, cảm điện thoại di động lên gọi điện, bất kể nơi thế nào, quần áo cũng nên trả cho người ta, còn phải nói cảm ơn.

Điện thoại vang lên thật lâu, bên kia mới kết nối, giọng nói thanh lãnh đậm mạc, chỉ một chữ "Alo?"

Những tình cảm phức tạp sáng sớm ngủ dậy của Ưng Thu Nguyệt hết thảy đều bay đi, giọng nói của người đàn ông này vô cớ lãnh đậm, nhưng lại đặc biệt hấp dẫn người.

Cô háng giọng, "Là Trần Thanh Huy sao? Tôi là bạn cùng phòng của Hứa Mạt, tối hôm qua cảm ơn anh đưa tôi về nhà, tôi sẽ trả lại quần áo cho anh, anh có rảnh không?"

Trần Thanh Huy ngữ khí rất nhạt, "Không cần trả lại, tôi không rảnh."

Vừa dứt lời, anh ta liền lưu loát cúp điện thoại.

Ưng Thu Nguyệt không thể tin nghe âm thanh cúp máy đầu bên kia, đối mặt với điện thoại.

Không trả thì không trả, dù sao cô đã nói lời cảm ơn rồi, vụng trộm oán

thăm người này một câu, sau đó Ưng Thư Nguyệt liền vút người này sang một bên.

Bên kia điện thoại Trần Thanh Huy vừa để điện thoại xuống, Tống Đình bát quái xông tới, hỏi anh là người phụ nữ nào.

Trần Thanh Huy mặc dù mặt lạnh nhạt, nhưng không nén được anh có một túi da tốt, cả người rất có hương vị thanh lãnh cầm đực, bởi vậy, phụ nữ ngoài sáng trong tối yêu thầm anh rất nhiều, người theo đuổi vô số.

Nhưng anh đối với cái này không có chút hứng thú nào, cả ngày vui đầu tận lực làm việc, chỉ quan tâm công việc, không hiểu phong tình.

Không lạnh không nhạt liếc nhìn Tống Đình đang lú rú, Trần Thanh Huy mới đặt sự quan tâm lên cuộc điện thoại vừa này.

Cuộc điện thoại nói chuyện vừa rồi là số điện thoại cá nhân của anh. Lúc đại học, Trần Thanh Huy cũng là nhân vật cấp bậc nam thần, trong trường học lưu truyền rộng rãi số điện thoại của anh, công khai niêm giá, không ít người lấy được liền đến quấy rối anh, anh bị chọc đến phiền không thôi, trực tiếp đổi số.

Số trước kia sau này chuyển thành số liên hệ khách hàng, người có số cá nhân của anh, ngoại trừ người nhà, chỉ có ba bốn người bạn, thật sự là lác đác không có mấy người.

Hứa Mạt đã sớm chào hỏi bên wechat, cho nên lúc điện thoại gọi đến, trong lòng của anh liền biết là ai.

Trong đầu chợt lóe lên khuôn mặt kiều mị xinh đẹp kia, Trần Thanh Huy cúi mặt xuống, tiếp theo dần thân vào công việc.

Tống Đình và Trần Thanh Huy lần nữa gặp lại Ưng Thư Nguyệt, là tại hành lang một nhà hàng.

Đêm khuya ánh trăng sáng, cô gái vô cùng xinh đẹp đáng chú ý, hoàn toàn không ăn khớp với bên cạnh là đoạn nhà sản xuất và đạo diễn đi thành đoàn.

Tổng Đính cười lên, anh ta nhận ra cô, người đêm đó uống đến lảo đảo, ôm Trần Thanh Huy không buông tay không phải là cô sao. Bình thường cũng không ai tới gần được người Trần Thanh Huy, cô là một ngoại lệ.

Ưng Thu Nguyệt vừa kết thúc một bữa tiệc của đoàn phim, ngược mắt liền trông thấy hai người đàn ông thân hình thon dài đang đi về phía bên này.

Tổng Đính xích lại gần, cười đến âm áp, "Ở chỗ này cũng có thể gặp cô."

Ưng Thu Nguyệt không hiểu, nhưng đầu óc cũng nhanh nhạy, mơ mơ hồ hồ đối hai người này có ấn tượng, "Đêm hôm đó cảm ơn hai anh."

Nói xong, cô tùy ý liếc nhìn Trần Thanh Huy luôn im lặng, nhịp tim thình thịch gia tốc.

Vừa rồi cách xa còn không lộ ra, bây giờ tới gần, khuôn mặt hồ hững tron bóng mê người của Trần Thanh Huy đều hiện ra.

Ánh đèn vàng trên đỉnh hành lang chiếu xuống, chiếu ra độ cong gầy gò trên mặt anh.

Quả thật người cũng như tên.

Tướng mạo anh như vậy, mỗi phân mỗi tấc đều cực kỳ phù hợp thẩm mỹ của cô.

Ưng Thu Nguyệt nhìn thấy rất nhiều nam minh tinh trong vòng rồi, nhưng trên người những người kia vốn thiếu một chút gì đó, tóm lại không đủ hấp dẫn người khác.

Cô chào hỏi với Trần Thanh Huy, đôi phương chỉ khẽ gật đầu, không có quá

nhiều cảm xúc.

Ưng Thư Nguyệt hàn huyên một hồi với Tổng Đình, trợ lý rất cục phát hiện đến cô vắng mặt, gọi cô trở về.

Lần này xác thực không thể ở lại lâu, ngăn chặn tiểu tâm tư đang nảy mầm trong lòng, Ưng Thư Nguyệt nhấc chân bước ra ngoài, trong nháy mắt lướt qua vai nhau, không thưa mà liếc nhìn bên cạnh một cái.

Cái nhìn này lại làm cho cô ngẩn người.

Trần Thanh Huy cũng không quay người, ánh thân người cao, dáng người thẳng tắp, cứ như vậy rũ mắt, ánh mắt nhìn phía dưới, một cách tự nhiên, rơi vào trên đùi cô.

Rõ ràng chỉ là hơi thoáng nhìn, ánh mắt anh lại giống như nảy lên ngọn lửa u tối, khiến cho bắp chân trần trụi bên ngoài của cô đều bị loạ nóng rực này làm cho cháy rực tan chảy.

Đây chính là nơi Ưng Thư Nguyệt kêu ngạo, cô có một cặp đùi đẹp mê người, tinh tế thẳng tắp, trơn bóng trắng nõn.

Bất chấp lại nói thêm cái gì, cô vội vàng bỏ dờn tầm mắt, đi ra.

Khi trở lại đại sảnh, đạo diễn với nhà sản xuất không sai biệt lắm đã đi hết. Sau khi liên tục cam đoan với trợ lý, Ưng Thư Nguyệt dự định dọn đường hồi phủ, đợi khi cô đi ra bên ngoài, một chiếc xe chậm rãi lái qua, dừng lại ở trước mặt cô.

Tổng Đình hạ kính xe xuống, "Muốn chúng tôi đưa cô trở về không?"

Ưng Thư Nguyệt nhìn vào bên trong, Trần Thanh Huy đang ngồi ở ghế sau, vẻ mặt lạnh lùng.

Cô gạt đầu, khước miệng nhếch lên một đường cong hoàn mỹ, "Được."

Nói xong, cô liền lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tai mở cửa ghế sau, chui vào.

Tổng Đình ở phía trước: "....."

Sau khi Ưng Thu Nguyệt ngồi lên, đủ loại tìm chủ đề, nhưng tính cách cho phép Trần Thanh Huy câu được câu không đáp lại. Ngược lại cô với Tổng Đình, càng trò chuyện càng hăng, đến cuối cùng còn kích động thêm Wechat lẫn nhau.

Lúc xuống xe, Ưng Thu Nguyệt chỉ thoáng nhìn sườn mặt thanh tú với vành môi mím chặt của Trần Thanh Huy. Cô hoạt bát nháy mắt mấy cái, "Tiểu Huy Huy, về sau gặp lại."

Từ đó về sau, Ưng Thu Nguyệt không chỉ có thông qua Tổng Đình thành công thêm wechat của Trần Thanh Huy, còn đánh vào nội bộ, thăm dò tính tình và sở thích của Trần Thanh Huy.

Cô nhiệt liệt liêu lĩnh như vậy, khiến Tổng Đình nói đùa, "Cô thích cậu ta sao?"

Ưng Thu Nguyệt không chút do dự, gật gật đầu, "Đương nhiên thích, không chỉ có như thế, tôi còn muốn theo đuổi anh ấy."

Đương nhiên, sau khi có được anh, muốn trước tiên thoải mái một chút.

Cô không chỉ muốn yêu đương ngọt ngào, còn muốn hôn hôn ôm ôm nâng cao cao.

Cô thông qua Tổng Đình, mơ hồ hiểu rõ đến điều kiện gia đình Trần Thanh Huy không phải rất tốt, lên đại học liền vừa làm vừa học, cả người lại là loại hình vô cùng kiệm lời ít nói.

Ưng Thu Nguyệt cẩn thận nghĩ nghĩ, giống như sự thật cũng là như thế.

Xe đi lại là của công ty, ngày bình thường anh một mình đọc lai đọc vãng.

Cô tự dưng có chút đau lòng, nhưng những thứ này cũng không quan hệ. Cô tìm đối tượng lại không tham đối phương có tiền hay không, cô có tiền như vậy đủ rồi.

Thế là nhiều ngày như vậy, Ưng Thư Nguyệt không làm gì liền đi chặn anh, mặc dù đa số thời gian anh không thích để ý người khác, nhưng Ưng Thư Nguyệt đều có thể hiểu, cũng coi như cõ sát ra chút hương vị.

Sự lạnh nhạt của Trần Thanh Huy là lạnh ở ngoài mặt. Anh càng nhiều vẫn buồn bực, bình thường nơi đến, che dấu phía dưới sự buồn bực chính là sự lảng lơ.

Nhớ tới ngày đó anh như có như không liếc nhìn đuôi mình một cái, Ưng Thư Nguyệt càng thêm kiên định suy nghĩ của bản thân.

Sau khi nghĩ thông suốt cũng không có gì khó hành động, vào lúc ban đêm Ưng Thư Nguyệt liền chặn Trần Thanh Huy ở trong tầng ngầm gara.

Cô gắt gao ấn lấy anh, ấn anh ở trên thân xe, sóng lớn nhàn nhạt cuộn theo hương hoa mai ngào ngạt trên người cô, đồng loạt xông vào trong không gian mũi của anh, mơ mơ hồ hồ.

Bởi vì nguyên nhân chiều cao, Ưng Thư Nguyệt hết sức nhón chân lên, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiến đến chỗ cầm anh.

Nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm như hồ băng của Trần Thanh Huy, Ưng Thư Nguyệt quý thần xui khiến hôn một cái lên hàu kết của anh, lưu lại một vết dấu tây màu đỏ chót, còn nổi lên vầng nước.

Cô vỗ vỗ khuôn mặt của anh, vô cùng khí thế, "Nghèo thì thế nào? Em nuôi anh nhé!"

Chương 85

Vừa dứt lời, bốn phía một mảnh yên lặng.

Anh đèn tăng ngăm ga ra lờ mờ, hai người cách rất gần, gần đến có thể nghe được hô hấp gần trong gang tấc của nhau.

Ưng Thu Nguyệt cuống đã xong, ngẩng đầu lên, lấy dũng khí đối mặt với anh.

Trong mắt Trần Thanh Huy lạnh nhạt, như núi xa rừng sương lạnh băng.

"Nói chuyện đi." Ưng Thu Nguyệt là tính tình muốn cái gì thì nhất định sẽ đi làm, mắt thấy không lấy được sự trả lời của anh, cũng không bị anh đẩy ra, gan lớn tới gần, dường như nằm trong ngực của anh.

Trần Thanh Huy rớt cục chậm rãi mở miệng, "Cô đến cùng muốn làm gì?"

Đầu ngón tay Ưng Thu Nguyệt gầy gầy cái cằm của anh, còn chưa trả lời, biến thành một trận trời đất quay cuồng.

Trần Thanh Huy thoáng dùng sức, đảo khách thành chủ, trực tiếp ấn cô lên thân xe.

Anh cúi người tới gần, ánh mắt song song với cô, tỉ mỉ mà nhìn cô, cảm xúc trong mắt khiến người đoán không ra.

Ưng Thu Nguyệt có thể cảm giác được, anh thật sự đang tò mò đánh giá cô.

Cô cong lên một nụ cười kiều mị, "Tiểu Huy Huy, anh không nhìn ra được sao?"

Ưng Thư Nguyệt chỉ chỉ dẫu dẫu tay nổi lên ở trên hầu kết của anh, "Em đang theo đuổi anh, anh nhìn đây còn có dấu vết của em đó, anh đi theo em đi."

Cô bắt đầu liú lo không ngừng, đếm kỹ bất động sản và tiền tiết kiệm của bản thân.

Trần Thanh Huy lạnh mặt, ngón tay như ngọc lướt nhẹ qua cổ cô, ngữ khí rất nhạt, "Ừm, lần sau không được như vậy nữa."

Ưng Thư Nguyệt không rõ ràng cho lắm, cảm giác sau cùng là xúc cảm mát lạnh vòng qua gáy cô.

Cô sống sờ ngay tại chỗ, anh tên đầu gối này, còn..... Sờ cô?

Suy nghĩ trong đầu Ưng Thư Nguyệt rất loạn, không biết anh nghĩ như thế nào, ngay cả Trần Thanh Huy rút thân rời ra cũng không có phát hiện.

Thẳng đến xe bên kia truyền tiếng còi xe, cô mới bình tĩnh.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra nửa sườn mặt của Trần Thanh Huy, "Lên xe, tôi đưa em về."

Ưng Thư Nguyệt nháy nháy mắt, sau khi ngồi lên xe, còn đang cảm khái lúc này bị anh sờ, lấm bắm, "Thật sự là không nghĩ tới."

Ánh mắt nghi hoặc của Trần Thanh Huy nhìn qua, chạm tới gương mặt có chút phiểm hồng của cô.

Ưng Thư Nguyệt nghiêng mặt, cong lên hoàn mỹ độ cong, cười đến quyền rũ, "Thì ra anh thích dạng này."

Từ sau vụ chặn người ở tầng ngầm gara, Ưng Thư Nguyệt cũng không thấy

được bóng dáng của Trần Thanh Huy. Vừa vặn cô có phim mới phải quay, sau khi vào đoàn phim trước tiên phải quay phân cảnh của cô, bận rộn vài ngày, anh một chút tin tức cũng không có.

Cô vốn chính được nhường chiếu mà lớn lên, theo đuổi anh lâu như vậy, lần trước ở tầng ngầm gara vốn cho rằng quan hệ của hai người thân cận hơn, kết quả bây giờ lại khôi phục nguyên dạng.

Trong lòng Ưng Thu Nguyệt ghen một hơi, chính là khó chịu. Anh như vậy, cô chẳng phải đã làm chuyện vô dụng sao, tức giận rồi cô cũng dứt khoát mặc kệ, vừa vặn bên trong đoàn làm phim có liên hoan, cô liền theo đi, ném anh sang một bên.

Tiệc cơm lên xong, đợi đến lúc bị khuyến uống rượu, Ưng Thu Nguyệt liền nhận ra không thích hợp. Nam phụ của đoàn làm phim là nhị thế tổ mang theo tiền vốn vào đoàn, bình thường lời trong miệng liền không sạch sẽ, đặc biệt thích dính bên người cô, cả ngày xum xoe, người mình hẳn đều biết anh ta là có ý gì.

"Thực không uống một chút?" Dáng đáp người đàn ông cũng được, người tiền vào tình trường lâu rồi, cố ý lại gần cô như vậy, tự mang một ý vị nói không rõ ràng.

Ưng Thu Nguyệt lắc đầu, "Ngại quá, tôi gần đây có chút không thoải mái."

Người đàn ông bám riết không tha, "Một chén mà thôi, cho mặt mũi chút?"

Đạo diễn và nhà sản xuất bên cạnh đều đang nhìn, nhưng không có ngăn cản, tên nhị thế tổ này nghe nói lai lịch lớn, bọn họ cũng không có biện pháp nào.

Ưng Thu Nguyệt khẽ cắn môi, dù sao cô uống rượu quen rồi, một ly không sợ, cắn bản không đáng kể. Nghĩ xong, cô bung lên uống một hơi cạn sạch.

Người đàn ông dưới ánh đèn mờ của phòng bao vỗ vỗ tay, dường như tham lam thường thức đường cong tuyệt mỹ của cô.

Ưng Thư Nguyệt một mực ngồi trong góc ghế sofa, mặt không biểu cảm, không quan tâm. Người đàn ông cũng không giận, rất có dáng vẻ kiên nhẫn.

Cô chỉ mong liên hoan nhanh chóng kết thúc, cô còn về nhà.

Nhưng mà Ưng Thư Nguyệt không ngờ tới chính là, rượu này thế mà tác dụng phụ lớn như vậy, thường ngày một ly cô tuyệt đối sẽ không gục, bây giờ cũng không biết làm sao, đầu choáng choáng nặng nề, nơi tầm mắt nhìn đến đâu là mông lung mờ hồ một mảnh.

Giống như đang nằm mơ, Ưng Thư Nguyệt đột nhiên rất nhớ Trần Thanh Huy, cô vô tri giác lấy điện thoại ra, trực tiếp gọi một cú điện thoại qua.

Vang lên hai tiếng, đầu kia rất nhanh liền nhận máy.

Ưng Thư Nguyệt cảm thấy nếu đang nằm mơ, vậy liền chủi anh một một lần cho đã, để trút mối hận trong lòng!

Đợi đến sau khi cô hồn hể nói xong, đầu kia vang lên giọng của anh, vô cùng nghiêm túc, so với trước kia cũng muốn nặng nề hơn.

"Em đang ở đâu?"

"Liên quan gì đến anh." Ưng Thư Nguyệt nhả một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại.

Không biết qua bao lâu, liên hoan kết thúc, cô cũng bị người lay tỉnh. Nhưng chỉ như thế, cô vẫn choáng đến không được, chỉ cảm thấy toàn thân đều không có sức lực.

Vị nhĩ thế tổ trước đó liền dựa sát vào người cô, "Tôi đưa cô trở về?"

Cô còn chưa chút lý trí, nghĩ cũng không nghĩ, liền khoát tay cự tuyệt.

"Đạo diễn bọn họ đều đi rồi, cô cũng đừng giả bộ với tôi, đêm nay chỉ tôi với cô." Người đàn ông cười đến không có hảo ý, duỗi tay liền sờ sờ/ng đi lên.

Ưng Thúy Nguyệt luyến mứa qua, dáng người mềm dẻo, móng heo của người đàn ông đụng lên đến, cô khó khăn lắm né tránh, thế nhưng thân thể càng ngày càng thiếu lực, động tác chậm chạp.

Cô ngu ngốc đến mấy, cũng phản ứng lại, mình hẳn là bị hạ thuốc.

Ưng Thúy Nguyệt giận không chỗ phát tiết, nhấc chân đạp tới. Trước kia lão Ưng nói vào cái ngành này, nhất định phải học thuật phòng thân, để phòng vạn nhất.

Không nghĩ tới bây giờ ngược lại có đất dụng võ, suy nghĩ trần trọc đến đây, cô ngăn người.

Người đàn ông vừa rồi không có phòng bị, bị tiểu nha đầu đạp cho, dít khéoát dờ xuống mặt nạ giả nhân giả nghĩa, dùng lực, rất là cường thế, chuẩn bị kéo cô đi.

Nhưng mà anh ta còn chưa có bước ra, cửa phòng bao trực tiếp bị đá văng, cánh cửa bắn lên tường phát ra một tiếng "bùm", động tĩnh rất lớn.

Người đàn ông lặn lưng liếc mắt nhìn anh ta, sau đó trực tiếp ôm lấy Ưng Thúy Nguyệt từ trong tay anh ta, cũng không quay đầu lại mà đi mất.

Nhìn cửa trống rỗng, khuôn mặt người đàn ông không thể tin.

Ưng Thúy Nguyệt thấy là anh, trong lòng không hiểu sao nhẹ nhàng thở ra, sau đó cô giải thích nói, "Em bị bỏ thuốc, không còn sức lực."

Nhìn hàm dưới cứng rắn của anh, nghĩ nghĩ, cô lại thử hỏi anh, "Anh vừa rồi có nhận cuộc điện thoại kỳ lạ nào không?"

Trần Thanh Huy ôm cô vào khoang xe sau, mình cũng thò người vào, hai chân nhỏ của cô trần trụi ở bên ngoài, giày cao gót lắc lư, không hiểu sao

kiều mỉa chọc người.

Giọng nói réo rắt của anh vang lên, "Em nói xem?"

Ưng Thư Nguyệt chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, thân thể cũng bay lên, nhưng cô cũng có thể cảm nhận được sự bất ngờ của Trần Thanh Huy.

"A, vậy cũng không liên quan đến tôi, anh tăng băng thôi, lão nương không hầu hạ nữa! Anh thả tôi ra, tự tôi về nhà."

"Chuyện không liên quan tới em? Ưng Thư Nguyệt, em chỉ để ý bản thân thoải mái có phải không?" Cô muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, dựa vào cái gì?

Ưng Thư Nguyệt nghe đến đây, thể nhưng có chút ủy khuất, kích động lên, "Vậy cũng tốt hơn so với anh suốt ngày mập mờ với người ta! Tôi không theo đuổi nữa, tiểu thớt tươi có hàng đồng, tôi về sau sẽ gặp được người càng thích hơn, tôi muốn nói bai bai với anh."

Trần Thanh Huy vốn là đang sờ trán của cô, thăm dò nhiệt độ, nghe vậy cúi đầu nhìn cô, ngữ khí lại có chút ủy khuất, "Em đây là muốn nói chia tay?"

Ưng Thư Nguyệt ngây ngốc ngay tại chỗ, nhất thời yên tĩnh như gà.

Gì chứ? Chia tay?

"Anh thôi đi, lại không có ở bên nhau qua, chia tay cái gì, mau buông tôi ra."

Trần Thanh Huy hai tay chế trụ cô, "Lần trước ở tầng ngầm gara anh đã đáp ứng em, vòng bạn bè của em cũng đều thả tim rồi, em muốn quay phim anh cũng không làm phiền em, cái gì gọi là không có ở bên nhau qua?"

Hắn nói đến rõ ràng mạch lạc, Ưng Thư Nguyệt rất nhanh bị quán vào. Tỉ mỉ nghĩ lại, ngày đó anh nhìn như là trả lời một câu "Ừm".

Thể nhưng người bình thường sẽ cho rằng anh đó là ý đáp ứng?

Bây giờ trong đầu cô một mảnh bột nhão, duỗi tay đẩy anh ra, "Em không muốn, ai còn không phải công chúa nhỏ chứ, em muốn yêu đương là theo đuổi sự ngọt ngào, không phải tìm tội, anh tránh ra!"

Trần Thanh Huy liếc thấy gấp gáp, anh vốn cho rằng đây chính là ở bên nhau, nhưng mà Ưng Thư Nguyệt nhìn như hoàn toàn hiểu lầm rồi.

Anh không có kinh nghiệm yêu đương, đây là lần đầu tiên nhận lấy tâm ý của con gái. Tính cách cho phép, anh cũng không tháo luan kinh nghiệm cùng với người khác, hoàn toàn dựa vào cảm giác đến.

Ài có thể nghĩ tới, sau vụ tâng ngằm gara, anh tìm không thấy bóng dáng của Ưng Thư Nguyệt. Cô ngược lại còn phát vòng bạn bè là đã vào đoàn phim, nói mình đi sớm về trễ mệt mỏi vô cùng.

Trần Thanh Huy nhìn điện thoại thật lâu, vẫn yên lặng thả tim cho bạn gái mới ra lò của mình. Cô chắc là ý tứ muốn để người khác không cần đến làm phiền.

Sau đó chính là nhận được cuộc điện thoại kia của cô, có trời mới biết anh một đường chạy như điên đến, trong lòng có bao nhiêu hoảng hốt.

Mắt thấy cô la hét muốn rời khỏi, quả thật tâm tính cô gái nhỏ. Trần Thanh Huy lần đầu gặp chuyện không hay như vậy, lập tức vứt bỏ tất cả rụt rè, trực tiếp cúi đầu hôn xuống.

Quả nhiên, vừa hôn như vậy, cô gái duỗi chân ra, liền yên tĩnh trở lại.

Hai người đều rất không lưu loát, nhưng càng hôn liền càng thả lỏng, trực tiếp làm toàn bộ cách hôn sâu kiểu Pháp.

Một nụ hôn coi như thôi, Ưng Thư Nguyệt tựa như ngấm nước hoa hồng, được hiệu quả đi, trong mắt cũng là sương mù một mảnh, hiện ra ngập nước, lộ ra khí tức thiếu nữ mềm mại.

Trong mắt Trần Thanh Huy mây mù ngưng tụ, khuôn mặt thanh tú hiển đến cực điểm.

Sau đó, anh liếm một ngụm bên gáy cô, "Hài lòng chưa?"

Đêm này, Ưng Thư Nguyệt nhận được tin tức có chút lớn, mặt nhất thời đỏ thánh quả táo.

-

Yêu đương sau đó trong ngọt vẫn là ngọt. Bản nhân Trần Thanh Huy không nói nhiều, nhưng người lại rất cẩn thận.

Từ chuyện hiểu lầm về sau, anh liền đặc biệt ghi nhớ lời cô. Cô muốn yêu đương là theo đuổi sự ngọt ngào, bởi vậy, Trần Thanh Huy vẫn luôn vụng về thỏa mãn cô.

Bởi vì nguyên nhân Thẩm Thận, anh cũng đi theo đến giải trí Nhất Thiên. Ưng Thư Nguyệt lúc ấy trong lòng lo lắng một trận, bạn trai mị lực lớn, Nhất Thiên nhiều tiểu yêu tinh như vậy, nếu như bị câu đi mất thì làm sao bây giờ.

Anh ngữ khí nhàn nhạt, liếc nhìn cô, "Không tin anh?"

Ưng Thư Nguyệt hừ một tiếng, "Không phải không tin anh, em là không tin phụ nữ."

Giác quan thứ sáu của cô không sai, Nhất Thiên rất nhiều nữ nghệ nhân không đến gần được Thẩm Thận, liền chuyển hướng mũi nhọn về phía anh.

Ưng Thư Nguyệt có ngày thừa dịp không quay phim đi tìm anh, liền trông thấy có người đưa cơm hộp cho anh, còn lôi kéo anh kích động nói gì đó.

Hai người không có tiếp xúc thân thể, Trần Thanh Huy ở đằng xa xem ra cũng là vẻ mặt xa cách cự người ngàn dặm, mặc dù không có cái gì, nhưng cô vẫn không khởi có chút buồn bực.

Về sau cô tìm Hứa Mạt ăn cơm, kết quả lại gặp cô gái đang dán lầy Trần Thanh Huy. Ưng Thu Nguyệt lập tức tức giận, trực tiếp cầm túi đập lên.

Trần Thanh Huy kéo cô vào trong ngực, đợi người đi hết rồi, kéo cô vào trong xe, một lần lại một lần hôn cô.

"Vừa rồi tay em đập tới rồi sao? Có đau hay không?" Nói xong, chậm rãi bóp ngón tay chỗ cô.

Ưng Thu Nguyệt hưởng thụ sự quan tâm của anh, nhỏ giọng lầm bầm, "Những người phụ nữ này thật là phiền."

Có điều không biết có phải là may mắn hay không, thế mà khiến cho suy nghĩ của cô thành sự thật.

Cũng không lâu lắm, những nữ nghệ nhân kia của Nhất Thiên được hạ lệnh không được quấy nhiễu sinh hoạt của trợ lý tổng giám đốc, việc riêng với công việc, hai phương diện đều không được.

Người phụ nữ kia không bao lâu liền đổi công tác. Tên phú nhị đại trước kia bỏ thuốc với cô, không biết vì nguyên nhân gì, chủ động lui khởi khởi đoàn làm phim, nghe nói còn bị phong sát.

Biết được những tin tức này về sau, cô cười he he nói với anh, cảm thấy mình có thể chắt cá chép, Trần Thanh Huy kiên nhẫn nghe xong, nhàn nhạt đáp một tiếng, khẽ miêng nhướng lên một độ cong không thể thấy.

-

Rất nhiều chuyện đều là nước chảy thành sông, lần đầu tiên của hai người cũng xảy ra bất ngờ.

Em trai Hứa Mạt là Hứa Trầm đến thành phố Z chơi, lúc ấy Hứa Mạt đi phía bắc quay phim không rảnh, Hứa Trầm cũng chỉ liên lạc cô.

Ưng Thu Nguyệt không nghĩ nhiều, vừa vặn Trần Thanh Huy rảnh rồi, ba

người cùng nhau ăn xong bữa cơm tối. Vừa chùng hai người đàn ông rời khỏi, sau khi Hứa Trạm trở về liền vô cùng trầm mặc.

Ưng Thu Nguyệt xem cậu như em trai ruột, không ngừng gấp thức ăn cho cậu, nói chuyện phiếm, còn nói tới nguyện vọng sau khi cậu thi đại học xong.

Cứ như vậy, cô hoàn toàn không để ý đến sắc mặt ngày càng thối của Trần Thanh Huy.

Cô thân thiết mời Hứa Trạm ở khách sạn xa hoa, sau khi nhìn chàng trai thành công vào ở xong, cô muốn lôi kéo Trần Thanh Huy đi, thế nào anh cũng không nhúc nhích.

"Sao vậy?" Cô có chút kỳ quái, hôm nay Trần Thanh Huy là lạ. So trước kia càng buồn bực càng lạnh nhạt hơn.

Trần Thanh Huy rũ mắt, "Đến đều đến rồi, không thuê phòng rất lãng phí."

Anh ngữ khí đứng đắn đến Ưng Thu Nguyệt cũng cho là anh muốn đến thảo luận kịch bản ban đêm với cô.

Vừa dứt lời, anh liền rút ra một tấm thẻ đen.

Tâm tư Ưng Thu Nguyệt chỉ ở trên câu vừa nãy của anh, cái khác cũng không quan tâm tới, đợi đến khi bị anh kéo ngồi trên giường lớn xa hoa của khách sạn, cô mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng.

"Này....." Cô vừa mở miệng, Trần Thanh Huy liền trực tiếp hôn lên.

Nụ hôn này cũng không giống trước kia, mang theo chút vội vàng với cướp đoạt. Cô hưởng thụ sự nhiệt tình như vậy của anh, tay vươn vào trong sợi tóc của anh vuốt ve.

Hai người đều có chút ý loạn tình mê, sự tình tự nhiên liền phát sinh.

Chỉ có điều quá trình không tốt đẹp lắm, giày vò lâu không nói, hai người

đều đau, không làm đúng cách.

Có điều đây cũng chỉ là lúc đầu, về sau, anh càng biểu hiện tốt hơn. Vừa ăn mặn biết vị, lại càng không biết mệt mỏi, ga giường cũng nhả thành một nắm, chần bị đẩy ra, hai người một mực dây dưa lẫn nhau mà triền miên.

Biểu hiện của Trần Thanh Huy ở phương diện này, với tướng mạo lạnh lùng xa cách của anh thật sự là một trời một vực.

Đến cuối cùng cô thực sự không được, kiêu my xin tha, lại chỉ chộc Trần Thanh Huy càng thêm kích động, ngậm lầy lầy vành tai của cô, "Không cho phép đối với cậu ta tốt như vậy."

Cô du đưa một đêm, chập trùng lên xuống, cuối cùng trước khi ngủ mê mới hiểu ra ra ý tứ trong lời của anh.

-

Nơi đến gặp nhau cũng là kỳ tích, hai người bộn họ vòng đi vòng lại, cũng đến thời điểm nói chuyện cười gả.

Lúc trước cô nói qua với lão Ưng, đặc biệt báo tình huống gia đình của Trần Thanh Huy.

Lão Ưng nhíu mày, không nói chuyện. Ngược lại mẹ kể ở bên cạnh cười đến dụi dàng, mặc dù mặt ngoài là đang khuyến giải, trên thực tế đều đang ngầm ám chỉ cô đứa con gái này không ngoan ngoan hiểu chuyện.

Ưng Thu Nguyệt biết bà ta đang tính toán gì, hết lần này tới lần khác không cho bà ta như ý, "Có chuyện của dì sao? Dù sao tôi và bạn trai tôi sau này lại không gọi dì là mẹ, quá quá rộng rồi."

Sắc mặt mẹ kể cứng ngắc, mặt đều muốn tức đến méo luôn, xoay người nhìn về phía lão Ưng.

Lúc này lão Ưng không có giúp bà ta, chỉ nhìn về phía Ưng Thu Nguyệt,

"Thích thì dẫn về nhìn xem."

Ưng Thu Nguyệt vui vẻ đáp ứng. Đợi đến lúc cô dẫn Trần Thanh Huy về, mắt lão Ưng híp lại, thoáng dò xét một phen, trực tiếp ngăn người tại chỗ.

"Tên cha mẹ cháu là gì?" Lão Ưng quên luôn khuê nữ nhà mình, thử mở miệng, trực tiếp hỏi Trần Thanh Huy.

Trần Thanh Huy thành thật mà trả lời, lão Ưng nhất thời kích động, đón anh vào nhà.

Trong lúc đó cả người Ưng Thu Nguyệt đều choáng váng, cô lúc này mới biết, mình yêu đương với bạn trai mà gia tộc có tài sản tương đương với Thẩm thị.

Đã nói là tiểu tử nghèo đâu? Cái kịch bản này phát triển không thích hợp nữa.

Cô ở đây ngơ ngơ ngác ngác, lão Ưng cũng đã vui vẻ vô cùng, hỏi lung tung này nọ, còn hỏi hai người thế nào nhận biết.

Trần Thanh Huy liếc nhìn Ưng Thu Nguyệt ở một bên giả làm chim chít, cười khẽ, mặt mày đậm bạc đều sáng chói, "Chú à, là cháu theo đuổi cô ấy."

Ban đêm hai người ngủ lại Ưng gia, cô còn đang tức giận với Trần Thanh Huy, luôn cảm giác mình bị lừa, lần này anh dễ thế nào cũng vô dụng.

Nửa đêm, cô xuống lầu uống nước, đường qua khúc rẽ cầu thang, nghe được âm thanh cãi nhau không lớn không nhỏ từ trong phòng truyền đến.

"Chẳng phải bởi vì nó tìm được bạn trai phú hào sao? Hiện tại ngay cả con trai ông cũng không cần?"

"Bạn trai đối tốt với con bé đã đủ rồi, phú hào tôi càng có thể chấp nhận. Mà tôi đã sớm nói qua với bà, bất luận như thế nào, gia sản Ưng gia tất cả đều là của Thu Nguyệt, mẹ nó đi sớm, tôi về sau cũng không thể chăm sóc

tốt cho nó."

"Vì sao nó là con của ông, con của tôi không phải là con của ông rồi?"

"Đương nhiên phải, nhưng thằng bé về sau có thể tự mình liều mạng. Bà cũng không cần cãi nhau ở đây với tôi, điểm này vĩnh viễn cũng không thay đổi."

Ưng Thư Nguyệt im lặng tại chỗ một hồi, đưa tay sờ lên khóe mắt của mình, ẩm ướt lạnh lạnh.

Đúng lúc này, sau lưng dính sát một lồng ngực ấm áp. Ưng Thư Nguyệt quay người vùi vào trong ngực Trần Thanh Huy, hít hít mũi, giọng nói buồn buồn truyền đến, "Kỳ thật từ nhỏ đến lớn, lão Ưng đối em đều rất tốt, muốn cái gì đều có cái đó."

"Ừm." Anh ôm chặt lấy cô, "Không chỉ như vậy, em còn có anh."

Chương 86

Trong phòng khách hạc to lớn của Nhất Thiên, một mảnh yên lặng.

Thẩm Thần Thiệu ngồi tại vị trí chủ vị, tư thái nhàn tản, hững hờ xoay bút trong tay.

Trước mặt chỗ ngồi cấp cao công ty, đứng một hàng thực tập sinh thân thiện xuân mơn mớn, lúc này đang đợi Thẩm Thần Thiệu tuyên bố kết quả khảo hạch.

Lần này chọn ra người mới từ khâu diễn viên, và sẽ là lực lượng chủ lực mới năm nay mà giải trí Nhất Thiên đẩy ra, mỗi người đều ít nhất có ba năm thời gian huấn luyện.

Trước mắt mặc kệ là cấp cao công ty hay thực tập sinh, đều đang đợi ý kiến của Thẩm Thần Thiệu.

Mà lúc này bên cạnh anh đứng một người, đang cúi đầu cùng nói gì đó với anh.

Bác Tần cúi người xuống, dùng giọng chỉ có hai người nghe thấy, nhẹ nói, "Thiếu gia, Quý tiểu thư hôm nay đã cùng bạn trai cô ấy chia tay rồi."

Thẩm Thần Thiệu đã dặt dờ, vừa có tin tức của Quý Khả Khanh nhất định phải lập tức thông báo cho anh, bác Tần lúc này mới ở ngay lúc quan trọng này gõ cửa tiến vào.

Động tác của Thẩm Thần Thiệu hơi ngừng lại, đuôi mắt của đôi mắt hoa dương lên, trong đôi mắt đó có ánh sáng đang lưu chuyển.

Sau đó, mọi người liền chứng kiến chẳng biết tại sao, chủ khảo của buổi khảo hạch luôn không tập trung nhẹ nhàng cười.

Ánh vốn có bề ngoài tốt lại rêu rạo, giờ phút này khóe miệng hơi cong, phong lưu lại tùy tiện.

Thẩm Thần Thiệu là ông trùm ngàn斤 giải tri, lại xuất thân thế gia, loại khí thế này người bình thường không thể so sánh. Thực tập sinh ngay tại đó nhìn mà ngu ngơ, nhịp tim tăng nhanh, người đàn ông như vậy chỉ ngồi ở đằng kia, cũng đặc biệt bắt lấy ánh mắt người khác.

Động tác xoay bút của Thẩm Thần Thiệu dừng lại, ngược mắt lướt qua một cái, ánh mắt nhanh chóng đảo qua một hàng thực tập sinh kia.

Cầm ánh hơi ngửa, tùy ý chỉ vài thực tập sinh, "Vậy mấy người này đi."

Vừa dứt lời, Thẩm Thần Thiệu trực tiếp đứng dậy, dẫn theo bác Tàn đi ra ngoài, nhìn động tác của anh còn mang theo mấy phần vội vàng.

Sau khi kết quả khảo hạch tuyên bố xong, người may mắn mặt mày vui mừng, người không được chọn cảm xúc chán nản. Nhưng đây cũng chưa kết thúc, buổi khảo hạch tuyển chọn hàng năm có nhiều lần, chỉ cần cố gắng, cơ hội vẫn là sẽ đến trước mặt.

Bỏ xuống sự vui sướng được ra mắt, chủ đề tự nhiên mà chuyển đến người của Thẩm Thần Thiệu. Đây là lần đầu tiên các cô nhìn thấy khuôn mặt thật của tổng giám đốc Nhất Thiên, trên mạng có nhiều lưu truyền, tương tượng tự nhiên cũng không quá chân thật, chỉ có điều đây so với trong tưởng tượng còn khiến cho người khác trầm mê.

Chỉ là đôi mắt thôi, các cô có thể cảm nhận được trái tim mình trong nháy mắt tê dại, nổi thẳng đến đầu tim.

Bất quá đã số mọi người chỉ là suy tưởng, không có tâm tư khác. Lúc thực tập sinh liu riu, chỉ có một người không giống vậy, im lặng đứng một bên, như có điều suy nghĩ.

"An An, không nghĩ tới trước đó cô lo lắng nhất cho bản thân, kết quả trực tiếp được chọn. Lúc này Thẩm tổng có phải còn cười với cô không?" Một cô gái có quan hệ không tệ cô ta, trực tiếp hỏi.

Mạnh An An nghe được nửa câu trước của cô gái kia, mặt ngoài không biểu hiện, kỳ thật trong nội tâm lại kiên căng, cô ta từ trước đến nay đối với bản thân rất có tự tin, cũng rất hiểu biểu hiện một mặt ưu thế của bản thân, kết quả lần tuyển chọn này, cô ta cũng không bất ngờ.

Đợi đến nghe được nửa câu sau của cô gái, trái tim cô ta bỗng nhiên nảy một cái, có phải là cười với ta không thì không xác định, nhưng cô ta khẳng định, Thẩm Thanh Thiệu xác thực nhìn về bên này.

Trong nội tâm cô ta có một sợi dây vô hình, đang đưa, xao động đến cô ta không biết có nên duỗi tay đi bắt hay không.

Mạnh An An cười khẽ, uyển chuyển xinh đẹp, "Tôi không rõ, khả năng chỉ là sau cùng suy xét, mới nhìn nhiều vài cái đi."

Nhẹ nhàng vài câu, bầu không khí của chủ đề nhất thời không giống nữa.

Bên trong thực tập sinh có mấy người thấy cô ta không vừa mắt, lúc này nghe xong nhao nhao cười khinh bỉ. Mạnh An An chỉ am hiểu loại chiến thuật tốt ở bên ngoài, mỗi lần ở trước ống kính biểu hiện được gọn gàng động lòng người, sau lưng lại là một gương mặt khác.

Sắc mặt Mạnh An An lù lù bất động, trong nội tâm âm thầm nhện xuống. Gia thế cô ta không tốt, không so được với những người chế giễu cô ta. Nhưng người đi đến vị trí cao, sau khi ra mắt, ai hơn ai phải dựa vào mệnh, mà cô ta bây giờ thành công bước được bước đầu tiên.

"Cậu thật nghĩ kỹ rồi?" Chá Quý nghi ngờ nhìn chằm chằm anh, ánh mắt giống như mũi tên bắn qua, sắc bén vô cùng.

Thẩm Thán Thiệu lật mở văn kiện, đưa tới trước mặt cha Quý, không nhanh không chậm nói, "Xin bác trai tin tưởng cháu, nếu như sau này Khanh Khanh đề nghị ly hôn với cháu, tất cả tài sản dưới tên cháu đều sẽ chuyển cho cô ấy."

"Cha mẹ cháu đều có thái độ ủng hộ, bọn họ đều rất thích Khanh Khanh."

Cha Quý không hề nói gì, chăm điều thuốc, mắt như chim ưng ẩn trong làn khói lan ra.

"Bây giờ đã nghĩ đến ly hôn rồi?"

Thẩm Thán Thiệu rũ mắt cười nhẹ, "Là cô ấy đưa ra, cháu đưa ra loại khả năng này, căn bản không tồn tại."

Cha Quý nhìn vị thán niên đặc biệt xuất sắc này, sắc mặt nghi hoặc, đơn giản nhắc nhở anh, "Cậu ở trong một vòng như vậy, phụ nữ bên cạnh quá nhiều rồi."

Thẩm Thán Thiệu đứng dậy, thần sắc tự nhiên, "Đều là chuyện không có thật, trước kia là cháu lừa quản, từ bây giờ trở đi cháu sẽ chú ý."

Anh bình thường hội họp không ngừng, bên cạnh luôn có một số hồ bằng cầu hữu không thể rời phụ nữ, có truyền thông đăng tin không căn cứ, hiểu lầm nhiều. Nhưng tóm lại không phải sự thật, anh cũng lừa đi quản.

Mắt thấy nhạc phụ tương lại nhắc đến, như vậy anh sẽ sửa.

Sắc mặt cha Quý hòa hoãn, thế nhưng cười lên, "Trước đó nhiều năm như vậy cũng không thấy cậu thân cận bao nhiêu, hiện tại hấp tấp chạy tới, cậu đang ấp ủ tâm tư gì?"

Thẩm Thán Thiệu sắc mặt hơi cứng lại, anh ấp ủ tâm tư gì.

Thứ anh ấp ủ là một trái tim chân thành.

"Cậu đi lên xem một chút đi, kết hôn loại sự tình này còn phải tự cậu lại đi nói một lần."

Chưa Quý đã sớm thông báo tin kết hôn cho Quý Khả Khanh, nhưng cũng bị Quý Khả Khanh làm cho sợ rồi, dù sao sau khi con bé chia tay vẫn luôn trốn ở trong phòng buồn bực.

Lúc trước cũng là ông quá nuông chiều lấy con bé, chuyện gì cũng đều thỏa mãn tâm ý của nó.

Bản thân con bé lúc đại học muốn cùng bạn trai gia thế không ra sao yêu đương, chưa Quý cũng chấp nhận, nhưng nói thật ông cũng không xem trọng. Quả nhiên cũng không lâu lắm, cái kia tên kia liền quả quyết từ bỏ.

Muốn nói, vẫn nên tìm người biết thương yêu người khác, môn đăng hộ đối. Thẩm Thanh Thiệu cũng là người ông nhìn mà lớn lên, việc lớn tuyệt sẽ không mơ hồ, vụ hôn nhân này, ông đồng ý liền sẽ không đổi.

Thẩm Thanh Thiệu nghe vậy gật đầu, sau đó đập lên cầu thang đi lên lầu.

Đoạn cầu thang này anh đi qua vô số lần, mỗi lần tới Quý gia ăn cơm, anh đều sẽ tới phòng của cô. Nhưng lần này lại khác, bước đi nhẹ nhõm, con đường sáng sủa.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, anh liền nhìn thấy bóng hình đang ngồi ở cuối giường, Thẩm Thanh Thiệu khép xong cửa, nhẹ nhàng bước qua.

Quý Khả Khanh cơ lại thành một đoàn nhỏ, hai tay ôm chân, trong tay đang ôm lấy máy tính bảng chơi.

Thẩm Thanh Thiệu thân cao chân dài, nửa ngồi ở trước mặt cô, sau đó đưa tay sờ lên tóc của cô.

Quý Khả Khanh bị sự đùng chạm bất thình lình này mà bị hù dọa, đôi mắt ảm ướt mang theo kình ngạc, sau đó thẳng tắp chạm vào một đôi mắt hoa đào sóng nước dập dềnh.

Cô căng môi, ngoẹo đầu, tránh qua một bên.

Thẩm Thần Thiệu nở nụ cười, "Sao vậy? Không biết anh trai rồi?"

Quý Khả Khanh bĩu môi, rầu rĩ không vui, "Anh đi ra."

"Không đi, anh là chồng tương lai của em, đi cái gì?"

Quý Khả Khanh đã sớm biết tin này, cô luôn xem Thẩm Thần Thiệu là anh trai xinh đẹp, còn thường xuyên mang quà cho cô, nhưng cũng chỉ như vậy.

Cho nên lúc ban đầu biết được, có chút không thể tin.

Bây giờ anh đột nhiên xích lại gần, ngữ khí đặc biệt thân mật, khuôn mặt tuần tú phóng đại, hơi thở mát lạnh trên người của người đàn ông yếu ớt truyền đến, cái này khiến cô có chút chổng đờ không được.

"Sao anh lại muốn cùng em kết hôn?" Cô rất không hiểu, nhưng mà ngữ khí của ba cô đặc biệt kiên định, thấy cô bị chia tay, giống như sợ cô giả đi không được, trực tiếp đáp ứng vụ hôn nhân này.

Thẩm Thần Thiệu cười đến huênh hoang, "Đương nhiên là thích em rồi."

Lời này Quý Khả Khanh sẽ không tin, cô tức giận níu lấy ga giường, cười cùng nhỏ giọng đề nghị, "Vậy..... Vậy anh có thể đi hủy bỏ sao?"

Thẩm Thần Thiệu còn duy trì tư thế vừa nãy, vẫn cười như vậy, ngữ khí không cho cự tuyệt, "Không được."

Quý Khả Khanh kích động lên nói, "Em không muốn! Anh người đào hoa như vậy! Em không muốn cùng anh kết hôn!"

Nói xong cô nghĩ đến cái gì đó, còn khóe. Thấm Thánh Thiệu tai tiếng nhiều, nếu cô thật kết hôn, nửa đời sau tuyệt đối là một hào môn oán phụ, ngẫm lại đã cảm thấy bản thân thật thê thảm.

Thấm Thánh Thiệu không ngờ tới cô vì nguyên nhân này, hiềm thấy ngần người.

Anh cũng không có kinh nghiệm dỗ con gái, luống cuống tay chân một hồi, vén khuôn mặt khóe đến đờ hồng của cô, "Anh trai không đào hoa, những tin kia đều là giả. Em gả cho anh, anh sẽ sủng em, tin tưởng anh, hửm?"

Thấm Thánh Thiệu kiểu đàn ông tùy ý như vậy mà kiên nhẫn lên, ngữ khí mang theo nhẹ dờ dánh, thật là quá mức trên chộc người.

Quý Khả Khản hai mắt đăm lẹ, trong sương mù nhìn thấy khuôn mặt anh tuần của anh, quý thần xui khiến hỏi ngược một câu, "Thật sao?"

Thấm Thánh Thiệu gạt đầu, nắm chặt tay của cô, nắm ngón tay quần lấy nhau, "Thật, anh cam đoan."

Trong lúc nhất thời, tai tiếng trên mạng liên quan tới Thấm Thánh Thiệu biến mất hầu như không còn, một chút vết tích cũng đào không ra. Tất cả mọi người đang hiều kì, cảm thấy có chuyện phát sinh.

Quả nhiên cũng qua không lâu, tin tức Thấm gia và Quý gia liên hôn truyền ra, tuấn nam mỹ nữ, lại môn đăng hộ đối, một đôi mỹ nhân như vậy, quả thật vô cùng xứng đôi. Dân mạng hậu tri hậu giác, mới bưng tỉnh đại ngộ, những chuyện làm nền này của Thấm đại lão, đều là vì thiên kim Quý gia.

Từ sau lúc đó, Thấm Thánh Thiệu với Quý Khả Khản liền cử hành hôn lễ thế kỷ. Hot search treo đủ một tháng, lần này mọi người đều biết lần liên hôn này, song phương đều rất để bụng. Thấm Thánh Thiệu còn lấy danh nghĩa Quý Khả Khản, xây dựng một tháp tình nhân trong thành phố, tên lạc khoản là Khản Khản.

Kỳ thật Quý Khả Khanh đèn đêm tân hôn, đầu óc vẫn là mơ hồ. Trong lòng cô sa sút đến cảm giác chân thực, ần ần cảm thấy bản thân thiệt thòi lớn, nếu như Thẩm Thanh Thiệu sau khi kết hôn trở mặt không nhận, vậy cô nhất định phải chạy.

Có điều Thẩm Thanh Thiệu trước hôn nhân biểu hiện luôn rất tốt, thân sĩ hữu lễ. Chỉ có điều sự thật chứng minh, Quý Khả Khanh sai hoàn toàn.

Đêm tân hôn, Thẩm Thanh Thiệu tháo xuống ngực trang vô cùng đáng hận, mút lấy cô không thả, làm sao cũng không buông tay.

Lúc đầu, cô căng chặt, đau đến nước mắt lưng tròng đều muốn nổi bão.

Thẩm Thanh Thiệu dường như ngoài ý muốn, sau đó nụ hôn mang chút cưỡng hiếp, ngay cả động tác cũng nhẹ nhàng hơn, hôn ở bên tai cô, nói, "Anh trai cũng là lần đầu tiên, chúng ta cùng nhau nhện."

Cùng nhau nhện? Cô mới không muốn, từ nhỏ đến lớn cô cũng không có đau như vậy qua.

Quý Khả Khanh kịch liệt giãy dụa, Thẩm Thanh Thiệu vội vàng chế trụ cô, trong lúc hoạt động, anh chiêm ngưỡng phong.

Anh đổ một tầng mồ hôi mỏng, giữa sợi tóc rủ xuống lộ ra một giọt mồ hôi gợi cảm, theo khuôn mặt như ngọc của anh trượt xuống.

Trong cặp mắt hoa đào của Thẩm Thanh Thiệu mang theo mê ly, không quên trêu chọc cô, "Thích loại phong cách này? Anh trai đều thỏa mãn em."

Sau đó hai người trên giường kịch liệt đánh một trận, là đánh thật. Nhưng Quý Khả Khanh đều chỉ là chút công phu mèo ba chân, không sánh bằng khí lực đàn ông.

Đánh rồi lại đánh, liền ôm vào cùng một chỗ. Quý Khả Khanh bị lật qua lật lại, giày vò đến hơi thở mong manh.

"Anh tên hỗn đản này!"

Tiểu cô nương giọng nói mềm mềm, vừa mềm mại gọi như thế, Thẩm Thanh Thiệu lại có cảm giác.

Anh trầm thấp cười, "Xem ra em còn có sức lực, vậy chúng ta một lần nữa."

Cuộc sống sau khi cưới của Quý Khả Khanh mặc dù có chút xung đột, nhưng trong lúc vô tình, Quý Khả Khanh cũng có tình cảm với anh, hai người trôi qua vô cùng ngọt ngào.

Thẩm Thanh Thiệu cũng xác thực làm được như lúc trước anh cam đoan, rất sung ái cô. Hai người rất nhanh liền có đứa bé đầu tiên, Thẩm Thanh Thiệu rất vui vẻ, hơn nửa đêm ở trong thư phòng lật từ điển, sau khi suy nghĩ rất lâu, bản thân lấy chữ "Khả Khanh", phát âm đồng giống với Khanh.

Quý Khả Khanh khi chưa kết hôn được cha mẹ nương chiều, sau khi kết hôn được Thẩm Thanh Thiệu nương chiều, là đối tượng rất nhiều người cực kỳ hâm mộ.

Lúc trước khi Thẩm Thanh Thiệu kết hôn, thông báo phát khắp thành phố, những người kia ở Nhất Thiên có tâm tư hay không tâm tư đều dẹp đi hết, Quý gia là hào môn thế gia, nhìn dáng vẻ để bụng như thế của Thẩm tổng, mọi người cũng đều biết điều.

Thời gian đều đâu vào đâu trôi qua, Quý Khả Khanh với Thẩm Thanh Thiệu cũng nghênh đón cái thai thứ hai.

Lần này Thẩm Thanh Thiệu bề bộn nhiều việc, nhưng mặc kệ bận rộn đến rất trễ cũng vẫn sẽ về nhà. Bụng của Quý Khả Khanh rất rõ ràng rồi, nhưng cô nghĩ đến Thẩm Thanh Thiệu đại móng heo này gần đây hẳn là rất mệt mỏi, tự mình chưng một nồi bán bao heo, chuẩn bị đi công ty nhìn anh.

Lúc đi vào đại sảnh, lễ tân đang bận, không có quan tâm cô.

Quý Khả Khanh nhắc chân đi vào thang máy chuyên dụng của Thẩm Thanh Thiệu, kết quả vừa bước một bước, lễ tân liền gọi điện thoại, phát phát tay với cô, "Tiểu thư, thang máy ở bên kia."

Đã có thể đi vào, chính là qua gác cổng, lễ tân đoán cô là nhân viên công tác.

Cô không thường đến, lễ tân đoán chừng không nhận ra được. Quý Khả Khanh không giận, đi vào thang máy thông thường bên cạnh.

Hiện tại thời gian này không có người, lúc thang máy sắp đóng lại, hai cô gái bước vào. Trong đó một là nghệ nhân, là Mạnh An An đang rất hot gần đây, một người khác là trợ lý của cô ta.

Quý Khả Khanh cũng thích xem một số bộ phim đau buồn, cũng nhận biết Mạnh An An. Trái lại Mạnh An An, không mặn không nhạt liếc nhìn về phía cô.

Quý Khả Khanh cũng không cảm thấy cô ta nhận biết bản thân, cũng không để ý, nghĩ thầm những bánh bao heo này, đợi lát nữa nhất định phải cho Thẩm Thanh Thiệu ăn hết.

Thang máy ổn định lên cao, Mạnh An An ở trong thang máy đột nhiên nói với trợ lý của mình, "Thẩm tổng đề tai tiếng với tôi xuống, đều làm xong chưa?"

Trợ lý đột nhiên kinh ngạc, không rõ tai tiếng từ đâu tới, "Tai tiếng gì?"

Mạnh An An dường như mới nhớ tới cái gì, "Ồ tôi quên mất nơi này còn có người, không nhắc nữa."

Đợi đến lúc hai người ra ngoài, Quý Khả Khanh nhíu nhíu mày.

Một bên khác, trợ lý hỏi Mạnh An An, "Cô với Thẩm tổng tình huống như thế"

nào vậy?"

Manh An An nhẹ nhàng cười lên, ngữ khí mập mờ, "Đương nhiên là tôi muốn ở trong chương trình rồi tôi được anh ấy chọn trúng, nhưng anh ấy không cho."

Từ khi cuộc tuyển chọn lúc kia qua cái liếc nhìn kính ngạc, cô ta cũng chưa thấy qua Thẩm Thần Thiệu. Sau đó ra mắt đến nay, cô ta có ý vô ý lại gần Thẩm Thần Thiệu, lại nhận được tin anh kết hôn.

Cô ta theo một nhân viên cao cấp của Nhất Thiên, nắm lấy cơ hội, một đường đi lên, cũng hot lên. Tư vị hot rất tốt, nhưng người trong lòng, cô ta cũng muốn, cô ta không cầu danh phận, chỉ cần ở bên cạnh Thẩm Thần Thiệu, cô ta cũng nguyện ý.

Nhưng mỗi lần cô ta như cố như không thả ra chút manh mối, liền bị trợ lý của Thẩm Thần Thiệu ngăn trở.

Ngoại giới nghe đồn Thẩm Thần Thiệu sủng vợ, nhưng cô ta hôm nay vừa gặp, cũng cảm thấy không phải như thế. Không chỉ bụng lớn đi trong tháng mấy thông thường, trong tay còn cầm đồ.

Phụ nữ mà, đều như vậy. Bắt đầu hoài nghi, đó chính là bắt đầu tan vỡ tín nhiệm.

Ngày sinh dự tính của Quý Khả Khanh nhân dịp đến, gần nhất cảm xúc rất không tốt, đối với người thích hờ hững. Thẩm Thần Thiệu không rõ chỗ nào xảy ra vấn đề, chỉ cảm thấy là cảm xúc mà người mang thai nên có.

Từ khi ngày đó cô lạnh mặt, sau khi ném một lồng bánh bao heo đến trước bàn làm việc của anh để anh ăn hết, cô liền như vậy.

Thẩm Thần Thiệu khi đó đùa cô vài câu, Quý Khả Khanh đột nhiên tới một câu, "Anh ở bên ngoài có phụ nữ hay không?"

Anh xem chút sắc chết, "Em cảm thấy anh sẽ có? Trước kia không, hiện tại càng không."

"Vậy tại sao Mạnh An An sẽ nói hai người có tai tiếng?"

Thẩm Thần Thiệu nhíu mày, "Em nghe ai nói? Không có."

Quý Khả Khanh "ồ" một tiếng, sau đó chính là không thích hợp. Loại tâm tình này một mục duy trì đến khi sinh xong Thẩm Thần, cô vẫn mệt mỏi không vui.

Bác sĩ kiểm tra, nói là có hơi khuynh hướng trầm cảm sau khi sinh.

Lần này Thẩm Thần Thiệu hoàn toàn luống cuống, anh càng nghĩ, luôn cảm thấy chỗ nào đó xảy ra vấn đề.

Thẩm Thần Thiệu tâm tư nhiều, lúc này anh để cho người chính giám sát ngày đó, tự nhiên mà thấy được Mạnh An An biểu diễn.

Mà anh tìm hiểu nguồn gốc biết được, không chỉ có phát hiện cô ta liên hệ cá nhân với cấp cao Nhất Thiên cho bản thân phức lợi, còn ngay khi Quý Khả Khanh sinh con, mượn tay cấp cao, ở công ty lan truyền một chút lời đồn.

Thời điểm Mạnh An An bị Thẩm Thần Thiệu triệu tiến văn phòng, tâm tình không phải là không có kích động, chỉ có điều chờ đợi cô ta lại là mưa to gió lớn.

"Lão tử ngay cả cô nhìn thế nào cũng không nhớ rõ, có tai tiếng cường đoạt." Thẩm Thần Thiệu sắc mặt lạnh lẽo, ngữ khí rất lạnh, đem thứ tra được ném lên mặt cô ta.

Vừa nghĩ tới Khanh Khanh bởi vì những lời đồn kia mà trầm cảm nhẹ, anh liền không ngăn được sự chán ghét đối với người phụ nữ này.

Mạnh An An cúi đầu, khẽ cắn môi, "Không phải tôi."

Thẩm Thần Thiệu cách cô ta rất xa, "Không phải cô thì là ai, là cô ngủ với những đạo diễn đó, hay là ngủ với nhân viên cấp cao hả?"

Mạnh An An bỗng nhiên ngẩng đầu, còn đang cố chống lại, "Không..... Tôi không có....."

"Tôi thấy cô là không muốn sống nữa." Thẩm Thần Thiệu không những không giận mà còn cười.

Anh sẽ khiến cô ta biến mất trong cái vòng này, vĩnh viễn đóng băng.

Tất cả mà Nhất Thiên cho cô ra, sẽ đều thu trở lại.

"Lăn ra ngoài." Thẩm Thần Thiệu lạnh lùng.

Sau đó cao cấp Nhất Thiên bị thay máu, một lần nữa tuyển chọn. Công ty cũng hạ lệnh rất nhiều quy tắc mới, Thẩm Thần Thiệu quyết tâm muốn chính đồn.

Lần này động tĩnh lớn, tăng thêm vụ bê bối của Mạnh An An bị phát tán với tin tức lui khỏi vòng xoáy lên, người trong công ty cuối cùng biết tại sao. Thẩm Thần Thiệu đây là đang phải sạch quan hệ, thuận tiện hung hăng và mặt Mạnh An An.

-

Bệnh tình của Quý Khả Khả ảnh hưởng thối nát tái phát, sinh con không bao lâu liền đi Thụy Sĩ tĩnh tâm tu dưỡng.

Sự kiện phong ba qua đi, cha Quý mới bỏ qua thảo phạt đối với Thẩm Thần Thiệu. Từ sau lúc đó, anh vừa vội vàng công việc, vừa chạy tới Thụy Sĩ theo cô.

Như thế so trước kia mệt mỏi hơn, nhưng anh một chút oán giận cũng không có. Hai đứa bé lần lượt lớn lên, cũng biết được chuyện phát sinh trước kia

của cha mẹ.

Một ngày nào đó, Thẩm Thanh Thiệu phong trần mệt mỏi chạy đến, sau khi chìm vào giấc ngủ, ở sau lưng cô nhẹ giọng hỏi một câu, "Khánh Khánh, em trách anh sao?"

Chỉ có hai người biết, năm đó kỳ thật không chỉ bởi vì chuyện kia.

Bạn trai trước kia của Quý Khả Khánh chính là bị Thẩm Thanh Thiệu ép đi, dùng thủ đoạn vô cùng cứng rắn.

Thẩm Thanh Thiệu một mực chờ cô lớn lên, ai có thể nghĩ tới, chờ cô gái nhỏ lên đại học, lại bị hất tay trên.

Quý Khả Khánh không có lên tiếng, kỳ thật cô đã sớm không trách anh.

Ngày hôm sau cô lên mạng lướt tin tức, thấy được hot search đầu tiên trên weibo. Là video Thẩm Thanh Thiệu tiếp nhận một cuộc phỏng vấn của chương trình tạp kỹ đang hot.

MC hỏi một câu hỏi rất xảo trá, "Thẩm tổng là yêu phu nhân của anh nhiều hơn hay yêu mỗi tình đầu của anh nhiều hơn?"

Quý Khả Khánh âm thầm oán giận, đây là hỏi câu hỏi gì! Thẩm Thanh Thiệu còn thật chỗ phát sóng ra?!

Một giây sau, Thẩm Thanh Thiệu bật ra câu trả lời.

"Là mỗi tình đầu của tôi."

Dưới khán đài người xem một mảnh xôn xao.

Quý Khả Khánh nắm chặt nắm đấm, tên đàn ông thúi này!

Sau đó, anh cười nhẹ bổ sung một câu, "Phu nhân tôi chính là mỗi tình đầu của tôi."

Chương 87

Những năm gần đây, bóng dáng Hứa Mạt vẫn sinh động trong ngành giải trí.

Mặc dù tác phẩm điện ảnh của cô quay không nhiều, nhưng lời mời của công ty quảng cáo quốc tế với đại diện quảng cáo lại ùn ùn kéo đến. Cô không chỉ có chuyển loại hình mà tiến vào quay phim màn hình rộng, bản thân cũng đầu tư máy kịch bản chi phí ít.

Như vậy trôi qua, sau sự bận rộn mỗi năm, cô đều có đầy đủ thời gian nghỉ ngơi.

Sau khi Thẩm Thận và Hứa Mạt công khai kết hôn, Thẩm Thận liền buông lỏng, thỉnh thoảng muốn vung thức ăn cho chó ở trên weibo. Có đạo diễn chương trình tạp kỹ nhìn trúng cơ hội làm ăn, tìm tới cửa, cảm thấy là một điểm sẽ cực nổi.

Mới đầu Hứa Mạt còn đang do dự, nhưng mà ba người đàn ông trong nhà không có gì dị nghị, đều vô cùng đồng ý Hứa Mạt tham gia. Theo lời Thẩm Thận, bình thường Hứa Mạt quay phim ảnh đều không gặp được người, loại chương trình này anh còn có thể hiểu rõ từng li từng tí cô ở ngoài đường, cỡ sao mà không làm.

Hứa Mạt hôn mỗi người một cái, lúc này tiếp nhận lời mời.

Chương trình tên là Chuyển Du Lịch Lãng Mạn Của Người Vợ, kỳ thật loại này chương trình thực tế này gần tiếp hiện ra cho người xem, vẫn là sự hấp động ngầm giữa vợ chồng.

Lúc tập đầu tiên, tổ đạo diễn theo thường lệ đi nhà Hứa Mạt ghi hình, quay

lại cảnh cô thu xếp hành lý trước khi đi.

Đại quân bình luận màn hình chờ đã lâu, hai người chỉ lộ cái mặt, bình luận màn hình của dân mạng trực tiếp quét màn hình.

Hứa Mạt ngồi ở trên thảm lông cừu trong phòng quần áo, đang nhét quần áo yêu cầu mang đầu tiên của chuyến đi.

Thẩm Thận dựa nghiêng ở một bên, trên mặt lười biếng, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn động tác của cô.

"Chút này đủ không?" Anh chậm rãi mở miệng.

Hứa Mạt gật đầu, "Bên kia gần xích đạo, khí trời rất nóng rồi, mang một ít váy nhỏ là đủ rồi, anh nhìn thấy không nhiều, kỳ thật em đều mang nhiều bộ rồi."

Cô nói xong còn rải ra chỗ Thẩm Thận xem, phần lớn đều là kiểu dáng siêu ngắn, váy dài cũng có.

Thẩm Thận hơi nhướng mày, "Váy sẽ không bị sạm đen? Mang nhiều quần một chút, quần dài tốt nhất."

Hứa Mạt nghi ngờ nhìn về phía anh, "Không phải có áo chống nắng sao?"

Bình luận màn hình cấp tốc chuẩn bị vào chỗ —

[Ting! cuồng ma nhìn vợ chăm chăm online!]

[Ha ha Thẩm cầu tử: vợ váy quá nhiều làm sao bây giờ.]

[Phòng quần áo này của Hứa Mạt quả thực quá giàu rồi.]

Ông kính giống như đọc hiểu tâm tư của dân mạng, còn cho quay toàn cảnh phòng quần áo, mang theo chút hiệu ứng.

Có fan hâm mộ mắt sắc bén thoáng nhìn một hàng áo ngủ kia của Hứa Mạt, mặc dù chỉ là một góc nhỏ nhưng cũng bị đào ra.

Ngoại trừ những bộ váy ngủ chất liệu vải phù hợp quy củ, kiểu dáng khác nhau vô cùng lớn mật, mỏng manh lại lạnh thấu. Viên ren, hoa nhí, sa mỏng, cái gì nên có đều có.

Fans hâm mộ ảo tưởng một phen, nhào nhào biểu thị, cái thao tác này có chút lẳng lơ.

Trong lúc Hứa Mạt thu dọn, đột nhiên lại xuất hiện bóng hình cao lớn.

Thẩm Ngôn Khai bước đến, đi đến trước mặt Hứa Mạt, hơi hơi cong lưng, đưa cho cô một đồ vật bằng lông, nói, "Mẹ, con lấy búp bê thổ của mẹ đến rồi."

Hứa Mạt nhận lấy búp bê, nửa ôm Thẩm Ngôn Khai, "Moa moa bảo bối của mẹ."

Thẩm Ngôn Khai nâng tay giải đầu một cái, khõe miệng hơi cong.

Thiếu niên đang trưởng thành, sau khi vào cấp hai, cặp song sinh cao lên nhanh chóng, đã nhanh cao bằng Thẩm Thận rồi.

Hai anh em khí chất khác hẳn, dù cho bề ngoài đều giống ba, lại mang theo mùi vị khác biệt. Thẩm Ngôn Khai lướt qua sự ngưỡng ngùng niên thiếu, lời nói càng thêm ít, nhưng cậu ngoài lạnh trong nóng, tính tình tương đối yên tĩnh.

Đúng lúc này, Thẩm Ngôn Lễ đi theo bước đến, mang theo một đầu dây màu sắc. Chàng trai mặt mày tuấn mỹ, làn da lại trắng nõn, mang theo một đầu như vậy, ngược lại hiện ra càng thêm chói mắt.

Thẩm Thận lơ đãng một cái ném qua một ánh mắt, nhất thời hai mắt nguy hiểm nheo lại.

"Con đây là nhuộm cái quỷ gì?" Anh nói cuối tuần sao không thấy người,

không ngờ là đợi ở đây.

Thẩm Ngôn Lễ cà lơ phất phơ, "Ba, con đây không phải nhuộm giông ba trước kia sao, thế nào, có phải là đặc biệt ngẫu." "

Thẩm Thận khinh bỉ, "Con cho rằng có ông kính ở đây, ba không dám quản con? Lão tử chỉ cần ở đây một ngày, thì vẫn là ba con."

"Tuần sau trước khi đi học nhuộm lại cái đồ chơi này, nghe thấy không?"

Thẩm Ngôn Lễ coi như gió thoảng bên tai, không nhân dịp không chạm bước thông thả đến bên người Hứa Mạt, gầy gầy tóc mình, tư thế nhàn tản, sóng nước lay chuyển trong cặp mắt hoa đào kia, khoe khoang hỏi, "Mẹ, thế nào, nhìn con trai của mẹ đẹp trai không?"

Hứa Mạt dừng lại, ngẩng lên chỉ nhìn con trai nhà mình, vô cùng khích lệ, "Đại Bảo đẹp trai nhất rồi."

Thẩm Thận ở bên cạnh nghe thấy vậy, mặt nhất thời đen mặt, "Hứa Mạt, chồng em mới là đẹp trai nhất!"

Bình luận màn hình yên tĩnh trong chớp mắt, nhất thời sôi trào —

[Vãi! Thẩm cầu tử sao chơi vui vậy!]

[Thẩm Ngôn Lễ, chị không cho phép em theo khuyến khích hướng phi chủ lưu như vậy!]

[Rất thích Nhị Bảo, nam thần lạnh lùng kiêu ngạo QAQ xem tiểu thuyết đều gán khuôn mặt đẹp của cậu.]

[Đừng cản tôi, giờ phút này linh hồn tôi xuyên qua Hứa Mạt, cả nhà bốn người quá sùng.]

[Thẩm nhị thiều ăn giấm ha ha ha ha ha ha.]

Không ai biết, lúc ấy nhân viên bên ngoài ông kính đều hiềm thấy xoay mặt đi, làm bộ không nghe thấy.

Hứa Mạt cảm thấy buồn cười, đưa tay đập Thẩm Thận một cái, lấy đó làm an ủi, tiếp theo dịu dàng nói với Thẩm Ngôn Lễ, "Bảo bối, mặc dù kiểu này thật đẹp mắt, nhưng là bây giờ nhuộm tóc vẫn quá sớm, trước khi đi học nhuộm về tóc đen được không?"

Thẩm Ngôn Lễ thân mật sờ tay mẹ, lần này ngược lại đáp ứng rất nhanh, "Vâng."

Cậu vốn chính là tâm huyết dâng trào, tẩy xong là giống như cũ.

Theo chương trình sau đó phát sóng, dân mạng thề nhưng lại phát hiện một mặt khác của Hứa Mạt. Trước đó những chương trình thực tế cô tham gia qua chỉ là giải thích cuộc sống hằng ngày, mà trong lần du lịch này, tính sống cá nhân toàn bộ hiện ra.

Cô với những nghệ nhân hấp tấp khác không giống, tương phản, cô vô cùng có kế hoạch, làm việc rất có năng suất, cũng không quá biết phân nan, điều thường làm nhất là yên lặng lắng nghe, tự dung cho người khác một loại cảm giác năm tháng yên tĩnh.

Mà sự ăn ý của Thẩm Thận và Hứa Mạt, cũng ở trong chương trình lộ ra hết.

Bất luận là chọn khách sạn, hay là chuẩn bị đồ ăn, hoặc là lựa chọn nơi phong cảnh, Thẩm Thận luôn có thể dùng giọng nhàn nhạt nói ra thứ Hứa Mạt chọn và muốn, ngược chỗ vô cùng.

Trong trường quay, không chỉ người dẫn chương trình, chồng của mấy nghệ nhân khác, cũng nhao nhao cảm thán. Không nghĩ tới một ông trùm ngành giải trí như vậy, trên phương diện tình cảm lộ ra giống như quần chúng phổ thông, cũng đều là bộ dáng tình yêu lúc ban đầu, cho dù có cãi nhau có hiểu lầm, nhưng cuối cùng đều là hai bên cùng ủng hộ, ngọt ngào gắn bó.

Trạm cuối cùng của chuyến đi quay xong, Hứa Mạt liền chạy về nhà. Sinh

nhật của cô vừa vặn mấy ngày này, thật đúng lúc.

Cả nhà bốn người theo thường lệ cùng nhau qua sinh nhật, ngoài những ngày này, bọn họ còn sẽ tụ lại cùng nhau qua ngày lễ lớn nhỏ, cảm giác nghỉ thối vô cùng.

Thẩm Thận đặc biệt bao hết nguyên một tầng nhà hàng xoay tròn, ánh nến đom lửa, cảnh đêm rượu ngon.

Về nhà gỡ hết quà tặng, Hứa Mạt còn đang yêu thích đến không muốn buông tay sờ sờ, vậy quà thành một vòng không ngừng chụp ảnh.

Hai đứa bé ngày hôm sau còn phải đi học, sớm đã bị Thẩm Thận đuổi lên lầu đi ngủ rồi.

Thẩm Thận tắm rửa xong, lồng ngực trần trụi, chỉ mang một cái quần ngủ, không nhanh không chậm đi ra.

"Thích như vậy sao." Anh vừa bước ra phòng tắm, liền nhìn thấy Hứa Mạt ngồi xếp bằng trên giường, cả người nhàn nhạt bước ra từ một tầng ánh đèn ngủ, tuyệt đẹp lại dịu dàng.

Hứa Mạt nhìn cũng không nhìn anh, vẫn còn tiếp tục chụp, "Mọi người tặng em, đương nhiên thích chứ."

Thẩm Thận bước lại gần, nghiêng người ngồi ở bên giường, nhướng mày, giống như tùy ý hỏi một câu, "Vậy em thích nhất cái nào?"

Anh vô cùng chấp nhất loại chủ đề này, Hứa Mạt mỉm cười, "Anh đoán."

Thẩm Thận cũng không vội biết đáp án, anh chỉ yêu trêu đùa cô. Muốn nói giãn với con trai, Thẩm Thận thật đúng là coi thường.

Muốn nói là bởi vì cái gì, bởi vì anh rất có tự tin, vợ nhà mình, luôn có lúc có thể khiến cô mềm giọng cầu xin.

Đêm dài tĩnh nòng, lại là sinh nhật Hứa Mạt, Thẩm Thận chuyện đương nhiên thuận tâm ý của mình đến, giầy vò hồi lâu, còn dụ dỗ Hứa Mạt làm không ít tư thế xấu hổ.

Trong lúc đó còn ép cô gọi nhiều câu "Thích anh trai nhất".

Ga giường nhấn thành dấu vết sâu, chặn ngồn ngang không chịu nổi. Lưu luyến triền miên qua đi, Hứa Mạt dựa lưng vào lồng ngực rộng của Thẩm Thận, cảm thụ tiếng tim đập ổn định và ấm nóng mà anh truyền đến.

Thẩm Thận nheo nheo cái mũi nhỏ của cô, "Bạn nhỏ lại lớn rồi, thêm một tuổi mới, cũng phải yêu thương chồng của em."

Hứa Mạt cười khế, "Vâng."

Sau đó nói xong cô còn cảm thấy chưa đủ, nhẹ nhàng bổ sung một câu, "Anh cũng vậy."

Thẩm Thận trầm thấp cười, chơi đùa ngón tay của cô.

Hai người nằm đó, đầu dựa sát vào chung một chỗ, nhẹ giọng thì thầm, nói liên miên về chuyện tiếp theo.

Chủ đề vụn vặt mà rời rạc, những chuyện nhỏ nhặt này vòng qua vòng lại, chấp vá thành bộ dáng tương lai.

Liên quan tới ngày mai ăn gì, liên quan tới địa điểm du lịch tiếp theo của cả nhà, liên quan tới kế hoạch công việc tiếp theo sau này của hai người, liên quan tới việc học tiếp theo của cặp song sinh.

Còn có phải nhớ mang Ngôn Lễ Ngôn Khai đi thăm bà nội Hứa Mạt, lão nhân gia cổ chấp trông coi thành phố nhỏ, tiểu bối cũng nên đi phụ một tay, hỏi bà một chút, năm nay mùa xuân đến cùng có ấm áp hay không.

Cuộc sống vẫn còn tiếp tục, thời gian vẫn sẽ không vì ai dừng lại.

Cho nên, ngay trước khi mặt trời lặn, trước khi bóng tối rơi xuống, ở trước mặt trời sáng sủa.

Nắm lấy tay người mình yêu, nắm chặt sự rung động gần bờ, liềm mạng hướng về phía trước.

Có lẽ gió, sẽ mang đến câu chuyện ngày mai.

- Toàn văn hoàn -

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 87**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)